

Philol.

R
1709

II. d. 1094.

~~179~~

104

Ex libris.

Heinricus Crumnavius
Anno 1675 d. 6 Septembr.

Bd. 1094.

NB: Dioscorides Medicus vixit 35 Annos ante Christum natum. Buchholzer et Konig p. 77. 6.

N. 82.

#

DIOSCORIDIS
LIBRI OCTO GRAECE ET LATINE.

Castigationes in eosdem libros.

BIBL. ACADEM. DOLENSIS.

14 82.

665.

PARISIIS,
Impensis viduæ Arnoldi Birkmanni.
1549

Cum priuilegio Regis, ad sexennium.

Ἐκ τῆ Γαληνῆ ἐν τῷ περὶ ἁπλῶν
φαρμάκων δυνάμεως.

Ὁ δὲ ἀναζαρβεὺς Διοσκορίδης ἐν ἡ βιβλίοις τὴν χρήσιμον ἅπασαν ὕλην ἐξεφηνε ἐ βοτανῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ δένδρων, καὶ καρπῶν καὶ χυλῶν καὶ ὀπῶν· ἔτι τε τῶν μεταλλευομένων ἁπάντων, καὶ τῶν ἐν τοῖς ζώοις μορίων μνημονεύσας· καὶ μοι δοκεῖ τελεωτάτην παντων ἕτος ἡ περὶ ὕλης τῶν φαρμάκων πραγματείαν πεποιῆσθαι. πολλὰ μὲν γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν ὑπ' αὐτῶν γέγραπται καλῶς, ἀλλ' ὑπ' ἀπάντων ἕτως οὐδενί.

Ἐκ τῆ εἰσαγωγῆς ἐν τῷ περὶ τῶν
ἰατρικῶν συναγωγῶν.

Ἡ γνῶσις τῶν ἁπλῶν φαρμάκων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς δυνάμεων οὕτως ἀναγκαιοτάτη κατέστηκεν, ὡς μὴ δ' οἷόν τε εἶναι χωρὶς ταύτης ἰατρεύειν ὀρθῶς. ἅμα τε δ' εὐποριάς τ' ὄφη καὶ κατὰ πᾶσαν καιρῶν πεῖραν εὐχερῶς εὑρισκόμενα, καὶ εἰς τὰς ἐπικρίσεις τῶν συνθέτων δυνάμεων εὔχρηστον ἡ γνῶσις. ἔτι δ' εἰς τὰς εὑρέσεις αὐτῶν· καὶ δῆλον τὸ τεχνικὸν ἐπιφαίνει παρὰ πᾶσιν ἡ τούτων εἴδησις.

Περὶ τούτων Διοσκορίδους ὡς
πρὸς ὑπολαμβάνουσι.

Ἐκ τῶν Σουΐδα.

Διοσκορίδης ἀναζαρβεὺς ἰατρὸς ὁ ἐπικληθεὶς φακᾶς, διὰ τὸν ἐπὶ τῆς ὄψεως φακοῦς. συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Αντωνίου, καὶ γέγραπται αὐτῷ βιβλία κε'. τὰ πάντα ἰατρικὰ πραγματα.

4-II A
5290
1 52284050

Typographus lectoribus.

CVM DEI Opt. Max. benignitate consequutus essem, vt hæ literarum formæ, quas exculpsi, multis probarentur, hoc mihi studiũ fuit, vt optimum quenque librum in quamplurima exemplaria hac scribendi ratione transfunderem. Initium itaque huius rei à sacris mihi faciendum putaui: quas veluti primitias cùm Deo persoluissem, alios huius linguæ auctores præsertim bonos exprimere aggressus sum. Quam ad rem cùm aliorum etiam doctorum & nobis amicorũ hominum, tum Iacobi Goupyli medici opera ac iudicio vsi sumus, qui nobis vt Dioscoridis libros ita exprimeremus, vt in angustum quoddam spatium contraherentur, consilium dedit, benignissiméque pollicitus est se ea diligentia, quam maximam adhibere posset, effecturum, vt hic auctor ex multorum veterum codicum fide emendatus in manus hominum peruenirẽt. Quod vt præstaret exemplaria ab aliis excusa cum multis veteribus libris manu scriptis contulit, locósque omnes, qui peruersè descripti, aut deficientes essent, asterisco annotauit, vt eos postea restitueret. (ea enim libros castigãdi ratio potior ei visa est, quàm vt ea, quæ iam recepta essent, induceret) Id autem quanta fide ac diligẽtia ab eo sit præstitum videbitis in castigationibus, quas is in hunc auctorem scripsit: vos igitur his nostris laboribus interim fruimini, dum vobis expressam imaginem plantarum, de quibus in hoc auctore tractatio est apparamus. Valete.

ΠΕΔΑΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΠΕΡΙ
ὕλης ἰατρικῆς λόγοι ἕξ.

Τῶ αὐτῶ περὶ ἰοβόλων, ἐν οἷς περὶ λυσσώντος κυνὸς, σημείωσίς τε τῶν ὑπ' αὐτῶν δηχθέντων, καὶ θεραπεία.

PEDACII DIOSCORIDIS
de materia medica libri sex.

Eiusdem de venenatis animalibus libri duo, in quibus tractatio est de cane rabido, & de notis, quib⁹ agnoscimus eos, qui ab animalibus venenum relinquentibus icti sunt.

ΠΙΝΑΞ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΣΥΝ-
εχομένων ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ. ἐν ᾧ ὁ μὲν πρῶτος ἀριθμὸς τὸ βιβλίον, ὁ δὲ δεύτερος, τὸ κεφάλαιον ὑποδεικνύει.

A

Ἀβρότονον	γ. κθ.	ἄδος ἀδιαμμώων	π. ια.
ἀγάλλοχον	α. κα.	αἶρα	β. ρκβ.
ἀγαρικόν	γ. α.	ἀκαακαλὶς	α. ριθ.
ἀγήρατον	δ. οθ.	ἀκακία	α. ρλδ.
ἄγνος	α. ρλς.	ἀκαλύφη	δ. ϛδ.
ἀγριελαία	α. ρλκ.	ἄκανθα	γ. ιθ.
ἀγριόμηλα	α. ρξδ.	ἄκανθα ἀγρία	γ. κ.
ἀγριοσίγανον	γ. λδ.	ἄκανθα ἀσβεστική	γ. τε.
ἄγχουσις	δ. σς.	ἄκανθα λευκή.	γ. ιδ.
ἄγχουσις ἡ ἐν παργαμῳ	δ. λβ.	ἀκάνθιον	γ. ιη.
ἄγχουσα	δ. κγ.	ἄκινος	γ. ν.
ἄγχουσα ἑτέρα	δ. κδ.	ἀκόνη	π. ρξη.
ἄγχουσα τρίτη	δ. κς.	ἀκόνιτον	δ. οζ.
ἀδάρκης	ε. ρλζ.	ἀκόνιτον	ϛ. ζ.
ἀδίαντον	δ. ρλς.	ἀκόνιτον ἕτερον	δ. ϛγβ.
ἀειζωον τὸ μέγα	δ. κθ.	ἄκορον	α. α.
ἀειζωον τὸ μικρόν	δ. ϛς.	ἀκρίδες	β. γζ.
ἀειζωον ἕτερον	δ. ϑβ.	ἀκτὴ	δ. ροβ.
ἀϑήρα	β. ριδ.	ἀλεκτοείς	ϛ. νβ.
αἰγιτέρος	α. ριδ.	ἀλεκτοείδος ἐγχέφαλος	β. νγ.
αἰγίλωψ	δ. ϙγϑ.	ἄλες	ε. ρκϛ.
αἰδοῖον ἄρρενος ἐλάφου	β. δγ.	ἀλθαία	γ. ρξδ.
αἰθάλη λιβανωτοῦ	α. πε.	ἄλιμος	α. ρκα.
αἰθιοπὶς	δ. ρε.	ἄλισμα	γ. ιξζ.
αἴλουρος	β. κϑ.	ἄλισον	γ. ϙζ.
αἷμα	β. ϛζ.	ἀλκέα	γ. ϙξϑ.
αἷμα ταύρειον	ϛ. κε.	ἀλκυόνιον	ε. ρλϛ.
Περὶ Αἱμορροΐδων	ζ. ιγ.	ἀλόη	γ. κε.
Περὶ τῶν ὑφ' Αἱμορροΐδων καὶ δι' ἀφά-		ἄλμη	ε. ρκπ.

ἅλος ἄνδος ε. χκθ.
ἁλὸς ἄχνη ε χκζ.
ἁλσίνη δ. πζ.
ἄλυπον δ. ροζ.
ἀμβροσία α. ρξη.
ἄμμι γ. ο.
ἄμμος ε. ρζ.
ἀμμωνιακόν γ. ςθ.
ἀμόργη α. γλε.
ἀμπελάωρεσσον β. ρς.
ἄμπελος ἀγρία δ. ρπ.
ἄμπελος ἀγρία ε. β.
ἄμπελος λευκὴ δ. γπα.
ἄμπελος μέλαινα δ. γπβ.
ἄμπελος οἰνοφόρος ε. α.
ἀμυγδαλή α. ροζ.
ἄμυλον β. ρκγ.
Πρὶ Ἀμφισβαίνης ζ. ια.
Πρὶ τῶν ὑπ' Ἀμφισβαίνης δεδηγμένων η. θ.
ἄμωμον α. ιδ.
ἀναγαλλὶς β. σθ.
ἀνάγυρις γ. ργκ.
ἀνδράχνη β. σγ.
ἀνδράχνη ἀγρία β. γνα.
ἀνδρόσαιμον γ. ροδ.
ἀνδρόσακες γ. ργα.
ἀνεμώνη β. σιζ.
ἄνηθον γ. ξζ.
ἀνθεμὶς γ. ργε.
ἄνθος χαλκοῦ ε. πη.
ἀνθυλλὶς γ. ργδ.
ἄνισον γ. ξε.
ἀντιπαθὲς ε. ρμ.
ἀντίρριον δ. ρλγ.
ἀντίποδα ε. ρις.
ἀνωνὶς γ. κα.
ἄξος ε. ως.
ἀπαείνη γ. ςς.
ἄπιος α. ρξη.
ἄπιος δ. ρο.
ἀπόκινον δ. πα.
ἀπόπατος β. ςη.
ἀφάκη β. ξη.
ἀργεμώνη β. σιη.
ἀείσαφον β. σςη.
ἀειτολόχια κλυματῖτις γ. ς.
ἀειτολόχια μακρά γ. ε.
ἀειτολόχια στρογγύλη γ. δ.
ἄρκειον δ. ςζ.
ἀρκευθὶς α. ρδ.
ἄρκτιον δ. ρς.
ἀρνόγλωσσος β. ργγ.
ἄρσεν β. ρςζ.
ἀρσενικόν ε. χκα.
ἀρτεμισία λεπτόφυλλος γ. ρκθ.
ἀρτεμισία πολύκλωνος γ. χκη.
ἄσαρον α. θ.
ἄσβεστος ε. χκδ.
ἀσβόλη ε. σπε.
ἀσκληπιὰς γ. ρζ.
ἄσκυρον γ. ροχ.
ἀσπάλαθος α. ιθ.
ἀσπάραγος β. χγε.
Πρὶ Ἀσπίδος ζ. ιη.
Πρὶ τῶν ὑπ' Ἀσπίδος δηχθέντων η. ιε.
ἄσπλιον γ. ργβ.
ἀστὴρ ἀττικός δ. σκ.
ἀστράγαλος δ. ξβ.

ἀστράγαλος ὑὸς β. ξε.
ἄσφαλτος α. ε.
ἀστόδελος β. ρθ.
ἀζακτυλλὶς γ. ρζ.
ἀζάφαξις β. ρμε.
ἀφάκη β. ροκ.
ἀφρόνιζον ε. σκα.
ἀχίλλειος δ. σις.
ἀχερὰς α. ροδ.
ἀψίνθιον γ. κς.
ἀψίνθιον θαλάσσιον γ. κζ.
ἀψίνθιον σαρδώνιον γ. κη.

Β

Βάκχαρις β. να.
βάλανοι α. ρμδ.
βάλανος μυρεψικὴ δ. ρξ.
βαλαύσια α. ρνε
βαλλωτή. γ. ριζ.
Πρὶ βασιλίσκου ζ. ιθ.
Πρὶ τῶν ὑπὸ βασιλίσκου δηχθέντων η. ις.
βάτος δ. λζ.
βάτος ἰδαία δ. λη.
βαβάκιον β. σς.
βάβακοι β. κη.
βδέλλα ς. λ.
βήχιον γ. ρκς.
βλῆτον ς. ργ.
βολβὸς β. σα.
βολβὸς ἐδώδιμος β. σ.
βόβρις γ. ρλ.
βόγλωσσον δ. ρκη.
βουνιὰς β. γλς.
βουνίον δ. ρκδ.
βόφθησις β. ξς.
βόφθησις ς. γ.
βούτυρος καὶ ἡ ἐξ αὐτῦ λιπυός.
β. πα.
βύφθαλμον γ. ργς.
βρεταννικὴ δ. β.
βρύον θαλάσσιον δ. ςθ.
βρῶμος β. ρις.
βρῶμος ἡ πόα δ. ρμ.

Γ

Γάλα β. οε.
γάλα γυναικεῖον β οη.
γάλα ἐμπυπαδὲν ς. κς.
γάλα ὀϊσὸν β. οζ.
γαλὴ κατοικίδιος. β. κζ.
γαλίοψις δ. ες.
γάλλιον δ. ςς
γάρρος β. λδ.
γλυπανὴ γ. γ.
γεράνιον γ. ρλα.
γῆ ε. ρο.
γῆ ἀμπελῖτις. ε. ρπα.
γῆ ἐρετριὰς ε. ροα.
γῆ ἡ ἐκ τῶν καμίνων ε. ροθ.
γῆ κιμωλία ε. ρος.
γῆ μηλιὰς ε. ρπ.
γῆ πνιγῖτις δ ροζ.
γῆ σαμία ε. ροβ.
γῆ σελινουσία ε. ροε.
γῆ χία ε. ροδ.
γῆς ἔντερα β. οθ.
Γῆρας ὄφεως β. ιη.
γηγίδιον β. ξξζ.
γλαύκιον γ. ρ.
γλαῦξ δ. ρμα.
γλήχων γ. λς.
γλυκύῤῥιζα

γλυκύῤῥιζα γ. ζ.
γναφάλιον γ. γλβ.
γογγύλη β. γλδ.
γογγύλη ἀγρία β. ρλε.
γύψος ε. κδ.

Δ

Δάκρυον ἐλαίας αἰθιοπικῆς. α. ρμβ.
δαῦκος γ. ϖγ.
δάφνη α. ρζ.
δάφνη δ. ρμζ.
δαφνοειδές δ. ρμη.
δελφίνιον γ. ϖδ.
δελφίνιον ἕτερον γ. ϖε.
δευτερία ε. ιγ.
δίκταμνος γ. λζ.
δίκταμνος ὁ κρητικός γ. λθ.
δίψακος β. ιγ.
Πρὶ Διψάδος ζ. ισ.
δορύκνιον δ. οε.
δορύκνιον ε. ς
δράβη β. ρϖζ.
δρακόντιον β. ρεε.
δράκων θαλάσσιος β. ιε.
Πρὶ Δρυΐνης ζ. ιβ.
Πρὶ τῶν ὑπὸ Δρυΐνης δεδηγμενων. η. ι.
δρυοπτερὶς δ. ρπθ.
δρῦς α. ρμγ.

Ε

Εβενος α. ρλ.
ἐλαία α.ε. ρλθ.
ἐλαιόμελι α. λζ.
ἔλαιον ἀβροτόνινον, α. ζα.
ἔλαιον ἐκ τῆς ἀγρίας ἐλαίας. α. λα καὶ ϗ
ἔλαιον ἀμαράκινον α. ξθ.
ἔλαιον ἀμυγδάλινον. α. λθ.
ἔλαιον ἀνήθινον α. ξβ.
ἔλαιον βαλάνινον α. μ.
ἔλαιον γλεύκινον α. ξη.
ἔλαιον δάφνινον α. ν.
ἔλαιον ἐλάτινον. α. νε.
ἔλαιον ἔλινον α. ξζ.
ἔλαιον καρύϊνον α. μβ.
ἔλαιον κίκινον α. λη.
ἔλαιον διὰ τῶ κιδρίνε κόκκου. α. μδ.
ἔλαιον κρίκινον α. με.
ἔλαιον κοινὸν. α. λ.
ἐλάαι κολυμβάδες α. ϛμ.
ἔλαιον κρόκινον α. ξε.
ἔλαιον κύπριον α. ξς.
ἔλαιον λευκὸν α. λβ.
ἔλαιον μαστίχινον α. νϐ.
ἔλαιον μεγάλινον α. ο.
ἔλαιον μελάνθινον α. μζ.
ἔλαιον μύλινον. α. νς.
ἔλαιον μυρσίνινον α. μθ.
ἔλαιον ναρκίσσινον α. ξδ.
ἔλαιον οἰνάνθινον α. νζ.
ἔλαιον ῥαφάνινον α. μς.
ἔλαιον ῥόδινον α. νδ.
ἔλαιον σαμψύχινον α. νϑ.
ἔλαιον σπάμμιον α. μα.
ἔλαιον σικυώνιον. α. λγ.
ἔλαιον σινάπινον α. μη.
ἔλαιον σούσινον α. ξγ.
ἔλαιον σχίνινον α. να.
ἔλαιον τηλινον α γη.
ἔλαιον ὑοσκυάμινον α. μγ.
ἔλαιον ὠκίμινον α. ξ.
ἔλαιον ὠμοτερίβες. α. κθ.
ἐλαιοσέλινον γ. οε
ἐλατήριον δ. ρνε
ἐλατίνη δ. μ.
ἐλαφόβοσκον γ. ϖ.
ἐλάφου κέρας α. ξγ.
ἐλελίσφακον γ. μ.
ἐλένιον α. κζ.
ἐλένιον αἰγύπτιον α. κη.
ἐλέφας β. ξα.
ἐλίχρυσον δ. νζ.
ἑλλέβορος λευκός. δ. ρν.
ἑλλέβορος μέλας δ. ρνα.
ἐλξίνη δ. λθ.
ἐλξίνη δ. ϖς.
ἕλυμὸς β. ρκ.
ἔμβρυον φθόριον ε. οζ.
ἔμπεπτον δ. ρπα.
ἐπίθυμον δ. ροθ.
ἐπιμήδιον δ. ιθ.
ἐπιπακτίς. δ. ρθ.
ἐρέβινθος β. ρκς.
ἐρείκη α. ρμ.
ἔρια β. ϖϐ.
ἔρια κεκαυμμένα β. πγ.
ἔριγος δ. κθ.
ἔρπυλλον γ. μς.
ἐρυθρόδανον γ. ρξα.
ἐρύσιμον β. ρπη.
εὔζωμον β. ρο.
εὐπατόριον δ. μα.
εὐόρβιον γ. σς.
ἐφήμερον δ. πε.

Ζ

Ζειὰ β. ρια.
ζιγγίβερι β. ρπ.
ζύθος β. πη.
ζωμὸς νεαρῶν ἰχθύων β. λη.
ζώπυρα δ. ρνα.

Η

Ηδύοσμος ἄγριος γ. μϐ.
ἡδύοσμος ἥμερος γ. μα.
ἡδύσαρον γ. ρμς.
Ηδύχροων α. οα.
ἡλιοσκόπος δ. ρκδ.
ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα δ. ρς.
ἡλιοτρόπιον τὸ μικρόν. δ. ϛδ.
ἡμεροκαλλὶς. γ. ρλζ.
ἡμιονῖτις γ. ρνϐ.
ἧπαρ αἰγός. β. μζ.
ἧπαρ αἰθύης β. ν.
ἧπαρ κάπρου β. μη.
ἧπαρ ὄνειον α. σλ.
ἠρυγέρων δ. ϛζ.
ἠείγγιον γ. κδ.

Θ

Θαλαττόμελι ε. κ.
θάλικτρον δ. ϛη.
θαψία δ. ρνζ.
θεῖον ε. σκδ.

Θέρμος

Θέρμος ἥμερος καὶ ἄγριος β. γλϛ.
ρλγ.
Θηλυπτεῖς. δ. ρπϛ.
Θῆλυς δ. ρξε.
Θλάσπι β. ϛπϛ.
Θρίδαξ ἄγριος β. ρξϛ.
Θρίδαξ ἥμερος β. ρξε.
Θύμβρα γ. με.
Θυμελαία δ. ροϛ
Θυμοξάλμη ε. κδ.
Θύμος γ. μδ.

Ι

Ἰδαία ῥίζα δ. μδ.
ἱερὰ βοτάνη δ. ξα.
ἱερᾶκιον τὸ μέγα γ. οβ.
ἱερᾶκιον τὸ μικρόν. γ. οϛ.
ἱεροβοτάνη δ. ξϛ.
ἄξιας ϛ. κα.
ἄξυς. γ. ρδ.
ἡ Κοινὴ τῶν ἰσβόλων θεραπεία. π. α.
ἴον δ. ρκϛ.
ἰόνια β. ϛ.
ἶξις γ. ζγ.
ἰὸς ξηρός. ε. ϛα.
ἰὸς σιδήρου ε. ϛγ.
ἰὸς σκώληκος ε. ϛϛ.
ἱππάκη β. π.
ἱππόγλωσσον δ. γλϛ.
ἱππόκαμπος β. γ.
ἱππολάπαθος β. ρμα.
ἱππομάραθρον γ. ωϛ.
ἱπποποτάμου ὄρχις β. κε.
ἱπποσέλινον β. οη.
ἵππουρις δ. μϛ.
ἵππουρις ἑτέρα δ. μζ.
ἰσοπυρὲς β. ρξϛ.
ἰσόπυρον δ. ρκα.
ἰτέα α. ρλζ.
ἰχθυοκόλλα γ. ρβ.

Κ

Κάγκαμον α. κγ.
κάγχρυ γ. ωη.
καδμεία ε. πδ.
καλλία δ. ρκγ.
καλαμάγρωστις δ. λα.
καλαμίνθη γ. μγ.
κάλαμος α. ριε.
κάλαμος ἀρωματικός, α. ιζ.
κάμπυ β. ξδ.
καυδαεὶς. ϛ. α.
καυδαεῖδες β. ξε.
κάννναβις ἀγρία γ. ρξϛ.
κάννναβις ἥμερος γ. ρξε.
καπνὸς δ. ρι.
κάπτακες β. σδ.
κάρδαμος β. ϛπε.
κάρδαμομον α. ε.
κάρεος γ. ξϛ.
καρκῖνος χερσαῖος β. ιϛ.
κάρυα βασιλικά. α. ροδ.
κάρυα ποντικά. α. ϛπ.
κασσία α. ιϛ.
κάστωρ β. ρμϛ.
κάσσος ὄρχις β. κϛ.
κατανάγκη δ. γλ. δ.
καπύματα β. να.

κεμ-

κεμμαλίς. β. ρξθ.
Περὶ τῶν ὑπὸ Κερχηδόνιον δηχθέν- κολόκυνθα β. ρξβ.
των. π. ιγ. κολοκυνθὶς δ. ρον.
κέγχρος ϛ. ιϛ. κολχικόν. δ. πδ.
Περὶ Κέγχρου ζ. δ. κόμαρος α. ροϛ.
κέδρος α. ρϛ. κονδρίλλη β. ρξα.
κενταύριον τὸ μέγα γ. π. κονία συκῆς α. ρτζ.
κανταύριον τὸ μικρόν. γ. θ. κόνυζα γ. ρλϛ.
κεφάσια α. ργπ. κοπάλλιον ε. ϛλθ.
Περὶ Κεφάσου. ϛ. ιζ. κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης β. μϛ.
Περὶ τῶν ὑπὸ Κεφάσου δηχθέν- κόριον γ. οα.
των π. ιδ. κόριον ϛ. θ.
κεφάπα α. ϛνθ. κόρις β. λϛ. γ. ϛοδ.
κέστρον δ. α. κορυδαλλὸς β. νθ.
κηκίς. α. ϛιζ. κορωνόποις β. ϛγπ.
κηπαία γ. ρξπ. κόσσος α. ιε.
κηφός. β. ρε. κοτυληδών. δ. ϛϐ.
κήρυκες β. ε. κοτυληδὼν ἑτέρα δ. ϛγ.
κίκι δ. ρξδ. κουβαείδες β. λζ.
κιννάβαρι ε. ρθ. κοῦρμι β. ρι.
κιννάμωμον α. ιδ. κοχλίας χερσαῖος β. ια.
κιρκαία γ. ϛλδ. κράμβη ἄγριος β. ϛμϐ.
κίρσιον δ. ριθ. κράμβη ἥμερος β. ρμϛ.
κίσθος α. ρκζ. κράμβη θαλασσία β. ρμπ.
κισσηρις ε. ρκε. κραπία α. ροϛ.
κιστὸς. β. σι. κρατιμόχρονον γ. ϛλθ.
κλιματὶς. δ. ζ. κριθή. β. ϛπ.
κλιματῖτις δ. ρθ. κρίθμον β. ϛγζ.
κλινοπόδιον γ. ρι. κρίμνον β. ριϐ.
κλύμενον δ. ιγ. κρίνον γ. ρις.
κνιδέλαιον α. μδ. κροκοδείλιον γ. ιϐ.
κνικέλαιον α. με. κροκόμαγμα α. ικϛ.
κνίκος δ. φϛ. κρόκος α. κε.
κοκκυμηλέα α. ϛοε. κρόμμυα β. ρπα.
κόκκος βαφικὴ. δ. μπ. κύαμος αἰγύπτιος. β. ϛκπ.

κύαμος

κῶμος ἑλληνικός. β. ρκζ.
κυανός. ε. ρς.
κυκλάμινος β. ρσδ.
κυκλάμινος ἑτέρα β. ρσε.
κύμινον γ. ξή.
κύμινον ἄγριον γ. ξθ.
κυνόγλωσσον δ. ρκθ.
κυνοκράμβη δ. ρσβ.
κυνόσβατον α. ρκδ.
κυπαρισσίας δ. ρξε.
κυπάρισσος α. ργ.
κύπειρος α. δ.
κύπερος α. ρκε.
κυτίς. α. ργ.
κύτινος δ. ργ.
κῦφι α. κδ.
κύων λυσσῶν β. μθ.
Σημεῖα κυνὸς λυσσῶντος καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς δεδηγμένων. ζ. β.
Περὶ Διαίτης τῶν ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος δηχθέντων ζ. δ.
Θεραπεία τοπικὴ τῶν λυσσώντος κυνὸς δηγμάτων. ζ. γ.
κωβιός. β. λβ.
κώγειον δ. οθ, καὶ ε. ια.

Λ

Λαγωὸς θαλάττιος β. ε.
λαγωὸς χερσαῖος β. ιθ.
λαγώπους δ. ιζ.
λάδανος α. ρκθ.
λεβυείς. δ. ρξθ.
λάπαθον β. ρμ.
λαμψάνη β. ρμδ.
λειμώνιον δ. ις.
λειχῆνες ἵππων β. με.
λεοντοπέταλον γ. ρι.
λεοντοπόδιον δ. ρλα.
λεπίδιον β. σε.
λεπὶς. ε. πθ.
λεπίδος σῶμα ε. ς.
λευκάκανθα γ. κδ.
λευκὰς ὀρεινή γ. ργ.
λεύκη α. ρι.
λευκόϊον γ. ρλη.
λευκὸν ὠοῦ β. νε.
λιβανωτίς. γ. πζ.
λιβανωτὶς ῥουσμαεί νουν γ. πδ.
λίβανος α. πδ.
λιβάνου φλοιὸς α. πγ.
λιγνὶς ἡ ἐξ ὑγρᾶς ὕλης α. ςζ.
λιγνύος σκευασία α. πς.
λιγυστικόν. γ. νη.
λιθάργυρος ε. ρδ.
λιθάργυρος πυθεῖσα ς. κζ.
λιθοκόλλα ε. ρξδ.
λίθος ἀετίτης ε. ρξα.
λίθος αἱματίτης ε. ρμδ.
λίθος ἀλαβαστρίτης ε. ργγ.
λίθος ἀμίαντος ε. ρνς.
λίθος ἀραβικός. ε. ρμθ.
λίθος ἀρμένιος ε. ρε.
λίθος ἄσιος ε. ρμδ.
λίθος γαλάτης ε. ρμς.
λίθος γαλακτίτης ε. ρν.
λίθος γεώδης ε. ρξθ.
λίθος θρακίας ε. ρμζ.
λίθος ὑαίτης ε. ρνδ.
λίθος ἴασπις ε. ρξ.
λίθος ἰνδικός. ε. ρζ.
λίθος ἰουδαϊκός. ε. ρνε.

λίθος μαγνίτης ε. ριν.
λίθος μελιτίτης ε. ρνα.
λίθος μεμφίτης ε. ρνη.
λίθος μολιβδοειδὴς ε. σε.
λίθος μόρχθος ε. ρνβ.
λίθος ὀστρακίτης ε. ρξε.
λίθος ὀφίτης ε. ρξβ.
λίθος πυρίτης ε. ριγ.
λίθος ὁ ἐν τῇ σαμίᾳ γῇ ε. ρογ.
λίθος σάπφειρος ε. ρνζ.
λίθος σεληνίτης ε. ρνθ.
λίθοι οἱ ἐν τοῖς σπόγγοις ε. ρξγ.
λίθος σηπτός. ε. ρμε.
λίθος φρύγιος ε. ρμα.
λιθόσπερμον γ. ρνη.
λιμπὰς γῆ ε. ριγ.
λινόζωστις δ. ρς α.
λίνον β. ρκε.
λογχῖτις γ. ρξα.
λογχῖτις ἑτέρα γ. ρξβ.
λυγκούριον β. ρ.
λύκιον α. ρλγ.
λύκοψις δ. κς.
λισιμάχιον δ. γ.
λυχνὶς ἀγρία γ. ριε.
λυχνὶς σεφανωματικὴ. γ. ριδ.
λωτὸς ἄγριος δ. ριβ.
λωτὸς αἰγύπτιος δ. ριδ.
λωτὸς ἥμερος. δ. ρια.

Μ

Μανίδες
μάκρη
μαλάβαθρον
μαλάχη
μανδραγόρας ε. ριη.
μανδραγορείτης ε. ρνα.
μάννα λιβάνου α. πδ.
μάραθρον γ. πα.
μάραθον γ. μη.
μεῖον α. γ.
μελανθιον γ. ςγ.
μέλαν ε. ρπγ.
μελαντηρία ε. ριη.
μέλι καθόλου β. ρα.
μέλι τὸ ἐν ἡρακλείᾳ ς. η.
μέλι πυγτικὸν β. ργ.
μέλι σακχάρου β. ρδ.
μέλι σαρδῶον β. ρϛ.
μελία α. ρθ.
μελίκρατον ε. ιζ.
μελίλωτον γ. μη.
μελίπηλα α. ρξϛ.
μελιτόφυλλον γ. ριη.
μυδρίασον α. ογ.
μέσπιλα α. ρο.
μέσπιλα ἑτέρα α. ροα.
μετώπιον α. οϛ.
μηδική. β. ροζ.
μήδιον. δ. ιη.
μήκων δ. ξδ.
μήκων ε. ιζ.
μήκων ἀφρώδης δ. ξζ.
μήκων ἥμερος δ. ξε.
μήκων κερατίτης δ. ξς.
μήκων κερατίτης ς. ιη.
μήκων ῥοιᾶς δ. ξδ.
μηλέα α. ρξ.
μηλόμελι ε. κθ.
μῆλα ἀμμωνιακά. α. ρξς.

μῆλα πτεισωτικά. α. ρξδ.
μῆλα κυδώνια α. ρξα.
μῆλα μηδικά. α. ρξζ.
μῆλα ῥοσικά. α. ρξε.
μίλτος σινωπική. ε. ριλ.
μίσυ ε. ρις.
μολίβδαινα ε. ρ-
μόλιβδος κεκαυμμένος ε. ςς.
μόλιβδος πεπλυμμένος ε. ςε.
μορέα α. ρπα.
μύαγρος δ. ριζ.
μύακες β. ζ.
Περὶ μυγαλῆς. ζ. θ.
Περὶ τῶν ὑπὸ Μυγαλῆς δεδηγμένων ν. ζ.
μυελοί. β. ςε.
μύκητες δ. πγ.
μύκητες ς. κγ.
μυοχάλη. β. ογ.
μυείκη α. ριξ.
μυειόφυλλον δ. ριε.
μύεις δ. ρις.
μύρων σύνθεσις α. νγ.
μυρσίνη α. ριζ.
μυρσίνη α. ργς.
μυρσίνη ἀγρία δ. ρμς.
μυρτίδανος α. ρνζ.
μύρων κινναμώμινον α. οε.
μύρων μαλαβάθρινον α. οζ.
μύρων ναρδῖνον α. ος.
μύες. β. οδ.
μυὸς ὦτα β. σιδ.
μῶλυ γ. νδ.

N

Ναρδος α. ς.
ναρδος κελτικὴ. α. ζ.
ναρδος ὀρεινή. α. η.
ναρδὶς γ. ςα.
ναρκη β. ιζ.
ναρκισσος γ. ρξα.
νασκαφθὸν α. κε.
νάφθα. α. ρς.
νήριον γ. πβ.
νίτρον ε. ρλ.
νυμφαία γ. ρμη.
νυμφαία ἑτέρα γ. ρμθ.

Ξ

Ξανθιον δ. ρλη.
ξιεὶς. δ. κς.
ξιφίον δ. κ.

O

Οδόγυη β. σια.
οἰναν θη ε. ε.
οἰναν θινος ε. λγ.
οἰνόμελι ε. ις.
οἶνος ε. ζ.η.θ.ι.ια.
οἶνος ἀκοεί της. ε. γ.
οἶνος ἀπίτης ε. λβ.
οἶνος ἀρχευθίτης ε. μς.
οἶνος ἀρωματίτης ε. ξδ.
οἶνος ἀσαρίτης ε. ξη.
οἶνος ἀψινθίτης ε. μθ.
οἶνος βουνίτης ε. νς.
οἶνος δωκίτης ε. ο.
οἶνος δευτερίας ε. ιγ.
οἶνος δικταμνίτης ε. νζ.
οἶνος ἐλελισφακίτης ε. οα.
οἶνος ἐλλεβορίτης ε. πδ.
οἶνοι θαλάττιοι ε. κζ.
οἶνος θυμβρίτης ε. ξ.

οἶνος θυμελαίτης ε. οη.
οἶνος θυμίτης ε. νθ.
οἶνος καλαμινθίτης ἢ ἕτεροι. ε. ξδ.
οἶνος κατοχίτης. ε. μα.
οἶνος κέδρινος ε. με.
οἶνος κεδρίτης ε. μζ.
οἶνος κεσρίτης ε. νδ.
οἶνος κονυζίτης ε. ζγ.
οἶνος κυδωνίτης ε. κη.
οἶνος μανδραγορίτης ε. πα.
οἶνος μαραθρίτης ἢ ἀγήθινος. ε. οε.
οἶνος μελιτίτης ε. ιε.
οἶνος μυρσινίτης ε. λζ.
οἶνος μυρτίτης ε. λς.
οἶνος ναρδίτης ε. ξζ.
οἶνος ὁ διὰ τῆ ἀγείας ναρδ. ε. ζθ.
οἶνος νεκταρίτης ε. ξς.
οἶνος ὀμφακίτης ε. ιβ.
οἶνος ὀρειγανίτης ε. ξα.
οἶνος παιωνίτης ἢ οἶνος ἀκοεί της. ε. οβ.
οἶνος πανίτης ε. μη.
οἶνος πεπερίτης ε. νη.
οἶνος ῥητινίτης ε. μγ.
οἶνος ῥοδίτης ε. λε.
οἶνος ῥοίτης ε. λδ.
οἶνος σελινίτης ε. οδ.
οἶνος σκαμμωνίτης ε. πγ.
οἶνος σκιλλητικός ε. κς.
οἶνος ἐκ σμύρνης ἢ ἄλλων ε. ξε.
οἶνος ἐκ τῆ ἀγείας σαφυλῆς. ε. ιδ.
οἶνος στυφελίτης ε. νβ.
οἶνος τροβιλίτης ε. μδ.
οἶνος συκομοείτης ε. μβ.
οἶνος χιΐτης ε. λη.
οἶνος τε-

οἶνος τερεμίνθινος ε. λθ.
οἶνος ὑακινθίτης ε. νε.
οἶνος ὑοσκυάμου ε. νσ.
οἶνος φοινικίτης ε. μ.
οἶνος χαμαιδρυΐτης ε. να.
οἶνος χαμαιπιτύινος ε. π.
οἶνος χαμαιλαίτης ε. οθ.
οἴσυπος β. πδ.
ὀλέστον δ. ία.
ὅλωθοι α. ρπς.
ὄλυρα β. ριγ.
ὀμφάκιον ε. ς.
ὀμφακόμελι ε. λα.
ὀνάγρα δ. ριη.
ὀνῆτις γ. λγ.
ὀνοβρυχὶς γ. ρα.
ὄνοσμα γ. ςμζ.
ὄνυχες β. ι.
ὄνυχες αἰγῶν β. με.
ὄνυχες ὄνων β. μδ.
ὀξάλμη ε. κγ.
ὄξος ε. κα.
ὄξος σκιλλητικόν ε. κε.
ὄξος στυφελικόν ε. νγ.
ὀξυάκανθα α. χκγ.
ὀξύμελι ε. κβ.
ὀπὸς καρπάσου ς. ιγ.
ὀρεοσέλινον γ. ος.
ὀρείγανον σ. λβ.
ὄρμινον ἥμερον γ. ρμε.
ὀρνιθόγαλον β. ςοδ.
ὀρεοβάκχη β. ςοε.
ὄρεσος β. ςλβ.
ὀρρὸς γάλακτος β. ος.
ὄρυζα β. ριζ.

ὄρχις γ. ρμα.
ὄρχις ἕτερος γ. ρμβ.
ὄστρακα ε. ρον.
ὄσυες δ. ρμγ.
οὖα α. ροδ.
οὖες β. σθ.

Π

Παγκράπον β. σγ.
παιονία γ. ρνζ.
παλίουρος α. ρκβ.
παράκλες γ. νε.
παράκλες ἀσκληπιοῦ γ. νς.
παράκλες χειρώνιον γ. νζ.
πάππος α. ρις
παρθένιον γ. ρνε.
παρωνυχία δ. νδ.
πενταπέταλλον δ. μβ.
πέπων β. ρπθ.
πέπλις δ. ρξθ.
πέπλος δ. ρξη.
πέπων β. ρξδ.
περιστερεών. δ. ξ.
πέρσεα α. ρπη.
πετροσέλινον γ. οζ.
πευκέδανος γ. σβ.
πήγανον γ. νβ.
πήγανον ἄγριον γ. νγ.
πίσσα ξηρὰ α. σβ.
πίσσα ὑγρὰ α. σε.
πτάκια α. ρον.
πιπερίτης α. νς.
πιπάσφαλτος α. ρα.
πιτύα λαγωοῦ β. πε.
πιτύδες γ. ρμα.
πιτυοκάμπη γ. ρμβ.
πιτύουσα ε. ρον.
πίτυς δ. ρμγ.
πλάτανος α. ροδ.
πνεύμων ἀλώπεκος β. σθ.
πνεύμων θαλάσσιος β. σγ.
πνεύμων χοίρειος ἢ ἀρνειος ἢ ἀρκτειος β. ρνζ.
ποιότητες τῶν οἴνων ἀπὸ τῆς ἡλικίας γ. νε.
ἀπὸ τῆς χρόας γ. νς.
ἀπὸ τῆς γεύσεως ἢ τῶν μεμιγμένων α. ρις
πολεμώνιον γ. ρνε.
πόλιον δ. νδ.
πολύγαλον δ. μβ.
πολυγόνατον β. ρπθ.
πολύγονον ἄρρεν δ. ρξθ.
πολύγονον θῆλυ δ. ρξη.
πολύκνημον β. ρξδ.
πολυπόδιον δ. ρη.
πομφόλυξ δ. ιδ.
πορφύρα δ. ξ.
ποταμογείτων α. ρπη.
ποτήριον γ. οζ.
πράσιον γ. σβ.
πράσον κεφαλωτόν. γ. νβ.
πρόπολις γ. νγ.
πυρμικόν. α. σθ.
πτελέα α. σε.
πτέρεις α. ρον.
πυκνόκομον α. νς.
πύρεθρον α. ρα.
πυρὸς β. πε.

P

Ῥᾶ γ. β.
ῥάμνος α. ρκ.
ῥαφανὶς β. ρλζ.
ῥαφανὶς ἀγρία ϛ. ρλη.
ῥητίνη ὀρεινη α. σα.
ῥητίνη ὑγρὰ πιτυΐνη ἢ πευκίνη α. σγ
ῥόα α. ρϛ.
ῥόδα α. ρλα.
ῥοδία ῥίζα δ. με.
ῥοδόδενδρος α. ρλϛ.
ῥοιᾶς α. ρμη.
ῥύπος βαλανείων α. λδ.
ῥύπος γυμνασίων α. λς.
ῥύπος ἀπὸ τῆς παλαίστρας α. λε.

Σ

Σαγάπηνον γ. σε.
σαλαμάνδρα ε. δ.
σάμψυχον γ. μζ.
σανδαράχη ε. ρκϛ.
σανδίκης ξύλων α. ρις.
σαρδόνια πόα γ. ιδ.
σαρκοκόλλα β. ιζ.
σαρξ ἐλάφεως γ. ρμγ.
σατύριον γ. ρμδ.
σατύριον ἐρυθρόγιον γ. ρμδ.
σαῦρα β. ξϑ.
σέλινον γ. οδ.
σέρις ἥμερος β. ξξ.
σέσελι αἰθιοπικόν. γ. ξα.
σέσελι μασσαλεωτικόν γ. ξ.
σέσελι πελοποννησιακόν. γ. ξϛ.
σηπία β. κγ.
σησαμοειδὲς τὸ μέγα δ. γνβ.
μικρόν. γγ.
σήσαμος γ. β.
σίαλ. α. ρκ.
σιδηρῖτις β. ρλζ.
σιδηρῖτις ἑτέρα ϛ. ρλη.
σιδηρῖτις τρίτη α. σα.
σίδια α. ρϛ.
σίκυος ἥμερος δ. ρϛ.
σίλυβον α. ρϛ.
σίλφη α. ρλα.
σίλφιον δ. με.
σίνηπι α. ρλϛ.
σῖον α. ρμη.
σίσαρον α. λδ.
σισύμβριον α. λς.
σισύμβριον ἕτερον α. λε.
σίσων γ. σε.
σκαμμωνία ε. δ.
σκάνδυξ γ. μζ.
σκίγκος ε. ρκϛ.
σκίλλα α. ργ.
σκολοπένδρα ε. ιδ.
Περὶ Σκολοπένδρας γ. σϑ.
Περὶ τῶν ὑπὸ σκολοπένδρου δηγμάτων. β. ιζ.
σκόλυμος γ. ρμγ.
σκόρδιον γ. ρμδ.
σκορδόπρασον β. ξϑ.
σκόροδα γ. οδ.
σκορπιοειδές. β. ξξ.
Περὶ Σκορπίου γ. ξα.
Περὶ τῶν ὑπὸ σκορπίου δηγμένων γ. ξ.
σκορπίος θαλάσσιος γ. ξϛ.
σκορπίος χερσαῖος β. κγ.
σκωρία ἀργύρου ργγ.
σκωρία

σκωρία μολίβδου ε. ςζ.
σκωρία σιδήρου ε. ςδ.
σμαεῖδες β. λ.
σμίλαξ β. ρος.
σμίλαξ ς. ιβ.
σμίλαξ λεία γ. ρμε.
σμίλαξ πραχεῖα γ. ρμδ.
σμύλαξ γ. π.
σμύεις ε. ρξς.
σμύρνα α. οκ.
σμύρνα βοιωτική. α. οθ.
σμύρνιον γ. οθ.
σόκλος β. ρνθ.
σπαργάνιον γ. κα.
σπαρτίον δ. ρον.
σπόγγοι ε. ρλη.
σαφὶς ε. δ.
σακπὶ. α. οδ.
σαφὶς ἀγεία δ. ρμς.
σαφυλή. ε. γ.
σαφυλῖνος ἄγριος γ. νθ.
σάχυς γ. ρκ.
σέαρ καθόλου β. πς.
σεάτων δυώαμις β. ςδ.
σέαρ πῶς ἀρωματισθέν β. ςα.
σέαρ πῶς σαμψυχίζεται β. ςϛ.
σέαρ βόειον β. πθ.
σέαρ ταύρειον καὶ παρδάλειον, καὶ λεόντειον β. ς.
σέαρ τραγείου καὶ προβάτειου καὶ ἐλάφειον β. πη.
σέαρ ὕειον καὶ ἄρνειον β. πζ.
σέαρ χιόνειον, ἢ ὀρνίθειον β. ςγ.
σίμικοι ε. ςθ.
σιχύς γ. λα.
σοιβή. γ. ιϛ.
σραπώτης δ. ρϛ.
σραπώτης ὁ χλιόφυλλος δ. ρχ.
σρόβιλοι α. πθ.
σρούθιον β. ρςγ.
σρύγνος ἁλικάκαβος γ. οϛ.
σρύγνος κηπαῖος γ. οα.
σρύγνος μανικός. γ. οδ.
σρύγνος ὑπνωτικός. γ. οχ.
σύραξ α. π.
συπῆνεία ε. ρκγ.
συκῆ ἀγεία α. ρπε.
συκόμορεον α. ρπϛ.
σῦμα α. ρπδ.
σῦκον κύπριον α. ρπγ.
σύμφυτον πετραῖον γ. θ.
σύμφυτον ἄλλο γ. ι.
χένος α. ις. καὶ δ. νϛ.
χένος τὸ δένδρεον α. ς.
ὡδὴ Θεραπείας τῶν ὑπὸ σφηκῶν καὶ μελισσῶν δεδηγμένων η. β.
σφόγγυλον γ. ς.
σῶρυ ε. ριθ.

Τ

Τεκτονική.

τελλῖναι β. η.
τέρμινθος α. ςϛ.
τέπιγες β. νς.
τεύκριον γ. ρια.
τεῦτλον β. ρμθ.
τέφρα ε. λε.
τηλέφιον β. σιζ.
τῆλις β. ρκδ.
τίτανος ς. κθ.
τραγακάνθη γ. ξγ.
τραγάκανθα γ. κγ.
τράγιον δ. μθ.
τράγιον ἄλλο
τραγοπώγων
τραγορείγανον
τράγος β. ριε. καὶ δ. να.
τρίβολον δ. ιε.
τρίγλη β. κδ.
τριπόλιον
τρίφυλλον δ. ρλε.
τριχομανές. γ. ρκγ.
τρυγὼν θαλαττία δ. ρλζ.
ὡδὴ Τρυγόνος θαλαττίας. β. κ.
ὡδὴ τῶν ὑπὸ Τρυγόνος θαλαττίας δεδηγμένων ζ. η.
τρύξ. η. ς.
τυρὸς νεαρός. ε. ρλϛ.
τύφη β. οθ.

Υ

Υάκινθος γ. ρλγ.
ὕδνον δ. ξγ.
ὑδραργυρος β. ροε.
ὑδράργυρος πεπηγῖα ε. ρι.
ὑδρόμηλον ς. κη.
ὑδροπέπερι ε. λ.
ὡδὴ Ὑδρου β. ρςα.
ὡδὴ τῶν ὑφ' ὕδρα δηχθέντων ζ. ιε.
ὕδωρ η. ιϛ.
ὕδωρ θαλάσσιον ε. ιη.
ὕδωρ ψυχρόν. ε. ιθ.
ὑοσκύαμος ς. λδ.
ὑοσκύαμος δ. ξθ.
ὑπωρικόν ς. ιε.
ὑπήκοον γ. ροα.

ὑποχιστὶς α. ρκη.
ὕσσωπον β. λ.

Φ

Φακός β. ρκθ.
φακὸς ἐπὶ τῶν τελμάτων δ. πη.
φαλάγγιον γ. ρκϛ.
ὡδὴ Φαλαγγίων ζ. ε.
ὡδὴ τῶν ὑπὸ Φαλαγγίων δεδηγμένων η. γ.
φάλαεις γ. ρνθ.
φασίολος β. ρλ.
φηγός. α. ρμε.
φιλλυρέα α. ρκς.
φίνις β. νη.
φλοιὸς λιβανώτου α. πγ.
φλόμος δ. ρδ.
φοίνιξ δ. μγ. καὶ α. ρμθ.
φοίνιξ ἢ καὶ ἐλάτη α. ρνα.
φοίνικες δηβαϊκοί. α. ρν.
φοῦ α. ε.
φρυγία ε. λα.
φῦκος θαλάσσιον δ. ϛ.
φυλλίτις γ. ρκα.
φύλλον γ. ϛμ.
φύτευμα δ. ρλ.

Χ

Χαμαίπιτυς γ. ϛζ.
χαμαιπίτυς ε. ριδ.
χαλκάνθου ε. ριε.
χαλκῖτις ε. πζ.
χαλκὸς κεκαυμένος δ. ρος.
χαμαιάκτη δ. ρμθ.
χαμαιδάφνη δ. ριϛ.
χαμαίδρυς ϛ. ριϛ.
χαμαίκισσος δ. ρκς.
χαμαιλεύκη δ. ρκζ

χαμαιλέων ὁ λευκός.	γ. ι.		
χαμαιλέων ὁ μέλας	γ. ια.	Ψευδοβούνιον	δ. ρκε.
χαμαιπίτυς	γ. ροε.	ψευδοδίκταμνος	γ. λη.
χαμαιπίτυς ἑτέρα	γ. ρος.	ψευδοκαισία	α. ιγ.
χαμαισύκη	δ. ρο.	ψευδοκυνάμωμον	α. ιε.
χαμελαία	δ. ροδ.	ψιμμίθιον	ε. ργ.
χελιδόνες	β. αξ.	ψιμμίθιον	ε. κβ.
χελιδώνιον τὸ μέγα	β. σια.	ψύλλιον	δ. ο.
χελιδώνιον τὸ μικρόν	β. σιδ.	ψύλλον	ε. ι.
χιμοί.	β. θ.	ψωρικόν.	ε. ριε.
χολὴ	β. νε.	Ω	
χόνδρος	β. ριη.	Ὠκιμοειδές.	δ. κη.
χρυσωθεμον	δ. νη.	ὄκιμον	β. ροα.
χρυσόγονον	δ. νε.	ὠμοτύριχες	β. λγ.
χρυσοκόλλη	ε. ρδ.	ὠόν.	β. νδ.
χρυσοκόμη	δ. νε.	ὤχρα	ε. ρη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ.

INDEX OMNIVM QVÆ IN DIOSCORIDE CONTINENTVR.

Prior numerus librum, posterior caput indicat.

A

Abrotonum	3.29	Ærugo rasa	5.91
Absinthium	3.26	Ærugo scolecia	5.92
Absinthium marinum	3.27	Æs vstum	5.87
Absinthium Santonicum	3.28	Æthiopis	4.105
Acacalis	1.119	Aëtites lapis	5.161
Acacia	1.134	Agallochon	1.21
Acanthus	3.19	Agaricum	3.1
Acanthus sylvestris	3.20	Ageraton	4.59
Acanthium	3.18	Agnus	1.36
Acetum	5.21	Aiuga	3.175,176
Acetum mulsum	5.22	Alabastrites	5.153
Acetum scillinum	5.25	Alcea	3.164
Acetum è stœchade	5.53	Alcyonium	5.136
Achillea	4.36	Alisma	3.169
Achras	1.169	Allium	2.144
Acida muria	5.23	Aloë	3.25
Acinos	3.50	Alsine	4.87
Acorum	1.2	Althæa	3.139
Aconitum	4.77.78,6.7	Althæa	3.163
Adarces	5.137	Alumen	5.72 123
Adeps omnis	2.86,94	Alumen scissile	5.72 123
Adeps sampsuchi odore imbuitur		Alysson	3.105
Adianton	2.92	Ambrosia	3.129
Ægilops	4.136	Amiantus lapis	5.156
Æris squamma	4.139	Ammi	3.70
Æris flos	5.89	Ammoniacon	3.98
	5.88	Amomum	1.14
		Ampelitis terra	5.181
		Ampeloprason	2.180

Amphisbænæ ictus notæ eius curatio 8.9
Amurca 1.135
Amygdalæ amaræ 1.177
Amylum 2.123
Anagallis 2.209
Anagyris 3.167
Anchusa 4.23, 24.25
Andrachne sylvestris 2.151
Androsaces 3.150
Androsæmon 3.173
Anemone 2.207
Anethum 3.67
Anguium senectus 2.18
Anisum 3.65
Anonis 3.21
Anserinus adeps 2.93
Anthemis 3.154
Anthericum
Anthillis 3.153
Antipathes 5.140
Antirrhinon 4.133
Antispoda 5.86
Aparine 3.104
Aphaca 2.178
Apiastrum 3.118
Apios 4.177
Apium 3.74
Apocynon 4.81
Apollinaris 4.69
Apri iecur 2.39
Apum ictus curatio 8.2
Aqua 5.18
Aqua frigida 6.34
Aqua marina 5.19
Aqua mulsa 5.17
Arabicus lapis 5.149
Araneus 2.150
Arbutus 2.176
Arcion 4.107
Arction 4.106
Arcturon 4.106
Arena 5.16
Argemone 2.208
Argenti recrementum 5.101
Argenti scoria 5.101
Argenti spuma 5.102,6.27
Argentum viuum 5.110,6.28
Arisarum 2.198
Aristolochia 4.5.6
Armeniaca mala 1.166
Armenius lapis 5.105
Aron 2.197
Arrhenogonon 3.120
Artemisia 3.127.128
Arundo, vide Harundo.
Asarum 19
Asclepias 3.106
Ascyron 3.172
Asius lapis 5.142
Aspalathus 1.19
Asparagus 2.152
Asplenon 3.151
Aspidis ictus notæ curatio, 7.18,8.15.
Aster Atticus 4.120
Astragalus 4.62
Athamanticum 1.3
Athera 2.114
Atractylis 3.107
Atra-

Atramentum librarium 5.183
Atramentum sutoriũ 5.114
Atriplex 2.145
Auellana nux 1.180
Auena 2.116
Auricula muris 2.214
Auripigmentum, siue arsenicon 5.121.6.29

B

Baccæ lauri 1.90
Baccharis 3.51
Balaustium 1.155
Ballote 3.117
Balsamum 1.18
Barbula hirci 2.173
Basilisci ictus notæ eius curatio 7.19
Bdellium 1.81,8.16
Beta 2.149
Betonica 4.1
Bitumen 1.100
Blatta pistrinaria 2.24
Bliton 2.143
Botrys 3.130
Brassica 2.146
Brassica marina 2.148
Brasica sylvestris 2.147
Britanica 4.2
Bromus 4.140
Bryon 1.20
Bubulum sæuum 2.89
Buccina 2.5
Buglossum 4.128
Bulbus esculentus 2.200
Bulbus vomitorius 2.201
Bunion 4.124
Bupreſtis 6.3
Buphthalmos 3.156
Butyrum 2.81
Butyri fuligo 2.81

C

Cacalia 4.123
Cadmia 5.84
Cæciliæ ictus notæ curatio eadẽ quę viperę morsus 7.11
Calamus odoratus 1.16
Calamintha 3.43
Calcifraga 4.181
Calx viua 5.133
Cancamum 1.23
Canchris 3.80
Cancri 2.12
Canis rubus 1.124
Canis rabiosi signa 7.2
curatio morsus eius 7.3
ab eo morsorum victus ratio 7.4
Cannabis 3.165.166
Cantharides 6.1
Capnos 4.110
Capparis 2.204
Cardamomum 1.5
Cardamina 2.120
Carduus 3.16
Carpasi succus 6.13
Cariotæ 1.125
Carum 3.66
Caseus recens 2.79
Caseus equinus 2.80
Cassia 1.12

Caſtanea 1.146
Caſtorium 2.122
Catanance 4.134
Caucalis 2.169
Cedrus 1.106
Celticum nardum 1.7
Cenchri ictus notæ remedia 7.16,8.13.
Centaurium magnum 3.8
Centaurium minus 3.9
Cepa 2.181
Cepæa 3.168
Cera 2.105
Ceraſia 1.158
Ceraſtæ ictus notæ curatio. 7.17,8.14.
Cerui genitale 2.36
Ceruinum cornu 2.50
Ceruinum ſæuum 2.88
Ceruſſa 5.103,6.22.
Ceſtron 4.1
Chalcitis 5.115
Chamæ 2.9
Chamæacte 4.175
Chamæciſſos 4.126
Chamædaphne 4.149
Chamædrys 3.94
Chamæleo albus 3.10
Chamæleo niger 3.11
Chamæleuce 4.127
Chamæpitys 3.175
Chamæſyce 4.170
Chamælea 4.172
Chelidonium 2.211
Chelidonium minus 2.212
Chia terræ 5.174
Chryſanthemon 4.58
Chryſocolla 5.104
Chryſocome 4.55
Chryſogonon 4.56
Cicadæ 2.43
Cicer ſatiuum 2.126
Cicer arietinum 2.96
Cicer ſylueſtre 2.96
Cichorion 2.125
Cici 4.145
Cicuta 4.79,6.11
Cimices 2.36
Cimolia 5.176
Ciparisſias 4.165
Cinis ſarmentinus 5.135
Cinnabaris 5.109
Cinnamomum 1.13
Cionia 2.6
Circæa 3.134
Cirſium 4.119
Ciſtus 1.127
Citria mala 1.131
Clematis 4.7.182
Clinopodion 3.109
Clymenon 4.13
Cnicus 4.190
Coagulum 2.85
Coccum gnidion 4.154
Coccum infectorium 4.48
Cochleæ 2.11
Cœruleus 5.106
Colchicon 4.84
Colocynthis 4.178
Colymbades oleæ 1.140

Conyza

Conyza 3. 136
Corallium 5. 139.
Coriandrum 3. 71. 69.
Coria veteramentaria 2. 51.
Coriarius frutex 1. 124
Coris 3. 174
Coronopus 2. 158
Cornus 1. 173
Corruda 2. 117
Cos Naxia 5. 168
Coſtus 1. 15
Cotonea mala 1. 161
Crateogonum 5.139
Crithmum ſeu crithamon. 2. 157.
Crocodilion 3. 12
Crocomagma 1. 26
Crocum 1. 25
Croton 4. 245
Cucurbita 9. 162
Cucumis ſatiuus 2. 163
Cucumis ſylueſtris 4.154
Cuminum ſatiuum. 3. 68
Cuminum ſylueſtre 3. 69
Cunila 3. 28
Cupreſſus 1. 103
Curmi 2. 110
Cyclaminus 2. 294
Cyclaminus altera. 2. 195
Cydonomeli 5. 18
Cynia 4. 270
Cynocrambe 4. 192
Cynogloſſon 4. 129
Cynoſorchis 3. 121
Cyparisſias tithymalus. 4. 156
Cyphi 1. 24
Cypirus 1. 4
Cytinus 1. 153
Cytiſus 4. 113.

D

Damaſcena pruna 1. 137
Damaſonion 3. 144
Daphnoides 4. 148
Daucus 3. 83
Delphinium 3. 84.85
Dendroides tithima 4. 165
Deuteria 5. 13
Dictamum. 3. 37
Dictamnum Cretēſe. 3. 39
Diphryges 5. 120
Dipſacum 3. 13
Dipſadis morſus notę eius curatio 7.14. 8.11
Dorycnion 4. 75.66
Draba 2. 187
Draco marinus 2. 15
Draconis marini ictus remedia 6. 40
Dracunculus 2. 196
Dryini ictus notæ curatio. 7.12. 8.10.
Dryopteris 4. 189
Dulcis radix 3. 7

E

Ebenus 1. 130
Ebulum 4. 155
Ebur 2. 48
Echinus 2. 1
Echinus terreſtris 2. 2
Echiun 4. 27

Elapho-

Elaphoboſcon. 3. 80.
Elaterion 4. 155
Elatine 4. 40
Electrum 1. 93
Elæomeli 1. 37
Eleoſelinum 3. 75
Elichryſon 4. 57
Empetron 4. 181
Ephemeron 4. 85. 6. 5
Epimedion 4. 19
Epimelis 1. 133
Epipactis 4. 109
Epirotica mala 1. 131
Equiſetum 4. 46. 47
Eretria terra 5. 171
Erica 1. 118
Erinaceus 2. 1
Erinei 1. 146
Erinus 4. 29
Eruca 2. 170
Erucæ olerum 2. 51
Erucæ pinorum 6. 2
Eruum 2. 131
Eryngium 3. 24
Eryſimon 2. 149.
Eupatorium 4. 41
Euphorbium 3. 96.

F

Faba 2. 127
Faba ægyptia 2. 128
Fæx 5. 132
Fagus 1. 145
Farina craſsior 2. 112
Fel 2. 96
Ferri rubigo 5. 93
Ferula 3. 91
Feſtuca 4. 139
Fibrini teſtes 2. 26
Ficus 1. 183. 184
Ficus ſylueſtris 1. 185
Ficus lixiuium 1. 187
Filicula 4. 188
Filix 4. 186
Filix fœmina 4. 187
Fimum 2. 98
Flos æris 5. 88
Flos ſalis 5. 129
Flos punicæ 1. 127
Flos ſyueſtris punici 1. 127
Fœniculum erraticum 3. 82
Fœnum græcum 2. 114
Fraxinus 1. 109
Fuligo è myrrha, reſina, ſtyrace. 1. 86
Fuligo liquidæ picis 1. 97
Fuligo pictoria 5. 182
Fuligo reſinæ 1. 94
Fuligo thuris 1. 85
Fumaria 4. 110
Fungi 4. 83. 6. 23.

G

Gagates lapis 5. 146
Galactites lapis 5. 150
Galbanum 3. 97
Galla 1. 147
Gallina 2. 41. 51
Gallinæ cerebellum 2. 53
Gallinaceus adeps 2. 93
Garum 2. 34
Genitale cerui 2. 36

Gentiana 3. 3
Geramion 3. 131
Geodes lapis 3. 159
Gingiberis 2. 190
Gingidion 2. 167
Gith 9. 3
Gladiolus 4. 20.
Glans 1. 144
Glans Iouis 1. 122
Glans ſardiana 1. 122
Glans vnguentaria 4. 160
Glaſtum ſatiuum 2. 215
Glaſtum ſylueſtre 2. 216
Glaucium 3. 100
Glaux 4. 141
Gluten piſcium 3. 102
Glutinum 3. 101
Gnaphalion 3. 132
Gnobius 2. 32
Gramen 4. 30
Gramen arundinaceũ. 4. 31
Gramen parnaſi 4. 32
Groſsi 1. 186
Gypſum 5. 134. 6. 24.

H

Hæmatites 5. 144
Hæmorrhoi notæ eius curatio 7. 13. 8. 11
Halica 2. 118
Halicacabon ſolanum 4. 72
Halimus 1. 121
Harundo 1. 151
Harundo cypria 1. 115
Harundo vallatoria 1. 115
Haſtula regia 2. 199
Hedera 2. 210
Helenium 1. 27
Helenium alterum 1. 28
Helioſcopius 4. 165
Heliotropiũ magnum 4. 193
Heliotropiũ paruum 4. 194
Helleborum album 4. 133
Helleborum nigrum 4. 134
Helxine 4. 39. 86
Hemerocallis 3. 137
Hemionitis 3. 152
Herba Sabina 1. 105
Heriacium magnum 3. 72
Heriacium paruum 3. 73
Hippace 2. 63
Hippocampus 2. 3
Hippogloſſon 4. 132
Hippolapathon 2. 141
Hippophaës 4. 162
Hippophæſton 4. 163
Hippopotami teſtes 3. 25
Hippoſelinon 3. 78
Hirci herbula 3. 78
Hircinum ſæuum 2. 88
Hirculus 1. 7
Hirundines 2. 57
Hirudo 6. 32
Hordeum 2. 108
Horminum 3. 145
Hyacinthus 4. 63
Hydromeli 4. 63
Hydromelon 5. 30
Hydropiper 2. 191
Hyoſciamus 4. 69. 6. 15
Hypecoon 4. 68

Hypociſtis 1. 128
Hyſſopum 3. 30.

I

Iaſpis 1.1. 5.160
Iberis 1. 180
Idæa radix 4. 144
Ilex 1. 145
Indicum 5. 107
Inguinalis 4. 120
Intybus 2. 150
Irio 2. 188
Iris 1. 1
Iſopyron 4. 121
Iudaicus lapis 5.155
Iuncus 4. 52
Iuncus odoratus 1. 16
Iuniperus 1. 104
Ius piſcium 2. 35
Ixia 6. 21.

L

Labrum Veneris 3. 13
Labruſca 5. 2
Lac 2. 75
Lac coagulatum 6.26
Lac humanum 2. 78
Lac muliebre 2. 78
Lactuca ſatiua 2. 165
Lactuca ſylueſtris 2.166
Ladanum 1. 129
Lagopus 4. 17
Lampſana 2. 142
Lana 2. 82
Lana cremata 2.83
Lanaria herba 2.193
Lappa 4. 138
Lapathum 2. 140
Laſer 3.94.
Laſerpitium 3. 94
Lathyris 4. 167
Lauer 2. 154
Laurus 1. 108
Laurus Alexandrina 4.147
Lauri baccæ 1. 90
Lemnia terra 5. 113
Lens 2. 29
Lens paluſtris 4. 88
Lentiſcus 1.90.
Lentiſcina reſina 1. 91
Leontopelaton 3. 110
Leonum pinguia 2. 90
Leontopodion 4. 133.110
Lepidium 2. 205
Leptocarya 1. 142
Lepus marinus 2. 20. 6. 30
Lepus terreſtris 2. 21
Leucacantha 3. 22.
Leucanthemon 3. 131
Leucas 3. 113
Leucoion 3. 138
Lichen 4. 53
Lignorum marcor 1. 113
Liguſticum 3. 58
Liguſtrum 1. 25
Lilium 3. 116
Lilium ſylueſtre 3. 137
Limonion 4. 16
Lingua bubula 4. 128
Linozoſtis 4. 169
Linum 2. 125
Lithocolla 5. 164

Lithoſpermon 3. 158
Lolium 2. 122
Lonchitis 3. 161.162
Lora 5. 13
Lotus arbor 1. 172
Lotus Ægyptia 4. 114
Lotus ſylueſtris 4. 112
Lotus vrbana 4. 111
Lupinus 2. 132
Lupinus ſylueſtris 2. 133
Lychnis coronaria 3. 14
Lychnis ſylueſtris 3. 15
Lycium 1. 133
Lycopſis 4. 26
Lygos 1. 116
Lyncis vrina 2. 110
Lyſimachia 4. 3

M

Macer 1. 111
Mænæ 2. 31
Magnes 5. 148
Malabathrum 1. 11
Malicorium 1. 154
Malua 2. 144
Malum 1. 160
Malum Armeniacum 1. 166
Malum cotoneum 1. 161
Malum dulce 1. 131
Malum Epiroticum 1. 131
Malum Medicum 1. 131
Malum orbiculatum 1. 131
Malum Perſicum 1. 131
Malum præcox 1. 131
Malum punicum 1. 152
Malum ſylueſtre. 1. 164
Mandragora 4. 76 6. 16
Manna thuris 1. 72
Marcor lignorum 1. 96
Maron 3. 49
Marrubium 3. 110.119
Marrubium nigrum 3.110
Maſtiche 1.75
Meconium 6. 17
Medica mala 1. 177
Medion 4. 18
Medulla 2. 95
Mel Ponticum 2. 103
Mel 2. 101
Mel ſaccharum 2. 103
Mel Sardou. 2. 102
Mel heraclion 6.8
Melampſithium 5. 69
Melanteria 5. 118
Malanthium 3.93
Melia terra 5. 180
Melilotos 3. 48
Melimela 3. 162
Meliſſophyllon 3. 99
Melitites lapis 5. 156
Melomeli 5. 29
Memphites 5. 158
Mentha 3. 41
Mentaſtrum 3. 42
Meon 1. 3
Mercurialis 4. 191
Meſpilus 1. 170. 171
Milium. 2. 119
Millefolium 4. 115
Millepedæ 2. 33
Miſy 5. 117

Mituli 2.7
Moly 3. 54
Molybdæna 5. 100
Molybdoides lapis 5. 98
Morochthus 5. 152
Morus 1. 181
Mullus 2. 24
Mulſum 5. 16
Muria 5. 128
Mures 2. 74
Muris auricula 2. 175
Murus araneus 2. 73
Muris aranei ictus notæ eius curatio 7.9. 87.
Muſcus 1. 20
Muſcus Marinus 4. 99
Muſtela 2. 27
Myagron 4. 117
Myoſotis 2. 175
Myrica 1. 117
Myrrha 1. 78
Myrrha Bœotica 1. 179
Myrrhis 4. 116
Myrtydanum 1. 157
Myrtus ſatiua 1. 156
Myrtus ſylueſtris 4. 129.

N

Naphtha 1. 102
Napus 2. 136
Narcaphthon 1. 22
Narciſſus 4. 161
Nardi genera 1. 6
Nardum Celticum 1. 7
Nardum montanum 1. 8
Nardinum vnguentum. 1. 74
Naſturtiũ. 2. 185
Naſturtium
Natricis ictus notæ eius curatio 7. 15. 8. 12
Nepeta 3. 34
Nitrum 5. 130
Nitri ſpuma 5. 131
Nux auellana 1. 180
Nux iuglans 1. 179
Nux pinea 1. 74
Nymphæa 3. 14 8. 149.

O

Ochra 5. 107
Oeimaſtrum 4. 28
Oenanthe 3. 135. 5. 5
Oeſypum 2. 8
Olea 1. 139
Olea ſylueſtris 1. 138
Oleaſter 1. 130
Oleæ æthiopicæ lachryma. 1. 142
Olei vires 1. 27
Oleum amygdalinũ. 1. 139
Oleum balaninum 1. 40
Oleum candidum 1. 32
Oleum carynum 1. 42
Oleum cicinum 1. 38
Oleum gnicinum 1. 46
Oleum commune 1. 50
Oleũ è gnidio grano 1. 44
Oleum hyoſcyaminũ. 1. 35
Oleum laurinum 1. 50
Oleum lentiſcinum 1. 51
Oleum maſtichinum 1. 52.
Oleum melanthinum 1. 47
Oleum myrtheum 1. 49

Oleũ oliuæ ſylueſt. 1. 131. 141.
Oleum omphacinum 1. 67
Oleum picinum 1. 96
Oleum rhaphaninum 1. 46
Oleum ſeſaminum 1. 41
Oleum Sicyonium 1. 33
Oleum ſinapinum 1. 48
Omphacium 1. 29. 5. 6
Omphacomelites 5. 31
Onagra 4. 118
Onitis 3. 33
Onobrychis 3. 170
Ononis 3. 18
Onoſma 3. 147
Onyx 7. 2
Ophioſcorodon 2. 144
Ophites lapis 5. 162
Opium 4. 55
Opobalſamum 1. 28
Opopanax 3. 46
Orbiculata mala 1. 131.
Orcoſelinon. 3. 77
Origanum 3. 32
Origanum ſylueſtre 3. 34
Ornithogalum 2. 174
Orobanche 2. 172
Oryza 2. 117
Oſtracites 5. 165
Oſyris 4. 143
Othonna 2. 213
Ouillum ſæuum 2. 88.

P

Pæonia 3. 157
Paliurus 1. 122
Palma 1. 149
Palma elate 1. 151
Palmæ Thebaïcæ 1. 150
Panaces Æſclepij 3. 56
Panaces Chironium 3. 57
Panaces Herocleum 3. 55.
Pancration 2. 203
Panicum 2. 120
Papauer corniculatũ 4. 66. 6. 18.
Papauer erraticum 4. 64
Papauer ſatiuum 4. 65
Papauer ſpumeum 4. 67
Papyrus 1. 116
Pardorum pinguia 2. 90
Paronychia 4. 54
Parthenium 3. 15
Paſtinaca herba 3. 59
Paſtinaca marina 2. 22
Paſtinacæ marinæ ictus notæ eius curatio 7.8. 8.6
Peplis 4. 169
Peplos 4. 168
Pepo 2. 164
Periclymenon 4. 14
Perſea 1. 188
Perſica mala 1. 165
Perſonata 4. 107
Petaſites 4. 10
Petroſelinum 3. 77
Peucedanon 3. 92
Phalangium 3. 122
Phalangij morſus notæ eius curatio 7. 5. 8. 3
Phalaris 3. 159
Phaſioli 2. 130

Phœnix 4. 43
Phrygius lapis 5. 141
Phu 1. 10
Phycus marinus 4. 100
Phyllitis 3. 121
Phyllon 3. 142
Phyteuma 4. 130
Picea 1. 87
Pinguia 1. 90. 91
Pinorum erucæ 6. 2
Pinus 1. 87
Piper 2. 189
Piſſaſphaltos 1. 101.
Piſtacia 1. 178
Pityides 1. 88
Pityuſa 4. 166
Pix liquida 1. 95
Pix ſicca 1. 98
Plantago 2. 153
Platyphyllos 4. 165
Plumbago 5. 100
Plumbum elotum 5. 95
Plumbum vſtum 5. 96
Pnigitis terra 5. 177
Polemonia 4..8
Polion. 3. 24
Polycnemon 3. 108
Polygala 4. 142
Polygonaron 4. 6
Polygonon 4.4
Polypodion 4. 188
Pompholyx 5. 85
Populus alba 1. 110
Populus nigra 1. 114
Porrum capitatum 2. 179
Portulaca 2. 150
Potamogeton 4. 101
Poterion 3. 17
Propolis 2. 106
Prunus, pruna 1. 175
Pſeudobunion 4. 125
Pſoricon 5. 116
Pſyllion 4. 70. 6. 10
Ptarmica 2. 192
Pulegium 3. 36
Pumex 5. 125
Purpura 2. 4
Pycnocomon 4. 176
Pyrethrum 3. 86
Pyrites 5. 143
Pyrorum genera 1. 168.

Q

Quercus 1. 143
Quinque folium 4. 42

R

Radicula 2. 193
Radix 2. 137
Rana 2. 28
Rana paluſtris 6. 31
Ranunculum 2. 206
Rapum 2. 134
Recrementum argenti 5. 101
Reſinæ variæ 1. 93
Rha 3. 2
Rhamnus 1. 120
Rhaphanus 2. 137
Rhaphanus ſylueſtris 2. 138
Rhodia radix 4. 45
Rhododendron 4. 8
Rhus 1. 148

Ricinus 4. 164
Roſa 1. 131
Roſei paſtilli 1. 132
Roſmarinus 3. 187
Roſmarinum coronarium. 3. 89.
Rubeta 6. 31
Rubia 3. 160
Rubigo ferri 5. 93
Rubrica fabrilis 5. 112
Rubrica Sinopica 5. 111
Rubus 4. 37
Rubus canis 1. 124
Rubus Idæus 4. 38
Rumex 2. 140
Ruſcum 4. 146
Ruta 3. 52
Ruta ſylueſtris 3. 53

S

Sacra herba 4. 61
Sagapenum 3. 95
Sal 5. 126
Salis flos 5. 129
Salis ſpuma 5. 126
Salamandra 6. 4
Salix 1. 137
Saluia 3. 40
Sambucus 4. 174
Samia terra 5. 172
Samius lapis 5. 173
Sampſuchum 3. 47
Sandaracha 5. 122. 6. 29
Sanguinaria 4. 4
Sanguinaria fœmina 4. 5
Sanguis 2. 97
Sanguis tauri 6. 29
Sapphirus 5. 157
Sarcocolla 3. 99
Sardianæ glandes 1. 122
Sardonia 6. 14
Sarmentitius cinis 5. 135
Satureia 3. 45
Satyrion 3. 143
Satyrion erythrioniõ. 3. 144
Scammonia 4. 171
Scandix 2. 168
Schiſtum lac 2. 77
Schiſtos lapis 5. 145
Scilla 2. 202
Scolopendra 2. 16
Scolopendræ ictus notæ & eius curatio 7. 6. 8. 4
Scordion 3. 125
Scorodopraſum 2. 183
Scoria ferri 5. 94
Scoria plumbi 5. 97
Scorpioides 4. 195
Scorpius marinus 2. 14
Scorpius terreſtris 2. 13
Scorpij ictus notæ eius & curatio. 7. 7. 8. 5
Securidaca 3. 146
Sedum magnum 4. 89
Selenites lapis 5. 159
Selinuſia terra 5. 175
Semperuiuum 4. 89. 91
Semperuiuum minus 4. 90
Senecta anguium 2. 19
Senecio 4. 97
Sepia 2. 23

Seps 2. 70
Seris 2. 160
Serpillum 3. 46
Sertula campana 3. 48
Serum lactis 2. 76
Sesama 2. 12
Sesamoides 4. 152. 153
Seseli 3. 60
Seseli Æthiopicum 3. 61
Seseli Creticum 3. 63
Seseli Peloponnense 3. 62
Sicyonium oleum 1. 35
Sideritis 4. 33. 34. 35
Sidion 1. 154
Siligo 2. 113
Siliquæ 1. 159
Silurus 2. 29
Silybum 4. 159
Sinapi 2. 184
Sion 2. 154
Siser 2. 139
Sison 3. 94
Sisymbrion vtrunque 2. 155. 156.
Smarides pisces 2. 30
Smilax 2. 176
Smilax aspera 4. 144
Smilax lævis 4. 145
Smyris lapis 5. 166
Smyrnion 3. 79
Solanum hortense 4. 71
Solanum manicum 4. 74
Solanum somniferum. 4 73
Soncus 2. 159
Sorba 1. 174
Sory 5. 119
Sparganion 4. 21
Spartion 4. 158
Spondylion 3. 90
Spina acuta 1. 12 3
Spina alba 3. 14
Spina Arabica 3. 15
Spongiæ 5. 138
Spongiarum lapides 5. 163
Spuma nitri 5. 131
Spuma salis 5. 126
Spuma argenti 5. 102
Squamma æris 5. 89
Squamma ex acie decussa. 5. 90
Stachys 3. 120
Stacte 1. 74
Staphis agria 4. 156
Stibium 5. 99
Stimni 5. 99
Stœbe 4. 12
Stœchas 3. 31
Stomoma 5. 90
Stratiotes 4. 102
Stratiotes millefolium 4. 103
Strigmenta balnearum. 1. 34
Strigmenta gymnasiorum. 1. 36.
Strigmenta palæstrica. 1. 35
Strobili 1. 84
Struthion 2. 193
Styrax 1. 80
Suillus adeps 2. 87
Suillus pulmo 2. 40
Sulphur 5. 124

Sycomorus 1. 182
Symphyton 4. 9. 10

T

Taxus 4. 80. 5. 12
Tauri sanguis 2. 6
Taurorum pinguia 2. 90
Telephion 2. 217
Tellinæ 2. 8
Terebinthus 1. 92
Terra 5. 170
Terra fornacum 5. 179
Testæ 5. 178
Testiculus canis 3. 141. 142
Teucrion, Teucris 3. 111
Thalassomeli 5. 20
Thalictron 4. 98
Thapsia 4. 157
Thlapsi 2. 186
Thracias lapis 5. 147
Thunnus 2. 33
Thus 1. 82
Thuris cortex 1. 83
Thuris fuligo 1. 105
Thuris manna 1. 84
Thyites lapis 5. 154
Thymelæa 4. 173
Thymoxalme 5. 24
Thymus 3. 44
Tilia 1. 126
Tithymali 4. 165
Torpedo piscis 2. 17
Toxicon 6. 20
Tragacantha 3. 23
Tragium 4. 49. 50
Tragoriganum 3. 35
Tragos 2. 115. 4. 51
Tribubus 4. 15
Trichomanes 4. 137
Triphyllon 3. 123
Tripollium 4. 135
Trissago 3. 112
Triticum 2. 107
Tuber 2. 375
Tussilago 3. 126
Typha 3. 135

V

Venenata 7. 2
Veneris vmbilicus 4. 92. 93
Veratrum album 4. 150
Veratrum nigrum 4. 151
Verbascum 4. 104
Verbenaca 4. 60
Vermes terreni 2. 72.
Vesparum ictus curatio 8. 2
Vini natura 5. 7. 9. 10. 11.
Vinum absinthites 5. 49
Vinum acorites 5. 73
Vinum adynamon 5. 13
Vinum album 5. 8
Vinum anethinum 5. 75
Vinum apiites 5. 32. 74
Vinum aromatites 5. 64
Vinum asarites 5. 68
Vinum è betonica 5. 54
Vinum bunites 5. 56
Vinum calaminthites 5. 52
Vinum catorchites 5. 41
Vinum cedrinum 5. 45
Vinum cedrites 5. 47
Vinum cestrites 5. 53

Vinum chamædrytes 5.51
Vinum è chamælæa 5.79
Vinum chamæpityinũ 5.80
Vinum è conyza 5.63
Vinum cydonites 5.28
Vinum daucites 5.70
Vinum dictamnites 5.57
Vinum ex fœniculo 5.75
Vinum è flore falis 5.76
Vinum helleborites 5.82
Vinum hyſſopites 5.50
Vinum ex iride 5.65
Vinum iuniperinum 5.46
Vinum lentiſcinum 5.38
Vinum mandragorites 5.81
Vinum marathrites 5.75
Vinum marinum 5.27
Vinum è marrubio 5.55
Vinum melites 5.51
Vinum melitites 5.15
Vinum melomeli 5.29
Vinum è myrrha 5.65
Vinum myrſinites 5.37
Vinum myrtites 5.36
Vinum è nardo ſylueſtri 5.69
Vinum nectarites 5.66
Vinum œnanthinum 5.33
Vinum omphacites 5.12
Vinum origanites 5.61
Vinum palmeum 5.40
Vinum panacites 5.72
Vinum phthorion 5.77
Vinum picatum 5.48
Vinum pineum 5.65
Vinum è pipere 5.65
Vinum reſinatum 5.63
Vinum rhodites 5.35
Vinum rhœtes 5.34
Vinum ſaluiatum 5.71
Vinum è ſatureia 5.60
Vinum ſcammonites 5.83
Vinum ſcillinum 5.26
Vinum ſtœchadites 5.52
Vinum ſtrobilites 5.44
Vinum è ſycomoris 5.42
Vinum è Syriaca nardo, Celtica, malabathro 5.67
Vinum terebinthinum 5.39
Vinum thymites 5.59
Vinum è thymelæa 5.78
Vinum tragoriganites 5.55
Viola alba 3.138
Viola purpurea 4.122
Viperæ ictus notæ & eius curatio 7.10, 8.8
Viperinæ carnes 2.18
Virulentorum ictuum curatio 8.1
Viſcum 3.103, 8.1
Vitex 1.136
Vitis alba 4.184
Vitis nigra 4.185
Vitis ſylueſtris 4.183
Vitis vinifera 5.1
Vlmus 1.112
Vmbilicus veneris 4.92. 93
Vnguentorum ratio 5.3
Vng. abrotoninum 1.61
Vng. amaracinum 1.69
Vng. anethinum 1.62

Vng. cin-

Vng. cinnamominum 1.75
Vng. crocinum 1.65
Vng. cyprinum 1.66
Vng. elatinum 1.55
Vng. gleucinum 1.68
Vng. hedychroon 1.71
Vng. irinum 1.67
Vng. malabathrinum 1.77
Vng. megalinum 1.70
Vng. melinum 1.56
Vng mendeſium 1.73
Vng. metopion 1.72
Vng. narciſsinum 1.64
Vng. nardinum 1.76
Vng. ociminum 1.60
Vng. œnanthinum 1.57
Vng. roſaceum 1.54
Vng. ſampſuchinum 1.59
Vng. ſuſinum 1.63
Vng. telinum 1.58
Vnguis odoratus 2.10
Vrina 2.99
Vrſinus adeps 2.87
Vrtica 4.94
Vua 5.3
Vua paſſa 5.4
Vulpinus pulmo 2.41

X

Xanthion 4.138
Xyris 4.22

Z

Zea, ſeu ſemen 2.111
Zopiſſa 1.99
Zytum 2.109

INDICIS FINIS.

Franciscus Fontanonus Monspessulensis
φιλιάτροις. S. P. D.

MAGNA profectò habenda gratia,& benè præcandum his hominibus est, qui operam, studium,cogitationes deniq; omnes eò conferunt, vt veteres scriptores enarrent. Ab his enim non minus beneficiũ accepimus,quàm si ὥσπερ νεκρομαντίᾳ τινὶ eos nobis excitarent, à quibus ad omnem humanitatem informaremur: cum nihil aliud sit audire eum, qui Hippocratis,Platonis,Aristotelis, & Galeni scripta ita enarret, vt mentis eorum sensum aperiat, quàm eos loquentes adhuc audire: quod Iac. Syluiũ Lutetiæ professorẽ Regium,Ioan.Schironium, Anto.Saportam,Guill. Rondelletium,Petr.Guichardum Monspess.medicos eximios facere quotidie experimur. Quibus Iacobũ Goupylum annumerandũ putamus,qui Socratis illud apud Xenophontem probè tenens τὸ μὲν ἐργάτην εἶναι, ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθὸν εἶναι· τὸ δὲ ἀργὸν, βλαβερόν τε καὶ κακόν, præterquam quòd bonos auctores nobis interpretatur, diligẽtissimè etiam conquisitis vetustis exemplaribus, eorũ scripta magna fide ita emẽdat,vt in eis tutò versari possimus. Cuius rei fidẽ facit Dioscorides, ita ab eo suo nitori restitutus,vt de alio nõ melius,quę ad materiam medicam pertinent,discere possimus. Itaque hos bonos,& doctos viros amemus,colamus,& obseruemus: atque tandem non opinione, sed firma persuasione imbuamur, vt ab iis pendeamus, qui vetustate quandam auctoritatem præ se ferunt, & certa scribẽdi ratione rectissimè nos informant. Dioscoridem igitur verissimum fidelissimumq́ plantarum descriptorem,tam bene castigatum,pulchréq; expressum diligẽter legamus,eiúsque perdoctum explanatorem beneuolè attentéque audiamus. Bene Valete. Ex Lutetia Parisiorum ad III. Cal. Augusti.

EX PLINIO.

IPSA quæ nunc dicetur herbarum claritas medicinæ tantum gratia gignente eas tellure,in admirationem curæ priscorum diligentiæq́ animum agit. Nihil ergo intentatum inexpertumq́; illis fuit. Nihil deinde occultatum quod nõ prodesse posteris vellent. At nos elaborata iis abscondere atque supprimere cupimus, & fraudare vitã etiam alienis bonis.Ita certè recõdunt,qui pauca aliqua nouere, inuidentes aliis:& neminẽ docere,in auctoritatem sciẽtiæ est.Tantum ab excogitandis nouis, ac adiuuanda vita mores absunt. Summumq́; opus ingeniorum diu in hoc fuit, vt intra vnumquenq; rectè facta veterum perirent. At hercule singula quosdam inuenta deorum numero addidere, omniumque vitam clariorem fecere cognominibus herbarum,tam benigne gratiam memoria referẽte. Non æquè hæc cura eorum mira esset in his quæ satu blandiuntur,aut cibo inuitant,sed culmina quoq; montium inuia & solitudines abditas,omnisque terræ fibras scrutati inuenere, quid quæque radix polleret ad quos vsus herbarum folia pertinerent, etiam quadrupedum pabulo intacta ad salutis vsus vertentes. Minus hoc quàm par erat,nostri celebrauere, omnium vtilitatum & virtutum rapacissimi. Primusq́; & diu solus idẽ ille M. Cato,omnium bonarum artium magister,paucis dũtaxat attigit,boum etiam medicina non omissa. Post eam vnus illustrium tentauit C. Valgius,eruditione spectatus, imperfecto volumine ad diuum Augustum ,inchoata etiam præfatione religiosa, vt omnibus malis humanis illius principis potissimum semper medicetur maiestas.Antea condiderat solus apud nos,quod equidem inueni,Pompeius Læneus,Magni libertus, quo primùm tempore hanc scientiam ad nostros peruenisse animaduerto. Nanque Mithridates maximus sua ætate regũ, quem debellauit Pompeius, omnium ante se genitorum diligentissimus vitæ fuisse argumentis præterquam fama intelligitur. Vni ei excogita-

tum, quotidie venenum bibere, præsumptis remedijs, vt consuetudine ipsa innoxium fieret. Primò inuenta genera antidoti, ex quibus vnum etiam nomen eius retinet. Illius inuentum autumant, sanguinem anatum Ponticarum miscere antidotis, quoniam veneno viuerent. Ad illum Asclepiadis medendi arte clari, volumina composita extant: cum solicitatus ex vrbe Roma, præcepta pro se mitteret. Illũ solum mortalium vigintiduabus linguis locutũ certum est, nec de subiectis gentibus vllum hominem per interpretem appellatum ab eo annis LVI. quibus regnauit. Is ergo in reliqua ingenij magnitudine medicinæ peculiariter curiosus, ab hominibus subiectis, qui fuere pars magna terrarũ, singula exquirẽs scrinium commentationum harum & exemplaria, effectusq; in arcanis suis reliquit. Pompeius autẽ omni regia præda potitus, transferre ea sermone nostro libertum suum Lenæum, grammaticæ artis doctissimum, iussit: vitæq; ita profuit non minus quàm reipublicæ victoria illa, præter hos Græci autores medicinæ prodidere, quos suis locis diximus. Ex his Euax rex Arabum, qui de simplicium effectibus ad Neronem scripsit: Crateuas, Dionysius, Metrodorus, ratione blãdissima, sed qua nihil penè aliud quàm rei difficultas intelligatur. Pinxere nanq; effigies herbarũ atq; ita subscripsere effectus. Verũ & pictura fallax est, & coloribus tam numerosis, præsertim in æmulatione naturæ, multum degenerat transcribentium sors varia. Præterea parum est singulas earũ ætates pingi, cum quadripartitis varietatibus anni faciem mutent. Quare cæteri sermone eas tradidere. Aliqui ne effigie quidem indicata, & nudis plerũque nominibus defuncti, quoniam satis videbatur potestates vimque demõstrare quærere volentibus. Nec est difficile cognitu, nobis certè, exceptis admodum paucis contigit reliquas contemplari scientia Antonij Castoris, cui summa authoritas erat in ea arte nostro æuo, visendo hortulo eius in quo plurimas alebat, cẽtesimum ætatis annũ excedens, nullum corporis malum expertus, ac ne ętate quidem memoria aut vigore concussis, & cæt.

ΠΕΔΑ- PEDANII

ΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

DIOSCORIDIS Anazarbeide medicinali materia libri primi præfatio,

Io. Ruellio Sueßionẽsi interprete.

ΠΟΛΛΩΝ ἀμόνον ἀρχαίων, ἀλλὰ καὶ νέων συνταξαμένων περὶ τῆς τῶν φαρμάκων σκευασίας τε καὶ δυνάμεως, καὶ δοκιμασίας φίλτατε Ἀρειε· πειράσομαί σοι παρασχῆσαι μὴ κενῶν, μὴ δὲ ἄλογον ὁρμῶν ἐγχειρῆσαι πρὸς τήνδε τὴν πραγματείαν. διὰ τὸ τὸν μὲν αὐτῶν, μὴ τετελειωκέναι, τὸν δὲ ἐξ ἰσοτείας τὰ πλεῖστα ἀναγράψαι. Ἰόλας μὲν γὰρ ὁ Βιθυνὸς καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ἐπ' ὀλίγον ἥψαντο τῆς αὐτῆς πραγματείας. τὴν βοτανικὴν παντελῶς ἐάσαντες παρέδοσαν. οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν μεταλλικῶν, ἀρωμάτων πάντες ἐμνημόνευσαν.* Κρατεύας δὲ ῥιζοτόμος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἰατρὸς, οὗτοι γὰρ δοκοῦσιν ἀκριβέστερον τῶν λοιπῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνεγράψαι, πολλὰς ῥίζας εὐχρηστοτάτας, καί τινας βοτάνας ἀπαρέγκλητον ἐποιήσαντο. πλὴν τοῖς μὲν ἀρχαίοις μαρτυρητέον μετὰ τῆς

QVanquã amicissime Aree, complures nõ veterũ modò, sed recẽtiorũ quoq;, de medicamẽtorũ cõpositione, viribꝰ atq; probatione cõmẽtati sunt: nobis tũ nec vanũ, nec à ratiõe abhorrẽte impetũ animi ad hoc opꝰ incessisse, tibi ostẽdere tẽtabimꝰ: quorũ nõnulli absolutũ nihil ędiderũt, alij q̃ plurima, q̃ auditu percũctãdo didicerãt, scriptis tradiderũt. Siquidẽ Bithinꝰ Iolas & Heraclides Tarentinus, omissa prius herbarũ tractatiõe, rẽ sanè q̃ paucis perstrixerũt. Neq; verò oẽsilli de metallicis quicq̃ rebꝰ aut odoramẽtis memoriæ prodiderũt. Crateuas autẽ herbariꝰ, & Andreas medicꝰ, q̃ cæteris diligẽtius hac in parte versati vidẽtur, radices multas apprimè vtileis, herbásq; haud quaquã adnotatas, reliquerũt. Veruntamen priscorũ subscribere oportet sentẽtiis: quos etsi

pauca ipsis referãtur accepta, magnã tamẽ impẽdisse diligentiã cõstat. Iunioribus minus assentiendũ: è q̃bus Iulius Bassus, & Niceratus, & Petronius, Niger, & Diodotus, Asclepiadæ omnes, medicinalẽ materiãver naculã cognitãq; vulgò, dignã cẽsuerũt quę ab ipsis literis exactè mãdarẽt: & vt medicamẽtorũ vires p̃bationésq; cursim cõplexi, sic nullo experimento eorũ effectus colligẽtes, inani verò reddẽdarũ causarũ studio verba fundẽtes, alia p̃ aliis scriptitãdo, rẽ in aceruũ cõgeriẽq; cõtrouersiarũ extulerũt. Siquidẽ qui inter eos egregius habetur Niger, euphorbiũ, nascẽtis in Italia, chamelææ succũ esse cõtẽdit: androsæmónq; eandẽ herbã cũ hyperico esse. quinetiã aloën in Iudæa fossilẽ nasci, & pleraq; his similia exponit, reclamãte euidẽtia, q̃ prorsus veritati refragãt. Quibus cõiectura cõlligi potest, ea nõ oculata fide sed narratiõe potiº ab aliis accepisse. In ordine iidẽ ipsi aberrarũt, partí eorũ discrepãteis nulláq; cognatione cõiũctas vireis collidẽtes: partí p̃ elemẽta literarũ scripta ĩ ordinẽ digerẽtes, quò facilióº memorię mãdarẽtur, genera & eorũ effectus

τῆς ὀλιγότητος τῶν παραδοθέντων, καὶ τῇ ἀκρίβειαν περιπαραλαβοῦσι. τοῖς μὴ τοι νέοις οὐ συγκαταθετέον, ὧν ὅτι Βάσσος ὁ Ἰουλιανός, καὶ Νικήρατος, καὶ Πετρώνιος, Νίγερ τε, καὶ Διόδοτος, Ἀσκληπιάδαι πάντες. οἱ τῷ μὴ πᾶσι σύμφυλλον καὶ γνώριμον ὕλαν, ἠξίωσαν ὅπη ποσὸν ἀναγραφῆς ἀκριβοῦς· ταῖς δὲ τῶν φαρμάκων δυνάμεις καὶ δοκιμασίας ἐξ ὁπδρομῆς παρέδοσαν, οὐ τῇ πείρᾳ τῷ ἐνέργειαν αὐτῶν κανονίζοντες. τῇ δὲ τῆς αἰτίας κενοφωνίᾳ, εἰς * ὄγκον διαφορὰς ἑκάστου αὐτῶν ἀναφέροντες μετὰ τοῦ καὶ ἄλλα αὖτ' ἄλλων ἀναγράφειν. ὁ ἰχθῦς διαφερπὴς δοκῶν εἶναι ἐν αὐτοῖς Νίγερ, τὸ ἐφόρειον φησὶν ὀπὴν εἶναι χαμελαίας, γυναμύης ἐν Ἰταλίᾳ. καὶ τὸ ἀνδρώσιμον, ταυτὸν ὑπάρχειν ὑφικῷ, ἀλόλυν δὲ ὁ ρυκτῷ ἐν Ἰουδαίᾳ γινᾶσθαι. καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια πλεῖστα παρὰ τῷ ἀληθείαν ἐκτίθεται ψευδῶς. ἅπερ ὅτι τεκμήρια οὐκ αὐτοψίας, ἀλλὰ τῆς ἐκ παρακουσμάτων ἱστορίας. ἥμαρτον δὲ καὶ περὶ τῷ τάξιν. οἱ μὲν ἀσυμφύλλους συνάμεις συγκεύσαντες, οἱ δὲ κατὰ στοιχεῖα * ἀναγεφάλαντες. διάζευξαν * τὰς ὁμογλύφας, τά τε γλύφ καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν,

effectº à suà cõgnitiõe disiũgẽtes. Nos verò ab ieũtẽ, vt ita dicã, iuẽta. iugi desiderio cognoscẽdæ materiæ allecti, p̃ multis regiõibº peragratis (nec. n. nescis nos militarẽ vitã exegisse) tuo hortatu cõmẽtationẽ ĩ sex libros cõtulimus. quod opº tibi dicamus, Aree, animi grãtitudine obsequẽtes, ob eũ quo nos p̃ queris affectũ. Etenim natura cũ in omneis eruditione excultos, tũ verò in eos qbº cũ tibi ciuisdẽ artis necesitudo ĩtercedit, p̃nº ad amiticiã eẽ soles: in nos etiã aliquãto peculiariº. Enimuerò nõ paruũ p̃bet tuæ p̃bitatis argumẽtũ, optimi viri Licinij Bassi singularis erga te amicitia: quã vnà nobiscũ degẽtes nouimus, cũ mutuã ĩter vos bñuolẽtiã æmulatiõe dignã intueremur. Admonitũ aũt te velim, eósq; qui in hosce cõmẽtarios incidẽt, ne ĩ verbis faculta tẽ nostrã æstimetis, sed potiùs adhibitã rebº cũ peritia curã. Etenĩ prurima visu ipsi exactissimè cognouimº: quędã etiã ex ea, de qua ĩter oẽs cõuenit, historia pcũctatiõéq; rerũ apud singulos vernacularũ diligẽter accepimº. Dabimus igiĩ operã, vt differẽti ab aliis ordine tradito, genera medicinarũ viréſq;

 descri-

describãt. Quòd aũt necessaria sit medicamẽtorũ ratio nemo est fermè q ignoret, q ea & toti arti cõiũcta sit, vniuersisq; eius partib⁹ efficax administret auxiliũ. Quare per medicamẽtorũ cõpositiones atq; misturas, & facta in morbis pericula extẽdi, & incremẽtũ capescere potest, q plurimũ conferẽte singulorũ medicaminũ cognitiõe. Quinetiã vernaculã familiarẽq; materiã cõplectemur, vt pfecta sit quę à nobis relinquẽt doctrina. Verũ imprimis curã impẽdere oportet, vt suis tẽporib⁹ singula & demetãtur & recõdãtur. certè p horũ ratione aut valẽt virib⁹, aut euanido nullóq; munere fũgũtur. Serena igitur cœli cõstitutiõe demetẽda sũt. Magni siq dẽ refert ĩter colligẽdũ, si vel squalores vel ĩbres infesti sint: quèadmodũ si loca, in q b⁹ prodeũt, cliuosa, & vẽtis exposita sint & pflata, frigidáq; & aquis carẽtia: in his.n. locis vires eorũ lõgè validiores intelligũtur. Cõtrà, quæ in cãpestribus, riguis, & opacis, cæterisq; locis à vẽto silẽtibus enascũtur, plerúq; degenerãt, & min⁹ virib. valẽt, multóq; magis, si nõ suo tẽpore nec opportunè colligantur, aut

γεάφαθαι. Οτι γεμὶὺ αὐτῷ καῦ-
ος ὑπάρχει ὁ περὶ φαρμάκων λό-
γος, παντί που ὄντι, σωτε-
ζευγμένος ὅλη τῇ τέχνῃ, καὶ τῶν
ἀπ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἀπήτη-
τον παντὶ μέρει παρεχόμενος. §
καὶ διότι δύνανται αὔξεσθαι κατά τε τὰς σκευασίας καὶ τὰς μί-
ξεις καὶ τὸν ὅτι τῶν παθῶν
περιεργασμοῖς, πλεῖστα συμβαλλο-
μένης τῆς περὶ ἕκαστον τῶν φαρ-
μάκων γνώσεως. περιπαρεκλη-
ψόμεθα δὲ καὶ τῶν συνήθη καὶ
σύμφυλλον ὕλλιν, ἵνα ἡ γεγραφὴ
γένηται τελεία. περὶ πάντων
οὖν φερντίζειν τῆς ἀποθέσεως
καὶ συλλογῆς ἑκάστου κατὰ τοὺς
οἰκείους καιροὺς προσήκει. πα-
ρὰ γὰρ δὴ τούτοις ἡ ἐνεργεῖ,
ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμα-
κα. αἰθρίου γὰρ ὄντος τοῦ κα-
ταιμάτος συλλέγειν δεῖ. με-
γάλη γὰρ * καὶν τούτῳ ὑπάρχει
διαφορὰ, * τῶν ἀνχμῶν ἢ ὁμ-
βρων γινομένων τῷ συλλογῇ
πιεῖσθαι. ὡς πρὸ καὶ τὸ ὀρεινοὺς
καὶ ὑψηλοῦς καὶ διαπνεομένους
καὶ ψυχροὺς καὶ ἀνύδρους εἶ-
ναι τοὺς τόπους · ἰσχυρότερα γάρ
εἰσιν αἱ δυνάμεις αὐτῶν, αἱ δὲ
ἐν πεδινοῖς καὶ καθύγροις καὶ
κατασκίοις καὶ μὴ διαπνεομέ-
νοις, ἀτονώτερα κατὰ τὸ πλεῖ-
στον, καὶ μᾶλλον αἱ μὴ καθ'
ὥραν εὐκαίρως συλλεγεῖσαι, ἢ
δι'

δι' ἀδένειαν ἐφθικῦαι. ἐὰ ἀγνοη-
τέον μὲν τοι ὅτι πολλάκις, τῶν
τα παρὰ τ ἰδιότητα τῆς χώρας,
ἢ παρὰ τὴν σύγκρασιν τοῦ ἔτους,
τάχιον ἢ βράδιον ἀκμάζει. ἔνια
δὲ ἢ παρὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα,
ὡς χειμῶνι αὔξη τε ἢ φύλλα φέ-
ρει· τινὰ δὲ ἢ δὶς τοῦ ἔτους αὐξο-
φορεῖ. τὸν δὲ βελόμενον ἐν τούτοις
ἐμπειρίαν ἔχειν, δεῖ καταγε τῶν
ἀρτιφυῆ βλάστησιν ὡς τῆς γῆς, ἀκ-
μάζουσι ἢ παρακμάζουσι παρα-
τυγχάνειν. οὔτε γὰρ ὁ τῇ βλάστῃ ὡς
τετυχηκὼς μόνον, δεῖ αὖ τὸ ἀκ-
μάζον γνωρίσαι, οὔτε ὁ ἑωρακὼς
τὰ ἀκμάζοντα, τὸ ἀρτιφυὲς ὁπο-
γνῶναι. παρὰ γὰ τὸν μεταλλαγμα-
τισμοὺς τ φύλλων, ἢ τὰ μεγέθη
τῶν καυλῶν ἢ αὐξῶν ἢ καρπῶν,
καὶ πυας ἄλλας ἰδιότητας, μεγάλη
πλάνη γίνε ἐπ' ἐνίοις τοῖς μὴ ἕ-
τω τὴν θέαν ποιησαμένοις. παρὰ
ταύτην γοῦν τ αἰτίαν, πνὲς τ ἀ-
ναγραφάντων ἐπλανήθη, εἰ πό-
τε τινὰ μήτε αὔθη μήτ καυλὸν
μήτ καρπὸν φέρον. καθάπερ ὁπό τ
ἀγρώστεως ἢ βιγχίας ἢ πενταφύλ-
λου. ὁ δὲ πολλάκις * ἐντετυχηκὼς
αὐτοῖς ἢ ἐν πολλοῖς τόποις μάλι
στα τ ὁπτησαν ποιήσε, χρὴ μὴν
τοι εἰδέναι ὅτι μόνα τ βοτανικῶν
φαρμάκων ὁπὸ πολλὰ ἔτη δια-
μένει, οἷον ἑλλέβορος ὁ λευκὸς καὶ
μέλας, τὰ δ' λοιπὰ μέχρι διετίας
ἐπιτοπλεῖσον εἰσὶν * σύχνα.

* ἃ μὴν

aut si per imbecillitatem intabuerint. Neq; ignorandum, sæpe pro peculiari loci natura, aut anni clemẽtia, maturi⁹ aut seri⁹ adolescere. Nõnulla propria vi, hyeme florent & folia pariũt: quędã bis anno florifera. Quare cui in animo est horũ peritiã assequi, necesse est eũ prima germinatiõe solo emergentibus, adultis & senescentib⁹ adesse. Nã qui pullulãti herbę dũtaxat adstiterit, adultã cognoscere nõ potest, neque qui adultã tantũ inspexerit, nuper erũpentẽ noscet. Quo fit, vt ꝓpter mutatã foliorũ faciẽ, cauliũ proceritates, florũ seminísq; magnitudinẽ, & id genus alias peculiares notas, nõnulli q olĩ has rerũ varietates nõ pspexerũt, magno in errore versẽtur. Quæ causa etiã nonnullis scriptorib⁹ ĩposuit, q herbas quasdã, verbi gratia, gramẽ, q nque folium, & tussilaginẽ emittere florẽ, fructũ & caulẽ, negãt. Ergo qui sæpius ad visendas herbas & earũ natales se contulerit, earũ cognitionẽ maximèc õ sequet. Scire etiamnũ cõuenit, sola ex herbaceis medicaminibus veratri genera, nigrum, inquã, & cãdidũ multis edurare annis: reliqua à trimatu ĩutilia.

Quę vero fruticosa sunt, sicut stœchas, trixago, poliũ, abroto nũ, seriphũ, absinthiũ, hyssopũ, & alia id genꝰ, semine prægnãtia demetãt. flores quoq; antea, q̃ spõte sua decidãt. fructꝰ aũt, vt maturi decerpãt necesse est: & semina, vbi siccari cœperit, priusq̃ defluãt. Herbarũ succus & foliorũ elici debet, germinãtibꝰ tũ primũ cauliculis. Lac & lachrymæ excipiãtur, ícisõ per summũ adolescẽtię vigorũ caule. Radices, & liquaméta, corticésve vt recõdant, eximere cõuenit cũ herbę suis foliis exuũtur. Siccãtur etiã expurgatę inibꝰ: sed quę luto aut puluere sũt obsitæ, aqua elui debẽt. Flores & omnia quæ iucundũ odorẽ efflãt, arculis tiliaceis, nullo situ obductis, reponãtur. Nónunq̃ charta aut foliis semina, vt perennẽt, aptè iuuoluũtur. Liquidis medicaminibus défiorꝰ materia, argentea, vitrea, aut cornea cõuenit. Fictilis etiã, si modò rara nõ sit, accõmodatur: & lignea, præsertim è buxo: sed ęnea vasa ocularijs medicamẽtis liquidísq;, & oĩbꝰ iis quę aceto, pice liq̃da, aut cedria cõponũtur. Adipẽ autẽ & medullas stagneis vasis recõdi cõuenit.

*ἃ μὲν ἔν ἐυώδη ἐστὶ, σιχάς, χαμαίδρις, πόλιον, ἀβρότονον, σέριφον, ἀψίνθιον, ὕσσωπον, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, συλλέγειν δεῖ, ἐγκύμονα τ̃ σπερμάτων. αὔξη δὲ πρὸ τ̃ ἀποπώσεως αὐτ̃ τὸν δὲ καρποὺς πεπείρους ὄντας, καὶ τὰ σπέρματα δὲ ἀρχόμενα ξηραίνεσθαι πρὸ τ̃ ἀποῤῥεῖν, χυλίζειν δὲ καὶ τὰς βοτάνας, ἀρτιθλάστων ὅλων τ̃ χωλῶν, ὁμοίως καὶ τὰ φύλλα, ὁπόταν δ̃ κράνα λαμβάνειν, τέμνοντας ἐν ἀκμῇ, * ἔπι τὸν χωλοὺς, τὰς δὲ εἰς ἀπόθεσιν ῥίζας καὶ χυλίσματα καὶ φλοιοὺς ἀφαιρεῖν ἀρχομένων φυλλορροεῖν τ̃ βοτανῶν, καὶ τὰς μὲν καθαρὰς αὐτόθι ξηραίνειν ἐν τόποις αὐοτίσοις, τὰς δ̃ μετεχούσας γ̃ς ἢ πηλ̃, πλύνειν ὕδατι. ἀποτίθεσθαι δὲ καὶ αὖθι, καὶ ὅσα ἐυώδη τυγχάνει ἐν κιβωτίοις φιλλυρίνοις αὐοτίσοις, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐν χάρταις ἢ φύλλοις χρήσιμος πρὸς δὲ ἐπὶ τα πρὸς δ̃αμονὴν τ̃ σπερμάτων, πρὸς δ̃ τὰ ὑγρὰ φάρμακα ἁρμόσει ὕλη πᾶσα ἡ πυκνὴ ἐξ ἀργύρου ἢ ὑέλου ἢ κεράτων γεγενημένη, καὶ ὀστρακίνη δ̃ ἡ μὴ ἀρτὶ εὐθέτος. *ξυλίνων δ̃ ὅσα ἐκ πύξου καὶ τισυπευάζει τὰ δ̃ χαλκᾶ ἀληθεία, ἁρμόσει πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ *φάρμακα καὶ ὑγρὰ, καὶ ὅσα δι' ὄξους ἢ πίσσης ὑγρᾶς ἢ κηδείας καταχεύάζει. τέατα δ̃ καὶ μυδᾶν, ἐν καττιτερίνοις ἀγγείοις ἀποτίθεσθαι δεῖ.

Iris.

Περὶ Ιριδος. Κεφ. ά.

Ρις ἀπὸ μὲν τ̃ κατ' ἐρανὸν ἐμφερείας ὠνόμασται, φύλλα δὲ φέρει ὅμοια ξιφίῳ, μείζονα δὲ καὶ πλατύτερα καὶ λιπαρώτερα. ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παρήλληλα, ἐπικαμπῆ, ποικίλα· ἢ μὲν λευκὰ ἢ ὠχρὰ ἢ μέλινα ἢ πορφυρᾶ ἢ κυανίζοντα ὀφᾶται· ὅθεν διὰ τὴν ποικιλίαν ἀπεικάσθη ἴριδι τῇ οὐρανίᾳ. ῥίζαι ὕπεισι γονατώδεις, στερεαὶ, εὐώδεις, ἃς δεῖ μετὰ τὴν τομὴν ξηραίνοντα ἐν σκιᾷ καὶ * διείροντα λινῷ, ἀποτίθεσθαι. ἔστι δὲ βελτίων ἡ ἰλλυρικὴ καὶ μακεδονικὴ καὶ ἐν ταύταις ἀείσι ἡ πυκνόῤῥιζος, καὶ ὑποκόλοβος, καὶ δύσοσμος, καὶ τῇ χρόᾳ ὑπόκιῤῥος, καὶ σφόδρα εὐώδης καὶ τῇ γεύσει πυρωτέρα. τὴν τε ὀσμὴν εἰλικρινῆς, καὶ μὴ νοπίζουσα. πάρμυός τε ἐν τῷ κόπτεσθαι κινοῦσα. * ἡ λιβυκὴ δὲ λευκὴ κατὰ χρόαν, πικρὰ πρὸς γεῦσιν δευτερεύουσα τῇ δυνάμει, παλαιοῦσθαι δ̃ τριμηνίζουσ̃. ἐυωδέστερα μὲν τοι τότε γίνουσ̃. δυνάμιν δ̃ ἔχουσι πᾶσαι θερμαντικὴν, λεπτυντικὴν ἁρμόζουσαν πρὸς ὄγκας, καὶ τὰ δυσανάγωγα ὑγρὰ λεπτοποιοῦσαι. καθαίρουσι δὲ * χολὰς ποτιζόμεναι μετ' ὑδρομέλιτος, ὀλκῆς ⊀ ζ'. εἰσὶ δ̃ καὶ ὑποποιοί, καὶ δακρυοποιοί.

Iris. Cap. I.

Ris à cœlestis arcus similitudine nomẽ accepit. Folia fert gladioli, sed maiora, latiora, & pinguiora. Flores in caule æqualibꝰ inter se spatijs distant, incurui, varij: siquidẽ cãdidi, pallẽtes, lutei, purpurei, aut cœrulei cõspiciũtur: qua diuersi coloris specie quædã cœlestis arcus imago representari videtur. Radices subiacẽt geniculatę, duræ, odoratæ, quæ frustatim dissectæ, in vmbra siccantur, & traiectæ lino recondũtur. Melior est Illyrica, & Macedonica: & inter has laudatissima, quæ pumila ferè & densa cõstat radice, frangenti cõtumax, subrufo colore, gustu amaro, odore pquã syncero, ita vt nullũ prorsus sitũ redoleat: quæ dum tũditur sternutamẽta mouet. Secundum locum habet Africana, candicans, gustúq; amara. Teredines in vetustate sentiũt, tũc tamẽ odoratiores reddi solẽt. Vis omnibꝰ excalfactoria, extenuãs, cõtra tussim efficax: humorũ q̃ ægrè reijciunt crassitiem digerũt, bilẽ crassámque pituitam ex hydromelite drachmis septem epotę purgãt, somnũ cõciliãt, lachrymas ciunt,

termini-

torminibus medentur. Eædem potæ ex aceto auxiliãtur serpentiũ ictib⁹, lienosis, cõuulsis, pfrictionibus, horroribꝰ, & q̃bus genitura effluit: menses ex vino potæ pellũt. Decoctũ earũ, fœminarum fotibus vtiliter imponiť, ad emolliẽdos locos, laxandáq; in eis venarũ ſpiracula, iſchiadicis infundiť, fiſtulas ac ſinus carne explet. Radices ex melle glãdis modò ſubditæ, partꝰ extrahũt: quietiã coctæ & illitę, ſtrumas, veterésq; duritias emolliũt. Siccæ quoq; vlcera replẽt, & cũ melle purgãt: nudata oſſa corpore operiũt: dolorib⁹ capitis, cũ aceto & roſaceo magna vtilitate illinunť. Admotæ cũ albo veratro & duab⁹ mellis partib⁹, lẽtigines & vitia cutis in facie à ſole cõtracta emaculat: peſsis, malagmatis, & acopis inſerũtur. In vniuerſum, magni ad oĩa vſus.

Acorum. Cap. II.

Acorũ folia iridis habẽt, anguſtiora tamẽ: radices non diſſimiles, complicatas, nõ in rectum ſed obliquum actas, & ſummo ceſpite ſparſas geniculis interceptas, albicãtes, guſtu acres, odore nõ ingratas. Optimum eſt denſum, candidũ, plenũ, carie nõ exeſum, odoratũ, cuiuſmodi

κὴ τρόφους ἰῶν). μετ' ὄξους ὃ πινόμενον θηριοδήκτοις ἀρήγοισι, κὴ πλευριτικοῖς, κὴ στωμυώδεσι, κὴ πνευμονικοῖς, κὴ ῥηγμῖσι, κὴ τοῖς ἰσχιον πεφυσημένοις· σὺν οἴνῳ δὲ ποθεῖσα, ἄγκωσιν ἐμμηνα, καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῆς, πρὸς γυναικείας πυέλης εὔθετον, μαλάσσον τοὺς τόπους κὴ ἀναστομοῦν, ἐγχεόμενος τὲ εἰς ἕλκυσμα, κὴ συρίγγων κὴ κόλπων σαρκωτικόν. προστεθεῖσα δὲ ὡς κολλύριον μετὰ μέλιτος, ἕλκεσιν καταπάσσει, μαλάσσουσι δὲ χοιράδας κὴ σκιῤῥώματα παλαιὰ ἐφθὰ καὶ ἀπαλαθεῖσα, ξηραὶ δὲ πληροῦσιν ἕλκη, κὴ ἀνακαθαίρουσι μετὰ μέλιτος, κὴ τὰ ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων σαρκοῦσιν· ὠφελοῦσι δὲ κὴ κεφαλαλγίας, σὺν ὄξει κὴ ῥοδίνῳ καταπλασθεῖσα. φακούς τε κὴ ἐφήλεις ἀποκαθαίρουσι, σὺν ἑλλεβόρῳ λευκῷ καὶ δι' ἁλάσεως μίλτῳ καταπλασθεῖσα, μίγνυται δὲ κὴ πεσσοῖς κὴ μαλάγμασι κὴ ἀκόποις, κὴ καθόλου εἰσὶ πολύχρηστοι.

Περὶ Ἀκόρου. Κεφ. β'.

Ἄκορον τὰ μὲν φύλλα ἔχει ἐμφερῆ ἴριδι, στενώτερα δὲ κὴ ταῖς ῥίζαις ἀνωμάλους, διαπεπλεγμένας δὲ κὴ εἰς εὐθὺ πεφυκυίας, ἀλλὰ πλαγίας καὶ ἐξεπιπολῆς, γόνασι διῃρημένας, κατολεύκους, δριμείας τῇ γεύσει, καὶ τῇ ὀσμῇ ἀπ' ἀμφοῖν. διαφέρει δὲ τὸ πυκνὸν κὴ λευκὸν, ἄζωστον τε κὴ πλῆρες εὐώδες. τοῦτο

δὲ ὅτι τὸ ἐν χαλκίδι κὴ τῇ γαλατίᾳ ἀσπλήτιον λεγόμενον. Δώσαμεν δ' ἔχει ἡ ῥίζα θερμαντικὴν, πνόμενον δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς ὕρα κινεῖ· ἁρμόζον πρὸς πλευρᾶς πόνον κὴ θώρακος κὴ ἥπατος, τρόφους, ῥήγματα, ἀσθματα· σπλῆνας τήκει, ὠφελεῖ κὴ φαγεδαινιῶντας, θηριοδήκτους, κὴ εἰς ἕλκυσμα ὡς ἶρις πρὸς τὰ γυναικεῖα, ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης ἀποκαθαίρει τὰ ἐπισκοτοῦντα τῇ κόρῃ, μίγνυται δὲ κὴ τοῖς αὐτιδότοις ἡ ῥίζα χρησίμως.

Περὶ Μέου. Κεφ. γ'.

Μέον τὸ καλούμενον ἀθαμαντικὸν, γνῶσιν ἔχειν ἐν Μακεδονίᾳ κὴ Ἱσπανίᾳ, ὅμοιον κάμπῃ κὴ τοῖς φύλλοις ἀγήθῳ, παχύτερον δὲ τοῦ ἀγήθου. δίπηχύ πως ἀναβαῖνον, ταῖς ῥίζαις ὑποπαρμῆκες λεπτὰς πλαγίας, κὴ εὐθείας, μακρὰς εὐώδεσι, θερμαινούσας τὴν γλῶτταν, οἷ πίνες ἀποξεσθεῖσαι μετ' ὕδατος ἢ καὶ λεῖαι δίχα ἐψήσεως ποθεῖσαι, τὰ στηνὰ περὶ κύσιν καὶ νεφροὺς πάσῃ πεψιζοεῦσι, καὶ δυσουρίαις ἁρμόζουσι. στομάχου τὲ ἐμπνευματώσεσι κὴ τρόφοις, ὑστερικαῖς τε διαθέσεσι, ἄρθρων πόνοις, ὠδῖσι ῥευματιζομένῳ σὺν μέλιτι λεῖαι αὐτὴ ὀλικτὸν βοηθοῦσιν, αἷμα τε ἄρσεσι δι' ἐμμήνων ἀποζεσθεῖσαι εἰς ἕλκυσμα. πυδίνῳ δὲ καταπλασθεῖσαι ἐφηβαίοις οὖσα ἄριστον,

ἔστ

cuiuſmodi Colchidicũ & Galaticum, quod aſpletion dicũt. Radici vis calfactoria. Decoctum potu vrinã cit: prodeſt lateris doloribus, & iocineris atque thoracis: itẽ torminibus, vulſis, ruptis: lienẽ abſumit, vrinæ ſtillicidio & ſerpentum ictibus auxiliatur, inſidentibus ad muliebres affectꝰ iridis modo vtiliter imponitur, oculorũ caligines ſucco diſcutit, antidotis radix magno vſu cõmiſcetur.

Meum. Cap. III.

Meon, quod Athamanticum vocãt, in Macedonia & Hiſpania plurimum gignitur, anetho foliis & caule ſimile, ſed eo craſſius. binũm fermè cubitorũ altitudine attollitur, ſparſis ĩ obliquum rectumq; radicibus, longis, tenuibus, odoratis, linguam excalfacientibus. Quæ feruefactæ ex aqua, vel tritæ citra coctionẽ, præcluſorum renũ veſicæq; farctæ vitia potu leniunt, vrinæ difficultati medẽtur, ſtomachi inflatiões diſcutiũt. Torminibus, affectæ vuluæ, articulorũ doloribꝰ, atq; fluxionibus pectoris, tritæ cum melle in eclegmate auxiliãtur, ſanguinẽ per mẽſtrua pellũt, diſceſſionibus feruefactæ: infantibꝰ autẽ illitæ imo vẽtri, vrinas mouẽt: quòd

φ si plus quàm deceat ex his bibatur, caput dolore afficiũt.

Cypirus. Cap. IIII.

Cypirus, quem aliqui erysiſceptrum, vt aſpalatum appellant, folia fert porraceis proxima, ſed longiora & exiliora: caulem odorati iunci, cubitalem aut maiorẽ, anguloſum, in cuius cacumine minuta folia cum ſemine exoriuntur: radices, quarum in medicina eſt vſus, cohærentes inter ſe oleis oblongis ſimiles, aut rotundæ, nigro colore, ſuaui odore, amaro guſtu. In lacunoſis, paluſtribus & cultis enaſcit. Optima eſt grauiſſima, déſa, fractu contumax, plena & aſpera, odoris cũ quadá acrimonia iucũdi, qualis eſt Cilicia, Syriaca, & quę á Cycladibus inſulis petit. Huic calida vis ineſt. Venarũ ſpiracula laxat, vrinam ciet, ad calculos aquámq; ſubter cutẽ vtiliſſimè bibitur, aduerſus ſcorpionum ictus remedio eſt, perfrictionib⁹ vuluæ & p̃cluſionib⁹ fotu ꝓdeſt, pellit mẽſes. Cõtra vlcera oris etiá ſi depaſcãt vorẽtq;, farina ei⁹ efficax eſt. Malagmatis calfaciẽtib⁹, & vnguẽ torũ ſpiſſamẽtis bene adijci ſolet. Aliud cypiri gen⁹ tradũt in India naſci, gingiberis effigie, quod

ἔστι δὲ καὶ κεφαλαλγὲς πλεῖον ἢ δεῖ πινόμενον.

Περὶ Κυπείρου. Κεφ. ιδ'.

Κυπείρος, οἱ δὲ ἐρυσίσκηπτρον ὡς τινὲς ἀσπάλαθον καλοῦσι, φύλλα δ' ἔχει ὅμοια πρασίῳ, μακρότερα δ' καὶ ἰσχνότερα, καλαμὸν δὲ πυχυαῖον, ἢ καὶ μείζονα. γωνιώδη, ὅμοιον σχίνῳ, οὗ κατὰ κορυφὴν φυλλαείων ἐστὶν ἔκφυσις μικρῶν καὶ σπέρματος. ῥίζαι δ' ὕπεισιν ὧν καὶ ἡ χρῆσις, ἐπιμήκεις ὥσπερ ἐλαίας συναφεῖς ἑαυταῖς, ἃ καὶ φρυγύλαι, μέλαιναι, εὐώδεις, ἔμποικροι, φύεται δὲ ἐν τόποις ἐργασίμοις καὶ τελματώδεσιν. ἀείση δὲ ἐστιν ἡ βαρυτάτη καὶ πυκνὴ καὶ ἄδρα, λύθραυστος, τραχεῖα, εὐώδης μετά τινος δριμύτητος. τοιαύτη δέ ὀξυ ἡ* κιλίκισ, καὶ ἡ συριακὴ, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν κυκλάδων νήσων. δύναμις δ' ἔστιν αὐτῇ θερμαντικὴ, ἀναστομωτικὴ, διουρητικὴ· λιθῶσι καὶ ὑδρωπικοῖς πινομένη βοηθεῖ, καὶ σκορπιοδήκτοις, καὶ τοῖς ὑπὸ μύτεαν δὲ κατάχυσει καὶ μύσεσι πνευμένη* ἁρμόζει, ἄλουσα ἔμπλαστα. ποιεῖ δὲ καὶ τοῖς ἐν σώματι ἕλκεσι καὶ νεμομένοις ξηρὰ λεῖα. μίγνυται καὶ μαλάγμασι θερμαντικοῖς, καὶ εἰς τὰ στίγματα τῶν μύρων εὐθετεῖ. ἰσορρεῖ δ' καὶ ἕτερον εἶδος κυπείρου ἐν ἰνδίᾳ γινόμενον, προσεοικὸς ζιγιβέρι.

ὃ διαφέρει*

quod mãducatũ croci vim reddit, guſtu amaro ſentiẽ, & illitũ preſentẽ pſilothri vim exhibet.

Cardamomum. Cap. V.

Cardamomũ optimũ eſt, qđ ex Comagene, Armenia, Boſphoróq; deuehit: in India quoque & Arabia ꝓuenit. Eligi debet plenũ, frangenti cõtumax, occluſum, farctúmq; (qđ enim huiuſmodi non eſt, exoletũ iudicatur) & guſtu acre, ſubamarum, & odore caput tentãs. Ex calfactoriã vim habet potúmque ex aqua facit ad comitiales, iſchiadicos, tuſſes, neruorũ reſolutionẽ. Itẽ ad rupta, vulſa, tormina: latas vẽtris tineas excutit. Ex vino autẽ potũ, renibus, difficultati vrinæ, à ſcorpione ictis, neq; non omnibus venenũ vibrãtibus, auxilio eſt. Cũ cortice radicis lauri epota drachma calculos comminuit, partus ſuffitu enecat, ſcabiẽ ex aceto illitum adimit. Et ad vnguentorũ ſpiſſamenta additur,

Nardum. Cap. VI.

Duo nardi genera: vnũ Indicum, alterum Syriacũ appellatur, non ꝓ in Syria proueniat, ſed quòd mõtis in quo oritur, pars vna ad Syrios, pars altera ad Indos flectitur. Ex hoc Syriaci genere precipuũ eſt recẽs

Περὶ Καρδαμώμου. Κεφ. ε'.

Καρδάμωμον ἄειστον τὸ ἐν τῆς κομαγηνῆς καὶ ἁρμενίας καὶ βοσπόρου κομιζόμενον. γίνεται δὲ καὶ ἐν ἰνδίᾳ καὶ ἀραβίᾳ. ἐκλέγου δὲ τὸ δύθραυστον, πλῆρες, μεμυκὸς, τὸ γὰρ μὴ τοιοῦτον, ἔξωθεν ὄζει, καὶ τὸ τῇ ὀσμῇ πλήκτικὸν, γεύσει δὲ δριμὺ καὶ ὑποπικρον, δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν. ποιεῖ δὲ μεθ' ὕδατος πινόμενον πρὸς σπληνικοὺς, βήττοντας, ἰσχιαδικοὺς, καὶ παράλυσιν, ῥήγματα, ἀπάσματα, φρόφους, καὶ ἕλμινθας ἐκβάλλει, μετ' οἴνου δὲ πινόμενον, νεφριτικοῖς, δυσουρικοῖς, σκορπιοπλήκτοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἰοβόλοις ἁρμόζει, μετὰ δ' ὄφεως ῥίζης φλοιοῦ ποθὲν ὅσον ◁ λίθους θρύπτει, φθείρει καὶ ἔμβρυα ὑποθυμιώμενον, καὶ ὑφέσεις ἐξαίρει σὺν ὄξει καταχριόμενον, μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὰς τῶν μύρων σύνθεσεις.

Περὶ Νάρδου. Κεφ. ς'.

Νάρδος ἐστὶ δύο γένη· ἡ μὲν, ἣν τινες καλοῦσιν ἰνδικὴν· ἡ δὲ συριακὴ. ἔχ ὅπου ἐν συρίᾳ σύκεισκεται. ἀλλ' ὅτι τὸ ὄρος ἐν ᾧ γίνεται, τὸ μὲν πρὸς συρίαν τέτραπται, τὸ δὲ πρὸς ἰνδούς, καὶ ἡ λεγομένης συριακῆς, ἔστι βελτίων ἡ πρόσφατος, καὶ

&

& leue, largã gerés comã, flauũ colore, perquàm odoratum, ac cyperum redolens, breui ſpica, amaro ſapore, linguã ſiccante, quod diu in ſua odoris gratia permaneat. Ex Indicis aũt nardum quoddã Gangitis vocãt, à fluuio Gange, apud quẽ enaſcitur, montẽ præterfluente: qđ genus ob multã loci, in quo prodit, vliginem, viribus infirmius eſt, atq; proceri⁹ adoleſcit, plures ferens ſpicas ab vnica radice comoſas, vnáq; conuolutas, ac grauiter olẽtes. Montanum autẽ odoratius, ſpica breui ac mutila, odore cypero vicino, cęteras habẽs Syriaci dotes. Eſt & genus quoddã cui Sãpharitico nomen locus indidit, frutice breui, ĩ magnas ſe ſpargẽs ſpicas candidiore interim medio caule, hircorũ virus ſupra modũ redolente: quod improbatur. Madefactũ vẽdi ſolet: qđ vitium ex eo deprehenditur, ꝙ cãdida ſit ſpica, & ſqualida, nullóq; puluerę obſita. Adulteratur ſtilbio cum aqua aut palmeo vino, inſpiſſationis ponderiſq; cauſa inſpirato. Intueri autem oportet ſi lutũ radicibus inſideat, & in cerniculo puluerem excutere, eluẽdis manib⁹ vtilem. Vim habẽt excalfactoriam, & exiccantẽ. Vrinam mouent, aluum potu ſiſtunt, vuluę profluuia, ſaniémque appoſita ſupprimũt. Nauſeæ ex aqua frigida auxiliantur, & ſtomachi roſionibus, inflationi, iocineri, regio morbo, renum vitijs. Aquæ autẽ incoctæ fotu ad inſeſſum, vuluæ inflãmationibus medentur: ad glabras oculorũ genas valent: ſiquidem eas ad denſiorẽ pilum reducunt, perfuſis humore corporib⁹ inſpar guntur. Miſcentur antidotis, & in fictili nouo non picato ad ocularia medicamenta recõduntur, trita in farinam, & cũ vino ín paſtillos coacta.

Nardũ Celticũ. Cap. VII.

Celticum nardum naſcitur in Liguriæ Alpibus, ſaliunca patrio nomine appellatum, prouenítque in Iſtria. Exiguè fruticat, & cum radicibus in manuales faſciculos componitur. Folia habet oblonga, colore in flauum languido, florem luteum. Cauliculorum & radicum duntaxat vſus eſt, & odoris ſuauitas: vnde pridie faſciculos aqua abluere expedit, & exempta terra pauito ſolo atq; huméti ſubiecta charta reponere, poſtridie repurgare, ſiquidẽ vtile, cũ aceroſo alienóq;

alienóq; propter humoris vim, non excutitur. Adulteratur imposita herba simili, quæ hirculus vocatur, ab odoris grauitate: sed facilis cognitio: nanque herba candidior est, sine cauliculo, minoribus folijs, radice neque amara, neque odorata, vti verum nardum est. Itaque radices atque cauliculi, abiectis folijs triti secernũtur, vino excipiuntur, digeruntúrque in pastillos, & ita fictili nouo diligenter operto, asseruari debẽt. Laudatur maximè recens, iucũdi odoris, radice numerosa cohærẽs, plenũ, nec fragile. Ad eadem, quæ Syriacũ pollet: sed vehementius vrinam cit, & stomacho vtilius est. Inflammationibus iocineris, & felle suffusis auxiliatur. Contra stomachi inflationes, cum absinthij decocto bibitur: item aduersus lienem, renum & vesicæ vitia & venenatos ictus, ex vino. Additur in malagmata, potiones, & cal facientia vnguenta.

Mõtanũ nardũ. Cap. VIII.

Montanum nardum, quod ab aliquibus thylacitis, & niris appellatur, in Cilicia, & Syria nascitur, surculo & folijs eringio similibus, minoribus, minimè

ἀλλοτείῳ τὸ σύχνον, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἰκμάδος εὐτονίαν. δολίζεται δὲ σὺν ἀποπλύσμασιν αὐτῆς, πρὸς ἃς ἐμφρᾶσι, ἣν διὰ τὸ πρὸς τὴν ὀσμὴν βραδέως, βάσιον καλεῖσθαι. εὐχερὴς δὲ ἡ ἐπίγνωσις, ἄχνωλος γάρ ἐστιν ἡ πόα καὶ λευκοτέρα, καὶ ἧττον ὀσμώδης τὰ φύλλα ἔχει, ἃ δὲ τὴν ῥίζαν πικρὰν ἢ ἀρωματίζουσι ὥσπερ ὁ τῆς ἀληθείας ἔχει. ἀποκρίνας δὲν τὰ χνώλια καὶ τὰς ῥίζας, τὰ δὲ φύλλα ῥίψας, εἰ βέλει δ' ἀποτίθεσθαι, ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ, καὶ βοηθήσεις ἀναπλάσας φύλακι ἐν ὀστρακίνῳ ἀγγείῳ κανῶ, πωμάζων ὀπμελῶς. ἀεί τε δὲ ἔστιν ἡ θερόσφατος καὶ εὐώδης, πολύῤῥιζος, οὐκ εὔθρυπτος, πλήρης. διυᾶ δὲ ὅσα καὶ ἡ σύεια κή. δικρητικωτέρα τε καὶ εὐστομαχωτέρα. ὠφελεῖ δὲ καὶ ταῖς πρὸς τὸ ἧπαρ φλεγμονάς, καὶ ἰκτερικούς. καὶ πνεύματα πόσεις στομάχου, μετ' ἀφεψήματος ἀψινθίου πινόμενον. ὁμοίως καὶ σπλῆνα, καὶ τὰ πρὸς τὴν κύστιν καὶ νεφρούς. καὶ πρὸς τὰ ἰοβόλων δήγματα σὺν οἴνῳ. καὶ εἰς τὰ μαλάγματα μίγνυται καὶ ποτίσματα, καὶ χρίσματα θερμαντικά.

Περὶ Ὀρεινῆς Νάρδου. Κεφ. ιʹ.

Ἡ δὲ ὀρεινὴ νάρδος, καλουμένη δὲ ὑπό τινων καὶ θυλακίτις καὶ νῆσις, γινῶται ἐν κιλικίᾳ καὶ συρίᾳ. φύλλα καὶ χνώλοις ὅμοια ἠρυγγίῳ ἔχουσα, μικρότερα μὲν ἢ μὰν

LIBER I. 8

οὐ μὴν τραχέα καὶ ἀκανθώδη· ῥίζαι δὲ ὑπεισι μέλαιναι εὐώδεις δύο, ἢ καὶ πλείους, ὥσπερ ἀσφοδέλου, ἰσχνότεραι καὶ μικρότεραι πολλῷ. οὔτε δὲ κάλον, οὔτε καρπὸν, οὔτε ἄνθος φέρει. ποιεῖ δὲ ἡ ῥίζα πρὸς ὅσα καὶ ἡ κελτικὴ νάρδος.

Περὶ Ἀσάρου. Κεφ. ϑʹ.

Ἄσαρον, οἱ δὲ, νάρδον ἀγρίαν καλοῦσι πόα εὐώδης στεφανωματική. φύλλα ἔχει κισσῷ ὅμοια, μικρότερα δὲ πολλῷ καὶ στρογγυλώτερα. ἀνὰ μεταξὺ τῶν φύλλων πρὸς τῇ ῥίζῃ, πορφυρᾶ, εὐώδη, ὑοσκυάμῳ κυτίνῳ ἐμφερῆ, ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα ἐοικὸς γιγάρτῳ. *ῥίζαι ὕπεισι πολλαί, γονατώδεις, λεπταί, φλάσμαι ὅμοιαι ἀγρώστει. ἰσχνότεραι μὴν τοι πολλῷ καὶ εὐώδεις θερμαίνουσαι καὶ διάκνουσαι λίαν τὴν γλῶτταν. δύναμις δὲ αὐτῶν διουρητικὴ θερμαντική, ἁρμόζουσα ὑδρωπικοῖς, ἰκμαδικοῖς χρονίοις, ἄρθροις δὲ καὶ ἕμμιλλα μετὰ μελικράτου ποθεῖσαι αἱ ῥίζαι πλῆθος ⊀ ϛʹ. καθαίρουσιν ὡς ἑλλέβορος λευκός. μίγνυται δὲ καὶ μύρεσι, φύεται ἐν ἰωσκίοις ὄρεσι, πλεῖστα δὲ ἐν πόντῳ καὶ φρυγίᾳ καὶ ἰλλυεί δι, καὶ * ἰουστίνη τῆς ἰταλίας.

Περὶ Φῦ. Κεφ. ιʹ.

Φοῦ, οἱ δὲ, καὶ τοῦτο ἀγρίαν νάρδον

nimè tamen spinosis, asperisq; Radicib⁹ binis nititur, aut plurib⁹, nigris, odoratis, ceu bastulæ regiæ, sed longè graciliorib⁹, & lõgè minoribus. Neq; caulem, neque fructum, neq; florẽ profert. Ad eadem ad quę Celticum efficax.

Asarum. Cap. IX.

Asarum, quod & ipsum aliqui syluestre nardum appellãt, hederæ folijs minoribus multò, rotundioribúsque, floribus cytino hyoscyami similibus, purpureis, inter folia proxime radicem emicantibus, odoratis, in quibus semen acinosum. gradices numerosas, geniculatas, tenues, obliquas, gramini non dissimiles, longè tamen graciliores, odoratas, excalfaciẽtes, & quæ linguam vehementer mordent. Excalfactoriam vim habet: vrinã cit, hydropicis & vetusto coxendicum dolori prodest. Radices senis drachmis ex aqua mulsa potę, menses trahunt, & veratri albi modo purgant. In vnguenta additur. Vmbrosis mõtibus, puenit, sed plurimum in Põto, Phrygia, Illyrico, & Italiæ Iustinien si agro.

Phu. Cap. X.

Phu, quod & aliqui syluestre nardum

nardum appellant, nascitur in Ponto, folio olusatri, aut elaphobosci, caule cubitali, aut altiore, leui, cauo, molli, in purpuram vergente, geniculis intercepto, floribus narcisso proximis, maioribus, tenerioribus, & ex albicante purpureis: radice superius ad digiti minoris crassitudinem, ex obliquo villosa in nigri veratri aut iunci odorati modum: capillamentis inuicem cõtextis, flauescentibus, odoratis, cum quadam odoris grauitate nardum æmulantibus. Excalfacit, vrinã mouet, si sicca potui detur. Decoctum eadem præstare potest. ad lateris etiam dolorem efficax, menses cit, antidotis inseritur. Adulteratur radice ruscì ammista: sed maleficium deprehenditur: quoniam hæc dura est, & frangenti contumax, sine vlla odoris gratia.

Malabathrum. Cap. XI.

Malabathrum arbitrãtur aliqui esse Indici nardi folium, falsi quadam odoris cognatione: permulta enim nardum olent, quemadmodum phu, asarum, niris. secus autem res se habet. Nanque malabathrum foliũ sui generis est, quod Indicæ gignunt paludes, lentis palustris modo innatans aquis, sine radice. Id collectum statim lino transsuitur, & siccatum reconditur. Tradunt siccatis æstiuo feruore aquis humum aridis fruticib⁹ vri: quod vbi non euenerit, ne amplius quidem renasci. Laudatur recens, ex candido nigricans, integrum, nec fragile, odore caput feriens, quod diu in sua vi odore permaneat, & nardum sapore imitetur, nullo salis gustu. Infirmum verò & minutim contusum, præsertim si carioſum virus olet, vitiosum est. Easdẽ nardo sortitur vires; sed efficacius omnia præstat. Vrinam vehementius ciet, ac stomacho magis ꝓdest malabathri vis, Lippitudinibus, inflãmationibusq; tritũ & in vino feruefactum cõmodè illinitur: subditũ linguæ, oris halitũ & suauitatem cõmẽdat. Vestium quoque odorem interpositum seruat, & ab erosione tuetur.

Casia. Cap. XII.

Casia, cuius complura sunt genera, iuxta odoriferam Arabiam gignitur, crassi corticis sarmento, folijs piperis. Eligẽda est fluuescẽs, pulchri coloris, coralli æmula, perquã angusta, longa, crassa, & fistulosa,

gustu mordens,& cũ aliquanto feruore astringens, aromatica,vinoso odore, cuiusmodi est,quæ ab incolis,achy appellatur,ab Alexandriæ negociatoribus,daphnitis.Huic prę ferũ crassa, purpurea & nigricans, Zigir cognomine, quæ rosam odore imitatur, p̃cipui in medicina vsus. Secundum locum tenet antedicta.Tertia,cui Mu seletico blasto, id est germini, cognomen est.Reliquæ viles, & quæ aphemum dicitur, nigra,insuauis, cortice tenui, ac rimoso : & quæ darca,& citto vocitatur barbaro nomine.Similior huic est pseudocasia, quàm vt explicari possit, quæ gustu coarguitur, cùm nec acris,nec odorata sit, hærentẽq; medullæ corticẽ habeat. Inuenitur etiam lata quædam fistula,mollis,leuis,furculosa, q̃ antedictæ præfertur. Damnatur candicans,scabra,hircinum virus redolens, & quæ tenui fistula, & scabra cute sit. Vim obtinet calfaciẽdi ,vrinam ciendi,siccandi,& leniter astringendi. Cõuenit ad medicamẽta oculorum , quæ præstandæ claritatis gratia cõcinnãtur, & ad malagmata. Lẽtigines tollit cum melle illita,menses trahit,

cõtra

δηκτικὴν ἐν τῇ γεύσει, καὶ εὔφουσαν μετὰ πολλῆς πυρώσεως, ἀρωματίζουσαν, οἰνίζουσαν τῇ ὀσμῇ, ἡ δὲ τοιαύτη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἄχυ καλεῖται, δαφνῖτις δὲ πρεσβυτέρα ὑπὸ τῶν ἐν ἀλεξανδρείᾳ ἐμπόρων. πρὸ δὲ τούτης ἐστὶν ἡ μέλαινα καὶ ἐμπόρφυρος πα χεῖα, ζίζιρι καλουμένη, ῥοδίζουσα τῇ ὀσμῇ μάλιστα πρὸς τὴν ἰατρικὴν χρῆσιν εὔθετος. δευτερεύει δ' ἡ προειρημένη. τρίτη δέ ἐστιν ἡ καλουμένη* βλάκτος μυσυλήτις . αἱ δὲ λοιπαὶ ἀτελεῖς, ὡς ἡ καλουμένη ἀσυφήμων, μέλαινα καὶ ἀνδὴς καὶ λεπτόφλοιος, ἣ καὶ φλοιορῥαγὴς· ὡς καὶ ἡ κιτρὼ καὶ* δάκαρ καλουμένη. Ἔστι δέ τις καὶ ψευδοκασσία ἀφάτως ἐμφερὴς, ἥτις ἐλέγχεται τῇ γεύσει, καὶ οὖσα δριμεῖα, ἃ δὲ ἀρωματώδης, πρόσχρωμένη τε τῷ φλοιῷ ἔχει τῇ ἐντεριώνῃ. εὑρίσκεται δὲ καὶ πλατεῖα συεργὸς, ἀπαλὴ, κύφη, εὐεργὴς, διαφέρουσα δὲ τῆς ἄλλης . ἀποδοκιμάζε δὲ τὴν ὑπόλευκον καὶ ψωρώδη, τραχίζουσαν ἐν τῇ ὀσμῇ, καὶ τὴν μὴ ἔχουσαν δὲ τὴν σύεργα πα χεῖαν, ψωρώδη δὲ καὶ λεπτήν. δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν καὶ οὐρητικὴν, ξηραντικὴν, εὔφουσαν πρὸς ὄψεως. ἁρμόζει δὲ εἰς τὰ πρὸς ὀξυδορκίαν ὀφθαλμικὰ καὶ μαλάγματα· φακὴς τ' αἴρει μετὰ μέλιτος καταχριομένη, καὶ ἔμμηνα ἄγει,

καὶ

ὑπὸ ἐγχριόμενος βοηθεῖ πινομένη, καὶ πρὸς τὰς ἐντὸς φλεγμονὰς πάσας ποθεῖσα καὶ πρὸς νεφρεσύς . εἰς ἐγκαθίσματά τε καὶ ὑποθυμιάματα γυναιξὶ, πρὸς ἀγευρυσμὸν μήτρας. δίπλάσιον δὲ αὐτῆς μιγνύμενον τοῖς φαρμάκοις, εἰ μὴ παρείη κινναμωμον, τὸ αὐτὸ δρᾷ, ἄγαν δὲ ὄζει πολύχρηστος.

Περὶ Κινναμώμου. Κεφ. ιγ'.

Κιννα μώμου ἐστὶ πλείονα εἴδη, ὀνομαζόμενα ἐπιχωρίως . διαφέρει δὲ τὸ μόσυλον, διὰ τὸ σώσειν ποσῶς ἐμφέρειαν, πρὸς τὸν μοσυλίτην καλούμενον καστίαν. καὶ τούτου πρὸς τὸ πρόσφατον, τῇ χρόᾳ μέλαν, τεφρίζον ἐν τῷ οἰνώδει, λεπτὸν δὲ τοῖς βάβδίοις καὶ λεῖον, ὄζοις συνεχέσι κεχρημένον, σφόδρα εὐῶδες. χρόαν γὰρ ἡ τοῦ ἀείσου κρᾶσις ἐστὶ πρὸς τὸ ἐν τῇ εὐωδίᾳ ἰδιότητα. εὑρίσκεται γὰρ μετὰ τὸ ἀείσου καὶ ἰδιάζοντος ἡ ὀσμὴ πηγανίζουσα ἢ καρδαμώμῳ ἐμφορής. ἔπι καὶ δριμὺ καὶ δηκτικὸν τῇ γεύσει, καὶ ὑφαλμυείζον μετὰ θερμασίας, ἔντε τῇ παραπεί ψει μὴ ταχέως διασωόμενον, καὶ ἐν τῷ θραύεσθαι χροῶδες καὶ λεῖον ἔχον τὸ μεταξὺ τῶν ὄζων. δοκίμαζε δὲ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης λαμβάνων τὸν πλείονα. εὐχερὴς γὰρ ἡ τοιαύτη δοκιμασία. τὰ γὰρ θραύσματα, μίγματα τυγχάνει,

καὶ

cõtra viperarũ ictus pota auxiliat,aduersus ĩtestinas inflãmationes omneis & renum vitia, pota proficit.Fœminis in solio desidẽtib⁹,aut suffimẽtis,pdest ad dilatationẽ vuluæ.Ea duplo pondere medicamentis mixta cinnamomi vicẽ supplet,si ipsum desit:nã eosdẽ effect⁹ prębet,ad plurima perquã vtilis.

Cinnamomũ. Cap. XIII.

Cinnamomi genera plura, patrium sibi nomen vendicãtia.Præfertur tamen mosyliticum,quòd casiæ, cui Mosyliti nomen est,aliquam referat effigiẽ. Sed in eo genere recens, nigrum,ex vinoso in cinerium vergens,læue, tenuibus ramulis, ac frequentibus nobis cinctum, perquàm iucundè olẽs. Optimi ferè indicium,iucundi odoris proprietate cõstat. Inuenitur enim cũ optimo, eo q̃ quod peculiare est, odor rutæ aut cardamomo ꝓxim⁹. Insup acre,mordẽs, & cũ calfactiõe quadantenus falsum, quod nõ citò confricanti asperum , aut frianti lanuginosum,leuib⁹ tamen internodijs appareat . Si certior fieri voles,vellito ab radice furculũ.facilis est huiusce modi probatio: nãq; fragmẽta miscellanea q̃dã esse videtur.

Quæ autē melius ſpirāt, ſuo halitu cū nares primū cōſulūtur, olfactū explentia, deterioris dignotionē impediūt. Eſt etiam montanū, craſſum, pumilū, fluueſcens admodū. Tertiū à Moſylitico, perquā ſuauiter olet, nigrū, fruticoſum, paucis intercedētibus geniculis. Quartum, fungoſum, cādicās, aſpectu tuberoſum, vile, ac friabile, magnā habēs radicē, quæ caſsiam planè repreſentat. Quintū genus, odore nares feriens, ſubrufum, & cortice fuluæ caſsiæ ſimile, tangēti firmū, minus neruoſum, denſa radice firmatum. Iis quæ thuris, caſsiæ, myrti, aut amomi odorem ſpirant, minus ſuauitatis ineſt. Deligito ſcabrum, albū, rugoſum: at læue, & lignoſum circa radicem, vt inutile reijcito. Eſt etiamnum ſimile aliud, cui pſeudocinnamomo cognomē eſt, vile, inuali odoris, ſolutarūq; viriū. Vocatur etiam Zingiber, cū tamē ſit xylocinnamomum, præbēs quandam cinnamomi faciem. Eſt aūt lignoſum cinnamomū, ſarmēta lōga robuſtáq; ferens, odore lōgè cinnamomo inferiore. Sūt qui xylocīnamomū, à cinnamomo genere differre dicāt, ꝙ à natura eiº abhorreat.

Cinna-

καὶ κατὰ τὴν προϕάτην δοκιμασίαν τὰ κρείττονα ϕαινόμενα καὶ πληροῦντα τὴν ὄσφρησιν, ἐμποδίζει τὴν τῶ ἥπλους ἐπίκρισιν. ἔστι δὲ καὶ ὀρϕνὸν, παχὺ, κολοβὸν, σφόδρα ὑποκίρρον ἢ χροᾶν. καὶ τέλιον παρὰ τὸ μόσυλον, μέλαν καὶ λίαν ἐυῶδες, ἐυδρωῶδες δὲ καὶ οὐ πολυχόνατον. τέταρτον, λευκὸν, χαῦνον, ὀλιγῶδες, ἰδέᾳ καὶ ἐυτελὲς, εὔθραυστόν τε καὶ μεγάλως ἔχον *ῥίζαν καταζήκσαν. πέμπτον τὴν ὀσμὴν πληκτικὸν, ὑποκίρρον ὃ καὶ προσεμφερὲς καττίᾳ πυρᾷ, πρὸς τὴν ἀφὴν δὲ, στερεὸν, ἁπάνυ ἰνῶδες, παχύῤῥιζον, τέκτων δὲ τὸ πνέον λιβανωτὸν ἢ μυρσίνης ἢ καττίας ἢ ἀμώμι, ἐυωδίας ἥπιόν ὄντ. ἀποτέλου δὲ τὸ λευκὸν καὶ τὸ ϕωρῶδες, καὶ τὸ ῥυατόκαρφον· καὶ λεῖον, καὶ τὸ ξυλῶδες δὲ κᾳ' ἢ ῥίζαν ὡς ἄχρειον παραιτῶ. Ἔστι δέ τι καὶ ἄλλο ὅμοιον τὸ καλούμενον ψευδοκιννάμωμον ἐυτελὲς ὂν εὔτονον τῇ ὀσμῇ, ὀκλελυμένον δὲ καὶ τῇ δυνάμει. καλεῖται δὲ καὶ ζιγγίβερ ξυλοκιννάμωμον ὄν. ἔχον δέ τινα ἐμφέρειαν κιννα μώμῳ. ἔστι δὲ ξυλῶδες κινναμώμου, ἔχον ῥάβδοις μακρὰς καὶ ῥωμαλέας καὶ τὴν ἐυωδίαν πολὺ καταδεεστέρας. λέγεται δὲ ἔνιον καὶ κατὰ χρόος διαφέρειν τοῦ κιννα μώμου τὸ ξυλοκιννάμωμον ἑτέρας ὂν φύσεως.

δύναμιν

δύναμιν δὲ ἔχει παχὺν κιννάμωμον θερμαντικὴν, οὐρητικὴν, μαλακτικὴν, πεπτικήν. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα πινόμενον καὶ προσπλασσόμενον μετ' σμύρνης, καὶ ἰοβόλοις θηρίοις καὶ θανασίμοις ἁρμόζει· καὶ τὰ τῆς κόρης ὀπισθοτωῦτα ἐποκαθαίρει, θερμαίνει τε καὶ λεπτύνει, καὶ ἔστι διυρητικὸν, ϕακύς τε καὶ ἐφήλεις ἀποκαθαίρει μετὰ μέλιτος ὀπιχριόδεν· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς βῆχας· καὶ καταῤῥῆγας, ὑδρωπας, νεφρίτιδας, δυσουρείας, μίγνυται δὲ καὶ τοῖς πολυτελέσι μύροις· καὶ καθόλου ἐστὶ πολύχρηστον. ἀποτίθεται δὲ εἰς διαμονὴν λεῖον οἴνῳ ἀναλαμβανόμενον, καὶ ξηραινόμενον ἐν σκιᾷ.

Περὶ Ἀμώμι. Κεϕ. ιδ'.

Ἄμωμόν ἐστι θαμνίσκος οἱονεὶ βάτος, ὃν ἑξῆς αὐτεμπεπλεγμένος ἑαυτῷ. ἔχει δέ τι καὶ ἄνθος μικρὸν, ὡς λευκοΐου, ϕύλλα δὲ βρυωνίᾳ ὅμοια. κάλλιστον δέ ἐστι τὸ ἁρμένιον, ἰσόξυλον τῇ χροᾷ, ἔχον τὸ ξύλον ὑποκίρρον, ἐυῶδες ἰκανῶς. τὸ δὲ μηδικὸν διὰ τὸ ἐν πεδίοις καὶ ἐν ἐϕύδροις τόποις ϕύεσθαι, ἀδύνατόν ἐστιν. ἔστι δὲ μέγα καὶ ὑποχλωρον, καὶ πρὸς τὴν ἀφὴν ἁπαλὸν, καὶ ἰνῶδες τοῖς ξύλοις, *πιγανίζον τῇ ὀσμῇ. τὸ δὲ πονηρὸν ὑποκίρρον, οὐ μακρὸν, οὐ δὲ εὔθραυστον, βοτρυῶδες, πλῆρες καρφῶν, καὶ τὴν ὀσμὴν πληκτικόν.

ὃν

Cinnamomum omne excalfacit, emollit, & concoquit, vrinā ciet, tā mēſes, quàm partus potum aut ex myrrha impoſitum pellit, contra beſtias, quæ virus eiaculātur, venenáq; cōuenit: caliginē pupillis oculorū obuerſantem diſcutit, craſsitiem extenuat, lentigines, & vitia cutis in facie ex melle illitū detergit: cōtra tuſſes, defluxiones, aquam ſubter cutē fuſam, renū vitia, & vrinæ difficultatē efficax eſt, vnguentis preciosis inferi ſolet: & in ſumma, magni ad omnia vſus. Tritū vino excipitur, vmbraq; ſiccatum, quò diutius eduret, reconditur.

Amomum. Cap. XIIII.

Amomum exiguè fruticat, ex ligno ſe conuoluēs in racemi modum, flore, ceu candidæ violæ, paruo: folijs vitis albæ ſimilibus. Laudatur quàmmaximè Armeniacū fuluo auri colore, ligno ſubruſo, valde odorato. Medicum, quoniam in campeſtribus, & aquoſis enaſcitur, infirmius eſſe conſtat. Eſt autem magnum, ſubuiride, tactu tenerum, frutice venoſo, odore origani. Pōticum verò ſubrufum, paruum, fragile, racemoſū fructu turgens, & odore nares feriēs

Deligito recens, candidum vel subrubrum, quod nec astrictum cohæreat, nec conuoluatur, sed solutum diffundatur, seminis plenum, vuis paruis simile, graue, valde odoratum, modo cariem non contraxerit, acre, gustu mordens, simplici colore non euariante. Vim habet calfaciendi, astringendi, exiccãdi. Somnum allicit, & illitum fronti, doloris sensum aufert, inflammationes, & meliceridas concoquit, discutitque: iuuat quos scorpius percussit, ex ocimo illitum, & podagricis confert, inflammationes oculorum, viscerúmque lenit ex vua passa, ad vuluarũ vitia, in pessis, aut insessionibus vtile est. Decoctum iocineri, renibus, podagræ, potu conuenit. Antidotis immiscetur, & preciosissimis vnguentis. Adulteratur amomum herba simili, quæ amomis vocatur, sed sine odore, sine fructu. Nascitur in Armenia, flore origani. Quare in huiuscemodi probationib⁹ fragmẽta fugienda sunt: eligenda autem, quæ ab vna radice integros surculos emittunt.

Costus. Cap. XV.

Præcellit Arabicus, cãdidus, leuis, ἐκλέξε δὲ τὸ πεπόσφατον καὶ λευκὸν ἢ ὑπόῤῥυθρον, ἃ πεπιλημένον ἢ συμπεπλεγμένον, λεπτομερῆ ὂν καὶ διακεχυμένον, σπέρματος πλῆρες, ὅμοιον βοτρυδίοις, βαρὺ, σφόδρα εὐῶδες, δίχα εὐρώτος, καὶ ταχὺ θρυπτόμενον, ἁλμυρὸν ἢ γεῦσιν, ἀπλοῦν ἢ χρόαν καὶ ἀ ποικίλον. δύναμιν δ' ἔχει θερμαντικὴν, συπτικὴν, ἐπεγερτικὴν, ὑπνοποιὸν, ἀγωδύνων τῶν μετώπων καταπλασσόμενον, φλεγμονὰς τ καὶ μελικηρίδας πεπαύει καὶ διαφορεῖ. σκορπιοπλήκτοις τε μὴ ὠκίμοις καταπλασθὲν ὠφελεῖ, ποδαγρικοῖς συμβάλλε) καὶ ὠφελεῖ, καὶ παρεγορεῖ, καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς· καὶ τοὺς ἐν αὐλάγχοις σὺν σαφίδι, φησὶ δὲ τὰ γυναικεῖα καὶ ἐν περιθέτοις καὶ ἐν ἐγκαθίσμασι χρήσιμον, ποθὲν δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς ἁρμόζει ἡπατικοῖς, νεφριτικοῖς, ποδαγρικοῖς. μίγνυται δὲ καὶ ἀντιδότοις, καὶ τοῖς πολυτελεστάτοις τῶν μύρων. δολίζουσιν δέ τινες τὸ ἄμωμον τῇ λεγομένῃ ἀμωμίδι, ἐμφερεῖ ὄσῃ ἀμώμῳ ἀνόσμῳ μὴν τοι καὶ ἀκάρπῳ, ῥιγνωμένῃ δὲ ἐν ἀρμενίᾳ, αὖθις ἐχούσῃ ἐμφερὲς ὀρίγανον. δεῖ δὲ ἐν ταῖς τ τοιούτων δοκιμασίαις τὰ θραύσματα ἐπιφεύγειν. ἐκλέγου δὲ τὰ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης ἔχοντα* κλάδους τελείους.

Περὶ Κόστου. Κεφ. ιε'.

Κόστος διαφέρει ὁ ἀραβικὸς, λευκὸς, ὢν

καὶ κῦφος, πλείστην ἔχων καὶ ἡδεῖαν τ ὀσμὴν. δεύτερός ἐστιν ὁ ἰνδικὸς, ἁδρὸς ὢν καὶ κῦφος καὶ μέλας ὡς ναφθηξ. τρίτος δέ ἐστιν ὁ συριακὸς, βαρὺς, τ χρόαν πυξώδης, πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ. ἄριστος δέ ἐστιν ὁ περίσσαλος, λευκὸς, πλήρης διόλου, πυκνὸς, ξηρὸς, ἀτερηδόνιστος, ἄβρωμος, γεύσει δηκτικὸς, καὶ πυρώδης. δύναμιν δ' ἔχει θερμαντικὴν, διυρητικὴν, ἐμμηνῶν ἀγωγὸν καὶ τ περὶ ὑστέραν παθῶν ἀρωγὸν, ἐν πεσσοῖς καὶ καταντλήμασι καὶ πνευστήρσι, πνόμμος δὲ ἐγχριόμενος βοηθεῖ ἐγγίας β'. πλῆθος, καὶ πρὸς ὑπέρασκος πίνων καὶ ἀπάσματα, καὶ πνευματώσεις μετ' οἴνου καὶ ἀψινθίου, καὶ ἀφροδίσια δὲ παρθρμᾷ μετ' οἰνομέλιτος, ἄγει δὲ καὶ ἕλμινθας πλατείας μεθ' ὕδατος, σύγχει σμά τε ῥιγοῦσι μετ' ἐλαίου πρὸ τῆς ἐπισημασίας, καὶ παρηλυπικοῖς, καθαίρει δὲ καὶ ἕψησιν καταχθεὶς μεθ' ὕδατος ἢ μέλιτος. μίγνυται δὲ καὶ μαλάγμασι καὶ ἀντιδότοις, μιγνύουσι δ' ἔνιοι τὰς ῥωμαλεωτάτας τοῦ κομμαγηνοῦ ἐλενίου ῥίζας, δολοῦντες αὐτὸν, εὐχερὴς δὲ ἡ διάγνωσις, κἄτε γὰρ πυρεῖ τὴν γεῦσιν τὸ ἐλένιον, κἄτε τὴν εὐωδίαν εὔτονον καὶ πλακτικὴν παρέχει.

Περὶ Σχίνου. Κεφ. ις'.

Σχῖνος, ἡ μὲν τις γίνε) ἐν λιβύῃ, ἡ δὲ, leuis, eximia odoris suauitate. Secundum locum sibi vendicat Indicus, leuis, vber, vt ferula niger. Tertius est Syriacus, grauis, colore buxeus, & odore feriens. Optimus est recens, albus, abundè plenus, dẽsus, aridus, à teredinibus non erosus, sine graueolentia, gustu calidus ac mordens. Vis ei excalfactoria, vrinam ciet, mẽses pellit, vitijs quæ vuluã malè habent, tam impositu quàm fotu & suffitu auxiliatur. Cõtra viperarum morsus sextantem bibere prodest: item aduersus pectoris dolores, conuulsa, inflationésque, ex vino & absinthio: venerem ex mulso stimulat, latas ventris tineas ex aqua pellit, horroribus ex oleo, ante febrium accessiones, & neruorum resolutionibus oblinitur: vitia cutis in facie, cum aqua vel melle illitus emendat. Additur in antidota & malagmata. Sunt qui admistis helenij comageni præduris radicibus, adulterét, quod deprehẽsu facile est: siquidem neq; gustu feruet helenium, neque validũ odorem vibrat, vt caput tentare possit.

Odorat⁹ iũcus. Cap. XVI.

Odoratus iuncus, in Africa

& Arabia naſcitur. Laudatiſsimus ex Nabathæa: proximus Arabicus, quem aliqui Babylonium cognominant, alij teuchitin: peſsimus ex Africa. Eligendus eſt ruſus, recens, floribus refertus, tenuis, rubentibus fragmentis, qui manibus confricando roſæ odorem emittit, igneæ mordacitatis ad linguam. Floris, culmorum, radiciſq; eſt vſus. Vim vrinæ ciundæ habet, menſes pellit, diſcutit inflationes, caput aggrauat, modicè aſtringit, comminuit, excoquit, ac venarum ſpiracula laxat. Flos eius in potu vtilis ſanguinem reijcientibus, doloribus ſtomachi, pulmonis, iocineris, & renum, miſcetur antidotis. Radix aſtringentior eſt: ideo faſtidijs ſtomachi, hydropicis, conuulſis, drachma vnà cum pari pondere piperis, per dies aliquot datur. Decoctum vuluæ inflãmationibus, ad deſidentium fotus vtile eſt.

ἡ δὲ, ἐν Ἀραβίᾳ. ἑτέρα δὲ ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ λεγομένη· ἥτις ἐστὶ κρατίστη. δευτερεύει δὲ ἡ Ἀραβικὴ, ὑπό τινων Βαβυλώνιον καλουμένη, οἱ δὲ, τευχῖτιν. ἡ δὲ λιβυκὴ ἄχρηστος. ἐκλέγε δὲ τὴν πεπόσφατον, ἔμπυρον, πολυανθῆ, ῥιζωμάτων καὶ ἐμπύρευμον καὶ λεπτὴν, καὶ ῥοδίζουσαν τῇ εὐωδίᾳ ἐπειδὰν διατείβῃς τὰ χρὸς, καὶ δάκνῃ τὴν γλῶσσαν μὴ πολλῆς πυρώσεως, χρῆσις δὲ τοῖς ἄνθεσι καὶ τῇ καλάμῃ καὶ τῆς ῥίζης δύναμιν ἣ ἔχει διουρητικὴν, ἐμμιλώσεων ἀγωγὸν, πνευμάτων διαλυτικὴν, κεφαλῆς καρηκαρικὴν, ὑποχύσεων μετεώρων, ἔτι καὶ βυπτικὴν, πεπτικὴν, καὶ ἀναστομωτικήν. τὸ μὲν οὖν ἄνθος αὐτῆς, ποτίσμασι χρήσιμον πρὸς αἵματος ἀναγωγὰς καὶ πόνους στομάχου, πνεύμονος, ἥπατος, νεφρῶν, μίγνυται δὲ καὶ ἀντιδότοις, ἡ δὲ ῥίζα συπτικωτέρα. διὸ καὶ τοῖς ἀνωδέσι στομάχοις δίδοται ὑδρωπιῶσί τε καὶ ἀπόσμασι μετὰ ἴσου πεπέρεως πρὸς ἡμέρας πέντε. τὸ δὲ ἀπόζεμα αὐτῆς, ἔτι καὶ μίζαν φλεγμοναῖς εἰς ἐγκάθισμα ἁρμόδιον.

Calamꝰ odoratus. Cap. XVII.

CALAMVS odoratus in India naſcitur: melior eſt fuluus, denſe geniculatus, & qui aſſuloſe frangitur, plena araneorum

Περὶ Καλάμου. Κεφ. ιζ'.

Κάλαμος ἀρωματικὸς, φύεται μὲν ἐν ἰνδίᾳ. ἔστι δὲ αὐτοῦ κάλλιστος ὁ κιρρός, πυκνογόνατος, καὶ εἰς πολλὰς σκιδαλμοὺς θραυόμενος, γέμων ἀραχνίων

ἀραχνίων ἢ σύριγγα, ὑπόλευκος, ἐν ᾧ τῇ διαμασήσῃ γλίσχρος συπτικὸς, ὑποδριμὺς, δῆλος ᾗ ἔρα κινεῖν ποδεῖς. ὅθεν αἱμόζει μεθ' ἁλῶσεως ἢ σελίνου σπέρματος ἀφεψηθεὶς καὶ ποθεὶς, ὑδρωπικοῖς, νεφριτικοῖς, θραγγικοῖς, ῥήγμασιν. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα πινόμενος καὶ πρόσθεμα, βῆχάς τε ἰᾶται ὑποθυμιώμενος καθ' ἑαυτόν, καὶ σὺν ῥητίνῃ τερεβινθίνῃ, τὸ καπνῷ διὰ σύριγγος ἐλκόμενόν τῷ στόματι, ἀφέλκεται δὲ καὶ εἰς ἐγκαθίσματα γυναικεῖα, καὶ ἐγκλύσματα, μίγνυται δὲ καὶ μαλάγμασι, καὶ θυμιάμασι πρὸς εὐωδίαν.

araneorum fiſtula, albicans, lentus in mandendo, & aſtringens, ac cum aliquanta acrimonia amarus. Vrinam potu ciet: quare cũ graminis, aut apij ſemine coctus, in aquæ ſubter cuté fuſę morbo, renum vitiis, ſtillicidio vrinæ, ruptíſq;, cõmodè bibitur: měſes & potu & appoſitu pellit. tuſsi ſuffitu medetur per ſe, aut ex reſina terebinthina, hauſto per arundinẽ fumo: ad muliebres inſeſſus decoquitur, & clyſteribus imponitur. Suffitionibus, malagmatiſque odoris gratia cõmiſcetur.

Balſamũ. Cap. XVIII.

Balſamũ, arbor albæ violę, lycij, ſiue pyracãthæ magnitudine cõſpicitur. Foliũ rutæ proximũ, lõgè cãdidius, perpetuò virens: in Iudæa ſolũ quadã valle & Ægypto naſcẽs. his differẽs modis: ſcabritia, pceritate, gracilitate. Quod igiť tenui & capillacea coma eſt, theriſtũ vocant quaſi demeſsile: fortaſsis quoniam ob gracilitatẽ faciłe demetatur. Æſtiuis ſub ortu Canis ardoribus, arbos vnguibus ferreis inciditur, manátque è plaga ſuccus, quem Opobalſamum vocant: ſed tam exiguo ſtillatu, vt annis ſingulis, ne plures quidẽ quàm ſeni ſeptémve congij

Πεϱὶ Βαλσάμου. Κεφ. ιή.

Βάλσαμον τὸ μὲ δένδϱεον κατὰ μέγεθος λευκοΐου ἢ πυϱακάνθης βλέπεται, φύλλα ἔχον ὅμοια πηγάνῳ λευκότεϱα δὲ πολλῷ καὶ ἀειθαλέστεϱα, γλυνώμμον ἐν μόνῃ ἰουδαίᾳ, κατά τινα αὐλῶνα καὶ ἐν αἰγύπτῳ, διαφέϱον ἀυτὸ ἑαυτῷ πϱαχύτητι καὶ μάκει καὶ ἰσχνότητι, λέγεται χοιῶ τὸ λεπτὸν καὶ τεθϱαῦδες τοῦ θάμνου θϱεῖσόν. ἴσως διὰ τὸ εὐχεϱῶν θεϱίζεσθαι ἰσχνὸν ὄν. Τὸ δὲ ὀποβάλσαμον λεγόμενον ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ κυσὶα καύμασιν ἐντεμνομένου σιδήϱεσι ὄνυξι τοῦ δένδϱου, ῥεῖ δὲ ὀλίγον, ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος μὴ πλεῖον ἢ ἓξ ἢ ἑπτὰ χόας

congij cogantur, inibíq; pōdus duplo repēditur argēto. Succi probatio eſt, vt ſit recēs, validi odoris, ſyncerus, non ad acorē vergēs, dilui facilis, læuis, aſtringēs, ac modicè mordēs guſtu. Sed variè vitiatur, miſto ab aliquibus terebinthi, cypri, lētiſci, balani vnguēto: itē ſuſino, metopio, melle, aut Cypri cera liquida. quod maleficium facilè deprehēditur. Nanq; merus in laneam veſtē fuſus, neq; maculā facit, neq; ſi eluatur notā relinquit: vitiatus autē inhęret: & lac inſtillatus coagulat, quod adulterat⁹ nō efficit. Quinetiā ſyncerus in aqua aut lacte celerrimè liquatur, coloréq; lacteſcit: vitiat⁹ verò olei modo innatat, ſe conuoluens, aut in ſtellæ modū diffundēs. Syncerus ſeneſcens craſſeſcit, deteriórq; redditur. Hallucinantur, qui aqua concretū peſſum ire, & ad ima ſidere arbitrātur, poſtea diſſipatū ſupernatare. E ligni genere, quod xylobalſamum vocant, probatur recēs, ſarmento tenui, fuluum, odoratum, quadámtenus opobalſamum ſpirās. Neceſſarius etiā ſeminis erumpit vſus: quare eligatur flauum, plenum, grande, pōderoſum, mordēs guſtu, feruēs

χόας συναθροίσε ἀϛ, πολεῖ) ὃ ἐν τῷ τόπῳ ταθμὸς αὐτῷ πρὸς δι-πλῆν ἀργύριον. ἔϛι ὃ ὀπὸς καλὸς ὁ πρόσφατος, τῇ ὀσμῇ σύντονος καὶ εἰλικρινὴς, καὶ μὴ παροξίζων, εὐδιάυτος, λεῖος, σύφων καὶ δάκνων με-τρίως ϗ γλῶσαν. δολᾶται δὲ ποικίλως, οἱ μὲ γὰρ χρίσμασι μίσγου-σιν αὐτό. ὡς τὸ τερεβίνθινον, κύπρινον, ἐλάινον, σήσινον, βαλανίνον, μετώπιον, μέλι, κηρῷ ϗ ωρσίνῃ ἢ κυπρίνῃ ὑγρᾷ, λείαν. ἐλέγχε) δὲ εὐχερῶς ὁ τοιῦτος· ὀπισαγεὶς γὰρ ὁ ἀκέραιος εἰς* ἐρινὸν ὕφος, καὶ ἐκπλυν θεὶς, κηλίδα ἢ ποιεῖ ὀδὲ ῥύπον. ὁ δὲ δεδολωμένος προσμένῃ καὶ γάλα κπ δὲ ὀπισαγεὶς πήγνισι ϗ τὸ ὕδωρ δεδολωμένος ἃ δᾶ, ἔπι ὁ ἀκέραι-ος ἐπιχυθεὶς γάλακτι ἢ ὕδατι χεῖ ται ταχέως καὶ γαλακ|τᾶ). ὁ δὲ δε-δολωμένος ὀπιπλεῖ καθάπερ ἔ-λαιον, συστρεφόμενος ἢ διαχεόμενος ἀστεροειδῶς, τῷ μὲν τοι χρόνῳ καὶ ὁ ἀκέραιος παχυνόμενος, ἑαυϗ χεί-ρων γίνε). πλανῶν) δὲ ἢ νομίζον-τες ϗ τὸν ἀκέραιον ἐπισαγέντα ὕ-δατι εἰς χωρεῖν εἰς βάθος πρῶτον. εἶτα αὐαπλεῖν εὐδιάχυτον. * Τὸ δὲ ξύλον ὁ καλεῖ) ξυλοβάλσαμον, δόκιμον ὅτι τὸ πρόσφατον καὶ λε-πτόκαρφον, καὶ πυῤῥὸν εὐῶδες, βρα χὺ πνέον ὀποβαλσάμε. ϗ δὲ καρπῶ, καὶ γὸ τάτῳ ἡ χρῆσις αὐαγκαία. ἐκλέγου τὸν ξαν δὸν, πλήρη, μέ-γαν, βαρὺ, δάκνοντα τῇ γεῦσιν καὶ

καὶ πυρεσσῶντα, μετρίως παρα πνέ-οντα τὸ ὀποβαλσάμου, φέρεται δέ τι ἀπὸ τῆς πέτρας, ὥ δολίζουσι ϗ καρπὸν, σπέρμα ὑπερικῷ ὁμοιον. ὕδωρ γνώσῃ ἐν τῷ μεῖζόν τι εἶναι καὶ κενὸν καὶ ἀδυνάμον, πεπαλαίζον τῇ γεύσει. δυνάμιν δὲ ἔχει ἐμπλα-στικὴν ὁ ὀπὸς, θερμαντικώτα-τος ὢν, σμήχων τὰ ὀπισκοτοῦν-τα ταῖς κόραις, καὶ τὰς ἐπὶ μήτραν ψύξεις ἰῶμενος, πεσσόμενος μ᾽ ῥοδίνης κηρωτῆς, ἄγει ὃ καὶ ἔμμηνα, καὶ δεύτερα, καὶ ἔμβρυα, καὶ ῥίγη συγχεόμενα λύει, καθαίρᾳ δὲ καὶ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἑλκῶν. ἔϛι ὃ καὶ πεπτικὸς καὶ οὐρητικὸς πινόμε-νος, δυσπνοοῦσιν ἁρμόζων, καὶ τοῖς ἀκόνιτον πεπωκόσι μετὰ γάλα-κτος, καὶ θηριοδήκτοις. μίγνυται δὲ καὶ ἀκόπτοις, καὶ μαλάγμασι καὶ αὐτιδότοις, καὶ καθόλου δρασι-κωτάτῳ ἔχει ϗ δύναμιν ὁ ὀπὸς τῷ βαλσάμου, δευτέραν δὲ ὁ καρ πὸς, ἐλαλάσσων δὲ τὸ ξύλον. ὁ δὲ καρ πὸς πινόμενος, ἁρμόζει πλευρι-τικοῖς, πνευμονικοῖς, βήσσου-σιν, ἰσχιαδικοῖς, ἐπιληπτικοῖς σκο-τωματικοῖς, ὀρθοπνοικοῖς, στρο-φοῦμβοις, δυσουρεῦσι, θηριοδή-κτοις, καὶ εἰς τὰ γυναικεῖα δὲ ὑ-ποθυμιάματα ἁρμόζει, καὶ εἰς ἔγ-καθίσματα ἀφεψόμενος αὐασο-μοῖ ϗ μῆραν, καὶ σπασῶ) ὑγεια-σίαν. Τὸ δὲ ξύλον ϗ αὐϗ ἔχει δύ-ναμιν τῷ καρπῷ, ἧσσονα μέντοι· βοηθεῖ

feruens in ore, modicè opobalſamum olēs. Adulteratur ſemine hyperico ſimili, quod à Petra oppido defertur. Sed coarguitur magnitudine, inanitate, virium ignauia, ſapore piperis. Efficaciſsima vis ineſt ſucco, & quàm maximè calfaciens: abſtergit quæ tenebras oculorū pupillis offundūt, medetur per frictionibus vuluæ cum roſaceo cerato appoſitus: menſes quoque, ſecūdas & partus extrahit, horrores illitu diſcutit, vlcera ſordida expurgat & cruda concoquit, vrinam potu ciet, ægrè ſpirantibus prodeſt: datur in lacte contra aconitum hauſtum, aut ſerpentium ictus: miſcetur acopis, malagmatis, & antidotis. In ſumma, præcipua authoritas ſucco, ſecunda ſemini, minima ligno. Semen commodè potui datur doloribus lateris, pulmonum vitiis, tuſsi, iſchiadicis, comitialibus, vertigino-ſis, orthopnoicis, vrinæ difficultati, torminibus ac ſerpentum morſibus: ad muliebres ſuffitus perquàm vtile eſt: vuluam aperit in deſeſsionib⁹ balnearū decoctum, & humorem euocat. Lignū eaſdem habet vires, aliquantò minores.

Ex

Ex aqua potum cruditatibus, torminosis, vulsis, venatorum ictibus opitulatur, vrinam cit, ad capitis vulnera cum sicca Iri cõuenit, squammas ossium extrahit, & ad vnguentorum spissamenta additur.

Aspalathus. Cap. XIX.

Aspalathus, aliis erysisceptrum, frutex est furculosus, multis spinis horrens. nascitur in Istro, Nisyro, Syria, & Rhodiorum insula: quo ad vnguentorũ spissamenta pigmentarij vtuntur. Optimus est grauis, detracto cortice rubens, aut in purpuram vergés, densus, odoratus, gustatu amarus. Est & alterum genus candidum, lignosum, sine odore: quod deterius habetur. Vim calfaciẽdi cum astrictione obtinet. vnde decoctum cum vino ad tetra oris vlcera colluenda conuenit, ad nomas genitalium, & sordida vlcera infunditur: subiectum in pesso, partum extrahit, aluum sistit eius decoctum: & sanguinis reiectionẽ potu cohibet, vrinæ difficultatem inflationésque discutit.

Muscus. Cap. XX.

Bryon, id est muscꝰ, à quibusdam splachnon appellatur: in cedro βοηθεῖ δὲ ἀφεψηθὲν ὕδατι καὶ πονόμυον ἀπεψίαις, στρόφοις, ἐκπρο-
σπτοις, ὠτωμυόις, ῥάτε ἄγει, καὶ πρὸς τὰ ἐν κεφαλῇ βαύματα με-
τὰ ἔιδος ἁρμόζει ξηρᾶς, ἀνάγει δὲ καὶ λεπίδας, πήγνυται δὲ καὶ εἰς τὰ τῶν μύρων σύμματα.

Περὶ ἀσπαλάθου. Κεφ. ιθ'.

Ἀσπάλαθος, * οἱ δὲ ἐρυσίσκηπτρον, θάμνος ἐστὶ ξυλώδης, ἀκάνθας πολλὰς κεκτημένος, γλυ-
κώμυος ἐν ἴστρῳ καὶ νισύρῳ καὶ συρίᾳ καὶ ῥόδῳ, ᾧ χρῶνται οἱ μυρεψοὶ εἰς τὰς τῶν μύρων σύνθεσις. ἔστι δὲ καὶ λόος ὁ βαρὺς, καὶ μετὰ τὸ ἐρεθιστι-
κὸν ὀδοντάλγιαι ῥοδόρυθρος ἢ πορφυρίζων, πυκνὸς, εὐώδης, πικρίζων ἐν τῇ γεύσει, ἔστι δέ τι καὶ ἕτερον εἶδος αὐτῆς λευκὸν, ξυλῶδες, ἄοσμον, ὃ δὴ καὶ χεῖρον κατέγνωκε. Δυνάμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν μετὰ στύψεως. ὅθεν πρός τε τὰς ἄφθας ἐφεψηθεὶς μετ' οἴνου καὶ διακλυζόμενος ἁρμόζει * καὶ πρὸς τὰς ἐν αἰδοίοις καὶ νομὰς καὶ ἀκαθαρσίας ἐγκλυζόμενος, καὶ πρὸς τὰς ὀζαίνας, ἔμβρυά τε καταπο-
τὰ μιγνύμενος πέσσῳ, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτοῦ κοιλίαν ἵστησι· καὶ αἵματος ἀναγωγὴν πρόδηλον, δυσουρίαν τε καὶ ἐμπνευμάτωσιν λύει.

Περὶ Βρύου. Κεφ. κ'.

Βρύον, ὑπό τινων δὲ στιλάγχνον καλεῖται, σύρισκόμενον ὀπὶ δένδρων κεδρίνων, ἢ λευκίνων ἢ δριάνων. διαφέρει δὲ τὸ * κέδρινον. δεύτερον δὲ τὸ λεύκινον, ἔστι δὲ αὐτῆς τὸ εὐωδέστερον, καὶ λευκὸν καλὸν, τὸ δὲ μελανίζον χεῖρον. Δύναμιν δὲ ἔχει συστηπτικὴν πιοῦσα πρὸς τὰ ῥεούσας μήτρας ἐν ἀφεψήμασιν εἰς ἐγκάθισμα, μίγνυται δὲ καὶ μύρεσι βαλανίνοις καὶ χρίσμασι διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συστηπτικόν, καὶ εἰς θυμιαμάτων δὲ καὶ ἀκόπων σκευασίαν ἐστὶν εὔθετον.

Περὶ Ἀγαλλόχου. Κεφ. κά.

Ἀγάλλοχον ξύλον ἐστὶ φερόμενον ἐκ τῆς ἰνδίας, καὶ * ἀραβίας θυίνης, ὀσμῶδες, εὐώδες, παραφύρον ἐν τῇ γεύσει μετὰ πόσης πικρίας, φλοιὸν ἔχον δερματώδη, καὶ ὑποποίκιλον. ποιεῖ δὲ διαμασώμενον καὶ διακλυζόμενον τὸ ἀφέψημα πρὸς εὐωδίαν στόματος, καὶ διάπασμα ὅλου τοῦ σώματος ὀσμιᾶται δὲ αὐτὴ λιβανωτοῦ, ἡ δὲ ῥίζα αὐτῆς < ὁλκὴ πονόμυον, σμάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν καὶ καύσωνα παρηγορεῖ· τοῖς τε ἀλγοῦσι πλευρὴν καὶ ἧπαρ ἢ δυσεντερικοῖς ἢ στροφουμένοις, ἀρήγει πονόμυον μεθ' ὕδατος.

Περὶ Νασκάφθου. Κεφ. κβ'.

Νάσκαφθον, οἱ δὲ ναρκάφθον, καὶ τάττεται ἐκ τῆς ἰνδικῆς κομίζεται. ἔστι δὲ φλοιῶδες, συγκυμένον λεπίσμασι ξηροῖς,

cedro arbore, populo alba, & quercu inuenitur. Optimum est cedrinum, proximum populneum: in quo genere candidum & odoratius præstat, nigricans improbatur. Astringendi vim habet. Decoctum insidentium vuluis vtile: vnguento balanino, oleisque inspissandi gratia inseritur, thymiamatum, acoporúmque compositionibus conueniens.

Agallochum. Cap. XXI.

Agallochũ, lignum est quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, maculatum, odoratum, gustu astringens, cum quadam amaritudine, cute verius quàm cortice vestitur, aliquantulum versicolore. Manditur, aut decocto os colluitur, commendandi halitus gratia. Sudores arcet toto corpori insparsum: pro thure ad suffimenta substituitur. Radix epota drachmę vni pondere, humida stomachi vitia, & imbecillitatẽ, feruorémque mulcet: si lateris, iocinerísue dolor excruciat, si dysenteriæ, aut tormina infestant, ex aqua bibere prodest.

Narcaphthum. Cap. XXII.

Narchaphtũ ex India defert, corticosum, simile sycomori libro:

bro quod iucũdi odoris gratia suffitur. Miscetur thymiamatis compositis: constrictionibus vuluæ suffitu prodest.

Cancamum. Cap. XXIII.

Cancamum Arabici ligni lachryma est, mirrhæ quodammodo similis, viroſi gustus, quã ad suffimenta vsurpant. Vestes eo, additis styrace & myrrha, suffiũtur. Vim proditur obtinere extenuãdi obesos, si ternũm obolorum põdere ex aqua, aut mulso aceto plusculos dies ebibatur, lienosis datur, comitialibus, & suspiriosis: menses cum aqua mulsa pellit, oculorũ cicatrices confestim emẽdat, vino madefactũ medetur eorũdem hebetudinibus, aduersus gingiuas humore prægnanteis, dolo resq; dẽtiũ, nõ aliud efficacius.

Cyphi. Cap. XXIIII.

Cyphi odorati suffimẽti cõpositio est, dicata diis, qua abũ dé Ægyptij sacerdotes vtũtur. In antidota miscẽri solet, suspiriosis datur in potu. Permultæ componendi rationes, quarũ vna hæc est: Sumito cyperi dimidiũ sextarium, cũ pari baccarum iuniperi adultæ modo: vuæ passæ pinguis, exẽptis vinaceis, minas duodecim: resinæ repurgatæ minas quinq; calami

κὸς, θυμιώμενον δὲ ἐπ' εὐωδίαν, ᾗ μιγνύμενον τοῖς σπευαστοῖς θυμιάμασι, ὠφελῆσαι ᾗ μήτραν ἐστεγνωμένην ὑπὸ θυμιαθέν.

Περὶ Καγκάμου. Κεφ. κγ'.

Κάγκαμον δάκρυόν ἐστιν ἀφαικοῦ ξύλου σμύρνῃ* προσεοικὸς, βρομῶδες ἐν τῇ γεύσει, ὥσπερ ὡς θυμιάματι χρῶνται. ὑποκαπνίζουσι δὲ ᾗ τὰ ἱμάτια μὴ σμύρνης ᾗ εὔοσμος. δύναμιν δὲ ἱστορεῖται ἔχειν, ἰσχναντικὴν τῶν καταπιμέλων, περιόλου πλῆθος πινόμενον, σὺν ὕδατι ἢ ὀξυμέλιτι ἐφ' ἡμέρας ἱκανὰς ἡμέρας, δίδοται καὶ σπληνικοῖς, ᾗ σπληπτικοῖς, καὶ ἀθματικοῖς· ἔμπλυμά τ' ἄγει σὺν μελικράτῳ, καθαίρει ᾗ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ταχέως οὐλὰς, ᾗ ἀμαυρώσεις ἰᾶται, δι' εὐθὲν οἴνῳ πρός τε μυδήσεις οὐλῶν καὶ ὀδοντολγίας, ὡς οὐδὲν ἕτερον ποιεῖ.

Περὶ Κύφεως. Κεφ. κδ'.

Κῦφι θυμιάματίς ἐστι σκευασία κεχαεισμένη θεοῖς. χρῶνται δὲ αὐτῷ καταχόρως οἱ ἐν αἰγύπτῳ ἱερεῖς. μίγνυται δὲ καὶ ἀνθηδότοις, καὶ ἀθματικοῖς δίδοται ἐν ποτίσμασι. σκευάζεται δὲ αὐτοῦ ἐμφέρονται πλείονες, ἐν αἷς ἐστι ᾗ αὕτη· κυπείρου ἡμίξεστον, ἀφεψήσας ἀδρῶς τὸ αὐτό· ταφίδων λιπαρῶν ἐκλεγηναρτισμένων μνᾶς ιϛ'· ῥητίνης ἀπεκκαθαρθείσης μνᾶς ε'. καλάμου ἀρωματικοῦ, ἀσπαλάθου, σχίνου, ἑκάστου μνᾶν ά. σμύρνης Λ. ιϛ'. οἴνου παλαιοῦ ξέστας β'. μέλιτος μνᾶς β'. ἐκλιγαρτίσας τὸ ταφίδακόψον καὶ λέαινον μετ' οἴνου καὶ τῆς σμύρνης, καὶ τὰ ἄλλα κόψας καὶ σήσας, μίξον τούτοις, ἔασόν τε συμπιεῖν ἡμέρᾳν ά'. εἶτα ἐλήσας τὸ μέλι ἄχρι κολλώδους συστάσεως, μίξον σπιμελῶς τῷ ῥητίνῃ τε τηκῆναι· εἶτα τὰ λοιπὰ σωανατείψας σπιμελῶς ἀποτίθεσο εἰς ἀγγεῖον ὀστράκινον.

Περὶ Κέρκου. Κεφ. κέ.

Κέρκος ἐστὶ κράπτρος ἐν ἐαρινῇ χρήσει, ὁ κορύκιος, πρόσφατος τ' ᾗ εὔχροις, ὀλίγον τὸ λευκὸν ἔχον ὑπὸ τῆς ἕλικος, σπιμήκης, ὁλομελὴς, ἄδραυστος, * ἀνελλειπὴς, πλήρης, βάπτων ἐν δέσει ταῖς χεῖρας, οὐα ἐυρωτιῶν ἢ ἰκμάζων, ἐπακτικὸς δὲ ἐν τῇ ὀσμῇ καὶ δειμύς· ὁ γὰρ μὴ τοιοῦτος ἢ παλαιός ἐστιν, ἢ βεβρεγμένος. δευτερεύει δὲ ὁ ἐκ τῆς πρὸς λυκίαν κωρυκίου, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ λυκιακοῦ ὀλύμπου. εἶτα ὁ ἐξ αἰγῶν τῆς αἰτωλίας, ὁ δὲ κυρηναϊκὸς ὁ ἐκ κεντορίας, πάντων τῶν καθυόμενον, λαχανώδεις ὄντες παύτες. διὰ μυῶν τοι τὸ πελύχυλον ᾗ εὔχροον οἱ ἐν τῇ ἰταλίᾳ τὴν θύαν βάπτοντες, τούτῳ χρῶνται.

πολλοῦ

lami & iunci odoratorum, & aspalathi, singulorum minam: myrrhæ duodecim: vini veteris sextarios nouem, cum duabus mellis minis: vuam passam detractis vinaceis tusam, cum vino & myrrha subigito: cætera tusa & cribrata adiicito, die vno humorem cõbibere sinito, dein mel coquito dum sibi glutinis ascisat crassitudinem, eliquatã resinam accuratè permisceto cũ reliquis diligẽter cõtritis, & in fictile vas recõdito.

Crocum. Cap. XXV.

Crocum optimũ in medẽdi vsu coryceũ, recẽs, & boni coloris, paulũ candidi gerés in cæpreolo, oblongũ, omnibus suis partibus cõstãs, nõ fragile, plenũ, à quo detractũ est nihil, qđ madefactũ manus inficit, nec situ redolet, aut cariem sentit, subacre: sin huiꝰ generis nõ est, aut vetus, aut humore perfusũ creditur. Secũdus locus datur Coryceo, è tractu Lyciæ contermino. Tertius Lycio, è mõte Olympo. dein ex Ægibus Ætoliæ. Cyrenaicũ & Céturipinũ inter Sicilica omnia viribus infirmius est. Omniũ natura oleracea. Itali tamẽ ob succi copiã, & coloris venustatẽ, tingẽdis mortariis dicauerunt: quibus

quibus de cauſis magno vendi tur, Vtiliſsimũ in medicina qđ antè deſcripſimus. Adulteratur immiſto crocomagmate tuſo, atque etiam ſapæ ſublitu: contrita, quò pondus adiiciatur, ſimul argẽti ſpuma, aut plũbagine: ſed maleficiũ declarat inſidens puluis, præſertim ſi defrutum in odorãdo ſubolet. Theſſalus ipſam tantum odoratũ eſſe voluit. Alij exitioſum, tribus drachmis ex aqua potis. Proculdubio vim coquendi, emolliendi, atque ſubſtringendi habet: vrinam cit, elegantem colorem præſtat, qui ex paſſo biberint, crapulam non ſentient: oculorum fluxiones illitũ cum humano lacte, cohibet: additur in potiones, quæ interaneorũ cauſa tẽperantur: ad vuluę etiã ſediſq; cataplaſmata, vtiliter inditur: veneré ſtimulat, vergẽtes ad igné ſacrum inflãmationes mulcet, auricularíis collectionibus vtile. Quò facilius cõteratur, in calido fictili ſole ſiccari oportet, celeritérq; verſari. Vrinam mouet radix ex paſſo pota.

Crocomagma. Cap. XXVI.

Fit etiam expreſsis vnguenti crocini odoramentis, & in formas digeſtis, qđ crocomagma vocant πολλῶ δὲ παρασκευαι διὰ τοῦτο. εἰς δὲ τὰ φάρμακα, ὁ παραγεγραμμένος ἐστὶ χρήσιμος. δολοῦται δὲ μίξει κροκομάγματος κεκομμύου, ἢ δι' ἐψήματος ὑπὸ μήφόμυος σωπτεμμένου, εἰς τὸ βαρυσαθμίσαι, λιθαργύρῳ ἢ μολυβδάνης. ἁλοῖ δὲ ταῦτα τί, τὰ ἐντὸς ἔχον κονιορτῶδες, καὶ τὸ ἧ ὀσμὴν ἐψήματος δὴ τυγχάνειν. *Ἔχει δυνάμιν ψεπτικὴν, μαλακτικὴν, ὠοσύφουσαν, οὐρητικὴν, παρέχει εὔχροιαν, ἢ ἀκραίπαλός ὅτι μετὰ γλυκέος πυόμυος. ῥεῦμά τε ὀφθαλμῶν ὀπιχριόμενος σέλλει σὺν γάλακτι γυναικείᾳ. μίγνυται δὲ καὶ τοῖς ψεῖς τὰ ἐντὸς ποτίσμασι χρησίμως, ἢ ψεῖς δέμασι ἢ καταπλάσμασι τοῖς ψεῖς τὴν μήτραν ἢ δακτύλιον, παρίστησι δὲ ἢ ψεῖς ἀφροδίσια, ταῖς τ' ἐρυσιπελατώδεις φλεγμονὰς ψεαύνει κατεχριόμενος, ἢ εἰς τὰς ὠτικὰς χρησιμεύει. φασὶ δὲ ἢ αἰωρητικὸν αὐτὸν εἶναι μεθ' ὕδατος πυόμυον πλῆθος ⊀γ'. ψεῖς δὲ τὸ ξυλέασθαι αὐτὸν γίνεσθαι, δεῖ ἐν ἡλίῳ φύχειν ἐν ὀστρακίνῳ θερμῷ ταχέως ἢ δεῖ τρέφειν, ἢ ῥίζα δὲ ὡσαύτως πυομυόδης συὼ γλυκεῖ, οὖρα κινεῖ.

Περὶ Κροκομάγματος. Κεφ. κς'.

Τὸ δὲ Κροκόμαγμα γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ὀνπεθέντων, καὶ αὐαπλαθέντων, ἔστι δ' αὐτὸ τὸ ὐυῶδες καλὸν, μέσως καταπυρνον, βαρὺ, μέλαν, ἄξυλον, ἐν τῷ διεθῶσθαι ἱκανῶς, κροκῶδες πιὼ χρόαν, λεῖον, ὑποκίρρον, βάπτον ἰσχυρῶς τοὺς ὀδόντας καὶ τὴν γλῶτταν, ὀπιμύον τε συχνὰς ὥρας. * Δύναμιν δὲ ἔχει σμικτικὴν, τῶν ὀπισθοτούτων ταῖς κόραις. οὐρητικὴν, μαλακτικὴν, ψεπτικὴν, θερμαντικὴν. ἀναλογεῖ δὲ κατὰ πσὸν τῇ τοῦ κρόκου δυνάμει. πλεῖστον γὰρ τούτου μετείληφεν.

Περὶ Ἑλενίου. Κεφ. κζ'.

Ἑλένιον φύλλα ἔχει φλόμῳ τῷ σενοφύλλῳ παραπλήσια, τραχύτερα δὲ καὶ ὀπιμήκη, καυλὸν δὲ οὐκ ἀνίσον ἔν τισι τόποις. ῥίζαν *ὑποκίρρον, ὐυώδη μεγάλιω, ὑποδεκιώδη, ἀφ' ἧς εἰς τὴν φύτευσιν καθάπερ ὀπὶ τῶν κρίνων ἢ ἀρῶν λιπαρὰ παραφυάδες λαμβάνονται. γίνεται δὲ ἐν ὀρεινοῖς ἢ ὐυσκίοις ἢ ἀνίκμοις τόποις. ὀρύσσεται δὲ ἢ ῥίζα δέρεις, καὶ τεμνομένη ξηραίνεται, κινεῖ δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς πυόμυον οὖρα καὶ ἐμμηνα· αὐτὴ δὲ ἢ ῥίζα λαμβανομένη ἐν σκλικτῷ μετὰ μέλιτος, ἁρμόζει βηξὶν ὀρθοπνοίαις, ῥήγμασι, ἀσθμασιν, ἐμπνευματώσεσι, θηρίων δήγμασι. κα. δόλῳ θρμαντικὴ ὑπάρχει. τὰ δὲ

vocant. Optimum eſt odoratum, modicè myrrham olens, graue, nigrum, ligni expers, læue, ſubamarum, quod madefactũ croci colorem reddit, guſtatumque veheméter dentes ac linguam inficit, multis durãs annis, quale eſt quod à Syria defertur. Habet ſuas vires ad delenda quę caliginem oculis obuerſant: vrinã cit, calfacit, cõcoquit, & emollit. vires croci proportione quadamtenus repræſentat, quandoquidẽ plurimam croci partem ſibi crocomagma vendicat.

Helenium. Cap. XXVII.

Helenium folia habet verbaſci anguſtioris folij, aſperiora, oblonga: caulem quibuſdam in locis non emittit: radicé ſubalbidam, interdum ſubrufam, odoratam, ſubacrẽ, vegetam, magnam, ex qua agnatę propagines liliorum aut ari modo ſeruntur. Montibus in vmbroſis, ſiccóq; ſolo prouenit. Foditur eſtate radix, particulatímque diſſecta ſiccatur. Potum radicis decoctum menſes & vrinas ciet. ipſaq; in eclegmate ex melle prodeſt tuſſi, orthopnœæ, ruptis, cõuulſis, inflationibus, & ſerpentiũ morſibus. In ſumma excalfaciens.

Folia ex vino cocta vtiliter ischiadicis illinũtur. Heleniũ stomacho vtile in passo cõditũ: siquidem salgamarij paululum siccatam radicem, mox decoctum, & frigida aqua madefactam, in sapam conijciunt, & ad vsus recondunt. Trita potáque ad cruentas excreationes efficax est.

Heleniũ Ægyptiacum.
Cap. XXVIII.

Alterũ helenij genus in Ægypto gigni Crateuas tradit: herba est cubitalibus ramulis, serpilli modo per humum repentibus, foliis lenticulæ circa ramos, sed longioribus crebrísque, radice pallida, digiti minoris crassitudine, per ima tenui, supernè crasiore, cortice nigro. Nascitur in maritimis collibúsque. Radix vna in vino epota, contra serpentium ictus auxilatur.

Omphacium, oleúmq;
Cap. XXIX.

Oleũ quod ex immaturis oliuis exprimitur, ad multos vsus rectè valétibus accõmodatissimũ: omphacinũ id appellatur. Præstat recẽs, odoratum, quod non mordeat. Tale vnguentorum compositionibus idoneum intelligitur. Stomacho vtile

τὰ δὲ φύλλα αὐτῆς ὀπτηλάπῃ τὰι ἀφεψηθέντα μετ' οἴνου, ἰσχαδικοῖς ἀφελίμως· ἔστι δὲ καὶ ἐυσόμαχος ταειχευθεῖσα ἐν γλυκεῖ· ξηρᾶναντις δὲ αὐτὴ ἐπ' ὀλίγον οἱ ἀλμευταὶ, εἶτα ἀφεψήσαντες, ἀπερέχρισιν ὕδατι ψυχρῷ· εἶτα βάλλοντες εἰς ἕψημα, ἀποτίθενται εἰς χρῆσιν, ποιεῖ δὲ λεῖα πινομένη, αἱμοπτοϊκοῖς.

Περὶ Ελενίου ἀγυπτίου.
Κεφ. κή

Ελένιον ἄλλο ἱστορεῖ κρατεύας γινώσθαι ἐν αἰγύπτῳ· πόα δὲ ὁμοία κλῶνας ἔχουσα πυκνούς, ὅπη γῆς ἐρριμμένους ὥσπερ τὸ ἕρπυλλον. φύλλα δὲ τοῖς τοῦ φακοῦ ὅμοια, μακρότερα δὲ καὶ πολλὰ περὶ τοῖς κλωνίοις, ῥίζαν ὠχρὰν, πάχος δακτύλου μικροῦ, κάτωθεν λεπτὴν, ἄνωθεν δὲ παχυτέραν, φλοιὸν ἔχουσαν μέλανα. φύεται δὲ ἐν παραθαλασσίοις τόποις καὶ γεωλόφοις. Δύναμιν δὲ ἔχει μετ' οἴνου πινομένη μία ῥίζα, θηριοδήκτοις βοηθεῖν.

Περὶ Ελαίου ἀμυγδαλίνου.
Κεφ. κθ'.

Ελαιον πρὸς τὴν ὑγείαν χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμογευσές· ὃ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται· τούτου διαφέρει τὸ νέον. ἄδηκτον ἐυῶδες, χρήσιμον δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ εἰς τὴν τῶν μύρων κατασκευήν. ἔστι δὲ καὶ ἐυσόμαχον διὰ τὸ σύφειν καὶ οὔλων ταλπικὸν καὶ ὀδόντων κρατωτικὸν, κρατούμενον ἐν τῷ στόματι. καὶ ἰσχιάδων ἐφεκτικόν.

Περὶ Ελαίου κοινοῦ. Κεφ. λ'.

Τὸ δὲ παλαιότερον καὶ λιπαρώτερον, εἰς τὴν τῶ φαρμάκων χρῆσιν εὔθετον. κοινῶς δὲ πᾶν ἔλαιον, θρεπτικόν ἐστι καὶ μαλακτικὸν γαστρὸς, δυσπεριψυκτον φυλάσσον τὸ σῶμα, ἑτοιμότερον πρὸς τὰς ἐνδρείας ποιῶν. ἔστι δὲ καὶ εὐκοίλιον καὶ μαλακτικὸν, ἀμβλύνον τε τὰς τῶ ἑλκόντων φαρμάκων δυνάμεις ἐν τῇ μίξει, δίδοται δὲ καὶ πρὸς τὰ θανάσιμα συνεχῶς πινόμενον καὶ ἐξεμούμενον. καθαίρει δὲ ὅσον κοτύλη σὺν πίτυης ἴσῳ χυλῷ πυθὲν ἢ ὕδατι. τροφιμώτατον τε ἐν ποτῷ, ὠφελίμως δίδοται μετὰ πηγάνου ἐληθὲν κυάθων ἓξ πλῆθος, ἑλμινθάς τε ἐκβάλλει, καὶ ἐνίεται δὲ τὸ αὐτὸ, μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεώδεις. τὸ δὲ παλαιὸν θρεπτικώτερον καὶ διαφορητικώτερον· πρὸς ὀξυδορκίαν τε ὕπαλγημα, μικλέον δὲ εἰ μὴ ῥεῖη παλαιὸν ἔλαιον ὄτω, *καταικράσας εἰς ἀηδεῖον τὸ παρόντος τὸ χρεῶδες, ἕως ἕξει μέλιτος πάχος καὶ χρῶ ἢ τὸ αὐτὴν τῷ προφημμένῳ εἰσφέρεται δυνάμιν.

Περὶ Ελαίου ἐκ τῆς ἀγρίας ἐλαίας. Κεφ. λά.

Τὸ δὲ ἐκ τῆς ἀγρίας ἐλαίας ἔλαιον, *συντονώτερον, πρὸς μὲν τὴν

vtile est, quòd astringat: gingiuas contrahit, dentes firmat, si contineatur in ore, sudores cohibet.

Oleũ cõmune. Cap. XXX.

Et quò vetustius ac pinguius, eò ad medicamenta aptius est. Et (vt reliqua in commune dicantur) omne oleum calfacit, emollit ventrem, à perfrictionibus corpus tuetur, ipsúmque promptius ad obeunda munera reddit, aluũ emollit, vlcerãtium venenorum vires permistum hebetat, contra venena datur, assiduè potũ redditúmque vomitionibus, soluit aluum heminæ mensura cũ pari ptisanæ succo aut aqua potum, ad tormina calidum simul decocta ruta tribus sextariis in potu datur, ventris animalia pellit, idem maximè ilei intestini morbo laborantibus infunditur. Vetus magis calfacit & vehementius discutit, oculorum claritati sublitũ confert. Si vetusti non sit occasio, in vase decoquitur ad mellis crassitudinem, vt vetustatẽ repræsentet.

Oleum sylvestris oliuæ.
Cap. XXXI.

Oleũ qđ sylvestres oliuę fundũt, vehemẽter astringit, & ad

ſanorũ vſus ſecundũ ſibi locũ vẽdicat. In dolorib⁹ capitis vtiliter ꝓ roſaceo ſubſtituitur, ſudores arcet, defluẽtes capillos inhibet, furfures, vlcera capitis manãtia, ſcabiẽ lepráſq; abſtergit: tardius canitiẽ ſentiũt, qui eo quotidie perunguntur.

Oleũ candidũ. Cap. XXXII.

Candidum oleũ fit hoc modo: Album colore, nec anniculo vetuſtius, in nouum fictile oris patuli funditur, centum heminarum menſura, & ſub ſolem media quaque die cõcha refunditur: ex altóque demittitur, vt aſsidua deuolutiõe, ictúque agitatũ reſpumet: octaua die fœnumgræcũ mũdũ quinquaginta denariorũ pondere, calida aqua madefactũ donec emolleſcat, in ſupradictũ oleũ deiicitur, ita ne extillet aqua: poſtea tedæ præpinguis piceę, aſſulatim cæſæ æquale pondus adiicitur, & trãſactis octo diebus, oleũ cõcha mouetur. Vbi candoré contraxerit, in vas nouũ vetere vino affuſum recõdi debet, ſubſtratis ſertulæ Cãpanę corollis drachmas vndecim pẽdentibus, cũ pari iridis pondere: ſin minus, rurſus ſoli mãdandũ, & idem munus obeundum, vſque dum inalbeſcat.

Sicyoniũ.

ἢ ἐν ὑγείᾳ χεῶσιν, δεύτερον. κεφαλὴν ζοῦσι δὲ αὐτὶ ῥοδίνου ἀμύζει, ἐπέχρι καὶ ἱδρῶντας καὶ τειχαιρεούσας, ἀποσμήχει δὲ καὶ πίτυρα, καὶ ἀχῶρας, καὶ ψώρας, καὶ λέπρας· βραδύνον δὲ τοῦ πλοῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπαλαφόμενον.

Ελαιον λευκόν. Κεφ. λϛ.

Λευκαίνεται ἔλαιον ἄπω λαβὼν τὸ τῆς χρόας μὲν λευκὸν, τὴν λιπαρίαν δὲ μὴ πλέον ἐνιαυσίου, ἔγχει εἰς κεραμεῖον ἀγγεῖον πλατύστομον, καινὸν, ἔσω δὲ μέλαν κολλύραν. εἶτα θεὶς ὑφ' ἥλιον, ἀνάχει κέγχρῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν κτ. τὸ μέσον. ὑφόθι τῇ καταφορᾷ χεώμενος, ἵνα τῇ συνεχεῖ κυλίσει καὶ πλυνῇ μελαίνηται καὶ ἀφρίσῃ. τῇ δὲ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, βρέξας τήλεως καθαρᾶς < ν'. ἐν ὕδατι θερμῷ, ἔμβαλε μαλακὴν ἠλουμένην εἰς τὸ προσχημένον ἔλαιον χωρὶς τοῦ στραγίσαι τὸ ὕδωρ· προσαπόδος δὲ καὶ ἅλα πιτύρης ὡς ὅτι λιπαρώτατον καὶ εἰς λεπτὰ κατεσταμένον τας ἴσας ὁλκὰς, καὶ ἅπτως ἔασον ἄλλας ὀκτὼ ἡμέρας διαθεῖν· μετὰ ταῦτας ἀνάχει τῷ κέγχρῳ τὸ ἔλαιον. τότε λοιπὸν εἰ μὲν εἴη τέλειος τετυχὼς, εἰς καινὸν ἀγγεῖον προεκλυσμένον, οἴνῳ παλαιῷ καὶ καινῷ, ἀποτίθεσο προϋπεσταμένων μελιλώτων στεφανίσκων ἁλίσκων ὁλκῶν ιϛ. καὶ ἴρεως τ ὅσης· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἐν ἡλίῳ θέλεον αὐλόν. καὶ ἐσταστέον ἄχρις ἂν λευκὸν γένηται.

Περὶ

Περὶ Σικυωνίου ἐλαίου.

Κεφ. λγ.

Ἔνεστι δὲ καὶ σικυώνιον τὸ προσχημένον οὕτω σκευάζειν· εἰς λέβητα κεραμίτη τετρωμένον, πλατύστομον, ἐγχέας νέου ἐλαίου ὡμοτείοῦς καὶ λευκοῦ χόα α. καὶ ὕδατος ἡμίχοον, ἕψε κούφῳ πυρὶ καινῶν ξύλων· ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑποσπάσας τὸ πῦρ καὶ ψύξας ἀποκόνησον τὸ ἔλαιον, εἶτα ἄλλο ἐπιδοὺς ὕδωρ, συναναζέσον αὐτῷ καὶ τὰ λοιπὰ ποιήσας καθὼς σοι ὑποδέδεικται, ἀπόθου. σκευάζεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐν σικυωνίᾳ σικυώνιον καλούμενον. Δυώδμιν δὲ ἔχει ποσῶς θερμαντικὴν, ἁρμόζον ἐν πυρετοῖς καὶ τοῖς περὶ νεῦρα πάθεσι. χεῶνται δὲ αὐτῷ καὶ γυναῖκες, ὅτι τῷ * σιλβόντῳ.

Ρύπος βαλανείων.

Κεφ. λδ'.

Ὁ δὲ ὅτι τοῖς βαλανείοις συναθροίζομενος, δύναται θερμαίνειν, μαλάσσειν, διαφορεῖν, φαγέδαινα τε καὶ κονδυλώματα ἐν διαχείσεσι.

Ρύπος ἐκ τῆς παλαίστρας.

Κεφ. λέ.

Ὁ δὲ ὅτι τῆς παλαίστρας περισυλλεγόμενος τῷ κόνει, ἐοικὼς δὲ ῥύπῳ, τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συριγγας ὅτι πιέζεται ὠφελεῖ· καὶ ἰσχιαδικοὺς θερμὸς αὐτὶ μαλάγματος ἢ πυρίας ἐπιτίθεται.

Ρύπος

Sicyonium. Cap. XXXIII.

Sicyonij componendi ratio hæc eſt: In lebetẽ oris lati ſtanno inductum, funditur olei albi quod crudæ oliuæ reddiderunt, congius vnus, aquæ ſemicongius: leui id igne coquitur, leniter mouendo: at vbi bis efferbuit, & ſubtracto igne refrixit, innatans oleũ concha decapulatur, & adiecta noua aqua cõferueſcit, & reliquis vt diximus peractis reponitur. In Sicyonia maximè fieri cõſueuit, Sicyonij inde accepto cognomine. Calfactoriã ad quendam vſq; modum vim habet. Febri ac neruorum vitiis prodeſt. fœminę ad commendandum faciei nitorẽ eo vtũtur.

Strigmenta balnearum.

Cap. XXXIIII.

Strigmenta à balneis calfaciunt, molliunt, diſcutiunt: ad ſedis rimas & condylomata illinuntur.

Strigméta palæſtrica.

Cap. XXXV.

Illa verò quæ ex palæſtris puluerẽ ſibi aſciuerunt, in ſordis ſpeciem redacta, articulorum nodos impoſita adiuuãt: iſchiadicis in fotus aut malagmatis locum, calida commodè ſufficiuntur.

Strigméta gymnasiorũ.

Cap. XXXVI.

Derase gymnasiorum parietibus simulacrísque sordes, calfaciunt: tubercula, quę ægrè ad coctionem perducuntur, disipant: desquammatis & vlceribus senum prosunt.

Elæomeli. Cap. XXXVII.

In Palmyris Syriæ, quod eleomeli vocant, ex quodã caudice manat, oleum melle crassius, sapore dulci. Bilem, crudităteśq; detrahit, sextario cũ vna aquæ hemina dato. Sed qui sumpsere, torpescunt & viribus deficiuntur: quod minimè vereri oportet, verúm crebrò excitare, ne veterno pressi somnos captent. Fit & oleum è pinguitudine surculorum oleę: optimum vetus, crassum, pingue, non turbidum. Calfacit, priuatímque caliginibus oculorum illinitur: lepras, neruorúmque dolores illitum emendat.

Cicinum oleum.

Cap. XXXVIII.

Cicinum oleũ hoc modo tẽperatur: Maturi ricini qua voles quãtitate torrido sole flaccescunt, & vuarũ more instrati tãtisper insolãtur, dũ vestiés cortex

Ρύπτες γυμνασίων.

Κεφ. λς΄.

Καὶ ὁ ἐν τοῖς τῶν γυμνασίων τοίχοις ῥύπος, καὶ ὁ ἀπὸ τ αὐ τῶν. Θερμαίνῃ τὲ καὶ διαχεῖ τὰ δύσπεπτα φύματα, καὶ πρὸς ἀποσύρματα καὶ ψωρὸς ἕλκη ἀφεσυπικὰ ἁρμόζει.

Περὶ ἐλαομέλιτος.

Κεφ. λζ΄.

Ελαόμελι κ τ παλμυρᾷ τ συρίας ἔκ τινος στελέχους, ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖ, γλυκὺ τῇ γεύσῃ, ὅσῳπερ πυόμμου πλῆθος κυάθων β΄ μ τ κοτύλης μιᾶς ὕδατος, ἄγειν κατὰ κοιλίαν ὠμὸν* καὶ χολῶδες. ἔννωθροι δ γίνονται καὶ ἕκλυτοι οἱ λαμβάνοντες, ὅθεν ὁ δεῖ ἐυλαβεῖσθαι, διαγείρειν δὲ αὐτοὺς μὴ ἐῶντας καταφέρεσθαι. σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ τῶν λίπους τ θαμίνων ἔλαιον. ἔστι δὲ ἀπῶ καλλιστον καὶ παλαιὸν, καὶ παχὺ καὶ λιπαρὲν, οὐ τεθολαμμένον. θρμαίνει δὲ ἰδίως πιοῦσι πρὸς τὰ ὀπισθοτονῶντα τῶν κόρυσ ὀπιχειόμενον, καὶ λέπρας καὶ ἀλγήματα πρὸς νεῦρα ἐγχειόμενον ὠφελεῖ.

Περὶ κικίνου ἐλαίου.

Κεφ. λή.

Κίκινον ἔλαιον σκευάζεται τούτῳ τῷ τρόπῳ. λαβὼν ὡρίμων κροτώνων ὅσον ἂν δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταῤῥώσας ἠλοπέδου τρόπον ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς

φλοιὸς ἀποῤῥαγεὶς ἐκπέσοι, συναγαγὼν τ σύκα, ἐμβαλὲ εἰς ὅλμον καὶ κόψας ὀπιμυθῶς εἰς λέβητα κεκαινοτερωμένον βάλε, ὕδωρ ἔχοντα, καὶ ἀνάβρασον ὑποκαίων, ὅταν δ ἀνῶσι τ ἐν αὐλοῖς ὑγρότητα πᾶσαν, ἄρας τ λέβητα ἀπὸ τῦ πυρὸς, ἀπολαμύσας τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον καὶ ἀποτίθεσο. οἱ δὲ αὐγύπιοι διὰ τὸ θαμιλῶς χρῆζειν, ἕτερός αὐτὸ σκευάζουσι, μ τ δ τὸ καθαίρειν εἰς μύλην ἀποδιδόντες τὸν κρότωνας, ἀλήθουσιν ὀπιμελῶς· εἶτα εἰς σπυρίδας ἐμβαλόντες τὸ ἀλεσμένον, δι' ὀρχάνου ἐκθλίβουσιν, ὥσει μοι δὲ εἶσιν οἱ κρότωνες, ὅταν ὑπὸ τῶν ὠφελούντων αὐλὸς σφαιρίων ἀπολύωνται. ποιεῖ δ τὸ κίκινον πρὸς ἀχλῦρας καὶ ψώρας καὶ ταῖς ἐν ἕδρᾳ φλεγμονάς, πρός τ ὑστέρας μύσεις καὶ διαστροφάς· ἔτι δ οὐλὰς ἀφαιρεῖται καὶ ὠτακούστας, ἐμπλάστροις τε μυδῶ, ἐμπρόσθοτότερας αὐταῖς ἐργάζεται. ἄγει δὲ καὶ κ τ κοιλίαν ὑδατώδεις πόθεν, ἐκκρίνει δὲ καὶ ἕλμινθας.

Περὶ Αμυγδαλίνου ἐλαίου.

Κεφ. λθ.

Αμυγδάλινον ἔλαιον ὅ τινες μετόπιον καλοῦσι· σκευάζεται οὕτως· ἀμυγδάλων πικρῶν* χ δβ΄. καθάρας καὶ ξηράνας, κόψον ὑποῤῥῳξυ λίνῳ ἐν ὅλμῳ κούφως μέχρις μᾶζα γένηται, ἐπιχέας τὲ ζέοντος ὕδατος κοτύλας β΄. ἔα

cortex fractus decidat. Caro colligitur, & coniecta in pilam diligenter tunditur: postea in lebetem stanno illito, qui aquam habeat, demittitur, subiectóque igni feruescunt: & vbi insitum prorsus humorem reddiderunt, sublato ab igni vase, innatans oleum concha tollitur, & reconditur. Sed in Ægypto, vbi largior increbuit vsus, longè secus fieri solet. Nam repurgatos ricinos molæ mandant, & accuratè molitos per sportulam torculo exprimunt. Tum quidem ematuruerunt ricini, cùm continentibus orbiculis exuuntur. Ad pseras, & vlcera capitis manantia valet: prodest sedis inflammationibus, vuluis conuersis atque præclusis: item indecoris cicatricibus, & aurium doloribus: emplastra efficaciora reddit additum, potu aquã aluo extrahit, ventris animalia pellit.

Amygdalinũ. Cap. XXXIX.

Amygdalinum oleum, quod aliqui metopium vocant, hoc fit modo: Semodius ex amaris nucibus repurgatis siccatísque, in pila ligneo pistillo leniter tunditur in offas, aquę quæ ferbuerit sextarius adiicitur,

&vbi dimidia hora humorem hauserit, vehementius quàm antea tunditur, mox tabellis premitur, & quod digitis hæsit, concha excipitur. Presis nucibus rursum hemina aquæ inspergitur, & postquam ebiberint: idem opus prosequendum. Singulas heminas reddunt singuli modij. Contra vuluarum dolores, strangulatus, conuersiones, & eorundé locorũ inflammationes, & efficax est: vitiis renum, calculosis, difficili vrinæ, suspiriosis, lienosisque proficit: dolores capitis, grauitatem auditus, sonos incertos, tinnitúsque discutit: maculas & vitia cutis tollit è facie, & eam erugat cũ melle, radice lilij & Cypria cera aut rosaceo cerato: & oculorũ hebetudines emendat, vlcera capitis manãtia & furfures cum vino abstergit.

Balaninum.

Cap. XL.

Simili modo fit Balaninum oleum, quod repurgat maculas, lentigines, varos, & cicatrices nigras. Aluum soluit, stomacho aduersatur, contra aurium dolorem, sonos, & tinnitus auxilio est, cum anserino adipe instillatum.

Sesa-

ἓα συμπιεῖν ἡμιώλιον, ἀφ' ἧς πάλιν βιαιότερον τείβε, εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πλάγα ἐξίπου, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν δακτύλων εἰς μύαν καὶ ἀναλάμβανε· εἶτα πάλιν εἰς τὸ ἀποτεθλιμμένον κοτύλιον ὕδατος μίαν ἐπιχέας, καὶ συμπιεῖν ἐάσας, τὸ αὐτὸ ποίει. ἀποδίδωσι δὲ κοτύλιον ἀ τὸ πρασοκόνικον. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐν μήτρᾳ ἀλγηδόνας καὶ πνίγας ὑστερικὰς, διαφορᾶς τε καὶ φλεγμονὰς τῶν αὐτῶν τόπων· ἔτι δὲ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνους, καὶ ἤχοις καὶ συριγμοί· ὠφελεῖ δὲ καὶ νεφριτικοῖς, καὶ δυσουριῶντας, καὶ λιθιῶντας, καὶ ἀσθματικοῖς, καὶ παλιωικούς· αἴρει δὲ καὶ πίλους ἐκ προσώπου, καὶ ἐφήλεις καὶ ῥυτίδας, μέλιτι μιγνύμενον καὶ κρίνου ῥίζῃ καὶ κυπρείνῃ ἢ ῥοδίνῃ κηρωτῇ, καὶ ἀμβλυωπίας δὲ ἔστιν ἀνασκευαστικόν· σὺν οἴνῳ δὲ ἀχῶρας καὶ πίτυρα σμήχει.

Περὶ Βαλανίνου ἐλαίου.

Κεφ. μί.

Εἰκότως δὲ καὶ τὸ βαλάνινον σκευάζεται· δύναμιν δὲ ἔχει καθαρτικὴν πίλων, φακῶν, ἰόνθων, οὐλῶν μελανίας, κοιλίας καθαρκτικὴν, ἔστι δὲ κακοστόμαχον· ἁρμόζει καὶ ὠταλγίαις, καὶ ἤχοις, καὶ συριγμοῖς, μετὰ χηνείου στέατος ἐγχεόμενον.

Ελαιον

Ελαιον σησάμινον. Κεφ. μά.

Ομοίως δὲ σκευάζεται τοῖς προειρημένοις, τό, τε σησάμινον ἐκ τοῦ σησάμου.

Sesaminum. Cap. XLI.

SIMILIS sesaminij ratio.

Ελαιον καρύϊνον. Κεφ. μβ.

Καὶ τὸ καρύϊνον ἐκ τῶν βασιλικῶν καρύων συνπεφθέντων. δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῷ βαλανίνῳ.

Caryinũ. Cap. XLII.

Fit etiã è nuce iuglãde oleũ, quod caryinũ vocant. Eãdem vim habet quam Balaninum.

Περὶ Ὑοσκυαμίνου ἐλαίου. Κεφ. μγ.

Καὶ τὸ ὑοσκυάμινον δὲ σκευάζεται ὅταν λαβὼν τὸν λευκὸν καρπὸν ξηρὸν πρόσφατον καὶ κόψας, ὕδατι θερμῷ φύρᾳ ὡς προείρηται ἐπὶ τῶν ἀμυγδαλίνων. πλιάζων δὲ τὰ ὑπὸ χεῖρα ξηραινόμενα αὐτῆς μέρη, τῷ ὅλῳ ἀναμίσγει· καὶ τὸ αὐτὸ ποιῇ ἄχρις ἂν μελανθῇ καὶ δυσῶδες γλοιῶδες· εἶτα διηθήσας καὶ ἐκθλίψας ἀποτίθεσο. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς ὠταλγίας, καὶ πεπονῖς μίγνυται μαλακτικὸν ὄγ.

Hyoscyaminũ. Cap. XLIII.

Hyoscyaminum sic fit: Semẽ candidum, recens ac siccũ tũditur, & calida aspergit aqua, vt in amygdalino diximus, dũque insolatur, siccatæ, quæ sub manu sunt, partes cum reliqua massa permisceantur: hoc autẽ fieri oportet dum nigrescat & grauiter oleat: mox presũ atq; excolatum reconditur. Ad aurium dolores efficax est, pessis miscetur, ad emolliendũ vtile.

Περὶ Κνιδελαίου. Κεφ. μδ.

Ομοίως δὲ καὶ τὸ διὰ τοῦ κνιδείου σκευάζεται κόκκου λεπτυνθέντος καὶ κοπέντος, καθαρτικὴν δὲ ἔχει δύναμιν κοιλίας πινόμενον.

Gnidicũ oleũ. Ca. XLIIII.

Fit & è grano gnido purgato & tuso. Vis ei aluum soluere potu.

Περὶ Κνικελαίου. Κεφ. με.

Ωσαύτως δὲ καὶ τὸ κνίκινον σκευάζεται. δύναμις δὲ ἡ αὐτὴ τῷ διὰ τοῦ κνιδείου κόκκου, ἀσθενεστέρα δὲ μᾶλλον.

Cnicinũ oleũ. Cap. XLV.

Non secus cnicinum oleũ temperatur: cui facultas eadẽ est quæ facto è gnido grano, verum inualidior.

Περὶ Ῥαφανελαίου. Κεφ. μς.

Τὸ δὲ ῥαφάνινον σκευάζεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος ὥς περ καὶ τὰ λοιπά. τοῖς ἐκ νόσου δὲ φθειριῶσιν ἀρμόζει, καὶ τοὺς ἐπὶ τὸ πρόσωπον σμήχει

Oleũ Raphanicũ. Ca. XLVI.

Raphaninum è raphani semine fieri solet, cæterorum more. Phthiriases mala valetudine contractas tollit, scabritias

britias cutis in facie emendat. Ad obsonia vtuntur Ægyptij.

Melanthinum oleum.

Cap. XLVII.

Melanthinum idem quod raphaninum potest.

Oleũ Sinapicũ. Cap. XLVIII.

Tritũ sinapis semẽ, & calida aqua madefactũ, adiecto post ea oleo exprimit, id ad diuturnos dolores efficax est, trãsfert humores q in aliqua parte cõcreuerũt. Mirteũ. Cap. XLIX.

Myrtei faciũdi ratio hęc est: E myrto nigra sylueſtri, aut satiua, foliorũ molissima quęque tusa pręmunt: succo pares omphacini olei portiões adiiciũt, subiectisq; carbonib⁹ iferuescũt donec cõcoquant, innatãs oleũ deradit. Sed lõgè facilior hęc cõpositio: Tenera folia cõtusa coquũt in oleo & aqua, & qđ ínatat eximit. Priuatim alij deiecta ĩ oleũ folia ĩ sole macerãt: alij prius oleũ ĩspissant malicorio, cupresso, cypiro et iũco odorato. Efficaci⁹ est amarum gustu & oleosũ, viride, translucens, & olens myrtũ. Astringit ex indurat, ideò medicamentis miscetur quæ cicatricẽ obducunt: prodest vlceribus in capite manantibus, ambustis igni & σμήχει τραχύτητας. χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ ἐν αἰγύπτῳ τοῖς περσοφήμασι συνέφοντες αὐτό.

Περὶ Μελανθελαίου. Κεφ. μζ'.

Καὶ τὸ μελάνθινον δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, καὶ σκευασίαν τῷ ῥαφανίνῳ.

Περὶ Σιναπελαίου. Κεφ. μή.

Τὸ δὲ σινάπινον σκευάζεται, λειανθὲν μετὰ ὄσυνήπεως καὶ βρεχόμενον ὕδατι ἱ*ψυχρῷ, ἔπειτα μιγνύμενόν τ' ἐλαίῳ, καὶ συνεχθλιβόμενον· ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ χρόνια ἀλγήματα μὴ σύγκρισιν.

Περὶ μυρσινελαίου. Κεφ. μθ'.

Μυρσίνινον δὲ σκευάζεται οὕτω· λαβὼν τὰ ἁπαλὰ φύλλα τῆς μελαίνης μυρσίνης ἢ ἀγρίας ἢ ἡμέρου, κόπτε πέζων· ἴσον δὲ τῷ χυλῷ, ἐλαίου ὀμφακίνου μίσγων, χλίαινε ἐπ' ἀνθράκων, ἕως ἂν σωνεφθῇ ἄγων τὸ ἐφισάμενον. εὐκοπωτέρα δὲ σκευασία, τὰ ἁπαλὰ τῶν φύλλων κόψαντα, ἕψειν μὴ ὕδατος, καὶ ἐλαίου, καὶ τὸ ἐφισάμενον ἀποψαίειν, ἰδίως ὃ τὰ φύλλα καθέντα εἰς ἥλιον, ἐν ἐλαίῳ ἀποθερέχειν. ἔνιοι δὲ περιφύουσι τὸ ἔλαιον σιδήροις, κυπαρίσσῳ, κυπαιρίσσῳ, ῥάμνῳ. ἔστι δὲ ἐμπυρευματικώτερον τῇ γεύσει πικρίζον, καὶ ἐλαιῶδες, χλωρὸν, διαφανὲς ὄζον μυρσίνης. Δύναμις δὲ αὐτῷ συστατικὴ, σκληρωτικὴ, διὸ καὶ ποιεῖ μιγνύμενον ἀπουλωτικάς, καὶ πρὸς πυρίκαυσα, ἀχῶρας, πήγεα, ἐξανθήματα, παραστείμματα, ῥαγάδας κονδυλώματα ἄρθρα κεχαλασμένα· ἰδρῶτας στέλλει, καὶ ὅσα σύψεως ἢ πυκνώσεως ἔχει χρείαν.

Περὶ Δαφνελαίου.

Κεφ. ν'.

Τὸ δὲ δάφνινον σκευάζεται διὰ τῶν δαφνίδων, ὅταν ὧσι δρυοπετεῖς, ἐφυμνῶν μὴ ὕδατος· ἐν ᾧ τὸ ξεικεκμένου λέπος, ἀντὶ πίνης λιπαρίαν πνά, ὧν διακόψαντες χρῶν εἰς μύακας ἀναλαμβάνουσιν. ἔνιοι δὲ ὀμφάκινον ἔλαιον περσύψαντες, κυπείρῳ, καὶ ἄνθῳ καὶ καλάμῳ καὶ μὴ τῶν τὰ δάφνης φύλλα ἁπαλὰ βαλόντες, συνέψουσιν. οἱ δὲ καὶ δαφνίδας ἕως ἂν ἱκανὸν χρῶνται τῇ ὀσμῇ. ἔνιοι δὲ καὶ σύραγκα μίσγουσι καὶ μυρσίνιον. ἀείση δὲ πρὸς σκευασίαν ἡ ὀρεινὴ καὶ πλατύφυλλος δάφνη. διαφέρει δὲ τῆς δαφνίνης τὸ περίσσατον, χλωρὸν τῇ χρόᾳ, πικρότατον, δριμύ. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, ἀναστομωτικὴν, κόπτουσαν λυτικήν. ἁρμόζει καὶ τοῖς περὶ τὰ νεῦρα πάθεσι παῦσι, καὶ ὠταλγίαις, καὶ καταῤῥοιζομένοις*· ἔστι δὲ καὶ ναυτιῶδες ποτήν.

Περὶ Σχινελαίου. Κεφ. να'.

Τὸ δὲ σχίνινον ὁμοίως ἐκ τοῦ καρποῦ πιπτείσου σκευασθὲν, ὡς τὸ δάφνινον, περσυφθέν. ὑγιάζει

& papularũ eruptionib⁹. Facit ad attrita & furfures, sedis rimas, cõdylomata, articulos laxatos, corporis sudores cõpescit, & omnia quæ astrictionẽ inspissationemq; desiderant.

Laurinum. Cap. L.

Laurinũ fit hoc modo: Lauri baccæ cum maturæ sunt, in aqua coquuntur: siquidem ex obducto cortice quandã pinguitudinẽ reddunt, quæ manibus subacta, cõcha excipitur. Alij omphacinũ prius oleũ cypiro, iũco odorato, & calamo inspissant, deinde tenera lauri folia cõcoquũt. alij etiam baccas, donec oleũ odorẽ cõtraxerit. alij styracẽ & myrtũ addunt, Optima laurus ad id latifolia & montana. Oleũ laurinũ vtilius quò recẽti⁹, quoq; viridius colore: amarissimũ, & acre. Vis ei excalfactoria, emolliens: venarũ spiracula aperit. lassitudines discutit, omnibus neruorũ vitijs, algoribus, destillationib⁹, auriũ doloribus, malis renum frigore cõtractis, illitũ non aliud iuuantius: attamen potum nauseam parit.

Lentiscinum. Cap. LI.

Similis lẽtiscini ratio. Nã é maturo fructu tẽperatã, factis prius spissamẽtis, vt ĩ laurino diximus.

Hoc

Hoc ſcabiem iumentorum canúmque ſanat, vtiliſsimũ peſſis, acopis, & leprarum medica mẽtis: ſudores cohibet. Nec ſecus terebinthinum fieri ſolet, quod refrigerat & aſtringit.

Maſtichinum. Cap. LII.

Maſtichinum è trita fit maſtiche, quod contra omnia vulnæ mala efficax eſt: mediocriter calfacit, aſtringit, & emollit. Aduerſus prominentes ſtomachi duritias, cœliacorum, dyſentericorúmque cruciatus vtile: facié emaculat, & colorem nitidum facit. optimum in Chio inſula componitur.

Vnguentorum cópoſitio.

Cap. LIII.

De ratione vnguentorũ cõ ſequẽter tractãdũ exiſtimauimus, quãdoquidẽ ea in nõnullis corporũ vitijs, aut medicamẽtis miſta, aut corpori perfuſa, aut naribꝰ obiecta, plurimũ proſunt. in quorũ probationibus cõſulere nares oportet, an ea oleãt ex quibus tẽperãtur. Optimũ huiuſcemodi iudiciũ, qđ in q̃buſdã planè obſeruari nõ poteſt, ꝓpter ea q̃ admiſcẽt odore cęteris ꝓualẽtia: vt in amaracino & crocino, telino et pleriſq; aliis, q̃ crebra circa hęc meditatiõe experiri cõueniet.

Roſaceũ.

ὑγιάζει φλύκταινας κτηνῶν καὶ κυνῶν καὶ εἰς ποσοὺς καὶ εἰς ἄκοπα καὶ λεπρικὰ ὀπτηδείως μίγνυται. σέλλει δὲ καὶ ἑδρῶντας, καὶ τὸ τερεβίνθινον δὲ ὁμοίως σκευάζεται. ψύχει δὲ καὶ σύφει.

Περὶ Μαστιχελαίου. Κεφ. νδ'.

Τὸ δὲ μαστίχινον, ἐκ τῆς μαστίχης λείας σκευάζεται. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ πάντα, ἧπερ θερμαῖνον, σύφον, μαλάσσον, καὶ πρὸς τὰ περὶ τὸν στόμαχον ὀπὴ ῥιπώδη σκιῤῥώματα καὶ κοιλιακὰ, καὶ δυσεντερικὰ, καὶ τὰ ὀπὴ τῶ προσώπου καθαίρειν, καὶ εὐχροιαν ποιῶν· συντίθεται δ' ἐν Χίῳ τῇ νήσῳ κάλλιστον.

Σωθεῖσι περὶ Μύρων.

Κεφ. νγ'.

Επεὶ δὲ καὶ τὰ μύρα ἐυθετεῖ ἐπ' ἐνίων παθῶν καὶ μιγνύμενα φαρμάκοις καὶ ἐμβρεχόμενα καὶ ὀσφραινόμενα, ἀκόλουθον ἡγούμεθα καὶ τὼτων παραδοσιν ποιήσασθαι, ἃ δεῖ δοκιμάζοντας ὀπτιλέπειν, εἰ ἀφ' ἧς ἡ κρᾶσις ἐστὶ τῶ μύρου, ἐκείνῳ ποιεῖ καὶ ὀσφρησιν. ἀείση δέ ἐστιν ἡ τοιαύτη κρίσις· ἐπ' ἐνίων μὲν τι οὐ φυλάττει τὸ τοιοῦτον δὶ ὀπτρότερον μιγμάτων σφοδροτέρων, ὡς ἐπὶ ἀμαρακίνου καὶ κροκίνου καὶ τηλίνου καὶ ἄλλων τινῶν ἃ ἐκ τῆς περὶ αὐτὰ γυμνασίας δοκιμασέον.

Περὶ

Περὶ ῥόδινα σκευασίας. Κεφ. νδ'.

Ῥόδινον ἔλαιον γίνεται οὕτω· ῥόδων λίβας ε'. ὑγρίας ἡ. ἐλαίου λίτρας κ'. ὑγρίας ε'. κόψας καὶ φυράσας ὕδατι, ἔπειτα ἀναξηράνας· εἶτα ἀποθήσας εἰς τὰς κ'. λίτρας καὶ ὑγρίας ε'. ἐλαίου, βάλε ῥόδων ἀβρέχων ἀριθμῷ χίλια πέταλα· καὶ τὰς χεῖρας μέλιτι χρίσας, ἀνακίνει πλεονάκις ἕως ἐλίζων ἠρέμα· ἔπειτα ἐάσας τὴν νύκτα ἔκθλιβε, ὅταν δὲ τὸ τεγγῶδες ὑποσῇ· ἄλλαξον τὸ ὡσαὐτὼς ὁμοίως ἀγγεῖον· ἀποτίθεσο δὲ εἰς κρατῆρα μέλιτι κατακεχρισμένον. βαλὼν δὲ εἰς λιτρεῖον τὰ ἐξῆς πωθέντα ῥόδα, ὑπόχει λίτρας ἡ. ὑγρίας γ'. τὸ ἐσυμμύρου ἐλαίου, καὶ πάλιν ἐξίπου. ἔσται δέ σοι τοῦτο δεύτερον, καὶ βουλιθῆς ἀλλὰ γ'. ἢ δ'. ἀποβρεχῆς ἐπιχέων ἐξίπου. γίνεται δὲ τὸ μὲν α'. τὸ δὲ β'. τὸ δὲ γ'. τὸ δὲ δ' μύρον. ὁσάκις δ' ἂν ποιῇς, τὸν κρατῆρας, πρὸ καταχρῆσι μέλιτι. εἰ δὲ θέλεις δευτέραν ἐμβολὴν ποιήσασθαι, εἰς τὸ πρῶτον ἐξίπωθεν ἔλαιον, τὸν ἴσον ἀριθμὸν προσφάτων ῥόδων ἀβρέχων ἔμβαλε καὶ ἀνακινῶν τοῖς χερσὶ πρόδεδευμένας μέλιτι, ἐκπίεζε, καὶ ποιεῖ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τέταρτον ὁμοίως ἐκθλίβων. καὶ ὁσάκις δ' ἂν ποιῇς τοῦτο, νεαρὸν ὀνυχίζων πρόβαλε

Roſaceum. Cap. LIIII.

Roſaceum ſic fit: Iunci odorati quinque libras & beſſem tundito, et ſubactas aqua in viginti olei libris & quincunce ſubinde mouẽdo, coquito: dũque percolaueris, in olei libras viginti & quincuncem, adiicito roſas non madefactas numero mille, & manibꝰ melle perunctis, identidem moueto, interdiu premens, finito nocte tota macerari, poſtea exprimito: & vbi recremẽtum peſſum ierit, mutato vaſe, in craterẽ melle illitũ recondito. Cæterùm roſas quæ antea preſſæ fuerunt, in tabellum demittito, & affuſis octo libris & quadrãte ſpiſſati olei, iterum premito, erítque ſecũdarium oleum: Quòd ſi tertias vſq; quartásve perfuſiones infundẽs exprimere voles, ſecundarium fiet, tertiariũ, & quartarium vnguẽtum. Sed quoties id feceris, vaſa melle oblini debent. Si verò ſecundã infuſionem inſtituere libet, in expreſſum oleum, numero pari recẽtes roſas, nullo humore imbutas inijcito: manibꝰ melle prẽmadefactis, agitãs ꝑmito: & iterũm, tertio aut quarto ſimili modo exprimẽs facito, totiéſq; recẽtes roſas detractis vnguibꝰ immittito

immittito: fiet enim ita oleum multò validius: nam septies oleum rosarum infusionem admittit, nec amplius. Prelum melle perũgatur, oleum à succo diligenter secerni oportet: nam si minimnm quid relinquatur, vnguentum corrumpet. Alij autem detractis vnguibus, rosas tantùm oleo macerant in sole hoc modo: Rosæ quæ selibram pondere æquant in sextario olei diebus octo madescunt, & vsque tertiam perfusionem quadraginta diebus insolantur, & sic oleum reconditur. Alij calamo, aut aspalatho prius olei spissamenta faciũt. Alij coloris causa anchusam admiscent, & salem, quò minus oleat. Vim astringendi & refrigerandi obtinet, fomentis & cataplasmatibus vtile. Potũ soluit aluum, stomachi ardorem restringit, vlcera caua replet & mulcet, quæ cacoëthe vocantur: vlceribus in capite manantibus, atque feruidis eruptionibus illinitur: caput dolens eo perfunditur, dẽtes inter initia doloris collui, ꝑdest, ad genarum duritias illitũ efficax est, ad lacessita interanea & concitatas vuluas vtilissimè subiicitur.

Elatinũ.

πρὸς ἕλκωσε ῥόδα, δυναμικώτερον γὰρ γίνεται· ἄχρι δὲ ἑβδόμης ἐμβεννήσεως, ὅπου δέχεται τὸ ἔλαιον· τὸν ἐμβολιῶ τῶν ῥόδων, ἔπειτα δὲ οὐκέτι. κεχρίσθω δὲ καὶ ἡλιοῦ μίλτῳ, δεῖ δὲ ὀπὸς μελῶς τὸ ἔλαιον τῷ χυλοῦ χωρίζειν· ἀπολιφθὲν γὰρ τὸ τοιοῦτον, τὸ μύρον φθείρει. ἔνιοι δὲ αὐτὰ μόνα τὰ ῥόδα συνλήσαντες καὶ ἡλιάσαντες, ἐναποβρέχουσι τῷ ἐλαίῳ ἔχοντα ταθμὸν οὐγγίας ς'. εἰς μίαν ξέσλιν ἐλαίου, καὶ ἀλλάσσοντες, ἡμέρας ἡ. καὶ ἡλιάζοντες ὅπου ἡμέρας μ'. ἄχρι τείτης ἐμβεννήσεως, οὕτως ἀποτίθενται. ἔνιοι δὲ προσύφουσι τὸ ἔλαιον, κάλαμον καὶ ἀσπάλαθον ἐμβάλλοντες· οἱ δὲ, καὶ ἄγχουσαν ἕνεκεν εὐχροίας, καὶ ἄλας πρὸς τὸ μὴ φθείρεσθαι. δυνάμιν δὲ ἔχει συσπικλῶ, ψυκτικλῶ, σύνθετον εἰς ἐμβρέγματα καὶ καταπλασμάτων μίξεις· λύει δὲ καὶ κοιλίαν πεπτζόμενον, καὶ κατῶσον σβέννυσι στομάχου. ἔστι δὲ καὶ θρεπτικὸν κοίλων ἑλκῶν, καὶ τῶν κακοήθων προαϋπτικὸν, ἀχώρων καὶ ἐπζεμάτων ἐπάλειμμα. καὶ κεφαλαλγίας ἔμβρεγμα, ἐν ἀρχῇ καὶ ὀδοντολγίας διάκλυσμα· στύφει δὲ καὶ πρὸς βλέφαρα ἐσκληρυμένα ἐγχριόμενον, πρός τε ἐντέρων ἐρεθισμοὺς καὶ ὑστέρας ἐγκλυζόμενον χρήσιμον.

πρὶ

Περὶ Ελατίνης σκευασίας. Κεφ. νέ.

Ελάτιν θλάσας καὶ διακνίσας, ἔμβαλε εἰς λουτῆρα· καὶ ἐπίχει ὀμφάκινον ἔλαιον ὅπου ἡμέρας γ'. ἀνελόμενός τε εἰς ασυρίδα ἐξίπτυ. ἔστω δὲ ἑκάτερα ἰσόσταθμα, εἶτα ἀποθέμενος ἐν καθαρῷ ἀγγείῳ, χρῶ. δύναμιν δὲ ἔχει ἀναλογοῦσαν τῷ ῥοδίνῳ, κοιλίαν δὲ ὀ μαλάσσει.

Περὶ μηλίνης σκευασίας. Κεφ. νς'.

Ελαιον μήλινον σκευάζε τὸν τρόπον τοῦτον· ἐλαίου ξέστας ς'. ὕδατος ξέστας ί. μίξας, πρόσβαλε λαπάθης τεθλασμένης οὐγγίας γ'. ῥόδων οὐγγίαν ά. καὶ ἑάσας ἡμέραν μίαν, ἕψησον, εἶτα ἀποθήσας τὸ ἔλαιον, βάλε εἰς ἀγγεῖον πλατύστομον, ὅπου εἰς τε ῥῦπον ὂν καλάμου, ἢ ψαθυρὸν· ἄραιαν, ἄνωθέν τε ὅπου εἰς κυδώνια μῆλα καὶ πρόσκαλύψας ἱματίοις, ἔασον ἡμέρας ἱκανὰς ἕως ἂν ὅπασόσπται ἀπὸ τῶν μήλων δύναμιν τὸ ἔλαιον. ἔνιοι δὲ τὰ μῆλα πρόβάλλοντες ἱματίοις ὅπου ἡμέρας ί, ἵνα συνέχῃ καὶ μὴ διαπνέῃ ἡ εὐωδία, μετὰ ταῦτα ἀποβρέχουσι τῷ ἐλαίῳ ἡμέρας β' καὶ νύκτας· εἶτα ἐξιπώσαντες ἀποτίθενται. δύναμιν δὲ ἔχει συσπικὴν, ψυκτικὴν· προσὸν πρὸς τὰ ψωρώδη ἕλκη καὶ πίτυρα, χίμελα, ἐρυσίπελας, καὶ πρὸς τὰς ἐν ὑστέρᾳ ἑλκώσεις ἐγχυματζόμενον, οὖσά τε ἠρεθισμένα στέλλῃ

Elatinum. Cap. LV.

Fracta elate tusa & scarificata, in labellũ deiicitur: omphacinũ oleum triduo infunditur, mox per sportulã exprimitur: verùm pares esse debẽt vtriusque portiones, dein mũdo vase ad vsus reconditur. Viribus rosaceo ꝓportione respõdet: aluum tamen non mollit.

Melinum. Cap. LVI.

Melinum hoc modo tẽperatur: Olei congius decẽ aquæ sextariis admiscetur. Adiicitur elatæ palmarum fractæ quadrans, & iunci odorati vncia: quæ die vno macerata coquũtur, mox in vas oris patuli oleũ excolatur, & indita arundinacea crate, aut vetusta tegete, cotonea mala superponuntur, & vestimẽtis operta tantisper inibi resident, dum malorũ vires ad se oleum alliciat. Aliqui cotonea, decem dierum spatio operimentis inuoluunt, vt contineat odoris suauitas, nec euanescat: postea biduo macerata oleo exprimũtur, oleumq; recõditur. Id vim refrigeratoriam & astringentẽ habet. Cõtra scabiosa vlcera & quæ serpunt, ac furfures, perniũculósque effectũ prẽbet: exulceratis vuluis infunditur, citatã vrinã

sistit

fistit infusum, sudores cohibet, contra cantharidas, bupreſtim, pinorum erucas, bibitur. Laudatur maximè quod cotonea mala olet.

OEnanthini compoſitio. Cap. LVII.

OEnanthe è labruſca, optimè olens poſtquam emarcuit, deiecta in omphacinũ oleum mouetur, voluitúrque: & cùm biduo manſerit, exprimitur, & reconditur. Aſtringit, proximum roſaceo effectum præbens: ſed aluum non reſoluit, aut mollit. Probatiſsimum eſt, quod odore œnãthen refert.

Telini componendi ratio. Cap. LVIII.

Fœnigræci libræ quinque, calami libra vna, cypiri libræ duæ, olei libris nouem, ſeptenis diebus macerantur, quotidie ter mouẽtur, poſtea premuntur, & reponuntur. Aliqui pro calamo cardamomũ ſubſtituũt, & cypiri loco xylobalſamum macerãt. Alij oleo antea his odoribus ſpiſſato fœnũgræcum macerantes exprimunt. Hoc telinum abſceſſus emollit, & concoquit, omnibus vuluarum duritiis magnopere cõuenit, fœminis difficilè pariẽtibus ſubiicit, vbi præ excretis

σέλλει ἐγκλυζόμενον, καὶ ἱδρῶτας ἐφίησι, πίνεται δὲ καὶ πρὸς καρδιαλγίας, βουπρήστεις,* πιτυοκάμπας. ἔστι δὲ αὐτῷ δόκιμον τὸ κυδωνίου ὄζον μῆλον.

Πρὶ Οἰναν θίνης σκευασίας. Κεφ. νζ.

Οἰνάνθην τὴν ἐκ ταφυλῆς ἐυώδη μαράνας, βάλε εἰς ὀμφάκινον ἔλαιον, καὶ κίνει μετασρέφων, ἑάσας ἡμέρας δύο, ἐξίπου, καὶ ἀποτίθεσο. Δυώαμιν δὲ ἔχει συπτικὴν, ἀναλοῦσαν τὴν τῶ ῥοδίνης ἐκτὸς τῶ τὴν κοιλίαν λύειν καὶ μαλάττειν. καὶ τύτῳ δὲ ἔχει δοκιμώτατον, τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν οἰνάνθην.

Πρὶ Τηλίνης σκευασίας. Κεφ. νή.

Τήλεως λίβας ε. ἐλαίυ λίβας β'. καλάμυ λίβαν ά. κυπείρυ λίτρας β'. ἀποβρεχε τῷ ἐλαίῳ ἐπὶ ἡμέρας ζ'. κινῶν ἑκάστης ἡμέρας τρὶς· εἶτα ἐξίπου καὶ ἀποτίθεσο. οἱ δὲ, ἀντὶ μὲν καλάμου καρδάμωμον, ἀντὶ δὲ τῆς κυπείρυ, ξυλοβάλσαμον σὺν ἀποβρέχουσι. οἱ δὲ, προσύφαντο τὸ ἔλαιον τύτοις, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τῆλιν ἀποβρέχοντες ἐξιπῶσι. Δυώαμιν δὲ ἔχει μαλακτικὴν ἀποσημάντων, πεπτικὴν. μάλιστα δὲ ἁρμόζει τοῖς ὠὰ μῆτραν πᾶσι σκληρώμασι. δυσκούσας τε ἐγχριματίζεται ἐπισκλὴ κατάξηρα τὰ ὠὰ

τὰ ὠὰ τῶν τόπων ῥύπτει, προεκκριθέντων τῶν ὑγρῶν, πρός τε τὰς ἐν* δακτυλίῳ φλεγμονὰς, καὶ ἐγκλύζεται ὑπὸ τῶν τειγεσμῶν ὠφελίμως, πίτυρά τε καὶ ἀχῶδες καὶ σμήχει, καὶ πρὸς κατακλύσματα καὶ χάμετλα ποιεῖ μετὰ κηροῦ, σμήχει τε ἐφήλιδας· καὶ εἰς σιλβώματα μίγνυται. ἐκλέγου δὲ τὸ πρόσφατον καὶ μὴ λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμὴν, σμῆχον τὰς χεῖρας. γλυκύπικρον ἐν τῇ γεύσει, τὸ γὸ τιθύμενον κάλλιστον.

Πρὶ Σαμψυχίνης σκευασίας. Κεφ. νθ'.

Ερπύλε, καυτίας, ἀβροτόνε, συμβρίε ἀνθους, μυρσίνης, πετάλων σαμψυχίνων, ἑκάστε λαμβάνων σο χασμῶ, πρὸς τὴν ἑκάστε αὐτῶν δυώαμιν ἀποβλέπων, κόπτε ἐν τῷ αὐτῷ πάντα, καὶ ὀπτᾶχε ἐλαίου ὀμφακίνε τοσῦτον, ὥς τε μὴ καταρατεῖν ἢ δυώαμιν ἢ ἐν αὐτῷ βρεχομένων, καὶ ἔασον ἡμέρας τέτταρας καὶ ἔκθλιβε, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ πλῆθος ἢ αὐτῶν προσφάτων, ἀποβρεχε ἢ ἴσον χρόνον, καὶ ἐξίπε· ἔσται γὸ εὐτονώτερον. ἐκλέγε δὲ τὸ μέλαν χλωρὸν τῇ χρόᾳ σαμψυχρὸν, ὀσπολὺ ὄζον, μετείως δριμύ. Δυώαμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, λεπτωτικὴν, δριμεῖαν, ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς μύσιν καὶ διαχροφὴν ὑστέρας, ἔμμηνά τε καὶ ἔμ-

ξυα

cretis humoribus loci ſiccitatem cõtraxerunt, ſedis inflammationes lenit, teneſmo ſubditum prodeſt, vlcera capitis manãtia furfuresq; expurgat, ambuſtis, & pernionibus addita cera proficit, vitia cutis in facie emẽdat, pigmẽtis ad cõciliandum faciei nitorẽ inſerit. Eligi oportet recens, quod nõ vehementer fœnigræci odorẽ præ ſe ferat, & manus abſtergat, ſapore ex dulci in amarũ inclinato: tale enĩ optimũ iudicat.

Sampſuchini cõpoſitio Cap. LIX.

Serpilli, caſiæ, abrotoni, florum ſiſymbrij, frondiũ myrti, ſampſuchi ſingulæ portiones, quadã pro viribus ipſorũ conjectatione, vnà tundunt, atque is omphacini olei modus adijcitur, qui madentium vires nõ euincat: hæc poſt quatriduum exprimũtur. Denuo noua alia, ſimili mẽſura, & æquali tẽpore macerata pmũtur: ita enĩ validius reddi ſolet. Eligi oportet ſampſuchũ colore ex atro viridi, plurimum redolẽs, mediocriter acre. Vim habet acrem, calfactoriam, extenuãtem, aduerſus vuluæ præcluſiones cõuerſionésque efficax eſt, mẽſes & ſecundas & partus extrahit,

vuluæ ſtrangulatus recreat, lũborum inguinúmque dolores lenit: ſed cum melle vti eo præſtat, quandoquidem vehementi aſtrictione locos indurat. Laſſitudines illitum diſcutit, in opiſthotonicorum, vulſorúmq; cataplaſmata vtiliſsimè additur.

Ocimini compoſitio.
Cap. LX.

Ociminum oleum fit vt cyprinum: Ocimi folia decerpta librarum vndecim, & beſſis pondo, die noctúque viginti olei libris macerato, premito, colato: cúmque exhauſeris quallum, rurſus parem olei modum fundito, & exprimito. Vocatur autem id ſecundarium: nam tertiæ perfuſionis non eſt capax. Deinde recens ocimum æquali pondere, vt in roſaceo diximus, rurſus maceratur, & cùm tanto temporis ſpatio maduerit, exprimitur, & oleum recunditur. quod ſi in animo fuerit ter aut quater madefacere, ſemper ocimum recens addes. Poteſt ex omphacino cõfici: ſed illo modo melius.

Idem quod ſampſuchinum poteſt, ſed inefficacius.

Abroto-

Περὶ Ἀβροτονίνου σκευασίας. Κεφ. ξά.

Ἀβροτονίνον ἐκ τοῦ εἰς τὸ κύφριον ἡρωμαλισμένου ἐλαίνου κλίβας θ'. οὐγγίας έ. ἀβροτόνης φύλλων λίτρας ή. ἐμβαλὼν καὶ ἀποβρέξας, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐξίπου. πολυχρόνιον δ' εἰ βούλῃ ποιῆσαι, ἐκβαλὼν τὰ πρῶτα φύλλα, ἔμβαλε ἕτερα φύλλα, καὶ ἀναπιέζων ἐκπίεζε. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, ποιοῦσαν πρὸς τὰς ἐν ὑστέρᾳ μύσεις καὶ σκληρίας, ἄγον ἔμμηνα καὶ δεύτερα.

Περὶ Ἀνηθίνου σκευασίας. Κεφ. ξβ'.

Ἐλαίου λίτρας ή. οὐγγίας* δ'. ἀνήθου ἀνθέων λίτρας ιά. οὐγγίας ή. ἐναποβρέχε τῷ ἐλαίῳ ἡμέραν ά. εἶτα ἐκπίεζε ταῖς χερσὶ καὶ ἀποτίθεσο. ἐὰν δὲ θέλῃς διὰ βροχοῦ ποιῆσαι, πρόσφαλον ἀνήθου ἄνθος ὡσαύτως ἀποβρέχε. δύναται δὲ μαλάσσειν τὰ πρὸ μήτρας καὶ ἀναστομοῦν, ἁρμόζον πρὸς τὰ πρόσθια καὶ ῥίγη θερμαῖνον καὶ* κόπους λύον, καὶ ἀλγήματα ἕδρων ὠφελοῦν.

Περὶ Σουσίνου σκευασίας. Κεφ. ξγ'.

Τὸ δὲ σούσινον, ὃ ἔνιοι κρίνινον καλοῦσιν, οὕτω σκευάζεται· ἐλαίου λίτρας δ'. οὐγγίας έ. καλάμου λίτρας έ. οὐγγίας γ'. σμύρνης οὐγγίας έ. φυεῖσας

Abrotonini compoſitio.
Cap. LXI.

Olei cyprini odoribus imbuti libris nouem & quincunce, foliorum abroton libras octo die noctúque madefactas, premito. Quòd ſi in longum tempus oleum velis aſſeruari, eiectis prioribus foliis noua appones, & macerata exprimes. Calfacit, ad vuluæ duritias præcluſionésque efficax eſt, menſtrua & ſecundas pellit.

Anethini compoſitio.
Cap. LXII.

Olei libris octo & dodrãte, florũ anethi libras vndecim & beſſem, maceratas in oleo die vna, manibus premito & recõdito. Quod ſi iterũ perfundere velis, recẽtes anethi flores cõſimiliter madefacito. Vuluarum duritias emollit, venarũ ſpiracu la laxat, cõtra horrores febriũ circuitu redeũtes auxiliat: calfacit enĩ, & laſſitudines diſcutit: prodeſt articulorũ doloribus.

Suſinum.
Cap. LXIII.

Suſinum, quod alij lilinum appellant, ſic temperatur: Olei libræ nouem cum quincunce, calami libræ quinque & quadrans, myrrhæ vnciæ quinque,

permixto odorifero vino decoquuntur & colato oleo, cardamomi tusi & cœlesti aqua madefacti libræ tres, & semis macerantur, premuntúrque, tres libræ cum semisse spissati olei assumũtur, mille lilia decerptis foliis, in latũ, non tamẽ profundum, labellum demittuntur: iniectum oleum, manibus melle perũctis agitatur: die noctúque conquiescunt, & in pyxidem matutinis exprimuntur, quod defluet oleũ, protinus ab aqua, quæ simul expressa fuerat, colo ĩcerni oportet: (nõ enim, vt rosaceum, moram tolerat: nam concalfactum feruet & cõputrescit: quare sæpius decapulandum) vasa melle illinenda tenuis sal inspargendus, & si qua sordes vasis faucibus hæsit, eximenda. Odoramentis iam expressis ex quasillo in labellum trãsfusis, rursum olei prius odoribus imbuendi, quod primum pondus æquet, & cardamomi tusi drachmæ decem conijciuntur. Hæc manibus scitè pressa interiecta breui mora exprimuntur: quod profluit, repurgatur. Tertio eadẽ infundũtur, adiecto cardamomo, & sale, & manibus melle madefactis.

Longè optimũ erit, quod prius exprimitur: secũdum quod sequitur: tertium locum sibi vendicat, quod nouissimum prodit. Denuo in mille lilia euulsis foliis expressum primo oleum infunditur: tum eadem ratione prosequendum, idemq; faciẽdum, vt prius, addito cardamomo, dein expresso: & quò frequentius recentia lilia macerueris, eò validius vnguentum efficies. Denique cũ factũ abundè videbitur, singulis cõpositionibus miscere conuenit myrrhæ q̃ optimæ duas & septuaginta drachmas, & croci decem, cardamomi quinq;, & septuaginta: croci verò & cinnamomi pares portiones tunduntur, & cribratę in lutrã cũ aqua demittũtur, expressumq; primò vnguentum infunditur, & paulò pòst excipiũtur vasculis siccis, myrrha aut gũmi anteà perfusis, & croco, melle & aqua madefactis. Eadẽ fiunt in altera aut tertia expresione. Aliqui simplex ex balanino, alióve oleo, & liliis componũt. Optimũ esse cõstat in Phœnice, mox Ægypto factũ. Sed cũ primis laudaĩ, qđ lilia redolet. Excalfacit, emollit, vuluæ præcluſiones, et collectiões aperit.

vtiliſsimũ ad muliebria mala: vlcera in capite manãtia, ferui das eruptiões, varos, furfurésq; emẽdat: vibices cicatricésq; ce lerrimè ad colorẽ reducit, ita vt ſæpe fallãt. In ſumma extenuat, potũ bilé per aluũ extrahit, vrinam ciet: ſed ſtomacho alienum eſt, & nauſeam parit.

Narciſsinum.

Cap. LXIIII.

Narciſsini olei ſpiſſamenta ita fiũt: Sex libræ aſpalathi cum ſextãte tũdunt, olei eloti libræ ſeptuaginta cũ vnciis quinque aſſumũtur. Aſpalathꝰ aqua madefactꝰ in tertia olei parte coquit: quo exépto, calamꝰ quinque libris, & beſſe adiicitur, cũ myrrhæ gleba cõtundit, cribrataq; ac vino veteri odorato ĩmiſta, decoquitur: ſimul ac autem cũ ijs efferbuerit, eximit: refrigeratũ oleũ excolatur, cuius portio in labellũ mittitur, flores narciſsi quãplurimi cõijciũtur: qui bidui ſpatio (vt in ſuſino dictũ eſt) permoti exprimunt. Oleũ ſubinde decapulãdum, ſiquidẽ celerrimè putredinem ſentit. Valet hoc ad emolliendas vuluæ duritias, ꝓcluſiones q;: ſed capitis dolores facit.

Crocinum. Cap. LXV.

Cũ crocinũ cõponere voles, prius

καὶ καθόλου παντῶν ἐστὶ χρησιμώτατον πρὸς τὰ γυναικεῖα· ἁρμόζῃ δὲ καὶ πρὸς ἀχώρας, ἰόγδοις, πυρὰ ἐπιζέματα, μώλωπάς τε καὶ χέως μεταβάλλῃ καὶ ὁμόχρως ποιεῖ. καὶ καθόλου ἐστὶν ἀφαιωτικόν, ἀλλ' ἢ καὶ χολὴν κτῇ κοιλίαν πιόμενον· κινεῖ δὲ καὶ κρῆσιν. ἔστι δὲ καὶ κακοστόμαχον, καὶ ναυτίας ποιητικόν.

Περὶ Ναρκισσίνου σκευασίας. Κεφ. ξδ'.

Ἔλαιον ναρκίσσινον σύφεται οὕτως· ἐλαίου πιπυμβρίου λίτρας ὁ. οὐγγίας ἑ. ἀσπαλάθου λίτρας ς'. οὐγγίας β'. κόψας καὶ βρέξας ὕδατι, τῷ τείτῳ τοῦ ἐλαίου μίξας, ἕψε. εἶτα ἐξελὼν τὸν ἀσπάλαθον καλάμου βάλε τρεῖς λίτρας ἑ. οὐγγίας ἡ. καὶ σμύρνης χόνδρον κόψας καὶ σήσας, σύμμασον οἴνῳ παλαιῷ εὐώδει, καὶ μίξας ἕψε· ὅταν δὲ καὶ μετὰ τούτων ἀναζέσῃ, ἐξελὼν ἀπόθες τὸ ἔλαιον ψυχρόν· εἶτα λαβὼν ἐν τῷ ἐλαίου εἰς λουτῆρα, ἀπόχει, καὶ τοῦ ναρκίσσου ὡς ὅτι πλεῖστον ἔμβαλε τὸ ἄνθος, ἐπὶ ἡμέρας β'. κινῶν. ὡς ὅτι τὸ σουσῖνου, ἐξίπτου τε καὶ μετάγγιζε πυκνῶς, καὶ ὃ τοῦτο σήπεται. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ μαλάσσοντας· περὶ αὐτὴν σκληρίας καὶ μώσεις· ἔστι δὲ κεφαλαλγές.

Περὶ κροκίνου σκευασίας. Κεφ. ξε'.

Κρόκινον δὲ σκευάζων, πρῶτον

ψῆς τὸ ἔλαιον ὡς εἴρηται ἐπὶ τοῦ σισσί-
νου, πλήθει καὶ συναθρόα τῇ αὐτῇ λαβὼν ὃ ἐκ τοῦ σισσίνου ἐλαίου εἰς τὸ σήσινον λίτρας τρεῖς ἥμισυ βάλε κρόκου ⊀ ἡ. καὶ ἀνακίνῃ πολλάκις τὰς ἡμέρας, πιεῖν τε τὸ συνεχῶς ἐπὶ ἡμέρας ἑ. τῇ δὲ ἕκτῃ ἀπόχει τὸ ἔλαιον ἀπὸ τοῦ κρόκου καθαίρεσθαι, ἕως δ' αὐτῷ κρόκῳ ἐπίχει τὸ ἴσον πλῆθος τοῦ ἐλαίου καὶ ἀνακίνει ἡμέρας ιδ'. εἶτα ἀποχέας προσμείξον σμύρνης κεκομμένης καὶ σεσησμένης ⊀ μ'. καὶ κίνει ἐν ὅλμῳ χρήσιμος, εἶτα ἀπόθες. ἔνιοι δὲ τὸ ἴσον εἰς κύρινον ἡρωμαΐσμένον ἐλαίου καὶ εἰς τὸ κρόκινον χέουσι. ἔστι δὲ αὐτοῦ κράτιστον, τὸ καλακόρεως κρόκου πνέον, ὅσῳ εἰς τὴν ἰατρικὴν χρῆσιν ἁρμόζει. ἥδιστον δὲ τὸ τῆς σμυρνηπαρεμφέρον. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, ὑπνωτικὴν, ὅθεν πολλάκις ἐπὶ φρενιτικῶν αἱρόμενα καὶ καθρεχόμενον, ἢ ἀποσφραγούμενον, ἢ καὶ κτὶ μυξωλήρων διαχριόμενον· ἔστι δὲ καὶ πυοποιόν, καὶ καθαρτικὸν ἑλκῶν, καὶ πρὸς ἰὰς ἐν μίξᾳ σκληρίας καὶ μώσεις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ κακοήθη, συὸ κηρῷ καὶ κρόκῳ καὶ μυελῷ καὶ ἐλαίῳ διαπλασίονι. συμπέπτει δὲ καὶ μαλάσσῃ καὶ ὑγραίνῃ καὶ παραύῃ· ποεῖ καὶ πρὸς ἰὰς ἀποπλανώσεις μεθύσκαλος ὑπαλιφόμενον. ἀναλοσεῖ δὲ αὐλῷ καὶ τὸ λεπόμενον βατύριον καὶ ὀνύχινον, καὶ συράκινον, τοῖς ὀνόμασι μόνος διαφέρουσα, ἴσῃ μοί τοι σκευασία

prius olei, vt in ſuſino dixim⁹, ſpiſſamenta facies, eiſdem põderibus, & menſuris: cuius olei libras treis & ſemiſſem, crocĩ vnciam vnam aſſumes, idẽtidem quotidie mouetq; & ſexta die, quàm hoc aſsiduo pegeris, oleum á croco colis incernito, eidem croco parem olei modum adiicito, moue triduo, dein contuſæ myrrhæ atque cribratæ drachmas quadraginta permiſceto, & in pila agitatum recondito. Aliqui oleo aromatibus ad cyprinum imbuto in crocini cõpoſitione vtuntur. Optimum eſt, quod abundè crocum ſpirat, in medendi vſu expetitum. Proximum, quod myrrham refert. Calfacit, ſomnum allicit, quare perſæpe phreniticis ſubuenit, perfuſum, aut naribus admotum, aut illitum: pus mouet, vlcera purgat, contra vuluæ duritias atque præcluſiones, & vlcera, quæ cacoëthe vocantur, prodeſt cum croco, cera, medulla, duplicato olei pondere. Concoquit enĩ, emollit, humectat, & permulcet: ad oculorũ glaucitates ex aqua illinitur. Huic autẽ ꝓportione reſpõdẽt butyrinũ, onychinũ & ſtyracinum: quæ etſi

nominibus distant, viribus & compositione cognata sunt.

Cyprini spissamentum.

Cap. LXVI.

Olei omphacini eloti pars vna, aquæ cœlestis tantundem cum semisse, cuiꝰ vna parte oleum diluitur, altera adiiciẽdis odoramentis admiscetur: dein assumptis aspalathi libris quinq;, & semisse, calami libris sex, & semisse, myrrhæ libra vna, cardamomi libris tribꝰ, & dodrãte, olei libris nouem, & vnciis quinque. Aspalathus tusus, & aqua affusus decoquitur in oleo donec conferuescat, myrrha autem vino vetere odorifero subacta, contususq; simul calamus, digeruntur in offulas, quæ exempto aspalatho immittũtur: & vbi efferbuerint, sublato aheno, oleum percolatur. Cardamomũ tusum reliqua aqua aspersum infundit, spatha agitat, nulla, dũ refrixerit, interpellatione. Post hęc collato oleo, in viginti octo libras olei, floris ligustri, qđ cyprũ vocãt, sex & quadraginta libræ cum besse instillant, q̃ sufficiẽter madefactæ per sportulã exprimũtur. Quòd si copiosiꝰ desideretur, idem recentium florũ põdus iniectũ simili modo p̃mat. &

σκευασία καὶ τῇ δυνάμει ὅν-
τα παρόμοια.

Περὶ Κυπρίνου σύψεως καὶ
σκευασίας ἐλαίου. Κεφ. ξς΄.

Ελαίου ὀμφακίνου πεπλυ-
μένου μέρος ἀ, ὕδατος ὀμβρίου
μέρος ας΄. τὸ μὲν ὀπίχει τῷ
ἐλαίῳ, τὸ δὲ φύρα σὺν τοῖς ἐμ-
βληθησομένοις ἀρώμασιν· εἶτα
λαβὼν ἀσπαλάθου λίτρας ε΄, ἥ-
μισυ, καλάμου λίτρας ς΄, ἥμισυ
σμύρνης λίτραν ἀ. καρδαμώμου
λίτρας γ΄. οὐγγίας θ΄. καὶ ἐλαίου
λίτρας θ΄. οὐγγίας ε΄, τὴν ἀσπά-
λαθον κόψας καὶ βρέξας ἐν ὕδα-
τι ἐμβαλὼν, ἕψε μετὰ τοῦ ἐλαίου
ἕως ἂν σωσαναζέσῃ, τὴν δὲ σμύρ-
ναν, διεὶς οἴνῳ παλαιῷ εὐώδει
τὸν κάλαμον κεκομμένον σὺν
ἀναφύρᾳ μετὰ τῆς σμύρνης, καὶ
ἐξελὼν τὴν ἀσπάλαθον, ἔμβα-
λε τὸ φύραμα τοῦ καλάμου· ὅ-
ταν δὲ μετὰ τοῦτον ζέσῃ, καθε-
λὼν ἀπόθησον τοῦ χαλκοῦ τὸ ἔ-
λαιον. καὶ κατάχει κατὰ τοῦ κα-
δαμώμου κεκομμένου καὶ πεφυ-
ραμμένου τῷ λοιπῷ ὕδατι, καὶ κίνη
ἀπάθη, ἕως ἂν ψυχῇ μὴ διαλεί-
πων. εἶτα ἀποθήσας τὸ ἔλαιον, ἐμ-
βαλε εἰς τοὺς κὰ. τοῦ ἐλαίου λίτρας
αὖθις κυπρείου λίτρας μς΄. ὑγιὰς
ἡ. ἐάσας τε ἀποβραχῆναι, ἐξίπτα-
σον διὰ σπυρίδος. ἐὰν δὲ πλείω
θέλῃς, τοῦ νεαροῦ αὖθις τὸ ἴσον
ἐμβαλὼν πλῆθος ὁμοίως ἐξίπτα-
ἐάν

ἐάν τε δίβροχον ἐάν τε τρίβροχον
βούλῃ ποιεῖν· δυναμικώτερον γὰρ
γίνεται. ἐκλέγειν δὲ δεῖ τὸ χρη-
στὸν καὶ μετ' εὐωδίας πολυτελοῦς.
ἔνιοι δὲ καὶ κιννάμωμον μίσγου-
σι. Δυνάμιν δὲ ἔχει θερμαντι-
κὴν, μαλακτικὴν, ἀνασωματι-
κὴν, ἁρμόζουσαν τοῖς περὶ μή-
τραν καὶ νεῦρα πάθεσι, καὶ πλευ-
ριτικοῖς καὶ κατάγμασι, καθ' ἑ-
αυτὸ καὶ κηρωτῇ μιγνύμενον. μί-
γνυται δὲ καὶ μαλάγμασι τοῖς ἁρ-
μόζουσιν, ὀπισθοτονικοῖς συναγ-
χικοῖς, βουβώνων φλεγμονῇ, καὶ
ἀκόποις.

Περὶ Σπάθης Ιείνου.

Κεφ. ξζ΄.

Σπάθης λίτρας ς΄. οὐγγίας
ἡ. ἐλαίου λίτρας ογ΄. οὐγγίας ε΄.
κόψας ὡς λεπτότατα, μίξον ὕ-
δατος κοτύλας ι΄. καὶ βαλὼν
εἰς χαλκοῦν, ἕψε μέχρις αὖ οὗ
τὸ ὁσμιὸν ἀναλάβοι· εἶτα ἀ-
πόθου εἰς κρατῆρα μέλιτι κα-
τακεχρισμένον· ἐν τούτου τοῦ
ἥρωμα πισμένου ἐλαίου, τὸ περ-
σον ἴειγον σκευάζεται, ἐναπο-
βρεχομένης τῷ ἐσυμμένῳ ἐλαίῳ
ἥρεως ὡς ὑπογέγραπται, ἢ οὗ-
τως· ἐλαίου λίτρας ὁ. οὐγγί-
ας ε΄. ξυλοβαλσάμου λίτρας ε΄.
οὐγγίας β΄. κόψας ὡς εἴρηται,
σώιεψε· εἶτα ἐξελὼν τὸ ξυλο-
βάλσαμον, περιέμβαλε κα-
λάμου κεκομμένου λίτρας β΄.
οὐγγίας

& iterũ aut tertiò si quis velit, madefacere poterit, & ita redditur efficacius. Eligi oportet bonum, quod cum odoris suauitate nares feriat. Aliqui cinnamomum addunt. Calfacit, emollit, ora venarum adaperit, vuluæ neruorúmque vitiis conuenit, pleuriticis, fractísque per se vel cerato immistum: malagmatis imponi solet, quæ opisthotonicis, angina laborantibus, inflammationiq; inguinum opitulantur: item in acopa adiicitur.

Irini spissamentum.

Cap. LXVII.

Spathæ quàm minutissimè contusæ sex libras cum besse, in tribus & septuaginta libris, & quincunce olei, æreo vase, additis decem aquæ heminis incoquito, quoad odorem acceperit: postea in capulam melle oblitam colato: ex eo aromatibus imbuto oleo, irinum primò temperatur, irine ex oleo inspissato macerata, vt scripsimus. Sed alia est componendi ratio: In olei septuaginta libris & quincunce, xylobalsami (vt dictum est) contusi, libras quinque & sextantem excoquito, postea detracto xylobalsamo nouẽ libras, &

& dextantem adiicito, & myrrhæ glebam vetere vino odorato perfusam, & in olei ita odoribus imbuti quatuordecim libris, totidem tusæ iridis, binis diebus ac noctibus madefacito, strenuè & vehementer distringito. Quòd si vis validius fieri, par pondus iterum ac tertio similiter maceratum exprimito. Lõgè optimum est quod solã irin olet, quale est in Perga Pamphiliæ, & Elide Achaiæ natum. Vim habet calfactoriam atque emolientem, crustas adimit, sordida vlcera & putrida purgat, confert fœminis vuluæ causariis. Item inflammationibus eiusdem atque præclusionibus, partus eiicit, hæmorrhoidas recludit, contra aurium sonitus ex aceto, ruta & amaris nucibus, prodest: diuturnis destillationibus, naribus illitum, & contra graueolentia earum vlcera, quas ozænas vocant, auxiliatur: aluum purgat cyathus epotus, facit ad ilei cruciatus, vrinam mouet, difficileis vomitiones adiuuat, perũctis eo digitis & immissis, vel iis quæ ad vomitum ciendum indũtur: anginæ etiam illinitur, aut ex aqua mulsa gargarizatur: item

οὐγγίας ί. σμύρνης χόνδρον οὐγγ
παλαιῷ ἐμβρέχων οἴνῳ δύο· εἶτα
λαβὼν ἐν τῷ ἐσυμένου ἐλαίου
καὶ ἡρωματισμένου λίτρας ιδ'. ἐν
απόβρεχε, ἴριος κεκομμένης ἴσον
τῷ σταθμῷ, ἐῶν ἡμέρας β'. καὶ
νύκτας δ'. εἶτα ἐξίπου βιαίως καὶ
νεανικῶς. καὶ εἰ βούλει δυναμι-
κώτερον εἶναι, τὸν ἴσον σταθμὸν
καὶ δὶς καὶ τρὶς ὁμοίως ἐναπο-
βρέχων ἐξίπα. κεφάλαιον δ' ὑπάρ-
χει τὸ ἐν ὀσφρήσει μηδενὸς ἄλλου
μόνης δὲ τῆς ἴριδος ποιοῦ. τοῦτο
τὸν δὲ ὅτι τὸ ἐν πέριξ τῆς πα-
φυλίας, καὶ ἐν ὑλιδι τῆς ἀχαΐας
γλυκάμωμον. Δύναμιν δ' ἔχει μα-
λακτικὴν, θερμαντικὴν, ἐμφρά-
τε καὶ σπειδόνας καὶ ῥυπιεί
ἀναλαμβάνει, καὶ ταῖς περὶ μή-
τραν διαθέσεσιν ἀρμόζει, φλεγ
μονάς τε καὶ μύσεσιν, ἐμβρυά
τε ἐκβάλλει, καὶ αἱμορραΐδας
ἀναστομοῖ, ὠσὶ τε ἤχοις ἄπο
σοῦ ὄξει καὶ πηγάνῳ καὶ πικροῖ
ἀμυγδάλοις, καὶ πρὸς κατάρ
ροις χρονίζοντας, διαχριομένη
τῶν μυξωτήρων, καὶ πρὸς ὀζαί
νας· καθαίρει δὲ καὶ τὴν κοιλίαν,
κυάθου πλῆθος πιόμενον. ποιεῖ καὶ
πρὸς ἐλεώδη, κινεῖ καὶ οὖρα.
καὶ ἐπὶ τῶν δυσχερῶς ἐμουμένων,
διαχριομένη τῶν δακτύλων
τῶν ἐμετηρίων, καὶ ἐπὶ συναγ
χικῶν διαχριόμενον ἢ ἀναγαρ
γαριζόμενον σὺν μελικράτῳ.

καὶ πρὸς τραχύτητα ἀρτηρίας. δί-
δοται καὶ τοῖς κώνειον ἢ μύκητας
ἢ κόριον πεπωκόσιν.

Περὶ Γλευκίνου σκευα-
σίας. Κεφ. ξή.

Γλεύκινον δὲ σκευάζεται τὸ ἁ-
πλοῦν, ἔκτε ἐλαίου ὀμφακίνου, καὶ
οἴνου, καὶ καλάμου, καὶ νάρδου κελ
τικῆς, καὶ ἀσπάλθου, καὶ ἀσπαλάθου,
καὶ μελικράτου, καὶ κόστου, καὶ γλεύ-
κοις συμπεπεμμένων τῶν σκεμ-
φύλλων τῷ ἔχοντι ἀγγείῳ τὰ ἀ-
ρώματα καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὸ ἔλαιον.
κινεῖται δὲ ἐπὶ ἡμέρας λ'. δὶς
τῆς ἡμέρας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ-
πιέζεται, ἀποτίθεται. Δύναμιν
δὲ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτι-
κὴν, ἀνεπικήν· ποιοῦσαι πρὸς τὰ
ῥίγια καὶ τὰ νευρικὰ πάθη, καὶ τὰ
ἐν ὑστέρᾳ. παντὸς δὲ ἀκόπου μᾶλ
λον ὠφελεῖ μαλακτικὸν ὄν.

Περὶ Ἀμαρακίνου. Κεφ. ξθ'.

Ἀμαρακίνον δὲ ἐν κυζίκῳ κάλ-
λιστον γίνεται· σκευάζεται δὲ διά τε
ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου συ-
φομένων ξυλοβαλσάμου, * ὀίνῳ,
καλάμῳ, νάρδῳ δὲ, ἀμα-
ράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ,
καρποβαλσάμῳ καὶ σμύρνῃ. οἱ
δὲ πολυτελέστερον αὐτὸ ποιοῦν-
τες, μίσγουσι καὶ κινάμωμον.
παραλαμβάνεται δὲ μέλι καὶ
οἶνος εἰς τὸ τῶν ἀγγείων χρῖ-
σιν καὶ φύρασιν τῶν κεκομμένων
ἀρωμάτων. ἔστι δὲ θερμαντικὸν,

καρω-

item cõtra arteriæ scabritiem. datur etiam iis qui cicutã, coriandrum, aut venena fungorum hauserunt.

Gleucinum. Cap. LXVIII.

Gleucinum absolutè constat omphacino oleo, iunco odorato, calamo, celtica nardo, spatha, aspalalatho, sertula campana, costo, & musto: circundatis interim vinaceis vasi, quod aromata, vinum & oleum cõceperat. Tricenis diebus, his in die mouetur postea expressum oleũ reconditur. Calfacit, emollit, remittit: horroribus & neruorum vuluæque vitiis auxiliatur. omni acopo iuuãtius: quippe quòd emolliat.

Amaracinum. Cap. LXIX.

Amaracinum longè optimũ in Cyzico fieri solet ex omphacino & balanino, spissamentis è xylobalsamo, iũco odorato, & calamo factis, conditisq; amaraci, costi, amomi, nardi, casiæ, carpobalsami & myrrhæ odoribꝰ. Aliqui, quò preciosius fiat, cinnamomum addũt. Mel autem & vinum assumuntur: hoc in vasorum illitionẽ, illud ad cogendas tusorum aromatum offas. Amaracinũ calfacit, sopo-

ſoporem mouet, venarũ ſpiracula aperit, emollit, feruorem excitat, vrinam cit, putrilaginibus ac fiſtulis per quàm vtile: nec non humentibus herniis, poſtquam medica manus operam ſuam impenderit, cruſtas, & tetra vlcera, quæ theriomata vocant, rumpit: difficili vrinæ, illita ſede, & eius inflammationibus auxiliatur: hæmorrhoidas illitu ſoluit, vuluæ ſubditum menſtruos curſus euocat, duritias ac vuluæ tumores diſcutit, vulneratis neruis, & muſculis confert, laneo centunculo modicè madefactum & impoſitum.

Megalinũ. Cap. LXX.

Factitabatur olim megalinũ, ſed nunc compoſitio exoleuit & prorſus obliterata eſt. Cuius ad hiſtoriæ complementũ meminiſſe non fuit alienum. Miſtura cum amaracino eadem erat, ſed reſina exuperabat, hac tantum ratione differens. Quare leuiter emollit. Reſina vnguentis, neque tutelæ neque voluptatis gratia adiicitur, ſed coloris craſſamentíq; cauſa. Ea tantiſper coquitur, dum deſinat olere: cuius coquendæ ratio declarabitur, dum de reſina diſſeremus.

Hedy-

καρωτικὸν, ἀναζομωτικὸν, μαλακτικὸν, πυρωτικὸν, οὐρητικὸν, ἐυχρηστοῦσι εἴς τε τὰς σήπας καὶ σύριγγας, καὶ ὑδρηκήλας μετὰ τὰς χειρουργίας· περιῤῥήγνυται τὲ τὰς ἐχάρας καὶ τὰ τεθηλωμένα ἕλκη· πρὸς τὲ δυσουρίαν ἁρμόζει πεπεριχρισμένου τοῦ δακτύλου· ἢ πρὸς τὰς φλεγμονὰς αὐτοῦ, καὶ πρὸς αἱμορροΐδων αὐαστόμωσιν πεπεριχρισμένον· ἐμμηνά τε κινεῖ πεσσόμενον τῇ μήτρᾳ, σκληρίας καὶ οἰδήματα ἐν ὑστέρᾳ διαφορεῖ, ἢ πρὸς τὰ νευρόστρωτα καὶ μυόστρωτα, συμφέρει ἐν πιλήμασιν ἀραιῶς βρεχόμενον καὶ ἐπιτιθέμενον.

Περὶ μεγαλείου. Κεφ. ὀ.

Τὸ δὲ μεγαλεῖον καλούμενον, πάλαι μὲν ποτε ἐσκευάζετο, ἐκλέλοιπε δὲ νῦν. πρὸς ἐπλήρωσιν δὲ τῆς ἰσοείας, οὐκ ἔστιν ἄτοπον ἐπιτιθέναι. ἢ τοῦτον δὲ σκευάσας ὁ αὐτὸς τῷ ἀμαρακίνῳ, πλεονάζει δὲ τῇ ῥητίνῃ, καὶ ταύτῃ διαφέρει. ἔστι δὲ μαλακτικὸν ἁπάντων. ὁ μὲν τῆς ῥητίνης μίγνυται τοῖς μύεσι, οὔτε φυλακῆς οὔτε ἡδονῆς χάριν, χρώματος δὲ καὶ πάχους ἕνεκα μίγνυται δὲ ὁ τερέβινθίνη ἀφεψομένη, ἄχρις οὗ ἄοσμος γένηται. ἁλωθήσεται δὲ ἐν τοῖς περὶ ῥητίνης ὁ ἔψησις αὐτῆς.

Περὶ Ηδύχρου.

Hedychroum. Cap. LXXI.

Quod hedychroon vocant, in Co fieri ſolet: eiſdem præditum viribus & miſturis, quibus amaracinum, ſed ſuauius ſpirat.

Metopium. Cap. LXXII.

Fit in Ægypto vnguentum, quod metopion patrio nomine appellatur, propter galbani miſtionem: nã lignum in quo galbanũ enaſcitur, metopion vocãt. Cõſtat amaris nucibus, omphacino oleo, cardamomo odorato iunco, calamo, melle, vino, myrrha, balſami ſemine, galbano & reſina. Probatur pingue, graui odore, quod magis cardamomum & myrrhã, quàm galbanum reſipiat. Calfacit vehementer, & adurit, atque extrahit, ora vera venarũ aperit, vlcera purgat, extrahítque: ad præciſos neruos, & muſculos, ad hernias humore contractas, cum erodentibus medicamẽtis efficax eſt: ceratis & malagmatis inferitur: horribus, conuulſisq; præſertim quibus ceruix in ſcapulas deiecta, & retrorſum cõtracta eſt, vtile habetur: ſudores ciet, vuluæ ſpiracula recludit, & eiuſdem duritias laxat: in ſumma molliendi naturam habet.

Περὶ Ηδύχρου. Κεφ. οά.

Καὶ τὸ καλούμενον δὲ ἡδύχρων, σκευαζόμενον ὅπερ ἐν κῷ τῆς αὐτῆς ἔχεται δυνάμεώς τε καὶ σκευασίας τῷ ἀμαρακίνῳ, εὐωδέστερον δὲ πνεῖ.

Περὶ Μετωπίου. Κεφ. οβ.

Σκευάζεται δὲ καὶ ἐν αἰγύπτῳ μύρον, ὀπὸ χωρείως ὑπ' αὐτῶν καλούμενον μετώπιον, διὰ τὴν τῆς χαλβάνης μίξιν· τὸ γὰρ ξύλον ἐξ οὗ γίνεται ἡ χαλβάνη, μετώπιον καλεῖται. δι' ἀμυγδάλων δὲ πικρῶν καὶ ἐλαίου ὀμφακίνου καὶ καρδαμώμου, σχίνου τὲ καὶ καλάμου καὶ μέλιτος καὶ οἴνου καὶ σμύρνης καὶ βαλσάμου καρποῦ καὶ χαλβάνης καὶ ῥητίνης σωτίθεται. δόκιμον δὲ ὅτι τὸ βαρύοσμον καὶ λιπαρὸν· ἐμφαῖνον μᾶλλον τοῦ καρδαμώμου καὶ τῆς σμύρνης, ἢπερ τῆς χαλβάνης. σφόδρα δὲ θερμαίνει καὶ πυρᾷ καὶ αὐαστικοῖ, ἐπισπᾶταί τε καὶ καθαίρει ἕλκη· πρὸς τὲ νεῦρα καὶ μῦας διακοπέντα ποιεῖ, ὑδροκήλας τὲ σὺν σπάσιν. μίγνυται δὲ καὶ μαλάγμασι καὶ κηρωτοῖς. πρός τε ῥίγη καὶ ὀπισθοτονικῶς ἀπωλυμένους χρησιμεύει· κινεῖ δὲ καὶ ἱδρῶτας, καὶ αὐαστικοῖ τὰ πρὸ ὑστέραν, καὶ σκληρίας τὰς πρὸ αὐτῶν χαλᾷ. ἔχει δὲ καθόλου μαλακτικὴν τὴν δύναμιν.

Περὶ Μεγ-

Men-

Mendesium. Cap. LXXIII.

Mendesium constat balanino oleo, myrrha, casia, & resina. Aliqui tamen post singulorum pondera, cinnamomi exiguũ addunt, nullo compendio: nam quæ simul excocta non fuere, vim nullam exhibent. Similem metopio vim obtinet, sed inferiorem multó.

Stacte. Cap. LXXIIII.

Stacte vocatur pinguitudo recẽtis myrrhę cũ exigua aquatuę, & organo expressę. Ea per quàm odorata, ac preciosa est: atq; vnguẽtũ per se facit, quod stacte nominatur. Maximè probatur, quæ nullã olei mistionẽ admisit, cuius minima portio cópos est viriũ plurimarũ. Vim calfactoriã myrrhæ & calidis vnguentis respondentẽ habet.

Cinnamominũ. Cap. LXXV.

Cinnamominum confit è balanino oleo, & xylobalsami, calami, iunci odorati spissamẽtis, atque cinnamomi, & seminis balsamini suauitate conditur, quadrupláque myrrhæ ad cinnamomum portione, mel ad cogenda omnia adiicitur. Laudat nõ acre, molli odore, planè myrrhã redolés, crassum, odoratũ, gustu perquã amaro.

Id

Περὶ Μενδησίου. Κεφ. οὗ'.

Καὶ τὸ μενδήσιον δὲ λεγόμενον, ἐκ τοῦ βαλανίνου ἐλαίου καὶ σμύρνης καὶ κασσίας* καὶ ῥητίνης σκευάζεται. ἔνιοι δὲ μετὰ τὸν κατασταθμισμὸν, κιννάμωμον μικρὸν προσεπεμβάλλουσιν ἀνωφελῶς· οὐκ ἐνδίδωσι γὰρ τὸ μὴ συναφηψηθὲν τῷ δώματι. ἐμφερῆ δὲ ἔχει τῷ ὑπερείαν τῷ μετωπίῳ, ἥπιονα μέν τοι.

Περὶ Στακτῆς. Κεφ. οδ'.

Στακτὴ δὲ καλεῖται προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρὸν, νεκρωθὲν ὕδατος ὀλίγῳ, ἀποτεθλιμμένου τε δι' ὀργάνου. εὐώδης τε λίαν καὶ πολυτελὴς ἐστι· καὶ καθ' ἑαυτὴν ὅσον μύρον τὸ καλούμενον στακτή. δόκιμος δὲ ὅτιν ἀμιγὴς ἐλαίου καὶ ἐν ἐλαχίστῳ πολείτην δύναμιν κεκτημένη, οὔθ' θερμαντικὴν, ἀναλοῦσαν τὴν σμύρναν τῶν μύρων.

Περὶ κιννα μωμίνου. Κεφ. οε'.

Κιννα μώμινον δὲ ἔκ τε ἐλαίου βαλανίνου καὶ συμμάτων ξυλοβαλσάμου, καλάμου, σχοίνου, νάρδου· τῶν δὲ, κιννα μώμου, βαλσάμου καρπῶν, σμύρνης τετραπλασίονος τοῦ κιννα μώμου σκευάζεται. μίγνυται δὲ καὶ μέλι εἰς τὴν φύρασιν. δόκιμον δὲ ὅτι τὸ θερμὸν μαλακὸν δὲ τῇ ὀσμῇ, καὶ πυρεμφαῖνον σμύρνης, παχύ τε καὶ εὐῶδες, ἄγαν ὃ τῇ γεύσει πικρόν. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐκ ἐν ῥητίνης, ἀλλ' ἐν σμύρνης ἔχει τὸ πλέον· ἡ γὰρ ῥητίνη οὐ πρόσδοσι πικρίαν, οὐδὲ εὐωδίαν. Δύναμιν δὲ ἔχει σφόδρα θερμαντικὴν καὶ πικράν. ἀνασκοῖ γοῦν θρόμβους καὶ διαφορεῖ, καὶ διαχεῖ, καὶ ἐπισπᾶται ὑγρὰ, καὶ πνεύματα· ἔστι δὲ καρηβαρικὸν, ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ κατὰ μήτραν ζῶα ἐλαίῳ διπλασίονι καὶ κηρῷ, καὶ μυελῷ. ὅτω γὰρ ἀναβάλλει τὸ πολὺ τῆς θρυπτικότητος, καὶ γίνεται μαλακτικόν. ἄλλως γὰρ συγκαίει καὶ σκληρύνει βαιότατα πάντων τῶν παχέων μύρων. ποιεῖ καὶ πρὸς σύριγγας καὶ σήψεις ἀναργῶς· καὶ πρὸς ὑδρωπικὰς καὶ αἴθρακας καὶ γαγγραίνας σὺν καρδαμώμῳ· πρός τε ῥίγη τὰ φρικώδη καὶ πρὸς τρόμους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἰοβόλων θηρίων δακνομένους ἐν συγχρίσμασι, ἐπίθεμά τε σκορπιοπλήκτοις καὶ φαλαγγοδήκτοις.*

Περὶ ναρδίνου μύρου. Κεφ. οϛ'.

Νάρδινον μύρον ποικίλως σκευάζεται διὰ τὸ μαλαβαθρίνῳ φύλλῳ καὶ δίχα τούτου· ὡς τὸ πολὺ δὲ μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ, ἢ ὀμφακίνῳ· πρὸς μὲν τὴν σύφιν τοῦ ἐλαίου ὄγκος· πρὸς δὲ τὴν εὐωδίαν κόστος, ἄμωμον, νάρδος, σμύρνα, βάλσαμον. ἔστι δὲ χρηστὴ ἡ λεπτὴ, μὴ δριμεῖα, ἔχουσα τὴν εὐωδίαν τῆς ξηρᾶς νάρδου ἢ ἀ-

Id nõ aresina, sed myrrha crassitudinẽ obtinuit: resina enim neq; amaritudinẽ præbet, neque vllã odoris gratiã adiicit. Vim habet admodũ acrẽ, amarã, & calfacientẽ. Itaq; ora venarum aperit, calfacit, discutit, diffundit, humores & spiritus attrahit, caput aggrauat, cõtra vuluæ vitia cũ duplo oleo, cera, & medulla efficax est. Ita enim ferè multũ acrimoniæ exolescit, & quædã emolliẽdi vis contrahitur. alioqui adurit, & præ omnibus crasis unguẽtis indurat. Facit mirũ in modum ad fistulas & vlcera quę putredinis vitiũ senserunt: itẽ ad hernias humidiores, carbũculos, febriũ horrores, tremores, gãgræná́sq; cũ cardamomo: aduersus serpentiũ morsus illinitur, scorpionũ & phalangiorũ ictibus cum tritis grossis imponitur.

Nardinum. Cap. LXXVI.

Ratio nardini faciundi euariat. Nam aut malabathrino folio, aut sine eo fit: plerunq; autẽ balanino oleo, aut omphacino: iuncus odoratus spissamenti gratia adiicitur: sicuti propter odoris suauitatem, crocus, amomum, nardum, myrrha, balsamum. Laudatur tenue, non acre, nardi aridæ

aut

aut amomi odorem referens. Vis ei extenuans, acris, expurgat, excalfacit, absterget humores, rarefacit. Hoc liquidũ est, nec habet strigmenti crassitudiné, nisi resinãre cipiat. Fit etiã simplex ex omphacino oleo, iũco, calamo, costo & nardo.

Malabathrinũ. Cap. LXXVII.

Malabathrinum spissamenta nardini habet, insuper myrrhæ pluscũlũ additur: qua de causa calfacit, crocino aut amaracino viribus respondens.

Myrrha. Cap. LXXVIII.

Myrrha lachryma est arboris, quæ in Arabia gignitur, Ægyptiæ spinæ non dissimilis: è cuius vulnere defluit lachryma in subiectas tegetes, alia circũ caudicé concrescit. Dicitur ex his aliqua pediasimos præpinguis, qua expressa, Stacte emittitur. Alia gabirea pinguissima, læto & pingui solo nascẽs, ea copiosam sudat stacten. Omnium prima est, quæ troglodytica appellatur, accepto cognomine à loco, in quo prouenit: splendens, subuiridis, ac mordens. Quinetiam legitur tenuis quædam, quæ à troglodytica secunda est, bdellij modo mollis, verum odore grauiuscula, apricis nascens.

Alia

ἢ ἀμώμου. Δυώαμις δὲ ἀυτῆς λεπτωτικὴ, δριμεῖα, σμηκτικὴ, ἀραιωτικὴ ὑγρῶν, θερμαντική. ὑγρὰ δέ ὅτι καὶ οὐ γλοιώδης, ἐὰν μὴ ῥητίνην ἔχῃ. σκευάζεται δὲ καὶ λιπῇ δι' ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ σχίνου, καὶ καλάμου, καὶ κόστου, καὶ ναρδου.

Περὶ Μαλαβαθρίνου. Κεφ. οϛ'.

Τὸ δὲ μαλαβάθριον, ἔχει μὲν σύμμιξιν ἃ καὶ ἡ νάρδος, σμύρνης δὲ πλέον· διὸ καὶ θερμαντικόν, ἀναλογοῦν τῷ κροκίνῳ καὶ ἀμαρακίνῳ τὴν δύναμιν.*

Περὶ Σμύρνης. Κεφ. οϛ'.

Σμύρνα δάκρυόν ὅτι δένδρου γινομένου ἐν Ἀραβίᾳ, ὅμοιον τῇ αἰγυπτιακῇ ἀκάνθῃ· οὗ ἐγκοπέντος ἀποῤῥεῖ τὸ δάκρυον εἰς τὰ πεζομένα ψιάθους· τὸ δὲ, ὅπερ τῷ στελέχει ἐπιπήγνυται. καὶ λέγεται αὐτῆς ἡ μὲν τις πεδιάσιμος λιπαρὰ, ἧς πεζομένης, ἡ σκληραμβάνεται· ἡ δὲ τις γαυρέα καὶ παρωτάτη, ἐν εὐγείοις καὶ λιπαροῖς τόπις γινομένη, ἡ καὶ πολλὴ αὐτῆς τὴν σακτήν. ἐφεστεύει δὲ ἡ τρωγλοδυτικὴ καλουμένη, ἀπὸ τῆς γινώσεως αὐτὴν χώρας. ἔστι χλωρὰ καὶ δακτικὴ οὖσα, δακνώδης. συλλέγεται δὲ τις καὶ λιπὴ μετὰ τὴν τρωγλοδυτικὴν ἀριθμουμένη, ἐνάπαλλος ὡς τὸ βδέλλιον, ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, ἐν εὐηλίοις τόποις γινομένη· ἡ δὲ τις

ἡ δὲ τις καυκαλὶς λεγομένη, ὑπόφαιος, μέλαινα, κάτοπος. ἡ δὲ χείριστη ἐν ἅπασιν, ὀργασίμη καλεῖται, ψαφαρὰ καὶ ἁλιπὴς, δριμεῖα, κομμίζουσα τῇ ὄψει καὶ τῇ δυνάμει. καὶ ἡ ἀμυγδάλη δὲ καλουμένη, ἀποδόκιμος. καὶ πίσσαται δὲ ἐξ αὐτῶν γίνεται· ἀπὸ μὲν τῶν λιπαρῶν εὐώδη καὶ λιπαρά· ἀπὸ δὲ τῶν ξηρῶν ἁλιπῆ καὶ οὐκ εὐώδη, ἄτονος διὰ τὸ μὴ ἐπεισελήφθαι ἔλαιον εἰς τὴν ἀνάπλασιν. δολίζεται δὲ κόμμι βραχέντι σμύρνης ἀποβρέγματι καὶ μιγνυμένῳ. ἐλέγχου δὲ τὴν νέαν, ψαθυρὰν, κούφην, ὁμόχρωμον πανταχόθεν, καὶ τὴν ἐν τῷ θλασθῆναι, ἔνδοθεν, λευκὰς, ὀγυρομένας, ἔχουσι διαφύσεις, λείας, μικροβώλου τε, πικρὰν, εὐώδη, θριμαίαν, θερμαντικήν· ἡ δὲ βραχεῖα καὶ τῇ χρόᾳ παιώδης ἐστὶν ἄχρηστος. Δυώαμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, καρωτικὴν, κολλυπτικὴν, ξηραντικὴν, συπτικὴν, μαλάττει δὲ καὶ μήτραν μεμυκυῖαν καὶ ἀνασομῖ· ἄγει δὲ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα συντόμως, ζωὰ ἀφιγδίῳ ἢ θέρμων ἀποβρέγματι, ἢ πιπαίου χυλῷ πεφυτευθεῖσα. λαμβάνεται δὲ αὐτῆ καταπότια, μέγεθος κυάμου πρὸς βῆχα χρόνιον καὶ ἐρεθισμοὺς, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ διάρροιαν, καὶ πλευρᾶς πόνους καὶ δυσεντερίας, λύει δὲ καὶ ῥίγη, πρὸς

Alia caucalis cognominatur, præter modũ exoleta, nigra, & retorrida. Omniũ deterrima, quę ergasima dicitur, pingui carẽs, cano situ obducta, acris ad gũmi imaginẽ vergens, & viribus eius proxima. Improbatur aminnea cognomine. Ex iis pastilli fiunt, sed è pinguibus pingues, & odorati: è sicciori bus haudquaquam pingues, & inodorati: minus odore pollet, quæ oleum non admisit, cum in pastillos digerebatur. adulteratur macerato gummi aqua, in qua myrrha maduerit. Eligenda est recens, squallore obsita, leuis, vndique cõcolor, quæ cõfracta venas vnguium modo candidas & læues ostendat, minutis glebis, amara, acris, odorata, calfaciẽs: superuacua & inutilis est ponderosa, coloris picei. Calfacit, cohibet, soporem gignit, glutinat, siccat, astringit, vulua emollit, & præclusam aperit: menses & partus celeriter extrahit, cum absinthio, lupinorum cremore, vel succo rutæ admota: tuberculo fabæ deuorat in vetere tussi, orthopnœa, in laterũ pectorisq; doloribus, in alui profluuio, & dysenteria: horrores discutit,

duabus horis ante febrium acceſsiones, fabæ magnitudine pota cum pipere & aqua: ſubdita linguæ liquatáque, ſcabritiem arteriæ expolit: obtuſam vocem expedit, ventris tineas enecat, contra grauem oris halitum manditur, & aduerſus alarum tædia cum liquido alumine illinitur. gingiuas & dentes ſtabilit, colluto cum vino & oleo ore: vulnera capitis illitu glutinat, medetur fractis auribus ac oſsib⁹ nudatis, peruncta cum cochleæ carnibus. Item purulentis auribus inflammatísque cum meconio, caſtorio, & glaucio: ad varos autem cum caſsia & melle illinitur, impetigines ex aceto purgat, defluentes capillos cum ladano & vino myrteo illita, firmat: diuturnas deſtillationes lenit, illitis penna naribus: oculorum vlcera complet, albugines tollit, caliginem diſcutit, ſcabritiem læuigat, Fit è myrrha, perinde atque thure, fuligo, &, vt poſtea oſtendemus, ad eadem conueniens.

Myrrha Bœotica.

Cap. LXXIX.

Bœotica myrrha, diſſecta radix eſt arboris cuiuſdã ĩ Bœotia naſcẽtis

πρὸ δύο ὡρῶν ἢ ἐπιβολῆς μ̃ πέρεως ϗ ὕδαλος τὸ μέγεθος κυάμου πιθεῖσα, ἀρτηρίας τε βαρύττουσα ϗ δασυσμὸς φωνῆς, ἀποκαθίσησιν ὑπεπιθεμένη τῇ γλώττῃ κρεμαμένη δ̃ ϗ ἕλκη ἀπεχυλιζομένη· κλείνει δ̃ ϗ ἕλκη θας, καὶ πρὸς δυσωδίαν σώματος διαμασωμένη· πρὸς δ̃ μαραλῶν πυους, μ̃ συπήρειας ὑγρὰς διαχέεται· σὺν οἴνῳ δ̃ ϗ ἐλαίῳ διακλυζομένη, ὀδόντας ϗ ἕλκα κεραπόλλα δ̃ ϗ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ βραμαλάττουσα ἐπιπασσομένη, ϗ τὰ τεθλασμένα ὦτα ϗ ἐψιλωμένα ὀστᾶ τὰ σὺν κοχλίου σαρκὶ ἐπιχριόμενα, ϗ τὰ πυορροοῦντα τῶν ὤτων φλεγμαίνοντα, σὺν μηκωνίῳ ϗ σοείῳ ϗ γλαυκίῳ· πρὸς δὲ ἰοῦσαν μ̃ καυσίας ϗ μέλιτος ὀπτῆχει λιχμῶμενος τὲ ἀποσμήχει σὺν ὄξει τείχας ῥεούσας μ̃ λαδάνῳ ϗ μυρσινίνῃ καταχριομένη ῥόσται· φωτοῦνει δ̃ ϗ τὸν χρονίως τὰ ῥῆνας διαχριομένη περῶ ξωτήρων· πληροῖ ϗ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς ἕλκη, ϗ καταίρει τὰ λευκώματα ϗ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῶν ραις, ϗ βαχώματα σμήχει· γλαυτα δὲ ϗ λιχνὶς ἐξ αὐτῆς ὁμοίως τῇ ἐν τῷ λιβάνου, ὡς ὑποδείξομεν, ἀμόζουσα πρὸς τὰ αὐτά.

Περὶ Βοιωτικῆς σμύρνης.

Κεφ. οϑ'.

Ἡ δὲ βοιωτικὴ σμύρνα, ἔστι δ̃ δρου πηγὸς ἐν βοιωτίᾳ γλυκαν

δου ῥίζα τετμημένη. ἐκλέγου δὲ ἢ ἐμφερῆ σμύρνῃ κτ̃ ἢ εὐωδίαν. Δύναμιν δ̃ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, διαπτικήν. μίγνυται δ̃ ϗ θυμιάμασι χρησίμως.

Περὶ σύρακος. Κεφ. π'.

Σύραξ δάκρυόν ἐστι δένδρου πηγὸς ὁμοίου κυδωνίῳ. διαφέρει δ̃ αὐτῆ ὁ ξανθὸς καὶ λιπαρὸς ῥητινώδης, ὀρόμβους ἔχων ὑπολευκοις, ὑπιδιαμιλῶν τῇ εὐωδίᾳ ὡς ὀπτλεῖσθαι, καὶ ἐν τῷ μαλάττεσθαι αὐτὸς ὑγιαίνουσαν πινὰ μελιτώδη· τοιοῦτος δέ ἐστιν ὁ καταβαλίτης καὶ ϖισιδιακὸς καὶ κιλίκιος. φαῦλος δὲ ὁ μέλας καὶ * ϕαυδὲς, καὶ ϖιτυρώδης. εὑρίσκεται δὲ καὶ δάκρυον κόμμι ἐοικὸς, δακτύλῳ, σμυρνίζον· ὀλίγον δὲ τοῦτο γίνεται. δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου ϖρίσμασιν ἄνθρ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀπιεσθαι μιγνυμένη καὶ μέλιτι καὶ ἴρεως ὑποσάθμῃ, καὶ ἄλλοις ϖοῖν. ἔνιοι δὲ κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες συμμιγάσουσιν ἐν τοῖς ὀξυτάτοις ἡλίοις τῷ σύραγγι, καὶ δι' ἠθμοῦ ἐυρυτρήτου, ἐκθλίβουσιν εἰς ὕδωρ ψυχρὸν ϖοιοῦντες σκωλήκια ϗ ϖολοῦσι, σκωληκίτην ὀνομάζοντες.* ἐγκρίνουσι δὲ οἱ ἄπειροι τὸν τοιοῦτον ὡς ἀκέραιον, οὐ ϖροσέχοντες τῇ κατὰ τὴν ὀσμὴν εὐτονίᾳ, δριμὺς γὰρ λίαν ἐστὶν ὁ ἄδολος.

Δύναμιν

tia naſcentis, Melior eſt quæ myrrham odoris ſuauitate repreſentat. Vis ei calfactoria ineſt, emollit diſcutítq; ſuffimentis commodiſsimè inſeritur.

Styrax. Cap. LXXX.

Styrax lachryma eſt arboris malo cotoneę ſimilis. Prefertur ſordeſcens, flauus, reſinoſus, albicãtibus grumis, quàm plurimũ in ſua odoris gratia permanẽs: qui dũ mollitur, melleũ liquorẽ reddit: qualis è Cataballis, Piſsidia, & Cilicia deuehitur. Deterior niger, furfuroſus, friabilis, canóq; ſitu obductus. Cæterum lachryma inuenitur gũmiũ ſimilitudine, perlucida, & myrthæ æmula: verũ perpauca manat. Adulterat̃ ligni ſcobe, quã vermiculi erodẽtes excuſſerũt, melle, & iridis ſedimẽto, & q̃buſdã aliis. Alij cerã aut adipẽ odoribus imbutũ, flagrãtiſsimis ſolib⁹ cũ ſtyrace ſubigũt, & p̃ laxa cribri foramina ĩ frigida aqua veluti vermiculos exprimũt, venũdantq;. Styracẽ hũc (quoniã vermiculorũ ſpecie cõtrahat̃) ſcholecitẽ cognominant, tanq̃ ſyncerũ imperiti approbãt, nõ animaduertẽtes ad præcipuam odoris fragrantiã: ſiquidem acer admodũ eſt, qui adulterationis vitio caret.

Styrax calfacit, emollit, & concoquit: medetur tusi, destillationibus, raucedini, grauedini, & interceptæ voci: vuluę præclusæ duritiáve laboranti conuenit, cit menses potu appositúque, aluũ leuiter mollit, si exiguum cum resina terebinthina catapotij modo deuoretur. Miscetur vtiliter discutiẽtibus malagmatis, acopísque. Adoletur autẽ & igni torretur, vt fiat ex eo, veluti ex thure, fuligo, ad eadem conueniẽs ad quæ thuris fuligo. Ex eo etiam in Syria styracinum oleum componitur, quod calfacit vehementer, & emollit: verum caput dolore afficit, adgrauátque, & soporem adfert.

Bdellium. Cap. LXXXI.

Bdellium alij bolchon appellant, alij madelcon: lachryma est saracenicæ arboris. Probatur gustu amarũ, translucidũ, taurini glutinis in morẽ, intus pingue, liquescens facile, ligni ac sordis expers, suffitu odoratum, vngui simile. Est etiamnũ bdellij genus sordidum, nigrũ, vberioribꝰ glebulis in offas cõuolutũ, aspalathi odore, ex India aduectum. Defertur etiã à Petra oppido siccũ, resinosum, liuescẽs, sed facultate secundũ.

Δώαμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, πεπτικὴν· ποιεῖ πρὸς βῆχας καὶ καταῤῥοὰς, κοιλίας, βεράγχους, ἀποκοπὴν φωνῆς· ἁρμόζει καὶ πρὸς ταὶς ἐν ὑστέραις μύσεις καὶ σκληρίας· ἐμπλαστικὸν πάσχει πυόμβυος καὶ πρὸς ἰσχιάδα μενος, κοιλίαν τε κούφως μαλάττει καταπυόμβυος ὀλίγος μετὰ ῥοφήσεως τερεβινθίνης. μίγνυται δὲ καὶ μαλάγμασι διαφορητικοῖς καὶ ἀκόποις χρησίμως. καίεται δὲ καὶ ὀπᾶται καὶ φώγυται καὶ θαλοῦται ὡς λίβανος· ἁρμόζει τε ἡ αἰθάλη πρὸς ἃ καὶ ἡ τοῦ λιβάνου. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σκευαζόμβυον χρῖσμα ἐν τῇ συείᾳ συφάκνῃ θερμαίνει καὶ μαλάττει ἰσχυρῶς· καὶ φλεγμαλγὲς μάλιστα καὶ βαφὴ καὶ κεφαλικὸν καθίστησιν.

Περὶ βδελλίου. Κεφ. πα'.

Βδέλλιον οἱ δὲ μάδελκον, οἱ δὲ βολχὸν καλοῦσι· δάκρυον ἐστὶ δένδρου σαρακηνικοῦ. δοκιμάζεται δὲ ὅτι ἐστὶν αὐτῇ τὸ τῇ γεύσει πικρὸν διαυγὲς, πανεγκολλῶδες, λιπαρὸν δὲ βάθοις καὶ ὁμαλὲς κτον, ἀμιγὲς ζύλων, καὶ ῥυπαρείας, εὐῶδες ἐν τῇ θυμιάσει, ἐοικὸς σμύρνῃ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ῥυπαρὸν καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον, παλαιῶδες, κομιζόμβυον ἀπὸ τῆς ἰνδικῆς. φέρεται δὲ ἀπὸ τῆς πέτρας, ξηρὸν, ῥητινῶδες, ὀπῶδες πέλιον, δευτερεύον τῇ δωμάμει. δολοῦται δὲ μιγνύμβυον κόμμι· τὸ δὲ πιοῦτον ἀχ ὁμοίως πικραίνει τὴν γεῦσιν, ἔν τε τῇ ὀσμῇ θυμιάσι, ἀχ ἥττως εὐῶδες ἐστί. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, διαπνευκτικὴν. βεγχοκηλῶν καὶ σκληρίων καὶ ὑδροκηλῶν, ἐνεδὼν πνεύμα ἀσίτου· αὐξομοῖ καὶ τὴν μήτραν πρὸς ἑαυτὴν ὀσμώμβυον καὶ ἐφέλκεται δὲ καὶ τὰ ἔμβρυα καὶ πᾶσαν ὑγρασίαν, θρύπτει δὲ καὶ λίθους πινόμενον, καὶ οὖρα ἄγει, βηχικοῖς τε καὶ πνευμονικτοις, ὠφελίμως δίδοται· ἁγαθὸν δὲ καὶ πρὸς ῥήγματα, ἀποσματα, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ διαῤῥομὰς πνευμάτων· μίσγεται δὲ καὶ μαλάγμασι τοῖς ἁρμόζουσι πρὸς ταὶς σκληρίας καὶ ἕδρας τῶν νεύρων· κατεργάζεται δὲ κοπτόμβυον, παραχεομβύου οἴνου ἢ ὕδατος θερμοῦ.

Περὶ λιβάνου. Κεφ. πβ'.

Λίβανος γίνεται μὲν ἐν ἀραβίᾳ τῇ λιβανοφόρῳ καλουμβύῃ. πρωτεύει δ' ὁ ἄῤῥην καλάμβυος σταγόνιας, στρογγύλος φυσικῶς. ἔστι δ' ὁ τοιοῦτος ἄτομος λευκός τε καὶ θλασθεὶς ἔνδοθεν λιπαρὸς, ὀσμῇ μαθεὶς ταχέως ἐκκαμόμβυος. ὁ δὲ ἰνδικὸς ὠοκῤῥός τε ἐστὶ, καὶ πελιὸς τὴν χρόαν, λίνεται δ' ἐν κατὰ τὴν ὀσμὴν στρογγύλος· τέμνοντες δὲ αὐτὸν εἰς τετράγωνα σχήματα καὶ βάλλοντες εἰς κεφάλεια, κυλίουσιν ἕως

Adulteratur gummi, sed ita vitiatum non perinde gustui amaritudinem repæsentat, nec vsque adeò suffitionibus odoratum. Calfacit & emollit duritias, & turgentia guttura, humidásque hernias discutit, cum ieiuna saliua dilutum: vuluæ spiracula laxat appositu & suffitu, & partus humiditatésque omneis extrahit, calculos potu comminuit, vrinam mouet tusientibus & à serpente percusis, vtilissimè datur: valet ad rupta, vulsa, laterum dolores, & discursantes spiritus: malagmatis inseritur, quæ contra duritias & neruorum nodos prosunt: contusum resoluitur affuso vino aut aqua calida.

Thus. Cap. LXXXII.

Thus in ea gignitur Arabia, quæ thurifera cognominatur. Primatũ tenet ĩ eo genere masculũ, stagonias appellatũ, suapte natura rotundũ: tale autẽ indiuiduum est, candidũ, cùm frangitur, intus pingue, in suffitu statim ardens. Indicum verò fuluescit, & colore liuet, sed rotundum industria factitant: nam in quadrangulares formas dissectũ fictilibus versant,

donec rotunditatē contrahat: verùm huiusmodi thus tēpore flauescit, quod atomū aut syagrū appellāt. Secundū locū habet Arabicū, & ī Smilo nascēs, quod aliq copiscū vocāt, minꝰ multò & fuluius. Est & genus aliud, cui amωmitæ cognomen est, alioqui cādidum: quod dū mollitur, mastiches more digitis cedit. Adulteratur in itinere, pini resina & gūmi, quod facile deprehēdi potest: siquidē suffitū gūmi flammā nō eiaculatur, & resina in fumū euanescit, thus verò statim ardet: idē maleficiū odor prodit. Ad calfaciendū & astringēdū pollet, oculorū caliginē discutit, caua vlcera cōplet & ad cicatricem perducit cruenta vulnera glutinat, infrenatq; cūctas sanguinis eruptiones, etiamsi cerebri membranis effluat: vlcera quæ cacoēthe vocantur, & sedis & reliquarum partiū permulcet tritū cū eo & lacte linamentū: formicantes verrucas inter initia, impetiginēsq;, ex aceto & pice illitū, tollit: ambusta igni pnionēsq; cū suillo adipe aut anserino, & vlcera ī capite manātia cū nitro, si infricetur, sanat: paronychiis cū melle auribus fractis cum pice, medetur:

ἕως ἂν ἀπολάβοι τὸ στρογγύλον ῥῆμα· χρόνῳ δὲ ὁ τοιοῦτος ξανθοῦται, ἄτομος ἢ σύαγρος καλούμενος. δευτερεύει ὃ ὁ ἀραβίας καὶ ὁ ἐν σμίλῳ, ὃν ἔνιοι κοπίσκον καλοῦσι, μικρότερον καὶ κιρρότερον ὄντα. λέγεται δέ τις καὶ ἀμωμίτης, ἄλλως μὲν λευκὸς· ἐν δὲ τῷ μαλάττεσθαι ἐνδίδοὶ ὡς μαστίχη. δολοῦται δὲ πᾶς λίβανος τῇ πιτυΐνῃ ῥητίνῃ μεθαλευόμενος, καὶ κόμμι. ἐυχρὴς δέ ἐστιν ἡ διάγνωσις· τὸ μὲν γὰρ κόμμι οὐκ ἐκπολοῦται θυμιώμενον, ἡ δὲ ῥητίνη εἰς κάπνον ἐκτυφοῦται· ὁ δὲ λίβανος ἐξάπτεται. ὅλοι δὲ καὶ ἡ ὀσμὴ τοιοῦτον. δύναται δὲ σφηκοῦν, σύφειν, ἀποκαθαίρειν τὰ ἐπισκοτοῦντα τῆς κόρης, καὶ τὰ κοῖλα τῶν ἑλκῶν πληροῦν καὶ ἀπουλοῦν, κολλᾶν τε τραύματα τραύματα, αἱμορραγίαν τε πᾶσαν, καὶ τὴν ἐκ μήτρας· παρηγορεῖ καὶ τοῖς δακτύλιον καὶ τὰ λοιπὰ μέρη καχοήθη ἔμμυστες λεῖος, σὺν γάλακτι, καὶ τὰς ἐν ἀρχῇ ψωρικίας καὶ λειχῆνας, ζωὸν ὄξει καὶ πίσσῃ κατεχόμενος αἴρει, καὶ τὰ πνευκαυτὰ δὲ ἕλκη καὶ χάμετλα ἴᾶται σὺν στέατι χοιρείῳ ἢ χήνειῳ· ἀχῶρας δὲ σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται. παρωνυχίας τε σὺν μέλιτι, ὠτων θλάσεις σὺν πίσσῃ

ad

πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἀλγήματα τῶν ὠτων, ζωὸν οἴνῳ γλυκεῖ ἐγχεόμενος, μαστούς τε τῶν ἀπὸ τοκετῶν φλεγμαίνοντας σὺν κιμωλίᾳ καὶ ῥωδίνῳ καὶ ἀχρειώμενος ὠφελεῖ· μίγνυται δὲ καὶ τοῖς πρὸς αἰτιείαν ὠφελίμως, καὶ τοῖς σπλαγχνικοῖς φαρμάκοις, αἱμοπτοϊκούς τε ὠφελεῖ πινόμενος· μανιώδης δὲ ὅστις πινόμενος ὑπὸ τῶν ὑγιαινόντων, πλείων δὲ μετ' οἴνου πρὸς ὑπτίους καὶ κτείνει. καίεται δὲ λίβανος ἐπ' ὀστράκου καθαροῦ τεθεὶς, ὑφαπτόμενός τε χόνδρῳ αὐαφέντι ἀπὸ λύχνου, ἄχρις αὖ ἐκκαῇ· δεῖ δὲ μετὰ τὴν τελείαν καῦσιν πωμάζειν τινὶ ἄχρις αὖ σβεσθῇ· οὕτω γὰρ ἂν ἐκτεφροῦται. ἔνιοι δὲ πεπιθέασι τῷ λοπαδίῳ ἀγγεῖον χαλκοῦν, κοῖλον κατὰ μέσον τετρημένον, πρὸς ἔκλιψιν τῆς λιγνύος, ὡς ὑποδέξομαι ἐν τῷ περὶ αἰθάλης λιβανωτοῦ λόγῳ. οἱ δὲ, εἰς ὠμὴν χύτραν βάλλοντες καὶ περιπλάσαντες πηλῷ, καίουσιν ἐν καμίνῳ. φώγνυσι δ' ἐπ' ὀστράκου καινοῦ καὶ ἀνθράκων διαπύρων, ἕως ἂν μικέτι πομφολυγίζῃ, μὴ δὲ λιπαρείαν πυᾷ ἢ ἁλμίδα ἀνίῃ. θρύπτεται δ' εὐχερῶς μὴ καταχεόμενος ὑδρός.

Περὶ Φλοιοῦ Λιβάνου. Κεφ. πγ'.

Φλοιὸς δὲ λιβάνου διαφερεῖ ὁ παχὺς καὶ λιπαρὸς καὶ ἐυώδης, πρόσφατος, λεῖος καὶ μὴ λεπρώδης ἢ ὑμενώδης. δολοῦται δὲ μιγνύμενος

ad reliquos auriū dolores cum dulci vino iufunditur, inflammatæ à partu mammę cum cimolia & rosaceo magna vtilitate perungūtur, additur ad arteriæ viscerúmq; medicamenta, prodest sanguinis excreationi potum: sed in secunda valetudine hausturn insaniā mouet, & largius cum vino potum interficit. In fictili mundo thus crematur, flagrante glebula succensum à lucerna, donec exuratur: post perfectam vstionem operire oportet, vsque dum restinguatur: sic enim in cineres non redigitur. Aliqui ollulam æneo vase cauo circa medium perforato cingunt ad excipiendam fuliginem, vt in eius mentione mox ostendemus. Alij crudo fictili luto oblito, & in fornacem indito, cremant. Fictili etiam nouo viuacibus prunis torretur, dum non amplius bullet, aut pinguitudinem vaporémve emittat. facile enim comminuitur quod perustum non est.

Thuris cortex. Ca. LXXXIII.

Præfertur thuris cortex crassus, pinguis, odoratus, recens, leuis, minimè scaber, sine membranis. Adulteratur ad-

misto pini aut nucis eius cortice, sed horũ index ignis est: siquidem reliqui cortices suffiti nequaquã incenduntur, sed sine odore fumum eructant: thuris verò cortex ardet, & cũ odoris fragrantia vaporem eiaculatur. Thuris modo vritur, & vis eadem quæ thuri, sed validior astringẽtiórq;. Quare potu cruẽtis excreationibus, vuluis fluxione laborantibus in pessо confert, ad cicatrices oculorũ, & caua sordésque efficax est. tostus scabris lippitudinibus auxiliatur.

Mãna thuris. Ca. LXXXIIII.

Manna thuris probatur candore, micarum frequentia, & puritate. Vim habet eandem quam & thus, sed inualidiusculam. Sunt qui cribrata pini resina, ac polline, aut cortice thuris contusi adulterant: sed hæc igne deprehenduntur. Neque enim æquè suffitu aërium vaporem, sed fuliginosum & impurũ expuit, & permistum suaueolentiæ halitus virus habet.

Thuris fuligo.

Ca. LXXXV.

Fuliginem thuris sic facito: Forcipicula, lucernis accensas singulatim thuris glebas, in nouam fictilem ollam cócauam impo-

LIBER I. 37

imponito: & æreo vase in medio perforato, detersa diligenter sorde, obtegito: alteram admoueto, ex altera eius parte aut vtraque, subiectis quaternum digitorum altitudine lapillis, quò facilius perspici queat, si vrantur: & qua locus capax fuerit, glebulas alias supponito, & anteà quàm prorsus prior gleba restinguatur, aliam imponito: donec sufficiẽtem fuliginem videaris coëgisse. Continuò tamen externæ æramenti partes spongia, aqua frigida madefacta, abstergantur: ita enim tẽperato æris feruore, fuligo omnis inhærebit: quæ alioqui per leuitatem decidua, thuris cinerib⁹ admiscetur. Derasa itaque fuligine, cinis cremati thuris seorsum sub strahẽdus est. Idem opus, quod satisfactum tibi videtur, obeũdum. Oculorum inflammationes mitigat, fluxiones suspendit, vlcera purgat, caua explet, carcinomata sistit.

Fuliginis compositio.

Cap. LXXXVI.

Simili modo è myrrha, resina, styrace, reliquísque lachrymis, fuligo excipitur, ad eadem conueniens.

Picea

Picea & Pinꝰ. Ca. LXXXVII.

Pinus & Picea generi eidem ascribuntur, sed quandam flagitãt specierum distinctionẽ, arbores vulgò cognitæ: quarũ cortex astringit, prodest tritus & illitus intertrigini, vlceribus summũ corpus occupantibus, ambustisq; cum spuma argenti & manna. Vlcera delicatulorum acrimoniam recusantium, cerato myrtino exceptꝰ, ad cicatricem perducit: tritus cum sutorio atramento serpẽtia cohibet suffitu partus & secundas eijcit, potus aluum sistit, vrinam mouet. Folia eorum trita & illita inflammationes leniunt, vulnera ab inflammatione vindicant, trita autem & decocta in aceto, feruenti collutione, dentium dolores mulcent: hepaticis vtilia sunt, drachmæ pondere in aqua aut mulsa pota. Pineæ nucis cortex & folia potu idem præstant. Teda earum particulatim secta si in aceto coquatur, & decocto dens colluatur, dolores leuat. Ex his etiam fit spatha acoporum pessorumq; compositionibus idonea. Quinetiam earum crematarum fuligo ad librarij atramenti cõfectionem excipitur:

ca

Περὶ Πίτυος. Κεφ. πζ'.

Πίτυς γνώριμον δένδρον ἐστὶ τῇ αὐτῇ γλοιᾷ καὶ ἡ λεγομένη πεύκη, εἶδει διαφέρουσα· ἀμφοτέρων δὲ ὁ φλοιὸς συστικὸς, ἁρμόζων πρός τε περιβλιμματα λεῖος καὶ παπαλαυσόμενος, καὶ πρὸς τὰ ἐπιπόλαια τῶν ἑλκῶν καὶ κεκαυμένα σὺν λιθαργύρῳ καὶ μάννῃ· ἀναλιφθεὶς δὲ κηρωτῇ μυρσίνῃ, ἀποτιλοῖ τὰ ἐπὶ τοῦ βυρροχρόων ἕλκη καὶ τὰ ἑρπυστικὰ ἐπέχει μετὰ χαλκάνθης λεῖος, ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ὑστέρα θυμιαθεὶς ἐκβαλλίζει, κοιλίαν τε πεθεὶς ἐφίστησι, καὶ ἕδρα κινεῖ, καὶ τὰ φύλλα δὲ αὐτῶν κατάπλασθέντα λεῖα, φλεγμονὰς παρηγορεῖ, καὶ τραύματα ἀφλεγμαντα διατηρεῖ, λειανθέντα δὲ καὶ ἐφθέντα ἐν ὄξει, ὀδονταλγίας πρεαύνει διακλυζόμενα θερμά· ἁρμόζει δὲ καὶ ἡπατικοῖς τῶν φύλλων ἑλκὴ μία σὺν ὕδατι ἢ μελικράτῳ πεθεῖσα. ποιεῖ δὲ τὰ αὐτὰ καὶ ὁ τῆς στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα πεθέντα. καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐψηθὲν οἰδίον ῥαθὲν εἰς λεπτὰ καὶ ἐψηθὲν σὺν ὄξει, ὀδονταλγίας πρεαύνει, κρατυνθὲν τῷ ἀφεψήματος κῆρῳ τὸ πεπονθὸς ὀδόντος, καὶ ἀπαίρεται δὲ ἐξ αὐτῶν γίνεται εἰς ἀκόπων σκευασίας καὶ πεσσῶν ἐπιτήδειος· ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καμομένων, ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευὴν

πτισσα

ποιοῦντα· καὶ πρὸς καλλιβλέφαρα καὶ καυθοὺς βεβρωμένους, πρός τε πίλα βλέφαρα καὶ ὀφθαλμοὺς διακρύοντας.

Περὶ Πιτυίδων. Κεφ. πη'.

Πιτυίδες ὃ καλοῦσι τὸν καρπὸν τῆς πεύκης, ὁ σύριγξ καλούμενος ἐν τοῖς κώνοις. Δύναμιν δὲ ἔχουσι, συστικὴν, θερμαίνουσαν ποσῶς. βοηθοῦσι δὲ βηξὶ καὶ τοῖς πρὸς τὰ στόμαχα καὶ πάθεσι, καθ' ἑαυτὰς καὶ μετὰ μέλιτος λαμβανόμεναι. Περὶ Στροβίλων. Κεφ. πθ'.

Στρόβιλοι ὃ καὶ καθαροὶ ἐδιτόμενοι, ἢ μετὰ γλυκέος καὶ σικύα σπέρματος πινόμενοι, οὐρητικοὶ, ἀμβλωτικοὶ τε πρὸς κύησιν καὶ νεφρὸς δριμυτήτων, παρηγοροῦσι δὲ καὶ στομάχων δηγμούς, μετ' αὐστηρότητος, χυλὸς λαμβανόμενοι ἐξ' ἐρεβίνθου τε ἀτονίαν σώματος, καὶ τὰς τῶν ὑγρῶν διαφθορὰς ἐξαμβλώσιον. ὅλοι δὲ οἱ στρόβιλοι ἀπὸ δένδρων σφόδρα θλασθέντες ἐν γλυκεῖ καὶ ἐψηθέντες, ἁρμόζουσι παλαιαῖς βηξὶ καὶ φθίσεσι, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ὑγρὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν λαμβανομένου κυάθων τὸ πλῆθος βίων. Περὶ Σχίνου. Κεφ. ε'.

Σχῖνος δένδρον γνώριμον συστικὸν ὅλον· καὶ γὰρ ὁ καρπὸς αὐτῆς καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ φλοιὸς τῶν κλάδων καὶ τῆς ῥίζης ἰσοδυναμοῖ.

γίνε

Lentiscus. Cap. XC.

ea circũlitionibꝰ efficacissimè imponit, quibus palpebras ornãt, colorẽq; mẽtiunt, callibrephara Græci vocãt: arrosis oculorũ angulis, callosis glabriscq; genis, & collachrymationibus opitulat. Pityides. Cap. 88.

Pityides appellantur pinorum piceæq; fructus, qui in conis inueniuntur. Vim astrictoriam habent, & aliquãtum excalfacientem: tussi & pectoris vitiis auxiliantur, per se, aut ex melle sumpti.

Strobili. Cap. LXXXIX.

Nuces pineæ cũ Strobili repurgatæ mãdũtur, aut cũ passo aut cucumeris semine bibuntur, vrinam ciẽt: acrimonias in renibus & vesica hebetãt, stomachi rosiones leniunt: datæ cum portulacæ succo, virium infirmitatem roborant, corruptorum quoq; humorũ labem obtundunt. Pineæ nuces integræ recenter arboribus decerptę in passo frãguntur, & decoctæ, vetustæ tussi ac tabitudini conferunt, si quotidie ex eo liquore terni cyathi bibantur.

Lentiscus. Cap. XC.

Lentiscus nota arbor est, cui toti vis ineſt astringendi: semini enim, folio, ramo, cortici, radicibusq; cognatæ insũt vires.

Liqua-

Liquamentum autē ita fieri solet: Folia, cortex & radix in aqua coquuntur, & vbi abundè cocta refrigeratáque sunt, folia abiiciuntur: aqua denuo coquitur, donec mellis habeat crassitudinem. Lentiscus sua sua astringendi dote, valet aduersus sanguinis reiectiones, alui profluuia, & dysenterias in potu. Item contra eruptionem sanguinis è vulua, & eiusdem aut sedis procidentia. In totum acaciæ & hypocistidis vicem repræsentat. Idem facit succus è tritis foliis. Decoctum fotu caua explet, & fracta ossa ferruminat, vuluæ fluxiones sistit, nomas arcet, vrinam pellit, motus dētium collutione stabilit. Virentes surculi calamulorum vice dentibus repurgandis affricantur. Fit è semine oleum, quod prodest cùm quid adstringi opus est.

Lentiscus. Cap. XC.

Lentiscus resinam gignit, quæ lentiscina cognominatur, & ab aliquibus, mastiche. Pota vtilis est sanguinem reiicientibus, & tussi veteri: stomacho auxiliatur, sed ructum mouet. Additur in dentifricia, & illitiones faciei, ad nitorem cuti conciliandum. Palpebras oculis incōmodas replicat, mā ducata halitū oris comnēdat, gingiuas contrahit. Optima & copiosissima in insula Chio prouenit. Præfertur (nitedulę modo) resplendescēs, & candore Tyrrhenicæ ceræ similis, adulta, retorrida, friabilis, odorata, stridorē ædens. Viridis autē inferior est. Adulterat thuris, resinæq; pineæ nucis mistura.

Terebinthus. Cap. XCII.

Terebinthus cognita arbor est, cuius folia, & semen, & cortex adstringunt, & ad eadem ad quæ lentiscus conueniunt, simili parata modo sumptáque. Fructus esui aptus est, sed stomacho aduersatur: excalfacit, vrinam mouet, venerem excitat, contra phalangiorum morsus conuenienter in vino bibitur. Resina eius ex Arabia petræa defertur. Prouenit etiam in Iudæa, Syria, Cypro, Africa & Cycladibus insulis: sed prævalet candida, perlucida, vitreo colore & in cæruleum vergente, odorata, terebinthum olens. Terebinthus resinas omneis antecedit: proxima lentiscina, & è pinu, & abiete: has

has sequitur è picea & pineis nucibus resina. Natura omnibus calfacere, mollire discutere, expurgare. tusi ac tabi cõueniũt per se, aut in eclegmate ex melle, vitia pectoris expurgant, vrinam cient, cruda concoquunt, ventrem emolliunt, palpebras commodissimè replicant, lepras tollunt, cum ærugine ac lutorio atramento, nitróque: auribus saniem emanantibus cum melle & oleo, item in pruritu genitalium vtiles malagmatis, acopísque admiscentur. La terũ doloribus per se, illitu & appositu auxilio sunt.

Resinæ aliæ. Cap. XCIII.

Liquida resina è pinu & picea, à Gallia & Hetruria conuehi solet, atque olim á Colophone petebatur: hinc Colophoniæ sibi cognomentum vendicauit. A Gallia quoque subalpina: quã vernaculo nomine laricem appellant incolæ. Ea in linctu, & per se, magnopere prodest tusi veteri. Colore inter se distant: siquidem alia candida est, alia oleosa, alia mellei liquoris similitudine, vt laringa. Cupressus etiam liquidã fundit resinam, quæ ad eadẽ pollet. Quæ verò aridarũ generi ascribunt, quædã ex pineis nucib⁹, aliæ abiete, aliæ picea & pinu exierunt. Eligi debet lõgè omniũ odoratissima, trãslucẽs, nõ retorrida, neq; diluta, quãdã ceræ faciem præbẽs, & friabilis. Picea & abiete resinæ cæteras antecedũt. odoratæ enim sunt, atq; thus odore imitãtur. Præstantiores à Pityusa insula deferuntur, quæ secũdũ Hispaniã sita est. Sed q è picea, nucib⁹ pineis & cupresso manarũt, nihil ad illas, nec tãtis viribus potiũtur. Veruntamen eorundem gratia quorũ & illæ sumi solẽt. Lentiscina terebinthinæ respõdet.

Fuligo resinæ. Cap. XCIIII.

Vritur resina omnis liquida in vase quadruplæ capacitatis ad humorẽ, qui infunditur: itaque resinæ congius, in duobus aquæ pluuiæ coquit, subiectis leuibus prunis, resina assiduè mouet, donec omnis odor aboleatur, & friabilis & retorrida reddat, ac digitis cedat. Cęterũ vbi rifrixit, in fictile non picatũ, quod aconitũ vocãt, id est non illitum, recõditur. Fiet etiam eximij cãdoris, si resina omnis eliquata præcolet, quó fœculenta fordes excernatur.

Vruntur

Vruntur quoque ſine aqua, primum lento igne: & vbi coire cœperũt. maior carbonũ ſtruces ſupponitur, & triduo citra intermiſſionem diſcoquuntur, vſque dum antedictas naturæ ſuæ notas exuerint: mox, vt dictum eſt, reponuntur. Aridas vnius diei ſpatio decoxiſſe ſatis eſt. Vſtæ odoratis malagmatibus, & acopis, & vnguentorum colorationibus magnopere vtiles ſunt. E reſina perinde atq; thure fuligo excipitur, ad circumlitiones idonea: quibus palpebras fucant, & colorem mentiuntur. Prodeſt glabris genis, collachrymationibus, eroſiſq; oculorum angulis, ex ea fit atramentum ſcriptorium.

Pix liquida. Cap. XCV.

Pix liquida, quam alij conum vocant, è pinguiſſimis pini piceæq́ue lignis congregatur. Optima eſt ſplendens, ſyncera, lævis. Contra venena, phthiſin, purulentam excreationem, tuſſes, ſuſpiria, & pectoris humores, qui difficile extuſiuntur, efficax eſt, eclegmate cyathi mẽſura cũ melle dato. Tonſillarum & vuę inflammationes, anginæq́; vtiliter perunguntur: purulẽtis auribus infunditur cum roſaceo, & illinit cũ trito ſale ſerpentiũ morſib⁹: adiecta verò pari cera ſcabros vngues extricat, impetigines q́; emẽdat: vuluæ duritias ac ſedis tubercula diſcutit: cũ farinaq́; hordeacea et pueri ꝑpubis vrina decocta, ſtrumas rũpit: cohibet vlcera q̃ ſerpũt, cũ pineo cortice, aut ſulphure, aut furfuribus illita. Cæterũ cũ thuris mãna & cerato ꝓſũdos vlcerũ ſin⁹ cõglutinat, rimis ſedis & pedũ, magno auxilio illinit: vlcera replet, & cum melle purgat: quin & cũ vua paſſa, et melle carbunculos, & putrida vlcera emarginat, diſrumpitq́; erodẽtibus medicamẽtis, quas ſeptas vocãt, ꝑbè immiſcetur.

Picinũ oleũ. Cap. XCVI.

E pice fit quod piſſelæon appellãt, ſeparato liquore aquoſo, qui ſupernatat pici, ſicut ſerum lacti. Nam expanſa, quãdiu pix coquitur, ſupra cortinam vellera pura madeſcunt, acceptóque halitu eius exprimuntur in vas. Quas pix liquida, præbet vtilitates. alopecias capillo replet cum farinã hordeacea illitum, quibus & liquida pix medetur iumẽtorum vlcera ſcabiẽmque emẽdat.

κάονται δὲ ἡ δίχα ὕδατος ἐπ' ἀνθράκων κόφως τοσοῦτον· ὅταν δὲ μέλλωσι συστέφειν ἀνθράκως ἡ πολλὰς ὑποθετέον τὰς ἀνθρακας, ἡ ἐψητέον ἀδιαλήπτως ἐφ' ἡμέρας καὶ νύκτας τρεῖς, ἄχρις ἂν τὸ τεθησημμένον ἰδίωμα ἀπολίπωσιν, ἀποτίθεσο δ' ὡς εἴρηται. ταῖς μὲν τοι ξηραῖς ἀρκέσει δ' ὅλης ἡμέρας ἑψήσαντας ἀποπίθεσθαι. συγχεῖσι δὲ ἡ αἱ κεκαυμέναι, εἴς τε τὰ εὐώδη τῶν μαλαγμάτων καὶ ἄκοπα, καὶ εἰς χρωματισμοὺς μύρων. ὀλλαμέλαινες δ' ἡ λιγνὶς ῥητίνης ὡς τὸ ἐπὶ τῶ λιβανῶ. ἡ ἷς χρησιμένη τοῖς τὰ κηλιδλέφαρα, ἡ τοὺς ἐξεσχισμένους κηλοὺς ἡ ὠδῶν α βλέφαρα, ἡ δακρύοντας ὀφθαλμούς. γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς ἡ μέλαν ὃ γράφομεν.

Περὶ Πίσσης ὑγρᾶς. Κεφ. ϛ.

Πίσσα ἡ μὲν ὑγρὰ ἰδίως ἔνιοι κῶνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶ λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης ἡ πίτυος. ἔστι δὲ καλὴ ἡ πίσσουσα καὶ λεία ἡ καθαρά. πωλεῖται δὲ πρὸς ἀναπάσματα φάρμακα, φθισικούς, ἐμπυϊκούς, ὀγχας, ἀποστήματα δυσανάγωγα τῶ ἐν θώραξι ὑγρῶν, σὺν λιχανοῦ ἡ σελίνου σπέρματος μέλιτος. πωλεῖ δὲ καὶ πρὸς ταῖς τῶν ταριχείων ἡ σαπφυλῶν φλεγμονὰς καὶ συνάγχας διαχριομένη· καὶ πρὸς πυορροοῦντα ὦτα σὺν ῥοδίνῳ ἡ κηρῷ πρὸς ἑρπετῶν δήγματα σὺν ἁλὶ λείοις καταπλασσομένη, καὶ ῥῶ δὲ ἴσῳ μιγεῖσα, λεπρούς ὄνυχας ἀφίστησι, φύματά τε ὑστέρας καὶ σκληρίας δακτυλίου διαφορεῖ· σὺν κριθίνῳ δὲ ἐψηθεῖσα ἀλεύρῳ καὶ παιδὸς οὔρῳ, χοιράδας περιῤῥήγνυσι· μετὰ δὲ θείου ἡ πίτυος φλοιοῦ ἡ πτύρου, ἕρπητας ἐπέχει καταχριομένη· μαύνη δὲ καὶ κηρωτῇ μιγεῖσα, τοὺς ὑπτιάσεις παρακολλᾷ, πρὸς τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει καταχριομένη, πλὴν ἐσθίει τὸ ἕλκη, καὶ ἄπορραθαίρει σὺν μέλιτι, σὺν ταφίδι δὲ ἡ μέλιτι, ἀνθρακας ἡ σπεδόνας πεζαλείφασι· μίγνυται δὲ καὶ σπίπας χρησίμως.

Περὶ Πισσελαίου. Κεφ. ϛϛ.

Γίνεται δὲ ἡ πισσέλαιον ἐκ τῆς πίσσης, χωριζομένου τοῦ ὑδαλώδους αὐτῆς ὀφίσκου· ὃ τοῦτο καθαρὸν ὀῤῥὸς γάλακτι, ἡ ὀλλαμβάνεται δὲ ἐν ᾗ ἑψῶσι τὴν πίσσης, ἐπαφρισμένου ἐρίοις καθαροῖς, ὅταν ὁ τοῦ ἀναφρομένου ἁλμυρὸς ἡμὶν ἀπολίπῃ διάδρομον, ὑποθλίβεται εἰς ἀγγεῖον, ἡ τοῦτο γίνεται ἐφ' ὅσον ἂν χρόνον ἡ πίσσα ἑψῆται. ποιεῖ δὲ πρὸς ὅσα ἡ ὑγρὰ πίσσα. δίδοται δὲ ἡ ἀλωπεκίας καταπλασσόμενον μετὰ κριθίνου ἀλεύρου. θεραπεύει δὲ τοῦτο ἡ ὑγρὰ πίσσα, ἡ τὰ ὑπὸ τῶ κτηνῶν ἕλκη ἡ ψώρας ὑπαχριομένη.

Περὶ

Fuligo liquidæ picis.

Cap. XCVII.

Fit hoc modo è liquida pice fuligo: In lucerna noua q̃ ellychnium habeat, nonnihil picis incendito, lucernáq; fictili vase in clibani speciem cõformato, superius in angustum fornicato, inferius perforato, vt clibani esse solent, operito, & adoleri sinito: consumptoq; liquore nouũ infundito, quo ad sufficientem vsui fuliginem colle geris. Vis ei adstringés, acrisq;. Vsui est ad pigmẽta quib⁹ palpebras linunt & venustant, & ad circũlitiones. Item vbi glabris genis pilos restitui oportet, ad imbecilles lachrymosósq; oculos, insuper ad eorũdem vlcera non inutilis est.

Pix arida.

Cap. XCVIII

Liquida pix decocta in spissam coit, quã vocant aliqui palimpissam: quo in genere quẽdam visci modo lentescit, boscas cognominata: altera ficca est. Probat̃ pura, pinguis, odorata, subrufa, resinosa. Talis Brutia & Lycia, picis resinæque simul naturam habentes. Calfactoriam vim habet: dura emollit, pus mouet, tubercula pannósque discutit, vlcera

Περὶ Λιγνύος τῆς ἐξ ὑγρᾶς πίσσης. Κεφ. ϛζ'.

Γίνεται δὲ καὶ λιγνὺς τῆ ὑγρᾶς πίσσης οὕτως· εἰς λύχνον κεραμοῦν ἐλλυχνιασμένον δοὺς τῆς πίσσης, ἄψον καὶ πωμάσας τὸν λύχνον κεραμῷ ἀγγείῳ κεραμίδι πλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν ἀφεῖς φερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τετρημα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι ἔα καίεσθαι, ὅταν δὲ ἀναλωθῆ τὸ περιττὸν ὑγρὸν, ἄλλο ἐπίχεε ἕως ἂν αἰσθάλωσις λιγνυὸς γένηται, καὶ χρῶ. Δύναμιν δὲ ἔχει δριμεῖαν καὶ συπτικήν. χρήσιμον δὲ αὐτῆ, εἰς τὰ καλλιέλαια φάρμακα καὶ θειοχρισίαν, καὶ ὅπου μυδικόταται βλέφαρα τευχρυσοῦσθαι δεῖ, καὶ ὅπου ἀδενέστερα καὶ δακρυῤῥοῦντα· ἔτι δὲ εἰς ἑλκώδη ὄμματα χρήσιμος.

Περὶ Ξηρᾶς πίσσης. Κεφ. ϛή.

Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἐφ' ὑμῶν τῆ ὑγρᾶς γίνεται· καλεῖται δὲ αὐτὴ ἐνίοις παλίμπισσα. γίνεται δὲ αὐτὴ ἡ μὲν τις ἐξώδης, βοσκὰς καλουμένη, ἡ δὲ, ξηρά. ἔστι δὲ καλὴ ἡ καθαρὰ, καὶ λιπαρὰ, εὐώδης τε καὶ ὑπόῤῥοος καὶ ῥητινώδης. τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ λιχιακὴ καὶ βρυττία δύο σταγόνων ἐχομένη πίσσης ἅμα καὶ ῥητίνης. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, πυοποιὸν, διαφορητικὴν φυμάτων καὶ φυγεθλικὴν καὶ πληρωτικὴν ἑλκῶν, μίγνυται δὲ καὶ τραυματικοῖς χρήσιμος.

vlcera replet, vulnerariis medicaminibus cómodè permiscet.

Περὶ Ζωπίσσης. Κεφ. ϛθ'.

Ζώπισσαν δὲ οἱ μὲν, εἶπον τὴν ἐκ τῶν πολοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλουμένην ἀπὸ ἐνίων ἀπόχυμα, οὖσαν διαχυτικὴν διὰ τὸ ἐν τῆ θαλάσσῃ βρέχεσθαι· οἱ δὲ, τὴν πιτυίνην ῥητίνην ὅτως ὠνόμασαν.

Zopissa. Cap. XCIX.

Zopissam aliqui aiunt derasam nauibus resinam cum cera, quam alij apochyma appellant. Ea dissipandi naturam habet: quoniam marino sale macerata sit. Alij pineam resinam hoc nomine vocauerunt.

Περὶ Ἀσφάλτου. Κεφ. ρ'.

Ἄσφαλτος διαφέρει ἡ ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς· ἔστι δὲ καλὴ ἡ πορφυροειδὴς σίλουσα, εὔτονος τῆ ὀσμῆ καὶ βαρεῖα· ἡ δὲ μέλαινα καὶ ῥυπώδης φάυλη. δολοῦται γὰρ πίσσης μιγνυμένης. γίνεται δὲ ἐν φοινίκῃ, καὶ ἐν σιδόνι, καὶ ἐν βαβυλῶνι. καὶ ἐν ζακύνθῳ. γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀκραγαντῖνων χώραν τῆς σικελίας, ὑγρὸν ἐπιπολάζον κρήνας, ᾧ χρῶνται εἰς τοὺς λύχνους ἀντὶ ἐλαίου, καλοῦντες αὐτὸ σικελὸν ἔλαιον, φαναιόμενοι· ἔστι γὰρ ἀσφάλτου ὑγρᾶς εἶδος.

Bitumen. Cap. C.

Bitumẽ Iudaicũ cæteris anteponitur. Cuius probatio est, vt purpuræ modo splendeat, sitq; póderosum, ac validũ odorem vibret. Nigrũ autẽ & sordidũ, vitiosum est. Adulteratur pice. Gignitur in Phœnice, Babylone, Zacyntho, & Sydone. Liquidum inuenitur in Agragantino Siciliæ, fontibus innatans: quo vtuntur ad lucernarum lumina, olei vice. Hallucinantur, qui id Sicilicũ oleũ nominant: nanq; liquidi bituminis genus esse constat.

Περὶ Πισσασφάλτου. Κεφ. ρά.

Καλεῖται δέ τις ἡ πισσάσφαλτος ἐν ἀπολλωνίᾳ τῆ πρὸς σπιδαύρῳ, ἥ τις ἐκ τοῦ πεδίου ὁρῶν συγκαταφέρεται, τῆ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ, καὶ ἐκβράττεται κατὰ τὰς ἠιόνας, καλοειδῶς συμπεπηγυῖα, ὄζουσα πίσσης μεμιγμένης ἀσφάλτῳ.

Pissasphaltum. Cap. CI.

Nascitur in Apolloniatarum agro circa Epidaurum, quæ pissasphaltos appellatur. Ea Cerauniis mõtibus deuoluta, impetu fluminis rapitur, æstúque in littus expuitur, illic coacta in glebas, mistam bitumini picem redolet.

Περὶ

Naphtha. Cap. CII.

Naphtham vocant Babylonij, bituminis colamen, colore cãdidum: inuenitur etiam nigrum. Vis ei ignium rapax, ita vt ex ſpatio protinus in eam tranſiliant. Ad ſuffuſiones oculorum, & albugines vtilis. Bitumen omne diſcutit, glutinat, emollit, ab inflammatione tuetur: vuluarum procidentia, ſtrangulationésque olfactu, ſuffitu, impoſitu, emẽdat: comitiales morbos ſuffitum deprehendit, gagatæ lapidis more: purgationes mulierum cum vino, & caſtorio potum elicit, tuſsim veterem & anhelitum adiuuat, ſerpentium morſibus, coxendicum laterúmque doloribus auxiliatur, datur cœliacis in catapotio deuorandum, cum aceto potum diſcutit ſanguinem cõcretum, dyſentericis cum ptiſana liquatum infunditur, diſtillationibus ſuffitione medetur, mitigat dentiũ dolores oblitum, cæterùm pilos incõmodos ficcũ replicat, ſpecillo impoſitum: cõcalfactum autem, & cum farina hordeacea, nitro & cera illitũ, podagris, articulorum doloribus, lethargicísque prodeſt. Piſſaſphaltos eadem,

Περὶ Νάφθας. Κεφ. ρξ'.

Καλεῖται δέ τις ἡ νάφθα, ὃ ἔστι τὸ βαβυλωνίᾳ ἀσφάλτῳ ὅμοιον, τῷ χρώματι λευκόν· εὑρίσκεται δὲ ἡ μέλαν. Δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν τοῦ πυρός, ὥς τε καὶ ἐν διασήματος ἁρπάζειν ἴχνη· ὕδωρ πρὸς ὑποχύσεις χρησιμεύει καὶ λευκώματα. Δύναμιν δὲ ἔχει πᾶσα ἄσφαλτος ἀφλέγμαντον· κολλητικὴν, διαφορητικὴν, μαλακτικὴν, ποιοῦσαν πρὸς πίεσιν ὑπείκας καὶ πεπώσεις· πρὸς στόμωσιν καὶ ὀσφραντομύρῳ καὶ ὑποθυμιωμύρῳ· ἐλέγχει δὲ καὶ ἐπιληπτικοὺς ὑποθυμιαθεῖσα καθά· καὶ ὁ μαγάτης λίθος· πινομένη δὲ μετ' οἴνου καὶ καρδείᾳ ἐμμίλωσιν κινεῖ καὶ βηξὶ χρονίαις καὶ ἀσθματικοῖς καὶ δυσπνοίαις βοηθεῖ, καὶ ἐρπετῶν δήγμασι, καὶ ἰσχίων πόνοις καὶ πλευρῖτι· δίδοται δὲ καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον, καὶ ῥόμβος αἵματος διαλύει σὺν ὄξει ποθεῖσα· ἐγκλύζεται καὶ ἐπὶ δυσεντερικῶν σὺν πτισάνῃ τακεῖσα, καὶ κατάῤῥους ὑποθυμιωμένη θεραπεύει, καὶ ὀδόντων ἀλγήματα πεισπλασθεῖσα θεραύνει, ἀγαχολᾷ δὲ καὶ τείχας ἡ ξηρὰ δὲ μιλωτίδος· θερμανθεῖσα δὲ ἀῤῥήγει π, καὶ ποδαγρικοῖς, καὶ ἀρθριτικοῖς καὶ ληθαργικοῖς σὺν ὠμῇ λύσει καὶ κηρῷ καὶ νίτρῳ κατα-
πλασθεῖσα· ἡ δὲ πισάσφαλτος
διώκατει

διώκατει ὅσα πίσσα καὶ ἄσφαλτος μιγνύτα.

Περὶ Κυπαρίσσου. Κεφ. ρξ'.

Κυπάρισσος σύφει, ψύχει· ἧς τὰ φύλλα ποθέντα μὴ γλυκέος καὶ σμύρνης ὀλίγης, κύστει ῥευματιζομένῃ καὶ δυσουρίας βοηθεῖ· τὰ δὲ σφαιρία κοπέντα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἁρμόζει πρὸς αἵματος ἀναγωγὰς καὶ δυσεντερίαν, καὶ κοιλίας ῥευματισμοὺς, ὀρθόπνοιαν, βῆχα· καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῶν τὸ αὐτὸ ποιεῖ· μαλάττει δὲ καὶ σκληρίας κοπέντα μετὰ σύκου, καὶ πολύποδας τοὺς ἐν μυκτῆρσιν ἵστησι, ἐκβάλλει δὲ καὶ λεπρίδωντας ὄνυχας, σὺν ὄξει καθεφθέντα καὶ λειανθέντα μετὰ θέρμων, σέλλει δὲ καὶ ὑστερικὰς καταπλασθέντα. καὶ τὰ φύλλα δὲ αὐτὰ ποιεῖ. δοκεῖ δὲ καὶ κώνωπας διώκειν τὰ σφαιρία μετὰ τῆς κώνωπος θυμιαθέντα. τὰ δὲ φύλλα λαλεῖα καταπλασθέντα, τραύματα κολλᾷ· ἔστι δὲ καὶ ἴχαμα, σὺν ὄξει δὲ λειωθέντα, τείχας βάπτει, καταπλάσσεται δὲ καθ' αὑτὰ καὶ σὺν ἀλφίτῳ πρὸς ἐρυσιπέλατα καὶ ἕρπητας, ἄνθρακας, καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονάς, χειρωθῆ δὲ μιγνύτα, στόμαχον κραταιοῖ ἐπιθέματα.

Περὶ ἀρκευθίδος. Κεφ. ρπ'.

Ἔστιν ἀρκευθὶς ἡ μὲν μικρὰ ἡ, ὃ μεγάλη· δρυμεῖαι δὲ ἀμφότεραι, διαφέπ-

eadem, quæ pix & bitumen, ſi miſceantur, poteſt.

Cupreſſus. Cap. CIII.

Cupreſſus refrigerat, & aſtringit. Cuius folia ex paſſo, & exiguo myrrhæ pota, veſicæ rheumatiſmis, & vrinæ difficultati auxiliantur. Pilulæ autem ex vino tuſæ in dyſenteria, alui fluxione, tuſsi, & orthopnœa, aut ſi reiiciatur ſanguis, conuenienti ſimè bibuntur: earum decoctum eoſdem præbet effectus: tuſæ cum fico duritias emolliũt, nariúmque polypo medentur: in aceto coctæ, & cum lupinis detritæ ſcabros vngues eiiciunt: hernias inteſtinorum prolapſu erumpentes illitu reprimunt. Folia eadem præſtant. Pilulæ cum arboris coma ſuffitæ, culices abigere exiſtimantur. Folia trita & ĩpoſita, vulnera cõglutinant: ſanguinem ſupprimunt, capillum ex aceto tingunt, illinuntur per ſe, aut cum pollenta ignibus ſacris, vlceribus quæ ſerpunt, carbunculis & oculorum inflammationibus, admota cũ cerato ſtomachum corroborant.

Iuniperus. Cap. CIIII.

Iuniperi gña duo: altera maior altera minor, vtraque acris eſt.

Excalfacit, & vrinã mouet, accenſa ſerpẽtes fugat. Baccarum nõnullæ nucis iuglãdis magnitudine nõnũquã grandeſcere, aliæ nucẽ Põticã æquare inueniunt: rotũdæ, odoratæ, in mãdendo dulces, ſubamarę, q̃ arceuthides etiã, id eſt baccæ iuniperi, nominant. Modicè calfaciũt: & aſtringũt, ſtomacho vtiles, cõtra pectoris vitia, tuſsim, inflatiões, tormina, & ſerpẽtiũ ictus efficaciſsimè bibunt: vrinã ciẽt, vnde ruptis, cõuulſis, & vuluæ ſtrãgulatui ſubueniunt.

Herba Sabina. Cap. CV.

SABINA duorum generum eſt. Vna foliis cupreſſo ſimilis, ſpinis horridior, grauiter olens, acris & feruens: arbor eſt coactæ breuitatis, quæ ſeſe magis in latitudinem fundit: huius foliis nonnulli pro ſuffitu vtuntur. Altera tamarici folio ſimilis eſt. Vtriuſque folia nomas ſiſtunt, collectiones illitu mitigãt, & cum melle nigritias ſordésque repurgant, carbunculos cum vino, pota rumpunt, ſanguinem per vrinam eliciunt, partus appoſita extrahunt, & ſuffitu idem præſtant, vnguentis calfacientibus immiſcentur, & priuatim

διουρητικαὶ καὶ θερμαντικαὶ, θυμιώμεναί τε θηλεῖα διάκοισιν. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῶν ὁ μὲν τις καρύου μέγεθος εὐείσκεται· ὁ δὲ καρύου πεντικοῦ ἴσος· στρογγύλος τε καὶ εὐώδης καὶ γλυκὺς ἐν τῷ διαμασᾶσθαι, καὶ ὑποπικρος, ἀρκευθὶς καλούμενος, θερμαντικὸς μετείως καὶ συπτικὸς, ἐυστόμαχος πιῶν πρὸς τὰ ἐν θώρακι καὶ βῆχας καὶ πνευματώσεις καὶ φθόους καὶ θηλεῖα πυόμενος· ἔστι δὲ καὶ οὐρητικὸς, ὅθεν καὶ ἀπαίρεσι καὶ ῥήγμασι· καὶ ὑστερικῆς πνιγομένας ἁρμόζει.

Περὶ Βράθυος. Κεφ. ρε.

Βράθυς, ἔνιοι βάραθρον καλοῦσι· ἔστι δὲ τρία εἴδη δύο. τὸ μὲν δὴ ἄνθος ἐστὶ τοῖς φύλλοις ὅμοιον κυπαρίσσῳ, ἀκανθωδέστερον δὲ καὶ βαρύοσμον, δριμὺ, πυρωτικὸν· κολοβὸν δὲ τὸ δένδρον καὶ εἰς πλάτος μᾶλλον χέόμενον. χρῶνται δέ τινες τοῖς φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος. Τὸ δὲ ἕτερον μυρίκῃ τοῖς φύλλοις ὅμοιον. ἀμφοτέρων δὲ τὰ φύλλα ἴσχει νομὰς, καὶ φλεγμονὰς καταπλασσόμενα· τὸμμα πεσαῦσι, ἀποκαθαίρει τὸ μελανίας σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα, καὶ τὰς ῥυπαρίας καὶ ἀγρίας καὶ πεπρυσμένας σὺν οἴνῳ πανθέλα, καὶ αἷμα δι' ἕρων ἄγει, ἐμβεύα τε ἐκκινάσας, πεσσευθέντα δὲ καὶ ὑπὸ θυμιαθέντα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ μίσυϊ δὲ καὶ τοῖς θερμαντικοῖς χείσμασι,

ται, ἰδίως δὲ τῷ γλευκίνῳ.

Περὶ Κέδρου. Κεφ. ρς'.

Κέδρος δένδρον ὄζει μέγα, ἐξ οὗ ἀλείφεται κεδρία συμφερόντως· καρπὸν δὲ ἔχει ὡς ἡ ἄρκευθος, μέγεθος μύρτου πεφυκὼς. Τῆς δὲ καδρίας ἀρίστη ἡ παχεῖα καὶ διαυγὴς, βαρεῖα τῇ ὀσμῇ· ἀποχεομένη δὲ ἐπὶ ἁλαγμοὺς ὀπισθιαμένοισα καὶ μὴ διαχεομένη. Δύναμιν δ' ἔχει συπτικὴν μὲν τῶν ἐμψύχων, φυλακτικὴν δὲ τῶν νεκρῶν σωμάτων· ὅθεν καὶ νεκροῦ ζωοῦ τινες αὐτὴν ἐκάλεσαν· καὶ ἰμάτια δ' καὶ δέρματα φθείρῃ διὰ τὸ θερμαίνειν ἐπιτηδειότατον καὶ ξηραίνειν· ἐυθετεῖ δ' εἴς τε ὀφθαλμικὰ ὀξυδερκῆ ὅσα ἐλκόμενα, καὶ λευκώματα, καὶ ὕλας σμήχει, σὺν ὄξει διακλυζομένη, σκώληκας τοὺς ἐν ὠσὶ κτείνει, ἤχους τε καὶ συριγμοὺς παύει σὺν ὑδρωπικῷ ἀφεψήματι ἐγχεομένη, εἴς τε ἐμβεβώματα ὀδόντων ἐπαλαχεῖσα, πραύει μὲν τὸν ὀδόντα, παύει δὲ τὸν ἀλγηδόνα, σὺν ὄξει δ' διακλυζομένη τὸ αὐτὸ ποιεῖ, πεφθεῖσα δὲ αἰδοίῳ μετὰ τῆς συμφορᾶς, ἀτόκιον ὄζει, σὺν ἁλικῶν τε πρὸς ὄζος ἡ παιδίμιον φλεγμονᾶς ἐυδεῖ, φθειρά τε καὶ κόνιδας φθείρει πεπαχυσμένη, καρέσου δὲ δέσμασι σὺν ἁλὶ καταπλασσομένη, ἀφαίρεσις λαγῶς θαλασσία πόσιν, σὺν γλυκεῖ λαμβανομένη βοηθεῖ, ὠφελεῖ

priuatim gleucino.

Cedrus. Cap. CVI.

Cedrus arbor magna eſt, ex qua picẽ colligunt, quæ cedria vocatur: iuniperi modo baccas parit, baccarum myrti magnitudine, rotundas. Cedria optima eſt craſſa, perlucida, grauis odoris: quæ dũ effunditur, guttatim nõ diſsipata coit. Cui ea vis ineſt vt defuncta corpora conſeruet, & viuentia corrumpat, qua ex cauſa mortuorum vitam aliqui appellauere. Veſtimenta quoque, & pelles eximia calfaciendi, & ſiccandi dote, corrumpit: magni ad ocularia medicamẽta vſus, quippe illita oculis claritatem affert, albugines cicatricésq; detergit, inſtillata autem cum aceto vermes aurium necat, cũ hyſſopi decocto infuſa ſonitus ſibilósque ſedat, cauis dentium indita eos frangit, & dolores leuat, idem facit cùm ex aceto colluitur: perunctо ante coitũ genitali abortiuum fieri conſtat, anginæ ea perunguntur, tonſillarum inflammationibus auxilio eſt, lendes pediculósq; illitu enecat, ceraſtæ morſibus cum ſale impoſita ſubuenit, cõtra hauſta leporis marini venena, in paſſo ſumpta auxiliatur:

in elephantia, aut linctu, aut perunctione proficit: pulmonum vlcera purgat, & si cyathus eius sorbeatur, persanat: vermes & tineas subter indita necat, & partus extrahit. Fit & oleum, à cedria separatũ, dum coquitur, velleribus supra halitum eius expansis, vt in pice. Eiusdem ad omnia vsus: priuatim vehemẽter perunctum scabiem quadrupedum, canũ, boúmque persanat: inhærentes ricinos enecat, vlcera quæ ex tonsura acceperunt, ad cicatrices perducit. Cedrides cedri fructus vocantur. Calfactoriam vim habẽt, stomacho aduersantur, auxilio sunt tussi, conuulsis, ruptis, stranguriæ: menses ciunt, ex polline piperis poti: contra hausturn leporem marinum in vino sumuntur, serpentes fugantur, perũcto ex adipe ceruino aut medulla, corpore: in antidota adduntur. Fuliginem, quomodo ex pice, congeri oportet, quæ eandẽ, quam picea fuligo vim præbet.

Laurus. Cap. CVII.

Laurus quædam tenui folio constat, altera latiore. Vtraque excalfactoriã naturam habet, & emolliẽtem. Vnde decoctũ earum ὠφελεῖ καὶ ἐλεφαντιῶντας ἐπιλαχουῦη, καθαίρει καὶ τὰ ἐν πνεύμονι ἕλκη, καὶ ἰᾶται ὅσον κύαθος ῥοφηθὴν, σκώληκάς τε καὶ ἀσκαρίδας ἐγκλυζομένη φθείρει καὶ ἔμβρυα καταπατᾷ. γίνεται δὲ καὶ ἔλαιον ἐξ αὐτῆς χωνευόμενον ἀπὸ τῆς κεδρίας δι' εἴων ὑφαιωρουμένων ἐν τῇ ἑψήσει ὡς ἐπὶ τῆς πίσσης. ποιοῦσι πρὸς ὅσα καὶ ἡ κεδρία. θεραπεύῃ δὲ τὸ ἔλαιον ἰδίως καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τετραπόδων ψώρας καὶ κνησμῶν καὶ βοῶν ἀνδρικῶς καταχριόμενον, καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῷ κρότωνας φθείρει, * καὶ τὰ ἐπὶ τῆς κυνὸς γινομένας ἑλκώσεις αὐτῶν ἐπουλοῖ *. τὸν δὲ λιγνὺν συμπατοῦσιν αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν τῆς πίσσης δύναμιν ἔχουσαν τὴν αὐτὴν δύναμιν. *κεδρίδες δὲ καλοῦσι τοὺ καρπούς. δύναμιν δὲ ἔχουσι θερμαντικὴν, κακοσόμαχον, βοηθοῦσι δὲ βηξὶ, πάσμασι, ῥήγμασι, στραγγουείας, καὶ ἔμμηνα ἄγουσι μετὰ πεπέρεως λείαι πινόμεναι, καὶ πρὸς λαγῶας θαλασσίᾳ πίσσῃ σὺν οἴνῳ λαμβανόμεναι. διώκουσι καὶ θηρία χειμωθέντα σώματος σὺν ἐλαφείῳ σέαπι ἢ μυελῷ, μίγνυται δὲ καὶ ἀνυδρότοις.

Περὶ Δάφνης. Κεφ. ϛ'.

Δάφνη, ἡ μὲν τις δέτ λεπτόφυλλος, ἡ δὲ, πλατυτέρα. θερμαντικὴ δὲ ἀμφότεραι καὶ μαλακτικαί. ἔστιν τὸ ἀφέψημα αὐτῶν εἰς ἐγκαθίσματα τὰ πρὸς μήτραν καὶ κύστιν ἁρμόζει. τὰ δὲ χλωρὰ τῶν φύλλων, πρόσμα τοῦ σφύφει. ὠφελεῖ δὲ λεῖα καταπλασθέντα, σφακῶν καὶ μελιπήων πληγάς. Δύναται δὲ καὶ πᾶσαν φλεγμονὴν πρεσβύνειν σὺν ἀλφίτῳ καὶ ἄρτῳ καταπλασθέντα, ποθέντα δὲ πρὸς τὸν στόμαχον, καὶ ἐμέτους κινεῖ. Αἱ δὲ διαφύσεις τῶν μακροτέραι τῶν φύλλων εἰσὶ· ποιοῦσιν οὖν ἐπιχρίσματα λεῖαι σὺν μέλιτι ἢ γλυκεῖ, πρὸς φθίσιν καὶ ὀρθόπνοιαν καὶ τοὺς περὶ θώρακα ῥευματισμούς· πίνονται δὲ σὺν οἴνῳ πρὸς σκορπιοπλήκτους, καὶ ἀλφοὺς δὲ σμήχουσι. τὸ δὲ πέσσμα αὐτῶν, ὠταλγίαις καὶ δυσκοίαις βοηθεῖ, σὺν οἴνῳ παλαιῷ καὶ ῥοδίνῳ ἐγχριόμενον. μίγνυται καὶ ἀκόποις καὶ συγχρίσμασι θερμαντικοῖς καὶ διαφορητικοῖς. ὁ δὲ φλοιὸς τῆς ῥίζης αὐτῶν, λίθους θρύπτει καὶ ἔμβρυα κτείνει καὶ ἡπατικοὺς ὠφελεῖ, τετριβόλου πλῆθος σὺν οἴνῳ ἐνώδει πινόμενος.

Περὶ Πλατάνου. Κεφ. ρή.

*Πλατάνου τὰ τρυφερὰ τῶν φύλλων ἑψηθέντα ἐν οἴνῳ καὶ καταπλασθέντα, σέλλι ῥεύματα ὀφθαλμῶν, κουφίζει δὲ καὶ τὰ οἰδήματα καὶ φλεγμονάς. ὁ δὲ φλοιὸς ἑψηθεὶς ἐν ὄξει, ὀδοντα λγίας ἐστὶ διάκλυσμα. τὰ δὲ σφαιρία χλωρὰ σὺν οἴνῳ ποθέντα, ἑρπετοδήκτοις βοηθεῖ. ἀγαρũ in muliebres insessus additũ, vuluæ & vesicæ vitiis conuenit. Virẽtia folia sensim substringũt: illita quoq; ac tritavesparũ apiúmq; ictib⁹ opitulãtur, eadẽ cum polenta, & pane illita inflammationẽ omnẽ mitigãt, sed pota stomachũ effundunt, & vomitiones mouent. Lauri baccę magis, q̃ folia calfaciũt: ergo in eclegmate tritæ cũ melle vel passo prosunt tabi, orthopnœæ, & omnib⁹ thoracis rheumatismis: cõtra scorpionũ ictus ex vino bibuntur, vitiligines emaculãt. Succ⁹ baccarũ vtilissimè auriũ dolori, & grauitati instillatur, cũ vino vetere, & rosaceo. In medicamẽta aũt adiiciũtur, quæ neruorũ lassitudines reficiũt, acopa vocant: & ad vnguẽta, quæ calfaciũt, & discutiũt. Cortex radicis calculos rumpit, partus necat, hepaticis prodest, tribus obulis in vino odorato potus.

Platanus. Cap. CVIII.

Tenerrima platani folia in vino decocta, mox illita, oculorum fluxiones sistunt, tumores & inflammationes leuant. Decoctus cortex in aceto, dentes in dolore colluit. Viridis pilulæ in vino potæ, serpẽtium morsibus auxiliantur:

exce-

exceptæ autem adipe, igni ambusta sanant. insidés foliorum pilularúmque lanugo, oculos & aures offendit.

Fraxinus. Cap. CIX.

Fraxinus arbor nota est, cuius foliorũ succus, & ipsa peruncta, aut ex vino pota, viperarum ictibus auxiliãtur. Corticis cinis ex aqua illitus lepras eximit. Ligni ramenta, scobémq; potu perniciem afferre tradunt.

Populus. Cap. CX.

Potus albę populi cortex vnciæ vnius pondere, ischiadicis ac vrinę stillicidio prodest. Abortiuum fieri tradunt, si cũ mulino rene bibatur. Folia quoq; cũ vino post purgationes pota, idem præstare produntur. Tepens foliorum succus vtiliter aurium dolori instillatur. Pilulæ, quæ primo foliorum partu exiliunt, illitæ cum melle, oculorum hebetudini medentur. Memoriæ prodiderũt, corticem albæ populi, & nigrę particulatim cæsum, & fulcis stercoratis mandatum, omni tempore anni edules fungos proferre.

Macer. Cap. CXI.

Macer ex Barbaria aduehitur, cortex flauescens, crassus, gustu

gustu perquàm astringens: qui contra cruentas excreationes, dysenterias, & alui fluxiones bibitur.

Vlmus. Cap. CXII.

Vlmi & folia & cortex & rami, vim habent spissandi. Folia trita ex aceto ad lepras efficaciter illinuntur, vulnera glutinant, sed multò magis corticis tilia, si fasciæ loco intorqueatur: nam in lori morem flecti potest. Crassior cortex in vino aut aqua frigida vnciatim potus, pituitas trahit: fracta ossa celerius solidescunt, si decocto foliorum corticis aut radicis foueantur. Humor in folliculis enascẽs prima germinis eruptione, cuti illitus nitorem inducit, faciémq; splendidiorem præstat. Qui dum siccatur, in animalia abit, quæ culicum formam gerunt. Folia cum tenerescunt cocta, olerum more ad obsonia vsurpantur.

Lignorum marcor. Cap. CXIII.

Ex caudicibus ligníque veteribus caries congeritur, quæ farinæ modo illita, vlcera purgat, & ad cicatricem perducit: serpentia cohibet, si cum pari aniso & vino subacta, linteísq; impo-

impoſita illinatur.

Populus nigra. CXIIII.

Populi nigræ folia cum aceto illita, magna vtilitate podagricis doloribus illinũtur. Reſinã populus fundit, quæ in malagmata additur. Semen potũ ex aceto comitialibus vtile eſt. Lachrymã populorum cõmemorãt, quæ in Padum amnem defluat, durari, ac coire in ſuccinum, quod electrum vocant, alij chryſophorum. Id attritu iucundum odorem ſpirat, & aurum colore imitatur: tritum potúmque ſtomachi ventríſq; fluxiones ſiſtit.

Harundo. Cap. CXV.

In harundinũ genere quędã naſtos id eſt farctior, vocaſ, ex qua ſagittæ factitari ſolẽt. Alia fœmina, qua tibiarũ ligulas efficiũt. Alia φ fiſtulis addicta ſit, ſyringias: cui multũ ĩeſt carnis, crebris cĩcta geniculis, ad librorũ cõſcriptionẽ accõmodata. Alia craſſa, cõcaua, apd amnes naſcẽs, q̃ à qbuſdã cypria, ab aliis donax appellaſ. Alia phragmites ſeu vallatoria, gracilis, cãdicãs, vulgo cognita: cuiꝰ trita radix p ſe, aut cũ bulbis ſuisillita, ſpicula aculeóſq; corpe extrahit: luxata lũborũq; dolores ç̃ aceto mulcet. Virentia folia

tuſa & impoſita ignibus ſacris medentur, & cæteris inflãmationibus. Corticis cinere perunctæ cum aceto alopeciæ ſanantur, paniculæ lanugo ſi aures intrauerit, exſurdat. Eundẽ effectum implet harundo quæ cypria dicitur.

Papyrus. Cap. CXVI.

Papyrus qua chartę fiũt, nullis non cognata, præcipuæ in medicina vtilitatis, ad laxandas fiſtulas: madefacta lino inuoluitur, vſque dum inaruerit. cõſtricta enim atque immiſſa in hiatũ, humore cõpletur, & intumeſcendo fiſtulas aperit. Habet neſcio quid aliméti radix: itaq; Ægyptij eã mandunt, ſuccum tantũ deuorantes, & manſam expuunt. Ipſis radicibus pro ligno vtuntur. Crematæ papyri cinis depaſcentia vlcera cum omnium partium, tum oris maximè, cohibet: verum melius id combuſta charta præſtat.

Myrica. Cap. CXVII.

Myrica ſeu tamarix arbor vulgo cognita eſt, cũ apud pigras, & ſtagnantes aquas enaſcatur, fructũ quaſi floré ferens compage muſcoſum. Ægyptus Syriáque alteram gignunt mitioré, ſylueſtri cætera ſimilem.

Fructum

Fructum parit gallæ proximũ, inæqualiter astringentẽ gustu: quo conueniẽter vtimur vice gallæ in medicaminibus oculorũ orisq; . Datur cruẽtæ excreationi in potu, & cœliacis, & cõtra profluuia fœminarũ, regium morbũ, & phalangiorũ morsus:illitus tumores inhibet. Cortex in eosdẽ vsus adhibetur. Decoctum foliorũ cum vino potum , lienem absumit: ad dolorem dentium in collutionibus salutare, & muleribus fluxioni vuluæ opportunis in desessionibus, phthiriasi lendibusque circunfusum prodest, abundantiam fœminarũ sistit impositus arboris cinis , potorios calices è caudice lienosis moliuntur, quò datus in his potus proficiat.

Erica. Cap. CXVIII.

Erica fruticosa arbor , myricæ similis , longè minor : cuius flore apes reprobum mel efficiunt , tam flos quàm coma serpentium ictibus illitu medetur.

Acacalis. Cap. CXIX.

Acacalis fructus est nascentis in Ægypto fruticis seminis myricæ quadamtenus similis: cuius aqua in qua maduerit, ad

καρπὸν φέρουσα ἐμφερῆ κνικίδι ἀνωμάλως σύφοντα κτὶ τίλιῳ χεῦσιν· ἁρμόζοντά τε αὐτὶ κνικίδος εἰς τὰ στοματικὰ καὶ ὀφθαλμικὰ καὶ πρὸς αἵματος πτύσεις ἐν ποτῷ, καὶ κοιλιακαῖς καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξὶν, ἐκτέρῳ τε καὶ φαλαγγιοδήκτοις· οἰδήματά τε σέλλει καταπλασθεὶς. καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὸ αὐτὸ ποιεῖ τῷ καρπῷ. τῶν δὲ φύλλων τὸ ἀφέψημα σὺν οἴνῳ πινόμενον, σπληνατικὴ· καὶ ὀδοντολογίαις ξυνθεῖ διακλυζόμενον, ἐγκαθίσημά τε ῥοϊκαῖς, καὶ εἴλκυμα τοῖς φθεῖρας καὶ κόνιδας γεννῶσιν ἐπιτήδειον, καὶ ἡ ἀπὸ τ ξύλων τέφρα προστεθεῖσα, ῥεῦσιν ἐκμύτας σέλλει. κατασκευάζουσι δέ ἔνιοι καὶ κύλικας ἐκ τοῦ προφέρουσιν αἷς ἐπὶ τῶν σπληνικῶν χρῶνται αὐτὶ ποτηρίων. ὡς τοῦ δι' αὐτῶν πόματος ὠφελοῦντος.

Περὶ Ερείκης. Κεφ. ριζ'.

Ερείκη, δένδρον ὃ ἐστὶ θαμνῶδες ὅμοιον μυρίκῃ. μικρότερον δὲ πολλῷ, οὗ τῷ ἄνθει μέλιτται χαίρουσιν, μέλι ἐργάζονται οὐ πονηρὸν· ταύτης ἡ κόμη καὶ τὸ ἄνθος καταπλασσόμενα, ἕρπητα δήγματα ἰᾶται.

Περὶ Ακακαλίδος. Κεφ. ριθ'.

Ακακαλὶς θάμνου καρπός ἐστι γλυκυμύρου ἐν αἰγύπτῳ, ἔοικὼς κατά τι τῷ μυρίκης καρπῷ· οὗ τὸ ἀπόβρεγμα μίγνυται

καὶ κολλυρίοις τοῖς πρὸς ὀξυδορκίαν ἁρμόζουσιν.

Περὶ Ράμνου. Κεφ. ρκ'.

Ράμνος θάμνος ἐστὶ πρὸς φραγμοὺς φυόμενος ῥάβδους ἔχων ὀρθὰς καὶ ὀξείας ἀκανθώδεις ὡς ἐπὶ ὀξυάκανθα, φύλλα μικρὰ, * ὑπομήκη, ὑποπαρα, μαλακά. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα * λευκοτέρα. καὶ τρίτη μελανίτερα ἔχουσα τὰ φύλλα, καὶ πλατύτερα σὺν τῷ πρέμνῳ ἐρυθραίνεσθαι, ῥάβδους μακρὰς πηχῶν ὡς πέντε, μᾶλλον ἀκανθώδεις, ἧττον δὲ στερεὰς καὶ ἐπάκμους ἔχει τὰς ἀκάνθας. καρπὸς ὁ πλατὺς, λευκὸς, λεπτὸς ὡς θυλακώδης, ἔοικὼς * ἀσφοδέλῳ. ποιεῖ δὲ πανσῶν τὰ φύλλα πρὸς ἐρισιπέλατα καὶ ἕρπητας καταπλασσόμενα. λέγεται δὲ καὶ κλῶνας αὐτῆς, θύρσους ἢ θυείσι προστεθέντας, * ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας.

Περὶ Αλίμου. Κεφ. ρκά'.

Αλιμος θάμνός ἐστι φραγμίτης, ὅμοιος ῥάμνῳ οὐκ ἔχων ἀκάνθας· φύλλα δὲ ὑγιᾶ παραπλήσια, πλατύτερα μᾶλλον φύεται δὲ παρὰ θαλασσίοις καὶ φραγμοῖς· λαχαρεύεται δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα ἐψόμενα εἰς βρῶσιν. τῆς δὲ ῥίζης < ὁ. ὀλκὴ πεσθεῖσα σὺν μελικράτῳ, πάσματα, ῥήγματα καὶ τρόφοις προσφύγει καὶ γάλα κατασσῇ.

Περὶ

ad collyria additur, quę ad excitãdã oculorũ aciẽ cõueniũt.

Rhamnus. Cap. CXX.

Rhamnus fruticat in sepibus ramos ferés rectos & aculeos in acutæ spinæ modum , foliis paruis, oblongis, suppinguibus, teneris. Alterum ei genus candidius. Tertium nigrioribus latioribúsque foliis constat , & quadamtenus rubentibus: cuius rami quinùm ferè cubitorũ longitudinem implent, spinosiores quidẽ sed infirmioribus minúsq; rigentibus aculeis. Fructum ædit latum, candidũ, tenuem, follicularij specie, vertícillo similem . Omnium folia igni sacro, & serpentibus vlceribus, efficaciter illinuntur. Fama est ramos huius valuis fenestrísve impositos , veneficia depeliere.

Halimus. Cap. CXXI.

Halimus frutex est sepimentis idoneus, similis rhamno, sine spinis, foliis oleæ, sed latioribus : nascitur in sepibus & maritimis . Folia decoquuntur ciborũ gratia. Radix, conuulsa, rupta, tormináque mitigat, drachmę põdere in aqua mulsa pota: eadem lactis vbertatem facit.

Paliurus,

Paliurus. Cap. CXXII.

Paliurus frutex cognoſcitur aculeatus, durꝰ, cuius ſemẽ pingue & fuliginoſum inuenitur: quod potũ tuſsi opitulatur, veſicæ calculos cõminuit, ſerpentiũ ictibus aduerſatur. Folia & radix aſtrictoriam vim habẽt: quorum decoctũ potu aluum ſiſtit, vrinã trahit, contra venena & ſerpentium morſus auxiliatur. Radix recentia tubercula, tumoréſque omneis diſcutit, trita & impoſita.

Acuta ſpina. Ca. CXXIII.

Acuta ſpina, quam pyrinam aut pityanthen aliqui vocant: arbor eſt pyraſtro ſimilis, ſpinoſa valde & minor, baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, & intus nucleum: radicem multifidam, altè deſcendentem. Huius baccæ potu aut cibo, alui profluuium, & abundantiam fœminarum ſiſtunt. Radix illita aculeos & ſpicula extrahit, abortum fieri tradunt, ſi ter radice venter, aut ſenſim feriatur, aut perungatur.

Rubus canis Ca. CXXIIII.

FRVTEX eſt arboris inſtar, rubo longè maior: folia fert multò latiora myrto, robuſtis

Περὶ Παλιούρου. Κεφ. ρκβ'.

Παλίουρος γνώριμός ἐστι θάμνος, ἀκανθώδης, στερεὸς, οὗ τὸ σπέρμα λιπαρὸν καὶ λιγνυῶδες εὑρίσκεται. ὅθεν πινόμενον βηξὶν ἀρήγει, καὶ τοὺς ἐν κύστει λίθους θρύπτει, καὶ πρὸς ἑρπετῶν δήγματα πίεται. τὰ δὲ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα συπτικὰ, ὧν τὸ ἀφέψημα πόθεν, κοιλίαν ἵστησιν, οὖρά τε ἄγει καὶ σπασμοὺς καὶ φριοδήκτοις βοηθεῖ, διαφορεῖ δὲ πάντα τὰ πεφθέντα φύματα καὶ οἰδήματα ἡ ῥίζα, λεῖα ἐπιπλασθεῖσα.

Περὶ Ὀξυακάνθης. Κεφ. ρκγ'.

Ὀξυάκανθα· οἱ δὲ πυρίναν· οἱ δὲ πυτυάνθην καλοῦσι, δένδρόν ἐστι παραπλήσιον ἀχράδι, μικρότερον δὲ καὶ ἀκανθώδες ἄγαν· καρπὸν δὲ φέρει μύρτῳ ἐμφερῆ ἁδρὸν, ἐρυθρὸν, εὔθρυπτον, ἔνδοθεν πυρῆνα ἔχοντα, ῥίζαν πολυχαδῆ καὶ βαθεῖαν. τούτου ὁ καρπὸς διάῤῥοιαν ἵστησι, καὶ ῥοῦν γυναικεῖον πινόμενος καὶ ἐδιόμενος. ἡ δὲ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεῖα, σκόλοπας καὶ ἀκίδας ἐπισπᾶται. ἰσοχεῖ δὲ δυνάσθαι τὸν ῥίζαν, καὶ ἐπιζωσμὸς ἐρᾴζεσθαι τῆς κοιλίας νοσοῦσι πεῖς πεπηχθείσης ἢ χριθείσης.

Περὶ Κυνοσβάτου. Κεφ. ρκδ'.

Κυνόσβατον οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι· θάμνος ὑπὸ βάτου πολλῷ μείζων, δενδρώδης· φύλλα φέρει πολλῷ πλατύτερα μυρσίνης, ἀκαν-

ἀκανθώδης δὲ περὶ τοῖς ῥάβδοις ἰσχυρὰς, αὐθη: λευκὸν, καρπὸν ἐπιμήκη, πυρρῷ ἐλαίας ἐοικότα, ἐν τῷ πεπαίνεσθαι πυῤῥὸν, τὰ δὲ ἐντὸς ἐερώδη. ἔστι δὲ κοιλίαν ὁ καρπὸς ξηρὸς· ἕλκα τοῦ ἐν αὐτῷ ἐερώδους· καυκωτικὸν γὰρ τῆς ἀρτηρίας τοῦτο ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ καὶ πινόμενον.

Περὶ Κύωρου. Κεφ. ρκε'.

Κύωρος δένδρον ὑπὸ περὶ τοῖς ῥάβδοις φύλλα ἔχον ἐλαίᾳ παραπλήσια, πλατύτερα δὲ καὶ μαλακώτερα καὶ χλωρότερα· αὐθη λευκὰ βρυώδη, εὐώδη· καρπὸν μέλαν ὅμοιον τῷ τῆς ἀκτῆς. γυνᾶται δὲ ἀρίστη ἐν τῇ ἀσκάλωνι καὶ κανώπῳ. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ φύλλα συπτικὴν· ὅθεν διαμασησθέντα ἄφθας ἰᾶται, καὶ τὰς ἄλλας πυρώδεις φλεγμονὰς καταπλασθέντα· ὠφελεῖ καὶ αὐθρακας· τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν, πυρικαύτων καταπλασθέν· ξανθίζει δὲ καὶ τρίχας τρυβόμενον χυλῷ τὰ φύλλα λεῖα βρεχέντα καὶ ἐγχρισθέντα. τὸ δὲ αὐθος ἐπιπλασθὲν τῷ μετώπῳ λεῖον μετ' ὄξους, κεφαλαίας παύει· τὸ δὲ σκευαζόμενον ἐξ αὐτοῦ χρῖσμα κύωρινον θερμαντικὸν γίνεται καὶ μαλακτικὸν νεύρων.*

Περὶ Φιλλυρέας. Κεφ. ρκς'.

Φιλλυρέα δένδρον ὑπὸ ὅμοιον κύπρῳ κατὰ μέγεθος, φύλλα δὲ ἐλαίας ὅμοια,

robuſtis circa ramos ſpinis, flore candido, fructu oblongo, nucleo oliuæ ſimili: qui per maturitatem fulueſcit, & flocculos intus continet. Fructus exemptis interioribus floccis arefactus, aluum ſiſtit: feruefacti enim ij in vino, mox poti, arteriam infeſtant.

Liguſtrum. Cap. CXXV.

Liguſtrum arbor eſt oleæ foliis circum ramos ſimilibus, latioribus, mollioribus, & colore viridioribus: flore candido, muſcoſo, odorato: ſemine ſambuci, nigro. Optimum naſcitur in Canope & Aſcalone. Folia aſtrictoriam vim habent: quare commanducata vlceribus oris medentur, illita feruidis inflammationibus, carbunculiſque proſunt, decocto eorundem igni ambuſta fouentur capillum ruſſant trita folia, quæ in radiculæ ſucco maduerint. Flos ex aceto fronti illitus, capitis dolorem ſedat. Cyprinum oleum quod ex eo fit odoratum, excalfacit, emollitque neruos: ſi quę feruẽti natura prędita ſint, aſſumat.

Tilia. Cap. CXXVI.

TILIA arbor eſt liguſtri magnitudine, foliis oleæ,

nigrioribus & latioribus, fructu lentisci, nigro, subdulci, racematim cohærente, asperis nascitur. Huius folia astringunt: ad eadem vtilia ad quæ oleaster, cum astrictione est opus: maximè ad oris vlcera, commanducata, aut si decocto colluantur: pota vrinam ac menses cient.

Cistus Cap. CXXVII.

Cistus, quē aliqui citharon, aut cissaron vocant. ramosus frutex est, sed improcerus, foliosus, saxosis locis nascens, foliis rotundis, acerbis, hirsutis. flos masculo vt mali punicæ, fœminæ albet. Vis astringens: vnde flores in vino austero bis in die poti, prosunt dysentericis, & nomas per se illiti cohibent, vetustati vlcerum, & igni ambustis cum cerato medentur.

Hypocistis. Cap. CXXVIII.

Hypocistis, orobethron, aut cytinus à nonnullis cognominata, iuxta cisti radices nascitur, floris punici similitudine. Quædam rufa, altera herbacea, tertia candida. Liquatur acaciæ modo. Aliqui tamen exiccant, fractamque macerant, & incoquunt, reliquáque vt in Lycio prosequūtur.

Vires

ας ὅμοια, πλατύτερα δὲ καὶ μελαντερα, καρπὸν ὃ ἔχει χεῖνω ἐμφερῆ, μέλανα, ὑπόγλυκυν, ὡς ἐν βρῶσι κέιμθμον, ἐν βαρέσι δὲ τύπτις γλυκάζ). τοῦτης τὰ φύλλα, σύφεως ἀγελησία ποιοῦντα πρὸς τὰ σύψεως δεόμθμα, μάλιστα τοῖς ἐυστομοίοις ἕλκεσι διαμάσημα καὶ διάκλυσμα τὸ ἀφέψημα, καὶ πόμθμον ὃ οὖρα καὶ ἔμμηνα ἄγει.

Περὶ Κίστου. Κεφ. ρκζ.

Κίστος, ὃν ἔνιοι κίσσαρον ἢ κίσσαρον καλοῦσι. θάμνος ἐστὶν ἐν πετρώδεσι τόποις φυόμθμος, πολύκλαδος, φυλλώδης, οὐκ ὑψηλός, φύλλα ἔχων πρεμφερῆ, τριφυᾶ, δασέα. ἄνθη ὡς ῥόδια, ἐπὶ δὲ τοῦ θήλεος λευκά. δύναμιν δὲ ἔχει συπτικήν· ὅθεν τὰ αὐθη* λεῖα πόμθμα δὶς ἢ ἡμέρας ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ, δυσεντερείας ἀμβλίζει, καὶ αὐτὰ δὲ καταπλασθέντα, νομὰς ἐφίστησι, σὺν κηρωτῇ ὃ πυείκαυτα καὶ παλαιὰ ἕλκη ἰᾶται.

Περὶ Ὑποκιστίδος. Κεφ. ρκη.

Φύεται δὲ πυρὸ τὰς ῥίζας τοῦ κίστου ἡ λεγομθμη ὑποκιστίς. ἔστι δὲ ἐνίων δὲ ῥόδανθρον, ἢ κύπρος καλουμθμη, ὅμοιόν τι κυτίνῳ ῥοιδίῳ καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ κιρρόν· τὸ δὲ χλωρὸν, τὸ δὲ λευκόν· ἔστι χυλίζει) ὡς ὅταν ἡ ἀκακία. ἔνιοι δὲ ἐκθλάσαντες αὐτοῦ, καὶ θλάσαντες, βρέχουσί τε καὶ ἕψουσι, καὶ τὸ ἄλλα ποιοῦσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ λυκίου.

Δύναμιν δὲ ἔχει τοῦ αὐτοῦ τῇ ἀκακίᾳ, συπτικωτέραν δὲ καὶ ξηραντικωτέραν, ποιοῦσαν πρὸς κοιλιακοὺς, δυσεντερικοὺς, αἱμοπτοϊκοὺς, ῥοὰς γυναικεῖον πυομθμὴν καὶ ἐπιεμθμὴν.

Περὶ Λαδάνου. Κεφ. ρκθ.

Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος κίστου, καλούμθμον ἀπ' ἐνίων λῆδον, θάμνος κατὰ τὰ αὐτὰ φυόμθμος τῷ κίστῳ, μακρότερα δὲ τὰ φύλλα ἔχει καὶ μελαντερα, λιπαρείας πνας κατὰ τὸ ἔαρ ὅπι πόμθμα, * οὗ φύλλων ἡ δύναμις συπτικὴ κατέστηκε πιοῦσα πρὸς ὅσα καὶ ὁ κίστος. γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς τὸ λεγόμθμον λάδανον· τὰ φύλλα γὰρ αὐτὰ νεμόμθμαι αἱ αἶγες καὶ οἱ πρόβατοι τὴν λιπαρείαν ἀναλαμβάνουσι τῷ πώγωνι χωρεί μως, καὶ τοῖς μηροῖς περιπλατυνόμθμα διὰ τὸ τυγχάνειν ἐξώδη, ὧν ἀπαφαιρούντες ὑλίζουσι, καὶ ἀποτίθενται ἀναπλάσσοντες μαγίδας. ἔνιοι δὲ καὶ χρῖνα ὑποῤῥέουσι τοῖς θάμνοις καὶ τὸ περιπλανᾶσθαι αὐτοῖς λίπος ἀποξύσαντες ἀναπλάσουσι. κρίνουσι δὲ ὅταν ἀυτὸ ἐυῶδες, ὑπόχλωρον, ἐυμάλακτον, λιπαρὸν, ἀμέτοχον* ψάμμου ἢ ψαφαρείας, ῥηπυῶδες· τοιοῦτον δὲ ὅταν τὸ ἐν κύτρᾳ γλυκάμθμον· τὸ μὲν τοι ἀραβικὸν καὶ λιβυκὸν ἐυτελέστερον. δύναμιν δὲ ἔχει συπτικὴν, θερμαντικὴν, μαλα-

Vires acaciæ habet, verùm aliquanto magis siccat, & astringit. Prodest dysentericis, cæliacis, sanguinē excreantibus: fœminarum profluuio & pota & indita.

Ladanum. Cap. CXXIX.

Est & alterum cisti genus, ledon à nonnullis appellatum, frutex simili modo nascens, longioribus foliis & nigrioribus: quæ verno tempore quiddam contrahunt pingue. Foliorum vis astringens, ac eosdem quos cistus effectus præbens. Fit ex eo quod ladanum dicitur. Siquidem cum cisti frondes pascuntur capræ, hircíque, pinguitudinem conspicue barba carpunt, & suo lentore villosis cruribus adhærescentem reportant: quam depectentes incolæ, colantésque cogunt in offas, & ita recondunt. Alij verò attractis fruticulis, insidentem fruticibus lentorem abstergunt, conglomerántque in ladanum. Maximè probatur odoratum, subuiride, facilè mollescens, pingue, quod arenas non collegit nec squalore obsitū est, resinosum quale in Cypro gignitur. Arabicum verò Libicumq; vilius. Natura ei spissandi, calfaciēdi,

molliendi: ora venarum patefacit, capillum fluentem continet: addito vino, myrrha, & myrteo oleo: cicatricibus decorem reddit, cum vino illitum: medetur auriũ doloribus, cum hydromelite aut rosaceo infusum: suffitu secundas eiicit, pessis immistum vuluæ duritiem sanat, in medicamenta quæ dolorem tussímque finiunt, & malagmata vtiliter inseritur: aluum sistit cum vino vetere potũ, & vrinam ciet.

Ebenus. Cap. CXXX.

Ebenus optima habetur æthiopica & nigra, nullos habés venarũ discursus, factitij cornus læuore: cùm frangitur densa apparet, mordens gustu, atque leniter astringens. Suffitur iucundo odore supra carbones: sine fumi tædio. Recẽs autem ad ignẽ prolata, ob pinguitudinẽ accenditur, & trita ad cotẽ rufescit. Altera est indica, internatis segmẽtis cãdicãtibus, & modicè fuluis, item frequẽtibus maculis: cæterum prior, bonitate antecedit. Apud quosdam sesamina, aut spinea ligna consimilia pro ebeno væneunt: quod discernitur ex eo, quod fungosa sunt, & in purpureas assulas resoluuntur, nihil

μαλακτικὴν, αὐασμωτικὴν· ἔστι δὲ ταὶς ῥέκσεσι τείχας, μιγὲν οἴνῳ καὶ σμύρνῃ καὶ μυρσίνῳ ἐλαίῳ, καὶ λας τε εὐωρεπεστέρας ποιεῖ μετ' οἴνου κατεχόμενον, καὶ ὠταλγίας μὲθ' ὑδρομέλιτος, ἢ ῥοδίνῳ ἐγχεόμενον θεραπεύει· ὑποθυμιᾶται δὲ καὶ πρὸς δευτέραν ἐκβολὰς σηλείας θεραπεύει, ταὶς ἐν πεσσῷ μιγὲν, καὶ ταῖς αὐ νοις καὶ βηχικαῖς καὶ μαλάγμ χρῆσίμως μίγνυται· κοιλίαν ἵστησι σὺν οἴνῳ παλαιῷ πεδ δὲ καὶ οὐρητικόν.

Περὶ ἐβένου. Κεφ.

Ἐβένος κρατίστη ἡ αἰθιοπ καὶ μέλαινα, καὶ μὴ ἔχουσα κ νας, ἐμφερὴς, κέρατι εἰσρασμέ τῇ λειότητι, θλασθεῖσα δὲ συμ δικτικὴ ἐν τῇ γεύσει καὶ ὑπο φουσα· τεθεῖσα τε ἐπ' ἀνθρ κων μετ' εὐωδίας καὶ δίχα κ πνοῦ ἐνθυμιωμένη. ἡ δὲ θερ τος διὰ τὴν λιπαρείαν, αὐάν πυρεῖ θερσαφθεῖσα, περιφθεῖσα ἐπ' ἀκόνης, ὑπόκιρρος γίνετ Ἔστι δέ τις καὶ ἰνδικὴ, ἔχουσα φύσεις λευκὰς, καὶ κερρὰς, καὶ λοις ὁμοίως πυκνοῖς· πολὺ βέ πίων ἡ πρόσθη. ἔνιοι δὲ τὰ σπ μινα ἢ ἀκανθινα ξύλα ἐμφερῆ τα, αὐτὴ ἐβένου πωλοῦσι· διαγ νόσεται δ' ἐν τῷ χαῦνά τε ἔνια καὶ κ' χάδακας μικρὰς ἀπολ θαι ἐμπορφύρωσις τῷ χρώμα

μενδὲν δὲ δικτικὸν * ἔχούσας ἐν τῇ γεύσει, ἢ ἐν τῇ θυμιάσει εὐώδες. Δυώαμιν δὲ ἔχει, σμικτικὴν τῶν ἐπισκοτούντων ταῖς κόραις, * ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ παλαιὰ ῥεύματα καὶ φλυκτίδας· εἰ δέ τις πτιὴ σας ἐξ αὐτῆ ἀκόνιον χρῶτο εἰς τὰ κολλύρια, βέλτιον ἐνρήσει. κατερράζει δ' εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ τῶν τοτρεμμάτων ἢ ῥημμάτων, βρεχομένων ἐν οἴνῳ χλιῷ ἡμέρας καὶ νύκτας· εἶτ' ἀνθοκιμόνων ἐπιμελῶς καὶ εἰς κολλύρια ἀναπλασσομένων. ἔνιοι δὲ προτείφασι δυνδοῦσιν αὐτὰ, εἶθ' ὕστερον τὰ λοιπὰ ποιοῦσι. πίνες δ' αὐτὸ οἴνου ὕδατι χρῶν). κρύεται δὲ ἐν ὠμῷ χύτρᾳ ἕως ἂν ἀναθερμανθῇ. καὶ πολύει) ὡς ὁ κεκαυμένος μόλιβδος, * ἁρμόζει δὲ τὸ τοιοῦτον πρὸς ξηροφθαλμίας.

Περὶ Ῥόδων. Κεφ. ρλά.

Ῥόδον ψύχει καὶ σύφει, τὰ δὲ ζηρὰ μᾶλλον. χυλίζειν δὲ δεῖ τὰ ἁπαλὰ ἀποφαλλίσαντας τὸν ὄνυχα καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ φύλλῳ, τὸ δὲ λοιπὸν ἐκθλίβειν καὶ τείβειν ἐν σκιᾷ, ἐν δυίᾳ ἄγγις οὗ συσταθῇ, οὕτω τε ἀποτίθεσθαι εἰς τὰς ὀφθαλμικὰς χειρίσεις. ξηραίνεται δὲ τὰ φύλλα ἐν σκιᾷ συνεχῶς στρεφόμενα ἵνα μὴ σαπῇ. ποιεῖ δὲ τῶν ξηρῶν ἐμβεβεντων ἐν οἴνῳ τὸ ἀπόθλιμμα, πρὸς ἄλγημα κεφαλῆς, ὀφθαλ-

nihil mordacitatis in gustu, nec redolentiæ in suffitu præferentia. Caliginem oculorum absterget, ad veteres destillationes pustulasque mirum in modum pollet: Si quispiã facta ex eo coticula collyriis vtatur, melius proficiet. Ad oculorum medicamenta efficax est, si scobes ramentáve vino Chio die noctúque macerata, in collyria digerantur. Nonnulli prætrita ipsa excolant, reliquáque eundem in modum peragunt. Alij pro vino aqua vtuntur. Vritur in fictili nouo, donec in carbones redigatur. Lauatur plumbi vsti modo, & ita siccis scabrísq; lippitudinibus conducit.

Rosa. Cap. CXXXI.

Rosa refrigerat & astringit, sed sicca multò magis. Succus recẽtibus foliis exprimitur, desectis forfice vnguibus (sic appellantur candidę foliorũ partes) reliquum in pila premi & teri debet in vmbra donec cogatur, & ita ad oculorum circumlitiones recundi. Siccãtur etiamnum folia rosarum, cõtinuò versata, ne muceãt, néve situs in iis insideat. Aridis rosis & in vino decoctis expressus liquor, facit ad dolores capitis,

aurium, oculorum, gingiuarũ, ſedis, recti inteſtini ac vuluæ, penna illitus aut infuſus. Eadẽ ſine expreſsione tuſa, præcordiorum inflammationibus, humidis ſtomachi vitiis, igni ſacro illini prodeſt: ſiccis ac tritis femina aſperguntur. Miſceri ſolent vulnerariis antidotis, atque compoſitionibus quas antheras vocant. Folia vruntur in calliblephara. Flos qui in mediis roſis inuenitur, ſiccatus, gingiuarum fluxionibus efficaciter inſpergitur. Capita pota citam aluum, & cruentas reiectiones ſiſtunt.

Roſei paſtilli. Cap. CXXXII.

Paſtilli quos rhodides vocãt, hac ratione conficiuntur: Roſarũ viridiũ, quæ nullo antea humore madefactæ extabuerint, drachmæ quadraginta, Indicę nardi drachmę decẽ, myrrhæ drachmæ ſex, tritę digerũtur in paſtillos, q triũ obolorũ pondus equẽt: ſiccatíq; in vmbra, in fictili nõ picato, atq; obturato recõdũt. Alij adiiciũt coſti drachmas duas, iridis Illyricę totidẽ, & vinũ Chiũ cũ melle miſcẽt. Mulieribꝰ moniliũ vice collo circũdato vſui ſũt, ad retundendũ graue ſudoris virus. Tritis etiã vtuntur ad illitiones

ὀφθαλμῶν, ὤτων, οὐλων, ϛακτύλων, ἀπευθυσμένης ἐντέρου, μήτρας, πεσσῷ ἐγχριόμενον ϗ προσκλυζόμενον. αὐτὰ δὲ δίχα τοῦ ἐνθλιβῆναι, κοπέντα καὶ ὑπερπλασσόμενα, ποιεῖ πρὸς ὑστερικὰς ῥείων φλεγμονὰς, καὶ στομάχου πλάδον ϗ ἐρισπέλατα. ξηρᾷ δὲ λεῖα παρὰ μηρῶν προσπάσσουσι ϗ ἀνθηρὰς ϗ τραυματικὰς αἱμοδόσεις μίγνυται. κάμπτεται δὲ καὶ εἰς καλλιβλέφαρα. τὸ δ' ἐν μέσοις τοῖς ῥόδοις εὐεισκόμενον ἄνθος πρὸς οὖλων ῥευματισμοὺς ἐπιτήδειον ποιεῖ. αἱ κεφαλαὶ δὲ ποθεῖσαι, κοιλίαν ῥέουσαν καὶ αἷματος ἀναγωγὰς ἐπέχουσιν.

Περὶ Ροδίδων. Κεφ. ρλβ.

Καὶ αἱ λεγόμεναι δὲ ῥοδίδες σκευάζονται τὸν τρόπον τοῦτον. ῥόδων χλωρῶν ἀβρόχων μεμαραμμένων ⊀ μ΄. νάρδου ἰνδικῆς ⊀ ιβ΄. σμύρνης ⊀ ϛ΄. λεῖα ἀναπλάσσονται εἰς τροχίσκους τετραγωνίους ϗ ἐν σκιᾷ ξηραίνεται, ϗ ἀποτίθενται εἰς κεραμεᾶν ἀγγεῖον ἄκρατον ὑπερεσφιγμένον. ἔνιοι δὲ προσπάσσουσι καὶ κόσου ⊀ β΄. ὡς ἰλλυρικῆς τὸ αὐτὸ μίσγοντες καὶ οἶνον χίον μετὰ μέλιτος. χρῆσις δὲ αὐτῶν ὅτι, ὑπὸ γαμμαικῶν προτιθεμένων τῷ τραχήλῳ αὐτὶ ὁρμῶν, ἀμβλύνουσι τὴν τῶν ἱδρώτων δυσωδίαν. χρῶνται ϗ λείοις ἐν διαπλάσμασι ϗ

ϗ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λυτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξυρᾶσθαι, ἀπεκλούονται ψυχρῷ.

Περὶ Λυκίου.

Κεφ. ρλγ.

Λύκιον, ὃ ἔνιοι πυξάκανθαν καλοῦσι, δένδρον ἐστὶν ἀκανθῶδες, ῥάβδους ἔχον τετραπήχεις ἢ ϗ μείζονας· φύλλα δὲ τὰ πύξῳ ὅμοια σχεδόν· καρπὸν δὲ ἔχει ὡς πέπερι μέλανα, πικρὸν, πυκνὸν, λεῖον· ϗ τὸν φλοιὸν δὲ ὀχρὸν, ὅμοιον τῷ διεφθαρμένῳ λυκίῳ· ῥίζας δὲ πολλὰς, σκληρίας, ξυλώδεις. φύεται δὲ πλεῖσον ἐν Καππαδοκίᾳ ϗ λυκίᾳ, ϗ ἐν ἄλλοις τόποις πολλοῖς. τραχέα δὲ φιλεῖ χωρία. χυμίζεται δ', ὅτ' φύλλων σὺν τοῖς δάμνοις θλασθέντων ϗ βραχέντων, ἐφ' ἡμέρας ἡμέρας, εἶθ' ἑψηθέντων, ϗ τῶν μὲ ξύλων ῥιπτομένων, τὸ δὲ ὑγρὸν πάλιν ἑψομένου μέχρι μελιτώδους συστάσεως. δολοῦται δὲ ἀμόργης τῇ ἑψήσει ἅμα μιγνυμένης, ἢ ἀψινθίου χυλίσματι ἢ βοείᾳ χολῇ. ϗ τὸ μὲ ἐπιγινόμενον ἀφρῶδες ἐν τῇ ἑψήσει ἀφαιρῶν, ἀπόθου εἰς τὰ ὀφθαλμικά· τῶν δὲ λοιπῶν εἰς τὰ ἄλλα χρῶ. γίνεται δὲ ϗ ἐκ τοῦ καρποῦ ὁμοίως χύλισμα ἐκπιεζομένου ϗ ἡλιαζομένου. ἔστι δὲ κάλλιστον τὸ καυόμενον λύκιον, καὶ κατὰ τοῦτο σβέσιν τὸν ἀφρὸν ἐνερευθῆ ἔχον, ἔξωθεν μέλαν, διαιρεθὲν δὲ κιρρὸν ἄδρω-

Lycium. Cap. CXXXIII.

Lycium, quod aliqui pyxacanthan vocant, arbor eſt ſpinoſa, ramis trium cubitorum, aut longioribus: foliis buxi, denſis: fructu piperis, nigro, læui, amaro, denſoque: cortice pallido, non diſsimili lycio madefacto: radicibus multis, obliquis, lignoſis. Naſcitur plurimum in Cappadocia, Lytia, & pleriſque aliis locis. Aſpera loca amat. Succi extrahendi ratio hæc eſt: Rami cum radiculis tuſi & antè per multos dies macerati coquuntur, tum abiectis lignis itidem liquor, donec mellis craſſitudo fiat. Adulteratur id lycium adiecta decoctioni amurca, aut abſinthij ſucco, aut felle bubulo. Innatans ſpuma inter coquendum exempta, ocu lorum medicamentis additur: reliquo ad aliavtuntur. Simili modo fit lycium, ſemine expreſſo & inſolato. Optimum quod vri poteſt, reſtinctúmque rubentem ſpumam oſtendit, glebis extrinſecus nigris, intus, cum fregeris, rufis odo-

aurium, oculorum, gingiuarũ, ſedis, recti inteſtini ac vuluæ, penna illitus aut infuſus. Eadẽ ſine expreſsione tuſa, præcordiorum inflammationibus, humidis ſtomachi vitiis, igni ſacro illini prodeſt: ſiccis ac tritis femina aſperguntur. Miſceri ſolent vulnerariis antidotis, atque compoſitionibus quas antheras vocant. Folia vruntur in calliblephara. Flos qui in mediis roſis inuenitur, ſiccatus, gingiuarum fluxionibus efficaciter inſpergitur. Capita pota citam aluum, & cruentas reiectiones ſiſtunt.

Roſei paſtilli. Cap. CXXXII.

Paſtilli quos rhodides vocãt, hac ratione conficiuntur: Roſarũ viridiũ, quæ nullo antea humore madefactæ extabuerint, drachmæ quadraginta, Indicę nardi drachmę decẽ, myrrhæ drachmæ ſex, tritę digerũtur in paſtillos, q triũ obolorũ pondus ęquẽt: ſiccatíq; in vmbra, in fictili nõ picato, atq; obturato recõdũt. Alij adiiciũt coſti drachmas duas, iridis Illyricę totidẽ, & vinũ Chiũ cũ melle miſcẽt. Mulieribꝰ moniliũ vice collo circũdato vſui ſũt, ad retundendũ graue ſudoris virus. Tritis etiã vtuntur ad illitiones

&

ὀφθαλμῶν, ὤτων, οὐλων, σκληρῶν, ἀπευθυσμένων ἐντέρου, κύστεως, περῷ ἐγχριόμενον καὶ προσκλυζόμενον. αὐτὰ δὲ δίχα τοῦ ἐνθλιβῆναι, κοπέντα καὶ ὑποπλασσόμενα, ποιεῖ πρὸς στόμαχον ῥεῖθρα φλεγμονὰς, καὶ στόμαχον πλάδον καὶ ἐρισιπέλατα· ξηρὰ δὲ λεῖα παρὰ μηρῶν θεραπεύει ἕλκη καὶ αὐθηρὰς καὶ τραυματικὰς ἐκπύησις μίγνυται. καίεται δὲ καὶ εἰς καλλιβλέφαρα. τὸ δὲ ἐν μέσοις τοῖς ῥόδοις εὑρισκόμενον ἀνθος θεραπεύει οὖλων ῥευματισμοὺς ἐγχριόμενον καὶ προσπλασσόμενον· ποιεῖ. αἱ κεφαλαὶ δὲ ποθεῖσαι, κοιλίαν ῥέουσαν καὶ αἵματος ἀναγωγὴν ἐπέχουσι.

Περὶ Ροδίδων. Κεφ. ρλε.

Καὶ αἱ λεγόμεναι δὲ ῥοδίδες σκευάζονται τὸν τρόπον τοῦτον· ῥοδῶν χλωρῶν ἀβρόχων μεμαραμμένων < μ'. νάρδου ἰνδικῆς < μ'. σμύρνης < ς'. λεῖα αὐαπλάσσεται εἰς προχόσκοις πεποδολαίοις καὶ ἐν σκιᾷ ξηραίνεται, καὶ ἀποτίθεται εἰς κεραμεᾶν ἀγγεῖον ἀλειπτὸν πεπεσφλωμένον. ἔνιοι δὲ πρεσθίδασι καὶ κόστου < β'. ὡς ἰλλυρικῆς τὸ αὐτὸ μίσγοντες καὶ οἶνον χίον μετὰ μέλιτος. χρῆσις δὲ αὐτῶν ὅτι, ὅπῃ χυμικῶν πεπεμμένων τῷ τραχήλῳ αὐτὶ ὁρμῶν, ἀμβλυίουσι τῶν ἰσχνοτέρων δυσωδίαν. χρῶνται δὲ καὶ λείοις ἐν διαπλάσμασι

καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λατρεῖον, καὶ μετὰ τὸ ξυρᾶσθαι, ἀπεκλούουσι τὰ ψυχρῶ.

Περὶ Λυκίου.

Κεφ. ρλγ.

Λύκιον, ὃ ἔνιοι πυξάκανθαν καλοῦσι, δένδρον ἐστὶν ἀκανθῶδες, ῥάδους ἔχον τετρυχείς ἢ καὶ μείζονας· φύλλα δὲ τὰ φύλλα πύξῳ ὅμοια πυκνά· καρπὸν δὲ ἔχει ὡς πέπερι μέλανα, πικρὸν, πυκνὸν, λεῖον· καὶ τὸν φλοιὸν δὲ ὀχρὸν, ὅμοιον τῷ διεφθαρμένῳ λυκίῳ· ῥίζας δὲ πολλὰς, πλαγίας, ξυλώδεις. φύεται δὲ πλεῖστον ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ λυκίᾳ, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις πολλοῖς. τραχέα δὲ φιλεῖ χωρία. χυλίζεται ὅ, τε φύλλων σὺν τοῖς ἁπαλοῖς θλασθέντων καὶ βραχέντων, ἐφ' ἡμέρας, εἶθ' ἑψηθέντων, καὶ τῶν μὲ ξύλων ῥιπτομένων, τὸ δὲ ὑγρὸν πάλιν ἑψομένου μέχρι μελιτώδους συστάσεως. δολᾶται δὲ ἀμόργης τῇ ἑψήσει ἅμα μιγνυμένης, ἢ ἀψινθίου χυλίσματι ἢ βοείᾳ χολῇ. καὶ τὸ μὲ ἐπιγνόμενον ἀφρῶδες ἐν τῇ ἑψήσει ἀφαιροῦσι, ἀπόδου εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ· τῷ δὲ λοιπῷ εἰς τὰ ἄλλα χρῶνται. γίνεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ καρπεῦ ὁμοίως χύλισμα ἐκπιεζομένου καὶ ἁλιαζομένου. ἔστι δὲ κάλλιστον τὸ καυόμενον λύκιον, καὶ κατὰ τὸ σθένος τὸν ἀφρὸν ἐνερευθῆ ἔχον, ἔξωθεν μέλαν, σκαμβὸν δὲ καρδίαν ἄζοω-

& diapaſmata, quę fiunt ad ſudores coërcendos, ita vt à balneis inareſcant corpora, dein frigida aqua abluantur.

Lycium. Cap. CXXXIII.

Lycium, quod aliqui pyxacanthan vocant, arbor eſt ſpinoſa, ramis trium cubitorum, aut longioribus: foliis buxi, denſis: fructu piperis, nigro, læui, amaro, denſoque: cortice pallido, non diſſimili lycio madefacto: radicibus multis, obliquis, lignoſis. Naſcitur plurimum in Cappadocia, Lyſpera loca amat. Succi extrahendi ratio hæc eſt: Rami cum radiculis tuſi & antè per multos dies macerati coquuntur, tum abiectis lignis itidem liquor, donec mellis craſſitudo fiat. Adulteratur id lycium adiecta decoctioni amurca, aut abſinthij ſucco, aut felle bubulo. Innatans ſpuma inter coquendum exempta, ocu lorum medicamentis additur: reliquo ad aliavtuntur. Simili modo fit lycium, ſemine expreſſo & inſolato. Optimum quod vri poteſt, reſtinctúmque rubentem ſpumam oſtendit, glebis extrinſecus nigris, intus, cum fregeris, rufis odo-

re minimè viroſo, cum amaritudine adſtringés, crocino colore (cuiuſmodi indicum eſt) cæteris præſtantius atque efficacius. Lycium adſtringit, caliginem oculorum diſcutit, genarum ſcabiem, pruritus, veteréſque fluxiones ſanat: facit ad purulentas aureis, exulceratas gingiuas, tonſillas, labiorum fiſſuras, ſedis rimas, attritúsque illitum: cœliacis, dyſentericis, potum inditúmque conuenit: datur ſanguinem excreãtibus & tuſsi, ex aqua: contra rabioſi canis morſus in catapotio deuoratur, aut in aqua bibitur: flauos facit pilos: reduuiis: vlceribus quæ ſerpunt aut putrent, medetur: fœminarum profluuia appoſitum ſiſtit: rabioſorũ ictibus ex melle potum, aut vice catapotij deuoratum, auxiliatur. Tradunt Indicum fieri lycium, ex frutice Iochitide appellato: ea ſpinarũ generi aſcribitur, ramos rectos habés ternûm cubitorũ longitudine, maiorésve, rubo craſsiores, à radice numeroſos. Fractus cortex rubeſcit, folia oleæ ſimilia. Herba ĩ aceto decocta proditur lienis inflãmationib⁹ & regio morbo mederi, & fœminarum purgationes elicere.

Aſſeue-

ἄβρωμον, σύφον μετὰ πικρίας χρώματι κροκώδες, οἷόν ἐστι τὸ ἰνδικὸν, διαφέρον τῶν λοιπῶν καὶ δυναμικώτερον. Δύναμιν δὲ ἔχει συπτικὴν, καὶ τὰ ἐπιπολοῦντα τῶν κόρας, καθαίρει, ψωριάσεις δὲ τὰς ὀπὶ τῶν βλεφάρων, καὶ κνησμοὺς καὶ παλαιὰ ῥεύματα θεραπεύει· πιεῖ δὲ καὶ πρὸς ὦτα πυορροοῦντα, παθήματα, ἕλκη εἰλκωμένα, καὶ διεῤῥωγότα χείλη· ῥαγάδας ἐν στόμασι, καὶ παρὰ ῥίμματα ὀπιχριόμενον· ἀρμόζει καὶ κοιλιακοῖς καὶ δυσεντερικοῖς, πινόμενον καὶ ἐγκλυσμόν. δίδοται δὲ καὶ αἱμοπτοϊκοῖς καὶ βήχουσι σὺν ὕδατι καὶ τοῖς ὑπὸ λυσσώντος κυνὸς δηχθεῖσιν, ἐν καταποτίῳ ἢ σὺν ὕδατι πατέν· ξηραίνει τὲ καὶ τείχας· παρωνυχίας τὲ καὶ ἕρπητας, καὶ σπεδόνας ἰᾶται· ἵστησι καὶ ῥοῦν γυναικεῖον πρασιθέμενον· βοηθεῖ δὲ καὶ λυσσοδήκτοις ποθὲν μετὰ γάλακτος, ἢ αὐτὸ καταποτίου λαμβανόμενον. Λέγεται δὲ τὸ ἰνδικὸν λύκιον γίνεσθαι ἐκ θάμνου, ᾧ λεγομένῳ λογχίτιδος. ἔστι δὲ εἶδος ἀκανθης, ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὰς βραχείας ἢ καὶ μείζους πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, παχυτέρας βάτου φλοιὸς ῥαγεὶς ἐνδεύδης. τὰ δὲ φύλλα ὅμοια ἐλάας, ἧς ἡ πόα ἐν ὄξει ἐψηθεῖσα καὶ ποτιζομένη ἱστορεῖται φλεγμονὰς σπλῆνος. καὶ ἕκτερον ἰᾶται, καὶ καθάρσεις γυναικείας ἄγει καὶ

καὶ ὠμὰ δὲ λεῖα ποθεῖται, τὰ αὐτὰ ποιεῖν παραδίδοται· τοῦ δὲ σπέρματος μύσρα δύο ποθέντα, ὕδατος ἡμίνα καθαίρει, καὶ θανασίμοις βοηθεῖ.

Περὶ Ἀκακίας. Κεφ. ρλϛ'.

Ἀκακία φύεται ἐν αἰγύπτῳ· ἄκανθα δὲ ὅτι δενδρώδης, θαυμασιωτέρα, οὐκ ὀρθοφυὴς, αὐθος ἔχουσα λευκὸν, ᾧ καρπὸν ὡς κύαμον θέρμον ἐν λοβοῖς κείμενον, ἐξ οὗ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ἐγχύλισμα ξηραινόμενον· ἐν σκιᾷ, μέλαν μὲν ἐν τῷ πεπαίρειν καρπῷ, ὑπόκιρρον ᾧ ἐν τῷ ὠμῷ. σμήχει δὲ τὸ ῥέμμα ἔγκιρρον, ἐυθῶδες, ὡς ἐν ἀκακίᾳ χυλίζουσι δὲ πύρες τὰ φύλλα σὺν τῷ καρπῷ. καὶ κόμμι δὲ ἐν τῇ ἀκανθίνῃ γλυνᾶται. Δυώαμιν δὲ ἔχει συπτικὴν, ψυκτικὴν, ἀρμόζει δὲ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ καὶ ἐρυσιπέλατα, ἕρπητας, χίμιθλα, πτερύγια, τὰ ἐν τῷ σώματι ἕλκη, καὶ προπτώσεις ᾧ ὀφθαλμῶν καθίστησιν, ἐπέχει δὲ καὶ ῥοῦν γυναικεῖον, καὶ ταῖς προπτώσεις δὲ τῶν ὑστέρας στέλλει, κοιλίαν τε ῥέουσαν ἐπέχει πινόμενος, καὶ ἐγκλυζόμενος· μελαίνει δὲ καὶ τείχας· πολυύεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, τειθομένου μετ' ὕδατος ἀποχεομένου τῶν ὀπῶν ἄχρις ἂν καθαρὸν ἐφεστήκῃ τὸ ὕδωρ, καὶ ὅτως ἀναλαμβάνεται εἰς προσλήσεις. χρῶνται δὲ ἐν ὠμῷ, χύλῳ

Aſſeuerant etiam crudam in potu, eoſdem effectus præſtare. Semen cyatho dimidio potum, pituitam expurgare, venenis quoque auxilio eſſe.

Acacia. Cap. CXXXIIII.

Acacia in Ægypto naſcitur ſpina inſtar arboris, fruticoſa, non ſe in rectum attollens. Florem habet candidum, & ſemen lupino ſimile in folliculis, ex quo ſuccus expreſſus ſiccatur in vmbra, niger ex maturo ſemine, ſubrufus ex viridi. Eligatur modicè rufus & odoratus, vt in hac arbore eſſe poteſt. Aliqui exprimunt ex foliis, & ſemine ſuccum. Manat & gummi ex ea ſpina. Vis ei ad ſpiſſandum, refrigerandúmque efficax. Succus oculorum medicamentis vtilis: valet ad ignem ſacrum, vlcera quæ ſerpunt, perniones, pterygia, & oris vlcera: procidentes oculos reprimit, menſium abundãtiam ſiſtit, prociduam vuluam cohibet: citam ſuppримit, aut potus aut ſubter indutus: capillos denigrat. Lauatur oculorum medicamentis, trito in aqua, mox effuſo quod concreuerat, donec pura extet aqua: & ita cogitur in paſtillos. Vritur etiam in cruda fidelia,

fidelia, donec fictile fornacibus percoquatur: torretúrque in carbonum halitu perflata. Spinæ decoctum solutos artus fotu committit. Præfertur eius spinæ gummi, quod in vermiculorum speciem cotrahatur, & vitri modo perluceat, ligni expers: proximum est candidum: sordidum verò ac resinosum inutile. Cutis meatus obstruit, & medicamentorũ quibus admiscetur, acrimoniã hebetat, ambustis ex ouo illitum, pustulas non patitur erũpere. Alterum acaciæ genus in Cappadocia Pontoq; prouenit. Ægyptiæ spinæ similitudine, lõgè minꝰ, tenerius, humile: aculeorum vallo munitur, folia habẽs rutæ. Semẽ lẽticula minus fert autumno, in loculis connexis, ternûm quaternûmúe capacibus. Succus eius adstringit, viribꝰ inferior, & ocularibꝰ medicamentis inutilis.

Amurca. Cap. CXXXV.

Armuca (expressæ oliuæ recremẽtum) decocta in cupreo vase ad crassitudinẽ mellis adstringit, cæteros præbens lycij effectus. Insuper dentium dolori & vulneribus, cũ aceto vino aut mulso commodè illinit: addit in medicamẽta ocularia, & meatus inductu suo obstruentia. Vetustate meliorem fieri constat. Vtiliter infunditur sedis, genitalium, ac vuluæ exulcerationi. Si verò cum omphacino recoquatur ad mellis crassitudinem, carioſos dentes extrahit: iumentorum scabiem cum decocto lupini, & chamęleõte illitu sanat. Cruda & recenti amurca podagras articularióſque dolores foueri, vtilissimum: peruncta in villosa pelle, & hydropicis imposita, tumoris molem reprimit.

Vitex. Cap. CXXXVI.

Vitex siue lygos frutex est in arborem assurgens, nascitur in fluminum ripis, asperisq; locis, ac torrentium alueis: ramos gerit lõgos, fracto peruicaces: folia oliuæ sed molliora. Duo genera eius, vna harum albũ florem mittit cum purpureo: altera tantũ purpureum, & semen, vt piper. Excalfactorias vires habet, & adstrictorias. Semen eius potum venenatis ictibus, aquæ quæ cutem subiit, lienosisque auxiliatur: lac euocat, menses ciet, drachmæ põdere in vino potum: genituram exoluit, caput tentat, & soporẽ affert. Decoctũ herbę & seminis in desessione, mulieribꝰ vuluæ malo

malo opportunis opitulaſ, itẽ inflãmationibus: purgationes mouet ſemẽ cũ pulegio potũ, etiã ſuffitu vel appoſitu: capitis dolorem diſſoluit illitũ, inſtillatur cũ aceto & oleo capiti in lethargo & phrenitide. Folia ſuffitu aut ſubſtratu fugant venenata: illita quoq; ſerpẽtium morſibus auxiliantur: teſtiũ duritias cum butyro & foliis vitium emolliunt: rimas ſedis ſemen cum aqua illitũ mitigat, & cum foliis medetur luxatis, vulneribusq;. Virgã qui manu teneat dum iter facit, negaſ intertrigine ſentire. Agnũ, quaſi dicas caſtũ, vocãt Græci, quoniam matronæ in theſmophoriis Atheniẽſium caſtitatẽ cuſtodientes, foliis huius cubitus ſibi ſternũt, & lygon quaſi vimen, propter inuictam ferè ramorum flexilitatem.

Salix. Cap. CXXXVII.

Salix vulgò nota eſt: cuius ſemen, folia, cortex & ſuccus ſpiſſandi vim habent. Trita folia cum exiguo pipere & vino pota, ileoſis ſubueniũt: ſumpta per ſe & cum aqua præſtant mulieribus ne concipiant. Salignum ſemen in potu ſanguinem expuẽtibus prodeſt: cortex eoſdem præbet effectus.

Corticis

καὶ φλεγμονᾶς ἀρήγει· ποδὶν δὲ μετὰ γλήχωνος καὶ ὄξους θυμιαθὲν τὸ σπέρμα καθαίρει, καὶ θεραπεύει κινεῖ· λύει δὲ καὶ κεφαλαλγίας καταπλασσόμενον, καὶ ὀπὶ λιθιαρικῶν τε καὶ φρενιτικῶν ἐμβρέχεται σὺν ὄξει καὶ ἐλαίῳ. καὶ τὸ φύλλον ὑποθυμιώμενόν τε καὶ ὑποστρωννύμενον, θηρία διώκει, καὶ καταπλασσόμενον ἐπὶ τὰ θηριοδήκτων βοηθεῖ, σκληρίας τε διδύμων μετὰ σικύης καὶ φύλλων ἀμπέλου μαλάττει, ῥαγάδας τε ταῖς ἐν θέσει λίῳ σὺν ὕδατι ἐπιπλασθὲν τὸ σπέρμα θεραπεύει· σὺν ὄξει τοῖς φύλλοις, στέμματα, τραύματα ἰᾶται· δοκεῖ δὲ καὶ κωλυτήριον εἶναι ἐπὶ ὀδοιπορίας παραπεμμάτων. ἡ πρὸς ῥάβδον αὐτῆς παρὰ χρεῖα κρατείν. ὠνόμασται δὲ ἄγνος, διὰ τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἀγνευούσας γυναῖκας, εἰς ὑπόστρωμα χρώμενα αὐτῇ, λύγος δὲ διὰ τὸ εὐκαμπὲς τῆς ῥάβδου αὐτῆς ἔντονον.

Περὶ Ιτέας. Κεφ. ρλέ.

Ιτέα δένδρον ὅτι πᾶσι γνώριμον, ᾧ ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλλα καὶ ὁ φλοιὸς καὶ ὁ χυλὸς, συμπίνεται ἔχει δυνάμιν. ἁρμόζει δὲ τὰ φύλλα λεῖα μετὰ ὀλίζου πεπέρεως καὶ οἴνῳ ποθέντα εἰλεώδεσι, καθ' ἑαυτὸ δὲ σὺν ὕδατι ληφθέντα, ἀσυλληψίαν κατεργάζεται. ὁ δὲ καρπὸς ποθεὶς, αἱμοπτοϊκοὺς ἀφελεῖ. καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾷ.

καὶ εἰς δὲ καὶ φυραθεὶς ὄξει, τύλους καὶ ἥλκη αἴρει καταπλασθείς. ὁ δὲ ἐκ τῶν φύλλων καὶ τοῦ φλοιοῦ χυλὸς, ἐν κελύφῳ ῥόας θερμανθεὶς μετὰ ῥοδίνης, ὠταλγίας ἀρήγει. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν, κατεμπλήσας σπόγγους ἄριστον· σμήχει δὲ καὶ πτερυγια. λαμβάνεται δὲ καὶ ὀπὸς ἐξ αὐτῆς ἐντεμνομένου τοῦ φλοιοῦ κατὰ τὼ ἀνθησιν, ἔσω γὰρ ἐυρίσκεται συνεχῶς. Δύναμιν δὲ ἔχει συμπικλὼ τῶν ἐπισκοτούντων ταῖς κόραις.

Περὶ Αγνελαίας. Κεφ. ρλή.

Αγνελαίᾳ ὃν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ, ἀλθιοπικὴν ἐλαίαν. ἔχει φύλλα συμπικὰ, λεῖα δὲ καταπλαθέντα, ἐφεκτικά· ὅθεν ἕρυσιπελάτων, ἐρυθρῶν, ὀπιυκτίδων, ἀνθράκων, νομῶν, παρωνυχίων, θερμοκαυκτικὰ ἐκμαρῶν, σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα, ἀνακαθαίρει δὲ καὶ τὰ ῥυπαρὰ ἕλκη, διαφορεῖ καὶ φύγεθλα καὶ φλεγμονὰς, σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα δένδρα, καὶ δέρμα κεφαλῆς ἀποσσαθὲν, παραχολλᾷ· ἰᾶται δὲ καὶ τὰ ἐν στόματι ἕλκη καὶ ἄφθας διαμασησθέντα, καὶ ὁ χυλὸς ὁ αὐτὸ καὶ τὸ ἀφέψημα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ· ἐπέχει δὲ καὶ αἱμορραγίαν, καὶ ῥοὰς γυναικείων προστιθέμενος ὁ χυλὸς καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σταφυλώματα, καὶ φλυκταίνας. ἔπι ὃ ἕλκη καὶ παλαιὰ ῥεύματα σέλλει.

διὸ

Corticis cinis admiſto aceto maceratus, illitu clauos & callos tollit. Ex foliis & cortice ſuccus cum roſaceo in calyce punici calfactus, auriũ doloribus auxiliatur. Decocto eorũ podagras foueri vtiliſſimum: furfures purgat in corpore. Ex cipitur ſuccus qui manat ex ea cũ floret, exciſo cortice: in plaga enim cõcretus humor inuenitur, qui ad purgãda, quæ obſtant oculis, ſuã vim præbet.

Syueſtris olea. Ca. CXXXVIII.

Syluestris oleæ, quam Latini oleaſtrũ appellant, alij Æthiopicam oliuam, folia aſtringũt: trita autem & impoſita ignem ſacrum, vlcera quæ ſerpunt: epinyctidas, carbunculos, reduuias nomásque cohibent: cruſtas emarginant cum melle illita. Quinetiam ſordida vlcera repurgant: inflammationes panósque cum melle impoſita diſcutiunt: cutem à capite vulſam conglutinãt: oris vlceribus, & priuatim infantium, cõmanducata medentur. Succus & decoctum eoſdem habẽt effectꝰ: ſanguinis eruptiones, ac muliebre profluuium, admotꝰ ſuccus inhibet: vuæ oculorũ puſtuliſq; prodeſt, vlcera & veteres defluxiones ſiſtit, quapro-

constãs, mordax: quæ autẽ ammoniaci aut gũmi similitudinẽ refert, colore nigricãs, nec gustu mordẽs, superuacua est. Nostrates oleæ, oleastriq;, similem lachrymã sudãt, quæ cõmodè ad oculorũ hebetudines illinitur: cicatrices albugines q; illitu emẽdat, vrinã & mẽses ciet, cauis dentiũ impressa ad dolores efficax est: inter venena scribit: partus pellit, lepras & impetigines sanat. Appellatur autẽ æthiopica & agrestis olea.

Quercus. Cap. CXLIII.

Quercus omnis adstrictoriam vim habet, præsertim liber qui cortici & ligno intercedit: quinetiam tunica putamini glandis subiecta. Decoctum ex iis datur dysentericis, cœliacis, sanguinem excreantibus. Trita in pesso, fœminis fluxione vuluę laborantibus subiicitur.

Glandes. Cap. CXLIIII.

Glandes eosdem effectus exhibent: vrinam ciunt, capitis dolorem & flatus in cibum sumptæ pariunt, resistunt esitatæ venenatorum ictib⁹. Decoctum earũ & corticis cum lacte vaccino potum, prodest contra toxica: intritæ crudæ, inflammationes illitu leniunt: ad duritias

συγκείμενον, δηκτικόν· τὸ δὲ ὅμοιον κόμμι ἢ ἀμμωνιακῷ, μελανίζον ἢ οὐ δηκτικόν, ἀχὲς ἔστι φέρει δὲ τὸ τοιοῦτον ἢ ἡ παρ' ἡμῖν ἐλαία, ἢ ἡ ἀγριελαία· πιεῖ δὲ πρὸς ἀμβλυωπίαν καὶ οὐλὰς ἢ λευκώματα ἐγχεόμενον σμήχει, οὖρά τε ἢ ἔμμηνα κινεῖ, ἢ πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ, ἐπιτιθέμενον εἰς τὸ βρῶμα· ἀναγκάφερει δὲ καὶ ἐν τοῖς φθαρτικοῖς ἄγει δὲ ἢ ἔμβρυα καὶ λιχῆνας δεσα πεύκῃ ἢ λέπραν. καλεῖ δὲ αὐθόπιον ἐλαία ἢ ἀγριελαία.

Περὶ Δρυός. Κεφ. ρμζ'.

Δρῦς πᾶσα συστελλὼ ἔχει δυνάμιν, μάλιστα δὲ ἀυτῆς σφει τὸ μεταξὺ τῶ φλοιοῦ καὶ τῶ πρέμνου ὑμφοειδὲς· ὁμοίως καὶ τὸ ὠὸν τῇ βαλάνῳ ὑπὸ τὸ κάλυφος. δίδοται δὲ τὸ ἀφέψημα ἀυτῶν, κοιλιακοῖς καὶ δυσεντερικοῖς, καὶ αἱμοπτοϊκοῖς· καὶ ἐν πασοῖς λεῖον προσίδεται βάκαῖς γυναιξίν.

Περὶ Βαλανῶν. Κεφ. ρμη'.

Καὶ αἱ βάλανοι ὴ τὰ ἀυτὰ πυοῦσιν· εἰσὶ δὲ καὶ ἁρπηκαὶ, ἢ κεφαλαλγεῖς, βιβρωσκόμεναι, ἢ πνεματᾶσαι· αἱ μύζουσι δὲ πρὸς τὰ ἰοβόλα ἐσθιόμεναι, ἢ τὸ ἀφέψημα δὲ ἀυτῶν ἢ τὸ φλοιῶ, βοηθοῦ τοξικῷ μὴ γάλακτος βοείᾳ πιόμενον, ὠμαὶ δὲ καταπλασθεῖσαι λεῖαι, φλεγμονὰς παυσιρεῖσαι, σὺν

ὠμῷ τέφρᾳ δὲ χοιρείῳ τειχῆρῷ, πρὸς κακοήθεις σκληρείας, ἢ πρὸς πεπυρευόμενα ἕλκη ἁρμόζουσιν· ἰσχυρότεραι δὲ τῶν δρυΐνων αἱ πρίνιναι τῇ δυνάμει εἰσίν.

Περὶ Φηγοῦ ἢ πρίνου.

Κεφ. ρμε'.

*Καὶ ἡ φηγὸς ἢ ἡ πρῖνος εἶδη ὄντα δρυός, ἐοικότα ἐνεργεῖ. τῆς ῥίζης δὲ τῶ πρίνου ὁ φλοιὸς ἑψηθεὶς σὺν ὕδατι ἄχρις οὗ τακῇ εἰς γλοιῶτας, καὶ ὑπιπλασθεὶς ῥύτα ὅλον, τέλχας μελαίνῃ πρὸ αποσμηχθείσας κιμωλίᾳ γῇ· ἁρμόζει δὲ τὰ φύλλα παντῶν, κοπέντα λεῖα οἰδήμασι, ἢ τὰ ἄτονα δὲ μέρη κρατεῖ.

Περὶ Καστάνων. Κεφ. ρμς'.

Αἱ δὲ σαρδιαναὶ βάλανοι, ἃς τινὲς λόπιμα ἢ κάστανα καλοῦσιν, ἢ μότα ἢ διὸς βαλανίοις, σύφουσαι ἢ αὐταὶ, τῶν ὁμοίων εἰσὶ δραστικαὶ, καὶ μάλιστα οἱ μεταξὺ τῆς σαρκὸς ἢ τῶ λέπους φλοιοί. ἡ δὲ σαρξ ἢ τοῖς ἐφημέρου πεπωκόσιν ἁρμόζει.

Περὶ Κηκίδων. Κεφ. ρμζ'.

Κηκὶς καρπός ὄζη δρυός. ἡ μὲν τις ὀμφακίτις καλεῖται μικρὰ καὶ κονδυλώδης, στυπτικὴ, ἀστρύπτος· ἡ δὲ τις λεῖα, καὶ κούφη καὶ τετρημμένη. σκοπεῖν δὲ δεῖ τὴν ὀμφακίτιν, εὐεργαστέραν οὖσαν· ἀμφότεραι δὲ σύφουσιν ἰσχυρῶς, ἢ

ad duritias quas coëthe vocant, & malefica vlcera cum falsa axungia conueniunt. Ilignea glandes viribus quernas antecellunt.

Fagus & ilex.

Cap. CXLV.

Fagus & ilex quercus generi assignantur, & cõsimile munus obeũt. Ilignea radicis cortex cum aqua coctus, dũ mollitus intabescat, & tota nocte illitus, denigrat capillos, prius cimolia terra purgatos. Folia omnium tusa & trita tumoribus prosunt, & imbecillas mẽbrorum partes corroborant.

Castaneæ. Cap. CXLVI.

Sardianæ glãdes, quas aliqui castaneas, aut lopima, aut glãdes Iouis appellant, adstringunt, similésque effectus præbẽt: præsertim tunica quæ carnem & corticem media intercursat. Caro his qui ephemerũ biberunt, conueniens est.

Galla. Cap. CXLVII.

GALLA fructus est quercus. Aliqua omphacitis appellatur, parua quidem sed tuberosa, solida, nullo foramine peruia. Altera plana, leuis, perforata. Eligi debet omphacitis, quæ efficacior est. Vtriusque vis vehemẽter astringere.

Tritæ excrescentia in carne, fluxiones gingiuarum & vuæ, atque oris vlcerationem cohibent. Nucleus dentium cauernis inditus dolorem sedat. Crematæ carbonibus donec igne flagrent, & vino aut aceto aut acida muria extinctæ, sanguinem supprimunt. Decoctum quibus insidere expedit, efficax est, & contra vuluas procidentes, fluxionésque. Capillos denigrant, aceto aut aqua maceratę: dysentericis cœliacísque cum vino aut aqua tritæ conuenienter illinuntur, aut bibuntur: obsoniis addi debent, aut integræ in aqua præcoqui, in qua nonnihil excoquendum est, quod his affectibus conferat. In summa, his vtendum ad adstringenda, aut siccanda quæ opus sunt.

Rhus. Cap. CXLVIII.

RHus quæ obsoniis aspergitur, ab aliquibus erithros appellata, semen est coriarij fructicis, sic vocati, quoniam coriorum infectores eo vtuntur, ad inspissãdas pelles. Arbuscula in petris nascens, binûm ferè cubitorũ altitudine foliis oblõgis, subrubẽtib⁹, ſ ambitu serratis, acino vuarũ graciliũ dẽso, magnitudine

Περὶ Ροός. Κεφ.

Ροῦς ἐπὶ τὰ ὄψα, ὃν ἔνιοι ἐρυθ
καλοῦσι, καρπός ἐστι τ καλουμέ
βυρσοδεψικῆς ῥοδὸς, ἢ τις αὐτ
δη ἐν τῇ τῶν βυρσοδέψεων ἐ
χρῆσθαι, εἰς τ σύμμιν τ δερμάτ
ἔστι δὲ δενδρύφιον * φυόμενο
πόδας ὡς δίπηχυ· ἐφ᾽ ᾧ φύλλ
ὀπιμίκη, ὑδρα. τ πτερυγοειδῆ.
ἐντετμημένα τριγωνοειδῶς. κ
πὸς δὲ βοτρυδίοις ἐοικὼς, πυκ

magnitudine terebinthi, quadámtenus lato: cuius corticosa tunica perquàm vtilis est. Folia vim habent adstringẽdi, & acacię effectus præbent. Decoctũ capillos denigrat, dysentericis infunditur, & in potus eorum insessiúsq; adiicitur, instillatur auribus purulentis. Gangrẽnas & pterygia cohibent folia ex aceto aut melle illita. Liquamentum fit ex aridis foliis, ad crassitudinem mellis in aqua decoctis, ad eadem, vt lycium, conueniens. Semen eosdem effectus exhibet: cœliacorum, dysentericorúmq; obsonij inspergitur: fracta, desquammata, liuidáque, illitum ex aqua, ab inflammatione vindicat: linguæ asperitates cum melle abstergit, cãdida, fœminarũ profluuia sistit, hæmorrhoidas sanat, cum querno carbone intrito admotũ. Aqua in quo semen maduit decocta, cogitur, coitq; efficacior ipso semine. Gummi defert, quod dentium cauis imprimitur ad doloresfiniendos.

Palma. Cap. CXLIX.

Palma in Ægypto gignitur. Ea medio maturitatis vigore, autumno decerpi solet. Arabici myrobalani similis,

pomatis cognomine, colore viridi, & odore mali cotonei: quòd si ad maturitatem peruenire sinatur, phœnicobalanus fiet. Palma acerba est & adstringens: contra alui fœminarúmque profluuia, in vino austero bibitur: hæmorrhoidas sistit, vulnera glutinat illitu. Phœnicobalani recentes plus siccis adstringunt, capitis dolorem afferunt, copiosiores in cibo inebriant, sicciores sanguinem excreantibus, stomachicis, & dysentericis vtiles in cibo: illinuntur cum cotoneo et cerato œnanthino vesicæ vitiis. Cariotæ, præsertim esu, faucium asperitati medentur.

Palmæ Thebaicæ.

Cap. CL.

Thebaicarum decoctum potu æstuationem sedat, vires recreat cum hydromelite veteri sumptum: cibo idem faciunt. Fit ex eis vinum ad eadem conueniens. Decoctum per se potu & gargarizatione magnopere adstringit, & cohibet. Nuclei palmarum, cæterorum more, cremati in crudo fictili, & vino restincti, cinere loto, spodij vicem efficiunt: miscentúrque in callipsoma δὲ λέγεται, χλωρὸς τῷ χρῶμα, ἐμφερὴς κυδωνίῳ κ τῇ ὀσμῇ· εἰ δὲ ἀφεψηθῇ πεπαίνεται μᾶλλον, γίνεται φοινικοβάλανος. ἔστι δὲ στρυφνὸς, συμπικὸς, πνεύματος σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ πρὸς δυσεντερίαν καὶ ῥοῦν γυναικεῖον. ἵστησι δὲ καὶ αἱμορροΐδας, καὶ τραύματα κολλᾷ καταπλασθείς. αἱ δὲ φοινικοβάλανοι, συμπικώτεραι τυγχάνουσι τῶν ξηρῶν, κεφαλαλγεῖς δέ εἰσι καὶ πλείονες βρωθεῖσαι τὴν δύσκοιλον· αἱ δὲ ξηραὶ ἀφελοῦσι βιβρωσκόμεναι αἱμοπτοϊκοὺς, στομαχικοὺς, δυσεντερικοὺς, καὶ τοῖς κύστιν, καταπλασσόμεναι λεῖαι μετὰ κυδωνίου καὶ κηρωτῆς οἰνανθίνης. ὠφελοῦσι δὲ αἱ καρυῶδεις ἐδιόμενοι, ἀρτιεῶν πτύσεις ἰῶνται.

Περὶ Φοινίκων Θηβαϊκῶν. Κεφ. ρϛ΄.

Τῶν δὲ Θηβαϊκῶν τὸ ἀφέψημα πεσὸν, παύει κοιλίαν, καὶ τὰς δυνάμεις ἀνακλᾷ, καὶ ὑδροκηλικὰ παλαιὰ λαμβανόμενον· καὶ αἱμορροΐδας, τὸ αὐτὸ ποιοῦσι, γινόμενοι καὶ οἶνος ἐξ αὐτῶν τὸ αὐτὸ δυνάμενος τῷ καρπῷ. καὶ καθ' ἑαυτὸ δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῶν ἀναγαργαριζόμενον ἱκανῶς σύφει καὶ στέλλει. Οἱ δὲ πυρῆνες τῶν φοινίκων, καιόμενοι ἐν ὠμῷ χύτρᾳ, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, εἶτα σβεσθέντες οἴνῳ πολλῷ, καὶ ὡς αὐλίσασθαι εἰς τὰ κοιλ

blephara. Quòd si nõ iustã vsti onẽ acceperit, denuo cremãdi. Vim adstringendi habẽt, & spiracula cutis obductu suo claudũt: cõtra oculorũ vuã & pustulas, palpebrarũ defluuia, cũ nardo effectũ prębẽt: corporis excrescẽtias cũ vino reprimũt, vlcera ad cicatricẽ perducũt. Sed inter primas vtiles ex palmis humilibus Ægyptiæ.

Palma elate. Cap. CLI.

PALMA, quam aliqui elaten aut spathan appellant, fructus palmarum adhuc florentium, inuolucrum est calyxque, quo in spissamẽta vnguentarij vtuntur. Optima habetur odorata, adstringens, ponderosa, præcluſa, intus pinguis. Vis ei adstrictoria: sistit vlcera quæ depascunt, laxatos artus committit, trita miscetur cataplasmatis & malagma tis: prodest præcordiis, imbecilli stomacho, & iocineri affecto, mista conferentibus cataplasmatis. Eius decoctum subinde detersum, capillos denigrat: datur bibendum congruè, renum, vesicæ, & viscerum vitiis: vuluæ ac ventris fluxiones sistit: scabiem cum resina, & cera sanat, si viginti diebus recens apponatur.

Inuolutúſque in ea elate fructus, quem ſuo amplexu fouet, elate etiam vocari ſolet, & ab aliquibus boraſſus. Adſtringit, & ſpathę effectus prę-ſtat, non ſic vnguentis expetit⁹. Alba medulla caudicis recens in cibo, aut decocta eadē facit, quæ boraſſus.

Malū punicū. Cap. CLII.

Malum punicū omne boni ſucci eſt, ſtomacho vtile, perexiguum ſufficiens alimētum. Dulcia ſtomacho vtiliora habētur, ſed aliquantulū in eo calorem gignunt, inflationes pariūt, vnde in febri abdicantur. Acida adſtringūt, æſtuanti ſtomacho auxiliañ, & multò magis contrahunt, ac vrinā cient. Ora gingiuásq; lædūt. Vinoſa verò mediā ſortiuntur naturā. Nuclei acinorū acidi punici ī ſole ſiccati, & obſoniis īſparſi, cōcoctíue, fluentē aluū ſtomachūq; ſiſtūt. Cœleſti aqua madeſcūt, bibūturq; cōmodè ſanguiné excreātibus: ad deſeſsus dyſentericorū, fœminarūq; fluxione vuluæ laborantiū vtiles ſunt. Expreſsus nucleorū ſucc⁹ coquit̄ cū melle, ad oris, virilitatis, et ſedis vlcera, nomas, reduuias, & ea q̄ ī corpore extuberāt, auriū dolores, & nariū vitia:

καὶ μάλιστα τῆς ὀξείας.

Περὶ Κυτίνων. Κεφ. ργγ΄.

Τὰ δὲ ἄνθη αὐτῆ ἃ καὶ κύτινοι καλοῦνται, καὶ αὐτὰ συπτικὰ καὶ ξηραντικὰ καὶ καταξαλτικά εἰσι, καὶ αἱμάτων κολλητικά, ἁρμόζοντα πρὸς ἃ καὶ ἡ ῥοά. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν ὅλων πλαδώντων καὶ ὀδόντων σειομένων διάκλυσμα, ἀνακόλλημά τε ἐντερικηλικοῖς ἐν καταπλάσμασιν· ἰσχεῦσι δὲ πιεῖν, μὴ ἀφθαλμίαν παρὰ ὅλων τὸ ἔτος τοὺς καταπόντας τρεῖς κύτινους, ὡς ὅπι ἐλαχίστοις· χυλίζονται δὲ ὡς ἡ ὑποκιδίς.

Περὶ Σιδίων. Κεφ. ργδ΄.

Καὶ τὰ λέπη δὲ τῆς ῥοᾶς ἃ πτύσιδα καλοῦσι συπτικὴν ἔχοντα καὶ αὐτὰ δύναμιν, πρὸς ὅσα καὶ οἱ κύτινοι ἁρμόζουσι. τὸ δὲ ἀφέψημα τῶν ῥιζῶν, ἐλμινθιᾶσι πλατείαις πρόσθεν, ἐκπυάσεις καὶ ἀποκλείνει.

Περὶ Βαλαυστίων. Κεφ. ργε΄.

Βαλαύστιον ἔστιν αὐθις ἀγρίας ῥοιᾶς, εἶδος δέ ὄζον ἀπὸ πελέονα· εὑρίσκεται δὲ καὶ λευκὸν καὶ πυῤῥὸν καὶ ῥοδόχρουν.* ἔοικε δὲ κυτίνῳ ῥοιᾶς, χυλίζεται δὲ ὡς ἡ ὑποκιδίς. Δύναμιν δὲ ἔχει συπτικὴν, ποιεῖσαι πρὸς ἃ καὶ ἡ ὑποκιδὶς καὶ ὁ κύτινος.

Περὶ Μυρσίνης. Κεφ. ργς΄.

Μυρσίνη ἡ ἥμερος, πρὸς μὲν τὰς ἰαδικὰς χρῆσιν, ἧ μέλαινα ἢ λευκὴ ἀφ᾽ ὁμοιοτέρα, καὶ τούτης μᾶλλον

tia: præſertim acidorum.

Cytinus. Cap. CLIII.

Huius flores cytini vocantur: qui adſtringunt, ſiccant, cohibent: ſanguinolenta glutinãt, quas punicum, præſtãt vtilitates: humida gingiuarum vitia mobilésq; dentes decocto colluūtur, herniam prolapſu inteſtini erumpentem cataplaſmate repellunt: memoriæ tradūt, qui tres, quã minimos cytinos deuorauerit, nullã eo anno lippitudinem paſſurum: eliquatur hypociſtidis exemplo.

Malicoriū. Cap. CLIIII.

Malicoriū, aſperū eſt mali punici putamē, qđ aliqui ſidiō appellãt. Id ſpiſſãdi vim habet, & quos cytini, præbet vſus. Decoctū radicis potu latas vētris tineas pellit, & eaſdē euocat.

Balauſtiū. Cap. CLV.

Balauſtium ſylueſtris punici flos eſt, cytino ſimilis, cui⁹ cōplura genera reperiuntur: cādidū, fuluum, colore roſaceo. Succus ex eo exprimit̄, hypociſtidis modo, cui adſtricturia vis ineſt, eadem faciēs, quę hypociſtis, & cytinus.

Myrtus. Cap. CLVI.

MYRTVS ſatiua nigra vtilior eſt medicinæ quàm candida, & in hoc genere

multò magis mõtana: semẽ tamen imbecillius parit. Vis & myrti & seminis adstringit. Semen viride aut aridum in cibo datur sanguinẽ excreãtibus, & vesicæ erosionib⁹. Succus virẽtibus baccis expressus eosdẽ effectus exhibet: stomacho vtilis, vrinã cit: pdest cõtra phalãgij morsum, & scorpionis ictus in mero: seminis decoctũ capillũ tingit, jus decocti in vino vlcera in extremis mẽbris nata sanat, oculorũ inflãmationes illitum cum polline polẽtæ lenit, cõtra ægilopas illinitur, crapulam arcet præsumptum vinum, quod feruefacto aliquantũ ei⁹ semine exprimatur: aliâs enim acorem cõtraheret. Præstat idẽ seminis effectus. Vtile procidẽtiæ vuluarum in defessionibus, sedis vitiis, & fœminis fluxione vuluæ laborantibus: purgat furfures, vlcera capitis manantia, atq; eruptiones papularũ: fluentes capillos continet. Additur quoque in medicamẽta, quas liparas vocant, vti oleum quod ex folijs eius factum est. Decoctum foliorum ad desessiones balnearũ cõuenit, & cõtra laxatos artus, & malè solide scẽtes. Eo fracta ferruminationi repugnãtia vtilissimè fouẽt, vitiligi-

μᾶλλον ἡ ὀρίγη, ἡ μὺ τοι καρπ
ἀτονώτερον ἔχει. δύναμις ὁ αὐ
καὶ ἡ καρπὸς συπικὴ. δίδο
καρπὸς χλωρός τε καὶ ξηρὸς δ
μυρος αἱμοπτοϊκοῖς καὶ τοῖς δυσ
μύροις ἡ κύστιν. καὶ ὁ ἐκ τ χλω
ὁ μύρτων ἐκθλιβέντων χυλὸς
αὐτὰ ποιεῖ, ἐυσόμαχος ὢν καὶ ὄφ
ικοῖς ὀρμύζων, φαλαγιοδήκτοις
καὶ σκορποπαλήκτοις συὼ οἴνου.
τὸ ἀφέψημα δὲ ἡ καρπὸς βά
τείχας ἐψηθεὶς ὁ συὼ οἴνου,
καταπλασθεὶς, τὰ ἐν ἀκροστιχί
ἕλκη θεραπεύει· μετὰ πάλης δ
ἀλφίτου καταπλασθεὶς, φλεγ
νας παῖς ἐν ὀφθαλμοῖς παύ
ρεῖ, καὶ πρὸς αἰγίλωπα δὲ ὀπ
πλάττεται, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς δὲ γλυ
μυος οἴνου ἐνθλιβέντος τῷ κα
πῷ, καὶ ἐπὶ πόσον ἀφεψηθέντ
ὀξίζει γὰρ ὁ μὴ οὕτω σκευασθ
ἀκρόπαλος ὄζει πρὸς πονόμυρ
πτιῶν πρὸς ὅσα καὶ ὁ καρπός, ἔχ
καθίσματά τε, μήτρας, πρόπτ
σεις, καὶ δακτυλίῳ, καὶ ῥοϊκαῖς ἐγ
μύζει, σμήχει δὲ καὶ πάντα
καὶ ἀχῶρας, καὶ ἐξανθήματα
τείχας τηρεῖσαις ἐπέχει· μίγν
ται δὲ καὶ λιπαρᾶῖς, ὧς φασι
τὸ ἐκ τῶν φύλλων αὐτῆς σκευα
ζόμενον ἔλαιον. καὶ τὸ τ φύλλ
δὲ ἀφέψημα, εἷς τε τὰ ἐγκαθ
σματα ἀφύζει, καὶ πρὸς τὰ ῥε
λαρὰ, καὶ ἀσυμπώρωτα ἀρθρα
πρὸς ἀσυμπώρωτα κατεαγό
ὠφελίμως καταντλεῖται, σμήχει
δὲ καὶ ἐλφὲς, καὶ πρὸς ὦτα πυορ
ροοῦντα ἐγχυματίζεται, καὶ μελα
σμοὶς τε χῶν, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὁ χυ
λὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ· αὐτὰ δὲ τὰ
φύλλα λεῖα καταπλασσόμενα ἐν
ὕδατι, ἀφύζει τοῖς καθύγροις τ
ἕλκῶν, καὶ ῥευματιζομένοις τόπους
πᾶσι καὶ κοιλιακοῖς· ἔστι δὲ ὀμφακίνη
δὲ ἡ ῥοδίνου ἐλαίου καὶ οἴνου με
γάλου, καὶ ἕρπησι, καὶ ἐρυσιπέλασι,
διδύμων τε φλεγμοναῖς καὶ ἐπι
νυκτίσι καὶ κονδυλώμασι· ξηρὰ δὲ
λεῖα παρωνυχίαις καὶ πτερυγίοις,
χρησίμως καὶ ἀπαλάπτεται, καὶ κα
θύγροις μαχάλαις καὶ μηρῖσι, καὶ
ἐπὶ καρδιακῶν σέλλει πάν ἱδρῶ
τας· κεχυμένα δὲ καὶ ὠμὰ με
τὰ κνιστῆς, πυείκτα καὶ πτε
ρύγια καὶ παρωνυχίας ἰᾶται. χυ
λίζεται δὲ τὰ φύλλα παρὰ χεο
μύου οἴνου παλαιοῦ, ἢ ὕδατος
ὀμβρείου, καὶ ἐνθλίβεται. ἡ δὲ
χρῆσις αὐτῆ πρόσφατα ὄντος, ἐκ
φανθεὶς γὰρ εὐρωτιᾷ καὶ ἀδυναλεῖ.

Περὶ Μυρτιδάνου. Κεφ. ρνζ'.

Τὸ δὲ μυρτιδανον λεγόμενον ἐ
πίφυσίς ἐστιν ἀνώμαλος καὶ ὀχθώ
δης καὶ ὁμόχροις· οἱονεὶ χεῖρες πε
ὲι τὸ ἡ μυρσίνης πρέμνου· σύφει
δὲ μᾶλλον ἡ μυρσίνης. ἀποτίθε
ται δὲ κοπὲν καὶ μικρὸν οἴνῳ αὐστη
ρῷ ἀναπλασθὲν τε εἰς προλήψεις,
ἐὰ σκιᾷ ξηραίνετε, δραστικώτερον
δὲ ὅτι τε καρποῦ καὶ τῶ φύλλου,
μιγνύ-

vitiliginem emendat, purulentis auribus infunditur, & capillos denigrat. Succus eadem efficit. Trita folia, & ex aqua illita humidis vlceribus, & partibus omnibus fluxione laborantibus, cœliacísque prosunt: & admisto omphacino oleo, aut exiguo rosaceo cum vino, ad vlcera serpentia, ignem sacrum, testium inflammationes, epinyctidas, & condylomata. Arentium foliorum farina vtiliter inspargitur paronychiis, pterygiis, & contra alarum feminumque perfusiones: cardiacorum sudores cohibet. Folia cruda seu cremata cum cerato, ambustis, paronychiis, pterygiisque medentur. Exprimitur foliis succus adfuso vetere vino aut aqua cælesti, cuius recentis vsus est: nam exiccatus planè cariem sentit, & vires amittit.

Myrtidanum. Cap. CLVII.

Myrtidanũ dicitur, adnatum inæquabile verrucosum intumescens, & concolor: quod perinde quasi manu myrti caudicé amplectitur. Magis q̃ myrtus adstringit: tusum addito austero vino reponit, coactũq; in pastillos siccatur in vmbra: multò efficaci⁹, & folio & semine, cera-

cerato, pessis, insessionibus, cataplasmatis admistum, vbi adstringendum aliquid est.

Cerasia. Cap. CLVIII.

Cerasia aluo vtilia sunt, si viridia sumantur: eadem siccata, illâ sistunt. Gummi quod cerasi resudarunt, cum vino diluto tussi vetustę medetur: colorem cõmendat, visum exacuit, appetentiâ inuitat: idem ex vino potum calculosis auxilio est.

Siliquæ. Cap. CLIX.

Siliquæ recentes stomacho aduersantur, aluum soluunt: eædem siccatæ sistunt, stomachóq; vtiliores fiunt. Vrinam ciunt, sed præcipuè, quæ vinaceis condiuntur.

Mala. Cap. CLX.

Folia, flores, & germina cũ omnis mali, tum maximè cotoneæ adstringunt. Pomis acerbis adstringendi vis inest: maturis verò longè secus. Ex iis verna bilem gignunt, neruos omneis lædunt, inflationes pariunt.

Cotonea mala.
Cap. CLXI.

Cotonea stomachovtilia, vrinã cient: verùm tosta mitiora habétur. Prosunt cœliacis, dysentericis, purulenta extussiẽtib⁹, cholericis, præsertim cruda.

Mace-

Maceratorũ liquor commodè in stomachi aut ventris fluxionibus, potui datur. Succus crudorum assumptus orthopnoicis salutaris est. Decocto fouentur vuluæ, & sedes si procidant. Cotonea quę melle condiuntur, vrinam mouent: mel autem sibi constringentem illorum vim, & inspissantem adscisc it. Quæ cũ melle coquuntur, stomacho atque ori gratiora sunt, sed minus inspissant. Cruda cataplasmatis adiiciuntur, ad cohibendam aluum, aut si stomachus æstuet, aut in vomitiones effundatur, ad mammarum inflammationes, præduros lienes, & condylomata. Fit vinũ ex ipsis tusis expressísque: sed quò perduret, quindecim sextariis succi vnus mellis adiungitur, alioquin in acorem degenerat. Prodest ad omnia, quę dicta sunt. Fit & oleum ex iis, quod melinum vocauimus, quo vtimur quoties adstringẽti oleo est opus. Eligi oportet vera, quæ sanè sunt rotunda, parua & odorata: quæ verò Struthia dicuntur, magna quidé sunt, sed mins vtilia. Flos & viridis & siccus cataplasmatis imponitnr: iis cõueniẽs, quę adstrictionem desiderant,

inflam-

inflammationibus oculorum, reiectionibúsq; sanguinis. Cõtra citam aluum, & mensium impetus, in vino bibitur.

Melimela. Cap. CLXII.

Melimela ventrẽ molliunt, & ab eo animalia expellũt, stomacho negotiũ exhibẽt, Æstuosa. Ea multis dulcia mala vocãtur.

Epirotica mala.
Cap. CLXIII.

Epirotica mala, quæ Latinè orbiculata dicũtur, stomacho vtilia: sistunt aluum, vrinas euocant, malis tamen cotoneis inualidiora.

Syluestria mala.
Cap. CLXIIII.

Syluestria mala similia sunt vernis, & adstringunt. Sanè in hunc vsum immatura omnia opus sunt.

Persica mala. Cap. CLXV.

Persica poma matura tam stomacho, quàm ventri vtilia sunt. Acerba aluum cohibent, sed sicca vehementius. Decoctum è siccis alui stomachíq; fluxiones sistit.

Armeniaca. Cap. CLXVI.

Armeniaca, quæ à Latinis præcocia dicuntur, minora sunt supradictis, & stomacho vtiliora.

Medica

καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς
πρὸς αἵματος ἀναγωγὰς, κοιλ
τὲ ῥεῦσιν καὶ ἐμιλιῶν φορὰς
μόζει μετ' οἴνου πινόμενα.

Περὶ Μηλίμηλων. Κεφ.
Τὰ δὲ μελίμηλα κοιλίαν
λάσει, καὶ ἐνεία ἐκπνάσει
κοσόμαχα, καῦσι πικρά,
λεῖται ὑπὸ πίνων γλυκύμη

Περὶ Ἠπειρωτικῶν μή-
λων. Κεφ. ρξγ'.

Τὰ δὲ ἠπειρωτικὰ λεπτόν
ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα, εὐσ
μαχα, κοιλίας σαλπικὰ, οὐ
στροκλητικὰ, ἀτονώτερα μᾶ
τῶν κυδωνίων ὄντων.

Περὶ ἀγριομήλων.
Κεφ. ρξδ'.

Τὰ δὲ ἄγρια ἔοικε τοῖς ἡμε
σύφοντα· δεῖ δὲ πρὸς τὰ σφ
ως χρήζοντα, ἀνωστέρεις ἐπ
σι χρῆσθαι.

Περὶ Πρασικῶν μήλων. Κεφ.
Τὰ δὲ πρασικὰ μῆλα εὐστό
χα, εὐκοιλια τὰ πέπερα. τὰ δ
νωμα, στυπτικὰ κοιλίας, ἥπερ
τα δὲ, καὶ στρωτικώτερα γινο
καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν ἐμέ
λαμβανόμενον, στόμαχον καὶ κ
λίαν ῥευματιζομένῳ ἴσχυσι.

Περὶ Ἀρμενιακῶν. Κεφ. ρ
Τὰ δὲ μικρότερα καλούμε
δὲ ἀρμενιακὰ, ῥωμαϊστὶ δὲ πρ
κόκια, εὐστομαχώτερα τῶν π
ειειμένων εἰσίν.

Περὶ Μη

Περὶ Μηδικῶν. Κεφ. ρξς'.

Τὰ δὲ μηδικὰ λεπτόμερα ἢ περ
σικὰ ἢ κεδρόμηλα, ῥωμαϊστὶ δὲ
κίτρια, πᾶσι γνώριμα· φυτὸν γάρ
ὅτι καρποφορεῖ δι' ὅλου τοῦ ἔ
τοις ἐπαλλήλως. αὐτὸ δὲ τὸ μῆ
λον ὀπίμηκες, ἐρρυτιδωμένον,
χυσίζον τῇ χρόᾳ, εὐωδες μετὰ
βάρεως, σπέρμα ἔχον ἀπίῳ ἐοι-
κός. Δύναμιν δὲ ἔχει ποδὲν ὂν
οἴνῳ, αὐτεμβρεῖν θανασίμοις, κοι
λίαν τε ὑπάγειν, διάκλυσμα τό
ὅτι πρὸς εὐωδίαν σώματος τὸ
ἀφέψημα καὶ ὁ χυλὸς αὐτῶν· βι
βρώσκεται δὲ μάλιστα ὑπὸ γυναι
κῶν πρὸς τὴν κίσσαν· φυλάττειν
δὲ καὶ ἱμάτια δοκεῖ, ἄβρωτα ἐ
πιδήμια κιδωτίοις.

Περὶ ἀπίου. Κεφ. ρξή.

Ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη, πᾶσα
δὲ σύφοισιν· ὅθεν εἰς τὰ ἀποκρυ
στικὰ καταπλάσματα ἁρμόζοισι.
τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν ξηραν θει
σῶν, καὶ αὐτὰ λαμβανόμενα ὠ
μαὶ, κοιλίαν ἱσᾶσι· βλάπτουσι δὲ
ἐπιόμενα τὸν νήστεις.

Περὶ Ἀχράδος. Κεφ. ρξθ.

Ἡ δὲ ἀχρὰς εἶδος ὄντων ἀγρίου
ἀπίου, βραδέως πεπαινομέ-
νη. Δύναμιν δὲ ἔχει, συστα
κωτέραν ἀπίου· ὅθεν πρὸς τὰ
αὐτὰ ἁρμόζει. σύφει δὲ καὶ τὰ
φύλλα αὐτῆς. ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ξύλου
αὐτῶν τέφρα, βοηθεῖ ἀναργῶς
τοῖς ὑπὸ μυκήτων πνιγομένοις.

φασὶ

Medica mala. Ca. CLXVII.

Medica mala Persicáue aut cedromela, quæ Latini citria vocant, nemini non cognita. Arbor ipsa omnibus anni temporibus pomifera, aliis deciduis, aliis subnascentibus. Malum oblongum est, rugosum, colore aurum imitans, cum grauitate odoratum, semen habet pyri. Id in vino potum venenis resistit, aluum mouet, ori suauitatem commẽdat, decocto eius colluto, aut succo: estur in malacia mulieribus: vestiariis impositum aberosionis vitio vestes vindicare existimatur.

Pyra. Cap. CLXVIII.

Pyrorum multa genera, quæ tamẽ omnia adstringunt: proinde adduntur conuenienter in repellẽtia cataplasmata Decoctum è siccis & cruda ipsa aluum sistunt: ieiunos esitata lædunt.

Achras. Cap. CLXIX.

ACHRAS pyrastri genus est, quod tardissimè ematurescit. Vim pyro adstringentiorem habet, & ad eadem conuenit: stringunt etiam eius folia. Ligni pyrorum cinis efficaciter his auxiliatur, quos fungi strangulant.

Aiunt

Aiunt fungos, si sylvestria pyra cum eis coquantur, innoxios fieri.

Mespilus. Cap. CLXX.

Mespilus, quæ à nonnullis aronia vocatur, spinosa arbor est, folio pyxacanthæ: fert pomum suaue, exiguo malo non dissimile, tribus intus ossiculis: qua ex causa id nonnulli tricoccon appellauere. Tarde matureſcit, esu adstringit, stomacho gratum est, aluumque supprimit.

Altera mespilus. Cap. CLXXI.

Alterũ mespili genus in Italia nascitur, quod aliqui setanium, alij epimelida vocant. Arbor foliis mali, sed minoribus: pomum fert rotundum esui aptum, vmbilico latiore: quod adstringit, seróque matureſcit.

Lotus arbor. Cap. CLXXII.

Lotus arbor est vastę magnitudinis, ferẽs baccã pipere maiorẽ, dulcẽ, cibis gratã, stomacho facilẽ. Aluũ sistit baccis. Ramẽtorũ ligni decoctũ siue potu, siue infusione dysentericis ac fœminis fluxione vuluæ laborãtibus, auxilio est: rufat capillos, citam aluum cohibet.

Cornus.

φασὶ δέ τινες ὅτι καὶ σὺν αὐτοῖς ... τὶς ἀχεάσας μύκησιν, ἀζήμιος ... αὐτοὺς γίνεσθαι.

Περὶ Μεσπίλων. Κεφ. ...

Μέσπιλον τὸ δένδρον, ὃ τ... ὑνίοις ἀρωνία καλεῖται, ἀκαν... δές ἐστιν, ὅμοιον τοῖς φύλλοις τ... ξακάνθῃ, καρπὸν φέρον μικρῷ μ... λῳ ὅμοιον ὀσφρῇ, ἔχοντα πέν... σάρια ἔνδοθεν, ἀφ' ὧν καὶ πυ... κον τινὲς αὐτὸ ὀνομάζουσι. ἔσ... δέως πεπαυόμενον, σύφει δὲ ... ἕρωσκόμενον, εὐστομαχόν τε ... καὶ κοιλίας στηπτικόν.

Περὶ ἑτέρου μεσπίλου. Κεφ. ροά.

Μεσπίλα δὲ καὶ ἕτερόν ἐστιν ... δος ἐν Ἰταλίᾳ γινώμενον. ὃ ἔνι... ἐπιμηλίδα καλοῦσιν. οἱ δέ, ἔστι... νιον ὀνομάζουσι. δένδρον ἐστὶ μ... λῳ ἐμφερὲς τοῖς φύλλοις ὅτι μ... κρότερον. ἔχει δὲ καρπὸν καὶ ... στρογγύλον, βρώσιμον, πλατὺ τὸ ... χοντα τὸν πυθμένα, ὥσπερ ὑπο... τα, πεπαυόμενον βεβρόθεως.

Περὶ Λωτοῦ. Κεφ. ρόδ.

Λωτὸς τὸ δένδρον, φυτὸν μ... εὐμέγεθες, καρπὸν ὃ φέρει μείζ... πεπέρεως γλυκὺν, βρώσιμον * ... σόμαχον, κοιλίας στηπτικόν. π... δὲ φρισμάτων τὸ ξύλου τὸ ἀπ... ψιμα πινόμενον καὶ ἐγκλυζόμε... βοηθεῖ δυσεντερικοῖς καὶ γυναι... ῥοϊκαῖς. ξαίνιζει δὲ καὶ σείχας ... ἐπέχει γαστέρα ῥεούσαν. Περὶ

Περὶ κρανίας. Κεφ. ρογ'.

Κρανία δένδρον ἐστὶν ἄδρυν, καρπὸν φέρον ὡς ἐλαίας, ὀπωρινὸν, χλωρὸν τὸ πρῶτον, πεπαυόμενον δὲ ξανθὸν, ἢ κυμόζοντα πρὸς κοιλίας ῥῦσιν καὶ δυσεντερείας, συμπεθέμενον καὶ εἰς ἕψημα, καὶ εἰς βρῶσιν, καὶ ἀλυεύεται ὡς ἐλαία. ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων ἐχὼς κυάμενον, αἱμύζει πρὸς λειχῆνας καταχριόμενος.

Περὶ Οὔων. Κεφ. ροδ'.

Οὖα τὰ μηλίζοντα καὶ μήπω πέπονα τμηθέντα καὶ ξηρανθέντα ἐν ἡλίῳ, σαλπικὰ γίνεται κοιλίας ἐπιτόμια, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν δὲ ἄλευρον ἀλεσθέντων αὐτὶ δηρίτων λαμβανόμενον, καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν πινόμενον, τὸ αὐτὸ ποιεῖ.

Περὶ Κοκκυμηλέας. Κεφ. ροέ.

Κοκκυμηλέα δένδρον ἐστὶ γνώριμον, οὗ ὁ καρπὸς ἐδώδιμος, καχοσόμαχος, κοιλίας μαλακτικός. τῶν δὲ συριακῶν καὶ μάλιστα τῶν ἐν δαμασκῷ γινωμένων ὁ καρπὸς ἑψηθεὶς, εὐστόμαχος καὶ κοιλίας σαλτικός. τὸ δὲ ἀφέψημα τῶν φύλλων ἐν οἴνῳ σκευαζόμενον καὶ ἀναγαργαριζόμενον, κονίδα καὶ ἕλκη καὶ παθήματα ῥευματιζόμενα στέλλει. τὰ αὐτὰ δὲ παρέχει καὶ ὁ τῶν ἀγρίων κοκκυμήλων καρ-

Cornus. Cap. CLXXIII.

Cornus dura arbor est, baccas ferẽs oliuæ modo oblongas, quę primũ virent, dein per maturitatẽ rubescunt, aut cerę colorem repræsentant. In cibo adstringũt, proflunio alui atq; dysenteriæ salutares, siue in edulio, siue in defruto exhibeãtur. Muria, vt oliuæ, condiũtur. Sanies, quam virẽtia folia torrendo resudarunt, impetigini conuenienter illinitur.

Sorba. CAp. CLXXIIII.

Sorba colorem luteum referentia prius, quàm matureſcant, dissecta & sole siccata manduntur, aut aluum sistant. Eadem est functio molitorum farinæ, si polentæ loco sumatur: quod & decoctum eorum in potu præstat.

Prunus. Cap. CLXXV.

Prunus arbor est nota, cuius pomum estur: sed stomachum male habet, aluum mollit. Syriaca pruna, & præcipuè, quæ Damasci gignuntur, exiccata stomacho vtilia sunt, aluum adstringunt. Folia pruni in vino decocta collutione, & gargarizatu vtuam, gingiuas, & tonsillas fluxione laboranteis reprimunt. Præstant idem sylvestriũ pruno

prunorum baccæ, poſt matu-
ritatem exiccatæ: cum ſapa ve-
rò decoctę, ſtomacho vtiliores
redduntur, aluúmq; magis ad-
ſtringunt. Gummi prunorũ ag
glutinat, potũ in vino calculos
cõminuit: ex aceto quoq; illi-
tum, lichenas infantiũ ſanat.

Arbutus. Cap. CLXXVI.

Arbut⁹ ſiue vnedo arbor eſt
cotoneæ malo non diſsimilis,
tenui folio: cuius fructus pruni
manitudinem implet, nullo in-
tus nucleo: huic menæcylo co
gnomẽ eſt: maturus aut flauet,
aut rubeſcit, in eſu aceroſus,
ſtomacho aduerſatur, capitísq;
dolorem mouet.

Amygdalæ. Ca. CLXXVII.

Amyhdalæ amaræ radicum
tritarum decoctum vitia cutis
in facie corrigit: illitę nuces idẽ
munus præſtant, menſes admo
tæ ciunt, capitis dolori auxiliã-
tur, illitæ fronti aut tempori-
bus cum aceto vel roſaceo: e-
pinyctidas ſanant ex vino, itẽ
putreſcentia vlcera, & quæ ſer
punt, & morſus canum cum
melle: earum autem eſu dolo-
res finiuntur, aluum emolliunt,
ſomnum faciunt, vrinam ciẽt,
cõtra ſanguinis reiectiones cũ
amylo aſſumuntur, renũ vitiis,
& pulmonũ inflãmationibus

ex

καρπὸς, πέπειρος ξηραν-
θεὶς καὶ
ψηθεὶς δὲ μετὰ ἐψήματος, ὑ
σομαχώτερος καὶ σαλτικώτερ
κοιλίας γίνεται. τὸ δὲ κόμμι τ
κοκκιμηλέας, ὅτι κολλητικὸν λ
ὧν θριπικὸν πυόμβυον σὺν οἴνῳ
σωὺ ὄξει δὲ ἐπιχριόμβυον, λεχῆ
νας τὰς ἐπὶ παιδίων θεραπεύ

Περὶ Κομάρεως. Κεφ. ρος.

Κόμαρος δένδρον ὅτι, πα
μοιον κυδωνίᾳ, λεπτόφυλλον,
πὸν ἔχον ὡς κοκκυμήλου μέγ
δος, ἀπύρηνον· μεμάκυλα κε
λούμβυον· πεπανθέντα δὲ ὑπο
κίρρον ἢ ἐρυθρὸν, ἐδιόμβυον ἀ
χρῶδες, κακοστόμαχον δὲ κ
κεφαλαγές.

Περὶ Ἀμυγδαλῆς.

Κεφ. ροζ.

Ἀμυγδαλέαι πικραὶ ἢ βέβ
ἀφεψηθεῖσα λεῖα, ἐφήλις τὰς ἐ
προσόπου, ἀποκαθαίρει καὶ αὐτὰ
τὰ ἀμύγδαλα καταπλασθέντα
τὰ αὐτὰ ποιεῖ, προσδέμβυα δὲ
γει καταμήνια, καὶ κεφαλαλγίας
βοηθεῖ καταπλασθέντα μετὰ
ἢ κροτάφοις μετ' ὄξους καὶ ῥοδίνου
καὶ πρὸς ἐπινυκτίδας σὺν οἴνῳ
πρὸς δὲ σπασθέντας καὶ ἕρπητας
κυνόδηκτα, σὺν μέλιτι· ἐδιόμβυα
δὲ ὄντων ἀνώδυνα, κοιλίας μαλα
κτικὰ, ὑπνωτικὰ, οὐρητικὰ, κα
πρὸς αἵματος ἀναγωγὴν μετὰ
ἀμύλου* λαμβανόμβυα· πρὸς τ
νεφριτικοὺς καὶ πρὸς πνευμονικὰ

σὺν ὕδατι πνόμβυα ἢ ἐκλειχό-
μβυα σὺν ῥητίνῃ τερεβινθίνῃ· δυ-
σουρεῖσι δὲ καὶ λιθιῶσι, σὺν γλυ-
κεῖ βοηθεῖ, καὶ ἡπατικοῖς καὶ βηξὶ καὶ
κώλου ἐμπνευματώσεσι, σὺν μέ-
λιτι καὶ γάλακτι ἐκλειχόμβυα, κα
ρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ἔστι δὲ
καὶ ἀμύδυτα πρόσλαμβανόμβυα
ὅσον ἑ. ἢ ζ. κτείνει δὲ καὶ δηλώπε-
κας βρωθέντα σὺν πνι. τὸ δὲ κόμ-
μι αὐτῆς ἕφει καὶ θεραπαίνει, καὶ
βοηθεῖ πρὸς αἵματος ἀναγωγὴν
πνόμβυον· σὺν ὄξει δὲ ἐπιχριό-
μβυα, λειχῆνας ἐπιπολαίους αἴ-
ρει· ἴαται καὶ βῆχα χρόνιον μετὰ
κράματος ποθεν. λιθιῶντας ὑπ' ὠ-
φελεῖ σὺν γλυκεῖ πνόμβυον. ἡ δὲ
γλυκεῖα καὶ ἐδώδιμος ἀμυγδα-
λὴ, καταπολὺ ἥσσων ὅτιν ὡς πρὸς
ἐνεργείαν τῆς πικρᾶς. καὶ αὐτὴ
δὲ λεπτυντική, οὐρητική, βρω-
θέντα δὲ σὺν τῷ λέπει τὰ ἀ-
μύγδαλα χλωρὰ, στομάχου πλά
δον ἀποκαθαίρει.

Περὶ Πιστακίων. Κεφ. ροη.

Πιστάκια τὰ μὲ γλυκόμβυα ἐν-
συείᾳ, ὅμοια στροβίλοις, ἐυστόμα-
χα, ἐδιόμβυα δὲ καὶ πνόμβυα ἐν
οἴνῳ λεῖα, σὺν πετοδήκτοις βοηθεῖ.

Περὶ Καρύων βασιλικῶν.

Κεφ. ροθ.

Κάρυα βασιλικὰ, ἃ ἔνιοι περ-
σικὰ καλοῦσιν, ἐδιόμβυα, δύσπε-
πτα, κακοστόμαχα, χολοποιὰ,
κεφαλαλγῆ, βήσσοισιν ἐναντία.

ex aqua in potũ aut eclegma-
te cũ reſina terebinthina dan-
tur: calculoſis difficiliq; vrinæ
in paſſo auxiliantur, & illinctu
cum melle, & lacte hepaticis,
tuſsi, & inflationibus coli, nu-
cis auellanæ magnitudine: qui-
nis ſeptenísve pręſumptis ebrie
taté non ſentiunt potores: vul-
pes ſi cum quadam eſca eas
vorauerint, emoriuntur. Gum-
mi eius calfacit, & adſtringit:
reiicientibus ſanguinẽ, potum
auxilio eſt: impetigines quæ
ſummũ corpus occuparunt il-
litum cũ aceto tollit: tuſsi ve-
tuſtæ cũ diluto vino potũ me-
detur: calculoſis cũ paſſo bibe-
re prodeſt. E nucib⁹ græcis, dul
ces cibo idoneæ, ſed multò mi
nus valẽt in remediis, q̃ amarę:
attamẽ extenuant, vrinã ciunt,
recetiũ cum ſuo putamine, hu
mida ſtomachi vitia emẽdant.

Piſtacia. Cap. CLXXVIII.

Piſtacia, quę cõſtat in Syria gi
gni, pineis nucibus ſimilia ſunt,
& ſtomacho amica: trita cũ vi-
no cõtra ſerpẽtium ictus pro-
ſunt, ſiue edantur, ſiue bibãtur.

Nux iuglans. Ca. CLXXIX.

Nuces iuglãdes, quas nõnulli
Perſicas vocant, ſunt difficiles
cõcoctu, ſtomacho inutiles, bi-
lioſæ, capitis dolorẽ inferẽtes,

i tuſsien-

tusientibus inimicæ, & vomituris ieiunis in cibo aptę. Cum ruta verò & ficis præsumptæ, & à summo cibo, venenis resistunt: nec minus si à veneni hausturi comedantur: largius esitatæ tineas latas pellunt, illinuntur mammarum inflammationi, abscessibus, luxatisque, cum mellis exiguo, & ruta: cum cepa autem, sale & melle, canis hominisque morsui proficiunt: tormina, cum calyce suo perustæ, & vmbilico admotæ, sedant. Putamen combustum tritúmque in oleo, & vino, infantium capite peruncto, nutrit capillum, alopecias replet. Sistunt mẽses nuclei vsti, si triti ex vino admoueantur: iidem è veteribus, illiti carbunculis, gangrænis, & ægilopiis medentur: alopeciis commanducati, & impositi præsenti sunt remedio. Nucibus tusis oleum exprimitur. Recentes stomacho innocentiores sunt, vtpote suauiores: itaque allio mistæ eximunt acrimoniam. Liuores in corpore illitu tollunt.

Nuces auellanæ.

Cap. CLXXX.

Nuces auellanæ, quas & leptocarya vocant, stomacho infestæ sunt: ipsæ tamen tritæ, & in aqua mulsa potæ, tusi veteri medentur: tostæ & cũ exiguo piperis potę destillationẽ concoquunt, crematarũ cinis cum axungia aut adipe vrsi peruncta alopeciis capillum reddit. Aiunt nonnulli vsta earũ putamina, & in cineris speciem redacta, cum oleo, cæsiorũ oculorũ pupillas infantibus denigrare, perfuso sincipite.

Morus. Cap. CLXXXI.

Morus arbor nota est, cuius fructus aluũ soluit, stomacho inutilis est, & facile corruptionẽ sentit. Hoc idẽ præstat mori succus: decoctus autẽ æreo vase atque insolatus, adstrigentior redditur. Facit ad fluxiones, nomas, & tonsillarum inflãmationes, addito mellis exiguo. Sed inolescit vis eius, adiecto scisili alumine, galla, croco, & myrra: item myricæ semine, iri, & thure. Immatura mori poma siccãtur, tusáq; acinorũ rhois vice obsoniis miscétur, vt cœliacos iuuẽt. Radicis cortex decoctus in aqua & potus aluum resoluit, latas ventris tineas excutit, his quoque auxiliatur qui aconitum hauserunt. Folia trita ex aceto illita, ambustis igni medentur,

tinguntque capillũ, vitiũ & fici nigræ frõdibus simul coctis in aqua cœlesti. Succus foliorum cyathi mẽsura potus cõtra phalangiorum morsus auxilio est. Feruefacti corticis & foliorũ iure dentes aptissimè in dolore colluuntur. Radix circiter messem incisa, facto in ambitu scrobe, succum emittit, qui postridie cõcretus inueniri solet. Is in dolore dentium efficax est: tubercula discutit, & aluum purgat.

Sycomorus. Ca. CLXXXII.

Sycomorũ aliqui etiã sycaminũ, id est, morũ vocãt, cuius fructꝰ sycomorũ etiã propter inefficacem gustũ appellatur. Arbor est magna, fico similis, frõdosa, multo lacte abũdãs: foliis mori, pomũ ter aut quater anno fert, nõ ramis vt ficus, sed caudice ipso, caprifico nõ dissimile, dulcius grossis, sine granis interioribꝰ: quod nõ maturescit, nisi vngue aut ferro scalpatur. Nascitur plurimũ in Caria, Rhodo, Iocisq; nõ multi tritici feracibus: vbi prouẽtu fœcundo restibilíq; iuuamentum adfert, cũ annonæ caritas premit. Pomum aluo vtile est, sed per quàm exilem præbet alimoniã. Stomacho aduersatur.

Succus primo vere tenera arbore, anteq̃ fructũ ferat, eximi tur, lapidis ictu summo cortice desquammato: si enim altiore plaga violetur cortex, nihil effluet. Spõgia aut vellere lachryma excipitur, quæ siccata & in pastillos coacta fictili vase reponit. Vis succi emollit, vulnera cõglutinat, discutit collectiones coctioni repugnãtes, bibitur etiã aut illinitur cõtra serpentiũ morsus, duratos lienes, stomachi dolores & pfrictiones. Celerrimè teredinẽ sentit.

Ficus Cyprea.

Cap. CLXXXIII.

Gignitur & in Cypro arbor genere distans, quæ cum sit vlmus, prædita tamẽ est foliis sycomori, fructu pruni magnitudine, multo dulciore, supradictis cætera similis.

Fici. Cap. CLXXXIIII.

Fici maturę recentes stomachum lædunt, aluũ soluunt: sed facile cõtracta ab eis fluxio sistitur. Sudorẽ euocant papulásque, sitim sedant, caloré restinguunt. Siccis natura excalfaciendi, vires alunt, sed sitim magis stimulant, aluo vtiles, rheumatismis ventris & stomachi contraria: gutturi autem, arteriæ, renibus, vesicæ, & iis quos

lõga valetudo decolorauit, anhelatoribus, hydropicis, comitialibus aptisimæ: feruefactæ cũ hyssopo & potæ, thoracem purgãt: tusi veteri, diuturnisq; pulmonũ vitiis conueniunt, aluum molliunt tusæ cũ nitro & cnico, dein manducatæ. Decoctum arteriæ & tonsillarũ inflãmationib⁹ gargarizatu prodest. Cum hordeacea farina cataplasmatis miscétur, & in muliebres fotus cum fœnogræco & ptisana. Cęterum cum ruta coctę torminibus infundũtur. Coctæ illitęque duritias discutiunt, parotidas & furunculos emolliunt, panos ad maturationem perducũt, maximè nitro, iri aut calce addita. Crudæ si cũ antedictis tundantur, eadem efficiunt: cum malicorio, pterygia purgant: cum atramento sutorio, deploratis ferè tibiarum fluxionibus, & cacoëthicis vlceribus medentur: quin & cum vino decoctę addito absinthio & hordeacea farina, vtilisimè hydropicis illinuntur. Crematæ cum cerato sanant perniones, pruriginesque, sonitusque si crudæ terantur, & sinapi liquoréq; aliquo exceptæ auribus instillentur. Tã syluestris, quàm satiuæ fici

lacteus

lacteus succus coaguli modo lac contrahit, cõcretúmq; dissoluit, vt acetũ: exulcerat corpora, meatus aperit, soluit aluum, vuluã recludit cum detrita nuce græca potus, menstrua ciet cum luteo oui appositus, aut Tyrrhenica cera: podagricorũ cataplasmatis cum farina fœnigræci & aceto vtilis: lepras, lichenas, vitiligines, vitia cutis in facie, psoras, vlcera in capite manantia, cum polenta expurgat. instillatus plagę, percussis à scorpione, venenatorũ ictibus & rabiosi canis morsibus auxiliatur: prodest dẽtium dolori lana exceptus, & cauis eorũ additus: verrucarũ informicationes tollit cũ adipe, circumlita in ambitu carne.

Ficus syluestris. Ca. CLXXXV.

Hoc idem præstat succus è teneris ramis syluestri fici, qui lacte prẽgnantes, silente adhuc oculo, tusi exprimuntur, & siccatus in vmbra reponitur. Et lac & succus imponuntur exulceratoriis medicamẽtis. Decocti cum bubulis carnibus ramuli ficulni, facilem afferunt decoctionem. Lac efficiunt quod magis soluat, si inter coquendum ficulneo furculo spatha loco moueatur.

Grossi. Cap. CLXXXVI.

Grossi, quæ erinei nonnullis vocantur, coctæ illitæ strumas nodósq; omneis emolliút: crudæ formicas, verrucas & thymos, nitro farináq; additis, tollunt. Folia eadem possunt, illita cum sale & aceto vlcera in capite manantia, epinyctidas, & furfures sanãt: iis ficosæ extuberationes, & genarum scabritiæ perfricantur. Nigræ ficus foliis cauliculísque candidæ vitiligines perunguntur, faciunt ad canum morsus, & vlcera quæ ceria, id est fauos, vocant. Grossi cum sylvestris papaueris foliis ossa extrahunt, furunculos cum cera discutiunt, cõtra muris aranei morsus, & scolopendræ venena, cum eruo & vino illitæ, auxiliantur.

Lixiuium ficus.

Cap. CLXXXVII.

Fit ex cinere ficꝰ tã sylvestris q̃ satiuæ lixiuiũ, crematis ramorũ cauliculis: quod subinde macerari opꝰ est & inueterascere, siquidé inter caustica intelligit. Gãgrẽnis ꝓdest: náq; expurgat & cõsumit, quę excrescũt: eóq; sic vtendũ est: Spongia assiduè hoc lixiuio imbuta superponitur. Interdum dyesentericis, &

Περὶ Ὀλωΐδων. Κεφ. ρπ

Οἱ δὲ ὄλωιδοι, ὑποδὲ πτυ
ἕλκεινοὶ καλήκωμοι, ἐφθοὶ καὶ ἀσπα
δέντες, πᾶσαν συρροφὴν καὶ ῥύ
σεις σκληλάσουσιν, ὠμοὶ δὲ
μυρμηκίας καὶ δύμοις, σὺν νίτ
καταπλασθέντες καὶ ἀλεύρῳ αὐχ
σι. καὶ τὰ φύλλα δὲ τὰ αὐτὰ συν
αυται, σὺν ὄξει δὲ καὶ ἁλσὶ κατα
πλασθέντες, ἀχῶρας, πίτυρας,
σπυνκτίδας ἰῶνῦ. παρατιθέμ
δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ συκώδη καὶ πρ
χέα τ βλεφαρῶν. καὶ λεῦκαι δὲ κα
ταπλάσαν τοῖς τ μελαίνης
κῆς φύλλοις ἢ τοῖς κλάδοις, πτι
καὶ πρὸς τὰ κυνόδηκλα σὺν μέλ
καὶ πρὸς τὰ κνεία. ἀνάγουσι
οἱ ὄλωιδοι καὶ ὀσᾶ, σὺν κύπαν
ἀγρίας φύλλοις, δοθιήνας τε σ
κηρῷ διαχύουσι· σὺν ὀξέῳ δὲ
οἶνῳ καταπλασθέντες, πρὸς μ
γαλῆς δήγματα καὶ σκολοπ
δρας ἀφιλύζουσι.

Περὶ Κονίας τῆς συκῆς.

Κεφ. ρπζ.

Γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας σ
κῆς καὶ ἡμέρις καέντων τ κλάδω
ἐκ τ τέφρας· πολύζουλον δὲ αὐ
τιὼ δεῖ ποιεῖ καὶ παλαιᾶν· ἀφιᾶ
δὲ καὶ πρὸς τὰ κωπικὰ, καὶ κα
ρεανέσματα· ἀνακαθαίρει γὰρ καὶ
καλίσκει τὰ ῥεύματα· λεπύζει σὺν
τῇ δεῖ· ἀσύγγονον βρέχοντες σὺν
χῶς καὶ ἐπιπλέοντες. ἐφ' ὧν δὲ καὶ
ἐσκλύζοντας ὡς ἐπὶ δυσεντερικοῖ
καὶ πα

καὶ παλαιῶν ῥευμάτων, καὶ κόλ
πων ὑπερόμων καὶ μεγάλων· κα
θαίρει γὰρ καὶ κολλᾶ καὶ σαρ
κοῖ, καὶ συμφύει ἐοικότως τοῖς
ἐναίμοις, καὶ ποτίζεται δὲ πρὸς
αἵματος ἐκῤῥήξεως καὶ πλώ
ματα, ῥήγματα, ἀπάσματα,
σὺν ὕδατος κυάθῳ πρὸς φά
των διυλισμένῳ· καὶ ἐλαίου μι
γύτος ὀλίγου, κοιλιακοῖς τε καὶ
δυσεντερικοῖς, καθ' ἑαυτὸν
κυάθου πλῆθος βοηθεῖ διδομέ
νῳ· καὶ τοῖς νευρικοῖς δὲ καὶ ἀπά
σμασι, σὺν χρίσμα ἁρμόδιον σὺν
ἐλαίῳ, ἰσχιάσεις κινοῦσα. καὶ πρὸς
γύλου πόσιν καὶ φαλαγγίων δή
γματα πίνεται· παρέχουσι δὲ τὰ
αὐτὰ καὶ αἱ λοιπαὶ κονίαι, μά
λιστα δὲ ἡ ἀγρία· συμπίνεται δὲ εἰ
σι πᾶσαι.

Περὶ Περσέας. Κεφ. ρπη.

Περσέα δένδρον ἐστὶν ἐν αἰ
γύπτῳ, καρπὸν φέρον ἐδώδιμον,
ἐυσόμαχον· ἐφ' οὗ καὶ τὰ λεγό
μενα κρανοκόλαπτα φαλάγγια
εὑρίσκεται, μάλιστα δὲ ἐν Θη
βαΐδι. Δυώδμων δὲ ἔχει τὰ φύλ
λα λεῖα σπιλαπτόμενα ξηρά,
αἱμορῥαγίαν ἰσᾶν. τοῦτο δὲ ἰσό
χον εἶναι, μεταπεθὲν δὲ εἰς αἴ
γυπτον, ἀλλοιωθῆναι καὶ ἐδώδι
μον γενέσθαι.

Περὶ Ἰβερίδος. Κεφ. ρπθ'.

*Ἰβηρὶς ἤτοι καρδαμαντικὴ ἔχει τὰ

& in fluxiones vetustas, & sinꝰ cuniculatim exedẽtes, magnósque, instillari cõueniet. Etenim purgat, cõglutinat, carne replet & oras cõmittit, nõ secus atq; emplastra q̃ cruẽtis vulneribus iniiciunt̃, ęnema vocãt. Bibitur ad discutiendũ sanguinẽ cõcretũ, & cõtra præcipitationes, rupta, cõuulsa, cum cyatho aquę recenter colatum: addito olei exiguo, cœliacis dysentericis ꝑ se cyathus datꝰ prodest: neruorũ vitiis, cõuulsionibus commodè illinitur ex oleo, vtpote quod sudores moueat: aduersus gypsi potum, & phalãgiorũ morsus bibit̃. Hæc eadẽ ꝑstant reliqua lixiuia, præsertim quernum: omnia tamẽ adstringunt.

Persea. Cap. CLXXXVIII.

PErsea arbor est, in Ægypto, fructum ferens cibo idoneum, stomacho vtilẽ: in quo phalangia cranocolapta nomine inueniuntur, præsertim in Thebaide. Arida folia in farinam redacta, illitu sanguinis eruptiones sistunt. Arborem hanc prodiderũt aliqui in Perside exitiosam esse, translatámque in Ægyptum, mutata natura in cibos receptam.

Iberis. Cap. CLXXXIX.

Iberis siue cardamantica, folia

folia habet nasturtij, vere virentiora: caulem cubitalem, aut minorē: in incultis nascitur, æstate lacteum florē promit, quo tempore efficacior est. Radices duas nasturtio similes habet, calfaciētes & adurentes: ipsæ enim ischiadicis cum salsa axungia emplastri modò vtiles, quaternis horis alligatæ, vt dein in balneas descēdatur, & postea oleo cum lana locus perungatur.

τὰ φύλλα παρόμοια κα
μῳ, ἐν ἔαρι εὐθαλέστερα,
κος δὲ ὅσον πηχυαῖον ἢ ἔλα
φύεται δὲ ἐν ἀγεωζήτοις
ποις, δέρις δὲ γαλακτικὸν
δος περβάλλει, καὶ τότε δρι
στικώτερον. ἔχει δὲ δύο ῥίζας
ερμοίας καρδάμῳ θερμαντ
καὶ καυστικάς· αὗται γὰρ ἀγα
ῥίζαι πρὸς ἰσχιαδικοὺς,
ποις ὑείου πεπαιγμένοις,
ἐμπλασσόμεναι ἡμέρας
σμα μέχρις ὡρῶν τεσσάρων
πειτα ἐν βαλανείῳ ἐμβιβά
θω, καὶ ἐλαίῳ μετ' ἐρίου
τόποις ἐπιχριέσθω.

PRIMI LIBRI FINIS.

Pedanij

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β
ΒΛΙΟΥ ΠΡΩΤΟΥ
ΠΕΔΑ

ΠΕΔΑΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

PEDANII DIOSCORIDIS Anazarbei de medicinali materia libri secūdi præfatio,

Io. Ruellio Suessionēsi interprete.

ΕΝ μὲν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ φίλτατε Ἄρεϊε, ὑλικὴν θεωρίαν ἐποιησάμεθα τῶν θεῖ ὕλης ἡμῖν συντεταγμένων, παρεδώκαμεν δὲ καὶ περὶ ἀρωμάτων καὶ ἐλαίων καὶ μύρων καὶ δένδρεων, καὶ τῶν ἐκπωμάτων ἐξ αὐτῶν ὀπῶν τε καὶ δακρύων καὶ καρπῶν λόγον· ἐν δὲ τούτῳ δευτέρῳ ὑπομνήματι, ἐπελευσόμεθα, περί τε ζώων καὶ μέλιτος καὶ γάλακτος καὶ στέατος καὶ τῶν λεγομένων σιτηρείων, ἔτι δὲ λαχάνων· ὑποτάξαντες αὐτοῖς ὅσα δριμέα τῶν βοτανικῶν κέκτηται δύναμιν διὰ τὸ συγγένειαν ἔχειν αὐτὰ ὥσπερ τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ νάπυ· ἵνα μὴ διαζευχθῇ τῶν ὁμογλώων ἡ δύναμις.

IN primo charissime Aree libro quem de medicinalima teria condidimus, de aromatibus, oleis, vnguētis, arboribus, & nascētibꝰ ex eis succis, lachrymis, semini búsq; differuimus. In hoc autem secundo de animantibus, melle, lacte, adipe, frugibus, atque oleribus explicabimus, subnexis herbaceis quæ acri prædita sunt facultate, vtpote quæ cū ipsis cognatione iuncta sint: qualia allium, cepa, sinapi, intelliguntur. Idq; ideo, ne cognatorum vires disiunxisse videamur.

Πρὶ Ἐχίνου θαλασσίου. Κεφ. α.

Ἔχινος θαλάττιος, εὐστόμαχος, εὐκοίλιος, οὐρητικός· ὃ τὸ ὄστρακον ὠμὸν, μίγνυται χρησίμως ὀπλῆσι, τοῖς πρὸς τὰς ψώρας ἀρμόζουσι σμήγμασι· κεκαυμένον δὲ καθαίρει τὰ ῥυπαρὰ ἕλκη, καὶ κατασάρκου τὰ ὑπερσαρκοῦντα.

Echinꝰ siue erinaceꝰ. Cap. I.

Marinus echinus stomacho ventriq; vtilis est: vrinā cit, huius testa cruda inassata, cōmo dè medicamentis admiscetur, q̄ psoras abstergūt: crematę verò cinis sordida vlcera expurgat, luxuriantē carnē reprimit.

Πρὶ

Eschinus

Echinus terrestris.

Cap. II.

Terrestris erinacei corium combustum alopecijs cum pice liquida aptissimè illinitur, assiccatum corpº,& cum aceto mulso potum, renum vitiis auxilio est:item aquæ quæ cutem subiit,conuulsionibus,elephantiæ, & malè habitis,quos cachectos vocant:viscerũ fluxiones exiccat. Eiusdem iecur fictili solibus ex cocto arefactum, ad eosdem vsus vtilissimè reconditur.

Hippocampus.

Cap. III.

Hippocampus marinum animal est exiguum,cuius cremati cinis exceptus cum liquida pice, aut axungia seu amaracino vnguento illitus,alopecias replet.

Purpura. Cap. IIII.

Purpura vsta exiccat, dentes abstergit, excrescentias in carne cohibet, vlcera purgat, & ad cicatricem perducit.

Buccina. Cap. v.

Eadem præstant concremata buccina, sed vehementius vrunt: si quis salis plena fictili crudo adurat, dentifricio conueniunt: ambustis vtiliter.

Περὶ τῶ χερσαίου ἐχίνου.

Κεφ. ϛ'.

Καὶ τῶ χερσαίου δὲ ἐχίνου τὸ δέρμα καῖεν, πρὸς ἀλωπεκίας τὰ πόσης ὑγρᾶς καταχριόμενον ἁρμόζει· ἡ δὲ σαὴξ σκελετευθεῖσα καὶ πινομένη μὴ ὀξυμέλιτι βοηθεῖ νεφριτικοῖς, καὶ τοῖς κατὰ σάρκα ὕδρωψι, καὶ ἀποσμάσι ἐλεφαντιῶσι, καχέκτοις· ξηραίνει δὲ καὶ τοὺς ῥεύματισμοὺς, καὶ τὸ ὕδωρ δὲ αὐτοῦ ἐφανδὲν ἐπ' ὀφθαλμοῦ ἡλιοκαυθὲν ἀποτιθέν, πρὸς τὰ αὐτὰ ὁμοίως ἁρμόζει διδόμενον.

Περὶ Ἱπποκάμπου.

Κεφ. γ'.

Ἱππόκαμπος, θαλάσσιόν τι ζῶον μικρὸν, οὗ καέντος ἀναφθεῖσα ἡ τέφρα πόσει ὑγρᾷ ὀξυγλίῳ ἢ ἀμαρακίνῳ μύρῳ καὶ καταχριωθεῖσα, ἀλωπεκίας διασώζει.

Περὶ Πορφύρας. Κεφ. δ'.

Πορφύρα καῆσα διυφαίνει ξηραντικὴν, σηπτικὴν δὲ οὖσαν, ὥσπερ σαρκωμάτων δὲ ταραλτικὴν, ἀναλαμπτικὴν δὲ καῦσα, ἀπουλωτικήν.

Περὶ Κηρύκων. Κεφ. ε'.

Τὰ αὐτὰ δὲ πιοῦσι καὶ οἱ κήρυκες καέντες· εἰσὶ δὲ μᾶλλον κρεῖττον οἱ θῆλεις· ἐὰν δέ τις ἀλῶν αὐτοὺς πήξας ἐν ὠμῷ χύτρᾳ καὶ σηψάμενος ἔχωσι πρὸς σηπεδόνην ὀδόντων, καὶ τὰ ταχέως σήπεται ὀδόντα ἀποπλαδέντες, ἐὰν δὲ δεῖ ἀποσφακοῦσθαι τὸ φάρμακον· μετὰ δὲ τὴν ἀπούλωσιν τῶ καταχρίματος αὐτόματον ἀποπίπτει. γίνεται δὲ ἀσθενος ἐξ αὐτῶν ὡς κάτω δείξομεν ἐν τῶ περὶ ἀσθενείου λόγω.

Περὶ Ιονίων. Κεφ. ς'.

Ιόνια δὲ καλεῖται τὰ ὀπὶ τῶν κηρύκων καὶ πορφύρων μέσα, περὶ οἷς ἡ ἕλιξ ὀστοῦ τὸ ὀσφράκου· κάμεται δὲ ὁμοίως δυσὶν μὴν ἔχοντα κωνικωτέραν τῶν κηρύκων καὶ τῆς πορφύρας, διὰ τὸ πέζειν αὐτῶν τὴν φύσιν. αἱ δὲ σαρκες τῶν κηρύκων, εὔσομοι καὶ εὐσόμαχοι· κοιλίαν δὲ οὐ μαλάσσουσι.

Περὶ Μυάκων. Κεφ. ζ'.

Μύακες διαφέρουσιν οἱ πονηροί. καέντες δὲ τὸ αὐτὸ δρῶσι τοῖς κήρυξιν. διαφέρουσι δὲ πλυθέντες ὡς μόλιβδος, χρησιμεύουσιν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ σὺν μέλιτι· ἐκτήκουσι παχύτητας βλεφάρων καὶ σμήχοντες λευκώματα, καὶ τὰ ἄλλως σκοτοῦντα τῆς κόρης· ἡ δὲ σαρξ αὐτῶν κωδωνίκτεις σπᾶσθαι ὠφελίμως.

Περὶ Τελλίνων. Κεφ. η'.

Τελλίναι ἢ νεᾶραι εὐκοιλιαμάλαξαι ἢ ὀλίγον ἔξω· παρεγχρᾶραι ἢ καῆσαι καὶ βιβῆσαι λεῖαι καὶ μετὰ κεδρίας σπαζόμεναι, ταῖς ἐκπλατείσας τῶν ἐλεφάντων βίχας ἐκ

liter illinũtur:quibus solui medicamentum nõ oportet: nam postea quàm vulnus cicatricẽ duxerit,ipsum in testæ modum induratũ,spõte sua decidet. Fit etiam calx è buccinis, vt in eiº mentione demonstrabimus.

Cionia. Cap. VI.

Cionia vocãtur purpurarum buccinorũq; mediæ partes, circa quas testæ volumẽ clauiculatim intorquetur.Cremata simili modo,maiorem purpuris buccinisq; facultatẽ vrẽdi cõsequunt,quoniã apprimẽdi natura obtinẽt.Buccinorum carnes ori gratæ sũt,& stomacho vtiles:sed aluum nõ molliũt.

Mituli. Cap. VII.

Mituli laudatissimi in Põto. Cremati eundẽ buccinis effectum præbent. Priuatim plũbi more eloti, oculorũ medicamentis cum melle vtiles habẽtur:genarũ crassitudines absumunt,albugines purgãt,& cętera quæ oculis caliginem offundũt:carnes eorum ad canis morsus vtilissimè imponũtur.

Tellinæ. Cap. VIII.

Recẽtes tellinæ aluo vtiles, sed maximè ius earũ: salitæ vrũtur,tritæq; in cinerẽ, & cum cedria instillatæ, auulsos pilos renasci

renasci non patiuntur.

Chamæ. Cap. IX.

Chamarum conchularúmque in exigua aqua decoctarum ius, aluum ciet: id cum vino assumitur.

Vnguis odoratus. Cap. X.

Vnguis siue onyx cõchylij tegumentũ est, ei simile quo purpura integitur: quod in Indiæ nardiferis lacubꝰ inuenit. suauẽ ideo spirãs odorẽ, qꝑ conchylia inibi nardi pabulo vescantur. Colligitur posteaq̃ stagnantes aquę æstiuis squalloribꝰ inarue rũt. Laudatissimus qui à rubro mari defertur, cãdicãs, pinguis. Babylonicus nigrescit, atq; minor conspicitur. Ambo odoris gratia suffiunt̃, sed aliquátenus castoreum olent. Iidem suffitu excitant fœminas vuluę strangulatu oppressas, comitialésq;: poti vẽtrem molliunt. Crematum cõchylium eadem efficit, quæ purpura & buccinum.

Cochleæ. Cap. XI.

Terrestres cochleæ stomacho vtiles sunt, & non facilè corrumpuntur. Optimæ Sardonicæ, Aphricanæ, Astypaleicæ, & quę in Sicilia, ac Chio gignuntur, & quæ in Liguriæ alpibus, pomatiæ, id est operculares cognominatæ. Marina

stomacho

οὐκ ἐῶσιν αὖθις φυῆναι.

Περὶ Χημῶν. Κεφ.

Καὶ ὁ ἐκ τῶν χημῶν ὃν καὶ τῶν ἄλλων κογχυλείων ζωμὸς, καὶ ἂν κινεῖ ἐφ' ὑμὸς, μὴ ὀλίγα πίνοντος· μετ' οἴνου δὲ λαμβανόμενος.

Περὶ Ονυχος. Κεφ.

Ονυξ ὃς καὶ πῶμα κογχυλίου, μοιον τῷ τῆς πορφύρας· εὑρίσκεται μβρον ἐν τῇ ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς ναρ φόρεσι λίμναις. διὸ καὶ ἄρωμα ζει νεμομβύων τῶν κογχυλίων ναρδον· συλλέγεται δὲ, ὅταν δωσιν ὑπὸ τῶ ἀυχμῶν ἀναξηρ θῶσιν αἱ λίμναι· διαφέρει δὲ πὸ τῆς ἐρυθρᾶς κομιζόμβος, πέλευκος ὢν καὶ λιπαρέ. μάλ δὲ ὁ βαβυλώνιος καὶ μικρότερ ἀμφότερος δὲ εὐώδεις, σμ μβοι, καθορεί ζοντες ποσῶς τῆ σμῇ· ἐγείρουσι δὲ καὶ ἔτι ὑπο μαθέντες ταὶς ὑστερικῶς πνιγ μβύας, καὶ ἐπιληπτικούς· πεθέν δὲ κοιλίαν μαλάττουσιν· ἀπὸ τὸ κογχύλιον καὶη, ποιεῖ ὅσα καὶ πορφύρα καὶ ὁ κήρυξ.

Περὶ Κοχλίου χερσαίου.

Κεφ. id.

Κοχλίας χερσαῖος ἐκτός χος, δύσφθαρτος. ἄειρος δ τε ἐν σαρδόνι, καὶ λιβύῃ, καὶ παλία, καὶ σικελίᾳ καὶ χίῳ γι νώμβος, καὶ ὁ ἐν ταῖς κατὰ γυείαν ἄλπεσι πωματίας κα λούμβος. καὶ ὁ θαλάσσι

δὲ ἐυστόμαχος καὶ εὐέκκριτος· ὁ δὲ ποτάμιος βρομώδης. καὶ ὁ ταῖς ἀκάνθαις καὶ ἰοῖς θαμνίσκοις πεφυ κεκολλημβύος ἄγελος, ὃν τινες σέσιλον καλοῦσι, παρακτικός ὃς κοιλίας καὶ στομάχου ἐμετοποιός. Δυώνται δὲ πάντων τὰ ὄστρακα κεκαυμβύα θερμαίνειν καὶ κάειν· σμήχειν λέπρας, ἀλφοὺς, ὀδόντας· οὐλὰς δὲ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ λευκώματα καὶ ἐφίλλας, καὶ ἀμβλυωπίας, μετὰ τῆς σαρκὸς ὅλοι καίεντες καὶ λειανθέντες καὶ ἐγχριόμβοι σὺν μέλιτι ἀποκαθαίρουσιν. ὠμοὶ δὲ σὺν τοῖς κελύφοις καταπλασθέντες, ἐξικμάζουσι τὰ ὑδρωπικὰ οἰδήματα· καὶ οὐκ ἀφίστανται πρὶν πᾶν ἀγκυλοβλῶσι τὸ ὑγρόν· καὶ πολαγεικὰς δὲ φλεγμονὰς πραΰνουσι. καὶ σκόλοπας ἕλκοισιν ὁμοίως καταπλασθέντες καὶ ἔμμηνα ἄγουσι λεῖοι πεσσοβέμβοι. αἱ δὲ σάρκες αὐτῶν λεῖαι σὺν σμύρνῃ καὶ λιβανωτῷ καταπλασθεῖσαι, πραύματα καὶ μάλιστα τὰ κατὰ τὰ γεῦρα κολλῶσι, καὶ ταὶς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας σὺν ὄξει λειανθέντες ἐπέχουσι· ζῶσα δὲ ἡ σαρξ καταποθεῖσα τὸ λυκοῦ μάλιστα, ἀλγηδόνας στομάχου παύει· μετὰ δὲ τὸ ὀστράκι ὅλος πεισθεὶς καὶ μετ' οἴνου καὶ σμύρνης πεθεὶς ὀλίγος, κωλικοὺς θεραπεύει καὶ κύστεως ἀλγήματα, ἀγκολλᾷ

stomacho idonea, & facilè aluo excernitur: fluuiatilis uirus olet. Quæ verò vepribus frutetísque glutinata cohæret, quam vocant nonnulli sesilon, ventrem & stomachum turbat, vomitiones excitat. Crematæ omnium teste excalfaciendi & vrendi naturã fortiuntur: purgant lepras, vitiligines, dentésque: emendant oculorum cicatrices, & vitia cutis in facie, albugines, ac visus hebetudines, si cum carne sua vstæ tritæque ex melle illinantur. Crudæ cum tegumentis impositæ, aquæ inter cutem tumores exugunt: sed nõ ante soluantur, quàm omnis hauriatur humor. podagricas inflammationes leniunt, impactos corpori aculeos illitæ euocant, menses tritæ & admotæ ciunt. Carnes earum cũ thure & myrrha illitę, cùm vulnera alia, tum maximè quæ nerui acceperunt, congluti-nant: tritæ in aceto, sanguinem naribus erumpentem infrenãt: viuæ corpus, & præsertim Africanæ cum aceto deuoratũ, stomachi dolores mitigat: trita cum testa, vino & myrrha, si exiguum inde bibatur, coli vesicęque cruciatus sanat.

Terrestris

Terrestris pilos incommodos replicat, si quis abraso acu lentore eius, pilum attingat.

Cancri. Cap. XII.

Cancrorum fluuiatiliũ exustorũ cinis qui duo cochlearia expleat, adiecto dimidio radicis gẽtianæ modo, triduo potus cũ vino, magnopere prodest canis rabiosi morsibus: rimas pedum sedisq;, perniũculos, & carcinomata, cum deco cto melle lenit: triti crudi, potiq; ex asinino lacte, auxiliantur contra serpentium phalãgiorumq; morsus, atq; scorpionum ictus: decocti autẽ & cũ iure esitati, iis prosunt, qui tabe conficiuntur, aut leporẽ marinum hauserunt: necant scorpiones triti, & cum ocimo admoti. Possunt eadẽ marini, verùm inefficacius omnia pstãt.

Terrestris scorpio. Cap. XIII.

Terrestris scorpio tritus & impositus, suæ plagæ remedium est: quin estur assatus, ad eadem.

Marinus scorpio. Cap. XIIII.

Marini scorpionis fel conuenit ad suffusiones oculorũ, albugines, & hebetudines.

Draco.

ἀνακολλᾷ δὲ τείχας ὁ χερσαῖος ἐὰν πς βελόνῃ κτ' τῆς σαρκὸς ἀπῆ φέρων τῷ πρῴτῳ μέρει ἀπὸ ὧν ἔδει προσάπτηται τῆς πετρός.

Πρὶ Καρκίνων, Κεφ. ιβ'.

Καρκίνων ποταμίων καέντων ἡ τέφρα κοχλυαρίων δυοῖν πλῆθος σὺν ὑπερκρίτου ῥίζης κοχλιαρίῳ ἑνὶ, ᾗ οἴνῳ ποθεῖσα ὑπ' ἡμέρας γ'. βοηθεῖ λυοσθύκτοις ὀφθαλμοῖς· σὺν δὲ μέλιτι ἐφθῷ, ῥαγάδας ταῖς ἐν ποσὶ ᾗ ταῖς ἐν δακτύλῳ ᾗ χειμέθλας, ᾗ καρκινώματα παρηγορεῖ· λεῖοι δὲ ὠμοὶ σὺν γάλακτι ὄνειῳ ποθέντες, βοηθοῦσι δήγμασιν ἑρπετῶν, φαλαγγίων σκορπίων πληγαῖς· ἐφθοὶ δὲ σὺν ζωμῷ ἐδιόμυοι, φθισικοὺς ὠφελοῦσι, καὶ τὸν λαγῳὸν θαλάσσιον πεπωκότας· τειφθέντες μετ' ὠκίμου καὶ προσεπιθέντες σκορπίους κτείνουσι. δύναται δὲ καὶ αὐτὰ ᾗ οἱ θαλάσσιοι, πλὴν ἧττον τούτων ἐνεργοῦσι.

Πρὶ Σκορπίου χερσαίου. Κεφ. ιγ'.

Σκορπίος χερσαῖος ὠμὸς λιπὼν ὅλος ὀπτηθεὶς, βοήθημα τῆς ὑδέρου πληγῆς γίνεται· εὐείσκεται δὲ ὀπτηθεὶς πρὸς τὸ αὐτό.

Πρὶ Σκορπίου θαλασσίου. Κεφ. ιδ'.

Τῆ δὲ θαλασσίᾳ σκορπίᾳ ἡ χολὴ ἀμύζῃ πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ὑποχύσεις ᾗ λευκώματα ᾗ ἀμβλυωπίας.

Πρὶ Δεράκοντος θαλασσίου. Κεφ. ιέ.

Δεράκων θαλάσσιος ἀνακαπυχθεὶς καὶ ὀπτηθεὶς, ἰᾶται ὅσοι πρὸς τῇ ἀκάνθῃ αὐτῆ πληγέντες.

Πρὶ Σκολοπένδρας. Κεφ. ιϛ'.

Σκολόπενδρα θαλασσία ἐφθεῖσα ἐν ἐλαίῳ ᾗ καταχρισθεῖσα, φίλοις τείχας· φανθεῖσα δὲ κνησμοὺς ἐργάζεται.

Πρὶ Νάρκης. Κεφ. ιζ'.

Νάρκη θαλασσία ὀπτηθεῖσα ἐπὶ χρονίων ἀλγημάτων τῆ πρὸς κεφαλὴν, προαύρᾳ τὸ σφοδρὸν τῆ ἀλγήματος· ᾗ ἕδραν ὑπ' ἐκβεπομένην ἢ πρόπτωσιν, σὺν ἄλλῃ προστεθεῖσα.

Πρὶ Σαρκὸς ἐχίδνης. Κεφ. ιή.

Ἐχίδνης σαρξὶ ἐφθεῖσα ᾗ ἐσθιομένη, ἀξυδορκεῖς ποιεῖ τοὺς ὄψεις· ᾗ πρὸς τὰ νευρικὰ ἁρμόζει ᾗ ταῖς ἀυξομυίαις χρίεσθαι· δεῖ δ' ὑπὸ δεῖ ἑαυτὰς αὐτῷ, ἀποκόπτειν κεφαλὴν ᾗ ἧβαν, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἄσαρκον. μυδώσης δὲ ἡ πρὸς τὸ μέτωπον ἀποκοπῇ τῶν ἄκρων. τὸ δὲ λοιπὸν πλύναντας καὶ τεμαχίσαντας, ἐφεῖναι ἐλαίῳ ᾗ οἴνῳ ᾗ ἁλῶν ὀλίγων ᾗ ἀνήθου. φασὶ δὲ τὸν προσφερόμενον φθεῖρας γίνεσθαι· ὅπερ ὅτι ψεῦδος· προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι καὶ μακροχρονίους γίνεσθαι τὸν ἐσθίοντας αὐτάς. κατασκευάζουσι δὲ καὶ ἅλας ἐξ αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτά, πλὴν οὐχ ὁμοίως ἐνεργοῦσι. καὶ διε-

Draco marinus. Cap. XV.

Draco marinus dissectus & apertus impositusq; ictus spinæ suæ qua ferit, medela est.

Scolopendra. Cap. XVI.

SCOLOPENDRA in oleo decocta si illinatur, auellit capillos: sed contactu pruritus facit.

Torpedo piscis. Cap. XVII.

Marina torpedo diuturnis capitis doloribus admota, cruciatus vehementiam mulcet: eadem apposita euersam sedem prociduámque coërcet.

Viperæ. Cap. XVIII.

Viperinæ carnes si coctæ edantur, claritaté oculis afferũt, neruorũ vitiis auxiliant, increscẽtes strumas reprimũt: detracta autẽ cute, caput caudaq;, quoniã carne vacãt, amputari debẽt. quippe cõmẽtitiũ est qđ præcipiẽ, certã vtrinq; mensurã præcidi oportere. Reliquũverò corpus exẽptis interaneis elotũ dissectũq; discoquiẽ cum oleo, vino, salis exiguo, & anetho. Aiũt iis q viperas esitẽt, pediculos procreari: quod planè à veritate abhorret. Adiiciunt aliqui longã senectutẽ agere, q eo cibo vescũẽ. Sal ex eis ad eadẽ cõficiẽ, sed inefficacior est.

Viua aũt vipera in fictile nouũ dimittitur, adiiciũtur salis caricarũq; tritarũ, singulatim quĩq; sextarij, mellis cyathi sex, mox fictilis operculũ luto oblinĩt, & fornacib⁹ inassat, donec sal in carbones redigat: qui postea trit⁹ in pulueris faciẽ, recondĩt. Plerũq;, vt ori gratior fiat, immiscetur, nardi spica, aut foliũ, aut malabathri momentum.

Senecta anguiũ. Ca. XIX.

Senectus anguium in vino decocta dolori aurium, infusu: & dentium collutione, auxilio est. Addunt eam in medicamenta oculorum, sed præcipuè viperinam.

Lepus marinus.

Cap. XX.

Lepus marinus loligini paruæ similis est, qui per sese trit⁹, aut cum vrtica marina illit⁹ capillos euellit.

Lepus terrestris. Cap. XXI.

Terrestris leporis inassatum cerebrũ mãditur, iuuandis tremoribus qui valetudine cõtracti sunt: affrictu aut cibo facilẽ infantibus dẽtitionem præstat: exustũ caput & cũ adipe vrsino aut aceto illitũ, alopeciarũ inanitatib⁹ medetur. Leporinũ coagulũ post triduum à cõcubitu potũ, cõceptum adimere, partúsq;

partúsq; spem intercipere ꝓditur: vuluæ & alui fluorem sistit, comitiales iuuat, contra venena ex aceto bibitur, præsertim aduersus cõcretum lac, & viperarum morsus. Sanguis eius si callidus illinat, vitia cutis in facie, vitiliginem, lentiginésque sanat.

Pastinaca.

Cap. XXII.

Marinæ pastinacę radius, qui ei⁹ cauda enat⁹ aduersis squãmis reflectitur, dentium dolorem mitigat: nam eos frãgit, & euocat.

Sepia. Cap. XXIII.

Sepiæ coctæ dum estur atramentum ægrè concoquitur, aluum mollit, collyriis ẽ testa factis conuenienter genarum scabritiæ perfricantur: vstum in sua testa donec id qđ crustosum est abscedat, postea tritũ, expurgat vitiligines, furfures, dentes, & vitia cutis in facie: elotum in medicamenta oculorum addi solet: cõtra albugines, oculis iumentorũ efficaciter inspirat: pterygia oculorũ absumit, cum sale tritum & iniectum.

Mullus piscis. Cap. XXIIII.

Mullorum assiduo cibo, aciem oculorũ hebetari cõstat.

Is marini draconis, aranei, ac scorpionis morsibus medetur, si crudus atque dissectus admoueatur.

Hippopotamus.

Cap. XXV.

Hippopotami testes exiccati ac triti cótra serpentiũ morsus bibuntur.

Fiber. Cap. XXVI.

FIBER ancipitis vitæ animal, plerunque cum piscibus & cancris ex aqua victum capesit. Huius testes serpentium venenis aduersantur: ster nutamenta mouent, & in vniuersum varios obtinent vsus: siquidem menses ac partus ciunt, duabus drachmis cum pulegio poti: partus secundásque eiiciunt: contra inflationes, tormina, singultus, venena, ixiámque ex aceto bibuntur: lethargicos, & vtcunque veterno obdormiscentes excitant infusi: cum aceto autem & rosaceo, olfactu & odoris suffitu, idem faciunt: poti & illiti prosunt tremulis, conuulsionibus, & omnib⁹ neruorum vitiis. In summa, calfactoriam vim habent. Eligi debent testes, qui ex vno ortu connexi sunt (fieri enim non potest, vt

χειν ὠμὴ δὲ ἀναλαβεῖσα καὶ ὀπτεδεῖσα θαλασσίᾳ δράκοντος καὶ σκορπίου καὶ ἀράχνης δήγματα ἰᾶται.

Περὶ Ὀρχεως ἱπποποτάμου. Κεφ. κέ.

Ὄρχεις ἱπποποτάμου ξηρανθεὶς καὶ λειανθεὶς, πίνεται μετ' οἴνου ὠφελοῦσι ἑρπετῶν δήγματα.

Περὶ τῶν τὸ κάστορος ὄρχεων. Κεφ. κϛ.

Κάστορος ὄρχις· ζῷόν ἐστιν ἀμφίβιον, τὸ πλεῖστον ἐν ὕδασι, σπανίως ἰχθύσι, καὶ καρκίνοις τρεφόμενον. ποιεῖ μὴν καὶ ὠφελοῦς ἑρπετά. ἔστι δὲ καὶ παρμικὸς, καὶ καθόλου ποικίλλων ἔχει τὴν χρῆσιν· ποθεὶς γὰρ μετὰ γλήχωνος < πλῆθος > δυσῖν, ἔμμηνα κινεῖ καὶ ἔμβρυα, καὶ δευτέρα ἐκβάλλει. πίνεται δὲ σὺν ὄξει καὶ ὠφελοῦς ἐμπνευματώσεις, σφόφοις, λυγμοὺς, σπασμὰ φάρμακα, ἰξίαν· ἀναγκαλέπτει δὲ καὶ τὸν ληθαργικοὺς, καὶ τοὺς ὅπως δὴ ποτε καταφερομένους, ἐμβρεχόμενος· σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ καὶ ὀσφραινόμενος, καὶ ὑπνώδη καὶ ὀσφραινόμενος δὲ τὰ αὐτὰ ποιεῖ. ἀρμόζει δὲ καὶ τρόμοις καὶ σπασμοῖς, καὶ παντὶ τῷ νευρώδει πονόμενός τε καὶ συγχεόμενος. καὶ καθόλου θερμαντικὴν ἔχει τὴν δύναμιν. ἐκλέγου δὲ ἀεὶ τοὺς συνεζευγμένους ὄρχεις ἐκ μιᾶς ἀρχῆς· (ἀδύνατον γὰρ

δύο φύσεις ἐζευγμένας ἐν ἑνὶ ὑμένι εὑρεῖν) καὶ τὸ ἐντὸς ἔχον κιρσοειδὲς βαρύοσμον, βρομώδες, δριμὺ, δηκτικὸν, οὐ τερπνὸν, διαφερανόμενον τε συνεχῶς φυσικοῖς ὑμέσι. δολοῦσι δέ τινες αὐτὸ, ἀμμωνιακὸν ἢ κόμμι συμπεφυρμένον αἵματι καὶ καυσείῳ, ἐγχέοντες εἰς φύσαν καὶ ξηραίνοντες. μάτην δὲ ἱστορεῖται ὅτι διωκόμενον τὸ ζῶον ἀποσπᾷ τὸν διδύμους καὶ ῥίπτει· ἀδύνατον γάρ ἐστιν ἅψασθαι αὐτῶν φεύγοντων ὥσπερ ὑός. δεῖ δὲ διελόντας τὸ δέρμα κομίσαι σὺν τῷ φανέντι ὑμένι τὸ ὑγρὸν, ὃν μελιτώδες, καὶ οὕτω ξηράναντας ποτίζειν.

Περὶ Γαλῆς κατοικιδίου. Κεφ. κζ.

Γαλὴ κατοικίδιος φθειρισθεῖσα, καὶ δίχα τοῦ ἐντὸς σπλάγχνου ἢ δι' ἄλλου καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ πάντως ἑρπετὰ ἐνεργέστερόν ἐστι βοήθημα ποθεῖσα, μετ' οἴνου > β. πλῆθος, καὶ τοξικὰ ἄντι φάρμακον ὁμοίως ληφθεῖσα. ἢ ἧπαρ κοιλίᾳ αὐτῆ κοιλίῳ πλυθεῖσα καὶ σκελετευθεῖσα, θηλυδρίκτοις καὶ ἐπιληπτικοῖς βοηθεῖ πινομένη. ὅλη δὲ καθεῖσα ἐν χύτρᾳ, ποδαγρικὰς, ὠφελεῖ, τῆς τέφρας κατακεχυμένης μετ' ὄξους. τὸ δὲ αἷμα αὐτῆς κατακεχυμένον, χοιράσι βοηθεῖ· ὠφελεῖ δὲ καὶ ἐπιληπτικούς.

Περὶ

vt gemini folliculi in vna membrana cõiuncti reperiantur) liquore intº veluti ceroso, odore graui & virus redoléte, gustu acri, mordéte, ac friabili, naturalibus, tunicis circũdato. Quẽ fraude aliqui corrũpũt, cõiicientes in follem gũmi, aut ammoniacũ cũ sanguine & castorio subactũ, & ita exiccãtes. Vanũ est quod traditur testes ab ipsis euelli, & à sese abiici, quũ venatu vrgentur: siquidem tangi nequeunt, ita, vt in sue, substricti. Operæ autem pretium est, diuisa pelle melleum liquorem cum euestiẽte tunica assumere, & siccatum potui dare.

Mustela vulgaris.

Cap. XXVII.

Mustela quę in domibus nostris oberrat, ambusta exenteratur, & inueterata sale, in vmbra siccatur. Ea binis drachmis cũ vino pota, aduersus omnia serpentiũ venena præsentaneo est remedio: toxico, simili sumpta modo. resistit. Eius vẽtriculus coriandro farctus inueteratusq;, percussis à serpẽte, & comitialibus potu auxiliatur. Cremata in fictili podagricis cõfert, cinere ex aceto illito. Sãguine perũctæ strumæ, iuuantur: comitialibus etiã prodest.

Ranæ. Cap. XXVIII.

Contra omnium ſerpẽtium venena pro antidoto ſunt ranæ, ſi ex ſale & oleo decoctæ edantur, iúsq; earũ itidem ſorbeatur: cõtra inueteratos tendinũ rigores pollent. Illitæ eorum cinis, profluétis ſanguinis impetus ſiſtit: explédis alopeciarum inanitatibus ex liquida pice illinitur. Viridium ranarũ cruor auulſos genis pilos renaſci prohibet, in veſtigia euulſorũ inſtillatæ: decoctæ in aceto & aqua dẽtiũ dolores collutione leniũt. Silurus. Cap. XXIX.

Silurus recẽs in cibo nutrit, & facilé præbet aluũ: ſale verò conditus, minimũ ſuppeditat alimentũ. Arteriã expurgat, & vocé expedit. Illita ſaliti caro, aculeos et infixa corpori ſpicula extrahit. Muria eis ícipiẽtibus dyſenteriis, pdeſt, ſi in deſidẽtiũ fotus adiiciatur, fluxiones ſiquidem ad ſumma cutis elicit: iſchiadicis infuſa medetur.

Smarides. Cap. XXX.

Smaridis piſcis caput exuſtũ, excreſcentes vlcerum oras pulueriſq; reprimit: nomas cohibet, thymos clauóſq; abſumit. Caro non ſecus atq; ſalſamẽtum prodeſt á ſcorpione perçuſsis, aut à cane demorſis.

Mænæ.

Περὶ Βαρβάχων. Κεφ. κη'.

Βάρβαχοι ἀντιφάρμακόν εἰσι ἑρπετῶν πάντων, ζωμευθέντες* ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ, τὸ ζωμὸν λαμβανομένῳ ὁμοίως· καὶ πρὸς χρονίους τῶν τενόντων ἀποστάσεις· καίοντες δὲ καὶ σπαδόνας, αἱμορραγίαν στέλλουσι. καὶ ἀλωπεκίας θεραπεύουσι σὺν πίσσῃ ὑγρᾷ καταχριόμενοι. τῶν δὲ χλωρῶν βαρβάχων τὸ αἷμα σπογγιζόμενον, κωλύει πᾶν ἐπιπλεῖσαν ἀπὸ τῶν βλεφάρων τρίχας φύεσθαι· ὠφελοῦσι καὶ ὀδονταλγίας σιωπῶμενοι ὕδατι καὶ ὄξει καὶ διακλυζόμενοι.

Περὶ Αἰλούρου. Κεφ. κθ'.

Αἴλουρος νεαρὸς βιβρωσκόμενος, τρόφιμός ἐστι καὶ εὐκοίλιος· ταριχεύεται δὲ ἄβροφος· ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ σύριγγας παρασκευάζει. καταπλασθεὶς δὲ ἡ σαρξ ἕλκη τὰ ἐν χειρῶν, σκόλοπας ἀνάγει. καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἅλμη ἁρμόζει ἐν ἀρχῇ διὰ στενοτεροῖς εἰς ἐγκάθισμα, καταπλουσα τὸν ῥευματισμὸν εἰς πλῆθος ἐπιφάνειαν, καὶ ἐγκλυζομένη δὲ ἰσχιαδικοὺς θεραπεύει.

Περὶ Σμαρίδος. Κεφ. λ'.

Σμαρίδος ταριχευθείσης ἡ κεφαλὴ καεῖσα, ἕλκη σήπει ὑπόσαρκα ποιοῦντα, καὶ νομὰς ἴσχει, καὶ ἕλκεσι, καὶ θύμοις ἀναλίσκει· σκορποπωλήκτοις τε καὶ κυνοπλήκτοις ἡ σαρξ ἁρμόζει καθάπερ πᾶς τάριχος.

Περὶ Μαινίδος. Κεφ. λά.

Καὶ ἡ μαινίδος ἡ κεφαλὴ καεῖσα λείαν, τοὺς ἐν δακτύλῳ τετυλωμένους ῥαγάδας καταπλασθεῖσα ἀφίστησι· τὸ δὲ γάρον αὐτῆς τοὺς ἐν στόματι σπιλάδονας διακλυζόμενον παύει.

Περὶ κωβίου. Κεφ. λβ'.

Κωβίου τροφοφέλον ἐὰν ἐμβαλὼν εἰς ὑείαν κοιλίαν καταῤῥάψῃς, καθεψήσῃς τε ἐν ὕδατος ξεστῶν ιβ'. ἄχρι δυοῖν ξεστῶν, καὶ διηθήσας καὶ ἐξαμβρίσας πεπίσῃς, κοιλίαν ἀταράχως κάτω ὑπάξει. καταπλασθεὶς δὲ καὶ τὸν ὑπὸ κυνῶν δηχθέντας ἢ ἑρπετῶν ὠφελεῖ.

Περὶ Ωμοταρίχου. Κεφ. λγ'.

Ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμενος, σαρξ ἐστι θύννου ταριχευθεῖσα μέγα. βοηθεῖ δὲ λαμβανόμενος τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης, τῆς καλουμένης φρύνου, δηχθεῖσι· δεῖ δὲ ὡς ὀπωλεῖον πεφθέντας οἶνον ἀναλίσκειν πίνειν πολλὰ καὶ ἐμεῖν. εἶτα ταριχεύει, καταπλάσσεται δὲ καὶ ὑπὸ κυνοδήκτων ὠφελίμως.

Περὶ Γάρου. Κεφ. λδ'.

Γάρου δὲ πᾶν τὸ ὀστοειδὲς ἡψημένον ἐγκύων καὶ πρεῶν καταπλασσόμενον, νομὰς ἐφίστησι καὶ κυνοδήκτους ἰᾶται· ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ δυσεντερικοῖς καὶ ἰσχιαδικοῖς· ἐφ' ὧν μὲν ἵνα τὰ εἰλκωμένα ἐπικαύσῃ, ἐφ' ὧν δὲ ἵνα τὰ ἀνέλκωτα ἐρεθίσῃ.

Mænæ. Cap. XXXI.

Mænarum ex capitibus cinis ſi illinatur, calloſas ſedis rimas abolet. Eius etiam garum oris putrilagines collutióe ſedat.

Gobius. Cap. XXXII.

Gobius recens in ſuillũ vẽtrẽ coniectus, ſi cõſuta rima in duodecim aquæ ſextariis, donec duo ſuperſint, decoquaſ, excolatus & ſub diuo refrigeratus potui deſ, aluus ſine moleſtia deiiciẽ. Illitus cõtra ſerpentiũ, canũq; morſus auxilio eſt.

Thunnus. Cap. XXXIII.

Conditanei thunni caro, quã omotarichon vocant, ſumpta iis auxiliatur, quos vipera nomine præſter momorderit: ſed oportet vinũ quamplurimum ſubinde cogantur haurire, ita vt vomitione reddatur. Contra acrimonias eſitatorum maximè valet, canum morſibus vtiliſsimè illinitur.

Garum. Cap. XXXIIII.

Garũ oẽ, qđ ex piſcibus carnibusq; ſale maceratis liquamen eſt, ſi ex eo fotus fiat, depaſcẽtia vlcera ſiſtit: morſis à cane medeſ, dyſẽtericis atq; iſchiadicis infunditur: nõnullis, vt exulcerata adurat: alijs autẽ ad laceſſenda, q̃ vlcera non ſenſerunt.

Ius piscium.
Cap. XXXV.

Recentiũ piscium ius, modò per se, modò ex vino potum, aluũ subducit. Priuatim adhúc vsum cõficitur è phycidibus & scorpionib⁹, & iulide: è percis, & recẽtibus aliis saxatilib⁹, nec virus resipientibus, simpliciter cum aqua, oleo, & anetho.

Cimices lectularij. Ca. XXXVI.

Cimices qui in cubilibus enascuntur, canis fabarum inclusi, si ante febrium significationes septeni deuorẽtur, quartanis auxilio sunt: & citra fabas sumpti, percussis ab aspide, prosunt: vuluarum exanimationes olfactu reuocant: poti cum vino aut aceto adhærentes sanguisugas abigunt: triti & vrinariæ fistulæ impositi, vrinę angustias leuant.

Millepeda. Cap. XXXVII.

Millepedæ, quæ sub aquario vase stabulantur, animalia sunt multis pedibus nitẽtia, quæ cõtacta manu contrahunt in orbem: hæ ex vino potæ difficili vrinæ, & regio morbo auxiliantur. Millepedas illini anginis cum melle vtilissimũ. Tritę, & in cortice mali punici calfactæ, doloribus auriũ, addito rosaceo, cõuenienter instillátur.

Blatta

Πρὶ Ζωμοῦ τῶν νεαρῶν ἰχθύων. Κεφ. λέ.

Ζωμὸς ὁ ἐκ τ νεαρῶν ἰχθύων κοιλίας ὑπαγωγός, ποτὲ μ καθ' ἑαυτ πινόμενος, ποτὲ ὁ μετ' ὄξ. ἰδίως ὁ σκευάζε) πρὸς παῦτα ὁ ἀπὸ τ φωκίων κ σκορπίων κ ἰκτίδων κ θρικίδων κ τ ὁμοίων πεζαίων ἁπαλῶν κ ἀβρεχύμων λ τῶς μὴ ὕδατος κ ἐλαίᾳ κ ἀνηθ.

Πρὶ κόρεων. Κεφ. λς.

Κόρεις οἱ ὑπὸ κλίνης ἐνπεφυ νοι βρώμασι μετὰ κυάμων τὸν ἀριθμὸν ζ'. καὶ* κατὰ πινόμενοι πρὸ τῆς ὀπτασίας, ὠφελοῦσι τοὺς τεταρταίζοντας, κ ἀποδιδράσκουσι δὲ δίχα τ κυάμων κατα πεθέντες· ὑστερικῶς δὲ πινόμενοι ἀνακαλοῦνται ὀσφραινόμενοι· σὺν οἴνῳ δὲ ἢ ὄξει πεθέντες βδέλλας ἐξάγουσι· δυσουρίαν τὲ παύουσιν ἐνπεφυρμένοι τῷ ἐγκαυστικῷ πόρῳ λεῖοι.

Πρὶ κουβαρίδων. Κεφ. λζ'.

Οσοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, ζῷά εἰσι πολύποδα, σφαιρούμενοι κατὰ τὰς ἁφὰς τῶν χειρῶν· οὗτοι πεθέντες σὺν οἴνῳ βοηθοῦσι δυσουρίᾳ τὲ κ ἰκτέρῳ· διαχωρηθέντες δὲ μετὰ μέλιτος σωματικοὺς ὠφελοῦσι, καὶ πρὸς ὠταλγίαν δὲ λεῖοι σὺν ῥοδίνῳ θερμανθέντες ἐν κυλύφῳ ῥοᾶς καὶ ἐνταγέντες, ἀρμόζουσιν.

Πρὶ

Περὶ Σίλφης. Κεφ. λή.

Σίλφης ἡ ἐν τοῖς ἀρτοκοπείοις εὐεισκομένης, τὰ ἐντὸς τειθόμενα σὺν ἐλαίῳ ἢ ἐγκόμματα κ ἐναλφόμματα ὠταλγίας παύει.

Περὶ πνεύμονος θαλασσίου. Κεφ. λθ'.

Πνεύμων θαλάσσιος πρόσφατος λευθεὶς ποδαγρικῶντας κ χειμαλιῶντας, ὠφελεῖ καταπλασσόμενος.

Περὶ χοιρείου πνεύμονος. Κεφ. μ'.

Ο δὲ χοίρειος κ ἀρνειος κ ἀρνίκιος πνεύμων, τὰ ἐκ τῶν ὑποδημάτων παραπεί μματα ἐπιπεθέμενοι, ἀφλέγμαντα τηροῦσιν.

Περὶ Πνεύμονος ἀλωπέκος. Κεφ. μά.

Καὶ ὁ τῆς ἀλωπέκος πνεύμων ξηρανθεὶς κ ποθεὶς, ἀδαμαντικὸς ὀνομασι, κ τὸ σέαρ ὁ αὐτ τακὲν κ ἐγχυθὲν, ὠτὸς πόνον παύει.

Περὶ Ηπατος ὀνείου. Κεφ. με'.

Ηπαρ ὄνειον ἐδόμενον ὀπὸν, ἐπιληπτικοὶς ὠφελεῖ, νήστεις δὲ λαμβανόμενον.

Περὶ Αἰδοίου ἄρρενος ἐλάφου. Κεφ. μ'.

Αἰδοῖον ἄρρενος ἐλάφου σὺν οἴνῳ ποθὲν λεῖον τοῖς ὑπὸ ἐχιδνῶν δηχθεῖσι βοηθεῖ.

Περὶ Ουύχων ὄνων. Κεφ. μά'.

Ονυχες ὄνων καέντες κ ποθέντες ἐπ' ἡμέρας ἱκανὰς πλῆθος κοχλιαρίων δυσὶν, ἰσοῦται ὀπλη-

Blatta pistrinaria.
Cap. XXXVIII.

Blattæ eius quæ in pistrinis inuenitur, interanea trita aut cum oleo decocta, aurium dolores instillatu mitigant.

Pulmo marin⁹. Cap. XXXIX.

Podagras pernionésq; emendat pulmo marinus recens, tritus & illitus.

Pulmo suillus.
Cap. XL.

Suillus & agninus vrsinúsq; pulmo impositu attritus à calceamentis contractos, ab inflammatione tuetur.

Pulmo vulpinus.
Cap. XLI.

Vulpinus verò si arefactus bibatur, suspirios os adiuuat. Adeps quoque liquefactus, infusúsque, auris dolorem finit.

Hepar asini. Cap. XLII.

Asini iecur inassatũ esu comitialibus prodest, veruntamẽ ieiunis edendum præcipitur.

Genitale cerui.
Cap. XLIII.

Genitale cerui tritum & vino potum, à vipera demorsis auxiliatur.

Vngula asini. Cap. XLIIII.

Vngularum asini cinis per dies multos binis cochlearibus potus proditur comitiales adiu-

adiuuare, eædem oleo subactæ strumas discutiunt: & illitæ pernionibus medentur.

Lichenes equorum.
Cap. XLV.

Lichenes sunt in equorum genibus, & super vngulas in flexu harum partium indurati calli: qui triti & in aceto poti, comitialibus mederi tradúntur.

Vnguli caprinarum.
Cap. XLVI.

Caprinarum cinere peruncta ex aceto alopeciæ sananturr.

Iecur caprinum.
Cap. XLVII.

Capræ verò inassati decidua sanie, inungi luscioſos prodest: & dum coquitur, apertos oculos halitu eius vaporari: prodest in cibo tostum ad eadem. Tradunt hircini iocineris cibo comitiales deprehendi.

Iecur aprinum.
Cap. XLVIII.

Aprinum recens si arefactũ teratur, ex vino potum contra serpentium volucrúmque morsus auxilio est.

Iecur canis rabidi.
Cap. XLIX.

Iecur canis, qui rabie exagitatur, tostũ & in cibo ab emorsis

λητικοὶς ὠφελεῖν, ἐλαίῳ δὲ φυρα-
θέντες χειράδας διαφορεῖσθαι ἐ-
πιπλαθέντες δὲ, χιόνας θε-
ραπεύουσι.

Περὶ λειχήνων ἵππων.

Κεφ. μέ.

Λειχῆνες ἵππων, εἰσὶ δὲ πύλ-
κατ' ὀπίσω φλιὰ ἐντεταμμένα
παρὰ τοῖς γόνασι καὶ πυρὸ τοῖς ἐ-
πλαῖς· πεσόντες λεῖοι μεθ' ὕδατος
ἐπιπλίας ἰσορροῦσι) θεραπεύει

Περὶ Αἰγῶν ὀνυχῶν.

Κεφ. μς.

Οἱ δὲ τῶν αἰγῶν ὄνυχες κα
τες, ἀλωπεκίας κατα χρίσ
σιν ὄξει θεραπεύουσι.

Περὶ Ἥπατος αἰγός. Κεφ. μ

Τὸ ὗ ἧπατος τ αἰγός ὀπτὸν
νου, ὁ ἀπορρέων ἰχὼς ἐγχεόμενος
νυκτάλωπιν αμύζει· καὶ τ ἀλ
δα δέ τις ἐφυμνῶν αὐτῷ δέρμα
αἰγοῖ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀφέλ
του. αμύζει ὗ καὶ ἐσθιόμενον ὀπτ
πικοὶς ψύχεσθαι. φασὶ δὲ καὶ ὀπτ
λιστὰ τὸ τραγίου ἧπαρ.

Περὶ Ἥπατος κάπρου.

Κεφ. μή.

Τὸ ὗ κάπρε ἧπαρ νεαρὸν καὶ ἑ
ρὸν λεῖον σὺν οἴνῳ πινόμενον, ἑρπ
τῶν καὶ κτηνῶν δήγματα ἀφέλ

Περὶ κυνὸς λυσσῶντος.

Κεφ. μθ.

Κυνὸς λυσσῶντος ἧπαρ βιβρω
σκόμενον ὀπτὸν ἐπὶ τῶν δηχθέν

των ὑπ' αὐτοῦ, ἀφελπώτοις ὑ
φοβίας τηρεῖν πιστεύεται). χρῶν
κυνόδουπ τὰ δακόντος ὀπτὰ σῶ
τὴς εἰς κυσίδα καὶ περιάπτοντες
τῷ βραχίονι.

Περὶ Ἥπατος αἰθύας.

Κεφ. ν.

Αἰθύας ἧπαρ σκληθὲν καὶ πο
δὲν ὕδρομέλιτος κοχλιαρίων
πλῆθος, ἐκβήχει δεύτερα.

Περὶ καπυμάτων.

Κεφ. να.

Τὰ δὲ ἀπὸ τῶν καπυμάτων
παλαιὰ δέρματα, κεκαυμένα καὶ
νέα καταπλασσόμενα, πυρέκαυ
σις ἀνιάτων ἐλίμματα, θεραπεύει.

Περὶ Ἀλεκτορίδων. Κεφ. νβ.

Ἀλεκτορίδες ἀναφθεῖσαι καὶ
ἐπτεδεῖσαι ἔνθερμοι, τοῖς ἑρπε
τῶν δήγμασι βοηθοῦσι· δεῖ δὲ
συνεχῶς ἐπάσσειν.

Περὶ Ἐγκεφάλου ἐκτο-
είδος. Κεφ. νγ.

Ὁ δὲ ἐγκέφαλος αὐτῶν ἐν πό
μασι θηρίοις νύκτοις συὸ οἴνῳ δί
δοται, καὶ τοὺς ἐκ μυύγγος κί
μορραγίας ἐπέχει. * τοῦ δὲ ἄρρε
νος τὸ κατὰ τὸ ἔντερον κοιλί
μενον τῇ κοιλίᾳ καθεψεῖν δές· ἀ
σεσι ξηραινθὲν, αμύζει στομαχι
κοῖς, λεῖον μετ' οἴνῳ πινόμενον.

*ὁ δὲ

sis sumptũ, ne tententur metu aquæ tueri creditur. Vtũtur autem ad arcendos aquæ pauores dente eo, qui caninus dicitur: hũc à cane, qui momordit exemptum, & folliculo inditũ, ꝑ amuleto brachio adnectũt.

Iecur mergi. Cap. L.

Inueteratũ autem sale mergi iecur, ex hydromelite binis ligulis potum secundas pellit.

Coria veteramentaria.
Cap. LI.

Veteris corij cremati illitus cinis ambusta igni, intertriginesque, necnon calceamentorum attritus sanat.

Gallinæ. Cap. LII.

Dissectæ gallinæ, & adhuc calentes appositæ, serpentiũ morsibus auxiliãtur: sed identidem alias sufficere oportet.

Gallinarum cerebrum.
Cap. LIII.

Earũ cerebellum in vino bibendũ datur contra serpentiũ morsus, sanguinem à cerebri mẽbrana profluentẽ sistit. Quę iteriore vẽtriculi galli sinu resi det mẽbrana, sẽcti in laminas cornus specie similis (ea verò inter coquẽdũ abiici solet) siccaẽ, tritáq; in vino cõueniẽtissi mè stomachicis datur in potu.

Ius

Ius è vetere gallinaceo aluum deiicit. Abiectis itaque interaneis salem coniici oportet, & consuto ventre decoqui in viginti sextariis aquæ, donec ad treis heminas redigantur: totum id refrigeratum sub diuo, datur. Aliqui incoquunt olus marinum, mercurialem, cnicum, aut filiculam. Crudos humores crassosque, atram bilem, & strigmenta elicit: prodest longis febribus, suspiriis, articulariis morbis & inflationibus stomachi.

Oui natura. Cap. LIIII.

Ouum molliculum plus alit sorbili, & durum plus molli. Luteum oui, contra oculorum dolores vtile est: inassatum sedis inflammationibus prodest, cum croco, & rosaceo: & condylomatis, cum meliloto: cum vua autem fruticis eius, quem rhoa dicũt, aut galla in patinis frigitur, vt cibo aluos sistat: per se etiam offerri solet.

Candidum oui. Cap. LV.

Candidum oui crudum refrigerat, spiramenta cutis occludit, inflammationes oculorum infusum lenit, ambusta, si statim eo perungantur, pustulas non sentiunt: faciem à solis adustione tuetur, fronti impositum cum thure fluxiones arcet: auertítq; inflammationes oculorum lana exceptum, addito rosaceo, melle & vino, mitigat: vtiliter cõtra hæmorrhoidis serpentis morsus crudum sorbetur: summè tepidum prodest vesicæ rosionibus, renum exulcerationibus, gutturis scabritiæ, reiectionibus sanguinis, destillationibus, & thoracis rheumatismis.

Cicadæ. Cap. LVI.

Cicadæ, quæ inassatæ manduntur, vesicæ doloribus prosunt.

Locustæ. Cap. LVII.

Locustæ odoris suffitu vrinæ difficultates adiuuant, præsertim quę fœminas malè habét: earũ carnes nullo sunt in vsu. Est & quoddã genus locustæ, quæ asiracos aut onos dicit, sine pénis, prælõgis crurib⁹. Exic cata autẽ si ex vino bibatur, cõtra scorpionis morsus magnopere ꝓderit. Hac abũdè vescũtur Aphri, qui Leptin incolunt.

Ossifragus. Cap. LVIII.

VENTER eius auis, quam Latini ossifragum appellant, particulatim potus, calculos cum

cum lotio pellere proditur.

Galerita. Cap. LIX.

Galerita auicula est parua, apicem in vertice, pauonis modo, gestans: quę assa, & in cibo sumpta, cœliacos adiuuat.

Hirundines. Cap. LX.

Dissectis crescente luna pullis hirundinis, qui primo partu excluſi sunt, in ventre eorum lapillos offendes: è quibus duos, vnum colore varium, alterum purum eximes: ij priusquam terrā attigerint in iuuēcæ corio, aut ceruina pelle brachio aut collo adalligati, comitialibus proderunt, & sæpe prorsus eos recreabunt. Hirūdines, vti ficedulę, in cibo, aciei visus medicamētum præbent. Tam pullorum, quàm matrum in fictili olla crematarum cinis cum melle oblitus, oculis claritatem adfert, anginæ eo commodè perunguntur: vuæ & tonsillarum inflammationibus hoc cinere succurritur. Et ipsæ & pulli exiccati, si drachmæ pondere ex aqua bibantur, hos iuuāt, qui anginę morbo conflictantur.

Ebur. Cap. LXI.

Eboris scobe illito paronychia sanantur. Vim adstringendi ebur obtinet.

Suillus talus. Cap. LXII.

Suis talus comburitur, dum è nigro albescat: qui tritus & potus inflationibus coli, longísque torminibus medetur.

Ceruinum cornu. Cap. LXIII.

Cerui in cornu cinis elotus, binis ligulis epotus, prodest dysentericis, excreantibus sanguinem, cœliacis, regio morbo, & veſicæ doloribus cum tragacantha: fœminis fluxione vuluæ laborantibus, cum liquore huic rei accommodato. Cerui cornu contusum, crudo fictili, luto circūlito, & in furnum indito, vritur donec albescat: id cadmiæ modo elotum, vlceribus oculorū, & defluxionibus salutare est: infrictū dentes expurgat. Crudi cornu suffiti nidore serpētes fugantur: feruefactum in aceto, si eo gingiuæ colluantur, maxillarum à dentitione dolorem adimit.

Eruca. Cap. LXIIII.

Erucis, quæ in oleribus gignuntur, cum oleo perunctis, à venenatis bestiis feriri negantur.

Cantharides. Cap. LXV.

E frumētis cōgestę cātharides ad recōdēdū idoneæ sunt, quæ fictili

fictili vase nõ picato conduntur, & raro linteo obligato ore, & deorsum cõuerso suspendũtur super aceti feruẽtis, q̃ acerrimi halitũ, donec ęstu examinẽtur: postea lino transfixæ reponuntur. Potentissimæ omnes variæ, luteis lineis, quas in pẽnis trãsuersas habẽt, promissóq; corpore crassæ ac blattarum modo perpingues: sed inertes ac imbecillæ, quæ vnius sunt coloris.

Bupreſtes, & pinorum erucæ. Ca. LXVI.

Simili modo reconduntur bupreſtes, genera quædã cantharidum, & pinorum erucæ: quæ supra cribrum suspensum feruenti cinere paulisper intostæ, reponuntur. Vis omnium communis erodere, vlcerare, calorem elicere, qua de causa admiscentur medicamentis quæ lepras, feráſque lichenas & carcinomata sanant. Menses ciunt pessis emollientibus additæ, Aliqui cantharidas antidotis impositas, aquæ subter cutem auxiliari prodiderunt: argumento, quòd vrinam moueant. Alij pennas pedesque contra potarum veneficia, remedio esse tradiderunt.

Sala-

ἀκόνιτον ἀγρέϊον, καὶ τὸ σῶμα περιδήσας ὀδονίῳ ἀραιῷ, καθαρῷ ὠμῷ κατάχρεψον ἀτμῷ ζέοντος ὑδατος δριμυτάτου, καὶ ἕως αὐτὸ πνίγῃ κράτει· εἶτα διαπείρας λίνῳ ἀποτίθεσο. ἐκφέρεται δὲ εἰσὶν αἱ ποικίλαι, καὶ μιλίνας ἐπικαρσίοις ζώναις ἔχουσαι ἐν τοῖς πλευροῖς, ὀπιμύκεις τὸ σῶμα, ἁδραὶ, ἐμπίμελοι, ὡς αἱ σίλφαι· ἄτονοι δέ εἰσιν αἱ μονόχρωμοι.

Περὶ Βουπρήστου. Κεφ. ξ΄.

Ωσαύτως δὲ ἀποτίθενται καὶ αἱ βουπρῆστες, εἶδος οὖσαι καρδαρίδων, καὶ αἱ πιτυοκάμπαι· καὶ αὗται δὲ ὀπὶ κοσκίνου ἐπιπωεσυμμύου, θερμοπαθεῖ φαγεδαίνῃ μιγνυμεναι, ὀπὶ βραχὺ ἀποτίθενται. δύναμις δὲ αὐτῶν κοινή, ἑλκωτικὴ, θερμαντικὴ· ὅθεν μίγνυται φαρμάκοις τοῖς τὰ καρκινώδη καὶ λέπρας καὶ λειχῆνας ἀγρίους θεραπεύουσιν. ἄγριοι δὲ καὶ ἔμπυοι ποιοῦσι μαλακτικοῖς μιγέντες. ἔνιοι δὲ ἰσόρροπον τὰς καρδαρίδας καὶ ὑδρωπικοῖς βοηθοῦσι μιγνυμένας αὐτιδότοις ὡς οὐρητικὰς κινούσας. οἱ δὲ, τὰ πτερὰ αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας τοῖς πεπωκόσιν αὐτὰς αὐτιφάρμακον ἐπιδεδώκασιν.

Περὶ Σαλαμάνδρας. Κεφ. ξα΄.

Σαλαμάνδρα εἶδός ἐστι σαύρας· ἔστι δὲ νεογελὲς, ποικίλον, μάτην πιστευθὲν μὴ κάεσθαι. Δύναμιν δὲ ἔχει σηπτικὴν, ἑλκωτικὴν, θερμαντικήν. μίγνυται δὲ σηπτικαῖς καὶ λεπρικαῖς ὡς καυστικὴ, καὶ ἀποτίθεται ὁμοίως. ψιλοῖ δὲ καὶ τρίχας ταχέως μετ' ἐλαίου. φυλάσσεται δὲ καὶ ἐν μέλιτι ἐξεντερευθεῖσα, τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθέντων εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν.

Περὶ Ἀρά χνης. Κεφ. ξβ΄.

Ἀράχνη τὸ ζῶον, ὃ ὁλκὸν ἔνιοι καὶ λύκειον καλοῦσι, συμμαχθεῖσα καὶ πλινθίῳ, καὶ ἐμπλασθεῖσα εἰς ὠὸν ὀπτὸν, πρασθεῖσα μετώπῳ ἡ κροτάφοις, τεταρταίους θεραπεύει ὑγιάζει. τὸ δὲ ὕφος αὐτῆς ὀπτηθὲν μῦμα ἴσχει, καὶ ἀφλεγμαντα τηρεῖ τὰ ὀπτόλαια τῶν ἑλκῶν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος ἀράχνης, κατασκευάζον τὸν ὑφαντὸν λευκὸν, λεπτὸν, καὶ πυκνὸν· ὃ ἰσορρεῖται ἐνδεδρμενον εἰς κυστίδα, καὶ θερμαπτόμενον βραχέως, τεταρταίους θεραπεύειν. σωθὲν δὲ ῥοῦν ὠταλγίαις βοηθεῖ ἐγχεόμενον.

Περὶ Σαύρας. Κεφ. ξθ΄.

Σαύρας ἡ κεφαλὴ λεῖα ἐπιτεθεῖσα, σκόλοπας ἐξάγει καὶ πάντα τὰ ἐμπεπηγότα. αἴρει

Salamandra. Cap. LXVII.

Salamãdra lacertę genus est, iners, varium: quod frustra creditum est, ignibus non vri. Vim habet erodentem, calfactoriã, exulcerantem. Additur, vt cantharis, in medicamenta, quorũ vis est exesse, & lepras abolere: similíque modo reconditur. liquefacta in oleo pilos euellit. Exenterata, detractis pedibus & capite in melle seruatur ad eundem vsum.

Araneus. Cap. LXVIII.

Araneus quem holcum, alij lycon, id est lupũ vocant, subactus cũ splenio, & linteo illitus, prolatusque vtrisq; temporibus aut fronti, tertianos circuitus persanat. Tela eius imposita sanguinem sistit, vulnera quæ summam cutem occuparunt, ab inflammationis iniuria vindicat. Est & alterum aranei genus, qui candidam, tenuem, désamq; telam orditur: quem in aluta ligatũ, & lacerto appensum, quartanis circuitibus mederi narrãt. Decoctus ex rosaceo, & infusus, aurium doloribus auxiliatur.

Lacerta. Cap. LXIX.

Lacertæ caput intritum, & appositum, aculeos, & omnia corpori infixa extrahit:

varos, formicãtes verrucas, & penſiles, quas acrochordonas vocãt, tollit. Iecur exeſis dentibus cõiectũ dolores finit. Si diuulſa admoueatur, ictis à ſcorpione leuamentum præſtat.

Seps. Cap. LXX.

Seps, quam aliqui lacertam chalcidicam vocarunt, in vino pota morſus ſuos ſanat.

Scincus. Cap. LXXI.

Scincus aut Ægypti, aut Indiæ, aut rubri maris alumnus, quamuis inueniatur in Lydia Mauritaniæ. Eſt autem terreſtris crocodilus, ſui generis, ſale inueteratus cum naſturtio. Aiunt carnes, quæ renes amplectantur, id ſibi virium vendicaſſe, vt ſi drachmæ pondere bibantur, venerem accendant. Verum decocto lentis cum melle aut ſemine lactucæ cum aqua poto, veneris cupiditates inhibentur. Additur in antidota.

Terreni vermes. Cap. LXXII.

Terreni vermes impoſiti, præciſos neruos glutinant, tertianas diſcutiunt: decocti cũ anſerino adipe, & infuſi, affectis auribus medẽtur: cum oleo autẽ decocti, ſi in contrariã auré inſtillentur, dentium doloribus præ-

ἄγει δὲ καὶ μυρμηκίας, καὶ ἀκρο-
χορδόνας, καὶ ἥλους.* τὸ δὲ ἧπαρ
αὐτῆς ἐντεθὲν τοῖς τῶν ὀδόν-
βρώμασιν, ἀπονίαν ποιεῖ. ὅλη δ
αὐαλιθεῖσα, καὶ ἐπιτεθεῖσα σαρ
ποπλήκτοις κουφίζει.

Περὶ Σκπός. Κεφ.

Σκὶψ, λῦ ἔνιοι σαύραν ἐκάλε
χαλκιδικὴν, ἐν οἴνῳ ποθεῖσα, τοὺς
ὑπ' αὐτῆς δηχθέντας ἰᾶται.

Πρὶ Σκίγκου. Κεφ. ο

Σκίγκος ὁ μὲν τίς ἐστιν αἰγύ
πτιος, ὁ δὲ ἰνδικὸς, ἄλλος δ
τῇ ἐρυθρᾷ γλυνώμενος· ἕτερος δ
ἐν τῇ λυδίᾳ τῆς μαυρεσιανδ
εὑρίσκεται. ἔστι δὲ κροκόδειλο
χερσαῖος, ἰδιογλυὴς, τακεισ
μένος ἐν καρδάμῳ. φασὶ δὲ δύν
μιν ἔχειν πρὸς τὸ περὶ τοὺς ν
φροὺς αὐτοῦ μέρεσ, ὅσον < πλῆ
δος μετ' οἴνου, ὀρμητικὰ πρὸ
τὰ ἀφροδίσια· ἀποπαίεσθαι δὲ
ἐπίτασιν τ προθυμίας, φακῆ ἕψ
ψήματι μ' μέλιτος πνομένῳ
θρίδακος σπέρματι μεθ' ὕδατο
μίγνυται δὲ καὶ ἀντιδότοις.

Περὶ τῶν τῆς γῆς ἐντέ
ρων. Κεφ. οϛ'.

Γῆς ἔντερα λεῖα ἐπιτεθέντα
νεύρων ἀποκοπὰς κολλᾷ, λύει δ
καὶ τεταμένους· ἐψηθέντα δὲ σὺ
χυμίῳ σέσαπι, διαθέτης ὠτων ἐ
χυματίζόμενα θεραπεύῃ· συνεγ
θέντα δὲ ἐλαίῳ καὶ ἐγχεόμενα τὸ
τὸ αὐτικείμενον ὠδοντα

βοηθεῖ· ἄγει δὲ καὶ οὖρα λεῖα π
νόμενα ζωὴ γλυκεῖ.

Περὶ Μυγάλης. Κεφ. οζ'.

Μυγάλη αὐαχθεῖσα καὶ ἐπι
τεθεῖσα, ἄκος ὅσ τοῦ ἰδίου δή
ματος.

Περὶ Μυῶν. Κεφ. οη'.

Μύας τοὺ κατοικίδιους ἀνα
λίσκοντας, σκορποπλήκτοις ὠφε
λίμως ἐπιτίθεσθαι ὁμολογεῖται·
βρωθέντας δὲ ὑπ' οἷς ὑπὸ παίδων
τὸ αὐξηραίνειν τὸ ἐν τοῖς στόμασιν
αὐτῶν σίελον.

Περὶ Γάλακτος. Κεφ. οθ'.

Γάλα κοινῶς μὲν πᾶν, εὔχυ
μον, τρόφιμον, μαλακτικὸν κοι
λίας, φυσητικὸν στομάχου καὶ
ἐντέρων· ὑδαρέστερον μέν τι τὸ
ἐαρινὸν τοῦ θερινοῦ, καὶ τὸ ἀ
πὸ χλωρᾶς νομῆς μᾶλλον ὂν
μαλακτικὸν κοιλίας. ἔστι δὲ κα
λὸν γάλα, τὸ λευκὸν καὶ ὁμαλὸν
τῇ ἁφῇ τιπτ, καὶ συσρεφόμενον
ἐντεῦθεν ὑπεραγῇ ὄνυχι. τὸ δὲ
ἄγειν ἧπον κοιλίας ἄπεται διὰ
τὸ τὰς αἶγας τὸ πλέον ςυφούσῃ
νοις χρῆσθαι· δρυὶ καὶ ἀκίνῳ, καὶ
δρυΐᾳ, καὶ τερμίνθῳ· ὅθεν καὶ
ςυπόμαχον τυγχάνει. τὸ δὲ πρε
κὺ ἧ παχὺ τε καὶ γλυ
βάτερον ὅσ * παχὺ τε καὶ γλυ
ςυπόμαχον. τὸ μὲν τοῦ βόειον καὶ
ὄνειον καὶ ἵππειον, εὐκοιλιώτε
ρας καὶ στομάχου ἀναδεπτικὸν,

ὕπνον

præſtant auxilium: triti in potu ex paſſo vrinam ciunt.

Mus araneus. Cap. LXXIII.

Mus araneus diſſectus, & impoſitus, ſui morſus venefi cia luit.

Mures. Cap. LXXIIII.

Mures, qui in domibus oberrant, conciſos ſcorpionum plagis vtiliſſimè imponi in cõfeſſo eſt: ſi inaſſatos infantes ederint, oris ſaliuam exiccari promittunt.

Lac. Cap. LXXV.

Lac generatim omne boni ſucci eſt: corpus alit, aluum emollit, ſtomachum & inteſtina inflatione vexat: vernum tamen dilutius æſtiuo habetur, & è viridi pabulo aluum magis emollit. Probatur autẽ candidũ, equali craſſitudine, quod vngui inſtillatum cogitur. Aluum minus tentat caprinum, quoniã pecus hoc adſtringentibus pabulis, robore, lentiſco, & oleaginis frondibus, & terebintho magna ex parte veſcitur: inde ſtomacho accommodatiſsimũ reddi ſolet. Ouillum aũt dulce, craſſum, & præpingue, non vſque adeò vtile ſtomacho. Bubulum tamen, aſininum, & equinũ, ventri magis idonea: ſed ipſum turbant.

Quibus in locis pecora, ſcammoniam, veratrũ, clematidem, aut mercurialem paſcũtur, lac omne ventrem, & ſtomachum ſubuertit. quale in Iuſtinis mõtibus eſſe, à nobis proditũ eſt. Siquidem capræ, quibus candidũ veratrũ pabulo fuerit, primo foliorũ partu euomunt: & eorũ lac hauſtũ nauſeã creat, & ſtomachũ in vomitiones effundit. Ventrẽ adſtringit lac omne decoctũ, præcipuéq; candentibus calculis marinis exuſtũ: & in ſumma, omnibus auxiliatur internis exulcerationibus, præſertim faucium, pulmonis, interaneorũ, veſicæ, & renum: foris verò contra pruritũ cutis, eruptiones papularũ, & vitiatos corporis ſuccos, recẽs cum melle crudo, addito ſale, datur exigua aquà dilutũ. Minus inflat quodcũq; ſemel feruefactũ. Decoctũ cum calculis marinis ad dimidias, vlceroſas ventris fluxiones adiuuat.

Serum lactis. Cap. LXXVI.

Lac quodcunq; ſerum continet implicitũ, quod vbi diſceſſit à lacte, multò potentiſsimũ ad purgatiões redditur. Datur quibus ſine acrimonia volum⁹ deiectionem moliri, vt melancholicis, comitialib⁹, lepris, elephantiis

ὅπου ὀξὺ νομὴ σκαμμωνία, ἢ ἐλλέβορος, ἢ λινώζωστις, ἢ κληματίς. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἰουστίνοις ἔρρεσιν ὑφ' ἡμῶν ἱστόρηται· αἱ γὰρ αἶγες νεμόμεναι τοῦ λευκοῦ ἐλλεβόρου τὰ φύλλα, κατὰ πρῶτον τοκετὸν ἐκβλάπτουσιν αὐτῶν. ἀποφορτίζουσι δὲ ἐμοῦσαι· καὶ τὸ γάλα αὐτῶν πεπτικὸν σφόδρα καὶ γαστρικὸν γίνεται. ἐψηθὲν δὲ πᾶν γάλα στεγνωτικὸν γίνεται κοιλίας καὶ μάλιστα τὸ διαπύοις κόλαξιν ἐξικμαδὲν, κοπῶσι δὲ καὶ τῶν ἐντὸς ἑλκώσεσι βοηθεῖ, μάλιστα δὲ βρόγχου, πνεύμονος, στέρνων, νεφρῶν, κύστεως, καὶ φθορὰς τοὺς τῆς ὀπφανείας καπροὺς, ἐξανθήματα, καὶ κακοχυμίας δίδοται νεαρὸν μετὰ μέλιτος ὠμοῦ καὶ ὕδατος σωφανεργοῦντος ὀλίγου, μιγνυμένων καὶ ἁλῶν. ἀφυωτέρων δὲ γίνεται ἀποζεσθὲν ἄπαξ. τὰ δὲ τῆς κοιλίας μεθ' ἑλκώσεως ῥεύματα ἄχρις ἡμίσεως τοῖς κόχλαξι ψηθὲν ὠφελεῖ.

Περὶ Ὀρρῶ γάλακτος.

Κεφ. ος'.

Ἔχει δὲ πᾶν γάλα πορρῶδες πλεῖον μόριον τὸν ὀρρὸν, ὃς χολώδεστέρους πρὸς καθαρσιν ἐυτονωτέρους γίνεται. διδόμενος ἐφ' ὧν δεῖ μύτητος ἔκκρισιν βουλόμεθα ποιῆσαι, ὡς ὅτι μελαγχολικῶν, ὀπλικπτικῶν, λέπρας, ἐλέφαν-

πάσεως, καὶ ἐξανθημάτων τῶν ὅλον τὸ σῶμα.

Περὶ Σχιστοῦ γάλακτος.

Κεφ. οζ'.

Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζεννύμενον ἐν καινῇ χύτρᾳ κεραμίᾳ καὶ καινόμυλον κλάδῳ συκίνῳ νεοτμήτῳ, καὶ μετὰ τὸ ζέσαι δὶς ἢ τρὶς ἐπιβραίνεται ὀξυμέλιτος κύαθος, πρὸς ἑκάστην κοτύλην τοῦ γάλακτος· οὕτω γὰρ διοείζεται ὁ ὀρρὸς τοῦ πυρώδους. δεήσει δὲ πρὸς τὸ μὴ ὕδωρ ζιῶν τὸ γάλα, ἐν τῇ ἐψήσει ἀπόγγῳ ἐκ ψυχροῦ συνεχῶς ἀποψᾶν τὸ χεῖλος τῆς χύτρας, καὶ ξέσην ἀργυρείου πλήθους ὕδατος ψυχροῦ καθέναι. ποτίζεται δὲ ὁ ὀρρὸς ἐκ διασήματος κοτύλην ἄχρι πέντε κοτυλῶν, ἐν δὲ τοῖς μεταξὺ διασήμασι περιπατείτωσαν οἱ πίνοντες. ποιεῖ δὲ τὸ πρόσφατον γάλα καὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν θανασίμων φαρμάκων δυσμοὺς καὶ πυρώσεις, ὡς καυθαρίδος ἢ πιτυοκάμπης, ἢ σολαμανδρας, ἢ βουπρήστεως ἢ ὑοσκυάμου, ἢ δορυκνίου, ἢ ἀκονίτου, ἢ ἐφημέρου· πρὸς δὲ τοῦτο μάλιστα τὸ βόειον συμφερῶς ἰδίως ἀρμόζει. διακλύζεται δὲ καὶ πρὸς ἑλκώσεις στομάτων καὶ παρειδημίων εἰς ἀναγραγίσιμα. ἰδίως δὲ τὸ ὄνειον διακλυζόμενον, οὖλα καὶ ὀδόντας κραταιοῖ τῶν ὑπὸ τῆς κοιλίας ῥεύματισμοὺς ἑλκώσεως

phantiis, & erumpentibus toto corpore papulis.

Schiſtum lactis.

Ca. LXXVII.

Ex omni lacte fit, quod ſchiſtũ, id eſt ſciſile, appellant. Lac aũt fictili nouo feruet, ramóq; ficulneo recẽti mouetur, inſparſis, poſtquã bis aut ter efferbuerit, totidẽ aceti mulſi cyathis, quot ſunt heminæ lactis: ita enim ſereſcẽs liquidũ ab eo diuiditur, quod in caſeũ concreuit. Sed cũ feruet, ne ſuperfundatur, cõueniet ſpongia ex frigida continuò fictilis labrum detergere, ſextariũq; argenteũ frigidæ aquæ plenũ demittere. Bibitur heminis per interualla ſingulis, vſque ad quinas, ita vt intercedentibus ſpatiis, potantes ambulent. Lac autẽ recens efficax eſt contra roſiones vſtionéſque, ab exitialibus medicamentis factas, vti à cantharidibus, aut ſalamandra, bupreſte, aut pinorum eruca, hyoſcyamo, dorycnio, aconito, aut ephemero: præſertim bubulum ad id eximiè cõfert. Gargarizatur autem exulceratis faucibus, tonſillisque. Aſininũ peculiariter collutos dentes gingiuasque ſtabilit. Fluxiones alui, ſi vlcera ſentiãtur,

teneſmosq;, ouillum, bubulum aut caprinũ cũ marinis lapillis decoctũ, ſiſtit: per ſe autẽ & cũ hordeacea ptiſana aut halicaceo cremore infuſum magnopere inteſtinorũ roſiones mitigat: exulceratę vuluæ immittit.

Lac muliebre.

Cap. LXXVIII.

Humanum lac dulciſſimum eſt, & maximè alit: mammis autem exuctum, prodeſt tabi, & ſtomachi roſionibus: cõtra hauſtum leporem marinum præſidio eſt: oculis cruore ex ictu ſuffuſis, cum thuris polline inſtillatur: podagricis vtile eſt, cum meconio, & cerato illitum. Lac omne reſpuendum ſplenicis, hepaticis, comitialibus, vertiginoſis, & neruorum vitio laborantibus, febriculoſis, & capite dolentibus: niſi ſi quis interdum purgationis gratia, vt oſtendimus, ſchiſtum præbeat. Primiparæ canis lacte peruncto narrant glabreſcere: potum contra venena antidoti vicem obtinet, abortus mortuos expellit.

Caſeus recens:

Cap. LXXIX.

Caſeus recens ſine ſale ſumptus alit, ſtomacho vtilis eſt, & καὶ τεινεσμοὶς προσϐάτειον ἢ ϐοὸ εἰον ἢ αἴγειον ἴσησιν ἐψηθὲν ἐπὶ κοχλάκων· ἑλκύζεται δὲ καὶ ἑαυτὸ καὶ μετὰ πίσσης ἢ χόρδης χυλοῦ, ἰκανῶς προσφύναι πρὸς τὰ ἑντέρων ῥῆξιν· ἐγκλύζεται δὲ καὶ μήτρας εἰλκομένη.

Περὶ Γυναικείου γάλακτος. Κεφ. οη.

Τὸ δὲ τῆς γυναικὸς γάλα γλυκύτατόν ἐστι καὶ προφιμώτατον· ὠφελεῖ δὲ τυλαζόμενον, στόμαχου ῥῆξιν καὶ φθίσιν· ἀμύει δὲ καὶ πρὸς λαγωοῦ θαλάσσιον πόσιν· μιγὲν δὲ λιβανωτῷ, λεύκας ἐνσάζεται τοῖς ἐκ πληγῆς αἱματηχθεῖσιν ὀφθαλμοῖς· καὶ πρὸς γενικοὺς ὠφελεῖ, σὺν μηκωνίῳ καὶ κηρωτῇ καταχριόμενον. ἄσσον δὲ πᾶν γάλα ἀπλυτικοῖς, ἀποπατικοῖς, σκοτωματικοῖς, ἐπιληπτικοῖς, τοῖς τὸ νευρῶδες πάθος, πυρέτοισι, κεφαλαλγίαις· εἰ μή ποτε καθάρσεως ἕνεκά τις προσφέρει τὸ γάλαν· ὡς ὑποδέδεικται. ἰσοξυοῦσι δέ τινες τῆς προτοτόκου κύνος γάλα ψιλοῦν τείχας καταχριόμενον, καὶ θανασίμων φαρμάκων ἀντιφάρμακον πρὸς τὸ πεπωκότων ἐμβρύων ἐκβόλιον.

Περὶ Τυροῦ νεαροῦ.

Κεφ. οϑ.

Τυρὸς νεαρὸς ἥδιστος ἀλῶν ἐστόμωμος προφιμος, εὐσύμαχος, εὐαν-

άδοτος· σαρκῶν ποιητικὸς, κοιλίας μετρίως μαλακτικός· διαφέρων αὐτοῦ αὐτὸς παρὰ τὸν τοῦ γάλακτος φύσιν, ἀφ' οὗ σκευάζεται· ἐψηθεὶς δὲ καὶ ἐνθλιϑεὶς, εἶτα ὀπτηϑεὶς, σαλτικὸς γίνεται κοιλίας· ὠφελεῖ δὲ καταπλασϑὲν ὀμφαλὸν ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καὶ ὑπώπια. ὁ δὲ νεόλης, εὐστεφώτερος ἐστόμωμος· καὶ πρὸς καύσεις* σαρκὸς ὀπτὴ δεῖος, κακοσόμαχος, λυπῶν κοιλίαν καὶ ἔντερα. ὁ δὲ παλαιότερος, κοιλίας σαλτικός. καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ὀρρὸς, πάντων προφιμώτατος.

Περὶ Ἱππάκης.

Κεφ. π.

Ἡ δὲ* καλουμένη ἱππάκη, τυρός ἐστιν ἵππος, βρομώδης, καὶ πολὺ τὸ ὀσφρητὸς, ἀνάλογον τῷ βοείῳ. ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὸ ἱππειον πτύαρ.

Περὶ Βουτύρου καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ λιγνύος. Κεφ. πά.

Βούτυρον σκευάζεται καλὸν ἐκ τοῦ λιπαρωτάτου γάλακτος, τοιοῦτος δὲ καὶ τὸ προϐάτειον γίνεται μάλιστα ἐκ τῆς αἰγείας ἐν ἀγγείοις κινούμενον τοῦ γάλακτος, καὶ χωριζομένου λαπτικῆς, καὶ ὑδατώδους. ὅϑεν κοιλίας τὲ ἐκλύει πλέον ποιεῖ· καὶ πρὸς τὰ θανάσιμα μὴ παρόντος ἁλός χρησιμεύει. μιχθὲν δὲ μέλιτι καὶ παρεπιϑὲν, ὀδοντιάσεις ὠφελεῖ, καὶ τὸν & facilè in mẽbra delegatur: corpus auget, aluum modicè emollit: alius tamen alio præſtãtior, pro natura lactis à quo conficitur. Decoctus autem, & expreſſus, deinde inaſſatus, aluũ ſiſtit: illitus, oculorũ inflammationibus, & ſugillatis prodeſt. Qui verò recens ſalitus eſt, minus alimenti præbet: corpus aptè minuit, ſtomacho aduerſatur, negotiũ ventri interaneíſq; exhibet: vetuſtiore ſiſtitur aluus. Sero quod à caſeo manauit, quàmoptimè canes alũtur.

Caſeus equinus. Ca. LXXX.

Quod hippacen vocant, caſeus eſt equinus: ea virus redolet, magnopere alit, bubulóq; proportione reſpondet. Nec deſunt, qui hippacen, equinum coagulum appellarint.

Butyrum, & eius fuligo.

Cap. LXXXI.

E lacte pinguiſſimo probatum fit butyrum, quale ouillum eſt: fit & ex caprino, agitato in vaſis lacte, donec pingue ſeparetur. Butyrum natura oleoſum eſt & emolliens: vnde largius epotum, ventrem reſoluit: prodeſt, vbi oleum non adfuerit, contra venena. Cum melle ſi infricetur, dentitiones adiuuat:

gingiuarũ pruritus, & oris vlcera infantibus emendat. Illitũ foris capaciora alimentorũ facit corpora, & ab albidis pustulis per summa scatẽtibus asserit. Cõtra inflammationes & duritias vuluæ, quod nec virus resipit, nec vetustatẽ sentit, butyrũ efficax est: dysentericis, & coli exulcerationib⁹ infundit̃: in medicamẽta addi solet, quæ pus mouẽt: vtile prẽsertim cum nerui, aut cerebri mẽbranę, vesicæ ceruix, vulnera acceperit. Id autẽ purgat, replet, carnem creat, ab aspide percussis vtilissimè imponitur. Recens obsoniis additũ olei vicem pẽsat, & adipis vice fũgitur in bellariis. Colligendæ ex eo fuliginis ratio hæc est: Butyrũ in lucernã nouam ingestũ accenditur, fictiliq; operculato quod supernè in siphunculi speciem desinat, & infima parte cuniculos clibani modo habeat, crematur & subinde aliud in absumpti locum sufficitur, dum coaceruetur fuliginis modus, quẽ facere institueris: penna post deraditur ad vsus. Eius effectus est in medicamẽtis oculorum, exiccare & adstringere: fluxiones cohibet, & vlcera celeriter ad cicatricem perducit.

Medi-

καὶ τὸν τῶν οὔλων ὀδαξυσμοὺς ἐπὶ παίδων καὶ ἄφθας. ἔξωθεν δὲ καταπλασσόμενον, σύντροφον καὶ ἀφυδρακίωτον τηρεῖ τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς φλεγμονὰς καὶ σκληρίας ὑστέρας τὸ μὴ δυσωδες μὴ δὲ παλαιόν· πρὸς τε δυσεντερείας καὶ πρὸς κόλου ἕλκωσιν ἐγκλυζόμενον· πυοστοίῃ τε μίγνυται χρησίμως· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν κατὰ τὰ νεῦρα καὶ μηνίγγας καὶ κύστιν καὶ πρόπλουν τραυμάτων. τὸ δ' αὐτὸ πλεῖον καὶ καθαίρει καὶ σαρκοῖ, καὶ τοὺς ὑπὸ ἀσπίδος δηχθέντας ὀπιθέμενον ὠφελεῖ. μίγνυται δὲ καὶ πρὸς σὺν ἡμᾶσιν αὐτῇ ἐλαίου τὸ νεαρὸν, καὶ ἐν τοῖς πέμμασιν αὐτῇ χέεται. Σμυάζεται δὲ καὶ λιγνὺς ἐκ τοῦ βουτύρου τὸν τρόπον τοῦτον· εἰς λύχνον καινὸν ἐγχέας τὸ βούτυρον ἄψον, καὶ πωμάσας ἀγγείῳ κεραμεῷ σωληνοειδεῖ στενῷ κατὰ τὸ αὔωθεν, πρήματα δὲ ἐκ τῶν ὑπὸ πόδας ἔχοντι ὥσπερ οἱ κλίβανοι, ἔα καίεσθαι· ὅταν δὲ ἀναλωθῇ τὸ πρῶτον βούτυρον, ἄλλο ἐπίχει, καὶ ποίει τὸ αὐτὸ ἕως ἂν δοκῇ πλῆθος βούλει ἀθροίσαι· εἶτα ἀπόσυρον πτερῷ καὶ χρῶ. Δύναμιν δὲ ἔχει εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ξηραίνειν καὶ ἀποσύφειν, ἑφίστησι δὲ τὰ ῥεύματα, καὶ τὰ ὄγκη ἀπευλοῖ τυχόντα.

Περὶ Εείων

Περὶ Ερίων. Κεφ. πβ'.

Εεια οἰσυπηρὰ ἄειρα τὰ ἀπαλὰ, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν πρασίλου καὶ τῶν μυρῶν. ἁρμόζοντα ἐν ἀρχῇ πρὸς τραύματα, θλάσματα, ἀποσύρματα, πελιώματα, ὀστῶν κατάγματα, βρεχόμενα ὄξει καὶ ἐλαίῳ ἢ οἴνῳ· δεκτικὰ γάρ ὅτι τῶν ἐμβρεγμάτων καὶ μαλακτικὰ διὰ τὸν οἰσυπον· ποιεῖ καὶ πρὸς κεφαλαλγίαν καὶ στομάχου πόνους καὶ παντὸς ἄλλου τύπου, σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ ὀπιθέμενον.

Περὶ Εείων κεκαυμένων.

Κεφ. πγ'.

Τὰ δὲ κεκαυμένα ἔρια, δύναμιν ἔχει ἐσχαρωτικὴν, ὑπὲρ σαρκωμάτων σκληρικὴν, ἀναλωτικὴν, ἕλκεσιν. κάεται δὲ καθαρὰ διαξανθέντα ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, ὥσπερ τὰ λοιπά. τὸ δ' αὐτὸ χρόπον καὶ κροκύδες καίονται θαλασσίας πορφύρας. πῶς δὲ σὺν τῷ ῥύπῳ διαξαίναντες τὰ ἔρια καὶ μέλιτι δεύσαντες, κάιουσιν ὡσαύτως. δηλοῖ δὲ διαθέντες μετὰ ἀγγείου διεζωσμένα ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ὑπιθέντες ὀλίσακας δαδίων ἰσχνάς, καὶ ἐπαίοντες τὰ ἔρια διεξασμένα καὶ βεβρεγμένα ἐλαίῳ ἕως ὑφάπτωσι, καέντα δὲ αἴρουσι.

καὶ

Medicina lanarũ. Ca. LXXXII.

Succidæ lanæ molles, è collo feminibúsq; laudatissimæ habentur. Subueniũt inter initia vulnerib⁹, percussis, desquammatis, liuidis, ossib⁹ fractis, aceto, oleo aut vino imbutę: siquidem facilè succos combibunt quibus immergũtur, & ob pecudum sordem (sic enim œsypum vocant) emolliũt: capitis, stomachi aliarũq; partium doloribus, cum aceto & rosaceo efficaciter imponuntur.

Crematarũ lanarũ cinis.

Cap. LXXXIII.

Crematarum lanarum cinis crustas obducit, excrescẽtias in carne cohibet, & vlcera ad cicatricem perducit. Mundę autem & carptæ, in fictili crudo cęterorum more vtuntur. Nec secus fimbriati marinarũ purpurarum flocculi cremari solent. aliqui cum sordibus lanas carpunt, & melle irrigant, eodemq; modo vrunt. Alij in fictili oris patuli verucula inter se distãtia componũt, & concerptas carminatasq; lanas oleo ita suffusas, vt ne stillare quidem possint, assulis tedæ subiectis, & eisdem lanisque permutatim interstratis, leuiter succendunt, & vstas tollunt: quod

quod si è teda pix, pinguitudóve vlla profluxit, collecta reconditur. Lauatur ad oculorum medicamenta: cinerem in labellis, aqua addita, manibus confricant, & cõsidere patiunt: idq; sæpius, mutãtes aquam donec linguam adstringat, nec mordeat.

OEsypũ. Cap. LXXXIIII.

OEsypũ vocãt Græci, succidarum lanarũ pinguedinẽ. Cuius parandi ratio hæc est. Succidæ molles, radicula nõ curatæ, calida aqua lauãtur, & quibuscunq; sordibus expressis, & in labellum oris ampli coniectis, aqua infunditur, magnóq; impetu ligula, vti respumet, agitatur, aut lignea rude validiusculè conturbatur, quò largius sordida spuma colligi possit, deinde marina respergitur: & considẽte pingui quod supernatabat, collectóque in altero fictili vase, denuo aqua in labellum fusa agitatur: spuma iterũ mari perfunditur, & demum eximitur. Hoc tantisper fieri solet, dum consumpta pinguitudine nihil prorsus spumæ extet. Collectum œsypum manibus emollitur, & si qua insedit spurcitia, confestim demissa; exclusaq; καὶ εἴτι λίπος ἢ πίπα ἐν τῷ δαδίων· ὑποῤῥεῖ, συναναμισῶται καὶ ἀποπίπτει). πλύνεται δὲ εἰς πολὺ ὀφθαλμικά. ἐν κεραμίῳ κραπίδι ὕδατος ἐπιχεομένου. καὶ καταρασσομένων ἐυτόνως ταῖς χερσὶ, καὶ μὴ ἐάσαντα τὸ ἀποκαταστῆναι ἐπιχεομένου τοῦ ὑγροῦ, καὶ ἄλλα ἐπιχεομένου καὶ πάλιν ἀναταραττομένων. καὶ τοῦτο γίνεται) ἄχρις ἂν περιχέωμεν ὑγρὸν γλῶπι μὴ δάκνη· ποσῶς ὁ σύφ.

Περὶ Οἰσύπου. Κεφ. πδ'.

Οἶσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐν τοῖς οἰσυπηροῖς ἐρίοις λίπος. ὃ κατασκευάζεται ὧδε· λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἰσυπηρὰ ἔκπλυνον, ἐρεύνησον διαμένα θερμῷ ὕδατι, ἄμα ἐμβαλὼν σμηγματίου παῦρον ἢ ῥυπαρίαν, ὡς βαλῶν εἰς κραπῖδα πλατύστομον καὶ ῥάστωνι ῥαδιούργως, ἕως ἂν ἀφρίσῃ, ἢ ξύλῳ ἀναταράσσε εὐτόνως· μέχρις ἂν ὁ πολὺς ἀφρὸς καὶ ῥυπηρὸς συλλεχθῇ, εἶτα καταῤῥάνας θαλάσσῃ· καὶ ὅταν καταπέσῃ τὸ ἐπινηχόμενον λίπος, ἀναλάμβανε εἰς ἕτερον κεραμεοῦν ἀγγεῖον, ἐπιχέας τὸ ὕδωρ εἰς τὴν κραπῖδα, πάλιν τάρασσε καὶ καταῤῥάνε τῇ θαλάσσῃ ἢ ἀφρὸν, καὶ ἀναλάμβανε· καὶ τοῦτο ποίει ἄχρις ἂν μηκέτι ἀφρὸς ἐφίσῃ) δαπανηθέντος τοῦ λίπους. τὸν μὲν τοι ἀνηκεμένον οἰσυπον τῇ χειρὶ μαλάξας, παραχέας ὕδωρ ἀναυᾶ εἴ τινα ἔχει ἀκαθαρσίαν, γραγίζων τὸ περιττὸν ὕδωρ καὶ ἀλλο ἐπιχέων, καὶ κινῶν τῇ χειρὶ, ἄχρις ἂν περιγλύμος τῇ γλώττῃ, καὶ δάκνῃ ποσῶς ὁ σύφ, λίπαρος καὶ καθαρὸς καὶ λευκὸς φανῇ· οὕτω δὴ ἀποτίθεσο εἰς ἀγγεῖον κεραμεοῦν. ἐν ἡλίῳ ὁ θερμῷ γινέσθω παῦλα. ἔνιοι δὲ ἀνθήσαντες τὸ λίπος πλύνουσιν ἐν ὕδατι· λυχνοῦ τὸ χρὸν ἀναπείσαντες, ὡς τὴν κηρὸν αἱ γυναῖκες· γίνεται) ὃ ὁ τοιοῦτος λευκότερος. οἱ δὲ πλύναντες τὰ ἔρια καὶ εὐθὺ λίψαντες τὸ ῥύπον, ἕψουσι μὲν ὕδατος ἐν λέβητι πυρὶ κάοντες, καὶ τὸ ἐφιστάμενον λίπος ἀφαιροῦντες, πλύνουσιν ὕδατι ὥσπερ ἔρια). καὶ διυλίσαντες εἰς λοπάδιον κεραμεοῦν ἔχουσι ὕδωρ θερμὸν, λίνῳ τε ῥάκει σκεπτομάσαντες, πίπτουσιν ἐν ἡλίῳ, μέχρις ἂν αὐτάρκως παχὺς καὶ λευκὸς γλοιὸς γένηται). ἔνιοι δὲ διὰ δύο ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ περιττὸν ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσιν. ἔστι δὲ ἑλκτέον ὁ ἀσρέθιστος καὶ λεῖος, ὕζων ἐρίων οἰσυπηρῶν, ἀναπεφυσημένος τε μὴ ὑδαλος ψυχρᾷ ἐν μύακι καὶ λευκαινόμενος, καὶ ὀδὴν ἔχων ἐν ἑαυτῷ σκληρὸν ἢ συνεκτικός· ὥσπερ ὁ ἁλιζόμενος ἀχνοειδὴς ἢ τέφρα. Δυνάμιν ἣν ἔχει θερμαντικὴν, πληρωτικὴν ἑλκῶν, μαλακτικὴν· μάλιστα τῶν περὶ δυκτύλιον καὶ ὑστέραν συὺ μελιτώτῳ καὶ βουτύρῳ καὶ ἔμβρυα καὶ ἔμμηνα ἐν ἐρίῳ πεσσόμενος ἄγει, περὶ

exclusaque sensim omni aqua, recentíque affusa, manibus misceatur, donec admotum linguæ œsypum adstringat leuiter, nec mordeat, atq; pingue candidúmque spectetur: tum in fictili vase conditur. Verùm omnia feruido sole fiant. Nõnulli excolatum pingue frigida aqua eluunt, & manibꝰ, nõ secus atque ceratum mulieres, confricant: ita enim candidius redditur. Alij elotis lanis & sordibus quibuscũq; exemptis, ac léto igni in æneo vase ex aqua decoctis, pingue quod supernatat collectum, aqua, vt diximꝰ, lauant: colatúmq; in fictilẽ patellam, quę calidam aquã contineat, linteo operiunt, atq; soli mandant, donec candidum fiat, & satis crassum. Alij bidui spatio aquã effundũt, nouámque adiiciunt. Melius est læue, radicula non curatũ, quod succidarum virus oleat, & si manu in conca fricetur cum aqua frigida, albescat, nihil in se duri aut concreti habens: veluti quod cerato aut adipe adulteratur. OEsypum excalfacit, explet vlcera, & emollit: præsertim sedis ac vuluæ, cũ melyloto & butyro: in vellere appositum, mẽses & partus euocat, vlcera

vlcera non auriũ modò ſanat, ſed et genitaliũ cũ ãſerino adipe: cõtra eroſos angulos oculorũ, ſcabioſóſq; genas q̃ occa luerunt, & ciliorũ defluuia, efficax eſt. In teſta noua torreſ, donec redactũ in cineré pinguitudinem amittat. Ex eo etiã fuligo colligitur, vti demóſtrauimus: quæ in oculorũ medicamenta cõmodè addi ſolet.

Coagulum. Cap. LXXXV.

Leporis coagulũ tribus obolis ex vino, venenatorũ morſibus, cœliacis, dyſéntericis, & fœminis fluxione vuluæ laborãtibus, ac reiectionib⁹ à pectore, auxiliatur. Sanguiné in grumos concretum diſcutit. Poſt menſtruas purgationes appoſitum vuluæ cũ butyro, præſtat mulieribus vt concipiant: potũ verò partus enecat, & à puerperio pariendi ſpem adimit. Equi coagulum, quam hippacen aliqui vocãt, priuatim cœliacis dyſentericisque conuenit. Hœdi, agni, hinnuli, capreæ laticornis, & dorci, apri, cerui, vituli, bubaliq́ue coagula ſimiles naturas ſortiũtur: cõtra aconiti potum vino, & concretum lac in aceto cõuenienter aſſumuntur. Hinnuli priuatim triduo à purgationibus admotũ, partus

partus ſpem intercipit. Vituli marini, caſtorei vires repræſentat: comitialibus, ſtrangulatis vuluis, potu conferre exiſtimatur. Sed ſi ſit vituli marini, hoc experimentum eſt: aqua inſpergitur, qua pauliſ. per cum alterius animãtis, tum præcipuè agni coagulum, maduerit: nam ſi erit ſyncerum, ſtatim liqueſcit in aquam: ſin minus, conſimile permanet. Excipitur autem catulis, qui nondum natare poſſunt. In ſumma, coagulum omne diſſipata cogit, & coacta diſſoluit.

Adeps. Cap. LXXXVI.

Adeps anſerin⁹ aut gallinaceus recens, & ſine ſale conditus, ad vuluæ vitia proficit: ſale inueteratus, & qui temporis ſpatio acrimoniam concepit, vuluæ inimicus eſt. Recens exemptis membranis in fictilem ollam demiſſus, quæ altero tãtopere capacior ſit, quantus ſit modus adipis, quem curare inſtitueris, obſtructo diligéter va ſe, flagrantiſsimo ſoli exponitur: eliqueſcens inde humor in fictile alterum excolatur, donec adeps omnis abſumatur, mox loco vehementer frigido reconditur, & ad vſus digerit.

Alij

Alij fictile fulciunt ſuper aquã calidam, aut tenuem & elanguidam prunam, quæ ſolis vicem penſet. Eſt & alia curandi ratio: Exemptis membranis teritur, coniectúsque in ollã eliquatur, adiecto minuti ſalis momento: mox lineo colo transfuſus reponitur. Vtiliter in medicamenta additur, quæ laſsitudines & fatigationes leuant.

Suillus adeps & vrſinus.
Cap. LXXXVII.

Suillus adeps & vrſinus hoc curantur modo: Recens, præpinguis, renibus potiſsimũ detractus, in largiore aqua cœleſti & quã frigidiſsima, exẽptis tunicis, diligentiſsimè manibus confricatur, & exprimẽdo fermè ſiccatur, ſubindeq; noua aqua abluitur: cæterũ fictili capacitatis duplæ inditus, in aquã demergitur, & ſubditis leuibus prunis ſpatha mouetur: eliquatúsq;, colo transfunditur in aquam: vbi verò refrixit, & guttatim aquam omnẽ excluſit, in prælotum fictile demittitur, & infuſa aqua leniter eliquari debet, & manu deprimi, quo facilius fæculentum virus peſſum eat: poſtea in pilã ſpongia madefactam trãsfunditur. Vbi

πνὲς δὲ αὐτὶ ἡλίου ὕδατι θερμοῦ ἐπερείδονται πρὸ λεπάδα, ἢ ὅπ λεπῖῆς καὶ μαλακῆς ἀνθρακιᾶς. δεῖ δὲ καὶ ἄλλος τρόπος θεραπείας τοιοῦτος· μετὰ τὸ ἐξυμφιδιῶσαι τὸ στέαρ λεαίνεται, καὶ εἰς λοπάδα ἐμβάλλεται, ἅλὸς ὀλίγου καὶ λεπτοῦ προσεμπαλαδέντος· εἶτα διὰ ῥάκους λινῆ διυλιδὲν ἀποτίθεται. ἁρμόζει δὲ τὸ τοῦτο εἰς τὰ ἄκοπα.

Περὶ Στέατος ὑείου καὶ ἀρνείου. Κεφ. ϖζ'.

*Τειον δὲ καὶ ἀρνειον θεραπεύεται οὕτως· λαβὼν τὸ πρόσφατον καὶ κατάπιμελον, οἷόν ὅτι τὸ νεφριαῖον, εἰς ὕδωρ δαψιλὲς ἔμβριθον ὡς ὅπι ψυχρώτατον ἐξυμνισσον, καὶ πείθε τῇ χερσὶν ὅπι μελῶς ἀναπείθων αὐτὸ καὶ οἱνίει * ἀνεψύχων· εἶτα ἑτέρῳ ὕδατι πολλῷ χρῶ· εἶτα ἑτέρῳ ὕδατι πολλῷ καὶ ἀποκλύσας, δὸς εἰς χύτραν καινὴν ἀμέλγειν τὸ διπλάσιον χωρεῖν ὑπὲρ ὅπι χέας τὲ ὕδωρ ὡς ὑπὲρ ἔχειν τὸ στέατος, θὲς ὅπι κάφης ἀνθρακιᾶς καὶ κίνη ἀπύξη. ὅταν δὲ ταχὺ διὰ καὶ κίνῃ ἀθρόως ἀυτὸ δι' ἠθμοῦ εἰς ὕδωρ καὶ ἐάσας ψυχῶναι, πάλιν ἐφεψόμενον ὅπι μελῶς, ἀπόδος εἰς τὴν χύτραν ἀποπεπλυμμένῳ ὅπι χέας τὲ ὕδωρ πῆξον πρόσθεν καὶ καθελὼν, μικρόν τε ἐάσας πρὸ πρύγα ὑποσῖῶναι, καπάγειν εἰς ὄνιαν γενοπισμένῳ ἀπύξη. ὅταν

ὅταν δὲ παγῇ, ἀνελόμενος κῆ ἐν τῷ πυθμένι ἀποθὲς ἀκαθαρσίαν ἀφελὼν. πῆξον ἐν πείτει χωρεῖς ὕδατος, καὶ καταρράσας εἰς ὄνιαν, καθαίσας τὲ ἔμβαλε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον καὶ πωμάσας ἀπόθες εἰς κατάψυχρον τόπον.

Περὶ Στέατος βαγείου καὶ πεφυσατείου καὶ ἐλαφείου. Κεφ. πή.

*Τρέφειον δὲ καὶ πεφυσάτειον, ἔτι δὲ καὶ ἐλάφειον, θεραπευτέον ὅτων λαβὼν οἷον πεφείρηται στέαρ οἰαυπιοσουῦ αὐτῶν καὶ πλύνας, ἐξυμμίσας τὲ ὡς πεφείρη) ὅπι τῷ ὑείῳ, δὸς εἰς ὄνιαν μαλάττειν, καὶ πείθε κατ' ὀλίγον ὕδωρ ὅπιχέων, ἄχρις ἂν μήτ' αἱμάλωφ ἐκκρίνῃ) μήτε λίπος ἐπιπολίῃ. λάμπρόν τε γίνῃ). λοιπὸν ἐμβαλὼν αὐτὸ εἰς κεραμέαν χύτραν, καὶ πεσσεπιδοὶς ὕδωρ ὡς τε ὑπερέχειν, θὲς ὅπι κάφης ἀνθρακιᾶς καὶ κίνῃ. ὅταν δὲ ταχὺ ἅπαν, καπεράσας τὲ πλὴν χύτραν ὅλην δευτέρου πῆξε, καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς πεφειρημένοις ποίει. τὸ δὲ τρίτον χωεῖς ὕδατος πῆξας, εἰς γενοπισμένην ὄνιαν ἀπόθεσον, καὶ ψυχρὸ ἀποπίεσον ὡς ἐλάχιστα, ὅπι τῷ ὑείῳ.

Περὶ Στέατος βοείου. Κεφ. πθ'.

*Καὶ τῷ βοείῳ δὲ στέατος ἐξυμμισέον τὸ νεφριαῖον καὶ θαλάττῃ πελαγία πλυτέον· εἶτα εἰς ὅλμον ἐμβλυτέον καὶ κοπτέον ὅπι μελῶς,

Vbi coire cœpit, reſidens in imo ſordes eximitur. Tertio citra aquam eliquatur, repurgatúsque, fictili benè operculato, perquàm frigidis locis reponitur.

Hircinũ ſeuũ, ouilũ, & ceruinũ. Cap. LXXXVIII.

Hircinũ ſeuum, ouilũ, ceruinumq; ita curato: Elotũ ex his quodcunq;, tunicis, (vt in ſuilli mentione dictũ eſt) exẽptis pilæ emolliendũ tradito, ac manibus fricato, affuſa paulatim aqua, donec ne amplius quidẽ cruentũ virus excernatur, aut pingue aliquod innatet, ſed nitida ſpectetur. Deinde in ollã fictilẽ coniicito, & adiecta aqua vt ſuperemineat, leui pruna liquefacito, & moueto, atq; in aquã colato: cũq; refrixerit, iterũ in loto fictili eliquato, & quę antè dixim⁹ facito. Tertiò ſine aqua liquefactũ, in perfuſam liquore pilam colato, refrigeratúmq;, vt in ſuilli ratione diximus, recondito.

Seuũ Bubulũ. Ca. LXXXIX.

Bubulum autem ſeuum, renibus maximè detractum, exemptis membranis, aqua marina ex alto petita eluendum eſt: mox in pila tundendum diligẽter,

diligenter, affusa maris aqua. Cùm verò dissolutum fuerit, in fictilem ollam coniiciendum, & marina aqua, quæ nõ minus dodrante superemineat, proluendum, decoquendum donec omnis aboleatur odor, additis ad singulas seui Atticas minas, quaternis Tyrrhenicæ ceræ drachmis: excolatúmque, detractis quæ pessum ierant sordibus, in nouo fictili reponendum: opertúmque soli interdiu credẽdum, vt ad candorem reducatur, & odoris virus euanescat.

Pinguia taurorum, pardorum & leonum.

Cap. XC.

Priuatim taurorũ pingue sic curari debet: Renib⁹ euulsum pingue profluente annis aqua abluito, detractisque tunicis, fictili nouo, postquam exiguũ salem insperseris, liquefacito: dein in nitentem aquam excolato, & vbi cõcrescere cœpit, manibus iterum confricando veheméter lauato, aqua sæpiꝰ infusa refusáque, donec quamoptimè elotum videatur: rursus in olla cum pari modo vini odorati decoquito, & cũ iterum efferbuerit, dépto ab igni vase, ibidẽ finito pernoctare: postridie ὀπμελῶς, ὀπῤῥανομύρης τῆς θαλάττης. ὅταν δὲ θαλυθῇ ἅπαν, ἐμβλητέον αὐτὸ εἰς χύτραν κεραμέαν, καὶ θάλασσαν ὀπτέον ὅσον ὑπερέχειν μὴ ἧττον παλαιστῆς, ἐφθητέον τε ἄχρις ἂν ἡ ἰδίαν ὀσμὴν ἀποβάλῃ. εἶτα ἐς μίαν μνᾶν ἀττικὴν ἡ στέατος, μικρᾶ τυῤῥηνικῆ ὀλκαὶ τέτταρες ἐμβλητέον καὶ διυθητέον· ἀφαιρετέον δὲ τὸ περισκαθημένου ἐν τῷ πυθμένι ἀκαθαρσίαν, καὶ εἰς λοπάδα καινὴν ἀποθετέον. εἶτα εἰς ἥλιον καθ' ἡμέραν κομιστέον ἀφεσκεπασμένον, ὅπως ἀπολευκανθῇ, καὶ δυσωδίαν ἀποβάλῃ.

Περὶ Στέατος ταυρείου, παρδαλείου, καὶ λεοντείου.

Κεφ. ς'.

*Τὸ δὲ ταύρειον θεραπευτέον οὕτω. λαβὼν καὶ τῆδε τὸ πρόσφατον καὶ νεφειαῖον ἔκπλυτον πρὸ ταμίῳ ῥεύματι. ἐξυμώσας τε δὸς εἰς χύτραν κεραμέαν καινὴν, ἅλὸς ὀλίγον προσεμπάσας, καὶ τῶν ἐλαίου εἰς ὕδωρ διαυγὲς ἀπηφυκὸς, ὅταν ἀρχὴν λαμβάνῃ πήξεως, καὶ χερσὶ πάλιν ἐκτείνων σφοδρῶς ἡ πλυνῶν, τῷ μὲν ἀποχεομένῳ ὕδατος, τῷ δὲ ἐπιχεομένου, ἄχρις ἂν διαπλυθῇ καλῶς· καὶ πάλιν εἰς χύτραν ἐμβάλλων ἕψε μετ' οἴνου ἴσου εὐώδους, ὡς δ' ἂν ζέσῃ δίς, ἄρας ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἡ χύτραν, ἐᾶσον νυκτερεῦσαι τὸ στέαρ ἐνθάδε· τῇ δὲ ἐχομένῃ ἐάν τι τὴ δυσωδίας ὑπολίπῃ, ἀνελόμενος τὸ προσῤῥυὲν εἰς ἑτέραν χύτραν καινὴν, πρόσπιχε οἶνον εὐώδη· καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς προειρημένοις ποίει, ἕως ἂν ἄπαγ ἡ δυσωδίαν ἀποβάλῃ. τήκεται δὲ καὶ χωρὶς ἁλῶν ἐπ' ἐνίαις διαθέσεσιν ἐν αἷς ἔστι ἐναπτωῦ. γίνεται μὲν τοι τὸ ἄπυρον σκευαζόμενον ἁγνὸν καὶ λευκόν. ὡ τύπως δὲ καὶ παρδαλέου σκευαστέον καὶ λεοντέου, *συαγρείου τε καὶ καμήλου καὶ ἵππου καὶ τὰ ὅμοια.

Πῶς τὸ στέαρ ἀρωματιστέον. Κεφ. ζ́.

Ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τῆδε τοῦ ζώου τὸν πρόπαν ὧν ἔτυχεν· ἐξυμώσας τὸ μέλλον εὐωδιάζεσθαι καὶ πλυίας ὡς πρόσθεν πολλὰ καὶ ζέσας οἴνῳ ἀθαλάσσου τε καὶ εὐωδέος, εἶτα ἀγελόμενος καὶ ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς· ἔτερον οἶνον ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡδύοις ὀπώροις ὁμοίως ὀμφακίσας δοθεὶς, καὶ πήξας ἀφυλίσας τε ὀπμελῶς πρὸς κοπύλας ἐννέα τοῦ στέατος ἔμβαλε ὀλκὰς ζ́. ἐὰν δὲ εὐωδέστερον ποιῆσαι ἐθέλῃς, τοῦ αὐτοῦ ὀλκὰς μ́. προσαπόδος δὲ καὶ φοίνικος καὶ κασσίας καὶ καλάμου τὰς ἴσας ὀλκὰς· ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὀλκὴν μίαν· μίξον δὲ καὶ κινναμώμου ὀλκὰς δύο· ἐπὶ τοσούτοις ἐλαίου ἑξαπλασίου ἐπιχεόμενος ἑψήσας ἐπὶ πυρὸς ἡπίου, ἕως ἂν ἐκλειφθῇ τὸ ὑγρὸν, ἀπόθου ἐς ἀγγεῖον ὀστράκινον, καὶ ἐπιθεὶς ἐπίθημα ἐπίπλασσε πηλῷ καὶ ἐᾶσον ἡμέρας τρεῖς· εἶτα ἀνελόμενος ἀπόθου ἐς ἄγγος ὑάλινον ἢ μολύβδ

cinnamomi, cardamomi, & nardi, singulæ vnciæ: omnia exactius tunduntur, & affuso vino odorato, in vase operto: quod supra carbones firmiter collocatum sit ter efferuescunt, & semoto ab igni vase inibi pernoctant: postridie vinũ effunditur, aliudq; generis eiusdem adiicitur. Ter simili modo benè conferuescat. Deinde matutinis exẽpto adipe vinũ effundat: & abluto vase, si quid imo subsidẽs hæsit, detergat. Postremo eliquatũ pingue & excolatũ, ad vsus recõditur. Hoc autẽ modo odoramentis imbuit, qđ antea curatũ est. Verũ antè dicta prius inspissari solẽt, quò facilius sibi odoramẽtorũ vires adsciscãt. Itaq; assumẽs qđcũq; horũ voles, cũvino feruefacito ípositis vnà myrti ramulis, serpillo, cypero, itẽ aspalatho plenius tuso. Aliqui tamẽ ad hunc vsum, vno dũtaxat horũ cõtẽti sunt. Cũ autẽ ter efferbuit, exemptũ leniter, & linteo colatum, aromatis, vti expositũ est, imbuitur. Adipibus spissamẽta sic fiũt (quẽcunq; acceperis, oportet vt recẽs tũdat) Syncer⁹ & sanguinis expers adeps, reliquas habẽs notas quas sæpe retulim⁹, in ollã nouã demittitur, infuso

κινναμώμου ϗ καρδαμώμου ϗ νάρδου ἀνὰ οὐγγίαν μίαν· πάντα δὲ ἔξω ὁλοχερέστατα κεκμύμενα, εἶτα ἐπίχει οἶνον εὐώδη, ϗ ὑπερείδε ἐπ' ἀνθράκων πεπυρωτισμένον τὸ ἀγγεῖον, ϗ σύζεσον τρεῖς, ἄφας τε ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἔασον ἐγκυπτρεῦσαι αὐτό. τῇ δὲ ἐχομένῃ ἀπόχεε τὸν οἶνον, καὶ ἄλλον ἐπίδους τὸ αὐτὸ ἡδύνας σύζευξον ὁμοίως ἕως τρίς, καὶ ἄφες. τρεῖς δὲ ἀνελόμενος τὸ στέαρ ἀπόχει τὸν οἶνον· ἐκπλύνας τε τὸ ἀγγεῖον ϗ καθάρας τὸ στόμα τῷ πυθμένι καὶ πήξας, ἐπίλυσας τὸ αὐτὸ ἀπόθου ϗ χρῶ. ῥωματίζεται δὲ καὶ τὸ τριθέρμινον πευμβρόν τὸν αὐτὸν τρόπον. τρεῖς σύφεται ϗ τὸ τρεφερεμβύα στάτα πρὸς τὸ ῥᾳδίως δέξασθαι τῶν ἀρωμάτων δυώδμην οὗτος λαβὼν αὐτῶν ὅτι ἂν βούλῃ, ϗ σον ἅμα οἴνῳ, συγκαθεὶς μυρσύνης κλάδον, ἕρπυλλόν τε καὶ ἀσπάλαθον ἐπιθεις, ἔτι δὲ ἀσπάλαθον ἐπὶ ῥέστεσιν κοπέντα. πίνεσι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρκούντων τῇ χρήσει. ὅταν ϗ εἰς βίτον ἀναζέσῃ, ἀνελόμενος τρεφέως καὶ ἐπ' ὀδόντος ὑλίσας, ῥωμάτιζε ὡς δεδήλωται. ἔτι δὲ καὶ οὕτω τρόσυφε τὰ στέατα· ἄφας ὅ, τι ἂν αὐτῶν ἐθέλῃς, τρίφατον δὲ καὶ ἀμυγὲς ἄμαρτες τά τε ἄλλα ἔχον ἃ πολλάκις ῥηθ, ἔμβαλε εἰς λοπάδα καινὴν ὀπίχεας

ὀπίχεας τὲ οἶνον λευκὸν εὐώδη παλαιὸν, ὡς ὑπερέχειν δακτύλους ὀκτὼ, σύζεσον ἐλαφρῶ χρώμενος πυρὶ ἕως τρὶς σύμφυτον ὀσμὴν ἀποβάλῃ καὶ μᾶλλον οἰνίζῃ. εἶτα καθελὼν τὸ ἀγγεῖον καὶ ψύξας, ἀνελοῦ στέατος μνᾶς β'. καὶ βαλὼν εἰς λοπάδα τρεσεπιδὺς τε τῷ αὐτῷ οἴνου κοτύλας δ'. καὶ λωτίνου καρποῦ, οὗ τοῖς ξύλοις οἱ αὐλοποιοὶ χρῶνται, τὸ κεκομμένου, μνᾶς δ'. ἕψα πυρὶ κούφῳ διυλικῶς κινῶν. ὅταν δὲ τὴν στεατώδη ἀποφορὰν ἀποβάλῃ πᾶσαν, διύλισας αὐτὸ ψύχε, ϗ λαβὼν ἀσπαλάθου κεκομμένου μνᾶν μίαν, ἀμαρακίνου δὲ ἀνθους μνᾶς τέτταρας, οἴνῳ φύσον παλαιῷ, ϗ ἔασον μίαν νύκτα πεῖν. τῇ δὲ ἐχομένῃ εἰς χύλιαν κεφ. μέαν βιχαμιαίαν καταπάσας ϗ ἐν χρὸς ἥμισυ οἴνου, ϗ πάντων τ συμμάτων τὴν δυώδμην τὸ σύζεσον ἅπαντα ὁμοῦ*· ὅταν δὲ στέαρ, καθελὼν αὐτὸ ϗ διύλισας, πῆξον ϗ ἀπόθου. ἐὰν δὲ εὐωδέστερον ποιῆσαι θέλῃς, μίσγε σμύρνης τῆς λιπαρωτάτης ὁλκὰς ϗ. οἰνίδιον διεμβύας πολυετεῖ. τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χήνειον στέαρ ὅτως ἂν εὐωδιασθῇ· λαβὼν οἷς πνος ἀπὸ τῶν τεθερμαπευμένων κοτύλας δ'. ϗ καθεὶς εἰς ὀστρακίνην χύτραν, τρόσμιξον

infuso vino albo, vetere, odorato, quod semipedis altitudinem superet: lento igni feruescat, dum vernaculus odor aboleatur, planéq; vinũ redoleat. At vbi depositò vase refrixit, duæ adipis minæ in ollam mittuntur, & duo vini eiusdem sextarij, & seminis loti, ei⁹ inquã cuius è ligno ludicræ tibiæ factitant, tusi minæ quatuor adiiciunt: lento igni subinde miscendo decoquũtur: cũq; odoris virus euanuerit, excolatúsq; adeps refrixerit, vna contusi aspalathi mina, cum amaricini floris minis quatuor, & vetere vino subigitur. Nocte vna hæc odorẽ rapiunt, combibuntúe. Postridie in fictilem ollam tricongialem ea omnia cum adipe iniecta, additis sextariis tribus vini, vnà feruescunt, quousque & vim & odorem spissamentorum adeps ipse contraxerit: qui eliquescens colatur, & reponitur. Quòd si maiorẽ odoris fragrantiam efflagites, drachmas octo quàm pinguissimæ myrrhæ vino maceratæ, quod multos in annos asseruatũ est, miscето. Gallinace⁹ anserinúsq; sic odoribus imbui solẽt. Cuiusuis eorũ pcurati sextarij duo fictili olla excipiunt:

μ ij crysi-

erysiſceptri, xylobalſami, palmæ elatæ, & calami planè cõtusi, ſingulorum ſeſcuncia admiſcetur: vini Lesbij veteris cyathus vnus adiicitur: ea ter efferuescunt prunis, mox vaſe ſublato ab igne, die noctúque refrigerantur: poſtridie liquata per linteum craſſum, mundum in vas excolantur. Vbi verò adeps coierit, concha excipitur, fictilíque nouo denſius operto perfrigidis locis reponitur. Hyberno tempore id inſtituere oportet: æſtate ſiquidem pinguia non coguntur. Nec deſunt qui Tyrrenicæ ceræ momentum adiiciant, quo facilius in vnum corpus omnia coaleſcant. Eadem ratione ſuillus adeps & vrſinus cæteríque id genus, odoramentis imbuuntur.

Quomodo adeps ſampſuchi odore imbuitur.

Cap. XCII.

Verùm ſampſuchi odorem adeps ipſe repræſentabit hoc modo: Curati quã optimè adipis, pſertim taurini, mina vna, tépeſtiuiq; ſampſuchi exquiſitè cõfracti ſeſquimina miſcétur, & inſperſo largiore vino digerunt ĩ offas, q̃ in vaſe cooperto nocte q̃eſcũt: matutinis ĩ fictili olla.

περόσμιξον ἐρυσισκήπτρε καὶ ξυλοβαλσάμε, ἔπι δὲ φοίνικος ἐλάτης καὶ καλάμου ὁλοχερῶς κεκομμένου ἀνὰ < ιβ'. ὅπι δέ σε τοῦνον λεσβίου παλαιοῦ κύαθον α'. βάλε ἐπ' ἀνθρακιᾶς· καὶ σύζεσον πρὸς ἓ εἶτα ἀνελόμενος ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἐάσας ψυχῶσαι τὸ ἐν αὐτῷ ἡμέραν μίαν καὶ νύκτα· τῇ ἐχομένῃ πῆξον αὐτό, καὶ διὰ ῥάκους λινοῦ καὶ καθαροῦ χύλισον εἰς καθαρὸν ἀγγεῖον. ὅταν δὲ πήγνηται ἀνελόμενος κόγχην τὸ περιεργὸν ἡμιῶν εἰς καρεμεοῦν ἀγγεῖον βάλε καινὸν, καὶ πωμάσας σχεδὸν, ἀπόδου ἐν καταψύχῳ πόπῳ. χειμῶνος δὲ ταῦτα δράστεον· ἐν γὰρ θέρει οὐ πήγνυται. πινὲς δὲ καὶ τοῖς τῶν σύκων ἀυλῶν καὶ πῶς πῆξιν, βραχὺ κηρᾶ τυρρηνικὴν μίσγουσι. τῷ δὲ αὐτῷ τρόπῳ ἀρωματιστέον καὶ τὸ ὕειον, ἀρκεῖόν τε καὶ τὰ ὅμοια.

Πῶς Σαμψυχίζεται τὸ στέαρ. Κεφ. ϛβ'.

*Σαμψυχίζει δὲ στέαρ ὕπωλαβὼν τὸ καλῶς τηθεσπευμένον ὅσον μναῦν μίαν, ἐγὼ δὲ μᾶλλον ταύρειον, καὶ σαμψύχου ὠείμου τεθλασμένα ὀπιμελῶς μνᾶν· μίαν ἀναπωλασον, ὀπτρραίνων δαψιλέστερον οἴνου, εἶτα ἀποθέμενος αὐτὰς εἰς ἀγγεῖον καὶ σκεπάσας, ἔασον νυκτὶ ῥεῦσαι. περὶ δὲ εἰς κεραμίδα χύτραν ἐμβαλὼν, καὶ ὕδωρ ὀπιχέας, ἕψε κύφως. ὅταν δὲ τὴν ἰδίαν ὀσμὴν ἀποβάλῃ τὸ στέαρ, διύλισας αὐτὸ καὶ ἔασας μεῖναι ὅλην τὴν νύκτα πεπωμασμένον καλῶς, τῇ ὑπιούσῃ ἀνελόμενος τὸ περίσκιον, καὶ περσαπωψύξας τὸ ἐν τῷ πυθμένι ῥυπαρείαν, μίξον πάλιν σαμψύχῳ κεκομμένῳ, ὡς εἰρηται, ὀβολὸν μναῦν μίαν ἡμισυ, καὶ ὡσαύτως ἀνάλασε μαγίδας. ποιῶν καὶ τὰ ἐλλείποντα, ὅπι πᾶσι δὲ διύλισας καὶ διύλισας, ἀφελὼν τὸ εἴπερ ἐν τῷ πυθμένι ῥυπαρεία ὡσαύτως. ἀπόθου ἐν καταψύχῳ πόπῳ.

Περὶ Στέατος χηνείου καὶ ὀρνιθείου. Κεφ. ϛγ'.

*Εἰ δὲ ἀθεράπευτον στέαρ ἢ χήνειον ἢ ὀρνίθειον ἢ μόσχειον θέλῃς ἄσηπτον διατηρῆσαι, ὥστε ποιητέον αὐτὸ λαβὸν περόσφατον ὁποῖον ἂν βάλοις, ἔκπλυνον ὅπως καλῶς, καὶ διαψύξας ὅπι κοσκίνου ἐν σκιᾷ μὴ τὸ ξηρανθῆναι, ἔμβαλε εἰς ὀδόντων καθαρὰν, καὶ τὸ χέρσον ὑπιέσων *βιαίως, εἶτα λίπωσι διέρεσ κρέμασον ἐν τόπῳ σκιερῷ· μετὰ δὲ ἡμέρας τ πολλὰς χαρτῷ ἀποδήσας χάρτη, ἀποτίθε σὺν ἐν καλαψύχῳ τόπῳ· ἄσηπτα διαμενῇ καὶ ἐν μέλιτι ἀποτεθέντα.

Στεάτων δυνάμεις.

Κεφ. ϛδ'.

*Δυνάμιν δὲ ἔχει τὰ στέατα πάντα θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, ἀραιωτικὴν·

olla leuiuſculo igni, affuſa aqua, leuiter coquuntur: dúmque ſuum adeps edorem exuerit, defæcatus ac bene opertus, nocte tota permanet: poſtero die deterſa ſorde quæ peſſum ierat ſampſuchi, vt dictum eſt, contuſi iterum ſeſquimina priori paſtillo adiicitur, eodémque modo in offas cogitur: alijs quæ diximus peractis, decoquitur & colatur: & ſi qua fundo hæſit ſpurcitia, deraditur, & frigido loco reconditur.

Adeps anſerinus & gallinaceus. Cap. XCIII.

Si quis tamen incuratum adipem anſerinum, gallinaceũ, aut vitulinum à putredine tueri velit, ita faciundum eſt: Quemuis adipem diligéter elotum & ſiccatum in vmbra ſuper cribrum, per lintea munda manibus vehementer exprimat, linóque conſutũ vmbroſo in loco ſuſpẽdat, & poſt multos dies noua charta inuolutum frigido loco recondat. Pinguia autẽ indito melle vindicantur ad putredinis vitio.

Adipum vis.

Cap. XCIIII.

VIS OMNIVM eſt excalfacere, mollire, rarefacem iij re.

re. Taurinus adeps, bubulus, & vitulinus aliquantum adstringunt: earūdem virium compos leoninus: nam resistere eū aiūt iis qui insidias moliuntur. Ceruino, elephātinóq; perunctos, serpentes fugiunt. Adstringētior est caprinus: qua ex causa decocta cum polenta, rhoë, & caseo, dysentericis datur, & cū ptisanæ succo infūditur. Ius decocti phthisicis in sorbitionib⁹ pdest. Datur quoq; vtiliter iis qui cantharidū venena hauserūt hircinus, vt qui validissimè discutiat: podagricis auxiliaf, cū fimo capræ & croco impositus: huic ꝓportione respōdet ouillus. Suillus verò cōtra vulnæ & sedis vitia idone⁹ est: am bustis igni medetur. E sue vetustissimus quisque sale conditus excalfacit, & emollit: elotus vino pleuriticis prodest. Cinenere aut calce exceptus, inflāmationibus, fistulis, ac tumoribus succurrit. Asininum tradunt cicatrices corpori concolores reddere. Anserinus gallinaceúsque conueniunt muliebribus malis, et ad labiorum rimas, ad mangonizandam faciem, & contra aurium dolores. Vrsinum cōstat raptos vitio alopecię capillos restituere pernionibus

ωπικήν. τὸ μὲν τοι ταύρειον σύφεται ποσῶς. καὶ τὸ βόειον, καὶ τὸ μόσχειον· καὶ τὸ λεόντειον δὲ ἀναλογεῖ τούτοις· φασὶ δὲ αὐτὸ καὶ ἀντιφάρμακον τοῖς ἐπιβελεύουσιν εἶναι. τὸ δὲ ἐλεφαντεῖον καὶ ἐλάφειον, ἐρπετὰ διώκει καταχριόμενον. τὸ δὲ αἴγειον συντικώτερον· ὅθεν δύσπεπτοις δίδοῦ συὸ ἀφέψῳ καὶ ῥοῖ καὶ τυρῷ καθεφθόμενον, ἐγκλύζεταί τι μὴ πλατύνῃς χολῆ. ἐσθιεῖ δὲ καὶ φθισικοῖς ἐν ῥαφάνοις ὀξέσιν ἐξ αὐτῶν ζωμὸς, καὶ τοῖς καυθαρίσασι πεπωκόσιν ὠφελίμως δίδοται· τὸ δὲ πρόβειον ἀλυπικώτατον ὂν βοηθεῖ πρὸς ἀγγικοῖς, φυσαθὲν σὺν ἀγρίοις σταφυλίνοις καὶ κρόκῳ καὶ σπόδῳ· μύρον· καὶ τὸ προσάτειον ἀναλογεῖ τούτῳ. ὕειον δὲ ἀναλογεῖ τοῖς περὶ ὑστέραν, καὶ ἕδραν· ὁ καὶ πνευματώδεσι ἁρμόζει· τὸ δὲ ταριχηρὸν ὕειον ὡς ὅπου παλαίτατον, θερμαίνει καὶ μαλάσσει, οἶνῳ δὲ πλυθὲν ἁρμόζει πλευριτικοῖς, σὺν πέφρᾳ ἢ ἀσβέστῳ ἀναληφθὲν, καὶ πρὸς οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς καὶ σύριγγας. τὸ δὲ ὄνειον φασιν ὑλὰς ὁμόχροις ποιεῖν. χάνειον δὲ καὶ ὀρνίθειον πρὸς τὰ γυναικεῖα, καὶ ὅπῃ ῥήξεις χειλῶν καὶ *προσώπων σπυάλειαν, καὶ ὠταλγίας ἁρμόζει. τὸ δὲ ἄρκειον δοκεῖ τειχοφυὲς εἶναι ἀλωπεκιῶν, καὶ

καὶ χαιτλιῶσιν ἁρμόζει. τὸ δὲ τ ἀλώπεκος σέαρ πρὸς ὠταλγίας. τὸ δὲ τῶν πεπαιμένων ἰχθύων ὀξυδερκὲς ἐγχριόμενον, ἀποτακὲν ὑλέῳ, καὶ μέλιτι μιγὲν. τὸ δὲ τῆς ἐχίδνης πρὸς ἀμβλυωπίας, ἔπι δὲ λεπρώδεις ἐηρεῖ, μιγὲν καδρίᾳ καὶ μέλιτι ἀττικῷ, καὶ ἐλαίῳ παλαιῷ ἴσον· ἐμπλασθὲν δὲ τοὺς ἐν μαχάλῃ τείχας, πρὸς τὰς ῥίζας καταχριόμενον καθ' ἑαυτὸ πρόσφατον, ἐξιπόλοις ποιεῖ.

Περὶ Μυελῶν. Κεφ. ϛέ.

Μυελῶν δὲ κράτιστος ὀρὶν ἐλάφειος, εἶτα μόσχειος, καὶ μετὰ τοῦτον ταύρειος, εἶτα αἴγειος καὶ προβάτειος, συμμίσγεται δὲ θέρμης τῇ συντοῖς ἀρθροις ἐνιζόντος τῷ φθινοπώρῳ. ἐν ᾧ δὲ οἱ ὄνοι καὶ αἱ ἔξ εὐθρυπτος ἐν τοῖς ὀστέοις εὑρίσκεται· ἔστι δὲ δύγνωστος ἐὰν μὴ πίῃς, αὐτὴ * ἐξοστεῖσαι εἴδη, καὶ ἀπόζει· ἅπαντες δὲ εἰσὶ μαλακτικοὶ, ἀραιωτικοὶ, θεραπευτικοὶ· πληρωτικοὶ ἑλκῶν, ὁ δὲ ἐλάφος πρὸς χειρισθεὶς καὶ ἰσχία διὰ θεραπεύει· ὁ πρόσφατος μαλαχθεὶς ὡς σέαρ παρεγχόμενον ὑδάλι· συλλεαινόμενον τ ὀστέων, εἶτα πλυθεὶς καὶ ὡσαύτως θαρὸν χλιὸν· ἔπειτα ἐν διπλώματι κείς, ἐπαναλφθήσης πλερῷ τ σπυαχρώμης ῥυπαρίας, καὶ διυλισθεὶς εἰς δυίαν μετὰ τὸ παγῆναι ἀπο-

pernionib⁹ subuenire. Vulpin⁹ medeī auriū doloribꝰ. Fluuiatiliū piscīū pinguia punctis oculis claritatē afferūt, si in sole liquescāt, & melli admisceātur. Viperæ adeps cōtra oculorum hebetudines suffusionesq; efficax est. addita cedria, melle Attico, & pari oleo vetere: pilos alis euulsos perūctis radicibus recēs & per se illitus obliterat, atque renasci non patitur.

Medulla. Cap. XCV.

Laudatissima est ceruina, mox vitulina, post hanc taurina, dein caprina, & ouilla. Colliguntur æstatis exitu, cùm appetit autumnus: quippe cum aliis anni temporibus concrementum sanguinis, & veluti caro friabilis, in ossibus inueniatur, nec facile cognosci potest, ni quis eam ossibus extrahat & recōdat. Omnes medullæ molliunt, calfaciunt, rarefaciunt: vlcera explent, ceruina perunctos venenata fugiunt. Curantur recentes, adipis modo, aquę respersu subactę, sele ctisq; ossibus tātisper elotæ, & in linteū expressæ, donec aqua syncera emanet: & detersa sorde pēna, siqua innatet, liquatę in duplicato vase in pilā exprimunt: & vbi coire omni fæce,

quæ ad ima ſidit, deraſa, fictili nouo reponuntur. Quod ſi libet incuratas reponere, facito omnia quæ de anſerum & gallinarum adipe demonſtrauimus.

Fel. Cap. XCVI.

Fel omne curatur hoc modo: Recens præligato ore folliculi lino tandiu demiſſum in feruenté aquam, dum quis ſpatium trium ſtadiorum percurſaret, mox exemptum ſiccatur vmbroſo loco, aſperginem nõ redolente. Sed quod ad oculorum medicamenta adiici ſolet, ligatum lino in vitreũ vas, quod mel habeat, immittitur: circumuoluto ad os vaſis lini principio, & operto vaſe recõditur. Eſt enim vis omnium acris & excalfaciens: intenſis tamen & remiſſis viribus differũt: ſiquidem præſtantius in effectu eſſe videtur fel marini ſcorpionis, & piſcis qui callionymus appellatur, marinæ teſtudinis, hyænæq;: item perdicis, aquilæ, gallinæ candidæ, & ſylueſtris caprę: quod priuatim prodeſt cõtra ſuffuſiones incipiétes, & oculorum caligines, argemas, & genarũ ſcabritias. Ouillo, ſuillo, hircino, atq; vrſino, taurinũ multo efficacius.

Felle

ἀποπίθεται ἐν ὀστρακίνῳ ἀγγείῳ καινῷ, ἀπεξυσμένης ὑπομελῶς τῆς ὑποσάθμης. εἰ δ' ἀθεράπευτα ἀποπίθεται βάλει, ποιεῖ παράτας ὡς ἐπὶ τῶν ὀρνιθείων καὶ χηνείων στ-
ατος ὑποδεδέξαμθα.

Περὶ χολῆς πάσης. Κεφ. ςς.

Χολὴ πᾶσα ἀποπίθεται τοῦτο τῷ τρόπῳ· λαβὼν τὸ θυλά-
φιον καὶ ἀποδήσας τὸ στόμα αὐτὸ λίνῳ, κάθες εἰς ὕδωρ ζέον, διαλιπὼν, χρόνον τοσοῦτον, ὅσον ἂν τις τριῶν σταδίων διέλθοι νύσσειν, εἶτα ἐξελὼν, ξήρανε ἐν τόπῳ σκιερῷ καὶ ἀνοπτῷ. πᾶσι δὲ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ λίνῳ, ἀποδήσας, βάλε εἰς βυκίον ὑέλινον ἔχον μέλι· καὶ τὸ μὲν ἀρχὸ τοῦ λίνου περιδήσας τῷ στόματι τοῦ βυκίου πωμάσας ἀπόθου. εἰσὶ δὲ πᾶσαι αἱ χολαὶ δριμεῖαι, θερμαντικαὶ τὸ μᾶλλον ἢ καὶ ἧττον κατὰ δύναμιν ἀλλήλων διαφέρουσι· δοκοῦσι δὲ ἐπιτεθᾶσθαι τῇ τε τῆς θαλαττίου σκορπίου καὶ ἰχθύος τῆς λεγομένης καλλιωνύμου, χελώνης τε θαλαττίας καὶ ὑαίνης. ἔτι δὲ πέρδικος καὶ ἀετοῦ, καὶ ἀλεκτορίδος λευκῆς, καὶ αἰγὸς ἀγελαίας ἰδίως ἀρμόζουσα πρὸς ἀχλυώνας ὑποχύσεις καὶ ἀχλύς, ἀργεμά τε καὶ τραχέα βλέφαρα. τῆς δὲ τῆς περδίκος καὶ τοῦ πέρδικος καὶ τοῦ συὸς, ἔτι δὲ ἄρκτου ἐμπειρότατόν ἐστιν ἡ τριχεία.

πᾶσαι δὲ προθυμίαν πρὸς διαχώρησιν ἐργάζονται, καὶ μᾶλλον παιδίων, εἴ τις κροκίδα βάλλας προδείη τῷ δακτύλῳ. ἡ δὲ τριχεία ἰδίως ἐπὶ ζωιαγχῶν διαχρίεται ζωὺ μέλιτι· ἀποτίθεται πρὸς τὰ ἐν δακτύλῳ μέγεις οὐλάς. πυορροοῦντά τε ὦτα, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ῥήξεις σὺν γάλακτι αἰγείῳ ἢ γυναικείῳ ἐκζεσθεῖσα μύρῳ· πρὸς δὲ συεγχυμοὺς σὺν προσφόρῳ χυλῷ· εἴς τε τὰς γραμματικὰς ἐμπλάστροις μιγνυμένη, καὶ θηριακὰς προσχρίσεις. καὶ πρὸς φαγεδαινικὰ ἕλκη καὶ ὀδυνώδεις αἰδοίου, καὶ ὀρχέως σὺν μέλιτι· πρὸς δὲ λέπρας καὶ φθείρας, ζωὺ νίτρῳ ἢ γῇ κιμωλίᾳ σμῆγμα κράτιστον. καὶ ἡ προβατεία δὲ πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ ἀρκεία, ἐνδεεστέρα δὲ τυγχάνουσιν. ἐκλειχθεῖσα δὲ ἡ ἀρκεία ὀπληπικοὺς ὠφελεῖ. ἡ δὲ τῆς χελώνης πρὸς σὺν ὑδάτῃ καὶ ταῖς ἐπὶ τῶν παλλακικοῖς ἐντεθεῖσα ταῖς ῥισὶν· αἱ δὲ ἀγελαίας ἰδίως νυκτάλωπας θεραπεύει ἐγχεισθεῖσα. καὶ ἡ τράγου δὲ τὸ αὐτὸ τοιεῖ θύλακά τε αἴρει, καὶ ταῖς ἐπὶ τῶν ἐλεφαντιώντων ὀδοχὰς καταχρισθεῖσα, καταστέλλει. ἡ δὲ ὑαίνα πρὸς τὰ ἐν ὠσὶν ἕλκη καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ πάντα ὠφελίμως παραλαμβάνεται.

Περὶ

Felle omni perfacilem, præſertim infantibus, deiectionem quis molietur, ſi intinctum eo tomentum aut fimbriam ſedi ſubiiciat. Priuatim taurino anginæ cum melle perunguntur: ſedis vlcera ſanat, & ad cicatricem vſq; perducit. Idem auribus fractis, & purulétis cum muliebri lacte aut caprino inſtillatum, medetur: & ſibilo earundem ex porri ſucco. Admiſceri inſueuit vulnerariis emplaſtris & circũlinitionib⁹, quę cõtra venenata parantur. Phagedænicis vlceribus, colis & ſcroti doloribus, ex melle prodeſt: lepras, furfures cum nitro & terra cimolia quàm optimè purgat. Ouillum & vrſinum contra eadem pollent, verum inefficacius hæc præſtant. Vrſinum eclegmate comitiales adiuuat. Fel teſtudinum anginis, & in ore infantiũ nomis, prodeſt: naribus inditum comitiales erigit. Sylueſtriũ caprarum felle peculiariter perũcti luſcioſi ſanãtur. Hircinum idẽ obit munus, thymia abolet, & luxuriantes elephànticorum extuberationes illitu reprimit. Suillum autem contra aurium vlcera, reliquáq; omnia, magno vſu aſſumitur.

San-

Sanguis. Cap. XCVII.

Sāguis anſeris, anatis & hœdi vtiliſsimè in antidota miſcentur. Palūbi aūt, turturis & colūbæ, nec nō perdicis, oculis cruore ſuffuſis, & recētibus eorū vulneribus, luſciosisq; illinūtur. Peculiariter colūbę ſanguis, cruore mēbranis cerebri erūpentē inhibet. Hirci, capræ, cerui & leporis ſanguinis inaſſatus ſartagine, dyſenterias & cœliacorū profluuia ſiſtit: in vino potus cōtra toxica efficax eſt. Leporinꝰ ſanguis ita vt tepet illitus, vitia cutis in facie, lentiginesq; emaculat. Caninus cōmodè ab his bibitur quos efferata in rabiē beſtia momorderit: contra epotū toxicū auxilio eſt. Teſtudinis terreſtris ſanguinē epotū tradūt pdeſſe comitialibꝰ. Marinę aūté teſtudinis cū vino & leporis coagulo cuminóq; cōtra ſerpentiū morſus, & hauſta rubetæ venena cōueniēter bibit. Taurinꝰ cū poléta illitꝰ, duritias diſcutit, emollitq;. Sāguis equarū quę admiſſurā expertę ſunt, in medicaměta addit quæ erodūt, ſeptica vocāt. Sāguine chamæleōis genarū palpebras euelli creditū eſt. Hoc enim viridiū ranarū ſanguine præſtatur. Méſtruꝰ ſanguis fœminarū, circumlitu conceptū inhibere exiſtimatur, aut ſi omnno mulier méſtrua ſupergrediatur: leuat podagrę dolores & ignem ſacrum illitus.

Περὶ Αἱμάτων. Κεφ. ϛ΄.

Αἷμα χηνὸς καὶ ἐείφου καὶ νήσσης, αὐτιδότοις χρησίμως μίγνυται. φάσσης δὲ καὶ πυρρίχου καὶ περιστερᾶς καὶ πορδίκος, ἐὰν προσφάτους ὀφθαλμῶν τρώσεσι καὶ ὑποδρομὰς αἵματος καὶ πυκτάλωπας ἐγχείεται. ἰδίως δὲ τὸ τῆς περιστερᾶς, αἱμορῤῥαγίας τὰς ἐν μυίγγοιν ἐπέχει. τὸ δὲ τοῦ τράγου καὶ αἰγὸς καὶ ἐλάφου καὶ λαγωοῦ, ὀπίσθιον ἀπὸ πολιαίνου λαμβανόμενον, δυσεντερίας καὶ κοιλιακὰς ῥύσεις ἐφίστησι· μετ' οἴνου δὲ ποθὲν πρὸς ἕξιν τὰ λαγωῶν ποιεῖ. τὸ δὲ τῶν λαγωῶν θερμὸν καταχριόμενον, ἐφιλίδας καὶ φακοὺς θεραπεύει. καὶ τὸ δὲ τὸ τῶν κυνῶν δὲ ποθέν, λυσσώντων δηκτικὸν καὶ τοξικὸν πεπωκόσιν ἀμύζει. τὸ δὲ τῆς χερσαίας χελώνης ποθέν, ὀπισθοτόνοις ἱστρεῖται ἀμύζειν. θαλασσίας δὲ χελώνης σὺν οἴνῳ καὶ πιτύᾳ λαγωοῦ καὶ κυμίνῳ πινόμενον, ἀμύζει πρὸς θηριοδήγματα καὶ φρενου πόσιν. τῶν δὲ αἷμα διαφορεῖ καὶ μαλάσσει σκληρίας καταπλασσόμενον μετὰ ἀλφίτων. τὸ δὲ τῶν ὀχευτῶν ἵππων σὺν ὄξει μίγνυται. τὸ δὲ τοῦ χαμαιλέοντος, τείχας ὑλοῦται. τὸ τῶν βλεφάρων πεπίστευται, καὶ τὸ τῶν χλωρῶν βατράχων ὁμοίως. γυναικὸς δὲ τὸ ὀπισθίνιον περιαλειφόμενον καὶ ἐπιβαινόμενον, ἀσυλλήπτοις δοκεῖ ποιεῖν γυναῖκας· ποδαγρικὰς δὲ ὀδύνας καὶ ἐρυσιπέλατα καθίζει καταχριόμενον.

Περὶ Ἀποπάτου. Κεφ. ϛ΄.

Ἀπόπατος βοὸς νομάδος πρόσφατος ἐπιτεθεὶς, φλεγμονὰς τὰς ἐν βαυμάτων παύει· ἐνέλειται δὲ φύλλοις καὶ θερμαίνει· ὀπὶ θερμοποδιᾷ καὶ ἕπως ὀπὶ θέται. καὶ ἰχλάδος δὲ πυρία παρηγορικὴ ἡ τοιαύτη ὀπίθεσις· σὺν ὄξει δὲ κατάπλασθεῖσα, σκληρίας καὶ χοιράδας διαλύει καὶ φύγεθλα. ἰδίως δὲ ἄῤῥενος βοὸς βόλβιτον ὑστέραν περιπλακεῖσαν ὑποδυομένη, ἀποκαθίστησι. διώλει δὲ καὶ κώνωπας θυμαθὲν. αἰγῶν δὲ ἀπύραθοι μάλιστα ὀρεινῶν πινόμεναι σὺν οἴνῳ, ἰκτερικοὺς ὠφελοῦσι· σὺν ἀρώματι δὲ ποθεῖσαι ἐμμηνα κινοῦσι, καὶ ἔμβρυα ἐκβάλλουσι· ξηραὶ δὲ λεῖαι σὺν λιβανωτῷ θερστεθεῖσαι ἐν ὄξει, γυναικεῖον ῥοῦν ἐπέχουσι, καὶ τὰς ἄλλας αἱμορῥαγίας σὺν ὄξει τέλλουσι· καθεῖσα δὲ ἀλωπεκίας θεραπεύουσι, μετ' ὄξους ἢ ὀξυμέλιτος καταχριόμενα· σὺν ὀξυγλίῳ δὲ καταπλασσόμενα, ποδαγρικοὺς ὠφελοῦσιν. ἐψηθεῖσα δὲ μετ' ὄξους ἢ οἴνου, ὀπίθεται πρὸς ἕρπητας, καὶ ἐρυσιπέλατα, καὶ παρωτίδας. καὶ

Vtilem

Vtilem iſchiadici vſtionẽ hunc in modum accipiunt: In eo interſtitio vbi pollex brachiali committitur, caua veluti lacuna ſubſidet, in qua lana oleo imbuta ſubſternitur, deinde ſigillatim feruentes ſtercoris caprini pilulæ imponũtur, dũ vapor per brachium ad coxã ſentiatur peruenire, & coxendicis doloré mitigare: aduſtio id genus Arabica appellatur. Ouillum ex aceto illitum ſanat epinyctidas, clauos, péſiles verrucas, thymos & ambuſta igni, roſaceo cerato exceptũ. Fimũ ſuis ſylueſtris aridum, in aqua aut vino potũ, reiectiones ſanguinis ſiſtit: vetuſtũ lateris doloré mulcet, ad rupta & cõuulſa ex aceto bibitur: laxatis cũ cerato roſaceo medetur. Tã aſinorũ quàm equorũ fimũ ſiue crudũ ſiue crematũ, addito aceto, ſanguinis eruptiones cohibet. Armẽtarij, qui herba paſcitur, ſiccũ fimũ liquatũ in vino, mox potum, cõtra ſcorpionũ ictus magnopere auxiliãt. Colũbinũ vehemẽtius & excalfacit & vrit, cũ hordeacea farina mixtũ ſtrumas ex aceto diſcutit: carbunculos emarginat, tritum cum melle, lini ſemine & oleo: ambuſtis igni medetur.

καὶ ὀπὶ ἰχναδικῶν δὲ ἡ δι' αὐ-
τῶν χρῶσις ὠφελίμως παρα-
βαίνεται τοῦτον τὸν τρόπον· ὀ-
τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ αὐτήχεος
σωαγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοί-
λον, περιῤῥοδεὶς ἔλειον ἐλαί-
βεβρεγμένον, ὀπτίδει κατὰ μέ
σύραδον πυείων, ἄχρις ἂν ἡ
ἄῤθωσις διὰ τοῦ βραχίονος ὀπ
τὸ ἰσχίον ἔλθῃ καὶ πυίῃ· καλῶ
ται δὲ ἡ τοιαύτη χρῶσις ἀφεδ-
κή· ἡ πρεσβάτων δὲ ἄφοδος συ
ὄξει καταπλασθεῖσα, ὀπωπικὰ
δας, ἕλκος, θύμους ἀκροχορδό
νας ἐᾶται· πυείχρωτα δὲ κυνὸς
τῇ ῥοδίνῃ λειφθεῖσα, ὠδὸς δὲ ἐ
γείου ξηρὰ μεθ' ὕδατος ἢ οἴνου
ποθεῖσα, αἵματος ἀναγωγὸν ἰ
ρει καὶ χθόνιον ἄλγημα πλευρᾶ
πρεπύῃσι, ῥήγματα δὲ καὶ ἀπο
ματα μετ' ὄξους πινομένη· σφύ
ματα δὲ θεραπεύει αὐαλῆφθεί
σα κηρωτῇ ῥοδίνῃ. ὄνων δὲ καὶ
τῶν ἵππων, αἱμορῥαγίας ἴσχει,
ὠμή τε ἢ κεκαυμένη ὄξει μιγεῖ
σα. ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐξ ἀγέλης ὄντος πυ
γου, ξηρὰ χλιαθεῖσα ἐν οἴνῳ κα
ποδεῖσα σκορπιοπλήκτοις σφε
δρα βοηθεῖ. πρεσβυτέρας δὲ, ἀφρ
μαντικωτέρα καὶ καυστικωτέρα
χρησίμως ὠμηλύσει μιγνυμένη
σωὺ ὄξει δὲ χλιαίνουσα διαφορ
αὖθραικάς τε πρεπύῃσι σὺν μι
λίπι ἢ λινοσπέρμῳ ἢ ῥαφάνῳ λειω
θεῖσα, πυείκρωτά τε θεραπεύει,

ἢ τῶν ἀλεκτορείδων δὲ ταῦτα
πλεῖ, ἐνδεέστερον μέντοι· πολλῷ
δέως πρὸς μύκητας θανασίμους
ἢ κώνια ἀλγήματα ἁρμόζει μεθ'
ὄξους ἢ οἴνου πινομένη. πελαργοῦ
δὲ σὺν ὕδατι ποθεῖσα ὀπλιπῆ-
κοῖς ἁρμόζειν πιστεύεται. γυπὸς
σὺν θυμιαθεῖσα, ἔμβρυα ἐκπ-
νάσσειν παραδέδοται. μυῶν, λεῖα
σὺν ὄξει ἀλωπεκίας καταχρι-
μένη θεραπεύει· σὺν λιβανωτῷ δ'
ἢ οἰνομέλιτι πινομένη λίθους ἐκ-
κρίνει· πρὸς τὸ μυόχρωτα δὲ παιδίοις
τὸ μυόχρωτα κοιλίαν πρὸς ἔγκρι-
σιν ἐρεθίζει. κυνὸς δὲ ἡ ἐν τοῖς κυ-
νοκομίοις ληφθεῖσα, ξηρὰ πινο-
μένη μεθ' ὕδατος ἢ οἴνου, κοιλίαν
ἐφίστησιν. ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων πρόσ-
φατος καταπλασθεῖσα, ἀφλέγ-
ματα μετὰ τῆς παρακολλᾶν φυ-
λάττει τὰ τραύματα· ξηρὰ δὲ
μετὰ μέλιτος διαχριομένη ὀπὶ
σωαγχικῶν, βοηθεῖν παραδέδο-
ται. ἡ δὲ τοῦ χερσαίου κροκοδεί-
λου, ἁρμόζει ὀπὶ τῶν γυναικῶν,
πρὸς σύγχοιαν καὶ σίλφωσιν· τῶν
πεπόπων. καλλίστη δέ ἐστιν ἡ
φη τε ὠσαῤῥ ἄμυλον, ταχέως τὲ
χυλουμένη ὑπὸ ὑγροῦ· διατειθεῖ-
σά τε ὑποξὺς καὶ ζυμίζουσα τὴν
σαι. δολίζουσι δὲ αὐτὴν, φά-
γας ὀρύζῃ τρέφοντες, ἢ τὴν ἄφο-
δον ὁμοίαν οὖσαν πωλοῦντες. οἱ
ἄμυλον ἢ κιμωλίαν φυρῶντες, ἢ

Gallinaceum verò omnia eadem, ſed inefficacius præſtat: priuatim tamen contra venena fungorum, & coli cruciatus ex aceto aut vino bibitur. Ciconiæ fimũ, ſi ex aqua hauriatur, comitialibus prodeſſe credunt. Vulturini fimi nidore partus excuti produntur. Murinũ detritũ cum aceto, & illitũ, alopeciis medetur: cũ thure & mulſo calculos expellit: ſubditæ infantibus muſcerdæ, alui deiectionẽ promouent. Caninum quod flagrãtiſsimo canis ſydere fuerit exceptum, cũ vino aut aqua potũ, ſiſtit aluum. Humanum ſtercus illitum, vulnera ab inflammatione vindicat, & obiter intumeſcere non patitur: ſed ea ſtatim glutinat: ſicco ex melle anginæ perungi cõmodiſsimè tradũtur. Terreſtris crocodili fimũ, crocodileã vocant, quæ mulieribus coloré nutrit in facie, nitoréq; ſeruat. Optima eſt cãdidiſsima & friabilis, amyli modo, minimè ponderoſa, in humore ſtatim eliqueſcẽs: quæ cũ teritur, ferméti acorẽ quadãtenus refert. Adulterãt eam ſturnorũ fimo quos captos oryza paſcunt, ipſúmque nõ diſsimile vendunt. Alij amylum aut cimoliam miſcẽt, & ad-

& adſcito anchuſæ colore per rarũ cribrum paulatim exprimũt,vt ſe cõtrahat in vermiculorũ ſpeciẽ: qui ſiccati pro crocodilea væneunt. Inter omnes conuenire inuenio,humanum ſtercus caninúmq; gutturi impoſitum,anginis auxiliari.

Vrina. Cap. XCIX.

Humanam vrinã ſuã cuiq; bibere, contra viperæ morſus, ac venena, incipiẽtemq́, aquã inter cuté proderit:ſcorpionis, viperæ marinorũ,draconíſque morſus ea cõuenientiſsimè fo uentur. Canina ad perfunden dos canis morſus idonea eſt: pruritus & lepras nitro addito expurgat,ſed vetus vlcera capitis manãtia,furfures,pſoras, & feruidas eruptiones, multò magis abſtergit:nomas, & præcipuè genitaliũ,cohibet: auribus infuſa manãs pus ſupprimit:decoctáq; in calyce mali punici, earũ vermiculos abigit. Pueri impubis reſorpta vrina,orthopnoicis auxiliatur: decocta in æreo vaſe cũ melle emẽdat cicatrices,argema,caligináſq;:ex ea & cupro idoneũ auri ferrumen cõficiunt. Quod in vrina ſubſidit, illitu ignem ſacrũ mitigat:feruefactũ cũ cyprino, inditũq;, vuluæ dolores mulcet: ſtrangulatus leuat,genas deterget,oculorum cicatrices expurgat. Taurina, ſi cum myrrha inſtilletur, aurium dolores lenit. Aprina viribus eiſdem prædita eſt: priuatim comminuit veſicæ calculos, & potu expellit. Caprina ad aquam quæ cutem ſubijt, cum nardi ſpica quotidie binis cyathis cum aqua bibitur, vrinámque per aluum extrahit, aurium doloribus inſtillata medetur. Aſimina traditur renum vitiis mederi.

Vrina lyncis. Cap. C.

Lyncis vrinã, q̃ lyncuriũ appellãt,ſimulac excerniſ,glaciari coiéve in calculi duritiã,vulgo creditũ eſt: quare quod de ea ꝓditũ eſt,vanũ eſſe cõuincitur.Eſt enim quod à nonnullis vocaſ ſuccinũ pterygophorõ, ideo dictũ q̃ pennas ad ſe alliciat.Id potũex aqua,ſtomacho aluóq; fluxiõe laborãti cõueit.

Mel. Cap. CI.

Principem locũ obtinet mel, quod Atticę regionis eſt,præciuè ex Hymetto,mox Cycladibº inſulis,& è Sicilia,cognomine hybleũ.Magis probatur dulcius & acre,odoratius, ſubſtauum,nec humectum,graue,& minimè fluxũ, qđ ob ſequacẽ len-

lentitiam non facilè abrumpitur, tractúmq; resilit in digitos. Mel abstergẽdi vim habet: ora venarum aperit, humores euocat, qua ratione in sordida vlcera sinusque, commodissimè infunditur. Decoctum atq; impositũ, abscendentẽ carnẽ glutinat, medetur impetigini coctum cum liquido alumine & illitũ, item auriũ sonitui & dolori, cum fossili sale trito, tepidum instillatur: lendes & fœda capitis animalia illitum necat, nudam glãdem recutitis operit, præsertim quæ circunciſione aperta nõ est, simile præputium à balineo triginta diebus emolliatur: oculorũ caliginem discutit, faucibus, tonsillis, anginæ collutum gargarizatúmve medetur: vrinã ciet, auxiliatur tussi, & à serpẽte percussis, cõtra haustũ meconium, cũ rosaceo calidum assumitur: aduersus venena fungorũ, & rabiosi canis morsus linctũ aut potum proficit: crudũ tamen aluũ inflat, tussim lacessit, & ea de re despumati vsus aptior est. Primatum tenet in mellis genere vernũ, deinde æstiuũ, hybernũ verò, vtpote quod crassius cõstet, deterrimum reputatur ceraginis halitum expirat.

Mel

καὶ ἐν τῷ ἐλκυσθῆναι αὐαπέλγει ὡς ἐπὶ τὸν δάκτυλον. Διύαμιν δὲ ἔχει σμηκτικὴν, αὐασομωτικὴν, ὑγρῶν προσκλητικὴν, ὅθεν αἱμόζει ἕλκεσι ῥυπαροῖς καὶ κόλποις ἐγκυζόμενον. ἔμπλεῖν δὲ καὶ ὀπτὸν πεῖν, παρακολλᾶ τὰ ἀφεστῶτα σώματα, λειχμῶδές τε θεραπεύει ἐμόμενον μετ' εὐπρεπείας ὑγρᾶς καταχριόμενον· ἤχοις τε τῶν ὠσὶ καὶ ἀλγήματα σὺν ἀλσὶν ἐγκοῖς λείοις ἐντριβόμενον χλαεῶν· καὶ φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον, λεπτοδέρμους τε τὸν μὴ ἐν πρόσωπῳ, ἀποκαθίστησι μαλακωτέρους τῷ θώρακι τῷ μέλιτι, μάλιστα ἀπὸ βαλανείου ἐφ' ἡμέρας λ'. ἀποκαθαίρει δὲ καὶ τὰ ὀπισθοτονοῦντα ταῖς κόραις, καὶ τὰ πρὸς βρόγχον καὶ παρείδμια καὶ συνάγχας διαχριόμενον καὶ ἀναγαργαριζόμενον θεραπεύει· κινεῖ δὲ καὶ οὖρα, καὶ βηξὶν αἱμόζει, καὶ τοῖς ὕδασι ἐμπεπτωκόσι ἀκμὴν ἐκβάλλει· καὶ πρὸς μύκητας τοὺς καλουμένους πόσιν μετὰ ῥοδίνου θερμὸν λαμβανόμενον· καὶ πρὸς μύκητας καὶ λυσσοδάκτους ἐκλειχόμενον ἢ πινόμενον· ἔστι μὴν τὸ ἀμιὸν φυσώδες κοιλίας, καὶ ἕμετικὸν ῥεδιστικὸν, ὅθεν ἐξηφεισμένῳ δεῖ χρῆσθαι· πεφυτεύει δὲ τὸ ἐαρινὸν, εἶτα τὸ θερινόν· τὸ δὲ χειμερινὸν παχύτερον ὂν χεῖρον, καὶ ἐξαυσμοῖς ποιοῦ.

Περὶ Μέλ-

Περὶ Μέλιτος ἐν σαρδωνίᾳ.

Κεφ. ρβ'.

* Τὸ δὲ ἐν σαρδωνίᾳ γιγνόμενον μέλι, πικρὸν διὰ τὴν τοῦ ἀψινθίου νομήν· αἱμόζει δὲ πρὸς ἐξάνθημα καὶ πτίλους τῶν ἐν προσώπῳ καταχριόμενον.

Περὶ Μέλιτος ποντικοῦ.

Κεφ. ργ'.

† Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ποντικῇ κατά τινας καιροὺς διά τινων ἀνθῶν ἰδιότητα μέλι· ὃ τοὺς φαγόντας ἐξίστησι μετὰ ἐμφράσεως. βοηθοῦσι δὲ πίνοντες ἐξόντος καὶ τάριχος, καὶ οἰνόμελι πίνοντες, ὁσάκις ἂν ἐμέσωσι τὰ αὐτὰ προσφερόμενοι. ἔστι δὲ δριμὺ, καὶ πταρμοὺς καταπτῦον ἔφηλιν, καταχριόμενον μετὰ κόσου, μετὰ δὲ ἅλὸς, πελιώματα αἴρον.

Περὶ Σακχάρεως μέλιτος. Κεφ. ρδ'.

* Καλεῖται δέ τι καὶ σάκχαρον εἶδος ὂν μέλιτος ἐν ἰνδίᾳ πεπηγὸς καὶ τῇ εὐδαίμονι ἀραβίᾳ, εὑρισκόμενον ἐπὶ τῶν καλάμων, ὅμοιον τῇ συστάσει ἁλσὶ, καὶ θραυόμενον ὑπὸ τοῖς ὀδοῦσι καθάπερ οἱ ἅλες, ἔστι δὲ εὐκοίλιον, εὐστόμαχον δὲ ἐὰν ὕδατι καὶ ποθὲν· ὠφελοῦσι κύστιν κακοκωμίᾳ καὶ νεφρὲς· καθαίρει δὲ καὶ τὰς κόρας ἐπισκοτουῦντα ἐπιχριόμενον.

Περὶ Κηρ.

Mel Sardoum.

Cap. CII.

Quod in Sardinia gignitur mel, amarum est: quoniam apes ibi absinthio vescantur: quo vitia cutis in facie & maculæ aptissimè perunguntur.

Mel Ponticum.

Cap. CIII.

Heraclia in ponto quibusdam anni temporibus, propria quorundam florum dote, mel conflatur: quod qui edere, mẽte abalienantur, ac sudore diffluunt. Remedio sunt, esitata ruta, & salsamẽta, aut epotũ mulsum, resumpta, quoties vomitione reiiciũtur. acre autẽ est, & olfactu sternutamenta mouet. Quod cum costo illitum, fœminarum cutem emendat, & cum sale sugillationes rapit:

Mel Saccharum.

Cap. CIIII.

Est & aliud concreti mellis genus, quod saccharon nominatur. In India verò, & felici Arabia in arundinibus inuenitur: salis modo coactum est, dẽtibus, vt sal, fragile, aluo idoneũ, & stomacho vtile, si aquà dilutum bibatur: vexatæ vesicę renibúsque auxiliatur, illitũ ea discutit, quæ tenebras oculorũ pupillis offundunt.

n Cera:

Cera. Cap. CV.

Cera optima est subfulua, sippinguis, pura, odorata, & halitũ quadamtenus melleũ referẽs, natione Pontica, aut Cretica. Secundum locum obtinet candicãs, & suapte natura pinguis. Cãdida fit hoc modo: Ex ea radũt album syncerúmque, atq; transfundunt in vas, quod satis habeat marinæ ex alto petitæ, insperſoque nitri momẽto, decoquunt: cúmque iterum tertióve inferbuit, separatum vas refrigerant, ac ceræ pastillum eximunt, detersa sorde, si qua fortè adhæsit: tum denuo indita noua maris aqua feruet, vti retulimus: & vase dempto ex igne, fundum ollulæ nouæ aqua frigida madefactũ, in ceram summam suspensa manu intingunt, quo celerius cõcrescat, & quãminima portio extrahatur. Suscepto primo ceræ orbiculo, iterum vasis imum aqua refrigeratum, tantisper in ceram immitti debet, dum tota excipiatur. Orbiculi lino cõsuti, interuacante spatio, suspenduntur, & interdiu, continuò sub sole noctu sub luna asperguntur, vsque dum perfectè albescant. Verum si eximius ille candor desideretur eadem

Περὶ Κηροῦ. Κεφ.

Κηρὸς ἄριστος ἐστὶν ὁ ὑπόλ[ευκος]
καὶ ὑπολίπαρος, εὐώδης τε καὶ [ἁπαλὸς]
σὺν μελιτώδει ἀποφορᾷ ἕλκ[ων τι]
τι δὲ καὶ θυμῶδες καὶ λιπ[αρὸν]
κρητικός. ὁ δὲ ἔκλευκος, τῇ φύσει [ὑπο]
λιπαρὴς, δευτερεύει. λευκαίνετ[αι]
δὲ κηρὸν ὕστερον κατακινίσας αὐτὸ [εἰς]
λευκὸν καὶ καθαρὸν, ἔμβαλε εἰς χ[ύτραν]
βαν καινὴν, καὶ ὑπὲρ ἡμέρας θαλάσσ[ης]
πελαγίας τὸ αὐτάρκες, ἔνθε βέβ[ροχε]
κὼ νίτρου πεπεμμένου· ὅτε αὖ[θις]
αὐαζέσει δὶς ἢ τρὶς, καθελὼν τὴ[ν]
χύβαν καὶ ἐάσας ψυχθῆναι, αἴρ[ου]
τὸν τρόχισκον, καὶ ἀποξύσας εἴ τ[ι]
ῶσὶ αὐτῷ ὑπάρχει ῥυπαρείας, ἔ[πει]
ἐκ δευτέρου δηλ. θαλάσσης ὕδ[ατος]
ἐπιβὰς, αὐαζέσωντος ὂ πάλιν τ[ὸν]
κηρὸν ὡς δεδήλωται, ἀνελοῦ τὸ ἄγ[γος]
γεῖον ἀπὸ τοῦ πυρὸς, καὶ λαβὼν κα[θα]
νὸν χυτειδίου τὸν πυθμένα, ἐπιτ[ί]
νοτισμένον ὕδατι ψυχρῷ· καὶ [ἐπι]
πράως εἰς τὸ κηρὸν, ἀκροθιγῶς [τῆς]
βάπτων, πρὸς τὸ βάρος τὸν τ[ῆς]
ἀφῆκεδος, καὶ καθ' ἑαυτὸ πήγνυ[σθαι]
ἀναγόμενος δὲ τὸ πρῶτον κυκλ[ί]
κιον ἀφαιροῦ καὶ ἐκ δευτέρου κ[αὶ]
τὸν πυθμένα ψύχων ὕδατι καὶ τ[ὸ]
αὐτὸ ποίει, ἕως ἂν ἅπαντα αὐτ[οῦ]
ὑπὸς. λοιπὸν λίνῳ διαφάς τὰ κυκλ[ί]
κια διεζῶτα ἀπ' ἀλλήλων κρέμα[σ]
σον. ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς [ἐ]
πιστίζων αὐτά· νυκτὸς δὲ ὑπὸ τ[ὴν]
σελήνην τίθει, ἕως ἂν λευκὰ γέν[ηται]
εἰ δ' ἄγαν τις θέλει λευκὸν ποιῆσαι, τὸ μὲ

τὸ μὲ λοιπὸ ὡσαύτως ἐνεργείτω, ἐψέτω δὲ πλεονάκις. πνὲς δ' αὐτὸ πελαγίας θαλάσσης, ἐν δλίμῳ θριμυτάτῃ ἔφεσι τὸν προειρημένον τρόπον ἅπαξ ἢ δὶς· εἶτα αὐαιρῦναι καθὼ ἐν λαγυνίῳ λεπτῷ, καὶ περιφερεῖ, καθὼ ἐν ἑαυτῷ ἔχοντι· εἶτα κυκλίσκια ἐπὶ πόας πυκνῶς ὑπτιάζοντες ἠλιάζοισιν, ἕως ἂν λευκώτατος γένηται. παραινοῦσι δὲ ἔαρος ἐπὶ τοῦτο ἔρχεσθαι, ὅτε καὶ ὁ ἥλιος τῇ προσφόρῳ τάξει αὐξάνεται, καὶ νοτίδα παρέχει, πρὸς τὸ μὴ πήκεσθαι. Δύναμιν δὲ ἔχει πᾶς κηρὸς θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, πληρωτικήν τε μετρίως· μίγνυται δὲ καὶ ἐν ῥοφήμασιν ἐπὶ τῶν δυσεντερικῶν, καὶ ἀπιγόμορος ἢ μεγέθη κεγχρειᾶα δέκα, οὐκ ἐᾶ πυροῦσθαι ἐπὶ τῶν πινομένων τὸ γάλα.

Περὶ Προπόλεως. Κεφ. ρς'.

Πρόπολιν παραληπτέον ἡ ξανθὴν καὶ εὐώδη καὶ συναγκίζουσαν. μαλακὴν τε ἐν τῷ ὑπόξηρῳ, καὶ μασίχης τρόπον ἑλκομένην. εἰ δὲ θερμαντικὴν ἄγαν καὶ ὀπαστικὴν, καὶ σκολόπων ἑλκυστικήν. ἀφίησι δὲ καὶ βηξὶ παλαιαῖς ὑποδυομένη, αἴρει δὲ καὶ λειχῆνας ὑπιοῦσα· εὐείσκεται δὲ περὶ τοῖς σώμασι τῶν σμηνίων φύσει κηρειδής.

Περὶ Πυρῶν.

Κεφ. ρζ'.

Πυροὶ πρὸς ὑγείας χρῆσιν ἄριστοι, οἳ

eadem factitari, & identidem recoqui operæpretiũ est. Nec desunt, qui pro marina, in muria, quàm acerrima semel aut iterum excoquant: dein lagunc[ula] tenui, rotunda, ansam habente, extrahunt: postea orbiculos, substrato affatim cespite herboso, insolant, donec candorem summum contraxerit. Præcipiunt hoc obeundum munus vere, cum sol remissa vehementia humorem pariat, vt non facilè liquetur. Cera omnis mollit, calfacit, mo dicè explet corpora: datur in sorbitione dysentericis, ac milij magnitudine decem grana ceræ hausta, lac in nutricibus non patiuntur coagulari.

Propolis. Cap. CVI.

Propolis eligi debet flaua, odorata, styracẽ referens, in vehemẽti ariditate mollis, & mastiches more ductilis. Magnopere calfacit, & euocat: aculeos, & omnia infixa corpori extrahit, in vetere tusi suffita proficit, impetigines admota tollit: ea in alueariorum foribus, ceroſæ naturæ inuenitur.

Triticum. Cap. CVII.

Optima è tritici generibus ad secundę valetudinis vsus ha

bentur, quæ recentia, & iã perfectè adulta, colorem luteũ referunt: dein sequuntur trimestria, quæ nonnullis sitania nominantur. Itaque cruda in cibis teretes tineas gignunt, canum morsibus prosunt, mansa & imposita: confectus eorum similagine panis, plus alit, quàm cibarius: è trimestrium farina panis leuiorem cibum præbet, & qui facile in mẽbra demandetur. Farina eorũ cum hyoscyami succo illinitur aduersus neruorũ fluxiones, quas Græci rheumatismos vocãt. Itẽ contra interaneorum inflationes, lentigines ex aceto mulso tollit. Furfures autẽ in acri aceto decocti, turgentes mammas sedant: viperarum ictibus auxiliantur, & torminosis prosunt. Farinaceũ fermentũ calfaciendi, extrahẽdíq; vim habet: priuatim callos pedũ, clauosq; extenuat, & cætera tubercula furunculósq; ex sale cõcoquit, & aperit. Sitaniorũ farina, contra venenatos ictus cũ aceto aut vino, cõmodissimè illinitur: eadẽ si decocta in glutini modũ delingatur, cruẽtis excreationibus pderit: cõtra tussim, & exasperatas arterias, cum mẽtha & butyro decocta, efficax est.

Tritici

οἱ πεπόσφατοι καὶ τελείως ἀδηκύτες, τὴν χρόαν μιλίζουσιν· εἶτα μετὰ τούτους οἱ βιμινιαῖοι, λεγόμενοι ἀπὸ πινων σιτανίων· ὠμοὶ μὲν βιγνόμενοι, ἕλμινθας τροχίλους γεννῶσι, μασηθέντες δὲ καὶ καταπλασθέντες, ὠφελοῦσι κυνοδήκτους· ὁ δὲ ἐκ τῆς σεμιδάλεως αὐτῶν γινόμενος ἄρτος, εὐτροφώτερός ἐστι τοῦ συγκομιστοῦ· ὁ δὲ ἐκ τῶν στενίων ἀλεύρων, κουφότερός καὶ εὐανάδοτος. τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἄλευρον σὺν ὑοσκυάμου χυλῷ, καταπλάσσεται πρὸς νεύρων ῥευματισμοὺς, καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις ἐντέρων, ζωμῷ ὀξυμέλιτι δὲ φακοὺς αἴρει. τὸ δὲ πίτυρον σὺν ὄξει διαιρεῖ λέπρας ἀφίστησι καταπλασσόμενον θερμόν, καὶ πάσης φλεγμονῆς ἐν ἀρχῇ καταπλασσόμενον σύμφορον, μετὰ δὲ πηγάνου ἀφεψήματος ἐφθὸν, μαστοὺς ἀπαγῶπας παύει, καὶ ἐχθοδύκτους ἀμύζει, καὶ στροφωμένους. ἢ ὃ ἐκ τῆς σεμιδάλεως ζύμη θερμαντικὴ ὅσπερ καὶ ἐπασπαστικὴ ἰδίως τὰ ἐν πέλματι, καὶ λεπύνει, καὶ τὰ σκληρὰ φύματα, καὶ δοθιῆνας σὺν ἁλσὶν ἐπιπάσσει καὶ ἀναστομοῖ. τὸ δὲ σταφίσιον πυρῶν ἄλευρον, ἰοβόλοις ἀμύζει καὶ καταπλασσόμενον ἐν ὄξει ἢ οἴνῳ· ἐφθὸν δὲ ῥόπον κόλπης καὶ ἐκλιχόμενον, ἀποπτοϊκὰς ὠφελεῖ· καὶ πρὸς βῆχας καὶ ἀρτηρίας τραχυσμὸς, σὺν μέλιτι καὶ βουτύρῳ ἐφθὸν πινόμενον καὶ ἡ ἐξ

καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν χύρις ἐφθεῖσα σὺν μελικράτῳ, ἢ ὑδρηλαίῳ, πᾶσαν διαφορεῖ φλεγμονὴν. καὶ ὁ ἄρτος σὺν μελικράτῳ ἐφθὸς καὶ ὠμὸς καταπλασσόμενος, πᾶσαν φλεγμονὴν παραμυθεῖται μαλακτικώτατος ὑπάρχων, καὶ παρυποφύχων· μηλέαις πόας ἢ χυλοῖς πόαν. ὁ δὲ πεπαυὸς καὶ ξηρὸς καθ' ἑαυτὸν μηλεῖ πόαν, ἴσην κοιλίαν ῥέουσαν. ἄλμη δὲ βεβρεχὼς ὁ πεπόσφατος καὶ καταπλασθεὶς, παλαιοὺς λειχῆνας ἰᾶται. * κόλλα δὲ ἡ γινομένη ἐκ τῆς σεμιδάλεως καὶ ὑγροῦ πεπτοῦ τῶν βιβλίων κόλλησιν, ἁρμόζει ὅπου ἀλιμοπτοϊκῶν ὑγροτέρα καὶ χλιαρᾷ καταῤῥοφουμένη, κοχλιαρίου πλῆθος.

Περὶ Κεγχρου. Κεφ. ϙή.

Κεγχρὴ δὲ ἀρίστη ἡ λευκὴ καὶ καθαρὰ, ἀτροφωτέρα δὲ πυροῦ. τῷ μὲν γινομένου ἐξ αὐτῆς ἀλφίτου ἡ πτισάνη τροφιμωτέρα, διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἕψησει χύλωσιν. ποιοῦσα δὲ πρὸς τὰς δειμύτητας καὶ τὰς περὶ ἀρτηρίαν τραχύτητας καὶ βῆχώσεις πρὸς ἃς καὶ ἡ πτισάνη πτισανάρη ἁρμόζει τροφιμωτέρα καὶ οὐρητικωτέρα οὖσα καταπότῳ· ἢ καὶ γάλα σωθὲν ἐφθὸν μαράθρου σπέρματι, καὶ ῥοφούμενον. ἔστι δὲ οὐρητικὴ σμηκτικὴ, φυσώδης, κακοχύμοις, συμπεπτωκὼς οἰδημάτων.

διαπλα-

Tritici pollen si ex aqua mulsa, aut hydrelæo decoquatur, omnem discutit inflammationem. Panis & crudus, & coctus cum aqua mulsa inflammationes omneis illitu mulcet: cum emolliat, & quadamtenus refrigeret: sed herbis succisve huic rei accommodatis admiscetur. Vetus panis aridus, adiectis conuenientibus, citam aluum cohibet. Recens muria macerat⁹, illitu vetustas impetigines sanat. Glutinum ex similagine, & polline, quo chartæ glutinantur, sanguinem excreãtibus prodest, si liquidus ac tepidum cochlearis mensura detur sorbendum.

Hordeum. Cap. CVIII.

Hordeũ optimũ est candidũ purúmq;, id minus q̃ triticum alit. Ptisana tamẽ ob cremorẽ in decoctione redditũ, plus alimẽti præbet, q̃ polẽta ex hordeo facta, Contra acrimonias atq; gutturis scrabritias, exulcerationésq; pollet: quibus etiam triticea ptisana præsidio est: sed plus alit, magisq; vrinã mouet. Lac abũdè suppeditat, si cũ fœniculi semine decocta sorbeatur. Hordeũ absterget, vrinam ciet, inflationẽ parit, stomacho aduersatur, tumores cõcoquit.

Farina hordeacea decoquitur in mulsa aqua cum fico, vt inflammationes collectionesque discutiat: duritias cum resina, & fimo columbarum concoquit: cum meliloto autem, & papaueris calyce dolores finit, qui latus excruciant: aduersus intestinorum inflationes cum lini semine, fœnogræco, & ruta, illini iuuat: strumas cũ pice liquida, cera, oleo, & impubis pueri vrina, ad cõcoctionem perducit: & cum myrto, aut vino, aut malicorio, aut syluestribus pyris, aut rubo, alui profluuia sistit: podagricis inflãmationibus, cum cotoneis aut aceto prodest: decocta in acri aceto, modo quo hordeaceum cataplasma, & calida imposita, lepris medetur. Cremor verò farinæ ex aqua, atq; cũ pice, & oleo decoctus, puri mouẽdo est: cũ aceto subactus itidem, & cum pice, contra articulorũ fluxiones prodest. Farina ex his aluum cohibet, inflammationesq; mitigat.

Zythum. Cap. CIX.

Ex hordeo pot⁹ fit, cui Zytho nomẽ est. Is vrinã cit, renes & neruos tentat, mẽbranis, præsertim cerebrũ vestiẽtibus, officit: inflationẽ parit, vitiosum succũ creat, elephãtiasin gignit: perfusũ Zytho ebur, obsequiosũ & operi tractabile redditur.

Curmi. Cap. CX.

Fit & ex hordeo potus, quẽ curmi nominãt, eóq; sæpe potu, pro vino vtũtur: verùm dolorem capitis mouet, malum succũ gignit, neruis nocet. Cõsimilia etiã potus genera ex tritico fieri solent, in Iberia, quæ occidentẽ spectat, & Britãnia.

Zea, seu semen. Cap. CXI.

Zea duorum generum est: vna simplex, altera in geminis putaminibus grana bina iũcta gerit, ob id dicoccos appellat. Plus quàm hordeũ alit, ori grata: digeritur in panificia, minus quàm triticum alens.

Crassior farina. Cap. CXII.

Crimnon crassior est ex Zea triticóque farina, ex qua pultem faciunt. Abundè alit, facilè conficitur, aluum vehementius adstringit, si Zea, ex qua fit, prius torreatur.

Siligo. Cap. CXIII.

Eidem generi sigillo adscribitur, sed minus aliquanto nutrit: in panes, vt Zea, cogitur. Fit quoq; è siligine crassior farina, quam Græci crimnon vocitãt.

Athera. Cap. CXIIII.

Athera ex Zea fit tenuissimè molita: est autè sorbitio, quasi liquida pulticula, infantibus conuéniens, & cataplasmatis efficax.

Tragos. Cap. CXV.

Tragos quandam halicæ frugis figuram gerit: multò minus, quàm Zea nutrit, quòd multum aceris habeat: quare ægrius conficitur, aluumq; magis emollit.

Auena. Cap. CXVI.

Auena genicula quædam habet, folio & stipula triticũ imitatur, & in cacuminibus depẽdentes paruulas veluti locustas bipedes gerit, in quibus semen continetur, vtile ad cataplasmata, vti hordeum. Pulte huius aluus sistitur, prodest tussiẽtibus in sorbitione succus.

Oryza. Cap. CXVII.

Oryza frugum generis est, in palustribus riguísq; nascens. Mediocriter alit, sed aluum supprimit.

Halica. Cap. CXVIII.

Halica fit ex Zea, quã dicoccon appellauimus: plus alit, q̃ oryza: aluũ magis cohibet, stomacho longè vtilior. decocta in aceto illitáque lepras tollit, vnguium

Περὶ Ἀθήρας. Κεφ. ριδ΄.

Ἀθήρα δὲ ἐκ τῆς ἀλληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζειᾶς σκευάζεται· ἔστι δὲ ῥόφημα ὡς ἐπὶ πολὺ παιδίοις ἁρμόδιον· ποιεῖ δὲ καὶ εἰς τὰ καταπλάσματα.

Περὶ Τράγου. Κεφ. ριε΄.

Τράγος τὸ σῖτημα μιμεῖται πλησίως τῷ χόνδρῳ ἔοικεν· ἀξιοφώτερος δὲ πεφυκὼς ζειᾶς, διὰ τὸ πολὺ ἔχειν τὸ ἀχυρῶδες· διὸ καὶ δυσκατέργαστός ἐστι, καὶ κοιλίας μαλακτικός.

Περὶ Βρώμου. Κεφ. ριϛ΄.

Βρῶμος κάλαμός ἐστι, φυσὶ ὁμοίως καὶ τοῖς φύλλοις, γόνασι δὲ διειλημμένος· καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ ἄκανθα δίκωλα, ἐν οἷς τὸ σπέρμα χρήσιμον εἰς καταπλάσματα ὡς ἡ κριθή. καὶ πέλτος δὲ ἐξ αὐτοῦ γίνεται σαλπικὸς κοιλίας. ἀφεψόμενος δὲ ἐξ αὐτοῦ χυλὸς ῥοφούμενος βήσσοσιν ἁρμόζει.

Περὶ Ὀρύζης. Κεφ. ριζ΄.

Ὀρυζα τῶν σπερμάτων ἐστὶν εἴδους, φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. τροφιμος δὲ μετρίως καὶ κοιλίας σαλπική.

Περὶ Χόνδρου. Κεφ. ριη΄.

Ὁ δὲ χόνδρος γίνεται μὲν ἐκ τῆς καλουμένης δικόκκου ζέας· τροφιμώτερος δὲ ὀρύζης στεγνωτικώτερος κοιλίας. ἐυστομαχώτερος δὲ μᾶλλον. αἴρει δὲ καὶ λέπρας σὺν ὄξει

ἐφεψηθεὶς καὶ καταχρισθείς, καὶ λεπρὰς οὔσας ἀφίστησι, καὶ αἰγιλωπικὰ καὶ χρόμμυα θεραπεύει. ἕλκεσι τε τὸ ἀφέψημα αὐτῆ τοῖς μὴ ἀλγήμασι δυσεντερικοῖς συμφέρον.

Περὶ Κέγχρου. Κεφ. ριθ΄.

Κέγχρος ἀξιοφωτέρα τῶν λοιπῶν σιτηρῶν, ἀφ' ὁποιουδήποτε δὲ ἧ ὡς ἐπὶ πολὺ σκευασθεῖσα κοιλίαν ἵστησιν, ἥρα δὲ κινεῖ. φωχθεῖσα δὲ καὶ βληθεῖσα εἰς τάκκους πυρίαμα ἀνωδύνων ἐστὶ καὶ τῶν ἀλγούντων ἀγημάτων ὄξει βοήθημα.

Περὶ Ἐλύμου. Κεφ. ρκ΄.

Ἔλυμος, οἱ δὲ μελίνην, τῶν σιτηρῶν ἐστι σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοία· ὠσαύτως σιτοποιουμένη καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ ἁρμόζουσα, ἀξιοφωτέρα μὲν τοι τῆς κέγχρου καὶ ἧττον συμπικνή.

Περὶ Σησάμου. Κεφ. ρκα΄.

Σήσαμον κακοστόμαχον, καὶ δυσωδίας σώματος ποιητικὸν, ὀπόταν βιβρωσκόμενον ἐμμείνῃ μεταξὺ τῶν ὀδόντων· καταπλασθὲν δὲ διαφορεῖ τοὺς ἐν νεύροις παχύτητας, καὶ τὰ ἐν ὠσὶ θλάσματα, καὶ φλεγμονὰς καὶ πυρίκαυτα, καὶ κόλλαν ἀλγήματα, καὶ κεφαλῆς ἕλκη θεραπεύει· σὺν ῥοδίνῳ δὲ καὶ φακῆς ἀγήματα ἐξ ἐγκαύσεως γινόμενα παραμυθεῖται· ἡ δὲ πᾶσα κατεψεδεῖσα ἐν οἴνῳ τὰ αὐτὰ ποιεῖ μᾶλλον ἢ φλεγμονὰς ὀφθαλμῶν καὶ ῥεύμασιν ἁρμόζει.

vnguium scabritias extricat, incipientibus ægilopiis medetur. Decoctum dysentericis, quos excruciat dolor, infusum, idoneum est.

Milium. Cap. CXIX.

Mlium in panes coactum, minus cæteris frugibus alit, sistit pulte sua aluum, vrinam cit. Torretur milium, feruénsque in sacco ponitur, vt torminibus, reliquisq; doloribus, si foueatur, auxilio sit.

Panicum. Cap. CXX.

PANICVM frumentaceis seminibus annumeratur, milio simile, eodémque modo in panes subigitur: eosdem habet vsus, minus tamen & nutrit, & stringit.

Cesama. Cap. CXXI.

SESAMA stomacho inutilis cibus, halitus, grauitatem facit, quoties inter mandendum commissuris dentium inhæsit: neruorum crasitiem illitu discutit, medetur auribus fractis, ambustis, inflammationibus, coli doloribus, & cerastæ morsibus: capitis dolores, qui æstuatione concitantur, ex rosacea lenit: eadem efficit harba decocta in vino, præsertim inflammationib⁹ oculórum doloribúsq; prodest.

Ex ea

Ex ea fit oleum quo Ægiptij vtuntur.

Lolium. Cap. CXXII.

Lolium quod inter segetes nascitur, molitū, illitu nomas, putrescentia vlcera, gangrænásque emarginat: sanat cum raphanis, sale & aceto feros lichenas: & ex aceto, & sulphure viuo, lepras: strumas quoq; discutit, cum fimo columbino, et lini semine decoctum in vino: rumpit, quæ ægrius ad coctionem perducuntur. Decoctum ex aqua mulsa, vtilissimè ischiadicis illinitur: si cum polenta, thure, myrrha, aut croco suffiatur, cōceptionē adiuuat.

Amylum. Cap. CXXIII.

Amylum ex eo appellatum est, quòd sine mola fiat. Optimū ex trimestri, natione Creticum aut Ægyptium. Ratio faciundi amyli hæc est: Purgatum trimestre triticum madescit quinquies die, &, si fieri potest, nocte: cùm emollitum fuerit, effunditur sensim, sine agitatione, aqua, quò minus cremor vtilis vnà excludatur. vbi molissimum esse videtur mutata aqua pedib⁹ calcari oportet: rursus infusa, teri: tum demum enatantes ibi furfures incerniculo eximēdi, reliquúmq;

γίνεται δὲ καὶ ἔλαιον ἐξ αὐτῆ
οἱ αἰγύπτιοι χρῶνται.

Περὶ Αἴρεως. Κεφ. ρκδ΄.

Αἶρος, οἱ δὲ ὄαρος, αἶρα ἡ γλ
μύῃ ἐν τοῖς πυροῖς ἀλεσθεῖσα
δυνάμιν ἔχει θερμαρακτικὴν τ
μῶν καὶ σπιλάδων καὶ γαγγραίνω
μετ' ῥαφάνων καὶ ἁλῶν καταπλασ
σομένη καὶ λειχῆνας ἀγρίους καὶ λ
θους σὺν θείῳ ἀπύρῳ καὶ ὄξ
θεραπεύει· σὺν κόκκῳ δ' οἴνου
ρᾶς καὶ λινοσπέρμῳ ἑφθομένη ἐν α
νῳ χειρᾶδας διαλύει· καὶ τὰ δύσπ
πα ῥήγνυσι. ἰσχιαδικούς τε σὺν μ
λικράλῳ ἐφθεῖσα καὶ καταπλασ
σομένη ὠφελεῖ· σὺν ἀλφίτοις δ' ἢ
σμύρνῃ ἢ κρόκῳ ἢ λιβανωτῷ ὑπ
θυμιωμένη σωληνεῖ τὴν συλλήψ
σιν. Περὶ Ἀμύλου. Κεφ. ρκε΄.

Ἄμυλον ὠνόμασται, διὰ τ
χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι
ἄριστον δὲ ὅτι τὸ σκευαζόμενο
ἐν πυρῷ σιταίου, κριτικοῦ δὲ τ
αἰγύπτιον. σκευάζεται δὲ ἐκ πυ
ροῦ σιταίου καθαροῦ, βρεχόμ
μένη πεντάκις τ' ἡμέρας, ἐπὶ δὲ
νατὸν δὲ ἐν τῇ νυκτὸς· ὅταν δ' ἐ
μαλακὸς γένηται, δεῖ ταχέως π
ὕδωρ ἐκχεῖν χωρὶς τῶ κιρνᾶν, μ
μὴ συνεκκλύζηται τὸ νόσημον. ἐ
παν δὲ παρῇ μαλακώτατο
γλοιώδεος, ἀποχέας τὸ ὕδωρ πρ
βειν τοῖς ποσὶν, εἶτα ὕδωρ ὀπτῷ
οντας τρίβειν· εἶτα ἀναιρεῖσθ
τὸ ὑφισάμενον πίτυρον ἐν

ἐν τῷ λοιπῷ διαθήσαντας ἐμβα
λεῖν εἰς ὑλισπῆρα, διυλίσαντάς τε
ὑαλέως φύγειν ὅπ κεραμίδων
καυμῶν ἐν ἡλίῳ ὀξυτάτῳ· ἔνικμον
δὲ κἂν ἐᾷ ὀλίγον μείνῃ ὀξίζει. ποι
ῆ δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν ῥεύματα
ἐν κοιλότητας καὶ φλυκταίνας· στέλ
λει δὲ καὶ αἵματος ἀναγωγὰς πνό
μενον, καὶ ταὶς πρὸ αὐτρείαν πραύ
νει· μίσγεται δὲ καὶ γάλακτι καὶ
πρὸς τὰ ἡμαστ. σκευάζεται δὲ καὶ
ἐκ ζειᾶς βραχεῖσης καὶ πολυθεί
σης πρὸς μᾶλλον ἢ δευτέραν ἡμέ
ραν, καὶ στρεπτὸς πρόπον ἀποθλι
βείσης διὰ τῶν χαίρων καὶ ξηραν
θείσης ἐν ὀξυτάτῳ ἡλίῳ ὡς πρό
κειται· τὸ δὲ τοιοῦτον ἄδετον μὲν
λοιπὰ εὔδετον.

Περὶ Τήλεως ἀλεύρου. Κεφ. ρκς΄.

Τῆλις, καὶ τὸ ἐκ τῆ τήλεως ἄλευ
ρον μαλακτικὴν καὶ διαχυτικὴν
ἔχει δύναμιν· καταπλασσόμενον
πιεῖ πρὸς φλεγμονὰς ταὶς ἐντὸς,
καὶ ἐκτός· σὺν γίγδῳ δὲ καὶ ὄξει λεῖον
καὶ ἀπαλαῖον, ἀπλοῦν μήλοις. τὸ δὲ
ἀφέψημα αὐτῆ ἐγκάθισμα εἰς τὰ
γυναικεῖα· ὅσα καὶ φλεγμονὰς ἢ
ῥοὺς σωίζει. σμήχει δὲ καὶ τέ
φθιμα αὐτῆ ἐν ὕδατι ἑφθεί
σης· σὺν στέαπι δὲ χρίειν πρὸς
θεῖ αὐτὴ πρὸς· μάλασσον καὶ αἴνευ
μοῦν τόπους πρὸ τῆ ὑστέραν τόπους.

χλωρὰ

reliquúmq; quallo sportísque siccatum tegulis nouis confestim torreatur flagrantissimo in sole: nanque si paulisper vdum maneat, acorem concipit. Contra fluxiones oculorum, pustulas, cauáque vlcera efficax est: sanguinis reiectiones potu cohibet, exasperatas fauces lenit, lacti atque obsoniis admiscetur. Fit etiam amylum ex Zea, quæ macerātur, ac eluitur vno aut altero die, & subactæ farinæ modo manibus subigitur: pressāque feruentissimo in sole, vt antè retulimus, exiccatur: nullius in medicina vsus, ad alia tamen conueniens.

Fœnū græcū. Cap. CXXIIII.

Fœnigræci farina vim habet emolliendi discutiendiq;: in aqua mulsa decocta aduersus tam internas, q̄ externas inflāmationes, efficaciter illinitur: lienem cū aceto, & nitro trita extenuat. Succus decocti eius fœminarum malis subuenit: & siue tumor, siue præclusio sit vuluæ foueī, & insidét. Fenigręci in aqua decocti cremor express⁹, capillos, furfures, & mantia capitis vlcera purgat: locos dilatat, et emollit, si cū anserino adipe pessi vice subiiciaī,

Viride

Viride cum aceto vtiliſsimum imbecillib⁹ locis, & vlcera ſentientibus. Decoctum eius prodeſt aduerſus teneſmos, fœtidámque dyſentericorũ proluuiem: Oleũ quod ex eo exprimit, & myrtho, capillos & genitalium cicatrices abſterget.

Linum. Cap. CXXV.

Linum vulgò notum eſt, cuius ſemẽ eaſdem quas fœnumgræcum vires habet. Diſcutit & emollit omnem intus foríſque inflammationẽ, cum melle, oleo, exiguáque aqua decoctum, aut melle cocto exceptum: vitia cutis in facie varóſque crudum tollit, illitum cum nitro & ficulneo cinere, parotidas duritiásque diſcutit: vlcera quæ ſerpunt, fauósque, cum vino decoctum expurgat: vngues ſcabros eximit, cũ pari modo naſturtij & mellis: vitia pectoris extrahit ſi ex melle in eclegmatis vicem ſubſtituatur: tuſsim lenit, venerem ſtimulat, ſi farina piperis, & melle exceptum, pro placenta largius adſumatur. Huiꝰ decoctum interaneorum vuluæque eroſionibus immittitur, alui excrementa euocat, ad vuluæ iuflammationes in deſeſsionibus perquàm vtile.

Cicer

χλωρᾷ δὲ μετ' ὄξους ἀπο
τόποις καὶ εἱλκωμένοις ἁρμό
τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς πρὸς τ
νεσμοὺς καὶ δυσωδίαν τοῦ κατ
ματα δυσεντερικά. τὸ δὲ ἔλ
αὐτῆς ἔλαιον μετ' μυρσίνης πυ
χει τείχας, οὐλάς τε τοὺς ἐν α
δοῖσι.

Περὶ Λίνου. Κεφ. ρκε.

Λίνον γνώριμον, δύναμιν δ
ἔχει τὸ σπέρμα πρὸς αὐτὰ τ
πλει. διαφορεῖ καὶ μαλάσσ
πᾶσαν φλεγμονὴν ἐντὸς τε κ
ὀκτὸς, σὺν μέλιτι καὶ ἐλαίῳ κ
ὕδατι ὀλίγῳ ἐφεψηθὲν, ἢ ἐφ
μέλιτι ἀναλιφθέν· αἴρει δὲ κ
ἐφήλεις ὠμὸν καὶ ἰόνθους σὺ
νίτρῳ καταπλασθὲν καὶ σύκ
σὺν κονίᾳ δὲ, παρωτίδας κ
σκληρίας διαφορεῖ· ἑρπητὰ τ
σὺν οἴνῳ ἐφεψηθὲν καὶ κνίδα σ
καθαίρει· ὄνυχάς τε λεπρους ἐ
φίσησι σὺν καρδάμῳ ἴσῳ καὶ μ
λιτι· ἀνάγει δὲ καὶ τὸ ἐν θώρ
κος σὺν μέλιτι αὐτὸ ἐπλεκτὸ
λειφθὲν· καὶ βῆχας παρηγορ
παιῤῥομᾷ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσ
μικτῷ μέλιτι καὶ πεπέρει αὐτὸ κ
πῆς πολὺ λαμβανόμενον· καὶ τ
ἀφέψημα δὲ αὐτοῦ ἐνίεται πρὸ
ἐντέρων καὶ ὑστέρας ἐγκοιλί
καὶ ἐν κοιλίᾳ πρὸς τὰ φλεγμονὰς τὰς ἐν μήτρᾳ εἰς ἓδ
κάθισμα, ὥσπερ τὸ τῆς πλεκ
ἐγχεῖται.

Περὶ

Περὶ Ἐρεβίνθου. Κεφ. ρκϛ'.

Ἐρέβινθος ὁ ἥμερος, ἐγκοίλιτ
ὸς οὐρητικὸς, πνευμάτων γόγγ
πικὸς, εὐχροίας θεραπευτικὸς,
καταμηνίων ἀγωγὸς καὶ ἐμ
βρύων, καὶ γάλακτος γόνιμος,
καταπλασθεὶς δὲ μάλιστα σὺ
ὀρθοῖς ἕδεσι, πρὸς ὄγκους φλε
γμονὰς καὶ μυρμηκίας, πρός
τε χώρας καὶ ἀχώρας καὶ λει
χῆνας ἢ τὰ καρκινώδη ἕλκη ἢ
καχοήθη σὺν κριθῇ καὶ μέλιτι.

Καλεῖται δὲ τὸ ἕτερον αὐτῶν
εἶδος, κριός· ἀμφότερα δὲ εἴσι
διαυρητικοὶ, διδομένου πρὸς ἰ
κτερον καὶ ὕδρωπα τῷ ἀφεψή
ματος αὐτῶν σὺν λιβανωτίδι.
ἐκκαθαίρουσι δὲ καὶ κύστιν εἱλκω
μένην ἢ νεφρούς. πρὸς δὲ μυρ
μηκίας ἢ ἀκροχορδόνας νεοσυ
στάσας σύνεσις, ἔνιοι ἑκάστης ἑξοχῆς ἑ
κατὸν φαύοντες ἄλλῳ καὶ ἄλ
λῳ, εἶτα τὸ ἀθόρυβον ἀποδύσαντες
αὐτὸν, ῥίπτειν εἰς τὸ πίσω κε
λεύουσιν, ὡς ἀποπιπτουσῶν τῶν
ἀκροχορδόνων. Γίνεται δὲ καὶ
ὄγκους, ἐρεβίνθου ὅμοιος τοῖς φύλ
λοις τῷ ἡμέρῳ, ὀσμὴν δριμὺς, τῷ
καρπῷ διαφέρων· πιῶν πρὸς ὕ
σα καὶ ὁ ἥμερος.

Περὶ Κυάμου ἑλληνικοῦ. Κεφ. ρκζ'.

Κύαμος ἑλληνικὸς πνευματώ
δης, φυσώδης, δύσπεπτος, δυσό
νειρος, βρωτὸς δὲ σύμφορος καὶ σαρ
κῶν γόνιμος, * μέσος δεσμοῦ
καὶ

Cicer. Cap. CXXVI.

CICER ſatiuum aluo idoneum eſt, vrinam ciet, inflationem parit, colorem commendat, menſes ac partus expellit, lac auget, cum eruo decoctum illinitur ad inflammationes teſtium, verrucoſas informicationes, ad ſcabiem vlcera capitis manantia, impetiginésque: contra carcinomata, & vlcera, quę cachoëthe vocantur, cum melle & hordeo prodeſt. Alterum genus arietinum nominatur: vtrunque cit vrinas, dato cum rore marino, hydropicis aut regio morbo laborantibus, eorum decocto. Lædunt ea exulceratam veſicam, & renes. In verrucarum formicantium penſiliúmque genere, prima luna ſingulis granis ſingulas tangũt, eáque grana linteolo deligata abiici poſt ſe præcipiunt, ita decidere eas arbitrãtur. Sylueſtre cicer, foliis ſatiuo ſimile eſt, odore acri, ſed ſemine diſcrepat: idem quod ſatiuum præſtat.

Faba. Cap. CXXVII.

Faba inflationem excitat, ægrè concoquitur, tumultuoſa ſomnia facit, tuſsi confert, carnem gignit, media calidi, frigidiq;

gidiq; natura: Decocta in posca,& cum ſuo cortice eſitata, dyſenterias,& cœliacorũ profluuia ſiſtit:contra vomitiones conuenienter manditur.Inflatio leuior contrahitur. ſi aqua prior inter coquendũ abiiciatur.Viridis plus negotij ſtomacho exhibet, maioremq; flatũ parit.Lomẽtum eius,& per ſe, & cum poléta illitum, inflammationes quas vulnus excitauit,mitigat: cicatrices cõcolores facit,turgentes grumoſo lacte mammas,etiam ſi inflãmatione tentẽtur, adiuuat:lac reſtinguit,furũculos, ſugillata,parotidásq; cũ fœnigræci farina & melle diſcutit:cum roſa autem,thure, & oui candido, ꝓcidẽtes oculos,tumores, vuáſque,reprimit:ſubactũ vino, ſuffuſiones & ictꝰ oculorum recreat. Manducata ſine cortice faba, ad auertendas fluxiones, fronti illinitur : decocta in vino teſtium collectiones ſanat: quo tardius pubes erũpat,pueris imo ventri illinitur,vitiliginem purgat. Fabarum cortice illiti capilli,qui poſt euulſionem renaſcũtur, gracileſcunt, & minus alimenti capeſſunt, cũ polenta, ſciſſo alumine, & vetere oleo impoſiti cortices, ſtrumas

ψυχρᾶ. ἐμπλασθεὶς δὲ σὺν ἐξ
κράτῳ καὶ σὺν τῷ λέπει ἐσθιό
νος, δυσεντερείας καὶ κοιλιακὰς ῥύ
σεις ἐπέχει· καὶ πρὸς ἐμέτους σὺ
ζύθῳ ὀλος βρωθεὶς. γίνεται δὲ ἀφυ
σώτερος τῷ πρώτῳ ὕδατος ἐκ
ἢ ἕψησιν ἀποχεομένου. ὁ δὲ χλω
ρὸς καὶ κακοσμα χώδης καὶ φυ
σωδέστερος. τὸ δὲ ἀλεύρου ἢ κυά
μου καταπλασθὲν καθ' ἑαυτὸ τὰ
καὶ σὺν μέλιτι, ταῖς ἐκ πληγῶν ἐ
φλεγμονὰς παύει· καὶ οὐλὰς ἐ
μορφοῦς ποιεῖ, καὶ κακοήθεις ἕλκη
ῶντας καὶ φλεγμαίνοντας ἀφελ
γάλα τε σβέννυσι. σὺν μέλιτι δὲ
καὶ πτιλίνῳ ἀλεύρῳ δοθῆνας καὶ
ρωτίδας καὶ ὑπώπια διαφορεῖ. σὺ
ῥόδῳ τε καὶ λιβάνῳ καὶ τῷ τοῦ ἀρ
λευκῷ, ὀφθαλμῶν πρόπτωσις κ
σαφυλώματα καὶ οἰδήματα στέλ
λει· φυσᾷ δὲ σὺν οἴνῳ σύ
χύσεις καὶ πληγὰς ὀφθαλμῶν
καθίσησιν· εἰς τε ἀνακλίνημα ῥ
ματος χωρεῖ τοῦ λέπους μα
σηθεὶς, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ με
τώπου, καὶ δι' ὑμῶν φλεγμο
νὰς ἑψηθεὶς ἐν οἴνῳ θερμαίνει
καὶ τοῖς ἐφηβαίοις δὲ τῶν πα
δων καταπλασσόμενος, ἀνηβεῖ
ἐπιπολὺ τηρεῖ· σμήχει δὲ καὶ λέ
φές. τὰ δὲ λέπη καταπλασσόμε
να, ταῖς ἐκπιλθώσαις πέτραις ἐ
τρόφοις καὶ ἰσχνὰς κατασκευάζ
μετὰ δὲ ἀλφίτου καὶ μάζης κ
ἐλαίᾳ καταπλασθέντα παλαιῶ

χολερικὰς διαφορεῖ καὶ ἕρια βά
πτεται τὸ ἀφέψημα αὐτῶν. ἐπι
πίδεται δὲ καὶ πρὸς ταῖς ἀπὸ
τῶν βδελλῶν αἱμορραγίας λε
πισμένος εἰς δύο διαιρεθεὶς
καθ' ὃ πρόσφυκεν, ἐπέχει
πρὸς τὸ πρόμυλος κατὰ τὸ ἡμι
τμιον.

Περὶ Κυάμου αἰγυπτίου.

Κεφ. ρκή.

Ὁ δὲ αἰγύπτιος Κύαμος ὃν ἔνιοι
ποντικὸν καλοῦσι, πλεῖστος μὲ γί
νεται ἐν αἰγύπτῳ, καὶ ἐν ἀσίᾳ δὲ
καὶ ἐν κιλικίᾳ· ἐν ταῖς λίμναις σύ
εἰσκεται. ἔχει δὲ φύλλον μέγα ὡς
πέτασον, καυλὸν δὲ πηχυαῖον,
δὲ διάκυκλον τὸ πάχος· ἄνθος
νος· ὕδατι ἀπαιθῆσαν φέρει φυσκία
παραπλήσια θυλακίσκοις, ἐν οἷς
κύαμος μικρὸς ὁμοιάζων τὸ πῶ
μα ὡς πομφόλυξ. καλεῖται δὲ κι
δώειον ἢ κιβώτιον, διὰ τὸ ἐ φυ
τείαν ἐκ κυάμου γίνεσθαι αὐτῷ ἐν
πεμμένου ἐν ἰκμοδώλῳ. ὅπου τὸ
πτει παχυτέρα καλάμου βιβρω
σκομένη ἐφθή τε καὶ ὠμὴ· κολλο
καὶ διαχωρητικὴ. ὁ δὲ κύαμος
εφθεὶς δὲ γίνεται μέλας, καὶ
μείζων τῶν ἑλληνικῶν· ἔχων δύ
ναμιν συμπικὴν καὶ συσταλτικήν·
ἀμύζει δὲ δυσεντερικοῖς, καὶ
κοιλιακοῖς τὸ ἐξ αὐτῶν ἄλευρον
ὄπαιον.

strumas discutiũt: decocto earum lanæ inficiuntur.Faba dẽpto cortice in illas parteis diuiſa,in quas ſuapte natura ſcinditur,imponi ſolet ſanguinis defluxionibus ab hirundine concitatis : nanque eas ſupprimit, ſi ſemiſecta apprimatur.

Faba Ægyptia.

Cap. CXXVIII.

Ægyptia faba,quã aliqui Põticam vocant, in Ægypto plerũque prouenit: in Aſiæ etiam Ciliciæq; lacubus,inueniẽ. Folia habet ampla,etiam ſi ad arborum frondes comparentur, caulem cubitalem,digiti craſſitudine:florẽ roſeum dupla papaueris amplitudine:& vbi flore exuitur,fert folliculos veſparum fauis ſimiles, in quibus faba ſupra operculum,bullantis ampullę modo,ꝓminet.Ciborion aut Cibotion ideo nominant, id eſt arculã,quoniã feratur ipſa,humenti glebæ mãdata,& ita in aquã demiſſa. Radice firmat harundine craſſiore, quæ cruda coctáve eſtur:ei colocaſiæ nomen eſt.Faba virens mãditur,& exiccata nigreſcit, vulgarẽ magnitudine ſuperat. Adſtringendi facultatem obtinet,& ſtomacho vtilem : dyſentericis, cœliacísq; prodeſt, inſparſo,

insparso, polentæ vice, lomẽto: datur quoq; in pulte. Cortices in vino mulso decocti, si terni inde cyathi bibãtur, magis proficient. Facit ad aurium dolorem, quod in earum medio viride spectatur, gustu amarum, si tritum & cum rosaceo coctum instilletur.

Lens. Cap. CXXIX.

Lens frequenti cibo aciem oculorum obtundit, ægrè cõcoquitur, stomachum malè habet, cúmq; & intestina inflat: sed aluum cum cortice cocta sistit. Præstat in cibo, quæ facil limè coquitur, nihil atri in maceratione reddens. Vim habet adstringendi: qua ex causa aluum cohibet, si detracto anteà cortice discoquatur accuratè, primáque aqua inter coquendum effundatur (quippe primum id decoctum ventrẽ resoluit) Somnia tumultuosa excitat, capiti, neruis, ac pulmoni inutilis: melius suo fungetur munere contra alui fluxiones, addito cum aceto intybo, aut portulaca, aut beta nigra, aut baccis myrti, aut putamine punici, aut aridis rosis, aut mespilis, sorbísve, pyris Thebanis, aut malis cotoneis, aut cichorio, aut plãtagine, aut gallis ítegris: quæ

ὀπτὰ ἀνόμωμον ἀντὶ ἀλφίτου, κ
πολτοποιούμενον δὲ δίδοται. π
δὲ λέπη μᾶλλον πιεῖ ἐφθ
ἐν οἰνομέλιτι, καὶ πεπιζόμενα π
δος κυάθων τριῶν, καὶ πρὸς δ
πληξίαν δὲ πιεῖ τὸ ἐν μέσ
χλωρὸν αὐτῆς, πικρὸν δὲ κ
χεῦσι, λεῖον συὸς ῥοδίνῳ συμ
μον τε καὶ ὀνα ζόμενον.

Περὶ Φακοῦ. Κεφ. ρπδ'.

*Φακὸς βιβρωσκόμενος συ
ἐχῶς, ἀμβλυωπὸς, δυσπεπτος, φ
κοσόμαχος, πνευματικὸς, σο
χου καὶ ἐντέρων, κοιλίας δ
σαλπικὸς συὶ τῷ λέπει ἐφθὸ
μενος· διαφέρει δὲ αὐτοῦ ὁ ἑλ
νὸς καὶ μηδὲν ἀνιεὶς ἐν τῇ δι
ξοχῇ μέλαν. Δυνάμιν δὲ ἔ
χει συμπικλῶ· ὅθεν κοιλίαν ἵστ
σι, ψιλαπολεπισθεὶς καὶ ἐφ
θεὶς ὀπιμελῶς, τῷ ποτοῦ ἐ
τῷ ἀφέψεσθαι ὕδατος ἀπορρ
μοῦ, λυπικὸν γὰρ κοιλίας τ
ψιλὸν ἀφέψημα αὐτῆς, ἔχει δὲ
δυσόψεις, ἄθετος πρὸς τὰ νευ
ρώδη καὶ πνεύμονα καὶ κεφα
λώ. βέλτιον δὲ τὸ ἴδιον ἔχον
ἀποτελεῖ πρὸς τὰ ῥεύματα τῆς
κοιλίας, μιγεῖσης αὐτῷ μέλ ὄξους
σέρεως ἢ αὐδιάχυτης, ἢ σεύτλου
μέλανος, ἢ μύρτων, ἢ σεύτλου, ἢ
ῥάδων ξηρῶν, ἢ μεσπίλων, ἢ ὠοῦ
ἢ ἀπίων ἠβαϊκῶν, ἢ κυδωνί
ων μήλων, ἢ κιχωρείου, ἢ ἀγρω
γλώσσου, ἢ κυκλάδων ὁλοκλήρων,

αἷ πῖνες μετὰ πλῶ ἕψησιν ῥίπτου
ται, ἢ ῥοὸς τῷ ὀπὶ τὰ ὄψα. δεῖ δὲ
τὸ ὄξος ὀπιμελῶς συγκαθεψεῖν
αὐτῷ· εἰ δὲ μὴ, ταράττει πλῶ
καιλίαν, καὶ ἀναπορπλῶ δὲ σο
μάχου ἀπελεπιδέντες πεπόκου
τα φακοὶ καὶ καταποθέντες ὠ
φελοῦσι· παρηγορεῖ δὲ καὶ ποδά
γρας συὶ ἀλφίτῳ ἑφθὸς κατε
ψηθεὶς καὶ καταπλασθεὶς· μετὰ
δὲ μέλιτος κόλποις κολλᾷ, ἐχά
γας ἀπορρήγνυσι καὶ ἕλκη ἀνα
καθαίρει· συὶ ὄξει δὲ ἑφθεὶς
σιλικώματα καὶ χοιράδας δια
φορεῖ· συὶ μελιλώτῳ δὲ ἢ κυ
δωνίῳ, ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καὶ
δακτυλίς θεραπεύει, ῥοδίνου μι
γνυμένου· ὀπὶ δὲ τῶν μειζόνων
ἐν δακτύλῳ φλεγμονῶν καὶ κόλ
πων μεγάλων, συὶ σιδίοις ἢ ῥό
δοις ξηροῖς ἀφεψόμενος μιγνυ
μένου καὶ μέλιτος· πρὸς νομὰς
δὲ γαγγραινικὰς ὁμοίως, ἢ καὶ
θαλάσσης μιγνυμένης· πρὸς δὲ
φλυκταίνας καὶ ἕρπητας καὶ ἐ
ρυσιπέλατα καὶ χμέτλα ὡς
πρεῖρηται· πρὸς δὲ χονδριῶν
τας μασοὺς καὶ παραγωνώσεις ἐ
φθόμενος ἐν θαλάττῃ ἀσμόζει κα
ταπλασθείς.

Περὶ Φασόλου. Κεφ. ρλ'.

Φασίολος φυσώδης, πνευμάτων
κινητικὸς, δυσπεπτος. ἑφθεὶς δὲ
χλωρὸς καὶ ἐσθόμενος, κοιλίας μα
λακτικὸς· πρὸς δὲ ἐμέσεις εὔθετος.

Περὶ

quæ post decoctionem abiiciuntur, vel vuarum rhois quæ obsoniis insparguntur: verùm acetum cum eo diligẽter percoqui debet, aliàs aluum conturbat. Contra subuersionem stomachi, triginta grana lentis delibrata deuorari prodẽrit: decocta cum polenta, & illita, podagras lenit: sinus cum melle glutinat, crustas rumpit, vlcera purgat, decocta in aceto duritias & strumas discutit, cũ cotoneo aut melilolo medetur inflammationibus oculorum, sedísque, addito rosaceo: sed in amplo sinu aut inflammationibus sedis, quæ maius remedium exigunt, cum putamine punici, ac siccis rosis, adiecto melle, decoquitur: nomis quæ in gangrænam euaserunt, adiuncta maris aqua, pustulis, & his quæ serpunt, igni sacro, pernionibusq;, vt anteà dictum est: contra mammas in quibus lac in grumos coiit, & præ nimia sui copia profunditur, cocta in aqua maris, & illita auxiliatur.

Phasioli. Cap. CXXX.

Phasioli inflant, spiritus cient, ægrè coquũtur. Virides cibo aluum emolliunt, ad vomitiones idonei.

Eruum. Cap. CXXXI.

Eruum paruus frutex omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, semina in valuulis habẽs, è quibus farina fit, nomine eruina, ad medendi vsus conueniens. Eruum capiti onerosum est, aluum esu turbat, sanguinẽ per vrinam extrahit, elixo boues saginantur. Parandæ farinæ ratio hæc est. Vberiora grana cãdidáque deliguntur, permiscendóque aqua respergũt, donec sufficienter combibãt: postea torrétur, vsque dum hians cortex disrumpatur: molitáque, farinario cribro incernuntur, postremò farina recõditur. Hæc aluo vtilis est. Vrinam ciet, meliorem colorem efficit, sanguinem per vesicam aut aluum cum torminibus elicit, si largius in cibo aut potu assumatur: vlcera cum melle purgat, lentigines & vitia cutis in facie, & maculas totúmq; corpus emẽdat: nomas, gãgrænas, duritiásq;, serpere nõ patit mámarũ duritias emollit, atra vlcera quæ theriomata vocãt, fauósque emarginat, carbũculos rũpit: cũ vino subacta illitu morsib⁹ viperarũ, canũ, hominũq; medet: vrinę difficultates, tenesmósq;, ex aceto mitigat.

Eruum

Περὶ Οερόβε. Κεφ. ρλδ.

Οερόβος γνώριμος θαμνίσκος, τετράφυλλος, λεπτὸς, ἐχων σπέρματα ἐν λοβοῖς, ἐν οἷς γίνεται τὸ καλούμενον ἐρέβινον ἄλευρον, ὁ πρὸς τὰ ἰσχιακὰ χρῆσιν ἁρμόζει. ἔστι δὲ καρηβαρικὸς, κοιλίας τε ἐκκριτικὸς εἰ βρωθείη, αἷμα τε δι' οὔρων ἄγει· βοῦς δὲ λιπαίνει ἐφθὸς παρεμπεθέν. σπεύδεται δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς ὀρόβινον οὕτω· ἐκλέξας τὸν εὐτρεφέστατον, καὶ λευκοὺς ῥᾴνε ὕδατι ἀναφυρὼν, ἑάσας τὲ ἐφ' ἱκανὸν συμπεῖναι, φρύγε ἄχρις ἂν περιῤῥαγῇ ὁ φλοιός. εἶτα ἀλέσας καὶ διασείσας κοσκίνῳ, λεπτῷ ἀπόθες. ἔστι δὲ καὶ ἐυκοίλιον, οὐρητικὸν, εὐχρόαν ποιητικὸν· πλεοναθὲν δὲ ἐν βρωτῷ ἢ ἐν ποτῷ, μετὰ τροφὴν αἷμα ἄγει διὰ κοιλίας καὶ κύστεως· καθαίρει δὲ ἕλκη σὺν μέλιτι, καὶ φακοὺς καὶ ἐφήλεις καὶ ἀσπίλους, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα· νομάς τε ἴσχει καὶ σκληρώματα, καὶ γαγγραίνας· καὶ σκληρίας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς καὶ θρεϊώδη καὶ ἀνθρακας καὶ κνησμοὺς τοὺς ἐν σώματι θερμαίνει.

μάζει δὲ ἐν τοῖς ἀτροφοῦσι, καρύου μέγεθος φυκτὸν ληφθὲν σὺν μέλιτι. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς καὶ παντὸς μύλου, χιόνια καὶ κνησμοὺς τοὺς ἐν σώματι θερμαίνει.

Eruum tabidis, qui alimentum non sentiunt, tostũ, & ad vncis magnitudinẽ melle exceptum, sumptumq;, conuenit. Eius cremor perniones, & pruritus in toto corpore, sanat fouendo.

Lupini. Cap. CXXXII.

Satiuus lupinus notus est, cuius farina cum melle delinctu, aut potu vẽtris animalia expellit. Ipsi quoq; macerati & cum sua amaritudine esiti, eadẽ efficiũt. Decoctũ eorũ idem munus præstat, cum ruta & pipere potum: quare lienosis prodest. Eodẽ vlcera tetra, quæ theriomata vocant, gangrænas, incipientẽ scabiem, eruptiones pustularũ, vlcera in capite manãtia, vitiligines, maculásque fouere vtilissimũ. Menses & partus extrahit, cum myrrha & melle subditum in vellere. Eorum farina cutem liuorésque corrigit, inflammationes cum polenta & aqua mitigat, tuber cula & coxendicum cruciatus ex aceto lenit, strumas in aceto cocta illitáque dissipat, carbunculos rumpit. Decocti cœlesti aqua, donec in cremorem lentescant, faciem abstergunt: medentur pecorũ scabiei, cum radice nigri chamæleontis, ita vt tepente decocto abluantur.

Cit vrinam radix cum aqua cocta. Lupini triti, vbi maceratu dulcescere cœperint, cum aceto poti, fastidium detrahunt, & cibi auiditatem faciunt.

Lupinus sylvestris.

Cap. CXXXIII.

Gignuntur & sylvestres lupini, fatiuis similes, sed omnino minores, qui eadem quæ fatiui possunt.

Rapum. Cap. CXXXIIII.

Decocta rapi radix alit, inflationem parit, humentem ac fluxam carnem creat, venerem stimulat: decocto podagræ, pernionésque fouentur, contritóque rapo atque imposito iuuantur: si excauatæ radidici rosaceum ceratum adigatur, & feruenti cinere elique scat, exulceratis pernionibus proficiet. Cymæ eius decoctæ manduntur, & vrinam ciunt. Semen antidotis & theriacis, præsertim quæ sensum doloris auferunt, anodyna vocant, idoneum est: potum contra venena salutare est, venerem cõcitat. Rapum muria cõditum, minus aliméti sufficit: sed multo magis appetentiam recreat.

Sylvestre rapũ. Ca. CXXXV.

Sylvestre rapum in aruis nascitur, scitur, fruticosum in cubiti altitudinẽ assurgẽs, ramosũ, læue in cacumine folia fert læuia, digitali latitudine, aut maiora & fructum in siliquis calyculatis: cúmq; eorũ inuolucra aperiũtur, alia intus siliqua spectatur, quæ quandã capitis speciẽ præbet, in qua semina paruula cõcipiũtur, foris nigra intus alba. Additur in medicaméta quib⁹ ad detergendã cutẽ in facie, tóq; corpore, vtimur: præsertim quæ ex lupini aut arui, tritici aut lolij farina, fieri solent.

Napus. Cap. CXXXVI.

Cocta napi radix inflat, modicum alit. Semen eius potum venenorum vires hebetat, antidotis admiscetur, conditur sale radix.

Radix Cap. CXXXVII.

Radix (q̃ græcis raphan⁹ dicit) excalfacit, flatus gignit, ori suauis est: sed stomacho aduersat, ructu⁹ ciet, vrinã pellit, aluo aptior: summo tamẽ cibo sumi debet, quo magis ei⁹ distributionẽ adiuuet. quũ aũt p̃sumit, cibũ suspendit: quare vomituris cõmodissimè datur ante cibũ. Sẽsuum acié excitat: decocta cõtra veteré tussim, & pituitæ crassitiẽ in pectore, efficax est. Cortex ex aceto mulso

celerius vomitiones mouet: hydropicis commodissimè illinitur, lienosis vtilis, fugillata cum melle rapit, & nomas amolitur: cõtra viperarum ictus auxiliatur, alopecias ad pilum reducit, lentigines cum loliacea farina emendat, his qui fungis stragulantur, tam cibo quàm potu salutaris est. Semen vomitiones facit, vrinam mouet, menses cit, lienem extenuat, cum aceto illitum gangrænas validissimè emarginat, : coctum cum aceto mulso anginis perquàm vtiliter gargarizatur, contra cerastis morsus, potũ ex vino auxilio est.

Rhaphanus syluestris.
Cap. CXXXVIII.

Syluestri rhaphani, quã Romani armoraciã vocãt, folia satiuo similia, sed magis lãpsanã imitãtur: radix gracilis, tenera, subacris. Tam foliũ q̃ radix in olera recipitur: sed hæc excalfacit, vrinã concitat, æstuosa est.

Siser. Cap. CXXXIX.

Siser vulgò cognitum, cuius radix decocta ori grata est, & stomacho, vtilis, vrinam ciet, & appetentiam inuitat.

Lapathũ siue rumex. Ca. CXL.

Ex generib' rumicis, oxylapathum

λαμβανόμενος, ἐμετικώτερος ἁρμόζων ὑδρωπικοῖς, καταπλασθεὶς δὲ ἐυθετεῖ καὶ σπλῆνας· σὺν μέλιτι δὲ νομὰς ἐφίστησι καὶ ὑπώπια αἴρει. βοηθεῖ καὶ ἐχθρωδέστοις, καὶ ἀλωπεκίας δασύνει τρίχους ἀποσμήχει σὺν ἀφρίνῳ ἀλεύρῳ, βοηθεῖ καὶ τοῖς ὑπὸ μυλώνων πνιγμοῖς βεβρωσκόμενος ἢ πνόμενος καὶ ἔμπωμα ἄγει. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῆς ἐμετικόν, οὐρητικόν, σπλῆνος καθαρτικὸν πινόμενον μετ' ὄξους· σὺν ἁλεύρῳ τε βοηθεῖ ἀφεψηθὲν σὺν ὀξυμέλιτι θερμῷ εἰς ἀναγαργάρισμα, καὶ πρὸς κεφάλαια ῥύγματα σὺν οἴνῳ πινόμενον βοηθεῖ, ὄπισθεν δὲ μετ' ὄξους καὶ γλαύκης ἐυτόνως πρὸς ἀφροδίσια.

Περὶ Ραφανίδος ἀγρίας.
Κεφ. ρλη'.

Ραφανὶς ἀγρία φύλλα ἔχει ὅμοια τῇ ἡμέρῳ, πρὸς τὴν λαμψάνης μᾶλλον· ῥίζα δὲ λεπτὴ, μαλακὴ, ὑποδρομίς, λαγαρεύεται δὲ τὰ φύλλα καὶ ῥίζα· ἔφθά· ἔστι δὲ θερμαντικὴ, οὐρητικὴ, κοιλιακή.

Περὶ Σισάρου. Κεφ. ρλθ'.

Σίσαρον γνώριμοι, οὗ καὶ ῥίζα ἐφθὴ εὔστομος, ἐυτόμαχος, οὐρητικὴ, ὀρέξεως πρακτική.

Περὶ Λαπάθου. Κεφ. ρμ'.

Λάπαθον, τὸ μὲν αὐτῷ ὀξυλάπαθον

pathum vocant, quod in acutũ tendit, dura habẽs extrema, in paluſtribus nascẽs. Alius est satiuus, illi dissimilis. Tertiũ genꝰ syluestre, paruũ, plantagini proximũ, humile & molle. Quartum est quod alij oxalida, alij anaxyrida, aut lapathon vocãt. Folia eiꝰ syluestri ac exiguo rumici similia, caule nõ magno, semine subacuto, rubẽte, acri, in caude & agnatis appẽdicibus, emicante. Omnium decocto olere aluus emollit. Crudi illitu, melicerides, rosaceo aut ex oco adiecto, discutiunt. Syluestris & oxylapathi, & eius quam oxalida nominãt, semen ex aqua aut vino vtiliter bibitur, contra dysenterias, & cœliacorum affectus, stomachi fastidia, scorpionum ictus. Quod si quis in potu præsumat, nihil molesti ex ictu patietur. Radices ex aceto coctæ aut illitæ crudæ, lepras, impetigines, & scabrosos vngues persanãt: sed antea locus aceto & nitro in sole perfricandus est. Pruritus corporis, decoctum earum sedat, si foueatur, aut in soliis balnearum confricetur. Coctę in vino & instillatę, auriũ dentiúmq; dolorem mulcent, strumas parotidásque discutiunt,

lienem cum aceto extenuant. Aliqui amoliendis strumis radicum gestamine vtuntur, eas collo appendentes. Tritæ & admotæ fœminarum profluuia sistunt, cum vino autem potæ regio morbo medentur, calculos vesicę comminuunt, menses ciét, scorpionum ictibus auxiliãtur.

Hippolapathon. Ca. CXLI.

Hippolapathon olus est magnũ, in paludibus nascens: easdem habet vires, quas supradicta ramicis genera.

Lampsana. Cap. CXLII.

Lampsana syluestre olus est: plus alit q̃ rumex, & stomacho vtilius. Cuius folia caulésq; coquuntur in cibo.

Blitum. Cap. CXLIII.

Blitum estur oleris modo, aluo vtile est: nullius in medicina vsus.

Malua. Cap. CXLIIII.

MALVA satiua esui longè aptior syluestri: stomacho aduersatur, aluum iuuat, sed multò magis caules: interaneis & vesicæ vtilis. Cruda folia cum salis exiguo mãducata, ægilopas ex melle sanant: verùm cùm cicatricem trahere cœperint, ea demum citra

σωὶ οἴνῳ καταπλασθεῖσα, απ̃ να δὲ σωὶ ὄξει. ᾗ ὁ δέσμαπ̃ πες χρῶνται τοῖς ῥίζαις θερ χοιράδας, θεραπεύοντες τῷ πρα χήλῳ. ἰσχιάσι καὶ ῥοῦν γυναικεῖον θερσταθεῖσα λεῖα, ἀφεψηθεῖσα δὲ σωὶ οἴνῳ ᾗ πινόμενα, ἰκτερικοὺς ἀποθεραπεύοισι, ᾗ λίθους τοὺς ἐν κύστει θρύπτουσιν, ἕμμιλά τε ἄγριοι, καὶ σκορπιοπλήκτοις βοηθοῦσιν.

Περὶ Ἱππολαπάθου. Κεφ. ρμδ.

Ἱππολάπαθον λάχανόν ἐστι μέγα ἐν ἕλεσι γινόμενον. Δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τοῖς θερειημένοις.

Περὶ Λαμψάνης. Κεφ. ρμε.

Λαμψάνη λάχανόν ἐστιν ἄγριον, τερφιμώτερον ᾗ εὐστομαχώτερον τῶ λαπάθου, ᾧ τε φύλλα ᾗ ὁ καυλὸς ἐσθίεται ἑφθά.

*Περὶ Βλήτου. Κεφ. ρμς.

Βλῆτον λαχανεύεται ᾗ τοῦτ̃ ἔστι δὲ εὐκοίλιον, οὐδεμίαν ἔχει φαρμακώδη δύναμιν.

Περὶ Μαλάχης. Κεφ. ρμζ.

Μαλάχη ἐδωδιμωτέρα μᾶλλον ἢ κηπευτὴ τ̃ χερσαίας· κακοστόμαχος δ̃ ᾗ εὐκοίλιος, ᾗ μᾶλλον οἱ καυλοὶ· ἐντέρους δὲ ᾗ κύστεις ὠφέλιμοι. Δύναμιν δ̃ ἔχει τὴν φύλλα ὠμὰ καταπλασθέντα ᾗ μετὰ ὀλίγων ἁλῶν μασηθέντα αἰγιλώπια ἀνασκευάζειν σὺν μέλιτι· πρὸς μὲν τοι τὴ ἀπουλώσει δίχα

δίχα τ̃ ἁλῶν χρηστέον αὐτῇ· ποιεῖ ᾗ πρὸς μελιτωτὰ ᾗ σφηκῶν πλησμὰς καὶ ἀπλασταμένη· καὶν φαγέσι τις δὲ αὐτὴν ὠμὴν λεῖαν σὺν ἁλσὶ, ἄπληστος διαμένει. μ̃ δὲ κρεοῦ καταπλασθεῖσα, ἰχῶρας ᾗ πύρια ἰᾶται. ἑφθὴ δ̃ λεῖα τὰ φύλλα ᾗ σὺν ἁλσὶ ὀπτὰ θέμενα, πυρίασιν ᾗ ἐρυσιπέλατα ὠφελεῖ. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτ̃ μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ἐνέσματα πρὸς δυσμοὺς ἐντέρων ᾗ μήτρας ᾗ σκληρίας ἀρμόδιον. ὁ δὲ ζωμὸς σὺν τ̃ ῥίζαις βοηθεῖ ἑλκώμασι πᾶσι τοῖς θανασίμοις, ξηρᾶ δ̃ δεῖ συνεχῶς πίνοντας. ὠφελεῖ δὲ ᾗ φαλαγγιοδήκτοις ᾗ γάτις κατασπ̃. ὁ δὲ καρπὸς μηδύτης, πινόμενος μετὰ οἴνου, τὰ πρὸς αὐστηρὰ διαχωρήματα πρᾳύνει.

Περὶ Ἀτραφάξεως. Κεφ. ρμέ.

Ἀτράφαξις οἱ δὲ, χρυσολάχανον καλοῦσι, λάχανον γονιμώτερον. διττὸν, τὸ μὲν ἄγριον, τὸ δὲ κηπευτόν. λαχανεύεται δὲ ἑφθὸν. ἔστι δὲ κοιλίας μαλακτικὸν, καταπλασσόμενον δὲ ὠμόν τε καὶ ἑφθὸν, φύματα διαφορεῖ. ὁ δὲ καρπὸς ἀυστηρὸς πινόμενος μετὰ μελικράτου, ὑστέρας θεραπεύει.

Περὶ Κεράμβης.

Κεφ. ρμς'.

Κεράμβη ἢ ἥμερος εὐκοίλιος, ἀκρόξηρος ἐσθιομένη, καθεψηθεῖσα

citra salem vtendum est. Contra aculeatos apium vesparúmque ictus, illita efficax est: eadem cruda cum oleo trita perunctis, non feriuntur. Vlcera manãtia in capite, furfuréque cum vrina sanat. Sacris ignibus & ambustis decocta folia, tritáque, vtilissimè ex oleo imponuntur. Eius decoctum vuluas infesione mollit: prodest erosionibus vesicæ, & intestinorum, vuluæ, sedísque, clystere infusum. Ius decoctæ cũ radice sua, contra omnia venena auxiliatur, si continuò à bibentibus reuomatur. Cõtra phalangiorum morsus remedio est, lac euocat. Semen in vino potũ addito loti syluestris semine, vesicæ cruciatus lenit:

Atriplex. Cap. CXLV.

Atriplicẽ aliqui chrysolachanon vocãt, cognitum olus est. Duo eius genera, syluestre & satiuum. Coctum estur, vt olus. Aluum mollit, panos discutit, siue crudum, siue coctum illinatur. Semẽ cum aqua mulsa potum, regium morbum sanat.

Brassica. Cap. CXLVI.

Brassica satiua aluo est idonea, si modo leuiter feruefacta edatur (nam percocta aluum

uum ſiſtit, ſed multò magis bis cocta, aut quę in lixiuio coquitur) ſtomachum autem malè habet. acrior eſt æſtiua. In Ægypto propter amaritudinem non eſtur. Cæcutiétibus, & tremulis eſſe prodeſt: ſummo cibo ſumpta crapulam diſcutit, & vini noxam reſtinguit. Melior ſtomacho cyma, ſed acrior, & ad ciendum vrinam validior. Ea condita ſtomacho inimica eſt, aluum conturbat. Crudus ſuccus cum nitro & iri deuoratus aluum emollit: cum vino quoque epotus viperarum morſibus auxiliatur: cum fœnigræci farina podagris & articulorum vitiis illinitur: prodeſt & ſordidis vlceribus & vetuſtis illitus: caput purgat naribus infuſus: mẽſes extrahit cum loliacea farina inditus. Folia per ſeſe illita, aut cum polenta trita, conferunt inflammationibus, tumoribúſque: epinyctidas, ignem ſacrum, lepráſque ſanant: carbunculos ex ſale rumpunt: fluentes capillos retinent: cocta, addito melle, aduerſus depaſcentia vlcera, gangrænáſq; valent: lienoſiſq; ex aceto cruda proſunt. Mãſa, deuorato ſucco, retuſam vocem inſtaurant.

Decoctum eiuspotu, aluum & menſes ciet. Flos poſt conceptionem in peſſo ſubditus, partum abortu vitiat. Semen eius, præſertim quæ in Ægypto naſcitur, potum tineas repellit: in antidota theriaca additur, faciei cutem lentiginesq; expurgat. Virentes cauliculi cũ radice cremati, & adipe porci vetuſto excepti, diuturnos laterum dolores mitigant.

Braſsica ſylueſtris.
Cap. CXLVII.

Syueſtris braſsica, maritimis præruptisque locis, magna ex parte gignitur: ſatiuæ ſimilis, ſed candidior, hirſutiórque, amara. Cuius cyma in lixiuia cocta, ori non inſuauis. Folia illitu vulnera conglutinant, & inflãmationes tumoresque diſcutiunt.

Braſsica marina.
Cap. CXLVIII.

Marina braſsica à ſatiua prorſus abhorret, quòd folia ferat rotúdæ ariſtolochiæ, prælonga, tenuia: ſingula à ramulis rubentibus exeunt, ſingulari, vt hedera, pediculo: albo ſucco prædita eſt, ſed pauco, ſalſo guſtu, & aliquantum amaro, pinguì concretu.

Herba

Herba in totum ſtomacho inimica, acris: vehementiſsimè aluum ciet, in cibo cocta. Coquitur propter acrimoniã cũ pingui carne.

Beta. Cap. CXLIX.

Beta duorum generũ eſt, è quibus nigra coquitur cũ lenticula, vt ventrẽ ſiſtat: quod magis radice eius præſtatur. Cãdida aluo vtilis eſt. Vtraq; tamen propter nitroſum humorẽ: quẽ habet in ſe, noxij ſucci eſt. Vnde ſuccus earũ cũ melle naribus inditꝰ, caput purgat, auriũ doloribus auxiliatur. Decoctũ radicis & foliorũ, furfures lendéſq; deterget, perniones fotu mitigat. Crudis foliis vitiligines, nitro antea perfrictas: alopeciarũ inanitates, ſcapello prius exaſperatas: atq; depaſcẽtia vlcera, illini prodeſt. Eruptionibus papularũ, igni ſacro, ambuſtiſque, cocta medetur.

Portulaca. Cap. CL.

Portulacæ vis adſtringit: capitis doloribus, inflammationibus oculorũ, cæteriſq;, cũ polenta imponitur: ardoribus ſtomachi, ſacro igni, veſicæ doloribus, auxilio eſt: commanducata, dentiũ ſtupores ſedat: ſtomachi & inteſtinorum æſtuationem, fluxionéſque mulcet: renes

ὅλη δὲ ἡ πόα, κακοσόμαχος, δειμεῖα, κοιλίας λυπικωτάτη ἑφθὴ βρωθεῖσα. συνέφοισι δὲ αὐτῇ ἔνιοι διὰ τὴν δριμύτητα τὰ λιπαρὰ τῶν κριῶν.

Περὶ Τεύτλου. Κεφ. ρμθ'.

Τεῦτλον διττόν ἐστιν, ὧν τὸ μὲν μέλαν σαλπικώτερον κοιλίας συφακῆ ἔψηθὲν· καὶ μᾶλλον ἡ ῥίζα τὸ δὲ λευκὸν εὐκοίλιον. ἀμφότερα δὲ κακόχυμα διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς νίτρωδες. ὄθεν ὁ χυλὸς αὐτῶν καθαίρει κεφαλὴν ῥινὶ ἐγχεόμενος μετὰ μέλιτος, καὶ ὠταλγίας ἀφελεῖ. τὸ δὲ τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν φύλλων ἀφέψημα, πτύρων καὶ νίδων σμηκτικὸν, καὶ χλιαῖτικὸν προαϋντικὸν καταντλούμενον. ἀμοῖς δὲ τοῖς φύλλοις καταπλάσσειν δεῖ ἀλφοὺς προεκνιτρωθέντας· καὶ ἀλωπεκίας καταπασθέντας, καὶ τὰ νεμόμενα ἕλκη. ἑφθὴ δὲ ἐξανθήμασι καὶ πυείκτοις καὶ ἐρυσιπέλασι ἰᾶται.

Περὶ Ανδράχνης.

Κεφ. ρν'.

Ανδράχνη δύναμιν ἔχει συμπικνὴν· καταπλασσομένη δὲ μετὰ ἀλφίτων κεφαλῆς ἀλγήμασι καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς καὶ τοῖς ἀλλοις. καὶ στόμαχον πυρώσει καὶ ῥιγοπέλασι, καὶ κύστεως ἀλγήμασι βοηθεῖ· βρωθεῖσα δὲ αἱμαδίαν καὶ στόμαχον καὶ ἔντερον πύρωσιν καὶ ῥευματισμὸν προαϋνει νεφροὺς τε δακνομένοις καὶ κύστιν ἐυδιαπέπτως· καὶ τὰς πρὸς συνουσίας ὁρμὰς ἐκλύει· παρεμπλησίως δὲ καὶ ὁ χυλὸς αὐτῆς ἐνεργεῖ πινόμενος καὶ ἐν πυρετοῖς ποιῶν. καὶ πρὸς ἕλμινθας προγύλας, αἵματός τε πίψιν καὶ δυσεντερείας, καὶ πρὸς αἱμορροΐδας καὶ αἱμορραγίας, πολύεφθος γινομένη. καὶ πρὸς σηπὸς δήγματα, καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ δὲ χρησίμως μίγνυται, ἔγκλυσμά τε ὄζει ἐντέρων ῥευματιζομένων. ἢ * δαξομένης μίτυας· καὶ πρὸς ταῖς ἐξ ἐγκαύσεως κεφαλαλγίας σὺν ῥοδίνῳ ἢ ἐλαίῳ ἔμβρεγμα. πρός τε τὰ ἐν κεφαλῇ ἐξανθήματα, σὺν σφακελίζοντα, σὺν ἀλφίτῳ καταπλασσομένη.

*Περὶ Ανδράχνης ἀγρίας.

Κεφ. ρνά.

Ανδράχνη ἀγρία ἔχει αὔτη πλατύτερα φυλλάρια πρὸς τὰ τῆς ἀνδράχνης καὶ δασέα. φύεται ἐν πετρώδεσι τόποις. ἔστιν ὅτε καὶ ἐν κήποις, φύλλα ἔχει ὅμοια ῥαφανίδι, μικρότερα δὲ πολλῷ, πλείονα δὲ καὶ ἁπαλὰ, κεφαλίαι ἐξυθραὶ, ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πολλαὶ ἐπὶ γῆν κεκλιμέναι καὶ μασώμεναι ὑγρὸν καὶ γλίσχει θρμαντικὴν, δριμείαν, ἡκωνικὴν, χοιράδων διαφορητικὴν σὺν ἀξουγγίῳ καταπλασσομένη.

Περὶ

renes & veſicam adiuuat, etiã ſi eroſione ſentiant: veneris impetus exoluit: ſuccus epotus ſimili effectu prodeſt, in febribꝰ valés. Contra teretes vẽtris tineas, cruentẽ excreationẽ, dyſenteriã, hæmorrhidas, & profluuia ſanguinis, percocta efficax eſt. Item contra ſepis morſus. Ocularibus medicamentis vtiliſsimè commiſcetur, interaneis fluxione laborãtibus, atque vuluarum eroſionibus, infunditur: contra dolores, quos æſtus excitauit, caput ex roſaceo & oleo fouetur: eruptiõnes papularum in capite, cum vino emendat: vulneribus quæ ad ſyderationẽ ſpectant ex polenta illinitur.

Andrachne ſylueſtris.

Cap. CLI.

Andrachne Sylueſtris paruis eſt foliis & latioribꝰ q̃, portulacę hirſutis. Naſcitur ĩ petroſis, eſt qñ & in hortis, folia oleæ, ſed minora multo. Verũ plura, tenuioráq; cauliculis rubricãtibus ab radice vna frequẽtibꝰ, inclinãtibꝰ in terrã. Hi mãſi in ſuccũ facile ſoluũt tenacẽ liquore cũ quodã ſalis guſtu. Facultas eius calfacere acrẽ vim obtinẽs, & exulcerãs ſtrumis illinitur cũ axungia vt diſcutiat.

Aſpa-

Asparagi. Cap. CLII.

Corruda siue sylueſtris aſparagus vulgaris eſt notitiæ. Huiꝰ cauliculi in cibo cocti ventrẽ emolliunt, vrinã cient. Radicis decoctũ contra vrinę difficultatẽ, regium morbũ, renũ vitia, & coxendicũ cruciatus, in potu proficit: cũ vino autẽ, phalãgiorum morſibus auxiliatur. Si decocti ſuccus ſuper dente cõtineatur, eius dolori medetur. Semen potũ ad eadẽ valet. Canes, vt aiunt, ſi decoctũ bibãt, emoriuntur. Aſparagũ etiã naſci prodiderũt, arietis cornibus contuſis, atque defoſsis: quod, quãtum equidẽ ſentio, planè à veritate abhorret. Altilis autẽ aſparagꝰ multis ramis fruticat, foliis fœniculi, lógis, numeroſis: radice rotũda, grandi, ſpongiã habente. Huius teneri cauliculi triti in vino albo, renum dolores ſedant. Aſſus autẽ coctúsve, vrinę ſtillicidiũ, difficultatẽq;, ac dyſenterias, mitigat. Radix cum vino aut aceto cocta, luxatos artꝰ mulcet. Decocta cũ ficis aut ciceribus ſumpta, regiũ morbũ ſanat: coxendicis cruciatus ſtrãguriámque leuat. Alligata radix, aut hauſtũ eius decoctũ, conceptum adimit, & ſterilitatem adfert.

Plan-

Περὶ ἀσπαράγου. Κεφ. ργ΄.

Ἀσπάραγος πετραῖος ἢ μυόκαν θα γνώριμος, οὗ τὸ καυλίον ἑψηθὲν, καὶ βρωθὲν, κοιλίαν μαλάσσει καὶ οὖρα κινεῖ. τῶν δὲ ῥιζῶν τὸ ἀφέψημα πινόμενον βοηθεῖ δυσουρίαν, ἰκτερικοῖς, νεφριτικοῖς, ἰσχιαδικοῖς· φαλαγγιοδήκτοις δὲ μετ' οἴνου ἀφεψόμενον. καὶ ὀδόντων ταλαιπωρίαις δὲ κρατουμένοις τὸ ἀφέψημα τοῦ ἐπὶ τῶν πινομένων ὀδόντος. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ αὐτὰ καὶ τὸ σπέρμα πινόμενον. φασὶ δὲ καὶ τοὺς κύνας πίοντας τὸ ἀφέψημα αὐτῶν ἀποθνήσκειν. ἐνίοι δὲ ἱστόρησαν ὅτι ἐάν τις κριοῦ κέρατα συγκόψας κατορύξῃ, σύεται ἀσπάραγος· ἐμοὶ δὲ ἀπίθανον.

Ὁ μυόκαν ἀσπάραγος οὗτος, θάμνος ἐστὶ πολύκλαδος, φύλλα ἔχων πολλὰ, μακρὰ, ὁμοια μαραθρῳ· ῥίζα στρογγύλη μεγάλη, ἔχουσα κόνδυλον. οὗ πινομένου τὸ καυλίον λειούμενον μετὰ οἴνου λευκοῦ, παύει φρενίτιδας. ἐφθὸς δὲ ἢ ὀπτὸς λαμβανόμενος, παύει φραγγουείας καὶ δυσουρείας, καὶ δυσεντερίας. ἡ δὲ ῥίζα αὐτοῦ ἑψηθεῖσα ἐν ὄξει ἢ οἴνῳ, παύει στόματα. ἐφθὴ δὲ μετὰ σύκων καὶ ἐρεβίνθων λαμβανομένη, ἰᾶται ἴκτερον. καὶ παύει ἰσχιάδα καὶ φραγγουείαν. πεταπλομένη δὲ ἡ τὸ ἀπόζεμα αὐτὴ πινόμενον, παύει ἀτόκιον καὶ ἄγονον.

Περὶ Ἀρνογλώσσου.

Plantago. Cap. CLIII.

Duo plantaginis genera: minor folia habet anguſtiora, minora, molliora, læuiora, & tenuiora: cauliculo anguloſo in terram inclinato: floribus pallidis: ſemine ſummis caulibus emicante. Altera maior, lætior, virentiorque, latis conſtans foliis, oleracei generis: cuius caulis cubiti altitudinem petit, anguloſus, ſubruber, à medio ad verticem tenui ſemine circundatus: radicibus nititur teneris, hirſutis, candidis, digitum craſsitudine æquantibus. Naſcitur in lacunoſis, ſepibus, & locis humidis. Multò vtilior magna eſt. Vim habent folia exiccatoriã, conſtringentem: quare omnibꝰ malignis vlceribus, & fluxioni opportunis atque elephanticis, ſordidiſq; illita proſunt. profluuia ſanguinis, vlcera quæ ſerpunt, epinyctidas, carbunculos, nomáſque cohibẽt: vetera vlcera & inæqualia cicatrice obducunt, chironia ſanant, ſinus conglutinant: morſibus canis, ambuſtis igni, inflãmationibus, panis, parotidibus, ſtrumis, ægilopiis, illita cum ſale proſunt. Coctum cum aceto & ſale olus, dyſentericis, cœliacisque ſumptum ſubuenit.

Datur

Περὶ Ἀρνογλώσσου. Κεφ. ργ΄.

Ἀρνόγλωσσον διττόν ἐστι· τὸ μὲν μικρόν· τὸ δὲ μεῖζον· ἔχει δὲ τὸ μὲν μικρὸν φύλλα στενώτερα καὶ μικρότερα, καὶ μαλακώτερα καὶ λειότερα καὶ λεπτότερα· καυλίῳ δὲ γωνιοειδεῖ κεκλιμένῳ ὡς ἐπὶ πῆχυ μάλιστα, αὐξητῷ ὠχρᾷ· τὸ δὲ σπέρμα ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν. Τὸ δὲ μεῖζον εὐρυφυλλότερον, πλατύφυλλον, λαχανώδες· καυλὸς δὲ ὀπὸ τούτου γωνιώδης, εὐσαρκὴς, ὕψος πήχεως ἐκ μέσου μέχρι κορυφῆς σπέρματι στεφανούμενος λεπτῷ. ῥίζαι δὲ ὑπεισὶν ἁπαλαὶ, λευκαὶ, πάχος δακτύλου. γηγενῆται δὲ πρὸς τοῖς τέλμασι καὶ φραγμοῖς καὶ ἐνύδροις τόποις. εὐχρηστότερον δὲ τὸ μεῖζον. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ξηραντικὴν, συστατικὴν· ὅθεν καὶ καταπλασσόμενα πρὸς παντὸς κακοήθη καὶ ῥεφανιῶντα καὶ ἀκάθαρτα ἕλκη ἁρμόζει· ἔχει δὲ καὶ εὐμορφίαν, νομὰς, αὐθέρακας, ἕρπητας, ὀπινυκτίδας· ἀπουλοῖ καὶ ἕλκη χρόνια καὶ αὐθιμαλα, καὶ τὰ χειρώνια ἰᾶται, καὶ κόλπους παραγκολλᾷ· καὶ τὰ γαγγραινώδη καὶ πυρίκαυτα φλεγμονὰς, παραστάσας, φύγεθλα, χοιράδας δὲ καὶ αἰγίλωπα σὺν ἁλσὶν ὑποπλασσόμενα ὠφελεῖ. ἑφθὸν δὲ τὸ λάχανον μετ' ἁλῶν καὶ ὄξους λαμβανόμενον, δυσεντερικοῖς καὶ κοιλιακοῖς ἁρμόζει.

Δίδο-

Datur & in locum betæ cum lenticula coctum. Et ad aquam inter cutē cui leucophlegmatiæ nomen est, datur & herba decocta post aridas epulas, sic vt media antecedat: comitialibus & suspirioſis data proficit. Foliorum succus, colluta subinde oris vlcera, purgat: cum cimolia aut ceruſa igni ſacro medetur: fiſtulis infuſus prodeſt, lippitudinibus & aurium doloribus idem ſuccus inſtillatur. Additur quoque in oculorum collyria. Gingiuis cruore ſuffuſis, & ſanguinis reiectionibus, potu confert: clyſtere dyſentericis infunditur, contra tabem datur in potu, aduerſus ſtrangulationes vuluæ in vellere ſubiicitur, etiam ſi vulua fluxione laboret. Semen ex vino potum, alui fluxiones & ſanguinis excreationes ſiſtit. Decocta radix & manducatu, & collutione, dentium dolores ſedat: eadē cum foliis, vlceribus renum & veſicę in paſſo datur. Ferunt treis radices cum tribus vini cyathis, & pari aquæ modo, tertianis auxiliari: & quatuor, quartanis. Sunt qui radicis geſtamine, diſcutiendis ſtrumis vtantur.

Lauer ſeu

δίδοται δὲ καὶ μετὰ φακῆς αὐ-
τὴ σεύτλων συνεφθόμενον, κα
πρὸς λευκοφλεγματίαν μετὰ τ
ξηροφαγῆσαι, μέση δίδοται
πόα ἐφθή· ποιεῖ δὲ καὶ ὀπλητ
κοῖς, καὶ ἀθυμητικοῖς δεδομέν
ὁ δὲ χυλὸς τῶν φύλλων, τὰ ὀ
σόματ ἕλκη αὐανθῆναι ποιε
χῶς διακλυζόμενος· ζωὸ δὲ μ
μωλίᾳ ἢ ψιμυθίῳ, ἐᾶται τὰ ἐ
ρυσιπέλατα· σύεγγά τε ἐγκλυ
ζόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς ἀπο
γίας καὶ ὀφθαλμίας ἐπιτιθέμε
νος ὁ χυλός. καὶ κολλυρίοις μι
γνύμενος. ϗ πρὸς οὖλα αἱμορ
ῤῥοῦν, καὶ πρὸς αἷμα ἀναγ
μένα, καὶ πρὸς αἷμα δυσεν
τερικὸν ἐγκλυζόμενος, πίνετα
δὲ καὶ πρὸς φθίσιν καὶ πρὸ
ὑστερικὰς πνίγας προσίδεται δ
ἐείῳ, καὶ ὑστέρᾳ ῥευματιζομέν
καὶ ὁ καρπὸς δὲ πινόμενος μετ
οἴνου, τὸν τῆς κοιλίας ῥευμα
πισμοὺς καὶ πτύσεις αἵματος ἴ
πέχει. ἡ δὲ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα καὶ
διακλυζομένη ϗ διαμασωμένη
γη, ὀδοντιλγίας παύει· πρὸς δὲ
τὰ ἐν κύστει ἕλκη ϗ νεφρῶσι δι-
δομένη ἡ ῥίζα ϗ τὰ φύλλα μεθ' ἁλ
κέος. φασὶ δὲ ῥίζας τρεῖς ποθεῖ-
σας μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ϗ ὕ
δατος ἴσου, τριταίῳ βοηθεῖν· τε
ταρταίῳ δὲ τέσσαρας ῥίζας. ἔνια
δὲ ϗ ἐν δέσματι χωῶν τὴν ῥίζ
πρὸς χριεσάδας ϗ διαφορήσεις.

Περὶ Σίου.

LIBER II. 113

Περὶ Σίου. Κεφ. ρνδ'.

Σίον τὸ ἐν ὕδασιν εὑρίσκεται
ἐν τοῖς ὕδασι θαμνίον ὀρθόν, λι-
παρόν, φύλλα ἔχον πλατέα ἱπ-
πομελίνῳ ἐοικότα, μικρότερα δὲ
ϗ καὶ ἀρωματίζοντα. ἄκρᾳ ἐπιόμε-
ναι φά τε, καὶ ὠμὰ λίθοις θρύ-
πτει καὶ ἀποκρίνει· οὖρά τε κινεῖ,
ϗ ἔμβρυα καὶ ἔμμηνα ἄγει, δυ-
σεντερικοῖς τε χρήσιμα βρωθέν-
τα. Κρατεύας δὲ ἱστορεῖ ὡσαύ-
τως τοῦ σίου· πόα θαμνοειδὴς ὀλί-
γα ἔχουσα φύλλα παρεμφερῆ μεί-
ζονα ἡδυόσμου, μέλανα, παρεγ-
γίζοντα ἐυζώμῳ.

Περὶ Σισυμβρείου. Κεφ. ρνέ.

Σισύμβρειον (οἱ δὲ ἕρπυλλον
ἄγριον καλοῦσιν) ἐν χέρσοις φύε-
ται, ἔοικε δὲ ἡδυόσμῳ κηπαίῳ, πλατυ-
φύλλότερον δὲ ϗ ἐυωδέστερον, σε-
φανωματικόν. Δύναμιν δὲ ἔχει
θερμαντικήν· αἱμόζει δὲ πρὸς φαγ
δαινείας ϗ λιθιάσεις τὸ σπέρμα
σὺν οἴνῳ πινόμενον· ϗ στόφους καὶ
λυσμοὺς παύει. τὰ δὲ φύλλα ἐπι-
πλάττει) πρὸς κεφαλαλγίαν μ
τ κροτάφων ϗ τὸ μετώπου· πρὸς
τε σφηκῶν πλησὰς καὶ μελιττῶν.
ἴσχει δὲ ϗ ἐμέτοις ποθέν.

Περὶ Ετέρου σισυμβρείου.

Κεφ. ρνς'.

Σισύμβρειον ἕτερον, οἱ δὲ, καρ-
δαμίνθιον, οἱ δὲ, καὶ τοῦτο σίον
καλοῦσιν. ἔνυδρός ἐστι πόα, κα-
τὰ τὰ αὐτὰ τῷ σίῳ φυομένη.

καρ-

Lauer ſeu ſium.

Cap. CLIIII.

Sion in aquis inuenitur, frutice pingui, recta, foliis latis, oluſatro ſimilibus, ſed minoribus, & odoratis. Quę cruda cōcta, éque eſu, calculos rumpunt, atque excernunt: vrinas cient, mēſes & partus extrahunt, dyſentericis in cibo auxiliatur. De ſio Crateuas tradit, herbā eſſe fruticis ſpecie, pauca folia ferentē, rotūda, maiora quàm menthæ, nigra, & ad erucam accedentia.

Siſymbrium. Cap. CLV.

Siſymbrium (alij ſerpillum ſylueſtre vocant) in ſolo inculto naſcitur, menthæ hortenſis ſimilitudine, odoratius, latiore folio. Inſeritur coronis. Calfaciendi vim habet: contra ſtillicidia vrinæ, calculoſque, ſemen ex vino bibitur, tormina & ſingultus ſedat. Folia in capitis dolore, fronti aut tēporibus illinuntur: item contra veſparum apiúmque ictus. Vomitiones potu cohibet.

Alterum Siſymbrium.

Cap. CLVI.

Alterū ſiſymbrij genus, quod aliq cardaminā, alij ſion appellant. Ea herba riguis gaudet, & eiſdē in locis, quibus ſion proP uenit;

uenit: quæ ideò nonnullis cardamina nominatur, quod gustu cardamum, id est nasturtiũ, repræsentet. Folia primum rotunda prodeunt, adulta erucæ modo finduntur. Id excalfacit, vrinas mouet, crudũ estur, purgat lentigines, cutísq; vitia in facie, noctibus impositũ, matutiníque detractum.

Crithmum. Cap. CLVII.

Crithmum, seu potius, vt aliqui, crithamon, fruticosa & vndique foliosa herbula est, cubiti altitudinem ferè petẽs. Nascitur in maritimis, & petrosis: foliis pinguibus, numerosis, albicantibus, veluti portulacæ, latioribus, & longioribus, salso gustu, flores candidi sunt, & semen, ceu rorismarini, odoratum, molle, rotundum, quod siccatum rumpitur: habet intus tritici modo nucleum: radices digiti crassitudine, tres aut quatuor, grati odoris & iucundi. Radix, semen, & folia incocta vino, potu vrinæ difficultati & regio morbo auxiliantur: menses cient, estur crudum coctúmve in olere, seruatur etiam in muria.

Coronopus. Cap. CLVIII.

Coronopus oblõga herbula est, per

καρδαμίνλω δ' ἔνιοι λέγουσι, δ
τὸ ἐοικέναι καρδάμῳ πλὴ
σιν. φύλλα ἔχει τὸ μὲν πρ
τον περιφερῆ, ἀυξόμενα δὲ
ζεται ὡς τὸ τοῦ ἐυζώμου. ἔστ
θερμαντικὸν, οὐρητικὸν, ἐμβρύ
των δὲ καὶ ὠμὸν, ἀποκαθαίρει
ἢ φακοῖς, καὶ ἔφηλιν καταπλ
δέντα δ' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἔως
δὲ ἀποκλυδέν.

Περὶ Κείθμου. Κεφ. ρν

Κείθμον οἱ δὲ, κρίταμον, κ
μωδες ὅτι βοτάνιον, ἀμφιλαφὲ
ὠδει πῆχυν τὸ ὕψος. φυόμενον
πεδώδεσι καὶ παραθαλασσίοις τ
ποις, φύλλοις ὠδίπλεον λιπαρ
καὶ ὑπολεύκοις, τοῖς τῆς ἀβρ
χης παρεοικόσι, πλατυτέροις
τοι καὶ* ὀπιμηκεστέροις, ἁλμυ
ζοισι δὲ ὡσὲς πλὴ γεύσιν, α
λευκὰ, τὸν δὲ καρπὸν ὡς ὦρ Νέ
γωνοειδὲς μελανὸν, ἐυώδη, σπ
γύλον, ὃς ξηρανθεὶς δίεται· ἔ
ἔνδον ὡς πυρρὸν ἔχει τὸ ἀπέρμ
ρίζας δὲ δακτύλλ τὸ πάχος, πε
ἢ τέσσερας, ἐυώδεις, ἢ δείας. δ
νται δὲ ὁ καρπὸς καὶ ῥίζα κα
τὰ φύλλα ἐναφεψηθέντα οἴνῳ λ
πινόμενα, βοηθεῖν δυσουρούσι λ
ἰκτεικοῖς· κινεῖ καὶ ἡ κατάμ
νια, λαχανεύεται ἑφθὸν τε κ
ὠμὸν ἐδιόμενον, καὶ ταριχεύ
ται ἐν ἁλμῃ.

Περὶ Κορωνόποδος. Κεφ. ρν

Κορωνόπους πρόμικος βοτά

ἐπιφὰς ἑρπυλλῶδες, καπνι
ματισμένον τὰ φύλλα λαχανεύε
ται ὃ καὶ τὸ τοῦ ἐφθὸν· ῥίζαν λεπτὴν
ἔχον, συμπικνὴν, ἐδιομένην ὡσὲς
κοιλιακοὺς ποιοῦσαν. γίνεται δὲ ἐν
χέρσοις τόποις, καὶ ἐν δώμασι καὶ
ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Περὶ Σόγχου. Κεφ. ργθ'.

Σόγχου δύο εἴδη· τὸ μὲν, γὰρ
ὄζειν ἀγριοδέστερον καὶ ἀκανθωδέ
τερον· τὸ δὲ, τρυφερώτερον καὶ
ἐδώδιμον, καμπὲς δὲ γωνιοειδὴς
ἐνίοτε καὶ ὑπόρυθρος· φύλλα ἔχει
ἐν διασημάτων ἐκπιμένα πλὴ
ὠδει φέρειαν. δύναμις δὲ αὐτῶν
ὄζει ψυκτικὴ, μετείως ὑποσύ
φουσα· ὅθεν στομάχῳ καυσουμέ
νοις καὶ φλεγμονὰς, καταπλασσό
μενοι ἀφελοῦσιν. ὁ δὲ χυλὸς κα
χου καταπεφύγει, καὶ χάλα κα
ταπο, πεφοβημένος δὲ ἐν ἐείῳ,*
δακτύλων καὶ μήτρας φλεγμο
καταπλασθεῖσα σκορπιωλήκτοις
ἀρήγει. Ὁ δὲ ἕτερος σόγχος ὁ
καὶ τρυφερὸς, δενδρώδης ὢν, καὶ
πλατύφυλλος· τὰ δὲ φύλλα διεῖ
λε τὸν χαμαιλέοντα· καὶ οὗτος δὲ τὰ
αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Σέρεως. Κεφ. ρξ'.

Σέρεις διοσή· ὧν ἡ μὲ ἀγρία, π
χρὶς ἡ καὶ κιχώρειον καλουμένη· ἡ
δέ τις ἐστὶ καὶ πλατυφυλλοτέρα,
καὶ ἐυστομαχωτέρα τῆς κηπευτῆς.
καὶ ταύτης

est, per terram repens, fissis folliis: coquitur in olere: radicem habet tenuem, adstringentem, quæ in cibo cœliacis facit. Prouenit in aggeribus, & locis incultis, & secus vias.

Sonchus. Cap. CLIX.

Sonchi duo genera: syluestrior quidã est, & magis spinis horret: alter teneritate quadã mollescit, cibis expetitus, angulofo caule, inani, interdũ rubẽte: foliis in ambitu per interual la dissectis. Vtriusq; vis refrigerat, modicè adstringit: vnde æstuanti stomacho & inflãmationibus illiti prosunt. Succus eorũ stomachi rosiones sorbitione mitigat, lac elicit, in vellere appositus sedis ac vuluæ collectionibus opitulatur. Tã herba q̃ radix illita vibratis à scorpione ictibus subuenit. Alter sonchus tenerior, arboris instar, latis cõstans foliis: caulẽ in ramos exeuntẽ folia distinguunt: sed ad eadem pollet.

Seris siue intybus.

Cap. CLX.

Seris duũm generum est: altera syluestris, quæ picris & cichorion vocatur: altera satiua, latioribus foliis constat, stomacho quàm hortensis vtilior.

Quæ iterum in duas ſpecies di geritur: vna folio latiore prodit, lactucarum ſimillima: altera anguſtiore eſt folio, & guſtu amara. Vtraque refrigerat, & adſtringit, ſtomacho vtiliſsima: aluú ſiſtit cocta, ſi cum aceto adſumatur. Sylueſtres ſtomacho meliores: quandoquidem æſtuantem ipſum, & quẽ imbecillitas vexet, cibo leniũt. Cardiacis per ſe, aut cum polenta, vtiliter illinuntur: podagris, & oculorũ inflammationibus auxilio ſunt. Herba cum radice illita, percuſsis à ſcorpione ſubuenit, igni ſacro cũ polenta medetur. Succus cum ceruſa, & aceto, valet ad illitus eorum, quæ refrigerationem deſiderant.

Chondrilla. Cap. CLXI.

Chondrilla, quã aliqui cichorion, alij ſerin appellant, caulẽ, flores, & folia habet cichorio ſimilia: qua ex cauſa nõnulli ſyl ueſtris intubi ſpeciẽ eſſe ꝓnũtiarũt, verùm tenuior tota eſt: in cuius ramulis, gũmi maſtiches ſimillimũ tuberculo fabæ inueniri ſolet: quod cũ myrrha tritũ & linteo appoſitũ, inſtar oliuæ, fœminarum menſes trahit. Tuſa cum radicibus herba, adiecto melle, diuiditur in paſtillos,

καὶ ταύτης δὲ διττὸν εἶδος· μιᾷ γάρ τις ὀξὶ θριδακοειδὴς καὶ πλατύφυλλος· ἡ δέ, στενόφυλλος καὶ ἔμπικρος. * πάσαι δὲ συσπαστικαὶ, ψυκτικαὶ καὶ ὑποδιαχωρητικαὶ· ἰσάσι δὲ καὶ κοιλίαν ἐφισταμένας· μετ' ὄξους λαμβανόμεναι. καὶ μάλιστα αἱ ἄγριαι ὑποδιαπεπτικαί· βρωθεῖσαι γὰρ ἀπονωτέρα τὸ στόμαχον παρηγοροῦσι καὶ κατασύμμετρον. καταπλασσόμεναι μετὰ σὺν ἀλφίτῳ καὶ καθ' ἑαυτὰς καρδιακοῖς εἰσὶ χρήσιμοι· πυρετοῖς καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς βοηθοῦσιν. ἡ δὲ πόα καὶ ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα, σκορποπλήκτοις ἀρήγει· καὶ ἐρυσιπελατώδεσιν σὺν ἀλφίτῳ ἰᾶται· σὺν ὑδρομελίτῳ δὲ καὶ ὄξει ἔστιν ὁ χυλὸς αὐτῶν ὀπτήσεως τῶν ὑγρῶν δεομένων.

Περὶ Κονδρίλλης. Κεφ. ρξα'.

Κονδρίλλη, ἥν δὲ, καὶ τοῦτο κιχορίου καλοῦσιν ἢ σέριδα, τὰ μὲν φύλλα καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ ἄνθη ἔχει κιχωρίῳ ὅμοια· ὅθεν καὶ εἶδός αὐτὸ πινὲς εἶπον σέριδος ἀγρίας λεπτότερον δὲ τὸ ὅλον· ὧδε δὲ πῶς πλωναρίοις αὐτοῖς εὑρίσκεται κάμμι ὅμοιον μασίχῃ, μεγέθει κυαμίαι· ἅ πινα πεσσευθέντα μετὰ σμύρνης λεῖα, ἐν ὀδονίῳ, μέγεθος ῥαίας, ἔμμηνα ἄγει. ἡ δὲ πόα σὺν τῇ ῥίζῃ κοπεῖσα, εἰς προχόσεις ἀναπλάσσεται μιγνυμένου μέλιτος, οἳ πινες διεφθέντες καὶ νίτρῳ μιγέντες, ἀφροὺς ἀποσμήχουσιν. ἀνακολλᾶ δὲ καὶ τείχας τὸ κόμμι· καὶ ἡ ῥίζα ὑπὸ προσφάλοσποιεῖ εἰς τὰ αὐτὰ, βαπτομένης εἰς αὐτὴν βελόνης, καὶ πεσσαγομένης τοῖς θριξίν. ἀμύζει δὲ καὶ πεσὲς ἔχεις σὺν οἴνῳ πινομένη. καὶ κοιλίαν ἵστησιν ὁ χυλὸς αὐτῆς ἐφθεὶς σὺν οἴνῳ καὶ πεδεὶς, καὶ καθ' αὐτόν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος κονδρίλλης, φύλλον δὲ ἔχει πλατύβροχον, πεφυκὸς, ὅπου γῆς ἐστρωμένον. κυμινὸν δὲ ὀπτοῦ μέσον· ῥίζαν δὲ λεπτὴν, ἕλικωδεξανθον, ὀπτοῦ μέσην. δύναμιν δὲ ἔχει ὁ χυλὸς καὶ τὰ φύλλα, πεπτικήν. ὁ δὲ ὀπὸς τειχῶν ἐν βλεφάροις ἀνακολλᾷ πτερυγίοις. φύεται δὲ ἐν χεώδεσι καὶ ἐρασίμοις χωρίοις.

Περὶ Κολοκύνθας. Κεφ. ρξβ'.

Κολόκυνθα ἐδώδιμος· ὠμὴ καταπλασθεῖσα λεῖα, οἰδήματα καὶ ἀποσήματα πραΰνει. τὸ δὲ * ξέσμα αὐτῆς παιδίοις σιρίωσιν, ὠφελίμως καὶ μετὰ βρέγματος καταπλάσσεται· πρὸς ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς καὶ ποδαγρικὰς ὁμοίως. ὁ δὲ χυλὸς τῶν ἀπὸ πάντων θλιβέντων, πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ· καὶ πρὸς κωματώδεις ἐγχριόμενος ὠφελεῖ· ὅλης δὲ αὐτῆς ἀποξεσθείσης καὶ ἐκθλιβείσης ὁ χυλὸς

ſtillos, qui nitro admiſti vitiligines emaculant. Gummi inordinatos pilos replicat: quod item tenera radix efficit, ſi intincta ſucco acus, pilis admoueatur. Contra viperas in vino pota proficit. Succus decoctæ, in vino, aut per ſeſe potus, aluum ſiſtit. Aliud habetur chondrillæ genus, folium ferens oblongum, circumroſum, humi ſparſum, caulem ſucco madentem lacteo: radice tenui, rotunda, leui, vegeta, flaueſcente, ſuccoſa. Cuius & caulis, & folia concoquendi vim habent. Succus incommodos palpebrarum pilos reflectit. Naſcitur in lætis & cultis.

Cucurbita. Cap. CLXII.

Cucurbita eſui apta: cruda, trita illitu tumores, & abſceſſus mitigat. Ramenta eius infantibus contra capitis ardorem, quam ſyriaſin vocant, in ſincipite illinuntur: oculorum inflammationes podagráſque refrigerant. Succus è ramentis tuſis per ſe, aut cum roſaceo infuſus, aurium doloribus auxiliatur: aduſtiones cutis in ardenti febre illitu adiuuat: totius feruefactæ, & expreſſæ

succus, cum melle exiguo, & nitro potus, aluum leniter resoluit. Vinum in cucurbitam recentem excauatam infusum, si mistum sub diuo teneatur, potu aluum leuigabit.

Cucumer satiuus.

Cap. CLXIII.

Satiuus cucumis aluo, & stomacho per q̃ vtilis habetur, refrigerat, corruptioné nõ sentit, vesicæ prodest, olfactu reuocat, quos animus liquerit. Semé modicè vrinã mouet: cum lacte aut passo, vesicæ exulcerationibus subuenit. Illita cum vino folia, morsus canũ sanãt: & epinyctidas, cum melle.

Pepones. Cap. CLXIIII.

Peponis caro in cibis, vrinã cit: inflammationes oculorum illita sedat. Raméta eius cõtra adustionem infantium, quam syriasin vocant, sincipiti imponuntur: fronti admota, oculorum fluxiones auertũt. Succus cum semine, adiecta farina, siccatus in sole cogitur in smegmata, quæ faciem repurgãt, & nitorem afferunt. Radix ficca, & ex hydromelyte pota, drachmæ pondere, vomitioné mouet. Si quisquam moderatè secundum cœnam vomere cupiat, geminis obolis sit cõtẽtus.

Sanat

ὁ χυλὸς πηγάμωνος μετὰ μέλιτος βραχέος ϗ νίτρου, κοιλίαν λύει κούφως. ϗ εἴ τις κοιλάνας αὐτῷ ὠμῷ μιλῷ, ἐγχέας τὸ οἶνον ϗ ἐξαιρήσας, κεφάσας τε* πὶν νῆστις, μαλάττει κοιλίαν κούφως.

Περὶ Ἡμέρου σίκυος.

Κεφ. ρξγ΄.

Σίκυος ἥμερος ἐυκοίλιος, ἐυστόμαχος, ψυκτικὸς, οὐ φθειρόμενος, κύστει ἁρμόδιος, ἀφακτικὸς λειποθυμιῶν ὀσφραινόμενος. καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆ μετρίως ἐρπτικὸν ἁρμόζον σὺν γάλακτι ἢ γλυκεῖ πρὸς τὰς ἐν κύστει ϕλύκαινας. τὰ δὲ φύλλα αὐτῆς σὺν οἴνῳ καταπλασθέντα, κυνόδηκτα ἰᾶται σὺν μέλιτι δὲ ὀπινκτίδας.

Περὶ πέπονος. Κεφ. ρξδ΄.

Ἡ δὲ τοῦ πέπονος σαρξ καὶ αὐτὴ οὐρητικὴ ἐδιομυής. καταπλασθεῖσα τῶ ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς παύει. τὸ δὲ βρέγμα αὐτοῦ σειῶσι παιδίοις ϗ τὸ βρέγμα τοὺς ὀπτίδεται, καὶ ῥευματιζομένοις ὀφθαλμοῖς αὐτὴ αὐακολλήματος κατὰ τοῦ μετώπου. ὁ δὲ χυλὸς σὺν τῷ σπέρματι μιγεὶς ἀλεύρῳ καὶ ξηρανθεὶς ἐν πλίνθῳ, σμῆγμα γίνεται ῥυπτικὸν ϗ λαμπρωτικὸν προσώπου. ἡ δὲ ῥίζα ξηρὰ ποθεῖσα σὺν ὑδρομέλιτι < ὁλκῆ, ἐμέτοις κινεῖ. εἰ δέ τις πρωΐως ἀπὸ δείπνου ἐμέσαι θελήσειεν, ἁρκίσουσιν ὀβολοὶ β΄. ὑγιάζει

ὑγιάζει δὲ καὶ κυεία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος.

Περὶ Ἱρίδακος ἡμέρου.

Κεφ. ρξε΄.

Θείδαξ ἥμερος ἐυχόμαχος, ὑπολύχνια, ὑπνωτικὴ, κοιλίας μαλακτικὴ, γάλακτος κατασκική. ἑψηθεῖσα δὲ γίνεται προφιλωτέρα. ἄπλυτος δὲ ἐπιπλύη, σωμαχικοῖς ἁρμόζει. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῆς πινόμενον, τοῖς σωεχῶς ὀνειρώττουσι βοηθεῖ. καὶ σωφροσύναν ἀποφέρει. αὐτοὶ δὲ σωεχῶς ἐδιόπλυσαι. ἀμβλυωπίας εἰσὶ ποιητικαί. ταριχεύονται δὲ ϗ ἁλμῃ, ἐκκαμιλίσασαι δὲ, ἔχουσί τι παρεμφέρειαν τῇ τοῦ χυλοῦ καὶ ὅπου δυνάμει τῆς ἀγείας Ἱρίδακος.

Περὶ Ἀγείας Ἱρίδακος.

Κεφ. ρξς΄.

Ἡ δὲ ἀγεία Ἱρίδαξ ἔοικε τῇ ἡμέρῳ, κωλωδεστέρα δὲ ϗ τοῖς φύλλοις λευκοτέρα, καὶ ἰχνοτέρα καὶ τραχυτέρα ὑπάρχουσα· πικρὰ δὲ πρὸς* τῇ γεύσει, ὁμοίωται δὲ κατὰ* πᾶσαν τὴν δύναμιν μήκωνι. ἄγειν ϗ ὅπὸν αὐτῆς ἔνιοι μίσγουσι τῷ μηκωνίῳ. καθαίρει δὲ μελ* ἐξυχράτου πιθεὶς ὀβολοὺς δυοῖν ὀβολῶν ὁλκὴ, ὑδαρῶς δὲ κατὰ κοιλίαν, ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἄρτεμα ϗ ἄχλυν, ποιεῖ καὶ πρὸς ὀπτικώσεις ἐγχειρούμενον σὺν γυναικείῳ

Sanat quoque illita cum melle vlcera concreta in modum faui, quæ ceria vocant.

Lactucæ. Cap. CLXV.

Lactucæ satiuæ, quibus natura refrigatrix inest, stomacho gratæ habentur: somnũ conciliãt, aluũ emolliunt, lac euocãt: verùm decoctæ magis alũt, stomachicis illotas esse prodest. Epotũ semen, assiduas libidinum imaginationes in somno, cõpescit, & veneri refragatur. Ipsæ verò frequentiores in cibo, claritati oculorũ officiunt: inflãmationibus, & ignib⁹ sacris opitulãtur, muria condiuntur. Cũ in caulé exierunt, vim quãdá nanciscũtur, succo aut lacti syluestris lactucæ simílem.

Lactuca syluestris.

Cap. CLXVI.

Syluestris lactuca satiuæ similis est, sed longior caulis, & candidiora folia, graciliora, & asperiora: amaro gustu est, & viribus aliquantum papaueri similis: vnde lacteum eius succũ aliqui meconio permiscuerũt. Aquam per aluum elicit, potus in aceto mulso succus ad duos obolos: argema caliginemq; repurgat, cõtra adustiones efficaciter illinitur, cũ

lacte mulierũ. In ſumma, ſomnum allicit: doloris leuamentũ præſtat, menſes trahit, contra ſcorpionum, & phalangiorum ictus bibitur. Semen, nõ aliter, quàm ſatiuæ, libidinũ imaginationes in ſomno amolitur, ac veneré arcet. Succus ad eadẽ valet, ſed viribus infirmior. Reponitur in fictili nouo lac eius antea, vt in aliis liquaminibus moris eſt, inſolatum.

Gingidium. Cap. CLXVII.

Gingidiũ, aliqui lepidion, in Syria, & Cilicia plerũque naſcitur: herbula ſylueſtri paſtinacæ ſimilis, tenuior, & amarior: radice parua cãdicãte ſubamara. Olus hoc crudum, coctum, cõditúmve eſtur magna ſtomachi vtilitate: vrinam cit. Decoctum ex vino potum veſicæ prodeſt.

Scandix. Cap. CLXVIII.

Scandix, ſylueſtre olus eſt, amarum, ſubacre: quod crudũ coctúmve manditur, ſtomacho & ventri vtile. Decoctum in potu, veſicæ, renibus, & iocineri confert.

Caucalis. Cap. CLXIX.

Caucalis, quam alij ſylueſtre daucum vocant, cauliculo eſt dodrantali, aut maiore, ſubhirſuto: foliis apio ſimilibus, fœniculi modo per extrema multifidis, hiſpidisq; candida in cacumine vmbella, ſuauiter olente. Crudum coctúmve olerum modo eſtur, vrinã mouet.

Eruca. Cap. CLXX.

Cruda eruca venerem largiore cibo concitat. Semẽ eodem effectu prodeſt: vrinam cit, concoctioni prodeſt, aluo perquàm commodata. Semine ad cõdiméta vtũtur: quod, vti in longum tempus aſſeruetur, adiecto lacte aut aceto, digerunt in paſtillos. Gignitur etiamnum ſyluestris eruca, maximè in Iberia, quæ occidentem ſpectat: cuius ſemine pro ſinapi incolæ vtuntur. Vrinam vehementius pellit, multò ſatiua acrior.

Ocimum. Cap. CLXXI.

Ocimum vulgò cognitum. Id copioſiore cibo oculorum aciẽ hebetat, aluum mollit, ſpiritum mouet, vrinam pellit, lac euocat: ægrè tamen cõficitur. Illitum cum polline polentæ, aceto & roſaceo, pulmonum inflammationibus auxilio eſt: draconis marini, & ſcorpionis ictibus per ſe prodeſt: & cum vino Chio oculorum doloribus. Succus viſus caliginem abſtergit, deſtillatiões exiccat.

Semen

Semen potum conuenit atram bilé gignentibus, difficili vrinę, inflatisq; naribus hauſtũ, ſubinde mouet ſternutaméta: quod idem herba efficit, ſed oculos premi neceſſum eſt, cũ ſternutamentũ vrget. Sunt qui in cibis abdicandũ cenſeant: quandoquidem manducatum, & in ſole poſitum, vermiculos creat. Aphri autem adiiciunt, ſi feriantur à ſcorpione, qui ocimum ederint, nullo conflictari dolore.

Orobanche. Cap. CLXXII.

Orobãche cauliculus eſt, ſeſquipedalis, & interdũ maior, ſubruber, hirſutus, tener, ſine folio, pinguis: flore ſubalbido, aut in luteum vergente: radice digiti craſsitudine, &, cum aridítate flacceſcit caulis, fiſtuloſa. Hanc inter quædam legumina naſci conſtat, & ea ſtrangulare: vnde orobanche ſibi cognomẽtum vſurpauit. Eſtur, vt olus, cruda, & in patinis, aſparagi modo, decocta. Legumentis addita, coctionem accelerare creditur.

Barbula hirci. Ca. CLXXIII.

Barbula hirci, q̃ ab aliis come vocatur, breui eſt caule: foliis croci: radice longa, dulci, ſupina: magno ſuper caulem calyce, è cuius ſummo ſemen nigrum depẽdet, vnde nomen inditũ eſt. Herba eſui apta eſt.

Ornithogalũ. Ca. CLXXIIII.

Ornithogalũ cauliculus eſt tener candicans, tenuis, ſeſquipedalis, tribus aut quatuor in cacumine mollibus agnatis: à quibus flores, pdeũt, foris herbacei, & cum hiãtes ſe pãdũt, lactei viſuntur, inter quos diſſectum, cachryos modo, capitulum emicat. Coquitur cũ pane, vt melanthiũ. Radix bulboſa, cruda & cocta manditur.

Tubera. Cap. CLXXV.

Tubera rotũdæ radices ſunt, ſine caule, ſine foliis flaueſcentes: vere fodiũtur, cruda & cocta eduntur.

Smilax hortenſis. Cap. CLXXVI.

Hortenſis ſmilax, frutex, cuius ſemen à nõnullis lobia vocatur: folia habet hederę, molliora tamẽ: tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuolutos: qui tantum adoleſcunt, vt topiarias ſcenas repræſentare videant: ſiliquas fœ nigræci, pfert longiores & toroſiores, in quibus ſemina renum ſimilia, ſed inæquali colore recluduntur: quæ quadã ex parte fuluescũt. Siliquas cocta, cum

cta, cum semine in oleribus, asparagi modo estur. Vrinam ciet, & tumultuosa somnia facit.

Medica. Cap. CLXXVII.

Medica cum recenter prodiit, foliis & caule trifolio prętensi similis est: procedés verò folia contrahit, caules edés trifolij, & siliquas corniculorum modo intortas, in quibus semen lentis magnitudine depédet. Id siccatum, iucundi saporis gratia, conditaneo sali admiscetur. Viride, quibus refrigeratione opª est, illitu suffragatur. Herba tota pro gramine vtuntur, qui pecora alunt.

Aphaca. Cap. CLXXVIII.

Aphaca in aruis nascitur, altior lente, tenuibus foliis: siliquas lenticulam maiores fert, in quibus terna quaternáve semina nigra, lente minora, continétur: quæ adstringendi vim habent: quare torrefacta, stomachi aluique fluxiones sistunt, si fresalentis more decoquantur.

Porrum capitatum. Cap. CLXXIX.

Capitatũ porrũ inflationẽ facit, noxiũ succũ creat, tumultuosum somnũ parit, vrinã ciet, aluo accómodat, extenuat, oculorum

λαχανεύεσ δὲ εἰς βρῶσιν ὁ καρπὸς ἐφόμβως σὺν τῷ σπέρματι ὡς ἀσπάραγος. οὐρητικὸς ὢν καὶ δυσέντερος.

Περὶ Μηδικῆς. Κεφ. ροζ.

*Μηδικὴ ἔοικε μὲν ἄγρῃ φυομένῃ τριφύλλῳ τῇ ἐν λειμῶσι· πετομένη δὲ σκληροτέρα γίνεται, καμπύλους ἀνιεῖσα τριφύλλῳ ὁμοίους, ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα περισπείρεται φακοῦ τὸ μέγεθος, ἐπιγραμμένον ὡς κεράπιον. ὅταν ξηρανθὲν, μίγνυται πόσματος χάριν τοῖς ἁρτυτοῖς ἁλσί. χλωρὸν δὲ καταπλασθὲν ὠφελεῖ τὰ λύσεως δέοντα. ὅμοια δὲ τῇ πόᾳ χρῶνται οἱ κτηνοτρόφοι ἀντὶ ἀγρώστεως.

Περὶ Αφάκης. Κεφ. ροη.

Αφάκη θαμνίον ὀξὺ φυόμενον ἐν ἀρούραις, φακοῦ ὑψηλότερον, λεπτόφυλλον· τὰ δὲ ἐπ' ἄκρῳ σπέρματα μείζονα * θυλάκια τοῦ φακοῦ πεπεικότα τῶν σπερματίων τριῶν ἢ τεττάρων μεγάλων καὶ μικροτέρων φακοῦ. Δώσουσι δὲ ἔχει τὰ σπέρματα συμπικρὸν· ὅθεν ἴσχει καὶ ῥεῦμα κοιλίας καὶ στομάχου φθορικὰ καὶ ἑρπητικὰ σπέρματα καὶ ἕλκη ὡς ὁ φακός.

Περὶ Πράσου Κεφαλωτοῦ.

Κεφ. ροθ.

Πράσον κεφαλωτὸν φυσῶδες, κακόχυμον, δυσέντερον, οὐρητικὸν, ἐυκοίλιον, λεπτωτικὸν, ἀμ-

κλυωπίας ποιητικὸν, καταμηνίων ἀγωγὸν, βλαπτικὸν, κύστεως εἴλκωμένης καὶ νεφρῶν· συνεψηθὲν δὲ πτισάνῃ καὶ βρωθὲν ἀνάγκῃ τὰ ἐν θώρακος. ἢ ὁ κόμμι αὐτῷ ἐψηθεῖσα ἐν θαλάσσῃ καὶ ὄξει, εἰς ἐγκάθισμα χρῆσιμεύει πρὸς μύσιν καὶ σκληρίαν ὑστέρας. ἀπογλυκαίνεσ ὁ καὶ ἀφυσότερον γίνεσ δυσὶν ὕδασιν ἐψηθὲν, καὶ ἀποβραχὲν ἐν ὕδατι ψυχρῷ. ὁ δὲ καρπὸς δριμύτερος ἔχων τι καὶ σύψεως· ὅθεν αἷμα ὁ χυλὸς αὐτὸ ἵστησι σὺν ὄξει, καὶ μάλιστα τὸ ἐκ μυκτήρων φθόμενον, μάννης ἢ λιβανωτοῦ μιχθέντος. ἀφροδισιάζειν τε παρορμᾷ· καὶ πρὸς τὰ ἐν θώρακι πάντα σὺν μέλιτι ὀφελεῖ βρωθέν· καθαίρει δὲ καὶ τὴν ἀρτηριώδη φλέβα ἐπιτιθέμενον ὑγρὸν πυκνῶς ἀμαυρωτικὸν ὄψεως γίνεσ· κακοστόμαχον δέ ἐστιν. ἀρμόζει καὶ θηριοδήκτοις σὺν μέλιτι πινόμενος ὁ χυλός· καὶ αὐτὸ δὲ καταπλασσόμενον ὠφελεῖ, βοηθεῖ καὶ ὠταλγίαις ὁ χυλὸς καὶ ἠχοῖς, σὺν ὄξει καὶ λιβανωτῷ καὶ γάλακτι ἢ ῥοδίνῳ ἐγχεόμενος. αὐτὸ δὲ καὶ ἰσχυρὸς τὸ φύλλα μετὰ ῥοῦ ἐπὶ τὰ ὄλφα καταπλασσόμενα καὶ ἐπιγυκτίδας ἰᾶται, ἐπιπλασσόμενον, τὸ μὲν τοι σπέρματος < β'. μ'. μύρτων ἴσων πόσει, ταῖς χρονίοις ἀναγωγαῖς τ αἵματος ἐπιχρίσιν.

Περὶ

oculorum aciem hebetat, mẽses pellit, sed lędit exulceratam vesicam, renésque: cum ptisana verò coctum, esu pectoris vitia extrahit. Coma eius in aqua maris, & aceto cocta, in desessionibus, ad præclusiones vuluæ, & duritias, vtilis habet. Porrum bis aqua mutata coctum, tum frigida maceratum, dulcescit, & multò minº inflat. Semen acrius est, & quandam adstrictoriã vim habet: quare succus cum aceto, addito thure aut manna, sanguinis profluuia sistit, maximè si naribº erũpat. Venerem stimulat: contra omnia thoracis vitia tabémq;, p delinctu efficax est: arteriã esu purgat, sed si assiduè estur, visus obscuritatẽ inducit: stomacho aduersatur. Succus ex melle potus, aut illitº, cõtra bestiarũ morsus auxilio est: ipsum quoque cum aceto aut thuris polline, lacte aut rosaceo, vtiliter aurium doloribus, & sonitui instillatur. Varos tollunt folia illita cum vua rhois, qua ad obsonia vtuntur: epinyctidi medentur, crustas ex sale illita rumpunt, veteres sanguinis reiectiones cohibent, si binis drachmis, & æquali baccarum myrti pondere bibantur.

Ampelopra-

Ampelopraſum. Cap. CLXXX.

Ampelopraſú ſtomacho magis aduerſat, & plus porro excalfacit: vrinam & menſes vehementius ciet. Id contra ſerpentium morſus eſſe cõuenit.

Cepa. Cap. CLXXXI.

Cepa longa acrior eſt, quàm rotunda, item flaua quàm candida, & ſicca quàm viridis, & cruda quàm cocta, aut ſale cõdita. Omnes tamen mordent, flatus gignunt, appetentiã inuitant, ſitim mouẽt, & extenuãt: faſtidiũ pariunt, & expurgant: aluo vtiles ſunt. Eæ detractis purgamẽtis in oleum cõiectæ, hæmorrhoidas, reliquosq; excretionum exitus referãt, ſubditæ pro balanis. Succus cum melle illitus, oculorum hebetudinibus, argemis, nubeculis, & incipientibus ſuffuſionibus auxiliatur: anginę eodẽ perungũtur: ſuppreſſos menſes pellit, caput purgat naribus infuſus: canis morſibus cũ aceto, ruta, & melle illinitur: cũ aceto autem peruncta in ſole, vitiligines ſanat: & cũ pari ſpodio, ſcabras lippitudines ſedat: varos cũ ſale reprimit: contra calceamentorum attritus, cum gallinaceo adipe vtilis eſt: citę aluo ꝓdeſt: in

Περὶ Ἀμπελοπράσου. Κεφ. ρπ΄.

Ἀμπελόπρασον, κακοστομαχώτερον τοῦ πράσου, θερμαντικώτερον δὲ καὶ ὀρεκτικώτερον· κατάμηνιον ἀγωγόν. Θηριοδήκτοις δὲ βιβρωσκόμενον ἀρμόζει.

Περὶ Κεφαλῆς. Κεφ. ρκα΄.

Κέφαλον ἀριμύτερον τοῦ μακροῦ τῷ στρογγύλου, καὶ τὸ ἔξω δὲ τῷ λευκῷ, καὶ τὸ ἔνερθεν τῷ χλωρῷ, καὶ τὸ ὠμὸν τῷ ὀπτῷ καὶ παιγμῷδες. ἔστι δὲ ἅπαντα δηκτικὰ καὶ πνευματωτικά, ὀρέξεως ἐγκλητικά, ἀποπτωτικά, διῳδήν, ἀκοάς, ἀπαυδαρτικά, εὐκοιλια. ἀναστομωτικὰ ἐκκρίσεων τῶν τε δηλίων καὶ αἱμορροΐδων, ἀντιβαλάνου δὲ πεσσοῖς θέντα λεπτύνοντα καὶ εἰς ἕλαιον ἐμβληθέντα. ὁ δὲ χυλὸς ἐλαίου ἐμβληθέντος σὺν μέλιτι βοηθεῖ ἀμβλυωποῦσιν, ἀχλύσι, νεφελίοις, καὶ ἀχλυώδεσι τοῖς ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς. κινεῖ τὰ καταμήνια καὶ ἄγει, ἔγχυτος τε καθαρτικὸς διὰ ῥινὸς κεφαλῆς· κωδύκτοις δὲ κατάπλασμα μετ' ἁλὸς καὶ πηγάνου καὶ μέλιτος· σὺν ὄξει δὲ ἐν ἡλίῳ καταχρισθεὶς ἀλφοὺς ἰᾶται· μετ' ἴσου δὲ ἀποδίου ψωρόφθαλμίας παύει, καὶ ἰόνθους σὺν ἁλὶ στέλλει· σὺν ὀρνιθείῳ δὲ στέατι πρὸς ἐκτείμματα ὑποδήματος χρήσιμος· καὶ πρὸς ῥεῦμα κοιλίας καὶ δυσηκοΐαν καὶ συρισμούς, καὶ πυορροοῦντα ὦτα.* καὶ πρὸς ταῖς ἀπολήψεις τῶν ὑδάτων τῶν ἐν τοῖς ὠσὶν ἁρμόζει. καὶ πρὸς ἀλωπεκίας παραπεισόμενος, τάχιον χας. ἔστι δὲ τὸ κρόμμυον κεφαλῆς πλεῖον βρωθὲν, ἐφηθὲν ἧ οὐρητικώτερον γίνεται. πλέον δὲ ἐδόμενον ἐν νόσοις λιθαργοις ποιεῖ. τῶτο τοίνυν ἐφηθὲν καὶ καταπλασθὲν σὺν σαφίδι ἢ σύκῳ, φύματα πέψῃ καὶ διαῤῥήσσει.

Περὶ Σκορόδου. Κεφ. ρκβ΄.

Σκόροδον τὸ μὲν, ἔστιν ἥμερον καὶ κηπευτὸν, καὶ τῶτο ἐν αὐλίῳ πῶ μονοκέφαλόν ἐστιν,* καλοῦσι δὲ τὰ ἐν ἀυτῷ ῥᾶγας ἄλλιδας.* ἔστι δὲ καὶ ἄγριον ὀφιόσκορδον καλούμενον. Δύναμιν δὲ ἔχει δριμεῖαν, θερμαντικὴν, ἐκκριτικὴν φυσώδη, καὶ κοιλίας ταραχτικὴν, ξηραντικὴν στόμαχου, δίψης πιωτικὴν, ἐμπνευματώσεως δηλητικὴν, καὶ ὀπφανείας ὀμμάτων ἀμβλυωπτικὴν, βιβρωσκόμενον,* καὶ πρὸς τὸν ξενισμοὺς τῶν ὑδάτων ἁρμόζει, ἀρτηρίας λαμπρύνει, καὶ βῆχας χρονίας παρηγορεῖ, ὠμὸν τε καὶ ἑφθὸν ἐδόμενον· φθείρας δὲ καὶ κόνιδας φθείρει σὺν ἀφεψήματι ἐλαίᾳ πινόμενον· καὶ ἐν μέλιτι φυραθὲν, ὑπώπια καὶ ἐμπεκίας ἰᾶται καταχριόμενον· ἐπὶ δὲ τῶν ἐμπεκιῶν σὺν

in auribus ſonitũ, ac grauitatẽ emendat: ad purulẽtas aureis, & eliciendã earũdem aquam, valet: alopeciæ earũ ſucco ꝓfricantur, qui celerius, quàm alcionium pilos euocat: largiore cibo cepa capitis dolores ciet, coctaq; vehemẽtius vrinã pellit: eos lethargicos efficit, q valetudinib⁹ aduerſis, vt etiã cocta, plus æquo veſcant: elixa, & cũ paſsisvuis, et fico illita, tuberacula cõcoquit, & celerrimè rũpit. Alliũ. Cap. CLXXXII.

Allium quoddã ſatiuum atq; hortẽſe habetur, quod in Ægypto, ſingulari, vt porrum, capite cõſtat, cui⁹ nucleos aglitas, Græci nominant. Aliud eſt ſylueſtre, quod Ophioſcorodon, id eſt anguinũ, vocant. Vis allij acris eſt: excalfacit, mordet, exceruit, aluũ turbat, inflationes facit, ſtomachum exiccat, ſitim gignit, flatum permouet, ſummam corporis cutem exulcerat, aciem oculorũ eſu hebetat, cõuenit & cõtra aquarum mutationes, vocem clarificat, veterẽ tuſsim crudum coctũve lenit: potũ autem cũ origani decocto, pediculos, & lẽdes enecat: cremati cinis illit⁹ fugillationib⁹ cũ melle, & alopeciis cũ nardino vnguine, medetur: eruptiones

eruptiones papularum cum oleo & sale sanat: vitiligines, lichenas, lentigines, vlcera capitis manãtia, lepras, & furfures, cum melle eximit: cum thure, & teda decoctum, dẽtium dolorem leuat, si in ore conuincatur: contra venenatos muris aranei morsus, cũ ficulneis frõdibus, & cumino illinitur. Feruefactæ comæ ius, fœminarũ defessionibus additũ, mẽses & secundos partus extrahit. Alliũ eiusdẽ gratia suffitur. Factũ ex eo, & nigra oliua intritũ, quod myttoton vocant, esu citrinam, ora venarum patefacit, hydropicis vtile.

Scorodoprasum.

Cap. CLXXXIII

Scorodoprasum magnitudine porrum equat, qualitatum porri, & allij particeps: vnde pmiscuas sibi vires ex vtroq; vẽdicauit, effectus allij, & porri præbens: inefficacius tamẽ. Coctum, porri modo, dulcescit, & in olerum vicem transit.

Sinapi. Cap. CLXXXIIII.

Sinapi hortẽse, aliqui napi vocãt. Eligi debet adultũ, valde rufum, nõ magnopere siccũ, sed qđ fractũ internè viresc at, & veluti quodã succo madeat, cę siũ colore: siqdé recés id genus tẽpestiuũ

σωὺ ναρδίνῳ μύρῳ καὶ ἁλοὶ ᾗ ἐλαίῳ, ἐξανθήματα θεραπεύ- ἀφίστησι δὲ καὶ ἀλφοὺς καὶ λειχῆνας καὶ φακοὺς· ἀχῶ ἐφ' ἑ τε πήγεα ᾗ λέπρας σὺν μέλιτι μετὰ δαδίου δὲ ᾗ λιβανωτῷ ἰ- ψηθὲν, ὀδοντα λγίαν διαφατ- μὸν ἐν τῷ στόματι κουφίζει μυγαλῆς τέ ὄζι κατάπλασμα σὺν συκῆς φύλλοις καὶ κυμίνῳ. τῆς δὲ κόμης τὸ ἀπόζεμα ἑλκ- θισμα ἐμιλιῶν καὶ δευτέρων ἀγωγόν· θρὲς τὸ αὐτὸ δὲ ᾗ πο θυμιάματι. τὸ δὲ ἐξ αὐτῆ ᾗ μελάγης ἐλαίας γινόμενον πέμ- μα, καλλιθμον δὲ μύρτον, σύσημον κινεῖ ᾗ ἀνασομοῖ· χρήσιμον δὲ ᾗ ὑδρωπικοῖς ὄζιν.

Περὶ Σκορδοπράσου.

Κεφ. ρπγ.

Σκορδόπρασον φύεζ ὡς πράσον μέγα, μετέχον τῆς τῦ σκόρδου καὶ τῦ πράσου πειότητος· ὅθεν καὶ πλῶ δυάμιν μικτὴν ἔχει ποιῶ ὅσα ᾗ τὸ σκόρδον καὶ τὸ πράσον· ἀνεμιλώ ως μὲν ποι. λαχανεύεται ᾗ εἰς βρῶσιν δὲ τὸ πράσον ἐφόμιμον ᾗ ἀπογλυκαμόμενον.

Περὶ Σινήπεως. Κεφ. ρπδ.

Σίνηπι ἢ νάπυ, σπλέρου τὸ μὴ καταξηρὸν καὶ καταπυρρὸν ἀδρὸν, ἀλλ' ὁ δὴ θλαδὲν, ἔνδοθεν χλωρὸν καὶ οἱονεὶ ἔγχυλον, γλαυκόν· πρόσφατον γὰρ καὶ ἀκμαῖον τὸ πιοῦτον. δυώμεως δὲ θερμαίνειν, λεπτύνειν, ὀπτᾶσθαι, ἀποφλεγματίζειν διαπνοὴν. μιγὲς δὲ ὁ χυλὸς αὐτῦ ὑδρομέλιτι, πρὸς ἀντιάσθας ᾗ τὰς χρονίους τραχύτητας τῆς ἀρτηρίας ᾗ τυλώσεις, ἀναλαμβανόμενος ἁρμόζει· πρόσαχθὲν ᾗ τοῖς μυκτῆρσι λεῖον, πίπτει μοὺς κινεῖ· ὀπληπτικοῖς τε βοηθεῖ ᾗ ὑστερικῶς πνιγομένας δὲ χείρει· καὶ ἐπὶ ληθαργικῶν καταπλάσσεται ξυρηθείσης τῆς κεφαλῆς. μιγὲν δὲ σύκοις ᾗ ὀπτεθὲν ἄχρι φοινίξεως, ἁρμόζει πρὸς ἰσχιάδας ᾗ σπληνας, ᾗ καθόλου εἰς πᾶν χρόνιον ἕλκωμα, ὅπου τῦ ὑπφάνειαν βουλόμεθα τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ. θεραπεύει ᾗ ἀλωπεκίας καταπλασθὲν, πρόσωπον δὲ καθαίρει, καὶ ὑπώπια αἴρει σὺν μέλιτι ἢ σταλίσκῳ ἢ κηρωτῇ. σὺν ὄξει δὲ πρὸς λέπρας ᾗ λαχμὰς ἀγρίους πεχρίεται· πήγεται δὲ καὶ πρὸς φθόδους ξηρόν. ὡς ἅλφιτα ὀπταύμενον τῷ ποτῷ, ὀπισθοτόνοις τε ἐμπλάστροις καὶ ῥωϊκοίαις μίγνυται χρησίμως· δυσηθμον τῇ ἀκοῇ, μετὰ σύκου ὠφελεῖ· ὁ δὲ χυλὸς αὐτῦ σὺν μέλιτι ἁρμόζει πρὸς τὸ ἀμβλυωπίας ᾗ τραχέα βλέφαρα. ἐγχριόμενος

tempestiuum habetur. Ad calfaciendũ, extenuandũ, extrahẽdum, efficax est. Ad eliciendam capitis pituitam manditur: cõtra præduros tonsillarũ tumores, ac veterem callosamq; arteriæ scabritiẽ, succus ex aqua, & melle, conueniẽter gargarizatur: sternutamenta ciet, tritũ & naribus admotũ: comitialibus quoque auxiliatur. Fœminas vuluæ strangulatu oppressas excitat: lethargicis, deraso capite, illinitur cum ficis admistum, donec rubescat locus, & ad coxendicum cruciatus impositum, ad lienes, & omne genus dolores confert, cum permutandæ valetudinis causa, ex alto vitia extrahenda sunt. Alopecijs illitũ medetur, faciem purgat, fugillata cum melle, adipe aut cerato rapit. Ferę impetigines & lepræ, eo cum aceto perunguntur: contra febrium circuitus aridum bibitur, aut potui polentæ modo, inspargitur: extrahẽtibus emplastris, scabiemq́ extenuantibus, vtiliter admisceri solet: tritum, grauitati aurium & sonitui, cum fico impositum prodest. Succus ad hebetudines oculorum & genarum scabritias magna vtilitate illinitur.

Expreſſus recenti ſemine ſuccus, in ſole ſiccatur.

Naſturtiũ. Cap. CLXXXV.

Naſturtium optimum conſtat eſſe Babylonicum. Omnium ſemen eſt acre: excalfacit, ſtomacho aduerſatur, aluum turbat, tineas excutit, lienem imminuit, partus exanimat, menſes cit, venerem ſtimulat, ſinapis & erucæ ſimile intelligitur. Lepras & impetigines abſterget. Illitum cum melle, lienem extenuat, fauos expurgat, pulmonum vitia extrahit, ſorbitionibus incoctum. Serpentium venenis potum reſiſtit, atque eas ſuffitu fugat: capillorũ defluuia cohibet: carbunculos ad ſuppurationem perducit, & rumpit: coxendicibus cum polenta commodè ex aceto illinitur, tumores collectionésq; diſcutit, emittit furunculos, illitum cum muria. Herbæ ad omnia eadem effectus, licet minor.

Thlaſpi. Cap. CLXXXVI.

Thlaſpi, herbula anguſtis foliis, digitali longitudine, in terram verſis, ſuppinguibus, in cacumine diuiſis: binũm dodrantum cauliculo, tenui, non ſine adnaſcentibus ramis: fructu circa ipſum totum, ab extremo

χυλίζει δὲ ἔπι χλωρὸν τὸ σπέρμα, καὶ τὸ ἀποθλιβὲν ξηραίνει ὑπὸ ἡλίῳ. Περὶ καρδάμου. Κεφ. ρπδ΄.

Κάρδαμον κάλλιστον μὲν ἔστιν ὃ δοκεῖ τὸ ἐν τῇ βαβυλῶνι κάρδαμον. παντὸς δὲ τὸ σπέρμα θερμὸν, ἰσχυρὸν, δριμὺ, κακοστόμαχον, κοιλιακὸν, ταραχῶδες, καὶ ἕλμινθας ἐκβάλλον, ἀπλῆ δὲ μειοῖ, ἐμβρυοφθεῖρα, ἐμμηνα κινοῖ, σπερματικὰς παρορμᾷ, ἔοικε δὲ σινήπει καὶ εὐζώμῳ. ἀποσμήχει λέπρας καὶ λιχῆνας· σὺν μέλιτι δὲ ἀπλῆ τὰ παχέα καταπλασσόμενον, καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν ἀδένων διαφορεῖ, καὶ τὰ ὀγκώδη τῶν ἀρθρητικῶν παθῶν ὠφελεῖ. καὶ τὰ ἐν τοῖς ἰσχίοις ἀποστήματα ῥήγνυσι· κινεῖ δὲ καὶ καταμηνίων, καὶ ἔμβρυα φθείρει. Ἰσχυρὰ δὲ κρατεύσας καὶ ἕτερον θλάσπι, ὃ τινες ὡρσικὸν σίναπι καλοῦσι, πλατύφυλλον καὶ μεγαλόριζον· καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς.

Περὶ Δεάβεως. Κεφ. ρπε΄.

Δεάβεως πόα πήχεως ἔχουσα ὕψος, ῥάβδοις λεπτὰς, παχὺ ἐκφυομένας. δὲ τὰ φύλλα ὥσπερ λεπιδία, ἀπαλώτερα δὲ καὶ λευκότερα. ἔστ' ἄκρα δὲ σκιάδιον καθάπερ ἀκτῖς. ἔχον αὖθι λεπτὰ, ταύτης ἡ πόα σωθήσεται τῇ πίσσῃ μάλιστα ἐν καππαδοκίᾳ. ὁ δὲ καρπὸς ἀντὶ πεπέρεως μίγνυται τοῖς φαρμάκοις.

Περὶ Ερυσίμου. Κεφ. ρπϛ΄.

ΕΡΥΣΙΜΟΝ φύεται ἐπὶ τὰς πόλεις, καὶ οἰκόπεδα, καὶ κήπους, φύλλα δὲ ὅμοια εὐζώμῳ ἀγρίῳ ἔχει. καυλία ἰσοπαχῆ, αὖθι μικρὰ ἕως ἄκρων

ἰσοπάχη ἐξ ἄκρου ἐν ᾧ σπέρματα ἐμφερῆ καρδάμῳ, δίσκοειδῆ, οἷον ἐν τετλασμένον (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν) αὖθος δὲ ἰσοπάλευρον. ἐν* ὁδοῖς καὶ ἐπὶ τοίχων καὶ ἐπὶ θριγκῶν φυόμενον· σπέρμα δὲ μικρὸν, θερμαντικὸν· χολὴν ἄνω τε καὶ κάτω καθαῖρον, πεσὸν πλῆθος ὀξυβάφου· ἐγκλύζεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιαδικοὺς· ἄγει δὲ καὶ αἷμα πόδων, καὶ τοὺς ἐντὸς ἀποστάσεις ῥήγνυσι· κινεῖ δὲ καὶ καταμηνία, καὶ ἔμβρυα φθείρει. Ἰσχυρὰ δὲ κρατεύσας καὶ ἕτερον θλάσπι, ὃ τινες ὡρσικὸν σίνηπι καλοῦσι, πλατύφυλλον καὶ μεγαλόριζον· καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς.

Περὶ Δεάβεως. Κεφ. ρπζ΄.

Δεάβεως πόα πήχεως ἔχουσα ὕψος, ῥάβδοις λεπίδας, παχὺ ἐκφυομένας. δὲ τὰ φύλλα ὥσπερ λεπιδία, ἀπαλώτερα δὲ καὶ λευκότερα. ἔστ' ἄκρα δὲ σκιάδιον καθάπερ ἀκτῖς. ἔχον αὖθι* λεπτὰ, ταύτης ἡ πόα σωθήσεται τῇ πίσσῃ μάλιστα ἐν καππαδοκίᾳ. ὁ δὲ καρπὸς ἀντὶ πεπέρεως μίγνυται τοῖς φαρμάκοις.

Περὶ Ερυσίμου. Κεφ. ρπή.

ΕΡΥΣΙΜΟΝ φύεται ἐπὶ τὰς πόλεις, καὶ οἰκόπεδα, καὶ κήπους, φύλλα δὲ ὅμοια εὐζώμῳ ἀγρίῳ ἔχει. καυλία ἰσοπαχῆ, αὖθι μικρὰ ἕως

extremo in latius ſe pandente: ſemine naſturtij incluſo lẽticulæ vaſis effigie, niſi quod infringitur (vnde nomen accepit) flos albicat. Naſcitur in ſemitis, & ſepibus, foſsísque. Semen aſperi guſtus, excalfaciens: bilem vtrinque extrahit, potum acetabuli menſura: pdeſt iſchiadicis infuſum: ſanguinem potu educit, internas ſuppurationes rumpit: menſes ciet, ſed partus enecat. Alterum thlaſpi tradit Crateuas, quod aliqui Perſicõ ſinapi vocant, latis foliis, radicibus magnis: vtile iſchiadicorum infuſioni.

Draba. Cap. CLXXXVII.

Draba herba ad cubiti altitudinem aſſurgit, tenues ſpargens ramos, & ex vtroque latere folia, ceu lepidij, ſed molliora, & candidiora: in cacumine verò ſambuci vmbellã gerit, cãdidos flores habentẽ. Herba hæc cũ ptiſana coquitur, in Cappadocia maximè. Semen aridũ pro pipere obſoniis admiſcẽt. Irio Ca. CLXXXVIII.

Eryſimon, Latini irionẽ vocãt, iuxta vrbes, rudera hortóſque naſciẽ, foliis erucæ ſyluestris: cauliculis in lori modũ lẽtis et obſequioſis: floribꝰ luteis,

siliquis in cacumine gracilib⁹, vt fœnogræco, corniculatis: semine nasturtij, exiguo vrentis gustus. Contra thoracis fluxiones efficax est, & si purulenta extusiuntur: regio morbo, & coxendicibus prodest: contra venena in delinctu cũ melle datur: illinitur ex aqua aut melle vtiliter cæcis carcinomatis, parotidibus, duritiis mammarum, & testium inflãmationibus. In totum extenuat, & calfacit. Mitius multò ad clysteres fiet, si aqua madescat atque torreatur, vel linteo illigatũ, pinsita farina oblitum perassetur.

Piper. Cap. CLXXXIX.

Piper in India nasci, breui arbore traditur: quæ inter initia, prælongum fructum, veluti siliquam promit, quod longũ piper est: habet int⁹ aliquid tenui milio simile, quod tandem in perfectũ piper euadit. Id autem suis tẽporibus dehiscens, pandensq; sese racemos emittit, grana ferẽtes qualia videmus. Ea acerba cãdidum piper faciũt, aptũ ocularibus remediis, antidotis, & medicaminibus, quæ cõtra venenata parantur: theriaca vocant. Longum verò vehemẽtius mordet, & ἄκρων δὲ λοβοὶ κερατοειδεῖς, ἰσχνοὶ ὡς τίλιδος· ἐν οἷς σπερμάτια μικρὰ καρδάμῳ παραπλήσια, πυρώδη κατὰ τὴν γεῦσιν. ποιοῦντα πρὸς θώρακος ῥευματισμὸν, ἐμπύους, βῆχας· ἴκτερον, ἰλιγγιάδας, σπληνὸς μυδν σὺν μέλιτι. πίνε⁾ ϗ πρὸς τὰ θανάσιμα φάρμακα. καταπλασσόμενον ϗ μεθ' ὕδατος ἢ μέλιτος, ὠφελεῖ καρκινώματα κρυπτὰ, σκληρίας, παρωτίδας, διδύμων καὶ μαζῶν φλεγμονάς. λεπτύνει τε ϗ καθόλου θερμαίνει· σπερικέστερον δὲ γίνεται εἰς τὰ ἐγκλύσματα, ἀποβρασσόμενον ὕδατι ϗ φωλιδεύσαν, ἢ ἐνδεδὲν εἰς ὀδόντιον καὶ ὀπισθέν στατος πρεπλασθέντος.

Πρὶ Πεπέρεως. Κεφ. ρπθ'.

Πέπερι δένδρον ἱστορεῖται φυόμενον ἐν ἰνδίᾳ, βραχὺ, καρπὸν δὲ ἀνίσοι, καταῤῥαχὰς μὺ πρεμνίκη καθάπερ λοβοὺς, ὅπερ ἔστι μακρὸν πέπερι· ἔχον τὸ ἐντὸς *κέγχρῳ παραπλήσιον, τὸ μέλλον ἔσεσθαι τέλειον πέπερι. ὅπερ κατὰ τὸν οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον. βότρυς ἀνίσοι, κόκκους φέροντας οἵους ἴσμεν· τὸν δὲ, καὶ ὁμφακώδεις, οἵ πινες εἰσὶ τὸ λευκὸν πέπερι, ϗ θετοῦ μάλιστα εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ καὶ ἀνθρώπους καὶ θηριακὰς δυνάμεις· *ἔστι δὲ τὸ μὺ μακρὸν ὀπτεταμένον τῇ δύξει, ϗ καὶ ὑποπικρον, διὰ τὸ ἄωρον, καὶ ὀπτήθειον εἰς ταὶς ἀνθρώπους καὶ θηριακὰς δυνάμεις. τὸ δὲ μέλαν ἥδιον καὶ δριμύτερον τὸ λευκοῦ, καὶ εὐστομώτερον, καὶ μᾶλλον διὰ τὸ εἶναι ὠφέλιμον ἀρωματίζον, εὐχρηστότερόν τε εἰς ταὶς ἀρτύσεις. τὸ δὲ λευκὸν καὶ ὀμφακίζον, ἀθενέστερον τῶν θερειβινθίνων. σπλέγου δὲ τὸ βαρύτατον καὶ πλῆρες, μέλαν, μὴ σφόδρα ῥυσὸν, θέσσατον δὲ καὶ μὴ πυρῶδες. εὐείσκεται δέ π ἐν τῷ μέλανι ἄτερφον, κενὸν ϗ κοῦφον, ὅ καλεῖ⁾ βράσμα. Δύναμιν δὲ ἔχει κοινῶς θερμαντικὴν, εὐρυπικὴν, πεπτικὴν, σπασματικὴν, διαφορητικὴν, συγκριτικὴν, τῶν ταῖς κόραις ἐπισκοτούντων. ἁρμόζῃ ϗ βίῃσι θεριδικοῖς πινόμενόν τε καὶ συγχριόμενον. ϗ θηριοδήκτοις ἀρήγει, ἄγει καὶ ἔμβρυα· δοκεῖ δὲ καὶ ἀτόκιον εἶναι μετὰ σωσισίαν θεσσηδέμμον· βηξί τε καὶ πᾶσι τοῖς θώραξ πάθεσιν ἁρμόζει, ἔντε σπληκτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον· καὶ σωάγχαις ἁρμόζει διαχριόμενον σὺν μέλιτι· καὶ τρόφους λύει πινόμενον μετὰ δάφνης φύλλων ἀπαλῶν· ἀποφλεγματίζει δὲ σὺν σαφίδι διαμασησθέν· ἀνώδυνόν τε ὄζι ϗ ὑγιεινόν· ϗ ὄρεξιν κινεῖ. πέπερι

& quoniam prius q̃ematurescat decerptũ est, subamarum relinquitur, antidotis & theriacis medicaminib⁹ expetitũ. Nigrum verò, vtpote quod tẽpestiua maturitate collectum sit, odoratum esse cõstat, candido suauius, acrius, & ori gratius necnon ad condimẽta vtilius. Sed candidũ, & adhuc in acerbũ vergẽs antè dictis infirmius est. Eligi oportet grauissimum, plenũ, nigrũ, sine multis rugis, recẽs ac minimè furfurosum. Inueniuntur etiamnum in genere nigri semina nutrimento defecta, cassa, inania, minimíque põderis quod vocãt brasma. Vis omniũ excalfacit, vrinã ciet, cõcoquit, extrahit, discutit, absterget caliginẽ q̃ oculis obuersãt. Piper, febriũ horrorib⁹ circuitu repetẽtibus, siue potu, siue illitu, subuenit: serpentiũ morsibus auxiliat, part⁹ extrahit, cõceptũ adimere credit, statim à cõcubitu suppositũ: tussi, oĩbusq; pectoris vitiis, siue eclegmate, siue potu, succurrit: anginę eo & melle cõuniẽter pungunt: potũ cũ recẽti b⁹ lauri foliis, tormina discutit: cũ vua passa mãducatũ, pituitã à capite elicit: valetudinẽ tuet, dolores finit, appetẽtiã mouet:

conçoctionẽ adiuuat, ad intinctus esculentorum additũ: strumas cũ pice discutit: vitiligines ex nitro emaculat. Fictili nouo, vt lenticula, motũ torretur. Nó est huius arboris radix gingiber, vt aliqui existimauêre, sicuti paulò pòst ostẽdem⁹. Nãque piperis radix costo similis est, ora gustantiũ accendit, saliuam ciet. Hęc lienẽ reprimit, cũ aceto illita, aut pota: caput etiam purgat, manducata cum semine pedicularis herbæ, quã staphidem agriam vocant.

Gingiberis. Cap. CXC.

Gingiberis sui generis plãta est, ĩ Troglodytica Arabia magna ex parte nascẽs: qua viréte, ad multa, perinde atq; nos ruta, vtũtur, & primis potibus & eduliis admiscent. Huius radices, cyperi modo, paruæ sunt, candicãtes & odoratæ, atq; piper sapore imitantur. Eligi debẽt quę teredines nõ nouerũt. A multis tamen ob id cõdiuni, q̃ celeriter carie sentiãt, ac fictilibus in Italiam asportãtur. Gingiberis cibo cõueniẽs est, & cũ cõdimẽto assumiẽ. Excalfactoriã vim & excoquentem habet: aluũ leniter emollit, stomacho vtilis est, efficax aduersꝰ ea q̃ oculis caliginẽ offundũt.

In

πέψει τε συνεργεῖ μιγνύμενον ἐν βάμμασιν. ἀναλημπτὸν δὲ πόσῃ χρεσθαι διαφορεῖ. σμήχει δὲ ἀλφοὺς σὺν νίτρῳ· φύγνυται δὲ ἐπ' ὀσράκια καινὰ ἐπ' αὐθράκων, καινύμενον ὡς φακή. ἡ δὲ ῥίζα αὐτῆς, οὐκ ἔστι ζιγγίβερ καθάπερ ἔνιοι ὑπέλαβον, ὡς αὐτίκα δηλώσομεν. ἔοικε μὲν τοι κόσῳ ἡ τοῦ πεπέρεως ῥίζα, θερμαίνουσα τὴν γεῦσιν καὶ ὑγρὰ ἀποσκαλουμένη, ταπεινοῖ ὀπιλῶσα σὺν ὄξει καὶ ταπλασσομένη καὶ πινομένη· ἀπὸ φλεγματίζει δὲ μετὰ σαφίδος ἀγελίας μασηθεῖσα.

Περὶ Ζιγγιβέρεως. Κεφ. ρε'.

Ζιγγίβερις ἴδιον ὄζει φυτὸν, γονυόμενον ἐν τῇ ἐρυθρολυπικῇ ἀραβίᾳ πλεῖστον· οὗ χρῶνται τῇ χλόῃ εἰς πολλὰ καθάπερ ἡμεῖς τῷ πηγάνῳ ἔθος ἔχοντες εἰς ἀποτισμοὺς καὶ ἐλήματα μιγνῦντες. ἔχει δὲ ῥίζια μικρὰ ὥσπερ κυπείρου, ὑπόλευκα πεφεῖζοντα τῇ γεύσει, καὶ εὐώδη. ἐκλέγου δὲ τὰ ἀτερηδόνιστα. ὑπ' ἐνίων μὲν τοι ταριχεύεται διὰ τὸ εὔσκιπτον, καὶ διακομίζεται κεραμίοις εἰς ἰταλίαν. εὐχρηστοῦσι εἰς βρῶσιν, λαμβάνεται δὲ μετὰ ταείχου. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, πεπτικὴν, μαλακτικὴν κοιλίας ὀπιεικῶς, εὐστόμαχον. ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ ὀπισθοτονῶντα τοῖς κόραις.

μίγνυται καὶ ἀντιδότοις, καὶ καθόλου παρέοικέ πως τῇ τοῦ πεπέρεως δυνάμει.

Περὶ Ὑδροπεπέρεως. Κεφ. ϛ'.

Ὑδροπέπερις φύεται μὲν μάλιστα παρὰ ταπείνοις ὕδασιν ἢ ὀπιεικέσι ῥείθροις· κωλὺν δὲ ἀγίνει γονατώδη, τερετὸν, πρὸς ὃν μαράθου καὶ φύλλα ἐοικότα ἡδυόσμῳ, μείζονα δὲ καὶ περιφερώτερα καὶ λευκότερα, δριμέα ἐν τῇ γεύσει ὥσπερ τὸ πέπερι, οὐ μὴν ἀρωματίζοντα· καρπὸν δὲ ἔχει ὀπὶ κλωνίῳ μικρῶν ἐκφυόμενον παρὰ τὰ φύλλα, σπερμῷ καὶ ἐωξυώδη, δριμὺ καὶ αὐτόν. Δύναμιν δ' ἔχει τὰ φύλλα σὺν τῷ καρπῷ καταπλασσόμενα, οἰδήματα καὶ χοιράδας σκληρὰς διαφορεῖ· ἐπωδυνίᾳ δ' ἀποκαθαίρει, ξηρανθέντα δὲ καὶ κοπέντα, μίγνυ) αὐτὶ πεπέρεως ἀλσὶ καὶ θερμοῖς, ῥίζαν δὲ ἔχει μικρὰν ἄχρηστον.

Περὶ Πταρμικῆς. Κεφ. ρϛβ'.

Πταρμικὴ θαμνίον ὄζει κλῶνας ἔχον μικροὺς πολλοὺς, πεφερῆς, ὁμοίους ἀβροτόνῳ· πρὸς οὓς φύλλα σπυρίκια, ἐοικότα τοῖς τῆς ἐλαίας, πολλὰ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ ὥσπερ ἀνθεμίδος κεφάλιον μικρὸν, πεφερῆς, δριμὺ κατ' ὀσμὴν, ἐρεθιστικὸν πταρικῶς· ὅθεν καὶ ὠνόμασται. δύναται) δὲ καταπλασσόμενα τὰ φύλλα μετ' ἀνθῶν ὑπωδύνια αἴρειν. τὰ δὲ ἄνθη, πταρμικὰς, ἐναρτήσατο τὰ

In antidota addi solet. In summa piperis viribus respondet Hydropiper.

Cap. CXCI.

Hydropiper apud aquas nascitur, quæ stagnant, aut pigro lapsu repunt: caulem ædit geniculatum prædurum, multis alis concauum: folia menthæ, maiora, molliora, candidioráque, gustu piperis, acri, citra tamen vllam odoris gratiam: fructum acrem, in surculis paruis, prope folia racematim cohærentẽ. Folia cum semine illita tumores veteréscque duritias discutiunt, sugillata delent: quæ postquam inaruerunt, tusa pro pipere in obsoniis admiscentur. Radix parua, nullius in medicina momenti.

Ptarmica. Cap. CXCII.

Ptarmica exiguus frutex est, surculos habẽs paruos, multos, & rotundos, abrotono nõ dissimiles: & circa eos folia oleæ, longa, multa, & in cacumine capitulum, vti anthemidis, paruum, rotundum, quod suo acri odore sternutamentũ excitat, vnde nomen accepit. Folia cũ floribus illita, sugillationes rapiũt. Flores sternutamẽta

efficacissimè mouēt. Nascitur in montibus & petrosis.

Radicula seu lanaria herba. Cap. CXCIII.

Struthium herba vulgò nota, qua purgādis lanis vtuntur, qui eas eluunt. Huius radix est acris: vrinam ciet: prodest tussi, iocinerosis, orthopnœæ ex melle sumpta, cochlearis mensura, aluum soluit. Eadem cum panace & capparis radice calculos frangit, & cum vrina exturbat, duritiā lienis absumit: menses imposita trahit, partus efficaciter enecat. Cum polenta autem & aceto illita, lepras tollit: tubercula discutit, cum farina hordeacea & vino decocta. Miscetur & malagmatis, & ocularibus collyriis, claritatis causa. Sternutamenta mouet, per os purgat, trita cum melle, & naribus infusa.

Cyclaminos. Cap. CXCIIII.

Cyclaminos folia habet hederæ, purpurea, varia, in quibus suprà ſfraq; albicāt maculę: caule nudo, quaternos digitos equātes floribus in eo purpureis, rosarū effigie: radice nigra, & ali quantum lata, vt rapum videri possit. Quæ cum hydromelite pota pituitā aquamq; detrahit: menses

ἐναργέστατα κινεῖ. φύεται δὲ ἐν ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις.

Περὶ Στρουθίου. Κεφ. ρσγ'.

Στρούθιον γνώριμόν ἐστι, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς καθαρσιν τῶν ἐρίων. οὗ ἡ ῥίζα δριμεῖα καὶ οὐρητικὴ· βοηθεῖ δὲ ἡπατικοῖς πινομένη, ὀρθοπνοϊκοὺς σὺν μέλιτι, κοχλιαρίου πλῆθος λαμβανομένη· κοιλίαν τε ὑπάγει. συὴ δὲ παίονι καὶ καπάρεως ῥίζῃ ληφθεὶς, λίθους θρύπτει, καὶ ἐξουρεῖν ποιεῖ· καὶ σπλῆνα ἐσκιρρωμένον τήκει· πεφοιτηκὸς δὲ ἔμμηνα ἄγει, καὶ ἔμβρυα φθείρῃ ἐναργῶς. συὴ ἀλφίτῳ δὲ καὶ ὄξει καταπλασθὲν, λέπρας αἴρει· διαφορεῖ καὶ τὰ φύματα. συὴ ἀλεύρῳ κριθίνῳ καὶ οἴνῳ ἕψηθέν. μίγνυται δὲ καὶ κολλυρίοις ὀξυδερκέσι καὶ μαλάγμασι· κινεῖ δὲ καὶ πταρμούς. καὶ εἰς τὰς ῥῖνας δὲ ἐγχόμενον λεῖον μετὰ μέλιτος, καθαίρει διὰ στόματος.

Περὶ Κυκλαμίνου. Κεφ. ρσδ'.

Κυκλάμινος φύλλα ἔχει ὁμοια κισσῷ, ποσφυρᾷ, ποικίλα, κάτωθεν δὲ καὶ ἄνωθεν κηλίσιν ὑπολεύκοις· κώλον δὲ τετραδάκτυλον, γυμνὸν· ἐφ' οὗ ἄνθη ῥοδοειδῆ πορφυρίζοντα· ῥίζαν μέλαιναν ἰσχυλίδι παραπλησίαν, ὑπόπλατυν. ἥτις πεφθεῖσα μετ' ὑδρομέλιτος, ἄγει φλέγμα καὶ ὕδατος κάτω·

καὶ ἔμμηνα δὲ κινεῖ πινομένη καὶ προσθετομένη. φασὶ δ' ὅτι ἂν ὑπερβῇ τις ῥίζαν ἐξημμένων γυνὴ, ἐξαμβλώσειν αὐτήν. ἔστι δὲ καὶ ἐξυτόκιον περιαπτομένη· πίνεται δὲ πρὸς τὰ θανάσιμα μεθ' οἴνου, καὶ μάλιστα πρὸς λαγῶον θαλάσσιον· καὶ ἑρπετῶν ἐστιν αὐτοφάρμακον καταπλασσομένη· μεθύσκει τε οἶνῳ μιχθεῖσα· καθίστησι δὲ καὶ ἕτερον βιῶν δραχμῶν πλῆθος ποθεῖσα, μετὰ γλυκέος ἢ μυρικράτου ὑδαροῦς. καταπλάσσεται δὲ δεῖ ἐν οἴκῳ θερμῷ καὶ πίνοντα, καὶ πλείοσιν ἱματίοις σκεπάζειν ὅπως ἱδρώσῃ· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς ἱδρὼς, χολώδης εὑρίσκεται τῇ χροιᾷ. ἐγχυματίζεται δὲ ὁ χυλὸς αὐτῆς μετὰ μέλιτος εἰς τὰς ῥῖνας πρὸς κάθαρσιν κεφαλῆς· καὶ τῷ δακτυλίῳ ἐν ἐρίῳ προσθεὶς πρὸς κομιδὴν σκεπωμάτων· καταχριόμενος δὲ αὐτὸς ἐπ' ὀμφαλῷ καὶ ὑποχονδρίῳ, καὶ ἰκτέρῳ, κοιλίαν μαλάσσει, καὶ ἐκπωματικὸς ἐξαίρει· καὶ πρὸς τὰς ὑποκεχυμένας καὶ ἀμβλυοπούσας ὀφθαλμοὺς ἐγχρίεται· ὁ χυλὸς σὺν μέλιτι ἀμύζει. μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὰ φθορια. ἔδραν δὲ προπεσοῦσαν συὴ ὄξει καταχριόμενος ὁ χυλὸς καθίστησι. χυλίζει δὲ καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη καὶ ἐκθλιβομένη, ἐφαρμόζει τὸ χυλὸ ἄχρι μιγιτώδους συστάσεως. ῥύπτει δὲ καὶ χρῶτα ἡ ῥίζα, καὶ ἐξανθήματα στελλει καὶ βαύματα μεθ' ἕξεως καθ' ἑαυτήν· καὶ μετὰ μίγιτος ἰᾶται. κατα-

menses potu appositúve ciet. Tradunt si prægnans radicem transgrediatur, abortum fieri. Partum appensa accelerat: contra venena, præsertim leporis marini, ex vino bibitur: illita contra serpentium ictus, remedio est: immista vino inebriat: regium morbum discutit, tribus drachmis pota, cum passo aut diluto mulso. Sed oportet eum qui ebibit, multis vestibus contectum, loco calido, & à perfrictionibus tuto, recumbere, quò facilius exudet: eiecti autem sudores fellei colore inueniūtur. Succus eius ad purgandum caput, naribus infunditur: ad deiicienda quoque alui excrementa, in vellere sedi subiicitur: illito vmbilico & imo ventre coxarum tenus, aluum emollit, & abortū efficit: suffusionibus, & retusæ oculorū aciei, oblitus cum melle succus prodest. Medicamentis abortum inferentibus admiscetur. Succus cum aceto illitus, prociduam sedem restituit. Exprimitur tusa radice succus, & ad mellis crassitudinem decoquitur. Radix cutem purgat, eruptiones papularum reprimit, vulneribus ex aceto per se aut cum melle medetur, lienem

lienem absumit: vitia cutis in facie, & alopecias emendat: eius decocto luxata, podagras, & capitis vlcuscula, pernionésque foueri congruum est: ipsáque in oleo vetere feruefacta, illito oleo, vlcera ad cicatricem perducit. Cauata radix oleo expletur, & cinere ferueuti imponitur, adiecto interdum Tyrrhenicæ ceræ momento, vt strigmenti crassitudinem vnguentum cõtrahat, cũ primis vtile pernionibus. Radix, scillæ modo, concisa reponitur. Narrant ad amatoria assumi contusam, & in pastillos diuisam. Nascitur in vmbrosis, maximè sub arboribus.

Altera cyclaminus.
Cap. CXCV.

EST & altera cyclaminus, quam cissanthemon aut cissophyllon vocant: foliis hederæ, sed minoribus: geniculatis caulibus, crassisque, circa vicinas arbores, capreolorum modo, se voluentibus: flore candido, odorato: acinis hederæ mollibus, lenti gustus, aliquantulum acris: radice superuacua: nascitur in asperis. Huius acini, drachmæ vnius põdere poti, cum

ἰᾶται. καταπλασσόμενον δὲ καὶ σπλῆνα τήκει· ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἕφηλιν καὶ λιγωπικίας· ἐνδετεῖ δὲ καὶ πρὸς τρέμματα καὶ ποδάγρας, καὶ τὰ ἐν κεφαλῇ ἕλκύδρια καὶ χίμετλα τὸ ἀφέψημα αὐτῆς καταπλούμενον· αὐτὴ δὲ καὶ ἐλαίᾳ παλαιῷ ἀναλειθεῖσα, ἀπτυλοῖ καταχριομένου δὲ ἐλαίου, ἐγκοιλαινθεῖσα δὲ πληροῦται τὸ ἔλαιον, καὶ τίθεται ἐπὶ θρομοποδιαῖς, προσεμβαλλομένη ὀλίγον καὶ κηρῷ πυρρίνῳ ὀλίγον, ὡς γλοιώδες γίνεσθαι κατάχρισμα ἄριστον χαμελιῶσιν. ἀποτίθεται δὲ ἡ ῥίζα τμηθεῖσα ὡς ἐπὶ σκίλλα. ἰσορρεῖ δὲ καὶ πρὸς φίλζα αὐτὴν λαμβανόμενα κοπεῖσαν ἀναπλασθεῖσαι ἐπὶ [illegible] κοις. φύεται δὲ ἐν συσκίοις τόποις. μάλιστα δὲ ὑπὸ τὰ δένδρα.

Περὶ Ετέρας κυκλαμίνου.
Κεφ. ρξέ.

Κυκλάμινος ἑτέρα, ἣν ἔνιοι κισσάνθεμον ἢ κισσόφυλλον καλοῦσι· φύλλα ἔχει κισσῷ ἐοικότα, ἐλάσσονα δέ· καυλοὶ παχεῖς γονατώδεις, ὠχρολιπαρμένοις τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλικοειδῶς· ἄνθη λευκά, εὐώδη. καρπὸς δὲ ὡς ῥάγες σταφυλῆς, ὅμοιος κισσῷ, μαλακὸς, δριμὺς ὀλίγον τῇ γεύσει ἠρέμα, καὶ γλίσχρος· ῥίζα ἄληκτος· φύεται δὲ ἐν τραχέσι χωρίοις. ταύτης ὁ καρπὸς ὅσον < μία τὸ πλῆθος πυρῶν μετ'

μετ' οἴνου λευκοῦ κυάθων β' ἐπὶ ἡμέρας μ', σπλῆνα τήκει δι' ὕδρων καὶ κοιλίας διαπαντὸς μένον. πίνεται δὲ καὶ πρὸς ὀρθόπνοιαν. καὶ τὰς ἐν τοκετῶν καθαίρει ποθεῖσα.

Περὶ Δρακοντίου.
Κεφ. ρξς'.

Δρακόντιον ἔχει φύλλα κισσοειδῆ, μεγάλα, πίλοις ἔχοντα λευκοὺς· καυλὸν δὲ ὀρθὸν, λίπιχων, ποικίλον, ὀφιοειδῆ διαπόρφυρον τοῖς πίλοις, βακτηρίας τὸ μέγεθος· καρπὸς δὲ ἐπ' ἄκρου βοτρυώδης, χρώματι τῷ μὴ πρασσίνῳ· χλοώδης, πεπαιδεὶς δὲ κροκίζων, σπαδίκιον τὴν γεῦσιν· ῥίζα ποσῶς τροχύλη, βολβοειδὴς, ὁμοία ἄρῳ φλοιὸν ἔχουσα λεπτόν. φύεται ἐν συσκίοις πρὸς φραγμοῖς καὶ αἱμασιαῖς. Δυώαμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς χλιδεὶς καὶ ἐγχυματισθεὶς μετ' ἐλαίου εἰς τὸ οἰζῶντα λίαν παύειν· εἰς δὲ τὰς ῥῖνας προστιθέμενος ἐν ἐείῳ πολύποδα διαπαύει· καταχριόμενος δὲ σέλινα καὶ καρκινώματα. ποθέντες δὲ ὅσον λ'. κόκκοι μετὰ ὀξυκράτου ἐξαμβλώσκουσι· καὶ τὴν ὀσμὴν δὲ φασὶ* μετὰ τὸν μαρασμὸν τῆς ἀνθήσεως, τὴν ἄρτι συνειλημμένων ἐμβρύων φθαρτικὸν εἶναι. ἡ δὲ ῥίζα θρομπτικὴ οὖσα, βοηθεῖ ὀρθοπνοίαις· ῥήγμασι, ἀποσσμασι, βηξὶ, καταῤῥῳ· καὶ τὰ ἐν θώραξι ὑγρὰ ἐυανάγωγα ποιεῖ, ἐφ'

cum vini albi cyathis duobus, quadraginta diebus, lienẽ per vrinam & aluum absumũt. Ad orthopnœã bibitur. reliquias à partu purgat.

Dracunculus.
Cap. CXCVI.

Dracunculus folio constat hederaceo, magno, cãdidis notis insigni: caule recto, bicubitali, versicolore, maculis respersо purpureis, ita vt anguẽ planè referat, baculi crassitudine: fructus summo caule racematim cohæret, colore primum herbaceo, & cum ematuruit, croceo, gustu feruens, mordáxque: radice aliquantulum rotunda, bulbosa, aro non absimili, tenui obducta cortice. Nascitur in sepibus vmbrosis. Seminis succus cum oleo instillatus, aurium dolorem mitigat: naribus etiam ex lana impositus, polypum absumit: carcinomata illitu sistit: triginta eius grana, si in posca bibantur, abortus inferunt: odorem aiunt posteaquam flac cidi flores emarcuerũt, conceptus adhuc teneros enecare. Radix excalfacit: orthopnœis, ruptis, vulsis, tussi, destillationibus, auxiliatur: humores pectoris excreatu faciles reddit, siue

siue cocta tostáque cum melle, aut per sese edatur, siue farina eius ex melle delingatur: vrinam pellit, venerem excitat, cum vino potato phagedenas vlcerum, & quæ cacoëthe vocantur, trita cum melle & bryonia alba, expurgat, & ad cicatricem perducit: collyria ex ipsa ad fistulas & eiiciendos partus fieri solent. qui radice suas manus perfricuerunt, à viperis feriri negantur: illita ex aceto, vitiligines emaculat. Folia recentibus vulneribus, linamentorum vice, conuenienter imponuntur: decocta in vino pernionibus apposuisse prodest: caseus foliis inuolutus, à putredine defenditur. Succus radicis ad nubeculas, albugines, & oculorum caligines conuenit. Radix cruda coctáve, ad sanorum vsus, pro olere recipitur: in Gymnesiis insulis, quæ Baleares vocantur, coctam radicem cum melle multo, in conuiuiis placentarum loco offerunt. Radix mesibus effoditur, lotáque frustatim concidi-
tur, & lino traiecta,
siecatur in vmbra,
& ita recon-
ditur.

Arum.

ἐφθή τε καὶ ὀπὴ μετὰ μέλιτος καὶ καθ' ἑαυτὴν βιβρωσκομένη. ξηρὰ δὲ λεῖα σὺν μέλιτι ἐπιλείχεται. ἔστι δὲ οὐρητικὴ, ὁρμάς τε πρὸς συνουσίαν ἐγείρει πινομένη μετ' οἴνου· καὶ ἕλκη κακοήθη καὶ φαγεδαινικὰ μετὰ βρυωνίας λευκῆς σὺν μέλιτι λεανθεῖσα ἀναπληροῖ καθαίρει καὶ ἀπουλοῖ. καὶ κολλύρια ἐξ αὐτῆς ἀναπλάττεται πρὸς σύριγγας, καὶ ἐμβρύων κομιδήν. φασὶ δὲ ὅτι καὶ εἰ διατείνει τὰς χεῖρας τῇ ῥίζῃ, ἀπὸ ἐχίδνης ἄδηκτος μένει· ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἀλφοὺς σὺν ὄξει κατατριβεῖσα. τὰ δὲ φύλλα λεῖα ἐπὶ τῶν νεοτρώτων αὐτὶ μύρων ἐπιτίθεται· ἀφαιρεῖ γὰρ μώλωπας· καὶ πρὸς ἐλμινθιῶντα ἐν οἴνῳ καὶ ἐπιτιθέμενα· πυρός τε ἐνειλούμενος τοῖς φύλλοις, ἄσηπτος διαμένει. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης ἀφαιρεῖ πρὸς νεφέλια, καὶ λευκώματα καὶ ἀχλύς. λαχανεύεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς τῶν ἐν ὑγείᾳ χρῶσιν, ἑφθή τε καὶ ὠμὴ ἐσθιομένη· οἱ δὲ ἐν ταῖς γυμνήτισι νήσοις, καλαμβύας ἃ καλλαείσιν, ἑφθὴν τὴν ῥίζαν μιγνύντες μέλιτι πολλῷ ἐν τοῖς συνδείπνοις, αὐτὶ πλακούντων παρατίθεασιν. ἀποτίθεται δὲ δεῖ τὴν ῥίζαν ἐν πυρεμνῷ ὀρύξαντας καὶ πλύναντας καὶ κατατεμόντας. ἐνείραντάς τε λίνῳ καὶ ξηράναντας ἐν σκιᾷ.

Περὶ Αρου.

Περὶ Αρου. Κεφ. ρϛ'.

Αρον τὸ καλούμενον παρὰ σύροις λύφα, φύλλα ἀνίσων ὅμοια τοῖς τῶ δρακοντίῳ, μακρότερα δὲ καὶ ἁπλότερα· χαυλὸν σποδαμίαν, ὑποπέρφυρον, ὑποροιδῆ. ἐφ' οὗ ὁ καρπὸς κροκίζων· ῥίζα λευκὴ πρὸς τὴν τῶ δρακοντίου, ἥπις καὶ ἐσθίεται ἑφθὴ ἥπιον οὖσα δριμείας. ταριχεύεται δὲ τὰ φύλλα εἰς βρῶσιν, καθ' ἑαυτὰ ξηραντέντα ἑφθέντα ἐσθίεται. δύναμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα καὶ τὰ φύλλα τὴν αὐτὴν τῷ δρακοντίῳ. πτιεῖ δὲ ἡ ῥίζα καταπλασσομένη* σὺν βολβίτῳ ἐπὶ ποδαγικῶν. ἀποτίθεται δὲ ὡς ἡ τοῦ δρακοντίου. καὶ καθόλου ὅτι διὰ τὸ μὴ λίαν δριμὺ ἐδώδιμος.

Περὶ Αρισάρου. Κεφ. ρϛή.

Αρίσαρον ὅτι μικρὸν βοτάνιον, ῥίζαν ἔχον ὡς ἐλαίας, ἔστι δὲ δριμυτέρα τοῦ ἄρου· ὅθεν νομὰς ἴσησι καταπλασσομένη. κολλύριά τε πρὸς σύριγγας ἐνεργῆ ἐξ αὐτῆς γίνεται. φθείρει δὲ καὶ αἰδοῖον φαύτος ζώου* ἐντεθεῖσα.

Περὶ Ασφοδέλου. Κεφ. ρϛθ'.

Ασφόδελος φυτὸν τοῖς πλείστοις γνώριμον, φύλλα ἔχων πρασίῳ μεγάλῳ ὅμοια· χαυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρᾳ ἄνθος καλάμινον αὐθεικόν. ῥίζαι δὲ ὕπεισιν ἐπιμήκεις, στρογγύλαι, βαλανοίς ὅμοιαι,

Arum. Cap. CXCVII.

Aron, apud Syros lupha vocitatum, folia emittit dracunculi, sed longiora, & pauciori-bus distincta maculis: caulem suppurpureum, dodrantalem, pistilli specie, à quo croceum semen exit: radice dracunculi alba, quæ decocta estur, vtpote cum minus acris sit. Folia ad esum condiuntur, & arida per se, decocta manduntur. Radix, semen & folia, dracunculi vires habent. Priuatim radix ex fimo bubulo podagris illinitur, & dracunculi more reponitur. In totum, ob mitiorem eius acrimoniam, in cibum expetitur.

Arisarum. Cap. CXCVIII.

Arisarum exigua herbula est, cuius radix oleæ magnitudinē implet, longè maioris quàm aron acrimoniæ: vnde illitu nomas sistit. Fiunt collyria ex ea, ad fistulas efficacia. Illitu radicis, genitale animalis cuiuscũque in perniciem agitur.

Hastula regia. Cap. CXCIX.

Hastula regia vulgaris notitiæ est, foliis maioris porri: caule leui, ferente in cacumine florem, quem anthericon appellant: radices subiacent oblongæ, rotundæ, glandibus similes,

miles, guſtu acres, quæ excalfaciunt: vrinas & menſes epotæ ciunt: lateris doloribus, ruptis, conuulſis & tuſsibus, drachmæ pondere potæ ex vino, medentur. Ea verò vomitiones adiuuat, ludicri tali magnitudine commanducata: à ſerpente demorſis datur aptiſſimè, verum trium drachmarum pondere, foliisque floribus & radice ex vino, morſus illinire oportet. Item vlcera ſordida & depaſcentia, mammarum quoque & teſtium inflammationes, tubercula, furunculóſque, decoctis in fæce vini bulbis, recentibus inflammationibus ex poléta auxiliatur. Radicis ſuccus adiecto vetere vino dulci, myrrha & croco decoquitur, fitque perquàm vtile oculis medicamẽtum: ad purulentas aureis per ſe, & cũ thure, melle, vino & myrrha tritus, prodeſt: in contrariam aurem infuſus, dentium dolorem mitigat. Cinis è radice illitus, alopecias ad pilum reducit. Oleum in excauatis radicibus igni decoctum, illitu exulceratis pernionibus & ambuſtis igni, conducit: & ſurditati, inſtillatum in aurem, auxiliatur. Candidam vitiliginem, linteo

ὅμοιαι, δριμεῖαι κ τ λ. γεῦσιν, ἡ τ δύναμιν θρ μαντικαὶ, κυῆσί τ ἠ ἔρησιν, ἠ ἔμμηνα ποθεῖσαι· ἰᾶ τ ἠ πλευρᾶς ἀγήματα ἠ βῆχας, ἠ ἀσάθματα, ἠ ῥήγματα < ἀ πλῆθος τῆς ῥίζης ἐν οἴνῳ πινομένης. ἡ ποιεῖ τ ἠ ἐυεμετέρως ὅσον ἀσράγαλος βρωθεὶς· ἠ ἑρπετοδήκτοις δίδοται ὠφελίμως ὅσον < γ'. τὸ πλῆθος, καταπλάτ ἡ δὲ δεῖ τὰ δήγματα τοῖς τε φύλλοις καὶ τῇ ῥίζῃ ἠ τοῖς ἄνθεσι σὺν οἴνῳ ἠ τὰ ῥυπαρὰ ἠ νεμόμενα ἕλκη ἠ μασῶν ἠ δι' ὑμῶν φλεγμονὰς ἠ οὐμματα ἠ ὀδόντας, συγκαθεψόμενης τρυγὸς οἴνου τῇ ῥίζῃ, πρὸς δὲ ταῖς προσφάτοις φλεγμοναῖς μετ ἀφίτου. ὁ δὲ χυλὸς τ ῥίζης προσλαβὼν οἴνου παλαιοῦ γλυκέος, καὶ σμύρνης καὶ κρόκου, συνεψηθέντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἔγχυσον γίνετ ὀφθαλμοῖς φάρμακον· ἠ πρὸς ὦτα πυορροοῦντα καθ' ἑαυτὸν, ἠ σὺν λίβανωτῷ καὶ μέλιτι ἠ οἴνῳ ἠ σμύρνῃ χλιανθεὶς ἀφ' οὗ ζ'. ὀδοντα λγίαις τε καθ' ἑαυτὸ ἐγχυθεὶς ὁ χυλὸς τῷ αὐτικεμένῳ ὠτίῳ, πρὸς αὔει. καεῖσα δὲ ἡ ῥίζα τ τέφρας ἐπιπλασσομένης, δι' ὠπῆκίας δασύνῃ. ἐψηθὲν δ' ἔλαιον ὡ * κεκοιλωμένας τ ῥίζας ἐπὶ πυρὸς, εἰλκωμένας χμέτλας ἠ πυείκωτα ἐπαλφόμενον ὠφελεῖ καὶ * ὠταλγίαις βοηθεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. ἀλφόντε λευκὸν πρὸ ατειφέντα ἐν ὀξυγλύκῳ ἐν ἡλίῳ, καταχριαθεῖσα ἡ ῥίζα σμήχει. ὁ δὲ καρπὸς ἠ τὰ αὔθη κατ' ἐξοχὴν, σκολοπένδρων ἠ σκορπίων αὐτιφάρμακόν ἐστιν ἐν οἴνῳ πεθέντα· καταῤῥήγνυσι δὲ ἠ πὶ τὴν κοιλίαν.

linteo antea perfrictam in ſole, illita radix emendat. Semen floresque in vino poti, ſcolopendræ & ſcorpionum venenis, mirum in modum reſiſtũt: aluum purgant.

Περὶ Βόλβου ἐδωδίμου.

Bulbus eſculentus.

Κεφ. σ'.

Cap. C C.

Βολβὸς ἐδώδιμος γνώριμός πᾶσιν ὢν ἐσθίομεν· εὐστόμαχος, εὐκοίλιος, πυῤῥὸς, καὶ ἀπὸ λιβύης κομιζόμενος· ὁ δὲ πικρὸς, καὶ σκιλλώδης, εὐστομαχώτερος, πεπτικός. πάντες δὲ δριμεῖς ἠ θερμαντικοί· ἠ πρὸς σωποίαν παρορμῶντες, τραχυνόντες γλῶσσαν καὶ παιδίαν, πολύτροφοι, σαρκῶν γλυκητικοὶ, ἐμπνευματοῦντες· ποιοῦσι δὲ κατάπλασσόμενοι πρὸς ῥέμματα, θλάσματα, σκόλοπας ἠ πρὸς ταῖς τ ἄρθρων ὀδύνας· γαγγραίνας τε καὶ ποδάγρας σὺν μέλιτι ἠ καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ὑδρωπικῶν οἰδήματα καὶ κυνόδηκτα, ὁμοίως σὺν μέλιτι καὶ πεφρεικόσι καταπλασθέντες· ἐπὶ χρισιν ὑδρώπας· καὶ σομάχων ὀδύνας παύσι σμήχουσι ζὺν ὀπῷ νίτρῳ. καθαίρουσι δὲ ἠ ὑπώπια καὶ ἰόνθους, καθ' ἑαυτοὺς ἢ σὺν ὠοῦ λεκύθῳ, καὶ φακοὺς ζὺν μέλιτι ἢ ὄξει. πρὸς δὲ ὠτων θλάσματα ζὺν ἀφίτῳ ἠ πρὸς θλάσεις ὀνύχων· ἀφαυ-

linteo antea perfrictam in ſole, illita radix emendat. Semen floresque in vino poti, ſcolopendræ & ſcorpionum venenis, mirum in modum reſiſtũt: aluum purgant.

Bulbus eſculentus.

Cap. C C.

Eſculentus bulbus vulgo cognitus, à nobis eſtur: ſtomacho & aluo vtilis rufus, & qui ex Aphrica defertur. Amarus verò & ſcillinꝰ, ſtomacho aptior eſt, & concoctionẽ adiuuat. Bulbi omnes acrimoniã habent, excalfaciũt: venerẽ ſtimulant, linguã tonſillasq; exaſperant, multum alimenti præbent, carnes creant, inflationẽ pariũ tluxatis, fractis, articulorum doloribus efficaciter illinuntur: ſpicula extrahunt: gangrẽnas & podagras ex melle aut per ſeſe, hydropicorũ tumores, & canũ morſus cũ melle & piperis polline illiti cohibent: ſudores compeſcunt: ſtomachi dolores mitigãt: furfures & vlcera quæ in capite manant, cũ toſto nitro abſtergunt, ſugillata varóſque per ſe aut ex oui luteo, & lentigines cũ melle vel aceto, emendant: fractis auriculis vnguibúſq; ex poléta medẽtur: iidẽ calidis cinerib⁹ torrefactis,

tollunt

tollunt ficus: item cum cinere è mænarum capitibus, impositi: cremati verò & cum alcyonio misti, vitia cutis in facie, atráſque cicatrices, in ſole illiti, emaculant. Faciunt ad rupta, ſi cum aceto cocti edantur. Sed copioſiore eorum cibo abſtinẽdum, quoniam neruos tentant.

Bulbus vomitorius.

Cap. CCI.

Bulbus quem vomitorium vocant, folia habet lentiora multo & longiora quàm bulbus eſculentus: radicem ſimilé, cortice nigro. Ea radix manſa, aut decoctum eius potum, veſicæ malis medetur: vomitiones mouet.

Scilla. Cap. CCII.

Scilla vim acrem atq; feruẽtem habet: aſſatá ad multa vtilioré eſſe cõſtat. Polline ad cruſtá ſubacto, aut luto oblita, in clibanũ coniicitur, aut carbonibus obruitur, donec obducens cruſta ſufficiẽter intoſta fuerit: qua exẽpta, ſi non emolescat, altero polline ſimili, aut luto circumlinitur, & eadẽ quę priusſiũt: nã quę ita nõ aſſatur, interaneis maximè noxia eſt. Torreẽ itẽ in olla, indito operculo, quæ in furnũ demittatur.

Sumi

ἀφαιρεῦσι ὃ καὶ συχὰς ὀπτηθέντες ἐν θερμοπότοις, καὶ μετ' ὄμφακος κεφαλῶν κεκαυμένων ὀπτηθέντες· καίοντες δὲ καὶ μυρίσαντες ἀλκυονίῳ, ἔφηλιν καὶ οὐλὰς μελαίνας ἀποκαθαίρουσιν ἐν ὑλίῳ καταχριόμενοι. Ζωὸ ὄξει δὲ ἐφθοὶ βιβρωσκόμενοι ποιοῦσι πρὸς ῥήγματα. φυλάσσεσθαι δὲ αὐτῶν τὸ πλῆθος ἐν τῇ βρώσει δεῖ διὰ τὸ ἄπεπτα τὰ νευρώδεις.

Περὶ Βολβοῦ. Κεφ. σά.

Βολβὸς ὁ καλούμενος ἐμετικός, ἔχει τὰ φύλλα ἰματωδέστερα, καὶ πολλῷ μακρότερα τοῦ ἐδωδίμου· ῥίζαν ἐοικυῖαν βολβῷ, πρὸς ὃν φλοιὸς μέλας. αὕτη ἐψηθεῖσα καὶ αὐτὴ καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς πινόμενον. τὰ πρὸς κύσιν ἰᾶται καὶ ἔμετον κινεῖ.

Περὶ Σκίλλας. Κεφ. σβ.

Σκίλλα δύναμιν ἔχει δριμεῖαν καὶ πυρωτικήν· πολύχρηστος δὲ γίνεται ὀπτηθεῖσα ταυτὶ δὲ ἢ πολλῷ πλάσασα, καὶ δίδοται εἰς κλύσμα, ἢ αὐθραξὶν ἐγκρύπτεται μέλιτος αὖ ὀπτηθῇ ἰκανῶς τὸ πρὸς μυγον ταῖς· ἢ πρὸς αἱρεθέντος, εἰ μὴ τακησὰ γένοιτο, ἕτερον ταῖς ἢ πολλὸν πρὸς πλάσαι ταῖς, τὰ αὐτὰ ποιῶν σωμα· ἢ γὰ μὴ οὕτως ὀπτηθεῖσα, βλαβερὰ τῷ δόσιν, πρὸς τὸ ὀδύνια μάλιστα προσφερομένη. ὀπτᾶται ὃ καὶ ἐν χύτρᾳ πεπωματωμένη καὶ καθειμένη εἰς κλίβανον. λαμβάνεται ὃ αὐτῆς τὸ μεσαίτατον τῶν ἔξωθεν περιαιρουμένων, καὶ ἕψεται δὲ ἐντιθεῖσα ἀποχεομένου τοῦ πρώτου ὕδατος, ἕτερα τὰ ἐπιχεομένου ἄχρις αὖ μὴ πικρὸν ᾖ δριμὺ γλυκὺ δὲ τὸ ὕδωρ, καὶ ξηραίνεται δὲ ἐν σκιᾷ, * τμηθεῖσα, καὶ διαιρεθεῖσα λιναρίῳ, ὡς μὴ ἄπεπτος διήκειν τοὺς τόμους. τῇ μὲν ὄξει τμητῆς, εἰς ἔλαιον καὶ οἶνον καὶ ὄξος σκιλλιτικὸν χρῶνται. πρὸς ὃ ῥαγάδας ταῖς ἐν ποσὶ, τὸ ἔνδον τῆς ὠμῆς σὺν ὑείῳ ζεσθὲν, ἢ σὺν τῇ ῥητίνῃ τῇ ὑγρᾷ, ἐπιτίθεται· ἐγχρονίσασα δὲ κατάπλασμα ἐμφθεῖσα σὺν ὄξει. ἢ ὃ ὀπτὸς πρὸς ἓν μέρος σκίλλης, συγκλείσαντες δηλῶν ὀπτῶν μέρη ὀκτὼ, δίδομεν κοχλιάριον ἓν ἢ δύο νήστεσι πρὸς μάλαξιν κοιλίας· εἰς ποτήματά τε καὶ ἀρωματικὰς δυνάμεις, καὶ ἐφ' ὧν κρίνομεν κινῆσαι θέλομεν, καὶ ἐπὶ ὑδρωπικῶν καὶ στομαχικῶν, οἷς ἐπιπολάζει τὰ σπλάγχνα, καὶ ὅπου ἐκτέρου φορυμένων, βηχόντων χρονίως, ἀσθματικῶν, ἀναφορικῶν, αὐλαρκης ὃ ὀλκὴ βιοβόλος σὺν μέλιτι ἐκλειχθεῖσα. καὶ συγκαθέψεται δὲ τῷ μέλιτι, καὶ βιβρώσκεται πρὸς τὰ αὐτὰ μάλιστα πέψει συνδρομοῦσα. ἄγει ὃ γλοιώδεις καὶ κοιλίαν. ἐφθὴ δὲ πρὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ ὁμοίως λαμβανομένη· φυλάσσεται δὲ καὶ αὐτῆς τὴν δόσιν δεῖ ἐφ' ὧν γλισχρότης τις ὄξεως ἐντὸς. καὶ πρὸς

Sumi etiã ſolet quod maximè eſt mediũ, direptis viuotenus tunicis, quod fruſtatim conſectũ coquitur, mutata ſæpiús aqua, donec ipſa nec amaritudinẽ nec acrimoniã habeat: traiectáq; lino fruſta ſiccantur in vmbra, ita vt ne vlla quidẽ parte ſe cõtingãt: his ſcillæ ſeminibus ad oleum, vinum, aut acetum ſcillinum vtimur. Ad rimas pedũ, interna pars crudæ ſcillę in oleo feruefacta, aut cũ reſina liquefacta, imponitur: decocta in aceto demorſis à vipera, cataplaſma eſt. Ad ſingulas aſſæ parteis adiectis octonis toſti ſalis, cochlear vnũ aut alterũ damus ieiunis, ad emolliendã aluum: in potu autẽ & odoratis medicaminibus, & quibus vrinam ciere volumus, hydropicíſque & ſtomachicis, quibus innatat cib^s, regio morbo, torminibus, in tuſsi vetere, ſuſpirioſis, & ore reiicientibus tres obolos, ĩ delinctu ex melle ſumpſiſſe ſatis eſt. Coquitur cũ melle, & eſtur eorundẽ gratia, maximè vt cõcoctionẽ adiuuet. Strigmenta per aluũ extrahit. Cocta & ſimili ſumpta modo, eoſdem præbet effectus: ſed cauẽdus ſcillæ vſus, his qui inteſtinum ſentiunt vlcus.

Ad penſiles verrucas & perniones, toſta efficaciter illinitur. Tritum ſemen, & in carica aut melle deuoratum, aluum emollit. Scilla tota in limine ianuæ ſuſpẽſa, mali medicamenti noxam arcet.

De Pancratio. Cap. CCIII.

Pancratiũ, quod aliqui ſcillam appellãt, radice eſt magni bulbi, ſubrufo colore aut ſuppurpureo, guſtu amaro ac feruẽte: foliis lilij, ſed longioribus. Scillæ vires & præparationem habet, eodémque pondere in morbis efficaciter aſſumitur: cui tamen mitior quàm ſcillæ facultas ineſt. Radicis ſuccus cum erui farina digeritur in paſtillos, qui hydropicis ſplenicíſq; cum hydromelite, commodiſsimè dantur.

Capparis. Cap. CCIIII.

Capparis aculeat⁹ frutex eſt, qui in terra ſtratus, magis in orbẽ euagatur: ſpinas, vt rub⁹, habet, in hami modũ adũcas: folia mali cotoneæ, rotunda: fructũ oleę ſimilẽ, qui cũ dehiſcẽs pãditur, floré candidũ promit: quo excuſſo, nõnihil glãdis oblõgę figura inuenitur, qđ apertũ grana acinis punicorũ ſimilia, oſtendit, parua, rubicunda: radi-

καὶ πρὸς ἀκροχορδόνας πιεῖ καὶ χλιαίνεται ἐγχριθεῖσα ὀπῇ. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῆς λεῖον αὐαληφθὲν ἐν ἰσχάδι ἢ μέλιτι καὶ βρωθὲν, μαλάττει κοιλίαν. ἔστι δὲ καὶ ἀλεξιφάρμακον ὅλη πρὸ τῶν θυρεῶν κρεμαμένη.

Περὶ Παγκρατίου. Κεφ. σγ΄.

Παγκράτιον, οἱ δὲ καὶ τοῦτο σκίλλαν ὀνομάζουσι, ῥίζα ἐστὶ βολβῶδει μεγάλῳ ὁμοία ὑποπύρρος ἢ ὑποπέρφυρος, πικρὰ καὶ πυράδης τὸν γεῦσιν· φύλλα κρίνῳ ὅμοια, μακρότερα δέ. ἔχει δὲ δύναμιν τὴν αὐτὴν τῇ σκίλλῃ, καὶ σκευασίαν, καὶ δόσιν ποιοῦσαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν παθῶν· ὑπεικεστέρα μέντοι τῆς σκίλλης ἡ ταύτης δύναμις. ὄξει δὲ καὶ χυλιζομένη ἢ ῥίζα ταύτης, μιγνυμένη τε ἀλεύρῳ καὶ ἀναπλασσομένη εἰς ἀφύσκους, δύναται ζῶα ὑδρομένητα σπλιτικοῖς καὶ ὑδρωπικοῖς ὠφελίμως.

Περὶ Καππάρεως.

Κεφ. σδ΄.

Κάππαρις θάμνος ἐστὶν ἀκανθώδης, ὑπὸ γῆς γυρεισδῶν ἐρριζωμένος· ἀκανθώδας ἀγκιστροειδεῖς ἔχων ὡς βάτος· φύλλα στρογγύλα, μηλέᾳ κυδωνίᾳ ὅμοια· καρπὸν δὲ οἷον ἐλαίας ὃς αὐοιχθεὶς λευκὸν περιέπτυ αὖθις· οὗ πεσόντος, εὑρίσκεταί τι οἷον βάλανος ὀπωρινὴς, ὅσῳπερ αὐοιχθὲν ἔχει κόκκους ὡσπερ ῥοιᾶς, μικροὺς ὀρυδροειδεῖς

ῥίζας ξυλώδεις καὶ μεγάλας πλείστας. φύεται δὲ τοῦτο πᾶν ἐν τραχέσι καὶ λεπτογείοις τόποις, καὶ νήσοις καὶ οἰκοπέδοις. ταριχεύεται δὲ ὁ κάμπλος αὐτῆς καὶ ὁ καρπὸς εἰς βρῶσιν. παράγει δὲ κοιλίαν, κακοστόμαχός τε ὄντι καὶ δι-ῳδήσης· βρωθεῖσα δὲ ἧττον, εὐστομαχωτέρα τῇ ὠμῇ. ὁ μὲν οὖν καρπὸς αὐτῆς σπλῆνα τήκει, ὀλκὴν δυοῖν ⊰ μετ' οἴνου πινόμενος ἐπὶ ἡμέρας μ΄, ἄγει δὲ εὖ ἕως καὶ διαχώρημα αἱματῶδες· ἰσχάδι δὲ καὶ παραλύσει βοηθεῖ πινόμενος ὁ καρπὸς, καὶ πρὸς ῥήγματα καὶ ἀποσήματα· ἐμπλαστόμενος τε ἄγει καὶ ἀποφλεγματίζει. καὶ ὀδόντων πόνον παύει ὁ καρπὸς σὺν ὄξει ἐνόμενος καὶ διακλυζόμενος. ἡ δὲ ῥίζης ὁ φλοιὸς ξηρὸς, πρός τε τὰ προφρωδιῶντα αἱμόῤῥοα, καὶ αὐανάζει πᾶν χρόνιον καὶ ῥυπαρὸν καὶ τετυλωμένον ἕλκος. καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σπληνικῶν ζῶν ὠμῶν λύσει· διακνομένη τε τῷ ποτῷ ὀδόντι βοηθεῖ· ἀφροῖς δὲ λευκὸς ἀποσμήχει σὺν ὄξει λεῖα. τὰ δὲ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα λεανθέντα, σκληρίας ἢ τοὺς ἐν ὠσὶν ὀχλοὺς ἐξαμαθεῖς κλείνει. Ἡ μέντοι λυδικὴ κάππαρις, ἣν ὠμὴν μὲν καταμαράσσουσι καὶ λεοῦσι, ἐμπνευματοῖ ἰσχυρῶς. ἐμετικὴ δὲ τυγχάνει ἐν ἀπουλίᾳ, ἢ δὲ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ καὶ λιβύῃ, δριμυτάτη. φλυκταί-

ra dices lignoſas ſpargit, grandes numeroſasque. Tenui plerunque ſolo, aſperísq; locis, in inſulis & iuxta rudera naſcitur. Caulis & fructus, cibi gratia condiuntur: aluum turbat, ſtomacho aduerſatur, ſitim gignit: cocta tamen ſtomacho quàm cruda vtilior eſt. Fructus drachmis duabus in vino potus, quadraginta diebus, lienẽ abſumit, & vrinã cruentumq; excrementum emittit: bibitur vtiliſsimè in coxarũ doloribus, & neruorum reſolutione, item ruptis & cõuulſis: menſes ciet, caput purgat. Dentium dolorẽ ſedat ſemen ex aceto decoctũ, colluto inde ore. Aridus radicis cortex ad eadẽ proficit: vlcera omnia vetera, & ſordida, & quæ occaluerunt, expurgat: lienoſis cum farina hordei illilinitur: dente demorſa, dolori eius auxiliatur: cum aceto trita, vitiligines albas abſterget. Radix foliáque intrita, ſtrumas ac duritias diſcutiunt. Aurium vermiculos infuſus ſuccus enecat. Aphrica, & præſertim Marmarica capparis, ve hementer inflat. Apula vomitus facit. & quæ à Libyco, & quæ Rubro mari defertur, mirum in modum acris eſt:

siquidem in ore pustulas excitat, gingiuasque osse tenus exest: quare in cibis non ab re damnatur.

Lepidium. Cap. CCV.

Lepidium aliqui gingidium vocant, herbula vulgo nota: muria cum lacte seruatur. Vis foliorum acris & exulcerans: quapropter ischiadicis trita, præsentissimum est auxilium, si cum helenij radice, quarta parte horæ, illinatur: lienosis simili modo prodest. lepras eximit. Radix appensa collo, dolore dentium liberare existimatur.

Ranunculum. Cap. CCVI.

Complura ranunculi genera. vis tamen omnibus vna, acris, & vehementer exulcerãs. Nam vnũ coriandri foliis constat, latioribus, subalbidis, pinguibus: flore luteo, interdum purpureo: caule gracili, cubitum alto: radice alba, exigua, amaráque, multis capillamentis, hellebori modo, fibrata: nascitur in limitibus humidis. Alterum lanuginosius, longiori caule, pluribus foliorum incisuris, plerunque in Sardinia prouenies, quam acerrimum, quod sylueſtre apium appellant. Tertium minimum, odore

φλυκτούμενα τὸ στόμα, καὶ κατεσθίουσα τὰ οὖλα ἄχρι γομφίων. ὅθεν πρὸς βρῶσιν ὄζει ἀεπτή δειος.

Περὶ Λεπιδίου. Κεφ. σε΄.

Λεπίδιον, ὃ ἔνιοι γιγγίδιον καλοῦσι, γνώριμον βοτάνιον· ταριχευόμενον εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος. Δύναμις δὲ ὄζει τῶν φύλλων δριμεῖα, ψιλωτική· ὅθεν ἰσχιαδικόν ὄζει σπαστικόν, ἀμυντικώτατον· λεῖον σὺν ἑλενίου ῥίζῃ τρίτον σπιτιδέμενον πρὸς τέταρτον ὥρας, καὶ σπληνικῶν ὁμοίως· ἀφίστησι δὲ καὶ λέπρας. ἡ δὲ ῥίζα δοκεῖ ὀδόντων ἀλγήματα παραυτίκα, πρόσαπομένη τῷ τραχήλῳ.

Περὶ Βατραχίου. Κεφ. σϛ΄.

Βατράχιον, οἱ δὲ, σέλινον ἄγριον καλοῦσι· τούτου πλείονα μέν ὄζει εἴδη. Δύναμις δὲ μία δριμεῖα, καὶ ἄγαν ψιλωτική. ἔχει δὲ τὸ μὲν ἀμπώτων, φύλλα ὅμοια κοείῳ, πλατύτερα δὲ καὶ ὑπόλευκα καὶ λιπαρά· ἄνθος μήλινον, ἐνίοτε περφυροῦν· καυλὸν δὲ ἔ παχὺν, ὕψος δὲ ὅσον πήχεως· ῥίζαν μικράν, λευκὴν, πικράν, ἔχουσαν ἀπηφύσεις ὡς ἑλλεβόρου· φύεται δὲ παρὰ ῥείθρους. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος χαμαιδέστερον, καὶ μακροκαυλότερον, ἐνίοις πλατύτερον, πλεῖστον ἔχον πλεῖος τῶν φύλλων, δριμύτατον, ὃ δὴ καὶ σέλινον ἄγριον καλοῦσι. καὶ τρίτον σφόδρα μικρὸν καὶ δύσοσμον, τὸ ἄνθος χρυσοῦν ὅμοιον. καὶ τέταρτον ἐοικὸς τούτῳ, ἄνθος γαλακτίζον. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα καὶ οἱ καυλοὶ, ἀπαλοὶ καταπλασσόμενοι, ψιλωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικὴν μετὰ πόνου· ὅθεν ὄνυχας λεπρικοὺς καὶ φύσεως ἀφίστησι, καὶ στίγματα ἐξαίρει, καὶ μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδόνας καὶ ἀλωπεκίας πρὸς ὀλίγον καταπλασσόμενα. ἐφθόμενα δὲ καταπλάσματα χαμετυλόντων ὄζει χλιαρῶν. ἡ δὲ ῥίζα πάρεστιν κινεῖ ἔμπρακτα λεῖα προσφερομένη πρὸς ἀκτῖνα· καὶ ὀδόντων ἀλγήματα κουφίζει προσαπομένη, θρύπτει μέντοι αὐτούς.

Περὶ Ἀνεμώνης. Κεφ. σζ΄.

Ἀνεμώνη, διττὴ, ἡ μὲν, ἀγρία, ἡ δὲ ἥμερος· καὶ τῆς ἡμέρου· ἡ μὲν τις φοινικῆ φέρει τὸ ἄνθος· ἡ δὲ, ὑπόλευκα ἢ γαλακτίζοντα, ἢ πορφυρᾶ. φύλλα δὲ κοειοειδῆ, λεπτοχλιδέστερα πρὸς τὴν γῆν· καυλὸς ἀνώδη λεπτὰ, ὑφ' ὧν τὰ ἄνθη ὥσπερ μήκωνος, καὶ μέσα κεφάλια μέλανα, ἢ κυανίζοντα· ῥίζα κατὰ μέγεθος ἐλαίας ἢ μείζων, οἱονεὶ γόνασι διειλημμένη. ἡ δὲ ἀγρία κατὰ πάντα μείζων τῆς ἡμέρου, καὶ τοῖς φύλλοις πλατυτέρα καὶ σκληροτέρα· πρός τε κεφαλὴν ὀπωρινωτέραν ἔχει· ἄνθος φοινικοῦν, ῥίζια λεπτὰ καὶ πλείω. ἡ δέ τις ἔχει φύλλα μέλανα δριμυτέρα οὖσα. Δύναμιν

odore graui, flore aureo. Quartũ huic simile, flore lacteo. Folia, flores & cauliculi recentes, illitu exulcerant, & crustas nõ sine dolore gignunt: quare vngues scabros extricant, scabiẽ eximunt, stigmata delent: formicantes verrucas, & pensiles, alopeciásq; paulisper illita, tollunt. Tepente decocto pernio nes fouentur. Sicca radix, tritáque, sternutamenta ciet, naribus admota: dentium dolorem appensa leuat, ipsos tamen frangit.

Anemone. Cap. CCVII.

Duo anemones genera, vnũ sylueſtre, alterum in cultis nascens. Cuius multæ speciesː vna phœniceũ florẽ profert: altera candicantẽ, aut lacteũ, aut purpureũ. harũ folia coriãdro simi lia cæterũ scissa tenuius in terrã, inclinãturː caules lanuginosi, tenues, in quibꝰ flores aut papaueris, & in medio capitula nigra, aut cœrulea: radix oleæ magnitudine, aut ampliꝰ paulo grãdescit, ac veluti geniculis q̃busdã cingitur. Sylueſtri amplitudo prorsus maior, latioráq; folia, & duriora: oblongius caput: flore puniceo, tenuibus, & multis radicũ capillamẽtis. Acrior est, quę nigra habet folia.

Vis vtriusque acris: ea de causa succus naribus infusus, purgat caput. Commanducata radix pituitam trahit: decocta in passo & illita, medetur oculorum inflammationibus: cicatrices eorundem & hebetudines emendat, sordida vlcera abstergit. Folia, & caules, si cum ptisana decocti edantur, copiam lactis præbent: menstrua ciunt, vellere apposita. Illita quoque lepras eximunt. Sunt qui errore ducti, argemonem nominari eupatorium putent: quoniam à syluestri anemone, argemonem & papauer, quod rhœada appellant (de quo inter papaueris genera referemus) propter colorum cognationem in floribus, distinguere non possunt. Verum papauer & argemone colore minus saturato spectantur, & vtráque tardius floret. Quinetiam argemone croceum succum, gustu admodum acré, reddit: rhœas verò candidiorem & acrem. Insuper anemone & rhœadi capitula syluestris papaueris similia insunt, sed in anemone supernè crassiusculũ, in rhœade subãgusti⁹. Anemonesgenera nec succũ remittũt, nec

Δυνάμιν ἣ ἔχουσι δριμεῖαν ἀμφότεραι· ὅθεν ὁ χυλὸς τ῀ ῥίζης αὐτῆς ῥινὶ ἐγχυθεὶς, πρὸς κεφαλῆς καθαρσιν ἀρμόζει. μαστηθεῖσα δὲ ἡ ῥίζα, φλέγμα ἄγει· ἑψηθεῖσα δὲ ἐν γλυκεῖ καταπλασσομένη μυδᾷ, ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς ἰᾶται· καὶ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς καὶ ἀμβλυωπίας ἀποσμήχει, ἀναθαίρει δὲ καὶ τὰ ῥυπιεῤ τῶν ἑλκῶν· τὰ δὲ φύλλα καὶ οἱ χαυλοὶ σωφθέντες πιόσανν καὶ ἑσθόμενα, γάλα καταπαῤ· ἐν πρόσθετῳ δὲ ἔμμιξα ἄγει· καταπλασθέντα ὀ λέπρας ἀφίστησιν. Εμοὶ δὲ μὴ δωσάμενοι διοείζειν ἀπὸ τῆς ἀγελίας ἀνεμώνης, τῷ λεγομένῳ * ἀργεμώνῳ καὶ τῷ ῥοιάδι μήκωνα (περὶ ἧς ἐν τοῖς μήκωσιν ἱστορήσομεν,) διὰ τὸ τ῀ αὐτῶν ὁμόχροον φοινικοῦν ὑπάρχον, πλανῶνται τῷ ἀργεμώνῳ ἐυπατώριον ὀνομάζοντες. πλὴν τ῀ ἀργεμώνης ἧττον βαθὺ τὸ φοινικοῦν ἐστι καὶ τῆς ῥοιάδος, ὠχαίτερον * δὲ αὕτη καὶ ἡ ἀργεμώνη αὐξηθεῖσι. καὶ ἡ μὲ ἀργεμώνη ὀπὸν ἀνίησι κροκίζοντα καὶ δριμὺ· πρὸς τῷ γεῦσιν ἰοώδη· ἡ δὲ ῥοιὰς λιπαρότερον καὶ δριμύ. ἀμφότεραι δὲ μεταξὺ κεφάλια μήκωνι ὁμοια παραπλήσια ἔχουσι, πλὴν τὸ μὲ * τῆς ἀνεμώνης ἄνωθεν ὑποπαχυ, τὸ ὃ τῆς ῥοιάδος ὑπόστεγον. αἱ ὃ ἀνεμῶναι ὅτε ὀπὸν ἀνιᾶσιν, οὔτε

ὅτε κωδίαν ἔχουσιν, ἀλλ' οἱονεὶ ἀσπαράγου ἄκρον. ἐν ἀρούραις τὸ πλεῖον ἐκφύονται.

Περὶ Αργεμώνης. Κεφ. σή.

Αργεμώνη* ὅλον μὲν ἔστι ὅμοιον τ῀ ἀγελαίᾳ μήκωνι· τὸ δὲ φύλλον ἀνεμώνης ἔχει ὅμοιον· ἄνθος ἐρυθρὸν ἐρυσμένον· χαυλὸν φοινικοῦν, κεφαλὴν ὃ ἐοικυῖαν μήκωνι ῥοιάδι, ὀπιμηκεστέραν δὲ καὶ πλατεῖαν κ῀ τὸ ἄνωθεν μέρη· ῥίζαν στρογγύλην· ὀπὸν ὃ ἀγίνει κροκίζοντα, δριμύ. καθαίρει δὲ ἄγλεμα καὶ νεφέλια. καὶ φλεγμονὰς παρηγορεῖ τὰ φύλλα καταπλασσόμενα.

Περὶ Αναγαλλίδος. Κεφ. σθ'.

Τ῀ς ἀναγαλλίδος διττὸν εἶδος ἐστὶ, διαφέρον ἄνθει. ἡ μὲν γὰρ κυανέον ἔχουσα τὸ ἄνθος, θήλεια λέγεται· ἡ δὲ τὸ φοινικοῦν, ἄῤῥην. δυνάμεις δέ ἐστι κεχυμένας ὀπῆς, φύλλα ἔχοντα ὀπὶ τετραγώνων καυλίων μικρὰ, ὑποστρόγγυλα πρὸς τὰ τῆς ἐλξίνης· καρπὸν περιφερῆ. εἰσὶ δὲ ἀμφότεραι περενπικαί· ἀφλέγμαντοι, σκολόπων ὀπαστικαὶ, νομῶν ἐφεπικαί. ὁ δὲ χυλὸς αὐτῶν ἀναγαργαλιζόμενος, ἀποφλεγματίζει κεφαλήν· καὶ ῥινὶ ἐγχεόμενος, ὀδόντων πόνον παύει, ἐὰν εἰς τὴν ἀντικείμενον μυξωτῆρα τῷ ἀλλοιοῦτι ἐμβληθῇ· καθαίρει δὲ ἄγλεμα μετὰ μέλιτος ἀττικοῦ. καὶ ἀμβλυωπίαις βοηθεῖ, ὠφε-

nec calyces habent, sed quasi asparagi cacumen. In aruis illa sæpius enascuntur.

Argemone. Cap. CCVIII.

Argemone in totũ syluestri papaueri similis est: folia habet anemones, diuisa: florem puniceum: caput in cauliculo papaueris rhœadis, oblongius, & summis partibus latum: radicem rotundam: succum croci colore, acrem, dimittit. Argema & nubeculas expurgat. Folia illitu inflammationes compescunt.

Anagallis. Cap. CCIX.

Duo anagallidis genera, quę tantũ flore distãt. Nã quæ cœruleo flore est, fœmina dicitur: mas, quæ phœniceo. Frutices sunt parui, in terra iacẽtes, foliis in quadrangulo cauliculo pusillis, subrotundis, ad helxinæ folia accedentibus: semine rotundo. Vtraque mitigandi vim habet: inflammationem arcet, adactos corpori aculeos extrahit, nomas cohibet. Succus caput gargarizatu purgat: & naribus infusus, dolorem dentium lenit, si in aduersam narem iniiciatur: argema cum melle Attico emendat: retusæ, oculorum aciei auxiliatur:

contra viperarum morsus, iocineris & renum vitia, si ex vino bibatur, prodest. Tradunt eam quæ cœruleum ædit florem, prociduam sedem reprimere: quæ verò phœniceum, illitu euocare.

Hedera. Cap. C C X.

Hedera differētias multas in specie sortitur, summas autem genere treis. Nam quædā candida est, altera nigra, tertia helix. Candida, fructum fert candidum: nigra, nigrum, aut croci æmulum, quam vulgus Dionysiam vocat: helix fructum non gignit, sed albas habet viticulas, & folia parua, angulosa, & concinniora. Hedera omnis acris est, & adstringens: neruos tentat. Flos trium digitorum carptu, facit ad dysentericos, in vino bis die potus: ambustis cum cerato tritus illinitur. Recentia folia ex aceto cocta, aut cruda cum pane detrita, lienes sanant. Foliorum & corymborum succus, cum irino vnguento, melle aut nitro, naribus infunditur, & contra veteres capitis dolores caput eo cum aceto, & rosaceo perfundi vtile est: purulentis auribus, aut dolētibus, cum oleo medetur.

ὠφελεῖ καὶ ἐχινοδήκτοις μετ' οἴνου πινόμενος, καὶ νεφριτικούς, καὶ ἡπατικούς. φασὶ δέ ἔνιοι πῶν μὲν ἔχουσαν τὸ κυανέον ἀνθος, ἐκπιῶσεις δακτυλίου κένωσιν. πῶν δὲ τὸ φοινικοῦν ἐρεθίζειν καὶ παραθεῖναν.

Περὶ κισσοῦ. Κεφ. σι.

Κισσὸς πολλὰς ἔχει διαφορὰς τὰς κατ' εἶδος, τὰς δὲ γλυκοπάτας τρεῖς. * λέγεται δὲ ὁ μὲν τὸν λευκὸς, ὁ ὃ, μέλας ὁ δὲ, κίττος. ὁ μὲν λευκὸς, ἔν λευκὸς, φέρει τὸν καρπὸν λευκόν· ὁ δὲ μέλας, μέλανα ἢ κροκίζοντα, ὃν δὴ καὶ ἰδιῶται βοτρύσιον καλοῦσιν· ὁ δὲ κίττος ἄκαρπός ἐστι, καὶ λευκὰ ἔχει τὰ κλήματα, καὶ τὰ φύλλα λεπτὰ καὶ γωνιώδη καὶ ἐρυθρά. πᾶς δὲ κισσὸς, δριμύ ἐστι, συστατικός· ἐστὶ νευρώδους ἀπτικός. πιεῖν δὲ αὐτῶν τὰ μὲν ἄνθη τοῖσι τοῖς δυσεντερικοῖς, δὶς δὲ τῆς ἡμέρας δεῖ πίνειν· καὶ πρὸς πυρετοὺς δὲ ἀρμόζει σὺν κριθῇ λεανθέντα. τὰ δὲ ἀπαλὰ τῶν φύλλων σὺν ὄξει ἐπιτίθεται, ἢ ὠμὰ ἀπλῶς τῷ συνλειαινόμενα, ἁπλῶς τῶν φύλλων. ῥινεῖ χυτοῦ) ὃ ὁ χυλὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν κορύμβων σὺν ἐλαίῳ, ἢ μέλιτι, ἢ νίτρῳ, καὶ πρὸς τὰ ὄζοντα τῆς κεφαλῆς ἀλγήματα ἁρμόζει, καὶ ὑπερέχεται σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ· ὠταλγίας δὲ καὶ πυοῤῥοοῦντα ὦτα σὺν ἐλαίῳ ἰᾶται. τῶ δὲ μέλανος κισσοῦ ὁ χυλὸς καὶ οἱ κόρυμβοι πεσσόμενοι, ἀτονίαν ποιοῦσι, καὶ τὰ ῥέοντα τοῖσι δι' ἀνοίαν πλεονασθέντες. λεῖα δὲ σφαῖρα πέντε τῶν κορύμβων θερμαινόμενα σὺν ῥοδίνῳ ἐν σιδίῳ καὶ ἐν χαλκίῳ εἰς τὸ ἀντικείμενον ὦς ἐπὶ ὀδόνταλγίας, τὸ ἄλγημα πραΰνει. μελαίνουσι δὲ καὶ ταῖς τρίχας οἱ κόρυμβοι. καταπλάσσεται δὲ τὰ φύλλα πρὸς παῦν ἕλκος ἐφθόν-
τα σὺν οἴνῳ καὶ καταπλασσόμενα, καταχύματα κακοήθη, καὶ ἐφηλίδας θεραπεύει ὡς προείρηται. ἐφθά. κινοῦσι δὲ καὶ καταμήνια ἑφθέντες οἱ κόρυμβοι λεῖοι· καὶ πεσσόμενοι δὲ μετὰ πῶν κάθαρσιν σὺν ὄξει ὠφελοῦσι. ἀτόκιόν ἐστι. καὶ ὁ μόρος δὲ τῶν φύλλων μέλιτι δευθεὶς καὶ προσθεὶς τῇ μήτρᾳ, ἔμμηνα ἄγει καὶ ἔμβρυα. ὁ δὲ χυλὸς ἐναζόμενος ταῖς ἐν τοῖς ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σπιλάδας ἀναξαίνει. τὸ δὲ δάκρυον αὐτῶν ψιλοῖ τρίχας· καὶ κτείνει φθεῖρας ἐπαλειφόμενον. ὁ δὲ τῶν ῥιζῶν χυλὸς σὺν ὄξει ποθεὶς, φαλαγγιόδηκτοις βοηθεῖ.

Περὶ Χελιδονίου τῶ μεγάλω. Κεφ. σιά.

Χελιδόνιον μέγα κρείττον ἀνίσου πηχυαῖον, ἢ καὶ μείζονα, ἐρχιον, ἔχοντα παραφυάδας φύλλων μεσάς. φύλλα ὅμοια βατῇ, τρυφερώτερα μὲν τοι τῶ

Nigræ hederæ succus, aut epoti corymbi, corpus infirmant, mentémque turbant largius sumpti. Acini quinque triti, calfactíque in punici mali cortice cum rosaceo, si instillentur à contraria aure, dolorem dentium mitigant. Denigrant capillum, illiti corymbi. Folia in vino decocta, illinuntur omnium vlcerum generi, etiam si cacoëthe sint: vitia cutis in facie, & ambusta sanant, vti anteà diximus, decocta. Mouent menses triti & subditi corymbi: iidem poti, post purgationes fœminarum, drachmæ pondere, concipiendi spem adimunt. Pediculus foliorum melle irrigatus, ac vuluæ inditus, menstrua & partus extrahit. Instillatus succus putrida tædia narium, graueolentiámque emendat, & sanitati restituit. Lachryma hederæ psilothrum est: illitu pediculos enecat. Succus radicum in aceto potus, contra phalangia prodest.

Chelidonium.

Cap. CCXI.

Chelidonium maius, caule est gracili, cubitali aut altiore, agnatis folioſis: foliis ranunculi, mollioribus tamen, &

& colore cæsiis: flore violæ albæ, secundum singula folia prodeunte: in eo succus croci, mordax, acris, & aliquantulum subamarus, grauiter olens: radix supernè singularis, infernè in multa crocea capillamenta fibratur: siliqua, ceu corniculati papaueris, tenuis, in metæ figuram longa, in qua semen papauere maius recluditur. Succus in æreo vase, cũ melle prunis decoctus, oculis claritatem adfert. Foliis, caule, radice, succus exprimitur ineunte æstate, & siccatus in vmbra digeritur in pastillos. Radix cum aniso & vino albo pota, medetur regio morbo, & vlceribus quæ serpunt: imposita cum vino, aut manducata dentium dolorem sedat. Hoc nomen sibi videtur vendicasse, quòd aduentu hirundinum exoriatur, & discessu emarcescat. Sunt qui narrant, hirundines matres excæcatis pullis, admota herba visum restituere.

Chelidonium minus.

Cap. CCXII.

Chelidonium minus, quod triticum syluestre aliqui nuncuparũt, herbula pediculis ab radice pẽdens, sine caule: foliis hederæ, multò rotundioribus, & minoribꝰ, teneris, & suppinguibus: radices habet ex eodẽ callo cõplures, pusillas, in granorũ tritici modũ aceruatí cõ gestas: quarũ tres aut quatuor in longitudinẽ exeũt. Iuxta aquas & lacus nascitur. Vis ei acris, & anemones modo, summã cutem exulcerat: psoras & scabros vngues eximit. Succus radicibꝰ expressus ad purgandũ caput, naribꝰ ĩfunditur. Decoctũ eius cum melle gargarizatum, magnificè id præstat, & omnia pectoris vitia extrahit.

Othonna. Cap. CCXIII.

Othõnã aliq maioris chelidoniæ succũ esse aiũt, quidã glaucij, Alij succũ floribꝰ corniculati papaueris expressũ. Alij permistos cœruleæ anagallidis, hyoscyami, & papaueris succos, esse cõtẽdũt. Alij troglodyticæ cuiusdã herbę succũ, q̃ othõna vocaĩ: nasciq̃; eã in eo Arabiæ tractu, qui ad Ægyptũ spectat. Othonna foliis erucæ, pforatis cribri modo, & veluti à tinea derosis, squalore obsitis, paucis: flore croci, latifolio: quare q̃dã anemones speciẽ esse putauerũt. Extractis succꝰ oculorũ medicamẽtis adiicit: vbi expurgare est opꝰ: mordet enĩ & absterget:

τὰ τῆ χελιδονίου καὶ ὑοσκυάμου καὶ τῶν χηράων, καὶ παρ' ἕκαστον φύλλον αὖθις ὥσπερ τὸ λευκόϊον. χυλὸς δὲ κροκώδης, δριμὺς δυνατικὸς, ποσῶς ὑοσκύαμος καὶ δυσώδης· ῥίζα ἄνωθεν μὲν ὀλίγη μία, κάτωθεν δὲ πλείονες· καρπὸς δὲ ὥσπερ τῆς κερατίτιδος μήκωνος, λεπτὸς· μακρὸς ὡς κῶνος, ἐν ᾧ σπερμάτια μείζονα μήκωνος. ἰᾶται τῆς ὁ χυλὸς μιγεὶς μέλιτι καὶ ἐμπλασθεὶς ἐν χαλκῷ ἐπ' αὐθράκων ἁρμόζει πρὸς ὀξυδορκίαν. χυλίζεται δὲ τὰ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς, ἀφ' ὑμοῦ ὄντα ἐρεσυς, καὶ ξηραίνεται ἐν σκιᾷ καὶ ἀναπλάττεται. ἡ δὲ ῥίζα πεμμύῃ συὶ ἀνίσῳ καὶ οἴνῳ λευκῷ, ἰκτερικοὺς θεραπεύει καὶ ἕρπητας· καὶ καταπλασσομένη συὶ οἴνῳ ὀδοντα λγίας τε παύει διαμασωμένη. δοκεῖ δὲ ὀνομάσθαι χελιδόνιον, ἐπειδὴ ἅμα ταῖς χελιδόσι φαινομέναις ἀναφύεται, καὶ ληγούσας δὲ συμπαραμένει. πῖνες δὲ ἱστόρησαν ὡς ἐάν τις τυφλωθῇ τῶν τ' χελιδόνος νεοττῶν, αἱ μητέρες θεσπέσουσι τῷ πόᾳ. ἐῶνται τ' πῖρωσιν ἀυτῆ.

Περὶ Χελιδονίς τῆ μικρῆ.

Κεφ. σιϛ'.

Χελιδόνιον τὸ μικρὸν, οἱ δὲ πυρὸν ἄγριον καλέσαντες, βότανιόν ἐστιν οὐ μόνον ἀπορριπτόμενον, ἄκαυλον, φύλλοις κισσοειδέσι, διαφερεσέρεσις δὲ μᾶλλον καὶ μικροτέρεσις, καὶ τρυφερέσις καὶ ὑποληπάρεσις θεμεχόμενον· ῥίζας δὲ ἔχει ὑπὸ τῶ ἀυτῶ μικρὰς πολλὰς, ὥσπερ πυρῆνας σωρευμένας. τρεῖς δὲ εἰσιν ἢ τέσσαρες ἀυτῶν μακραὶ πεφυκυῖαι· φύεται δὲ παρ' ὕδασι καὶ τέλμασιν. ἔχει δὲ τὴν δύναμιν δριμεῖαν, παραπλησίαν ἀνεμώνῃ ἕλκουσαν τὴν ὀπφάνεαν· ὠφελεῖ τε καὶ ὄνυχας λεπρῶντας ἀφίστησιν. αἱ δὲ ῥίζαι χυλισθεῖσαι χρήσιμοι εἰς ῥινεγχυσίαν μετὰ μέλιτος πρὸς κάθαρσιν κεφαλῆς.

Περὶ Οθόννης. Κεφ. σιϛ'.

Οθόννα οἱ μὲν φασι τὸ μεγάλα χελιδονίς χυλὸν εἶναι· οἱ δὲ, γλαυκίου. οἱ δὲ, τῆς κερατίτιδος μήκωνος * τῶν ἀνθέων χυλόν. * ἔνιοι δὲ μίγμα ἀναγαλλίδος τῆς κυανέας καὶ ὑοσκυάμου καὶ μήκωνος χυλόν. οἱ δὲ βοτάνης τρωγλοδυτικῆς πηγὴν, ἥν τις ὀθόννα καλεῖται, εἶναι χυλὸν· χρῶνται δὲ ἀυτῷ καὶ ἐν τῇ κατ' αἴγυπτον ἀφακίᾳ. ἔχει δὲ τὰ φύλλα ἐυζώμως ἐμφερῆ, πολύσχιστα ὥσπερ σκόλοπα, ψαφαρὰ, ὀλιγόφυλλα, ἄνθος δὲ φέρῃ κρόκινον, πλατύφυλλον· ὅθεν ἔδοξαν ἀνεμώνης ἀυτὸ πηγὴν εἶδος εἶναι. χυλίζεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ὅπου δεῖ αστρα καθαίρειν δάκνουσα, καὶ παύτα

absterget omnẽ caliginẽ, quæ oculis offunditur. Tradunt humorẽ quẽdã ex herba emanare, q elotus, semotis calculis, in pastillos ad eadẽ digerit. Aliq tamẽ affirmãt, lapidẽ esse Ægyptiũ, in Thebaide nascentem, exigua magnitudine, æreo colore, gustu cum feruore quodã & adstrictione mordaci.

Auricula muris. Ca. CCXIIII.

Muris auricula, quam myosotida vocant, herba est caulibus pluribus ab vna radice, aliquatenus ab imo rubẽtibus, & concauis foliis angustis, oblongis, dorso acuto, elato, nigricantibus, per interualla assiduè geminatis, atque in mucronem desinentibus, & tenuibus cauliculis ex alarum sinu prodeuntibus: flosculo, vt anagallidis, cœruleo: radix digitali crassitudine, multis capillamentis fibrata. Radix illita ægilopia sanat. Sunt qui alsinen, muris auriculam vocitãt.

Glastum. Cap. CCXV.

Satiuũ glastũ, quo infectores lanarũ vtuntur, foliũ habet plãtagini simile, verũ pinguius nigriúsq;: cuius caulis duũ cubitorũ altitudinẽ excedit. Illita folia tumores omneis discutiunt, cruenta

παύτα τὰ ὀπισκολάπτα τῆ κόραις ἀποσμήχεται. φασὶ δέ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀπορρέειν τῆς βοτάνης, ἂν πλύαντες καὶ χωρίσαντες τῆ λίθων, ἀναπλάσσωσι δολίσκους ὡς τὰ αὐτά. ἔνιοι δέ φασιν αὐτὴ λίθον εἶναι αἰγύπτιον ἐν τῇ Θηβαΐδι γινώμενον, καλκόχρων, μικρὸν τῷ μεγέθει, δάκνοντα τῆ γεύσει μετὰ πυρώσεως καὶ σύψεως.

Περὶ Μυὸς ὠτων. Κεφ. σιδ'.

Μυὸς ὦτα* οἱ δὲ μυὸς ὠτίδα καλοῦσιν, ἀγίνουσι καυλὸς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας, ὑπόῤῥυθρους τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους· φύλλα δὲ ὀπωπὴ καὶ στενὰ, ῥᾴχιν ἐπισημαίνοντα, ἐνίοτε μελανίζοντα, ἀνὰ δύο πρὸς ἀλλήλοις ἐκφυόμενα ἐκ διαστημάτων. εἰς δὲ ἄκρον ἀπολήγοντα. ἐκφύεται τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν· ἐφ' ὧν ἀνὰ δύο φύλλα κυανίζοντα μικρὰ ὡς τὰ τῆς ἀναγαλλίδος· ῥίζα δὲ δακτύλου τὸ πάχος, ἔχουσα πολλὰς ἀπεφλαστίδας. καθόλου δέ ἐστιν ὁμοία ἡ πᾶσα τῷ σκολοπενδρίῳ. λεοτέρα δὲ καὶ ἁπαλὰ τούτων ταύτης ἡ ῥίζα καὶ ἀσθενὴς ἐοῦσα αἰγιλώπια ἰᾶται. τινὲς δὲ καὶ ἐλξίνην μυὸς ὠτίδα καλοῦσιν.

Περὶ Ισάπιδος ἡμέρου. Κεφ. σιε'.

Ισάπις* ἥμερος, ἣν οἱ βαφεῖς χρῶνται φύλλον ἔχει αἰγογλώσσῳ ἐμφερὲς λιπαρώτερον, καυλὸν δὲ ὑπόξυλον. διύα δὲ τὰ φύλλα κατάπλασσόμενα καὶ πόματι καὶ ἐναίμασι τραύματα κολλᾷ. αἱμορραγίας τε στέλλει, καὶ φαγεδαινικὰς, καὶ ἕρπητας ἐρυσιπελατά τε καὶ σηπεδόνας θεραπεύει.

Περὶ Ισάπιδος ἀγρίας. Κεφ. σις'.

Ισάπις ἀγρία, παραπλήσια ἔχουσα τῇ ἡμέρᾳ αὐτῇ, φύλλα ἔχει μείζονα καὶ τὴν ῥίζαν παχυτέραν, καυλοὺς δὲ λεπτοτέρους, πολυκλάδεις ὑπόῤῥυθρους, ἔχοντας ἐξ ἄκρου ὡσεὶ σκιάδα γλωχινοειδῆ πολλὰ ἀποκρέμαμενα, ἐν οἷς τὸ σπέρμα, αὐγῆς μικρὸν λεπτόν. διύα δὲ τὰ αὐτὰ τῇ ἡμέρᾳ αὐτῇ, ὠφελοῦσα καὶ πληγὰς πυογενῆ καὶ καταπλασσομένη. *Περὶ Τηλεφίου. Κεφ. σιζ'.

Τηλέφιον, τοῦτο δὲ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καυλῷ ἔοικεν αὐξάνεται· μασχάλας ἔχον δύο παρ' ἕκαστον γόνυ τῶν φύλλων ἐμφυομένας. ἀφ' ὧν κλωνία ς'. ἢ ζ'. ἀπὸ τῆς ῥίζης πλῆθος φύλλων κυανοειδῶν*, παχέων δὲ καὶ γλίσχρων καὶ σαρκωδῶν, αὐγὴν* μίλινα ἢ λευκά. φύεται δὲ ἐν ἀμπελῶσι καὶ τόποις ἐργασίμοις ἕδρας. θεραπεύει δὲ καταπλασσόμενα τὰ φύλλα ὀπὸ ὥρας ἐξ λεύκλω· δεῖ δὲ μὴ ταῦτα ὠμὰ λύσει χρῆσθαι. αἵρεῖ δὲ καὶ ἀλφοὺς ὀπισθιόντα σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ, δεῖ μέν τοι μὴ τὸ ἀποξηρᾶναν σῶσαι αὐτὰ ἀποψάν.

Τέλος τῆ βιβλίου δευτέρου.

ΠΕΔΑ-

cruenta vulnera glutinant, sanguinis profluuia sistunt, ignem sacrum, phagedænas, putrescentia vlcera, & quæ serpunt, sanant.

Glastũ syluestre. Ca. CCXVI.

Syluestre glastũ satiuo simile est: folia fert maiora, lactucaceis proxima: caules prętenues multifidos, quadãtenus rubentes: in quorũ cacumine follicu li multi dependẽt, quandã linguarum effigiem referentes, in quibus semẽ flore tenui, luteo. Eadẽ q & suprà dicta præstat: potu & illitu lienosis auxiliãt.

Telephiũ. Cap. CCXVII.

Telephiũ herba portulacæ similis est, & caule, & foliis: alas binas in singulis foliorũ geniculis, annectit, ramuli à radice seni septénive prodeunt, foliis referti cœruleis, crassis, lętis, ac carnosis, flore luteo, aut cãdido. Nascitur inter vites, & locis cultis vere. Folia senis horis illita albam vitiliginẽ sanãt: sed postea hordeacea farina illini debet, perunctã ex aceto etiam in sole vitiliginẽ tollunt, sed vbi inaruerũt, abstegũtur,

Finis libri secundi.

PEDA-

PEDANII ΠΕΔΑ

DIOSCORIDIS Anazarbei de medicinali materia Liber tertius.

Io. Ruellio Sueßionẽſi interprete.

ΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΣ ΠΕΡΙ ΥΛΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

SVP Erioribus chariſsimè Aree commentariis, tradidimus de aromatibus, vnguentis, oleis, arboribus, earũ fructibus & lachrymis, itẽ de animalibus, cerealibus, oleraceis, & herbis acrimonia præditis. In hoc autem tertio radices, ſuccos, ſemina, herbas, & quæ vernacula, & inter ſe cognata cẽſentur, quæque pluribus ſcatent remediis, proſequemur.

ΕΝ μὲν τοῖς περὶ τύτων βιβλίοις φίλτατε Αρεθᾶ παρεδώκαμεν περὶ ἀρωμάτων καὶ μύρων, καὶ ἐλαίων, καὶ δένδρων, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν καρπῶν τε καὶ δακρύων, ἔτι τε ζώων καὶ τῶν στερεῶν καὶ λαχανώδων, καὶ σπερμάτων κεκτημένων ζωτικὴν δύναμιν· ἐν δὲ τούτῳ τρίτῳ ὑπάρχοντι, περὶ ῥιζῶν καὶ χυλισμάτων καὶ βοτανῶν καὶ σπερμάτων, συμφύλλων τε καὶ φαρμακωδῶν ἔτι λευσόμεθα.

Agaricum. Cap. I.

Περὶ Ἀγαρικοῦ. Κεφ. α.

Agaricum radix fertur laſerpitij ſimilis, ſed facie ſũma ſolutior, & rariore fungoſóq; tota contextu. Duo eius genera: fœmina, quæ præfertur, rectis intus venarum diſcurſibus cõſtat. mas rotundus eſt, & vndique compactior. Vtrique guſtũ initio dulcis, mox ex diſtributione in amaritudinem tranſit: gignitur

Ἀγαρικὸν ῥίζα φέρεται σιλφίῳ ἐμφερής, οὐ πυκνὴ τῷ ὑπαύχενι ὥσπερ τὸ σίλφιον, ἀραιὰ δὲ ὅλη. ἔστι δὲ τὸ μὲν, αὐτοῦ ἄρρεν· τὸ δὲ, θῆλυ· ὧν διαφέρει τὸ θῆλυ ἔχον κτηδόνας εὐθείας ἐντός. τὸ δὲ ἄρρεν στρεφερὲς ὅτι καὶ πανταχόθεν συμφυές. γεύσῃ δ' ἀμφότερα ὅμοια καὶ ἀρχὰς μὲν γλυκάζοντα, εἶτα ἐξ ἀναδόσεως ἐμπικραίνεται δὲ ἐν τῇ ἀγρίᾳ τῆς Σαρματικῆς. λέγουσι δὲ οἱ μὲν, φυτῷ ῥίζαν εἶναι· πῆχυς δὲ ἐν τοῖς τελέοις τῶν δένδρων κατ' σῆψιν γίνεσθαι ὥσπερ οἱ μύκητες, γίνεται δὲ καὶ ἐν τῇ κατ' τὴν ἀσίαν Γαλατίᾳ καὶ Κιλικίᾳ ἐπὶ τῶν κέδρων, οὐ δριμὺ μόνον τοι καὶ ἀδενές. Τὸ μὲν τοι δύναμιν ἔχει συπτικὸν, διερμαντικὸν· ποιοῦσι δὲ πρός τε ἐκ πλώματα. ὀδολῶν δὲ δυοῖν πλῆθος διδόμενον μετ' οἰνομέλιτος ἀπυρέτοις· πυρέσσουσι δὲ ἐν μελικράτῳ. καὶ ὑπατικοῖς δὲ καὶ διαπνευματικοῖς, καὶ ἰκτερικοῖς καὶ δυσεντερικοῖς, καὶ νεφριτικοῖς καὶ δυσουρούσι· καὶ ὑστερικαῖς πνιγμοῖς καὶ κακοχυλίαις ἀ. δι δόμενον· φθισικοῖς δὲ μετὰ γλυκέως· σπληνικοῖς δὲ μετ' ὀξυμέλιτος, καὶ στομαχικοῖς ὡς ἔστι διαμασώμενον καὶ καταπινόμενον, μηδενὸς ὑγροῦ ἐπιῤῥοφουμένου. ὁμοίως δὲ καὶ ὀξυρεγμίαις, ἴσχιοι δὲ καὶ αὐλοῦ ὕδατος λαμβανόμενον. πνιγμοῖς καὶ πρὸς ἰσχίων καὶ ἀρθρων ἀλγήματα, καὶ σπληνίας μετ' ὀξυμέλιτος λαμβανόμενον τὸ ἴσον πλῆθος· ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα, καὶ τοὺς ἐμπνευματουμένους ὑστέρας γυναῖκας ὠφελίμως τὸ ἴσον δίδοται· λύει δὲ καὶ ῥίγος πρὸ τῆς ἐπισημασίας διδόμενον· κα-

gignitur in Sarmatiæ regione, quæ Agaria dicit. Sunt qui radicem eſſe plantæ affirmẽt: alij vt fungos naſci in arborũ caudicibus, quadã putredine. Gignitur in Galatia Aſiæ, & Cilicia, in cedris, ſed friabile, & infirmum. Adſtringẽdi calfaciẽdiq; naturam habet: efficax eſt contra tormina, cruditates, & rupta: prodeſt itidẽ contuſis, & ab alto deuolutis. Datur duobus obolis in vino mulſo, febrim non ſentiẽtibus: febriculoſis verò, ĩ aqua mulſa. Arquatis quoq;, ſuſpirioſis, iocineris, renumq; vitio laborãtibus, dyſentericis. Itẽ ſi vrina ægrè redditur, ſi vuluæ ſtrangulatus vrgeat, ſi pallor membra decolorẽt, drachma vna dari ſolet: ſi tabes infeſtat, ex paſſo: ſi lien negotiũ exhibet, ex aceto mulſo: ſi diſſolutio ſtomachi eſt, ita vt cibi tenax nõ ſit, mãditur, & ſine vlla humoris ſorbitiõe deuoratur. Simili modo acida ructãtibus ꝓpinat. Sãguinis reiectiones ſiſtit, tribus obolis ex aqua ſũptũ. Facit ad coxẽdicũ, & articulorũ dolores, & comitiales morbos, ſi cũ aceto mulſo pari põdere aſſumant: mẽſes ciet: fœminis, quas ĩflatio vuluę vexat vtiliter æquali modo datur.

tur. Horrores soluit datum ante febrium accessiones: aluum purgat drachma vna aut altera, si cum aqua mulsa bibatur: venenorum antidotum est denarij instar, cum diluta potione sumptum: si serpētes ictum vibrarunt, morsúmque subfixerūt, tribus obolis ex vino potū, mirè auxiliatur. In summa, internis omnib⁹ vitiis cōuenit, pro viribus, & ætate datū, nūc ex aqua, nūc ex vino, iis ex aceto mulso, alijs ex aqua mulsa.

Rhaponticum. Cap. II.

Rha, alicui rheū, Latini rhaponticum vocant, prouenit in iis, quæ supra Bosphorum sunt regionibus, ex quibus affertur. Radix nigra, centaurio magno similis, sed minor & rufior, fungosa, aliquantū læuis, sine odore. Optimū habetur, quod terendines nō sensit, si gustatu cum remissa adstrictione lentescat, māducatúmque colorē reddat pallidum, aut ad crocū inclinātem. Id epotū facit ad inflationes, stomachi imbecillitatē, & omne gen⁹ dolores, ad cōuulsa, lienosos, hepaticos, tormina ad vnum, vesicę & pectoris vitia, aduersus intēta p̄cordia, & vuluæ mala, coxēdicum dolores, sanguinis excreationes, suspiria, καθαίρει δὲ καὶ κοιλίαν < δ ἢ β. μετὰ μελικράτου πινόμενον· ἔστι δὲ καὶ θηριακὴ μίας ὁλκὴ λαμβανόμενον· καὶ πρὸς ἑρπετῶν δὲ πληγὰς καὶ δήγματα, ὁλκὴ τετριωβόλου μετ' οἴνου πινόμενον βοηθεῖ. καὶ καθόλου πρὸς τὰ ἐντὸς παθη πάθη ἁρμόζει, πρὸς δυσεντερίαν καὶ ἡλικίαν διδόμενον, οἷς μὲν μετ' ὕδατος, οἷς δὲ μετ' οἴνου, οἷς δὲ μετ' ὀξυμέλιτος ἢ μελικράτου.

*Περὶ Ρᾶ. Κεφ. β.

Ρᾶ, οἱ δὲ ῥῆον καλοῦσι, γίνεται ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται. ῥίζα μέλαινα, κεντωνείῳ τῷ μεγάλῳ ἐοικυῖα, μικροτέρα μέν, πυκνὴ καὶ ἐνδεδεσμένη ἄσμοις, χαύνη, ὑποκούφος. ἔστι δὲ αὐτῆς κράτιστον τὸ ἀτερηδόνιστον, *ἐγλυκὺ τε κατὰ πῶν γεῦσιν μετὰ ἀγεμώδους τρύφους, διαπαστικὸν τε ἔνοχλοῦν καὶ κροκίζον πρὸς τῷ χρῶματι. Ποιεῖ δὲ πρὸς πνεύματα στόμαχου, ἀτονίαν, ἄθυμα παντοῖον, ἀπάσματα, σπλιωκοὺς, ἡπατικοὺς, νεφριτικοὺς, προφυμέγους, καὶ τὰ περὶ κύστιν καὶ θέρεμνα, καὶ τὰ ὑποχονδρίων ἐν πάσεις, καὶ τὰ περὶ ὑστέραν παθη, ἰχῶδας, αἵματος πτύσεις, ἄθματα, λιγμὸς, δυσεντερίας, κοιλιακὰς διαθέσεις, καὶ φθόους, καὶ ἡπείων δήγματα. δώσεις δ' ὁμοίως τῷ ἀγαρικῷ πρὸς ἕκαστον πάθος, τῇ αὐτῇ ὁλκῇ, καὶ ὑγροῖς χρώμενος· μετ' οἰνομέλιτος μὲν ἀπυρέτοις· πυρέττουσι δὲ μετὰ μελικράτου· φθισικοῖς μετ' γλυκέος, σπλιωκοῖς μετ' ὀξυμέλιτος· στομαχικοῖς ὡς ἔστι διαμασώμενον καὶ καταπινόμενον. μηδενὸς ὑγροῦ ἐπιβρόφουμένου. αἴρει δὲ, καὶ πελιώματα καὶ λειχῆνας μετ' ὄξους καταχριόμενον. καὶ φλεγμονὰς πάσας διαχεῖ χρονίας σὺν ὕδατι καταπλασσόμενον. ἡ δὲ ἀγωγὸς τὰ πρὸς δυσεντερίαν.

Περὶ Γεντιανῆς. Κεφ. γ'.

Γεντιανὴ δοκεῖ μοι ὑπὸ πρώτου εὑρεθῆναι Γέντιος τοῦ Ἰλλυριῶν βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχηκεν. ἧς τὰ φύλλα τὰ μὲν πρὸς τῇ ῥίζῃ καρύᾳ ἢ ἀρνογλώσσῳ ὁμοια ὑπέρυθρα, τὰ δὲ ἐν μέσῳ τῷ καυλῷ, καὶ μάλιστα τὰ καθ' ἄκρον ἐλασμένα, μικρῶν· καυλὸς δὲ κενὸς, λεῖος τὸ πάχος δακτύλου, τὸ δὲ ὕψος δίπηχυς, ἐνίοτε καὶ διπλασιαζόμενος, ἐν διασημάνσει μειζόνων πρόκειμενος τὰ φύλλα· καρπὸν δ' ἔχων ἐν κάλυξι σπαθιῷ, κοῦφον, ἀχυρώδη, πρὸς τὸν τῆς σφονδύλης· ῥίζαν μακρὰν, ὁμοίαν ἀριστολοχίᾳ τῇ μακρᾷ, σπασμοὺς, ἀσθματικοὺς, ἰσχιαδικοὺς, ἕλκη, ἀποστήματα, ἐκθλίψεις, ἐκπτώσεις, ἐκ πτώσεως, ἐκ πληγῆς, ἐκ πτώσεως, ἐκ πληγῆς, ἐκ πτώσεως, ἐκ πληγῆς

Nascitur in sublimibus montiũ iugis, vmbrosis locis, aquosisque. Vis radicis excalfactoria, & adstringens: contra morsus serpentium, duabus drachmis cum pipere, ruta, & vino pota, auxiliatur. Extracti succi drachma, laterum doloribus, & ex sublimi deturbatis, ruptis, & conuulsis, prodest: hepaticis & stomachis, pota cum aqua subuenit. Radix collyrij modo subdita, partus eijcit: imposita, vt lycium, vulneraria est, & vlcerum cuniculatim depascentium medela. Succus præcipuè eodem effectu prodest: oculis inflammatione laborantibus illinitur: pro meconio collyris acribus immiscetur. Radix vitiliginẽ absterget. Succi extrahendi ratio hæc est: Cõtusa radix quinque diebus aqua maceratur: postea in eadem tantisper decoquitur, dum extent radices: & vbi refrixit aqua, linteo excolatur: mox discoquitur, dum mellis crassitudo fiat, fictilique reconditur.

Aristolochia rotunda.

Cap. IIII.

Aristolochia nomen ex eo sibi adoptauit, quòd existimetur, optimè puerpis opitulari. Tria παχεῖαν, πικράν. γλυφᾶται δὲ εὐψιλοτάτοις ἀκρωρείαις, καὶ σκιοῖς τόποις καὶ ἐνύδρεις. Δώαμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα θερμαπικὴν, συπικὴν· βοηθεῖ δὲ σπειοδύνοις ποτιζομένη < β. πλήθος, μετὰ πιπέρεως καὶ πηγανίου, καὶ οἴνου. τῶ δὲ χυλίσματος ὅσον < ά. καὶ πρὸς ὀδύνας πλευρῶν, καὶ πλώματα, ῥήγματά τε καὶ *ἀπάσματα. ἐνδιατρῖ καὶ ἡπατικοῖς, καὶ στομαχικοῖς πινομένη μετ' ὕδατος. ἐκβάλλει ὑστέρας ἔμβρυα ἡ ῥίζα ὡς κολλύριον θερμαινομένη. ἔστι δὲ καὶ τραυματικὴ ἐπιθερμένη ὡς τὸ λύκιον, ἰσταται δὲ μόνων τε ἑλκῶν ἴαμα* καὶ μάλιστα τὸ χύλισμα, καὶ ὀφθαλμῶν ἐπίχρισμα φλεγμαινόντων. μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὰ θριμέα τῶν κολλυρίων τὸ χύλισμα ἀντὶ μηκωνίου. ὅζει δ' ἡ καὶ ἀλφῶν σμηκτικὴ ἡ ῥίζα. χυλίζεται δ' ἀλαθεῖσα καὶ βραχεῖσα ἐν ὕδατι ἐπὶ ἡμέρας ε. εἶτα ἑψηθεῖσα ἐν τῷ ὕδατι, ἄχρις ἂν ὑφ' ἕψωσιν αἱ ῥίζαι, καὶ μετὰ τὸ ψυχῶσαι τὸ ὕδωρ διηθεῖται δι' ὀθονίου· καὶ ἕψεται ἄχρις ἂν γλύνται μελιτώδες τῇ συσάσει. καὶ ἀποτίθεται ἐν ὀστρακίνῳ ἀγγείῳ.

Περὶ Αριστολοχίας στρογγύλης. Κεφ. ά.

Αριστολοχία ὀνόμασται μὲν ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἄειστα βοηθεῖν τοῖς τοκετοῖς. ἔστι δὲ ἡ μὲν στρογγύλη, θήλεια καλουμένη, φύλλα δὲ ἔχει κισσοειδῆ, ὀσμὴν μετὰ δριμύτητος, ὅσπερ στρόγγυλα ἀπάλα, περὶ πολλοῖς βλαστοῖς ἐν μιᾷ ῥίζῃ, τὰ δὲ κλήματα σπιμύκη. ἄνθη λευκὰ, οἱονεὶ πλίσκης, τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς ἐρυθρὸν, δυσῶδες.

Περὶ Αριστολοχίας μακρᾶς. Κεφ. έ.

Ἡ δὲ μακρὰ ἀριστολοχία ἄβρυον καλεῖται καὶ δακτυλίτης, φύλλα ἔχουσα σπιμηκέστερα τῆς στρογγύλης· κλωνία λεπτὰ ὡς σπαθαμῆς τὸ μέγεθος, ἄνθος πορφυροῦν, δυσῶδες, ὃ περ ἐξανθεῖσαν ἀπίῳ παρὰ πλησίον γίνεται. ῥίζα δὲ τῆς μὲν στρογγύλης σφαιροειδὴς γογγυλίδι ὁμοία. ἡ δὲ τῆς μακρᾶς δακτύλου ἔχει τὸ πάχος σπαθαμιαῖα ἢ καὶ μείζων. ἀμφότεραι δὲ τὰ πολλὰ πυξοειδεῖς ἔνδοθεν. πικραὶ τὴν γεῦσιν καὶ βρωμώδεις.

Περὶ Αριστολοχίας κληματίτιδος. Κεφ. ς'.

Ἔστι δέ τις καὶ τρίτη μακρὰ, ἣν τινες καὶ κληματῖτιν καλοῦσι, κλωνία ἔχουσα λεπτὰ, φύλλοις στρογγύλοις ἀμίζοις μικροῦ ἐοικόσι, σφόδρα λεπτὰ, ἐοικότα πλατάνῳ· ῥίζας μακροτέρας, λεπτὰς, φλοιὸν ἔχούσας παχὺν καὶ ἀρωματίζοντα, ἰδίως χρησιμευούσας μυροθήκοις εἰς τὴν τῶν μύρων σύνθεσιν. ποιεῖ δὲ πρὸς

Tria eius genera tradunt. Rotũda, q̃ fœmina vocat, foliis hederaceis ſtãti odore cũ acrimonia, mollibus, subrotundis, multis ab vna radice germinibus, plógisq; palmitib⁹: florib⁹ cãdidis, pilei similitudine, ĩ qb⁹ quod rubrũ est, grauiter olet.

Aristolochia longa.

Cap. V.

Longa, mascula appellatur, nonnullis dactylitis, longiore quàm rotunda folio: tenuibus ramulis, dodrãtalib⁹: flore purpureo, grauiter olẽte, qui marcescens in pyri similitudinem turbinatur. Radix rotundæ, in orbẽ conglobata, rapi modo. Longæ verò radix digiti crassitudinem, & dodrãtis lógitudinem implet, nõnunquã paulò maiorẽ. Ambæ colore int⁹ buxeo, gustu amaro, & graui.

Aristolochia clematitis.

Cap. VI.

Est etiamnum tertia longa, quæ clematitis vocatur, ramulos habens tenues, refertos foliis subrotundis, minori semper viuo similibus: flores rutæ: radices longiores, tenues, crasso cortice odoratóque vestitas, priuatim vnguentorum spissamentis conuenientes. Rotunda cæteris venenis resistit.

Longa verò aduersus angues, & venena, drachmæ pondere ex vino bibitur, & illinitur: pota cum pipere, & myrrha, menses, partus, & omnia vuluarum onera eiicit: eadem efficit subdita in pesso. Rotunda ad eadem pollet: insuper singultibus, suspiriis, horroribus, lieni, conuulsis, laterum doloribus, pota cum aqua, singulariter auxiliatur. Aculeos, & spicula extrahit, ossiú squamas illitu adimit, vlcera putrida exest, & sordida expurgat: caua cum iri, & melle explet, gingiuas, & dẽtes extergit. Clematitis ad eadem pollere credit, viribus tamẽ inferior est.

Dulcis radix. Cap. VII.

Dulcis radix plurirma gignitur in Cappadocia, & Ponto: fruticosa est, ramis binûm cubitorum altitudine assurgẽtibus: foliis lentisci densis, pinguibus, tactúq; gummosis: flore hyacinthi, fructu pilularum platani magnitudinis, asperiore, qui siliquas lentium modo habet, rufas & paruas: radicibus longis, vt gentianæ, coloris

πρὸς δὲ τὰ ἕρπετὰ ἢ θανάσιμα ἢ μακρά. < ά. ὁλκὴ πινομένη μετ' οἴνου ἢ καταπλασθεῖσα ἢ τὰ ἐν μίζᾳ συνιστάμενα παύει τὰ λόχια ἢ ἔμμηνα ἢ ἔμβρυα ἐκβάλλει· ποθεῖσα μετὰ πέπερεως καὶ σμύρνης, ἢ ἐν πεσσῷ δὲ πρασθεῖσα τὰ αὐτὰ δρᾷ. ἡ δὲ τρογγύλη ποιεῖ μὲν πρὸς ἃ καὶ ἡ πρεσειρημένη· ἐπὶ πλεῖστον δὲ βοηθεῖ ἄθυμοι, λυγμῷ, ῥίγει, παλμοῖ, ῥήγμασι, ἀπάσμασιν, ἀλγήμασι πλευρᾶς ποθεῖσα μεθ' ὕδατος. ἀναγεῖ δὲ, ἢ σκόλοπας, ἀκίδας, λεπίδας ὀζῶν καταπλασσομένη ἀφίστησι· καὶ σπασθόνας πρὸς χαίτας ἢ τὰ ῥυπαρὰ πρὸς καθαίρει ἕλκη· ἢ τὰ κοῖλα πληροῖ σὺν ἰείδι ἢ μέλιτι, σμήχει δὲ ἢ οὖλα ἢ ὀδόντας. δοκεῖ δὲ ἢ ἡ κλήματῖτις πρὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖν· ἐλαφροῦται μού τοι τῇ δωδεκάμει τῶν προειρημένων.

Περὶ Γλυκυῤῥίζης. Κεφ. ζ.

Γλυκύῤῥιζα γίνεται πλείστη ἐν καππαδοκίᾳ, καὶ πόντῳ· ἔστι δὲ θαμνίσκος, ῥάβδους ἔχων δι' πήχεως, πρὸς οὓς τὰ φύλλα πυκνὰ ἐοικότα σχίνῳ, λιπαρὰ καὶ κολλώδη ἁψαμένῳ. τὸ δὲ ἄνθος ἐν κυάνῳ ὅμοιον· καρπὸς δὲ πλατάνου σφαιρίων μεγέθος τραχύτερος, λοβοὺς ἔχων ὡς φακοῦ, πυῤῥούς, μικρούς. ῥίζαι μακραὶ πυξοειδεῖς ὡς γλυπαγὴς ὑποσφυφοι, γλυκεῖαι· χυλιζόμεναι ὥσπερ τὸ λύκιον. ποιεῖ δὲ τὸ χύλισμα πρὸς τραχύτητας ἀρτηρίας· δεῖ δὲ ὑποπιόντας ἢ γλῶτταν ὑποχυλίζειν· ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς κῶσον στομάχου, ἢ πρὸς τὰ ἐν θώρακι ἢ ἥπατι· φθειρόσεις τε κύστεως καὶ νεφρίτιδας πίνόμενον μετὰ γλυκέως· ἄδιψόν τέ ἐστιν ἀποχυλιζόμενον, ἢ βαυματικὸν πρὸς χειρούμενον, ἢ στομαχικὸν διαμασώμενον. ἢ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν ῥιζῶν πρόσφατος πρὸς τὰ αὐτὰ ἁρμόζει. ἡ δὲ ῥίζα ξηρὰ λειοτριβηθεῖσα, πτερυγίοις καταπλασθεῖσα, πτερυγίοις καταπλαστός ἐστιν ὀπτὴ δεινός.

Περὶ Κενταυρείου τοῦ μεγάλου. Κεφ. η'.

Κενταύριον τὸ μέγα, οἱ δὲ ναρκισσὸν καλοῦσι, φύλλα ἔχει καρύας βασιλικῆς ὅμοια, πρασινίκια, χρώματι χλωρὰ ὡς κράμβης, τὸ δὲ πρὸς περιφερὲς αὐτῶν ἐντέτμηται ὥσπερ πρίονι. κεφαλὴν δὲ ἔχει ὡς λαπάθου μικρὸν ἔχουσι, ἢ ἢ τείπακον ἔχουσι, πτερυγώδη φυάδας ἀπὸ τῆς ῥίζης ἐχόντα πολλὰς, ἐφ' ὧν κεφαλαὶ ὅμοιαι μήκωνι, ἀπομήκης ἐν ᾧ πρὸς περιφερεῖ· ἀνθος κυανίζον· καρπὸς δὲ ὅμοιος κύκνῳ, ἐγκείμενος ὥσπερ ἐν ἐριώδεσι τοῖς ἄνθεσι· ῥίζα παχεῖα, τερπνὰ, βαρεῖα, σπιθαμιαία μὴ ποσῆς σύψεως ἢ γλυκύτητος, εὐῤῥοθρος*. φιλεῖ δὲ λιπαρὰν γῆν, εὐήλιον, ἢ δρυμοὺς ἢ χεώλοφα.

coloris buxei, subacerbis & dulcibus: quæ densantur in succum, lycij exemplo. Is in arteriæ scabritia efficax habetur: verum oportet vt linguæ subditus eliquescat: æstuanti stomacho, thoraci, ac iocineri conuenit: sanat vesicæ scabiem, & renum dolores, cum passo potus: idem eliquatus sitim sedat, vulneribꝰ illitus accommodatur, commãducatus ori prodest: recẽtis radicis decoctum ad eadem conuenit. Eiusdem farina pterygiis commodissimè inspargitur.

Centaurium magnum. Cap. VIII.

Centaurium magnum folia habet iuglandis, oblonga, viridi brassicarum colore, serrata in ambitu: caulem, ceu rumicis, binûm aut ternûm cubitorum, multis ab radice adnatis, in quibus capita, ceu papauerũ, in rotunditate oblonga: flos cœruleus: semen cnico simile, ceu laneis floccis qui busdam inuolutũ: radix crassa, grauis, solida, tripedalis, succo prægnans, cum adstrictione aliqua & dulcedine acris, & rubescens. Amat solũ pingue & apricũ, ac syluas & colles. Co-

pioſiſsima eſt in Lycia & Pelo ponneſo, in Arcadia, Helide & Meſſenia, pluribúsq; locis circa Pholoën, Lyciã & Smyrnam. Radix cõuenit ruptis, cõuulſis, pleuriticis, ſpirãdi difficultati, veteri tuſsi: ſanguinẽ expuentibus, drachmis duab⁹ trita datur, ſi febris ſit, in aqua: cæteris, in vino. Item ad tormina, & vuluæ dolores. Raméta eius in collyrij formam vuluæ ſubdita, mẽſes atque partus extrahũt. ſuccus eadem præſtat: vulneribus prodeſt: nam recẽs tuſa, aut arida antè madefacta, ea glutinat & coniungit. Carnes coaleſcũt, ſi tuſa ſimul decoquatur. In Lycia ſuccũ exprimunt, quo pro Lycio vtuntur. Cognominata eſt & panacea, quoniã medeť oĩm morbis, vbi aliqua inflãmatio timeť, omninoq; multis modis opifera eſt. Illiſa vulnerũ labra cõſolidat, ſuſtillũ vrinæ calculósq; ſanat iniectione. legenda præcipitur cũ in eo ſol eſt, vt emergat hora pura: dum lucé ſyderis erũpẽtis vniuerſa complentur.

Centaurium minus.

Cap. IX.

Centauriũ, limnefion aliqui vocauere, qm̃ rigua amet loca. Herba origani aut hyperici ſimilis

λοφα· πλεονάζει δὲ ἐν λυκίᾳ καὶ πελοποννήσῳ, ἐν ὕλῃ δὲ καὶ ἀπὸ καθάρσεως καὶ μεσογείᾳ καὶ πρὸς* φολόην καὶ λυκίαν καὶ σμύρνῃ. Ἁρμόζει δὲ ἡ ῥίζα, ῥηγμασι, ἀποσμασι, πλευριτικοῖς, δυσπνοίᾳ, βηχὶ παλαιᾷ, αἱμοπτοϊκοῖς ἀπυρέτοις μετ' οἴνου· πυρέσσουσι δὲ μὴ ὕδατος. Δ β'. πλῆθος τῆς ῥίζης λείας δραχμὴν· πρὸς τρόφους ὁμοίως καὶ ὑστέρας ἀλγήματα. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα εἰς φῶς καὶ κολλυείᾳ ξυθεῖσα καὶ προστεθεῖσα τῇ ὑστέρᾳ· ὅ, τε χυλὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ· ἔστι δὲ καὶ βηματικὴ· ὑγρὰ μὴν κοπεῖσα ξηρὰ δὲ προσβεβρεχεῖσα καὶ οὕτω κοπεῖσα. συνάγει γὰρ καὶ κολλᾷ ἰσχυρὰ τὰ ἐλώματα δὲ κρέα συνάγει. ἐάν τις αὐτῶν κόψας συνεψήσῃ· οἱ δὲ ἐν λυκίᾳ αὐτῶν χυλίζοντες, χρῶνται αὐτῇ ἀντὶ λυκίου. ἐκλείβει δὲ παιδάκια, ἐπειδὰν πάντα τὰ φλεγμαίνοντα πάσῃ παύει, *καὶ κρούσματα πληγῶν, στραγγουείας τε παύει ἐν ἐνέμασι καὶ λιθιῶντας. συνάγεται δὲ τοῦτο ἡλίου μέλλοντος ἀνατέλλειν, ὥρᾳ ἀγνῇ ὅτε πλυνοῦνται ἅπαντα.

Περὶ Κενταυρείου τοῦ μικροῦ. Κεφ. θ'.

Κενταύριον τὸ μικρὸν, ὃ τινες λιμναῖον καλοῦσιν, ἐπιφυλλὴν ἐνίκμους φιλεῖ τόπους. πόα ὀρθίκωλος ἢ ὀρεινὴ

γαίῳ παραπλήσιος ὄζει, καυλὸν ἔχουσα ὀρθὸν τριγωνιαῖον μῆκος. ἄνθη ἐν τῷ φοινικῷ ὑποπόρφυρα πρὸς τὰ τῆς λυχνίδος· φύλλα μικρά· * ὥσπερ πηγάνου· καρπὸς ὅμοιος πύξῳ· ῥίζα μικρὰ ἄχρηστος λεία*.

Αὐτὴ κοπτομένη χλωρὰ καὶ καταπλασσομένη, τραυμάτων ὄζει κολλητικὴ, ἀναθαρτικὴ ἑλκῶν παλαιῶν καὶ ἀπουλωτικὴ· ἀρεψηθεῖσα δὲ καὶ καταπιγομένη, ἄγει κατὰ κοιλίαν χολώδη καὶ παχέα. ἔγκλυσμά τε τὸ ἀφέψημα αὐτῆς ὠφελεῖ τῶν ἰσχιαδικῶν ἀρμόδιον· ἄγον αἷμα καὶ καυφίζον. ὁ δὲ χυλὸς πρὸς τὰ τῶν ὀφθαλμικὰ σύγχυσις· ἀποκαθαίρων τὰ ὑποσκοτοῦντα ταῖς κόραις συὺ μέλιτι· καὶ ἐν προσθέτῳ ἐμμιλίων ἀγωγὸς καὶ ἐμβρύων· πεσθεὶς δὲ ἀσμίζει τοῖς περὶ τὰ νεῦρα πάθεσιν ἰδίως. Χυλίζεται δὲ ἡ πόα συλλεχομένη ἐγκύμονα ἔτι σπέρματος, καὶ ἀποβρεχομένη ἡμέρας ε'. εἶτα ἕψεται ἄχρις ἂν ἐκφύγῃ τὸ ὕδωρ. ἔπειτα τοῦτο ψυχθέντος, ὑλίζεται δι' ὀθονίου. θλίβεται δὲ τὴν πόαν καὶ μάσσεως. ἔνιοι δὲ χλωρὰν ἐγκύμονα αὐτὴν κόψαντες, ἐκθλίβουσι τὸν χυλὸν καὶ βαλόντες εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον ἀκόγκυτον, ἐν ἡλίῳ συντήκουσι κινοῦντες ἀεὶ ξύλῳ.

similis, caule anguloſo, palmũ excedente: flore lychnidis, è puniceo in purpuream vergẽtæ: foliis rutę, prælõgis & paruis: fructu tritico ſimili: radice puſilla, leui & ſuperuacua, quæ guſtanti amaritudinẽ adfert. Herba recens tuſa, ſuo illitu vulnera conglutinat: vetera vlcera purgat, & cicatrice obducit: bilem craſſósque humores per aluum exigit, ſi decocta deuoretur. Ius decocti iſchiadicis conueniẽtiſsimè infunditur: trahit enim ſanguinem, & dolorem leuat. Succus oculorum medicamentis perquàm vtilis: ſiquidem cũ melle caligínem oculorum expurgat: in vellere appoſitus, menſes & partus extrahit: epotus peculiariter neruorum vitiis ſuccurrit. Succi extrahendi ratio: Legitur herba ſemine prægnans, & diebus quinque madefacta decoquitur, donec ſuperemineat aquæ: mox vbi refrixit, linteolo exprimitur, & iecta herba, iterum decoquitur, vſque dum mellis craſsitudinem habeat. Nonnulli eã recentem grauidãq; cõtundunt, atq; ſuccum fictili non picato exprimũt, & in ſole, lignea rude aſſiduè mouẽtes, inſpiſſant.

Quòd si quid cõcretũ faucibꝰ vasis adhæresçat, deradũt, reliquoq; humori pmiscẽt. Noctu diligẽter operiũt: nãq; ros nocturnꝰ, liquores coalescere nõ sinit. Quæ aũt siccis radicibus aut herbis liquamẽta exprimũtur, decocta (vt in gẽtianæ mẽtione retulimꝰ,) ꝓparant: sed q̃ ex corticibꝰ humidis, aut cõtusis herbis factitãtur, in sole, vti antè dictũ est: coguntur. Sic è thapsia, sic è mãdragora, reliquísq; similibus succus: sic ex acerbis vuis melligo elicitur. Lyciũ tamen, & absinthiũ, hypocistis & consimília, decocta, eo quo diximus modo, coguntur.

Chamæleon albus.

Cap. X.

Chamæleon albus, ixia ideo aliquibus vocatur, quòd quibusdam in locis viscum circa radicem eius inueniatur, quo pro mastiche vtuntur mulieres: folia habet silybo aut carduo similia, asperiora, acutiora, nigróque chamæleone validiora: caulẽ non promit, verũ ex medio spinas, echini marini, aut cinaræ modo, erigit: flores purpureos, veluti papporũ lanugines emittit: semen cnici simile: radicẽ í lętis collibꝰ crassam, in mõtosis verò graciloręm. in

καὶ τὸ ϖελιπεπηγμὸν ἀεὶ ἐξιέντες ϗ τῷ ὑγρῷ μίσγοντες. σκεπτέον δὲ ζοντές τε νυκτὸς ἐπιμελῶς· ἡ γὰρ δρόσος κωλυτικὴ τῆς τῶν ὑγρῶν χυλῶν συστάσεως καθέστηκεν. ὅσα μὲν οὖν ἐκ ξηρῶν τῶν ῥιζῶν ἢ τῶν βοτανῶν ἐγχυλίζεται, ἑφθὰ σκευάζεται, ὡς ἡ γλυκαινή· ὅσα δὲ ἐκ φλοιῶν ὑγρῶν ἢ ῥιζῶν ἢ βοτανῶν ἐκθλιβομένων ὑπὸ ἡλίῳ, συμφέροντα ὡς ϖροείρηται. οὕτω καὶ ἡ θαψία ϗ μανδραγόρα καὶ ὄμφαξ· καὶ τὰ ὅμοια τούτοις χυλίζεται. λύκιον μέλι τοί καὶ ἀψίνθιον καὶ ὑποκιστὶς καὶ τὰ ὅμοια τούτοις ἑφθὰ σκευάζεται, ὧν τρόπων ϗ ϖροείρηται.

Περὶ Χαμαιλέοντος λευκοῦ. Κεφ. ί.

Χαμαιλέων λευκὸς, ἰξίαν τινὲς καλέουσιν, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι ϖρὸς τὰς ῥίζας ἀυτῆς, ᾧ καὶ αὐτὴ μαστίχῃ χρῶνται αἱ γυναῖκες· ἔχει φύλλα ὅμοια σιλύβῳ ἢ σκολύμῳ, βραχύτερα δὲ ϗ ὀξύτερα ϗ ἰουρνέτερα δὲ τῶ μέλανος· κωλὸν δὲ οὐκ ἔχει, ἀλλ' ἀφίησιν ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν, ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κναφάλῳ· αὐθὶ δ' ϖορφυροειδῆ ὥσϖερ πείχας ἐκπαπποῦται· καρπὸν δὲ κνίκῳ ϖαραπλήσιον· ῥίζαν ἐν ᾗ τοῖς ἐυγείοις χωλοφόροις ϖαχεῖαν, ἐν ᾗ τοῖς ὀρεινοῖς ἰσχνοτέραν λευκὴν

λευκὴν διὰ βάθους, ὀσφραντίζουσαν, βαρύοσμον, γλυκεῖαν. ἣν ϖοθεῖσα * ὀξυβάφου ϖλῆθος, ἄγει ἕλμινθα ϖλατεῖαν. λαμβάνεται δὲ σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ μετὰ δειγαίου ἀποζέματος, ϗ ὑδρωπικοῖς δὲ ἐπιτηδείως δίδοται ὁλκὴ σὺν οἴνῳ *ἰσχναίνει γὰρ αὐτούς· καὶ ϖρὸς δυσουρίαν τὸ ἀφέψημα αὐτῆς ϖίνεται. ἔστι δὲ ϗ θηριακὴ σὺν οἴνῳ ϖοθεῖσα· ἀποκτείνει ϗ κύνας ϗ ὗς· ϗ μύας σὺν ἀφρίτῳ ϖεφυρεγμένη, καὶ ὑδρωπιῶν διαθεῖσα.

Περὶ Χαμαιλέοντος μέλανος. Κεφ. ιά.

Χαμαιλέων μέλας, καὶ αὐτὸς ϗ τοῖς φύλλοις σκολύμῳ ἔοικεν· ἐλάττονα μὲν οὖν τοί ϗ λεπτότερα καὶ διέρυθρα ἔχει ταῦτα· κωλὸν δὲ αὐτῷ ϖαχὺ λου τὸ ϖάχος, ϖιθαμιαῖον, ὑπόξυθρον· ἔχον σκιάδιον καὶ αὐθὶ ἀκανθώδη λεπτὰ, ὑακινθίζοντα ϖοικίλα· ῥίζα ὃ ϖαχεῖα, μέλαινα, ϖυκνὴ, ἐνίοτε δὲ ϗ βαθυρωμένη, ϗθεῖσα δὲ ὑϖόξανθος, διαμασηθεῖσα δηκτική. φύεται δὲ ἐν ϖεδίοις ξηροῖς ϗ βωνώδεσι τόποις καὶ ϖαραθαλασσίοις. διώρυκται δὲ ἡ ῥίζα λείᾳ μηλώτου ἀυτῇ χαλκάνθῃ ὀλίγῃ ϗ κεδρίνῃ ῥᾴστου ϗ ὀξυγγίου ψώρας ἐξάγειν· ῥυπᾷ δὲ καὶ λευκώνας θεῖον ϗ ϖράσιον ϖροσλαβοῦσα, ϗ σωθεῖσα ὄξει ϗ καταχθεῖσα.

διὰ- in profundo albam: aliquatenus aromaticam, graui odore, dulcẽ. Quæ pota acetabuli mẽsura, latas interaneorũ tineas pellit. Bibitur autẽ in vino austero, cũ origani feruefacti succo. Hydropicis cõmodissimè drachma in vino datur, etenim eos extenuat: cõtra difficultaté vrinę decoctũ ꝓpinat. Hausta in vino, serpentiũ venenis resistit: occîdit canes & sues: mures item necat, subacta cũ poléta aut aqua, & oleo madefacta.

Chamæleon niger.

Cap. XI.

Chamæleon niger, foliis scolymo similis esset, nisi minora, tenuioráque, ac rubro distincta viderentur: caulem emittit dodrantalem, crassitudine digitali, subrubrum: & in vmbella flores spinosos, tenues, hyacinthi æmulos, versicolores: radice crassa, nigra, densa, interdũ exesa, quæ dissecta flauescit, & commãducata mordet. Prouenit in campestribus, siccis, & cliuosis tractibus, & maritimis. Radix trita, addito atraméti sutorij exiguo, cedrino oleo, & axũgia, scabiẽ abigit: eadẽ, cũ sibi sulphur & bitumẽ asciuit, & cocta in aceto illinitur, impetigines absterget.

Deco-

Decoctum collutione détium dolorem mitigat: cum pari pipere & cera oblita radix, dolenti denti auxiliatur. Radice concisa, & in aceto decocta, détes fouentur: eos quoq; frangit, si scriptorio stylo feruens admoueatur: vitia cutis in facie vitiliginesque cum sulphure emendat: erodentibus medicamentis admiscetur: phagedænas, tetráq; vlcera illitu sanat. Quare chamæleo vocetur, à varietate foliorum euenit: mutant enim cum terra colorem: hîc viridia, illic albicantia, aliubi cœrulea, nonnusquam rubra inueniuntur.

Crocodilium. Cap. XII.

Crocodilion chamæleontis nigri figuram habet. Nascitur in syluosis, radice longa, læui, aliquantum lata, odore, vt nasturtij, acuto. Feruecta in aqua & pota radix, sanguinem copiosum per nareis pellit. Datur lienosis, eos euidenter adiuuans. Semen ei rotundum inest, duplex vti scutũ, quod suapte vi vrinam ciet.

Dipsacum, siue labrum Veneris. Cap. XIII.

Dipsacum aculeatarum generis est: caulem habet altum, spinis, ἀκανθώδη, καὶ φύλλα ἐλαιοειδῆ, ἀκανθώδη, καὶ αὐτά. ὡς ὅταν πυκνὰ περιφύλλους ἐπὶ μέσης τῆς ῥάχεως, ἔσωθέν τε καὶ ἔξωθεν ἔχοντα ἀκανθώδεις, * κοιλίδας δὲ ποιεῖ τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων ὥστε ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὄμβρων* συλλέγειν· ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα εἴληχεν. ἐπ' ἄκρου δὲ τοῦ καυλοῦ κεφαλὴν ἀπόφυσιν, κεφαλὴ μία ἐοικυῖα ἐχίνῳ, ὑπομήκης ἀκανθώδεις· ξηραινθεῖσα δὲ λευκὴ φαίνεται. ἔχει δὲ καὶ σκωλήκια κατὰ μέσην τὴν ἐντεριώνην διαιρεθεῖσα ἡ κεφαλή. Ἡ ῥίζα δὲ ταύτης ὡς οἴνῳ ἀφεψηθεῖσα, καὶ κοπεῖσα,* κηρωτῆς λαβοῦσα πάχος, ταῖς ἐν* σκληρίαις ῥαγάδας καὶ σύεγγας ἐντιθεμένη θεραπεύει. ἀποτίθεται δὲ δεῖ τὸ φάρμακον εἰς χαλκῆν πυξίδα. φασὶ δὲ καὶ μυρμηκιῶν αὐτὸ καὶ ἀκροχορδόνων ἴαμα εἶναι. οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κυσίδα ἐνδεδεμένοι καὶ θεραπόμενοι τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἰσοβοῶσι τεταρταίοις θεραπεύειν.

Περὶ Ακάνθας λευκῆς. Κεφ. ιδ'.

Ακανθα λευκὴ φύεται ἐν ὄρεσι καὶ ὑλώδεσι τόποις· φύλλα ἔχουσα χαμαιλέοντι λευκῷ ἐμφερῆ, στερεά, ἀκανθώδη. κομᾶν ὑπὲρ δύο πήχεις, spinis horridum, foliis lactucæ, spinosis, binis genicula singula complectentibus, prælongis, ceu quasdam bullas intus & extra aculeatas, in dorsi medio habentibus, cauo alarum sinu, in quo imber aut ros asseruetur: vnde dipsaci, quasi sitientis, nomen traxit. In cacumine caulis, singula sur culis capitula insunt, oblonga, echinata spinis: quæ arefacta, candida spectantur, dissectáque medulla tenus, vermiculos ostendunt. Sanat rimas sedis, fistulasque, si tusa & decocta in vino radix, vsque dũ sit crassitudo ceræ, immittatur. Medicamẽtum ærea pyxide recondendum. Aiunt formicationibus, verrucísque pensilibus remedio esse. Vermiculi capitulorũ in follicu lo alligati, collo aut brachio appẽsi, produntur quartanis febri bus reme - dio esse.

Spina alba. Cap. XIIII.

Spina alba nascitur in montibus & syluosis: folia fert albi chamæleonis angustiora, & cã didiora, aliquantum hispida, & aculeata: caulem supra bina cubita

διακλυζόμενον δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτὸ ὀδοντα λγίας παύει· μεθ' ὕσου δὲ πεπέρεως καὶ κηρᾶ θεραπεύει μύρμηκιν τοῖς δήγμασιν ὀδοῦσι βοηθεῖ. καὶ πυριῶν δὲ δι' αὐτὸ οἱ ὀδόντες, καθεψηθείσης σὺν ὄξει καὶ καταπλασθείσης θεραπεύει μύρμηκιν τὸ δὲ χαφεῖα θρᾳ τῷ δήγματι ὀδόντα, ἀρύπτει αὐτόν· ἔφιλλιν δὲ ἀπομαθαίρει καὶ ἐλφοὺς μετὰ θείου· μίγνυται δὲ ταῖς δυνάμεσι τὸ σπλάγχνον. καὶ τὰ φαγαδαινικὰ ἕλκη καὶ τὰ τεθηπότα μύρια καταπλασθεῖσα, αὐαίνει· ἀναπεμάζουσα θεραπεύει. ὀνόμασται δὲ χαμαιλέων, διὰ τὸ ποικίλον τῶν φύλλων· εὐείσκεται γὰρ ἢ λίαν χλωρὰ τὰ τοιαῦτα, ἢ ὑπόλευκα, ἢ κυανοειδῆ, ἢ ἐρυθρὰ, παρὰ τοὺς τῶν τόπων διαφοράς.

Περὶ Κροκοδειλίου. Κεφ. ιϛ'.

Κροκοδείλιον ὅμοιόν ἐστι τῷ μέλανι χαμαιλέοντι. φύεται δὲ ἐν τόποις δρυμώδεσι, ῥίζαν ἔχον μακρὰν, ζαφρὰν, * ὑποπλατυν, ὀσμὴν δριμεῖαν, ὁμοίως καρδάμῳ. Ισχύει δὲ ἡ ῥίζα ζεσθεῖσα ἐν ὕδατι καὶ πινομένη, ἄγειν πολὺ αἷμα διὰ ῥωθώνων. δίδοται δὲ καὶ απληνικοῖς ἀναφῶς ὠφελοῦσα. καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς, δλουρητικῶς, ὑπάρχει δυνάμεως. θεριφερὲς δὲ καὶ δηλοῖ ὡς ἀπὸ σ.

Περὶ Διψάκου. Κεφ. ιγ'.

Δίψακος τῶν ἀκανθωδῶν ἐστι καὶ αὕτη· κομᾶν δὲ ἔχει ὑψηλότ. ἀκαν-

spinis horridum, foliis lactucæ, spinosis, binis genicula singula complectentibus, prælongis, ceu quasdam bullas intus & extra aculeatas, in dorsi medio habentibus, cauo alarum sinu, in quo imber aut ros asseruetur: vnde dipsaci, quasi sitientis, nomen traxit. In cacumine caulis, singula sur culis capitula insunt, oblonga, echinata spinis: quæ arefacta, candida spectantur, dissectáque medulla tenus, vermiculos ostendunt. Sanat rimas sedis, fistulasque, si tusa & decocta in vino radix, vsque dũ sit crassitudo ceræ, immittatur. Medicamẽtum ærea pyxide recondendum. Aiunt formicationibus, verrucísque pensilibus remedio esse. Vermiculi capitulorũ in follicu lo alligati, collo aut brachio appẽsi, produntur quartanis febri bus reme - dio esse.

Spina alba. Cap. XIIII.

Spina alba nascitur in montibus & syluosis: folia fert albi chamæleonis angustiora, & cã didiora, aliquantum hispida, & aculeata: caulem supra bina cubita

cubita altum, pollicari aut ampliore craſsitudine: albicante, intus cauum: in cacumine capitulum ineſt ſpinoſum, echini marini æmulum, ſed minus, & oblongum: flores purpurei, in quibus ſemen ceu cnicum, ſed rotundius. Huius radix pota, cœliacis, ſtomachicis, & iis qui cruenta extuſsiunt, efficax eſt: vrinam cit, tumoribus illinitur. Decocto eius dentes in dolore collui prodeſt. Epotum ſemen cõuulſis infantibus, & à ſerpente demorſis auxiliatur: geſtatum pro amuleto, ſerpentes abigere traditur.

Spina Arabica.

Cap. XV.

Arabicam ſpinam natura albæ ſpinæ ſimilem eſſe conſtat: ipſa ſiquidem ſtringit. Ad ſanguinis reiectiones, menſium abundantiam, cæterásque fluxiones radix etiamnum valet. Prouenit in aſperis.

Carduus. Cap. XVI.

Carduus, Græci ſcolymon vocant, folia chamæleonis habet, aut albæ ſpinæ, nigriora, & craſsiora: caulem longum ædit, folioſum, capite ſpinoſo: radice nigra, & craſſa, quæ illita, graueolentiam alarum totiúsque corporis emendat: item

πήχεις, δακτύλου τὸ μεγάλε ἢ ἐλάσσονος πάχος, ὑπολευκὸν, κενὸν ἔνδοθεν, ἐπ' ἄκρου δὲ αὐτῶ κεφαλὴ ἐστιν ἀκανθώδης, ἐλάττων θαλασσίου ἐμφερὴς, πλὴν ἐλάσσων καὶ ὑπομήκης· αὐθη πορφυρᾶ, εὐ οἷς τὸ σπέρμα ὡς κνίκος, στρογγυλώτερον δέ. Ταύτης ἡ ῥίζα πινομένη, πιεῖ πρὸς αἱμοπτοϊκοὺς, στομαχικοὶς, κοιλιακοὺς· οὖσά τε κινεῖ, καταπλάσσεται δὲ πρὸς οἰδήματα. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῆς πρὸς ὀδοντα λγίαν ποιεῖ διακλυζόμενον. τὸ δὲ σπέρμα πινόμενον, παιδίοις σπωμένοις βοηθεῖ, καὶ ἐρπετοδήκτοις. φασὶ δὲ ὅτι φεύγουσιν ἐξ αὐτῆς θηρία διώκει.

Περὶ Ακανθας ἀραβικῆς. Κεφ. ιε'.

Ακανθα ἀραβικὴ ἐοικυῖα τῇ φύσιν εἶναι δοκεῖ τῇ λευκῇ ἀκανθῃ· σύφουσα. καὶ πρὸς ῥοῦν αἵματος κεῖον καὶ πρὸς ἀναγωγὴν αἵματος καὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ ῥευματισμοὺς ἡ ῥίζα, παρεμπλήσιος ἐυδετεῖ.

Περὶ Σκολύμου. Κεφ. ις'.

Σκόλυμος φύλλα ἔχει χαμαιλέοντος καὶ τὴ λευκῆς ἀκανθης λεπτοτέρα μελανώτερα ὴ καὶ παχύτερα· καυλὸν ἀνίησι μακρόν. φέρει τὰ ὧν φύλλων, ἐφ' ἧς κεφαλὴ ἀκανθώδης· ῥίζα ὑπέστι μεγάνα παχεῖα, ἧς δύναμις ποιεῖ πρὸς τοὺς ἕλκοντας τὰς μαχάλας, καὶ τὸ λοιπὸ σῶμα δυσώδες καταπλασσομένη. καὶ ἀφεψηθεῖσα ἐν οἴνῳ καὶ πινομένη. ἄγει δὲ οὖρα πολλὰ καὶ δυσώδη. ἡ δὲ πόα ἀρτιφυὴς οὖσα, λαχανεύεται ἐφθὴ ὥσπερ ἀσπάραγος.

Περὶ Ποτηείου.

Κεφ. ιζ'.

Ποτήειον, ἴωνες δὲ νευρόδα καλοῦσι, θάμνος ὀξὺ μέγας, κλῶνας ἔχον μακροὺς, μαλακοὺς, ἱμαντώδεις, λεπτοὺς, ἐμφερεῖς φερῆ, ὅλος δὲ ὁ θάμνος πεφύκεται· λεπτὸν χνοῦν ἐειώδη, καὶ ἔστιν ἀκανθώδης, αὐθη μικρὰ, λευκὰ, καρπὸν δὲ * καὶ ῥιμμὼ, ἄχρηστον. φύεται ἐν ἑλώδεσι καὶ χωλόφοις χωρίοις. ῥίζαι δὲ ὕπεισι πήχεων δύο ἢ τριῶν, ἰσχυραὶ, νευρώδης· αἱ πᾶσαι πρὸς τῇ γῇ ἀποτμηθεῖσαι, αὐτίκα δάκρυον κόμμει ὅμοιον. κοπεῖται δὲ καὶ ἐντιλαθεῖσαι νεύρων διακοπὰς καὶ τραύματα κολλῶσι. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῆς πινόμενον, ταῖς περὶ νεῦρα διαθέσεσιν ἀφόζει.

Περὶ Ακανθίου. Κεφ. ιη'.

Ακάνθιον ἐμφερὴ τὰ φύλλα ἔχει τῇ λευκῇ ἀκανθῃ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ ἀκανθώδεις ἔχοντας, * οὗ συλλεγομένου καὶ ὑφ' ἓν πεπιεσμένου, βαμβακοειδὴς * γίνεται. ταύτης ἡ ῥίζα καὶ τὰ φύλλα, ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πινόμενα.

Περὶ

item ſi decocta, in vino bibatur. Copioſam autem vrinam fœtidámque expellit. Herba cum recens tenereſcit, in olera, aſparagi modo, tranſit.

Poterium. Cap. XVII.

Poterium, Ioues neurada vocant, largè fruticat, cortice obductum tenui, ſpinis horridũ, lanugine ſpiſſa, ramulis longis, mollibus, lentis, tenuibus, tragacanthæ proximis: foliis paruis, rotundis: flore exiguo, candidi coloris: ſemine nullius vſus, ſed guſtu acuto & odorato. Naſcitur in aquoſis, & collibus. Radices demittit binûm ternúmve cubitorum, neruoſas, & firmas: quæ proximè terram reciſæ, dant ſuccum gummi ſimilem. Tuſæ, præciſis neruis & vulneribus glutinandis illinuntur. Decoctum quoque eius neruorum affectibus prodeſt.

Acanthium. Cap. XVIII.

Acanthium albæ ſpinæ ſimile, foliis aculeatis per extremitates, & lanugine araneoſa obductis) ex qua collecta & neta, veſtes bombicinis ſimiles texunt, folia vel radices ad remedia opiſthotoni bibuntur.

Acan-

Acanthus. Cap. XIX.

Acanthus, Romani pæderotam vocant. nascitur in hortis, petrosis, & riguis: folia habet multo lactucaceis latiora, & lõgiora, erucæ diuisura, nigricantia, pinguia, læuia: caulem binûm cubitorum, digitali crassitudine, læuem, prope verticẽ ex interuallis circundatum foliolis, ceu nucamenta quædam oblonga referentibus, spinosis, è quibus flos prodit albus: semen oblongum, luteum: caput thyrsi specie. Radicibus nititur longis, mucosis, rubris, & glutinosis: quæ vstis igni & luxatis artubus illitæ subueniũt: potæ vrinam ciunt, sed aluum cohibent. Ruptis, conuulsis, tabem sentientibus, mirè prosunt.

Acanthus sylvestris. Cap. XX.

Nascitur & sylvestris acanthus, scolymo similis, aculeatº, breuior quàm satiuus, & is qui in hortis ꝓuenit: cuius radix ad eadẽ ad quę superior efficax.

Anonis. Cap. XXI.

Anonis, quam aliqui anonida appellant, ramos habet fruticosos, dodrantales, aut paulò maiores, frequẽtibus geniculis cinctos, cauis alarũ multis capitibus rotundis, foliis lenticulæ, tenuibus, pusillis, ad rutę aut pratẽsis loti folia accedẽtibus, subhirsutis, odoratis, nõ iniucundè olentibus. Muria cõditur, antequã spinosa fiat, cibis gratissima. Rami acutioribus spinis, & veluti spiculis firmioribus horrẽt: radicẽ mittit candidam, quæ excalfacit, & extenuat: huius cortex ex vino potus, vrinã ciet: calculos cõminuit, margines vlcerum erodit. Radix cũ decoquitur in posca, dolorem dentium collutione mitigat. Decoctum eius potu hęmorrhoidas sanare creditur.

Leucacantha. Cap. XXII.

Leucacantha prædita est radice cyperi, valida & amara quæ mãducata dolorem dentium sedat: veteri laterũ dolori, atq; ischiadicis prodest, decocto cyathis tribus ex vino poto. Eadẽ ruptis & conuulsis medetur. Radicis epotus succus eosdẽ præbet effectus.

Tragacantha. Cap. XXIII.

Tragacanthæ radix lata & lignosa, summo cespite nititur, vnde surculos humiles, robustos, latissimè fundit, in quibus minuta folia, multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas,

---

Περὶ Ἀκάνθης. Κεφ. ιθ.

Ἄκανθα, ἡ ἑρπάκανθα. * φύεται ἐν παραδείσοις, καὶ ἐν πετρώδεσι, καὶ παρύδροις χωρίοις· ἔχει δὲ πλατύτερα φύλλα πολλῷ καὶ μακρότερα θριδακος, ἐχόμενα ἀπὸ τῆς ῥιζώματος ὑπομέλανα, λιπαρὰ, λεῖα· καυλὸν λεῖον, δίπηχυν, πάχος δακτύλου, ἐν διαστήμασιν ἐκ τῆς κορυφῆς περιειλημένον φύλλαρίοις ποσὶν, οἱονεὶ κιτρείοις κωμίκεσιν, ἀκανθώδεσιν, ἐξ ὧν ἐκ τοῦ ἄνθους προΐεται λευκὸν· ἀπὸ τοῦ ἄνθος κωμίκες, μήλινον· σπερμα κωμίκες, μήλινον· σπερμάτια δὲ ἡ κεφαλή. ῥίζαι δὲ ὑπεῖσιν δὲ ἡ κεφαλή. ῥίζαι δὲ ὑπεῖσιν γλίσχραι, μυξώδεις, ἐμπυρεῖ, μαγλίσχραι, μυξώδεις, ἐμπυρεῖ, μαγκραί· αἱ τινες πυρετικοὺς καὶ κραί· αἱ τινες πυρετικοὺς καὶ διαφορήσεις ἀφ' ὑδρωπικοὺς καταπαδιαφορήσεις ἀφ' ὑδρωπικοὺς καταπαύουσι· πινόμεναι δὲ οὖσα ἀνόμυαι· πινόμεναι δὲ οὖσα ἀνόμυαι· πινόμεναι δὲ οὖσα ἀνόμυα

rectas & firmas occulunt. Est etiamnum tragacantha, lachryma: quæ, vulnerata radice manans, concreuit. Præstat pellucens, gracilis, læuis, syncera & subdulcis. Cutis spiracula, vt gummi, obstruit. Huius increbuit vsus ad oculorum medicamenta, ad tussim, exasperatas fauces, retusas voces, cæteráque destillationes, cum melle in delinctu: subdita quoque linguę liquescit, & in passo madefacta, drachmæ pondere bibitur, contra renum dolorem, & vesicæ rosiones, mixto cornu cerui vsto & eloto, aut scissi aluminis momento.

Eryngium. Cap. XXIIII.

Eryngium aculeatarum generis est. Cuius folia in principio, sale condita, in cibos recipiuntur. lata autem sunt, & extremo ambitu aspera, gustu aromatica. Sed vbi adoleuerũt circa cõplures cauliũ eminentias in spinas aculeãtur. in quorũ summitatibus globosa capitula, durarũ acutissimarúmque spinarũ ambitu stellatim circũuallantur, quórũ colos aliâs viridis, aliâs albus: interdũ cœrule° inuenitur. Radix oblõga, lata, foris nigra, internè cãdida, pollicis crassitudine, odorata.

Nascitur in asperis & campestribus. Vim habet calfactoriam: pota menses & vrinas pellit, tormina inflationésque discutit: contra iocinerum vitia, serpentiũ morsus, & hausta venena, cũ vino prodest. Bibitur aduersus plurima cũ seminis pastinacæ drachma vna: appensa illitáve, tubercula discutere proditur. Pota cum hydromelite radix, opisthotonicis & comitialibus medetur.

Aloë. Cap. XXV.

Aloës folium scillæ similitudinem habet, crassum, pingue, modicè latũ, rotũdũ, retrorsus pandũ: folia vtrinq; ex obliquo longioribus interuallis striantur, & in spinulas desinunt retusas truncásq;. Caulis emittitur nõ dissimilis antherico: flos albus: fructus hastulæ regiæ cognatus: graui tota est odore, & gustu amarissima: radice vna, ceu palo, in terrã depacta. Plurima præpinguísq; in India gignitur, ex qua coact° succ° adfertur. Nascit etiã in Asia & Arabia, ĩ locis q̃busdã maritimis: & in insulis (vt in Andro) non valde succo extrahendo idonea, sed ad glutinanda vulnera sanè, q̃ vtilis, si detrita illinatur.

Duo ſuo ſucci genera: quoddã arenoſum, quod ſedimentũ puriſsimæ eſſe videtur. Alterũ ad iocineris imaginẽ vergit. Eligi debet, ſyncera, quæ nihil doli ſenſit, nitida, calculorũ expers, rufi coloris, friabilis, ac iocineris modo coacta, facile liqueſcens, eximię amaritudinis: improbatur nigra & fractu cõtutumax. Gummi eam adulterãt: quod deprehenditur guſtu, amaritudine, & valido odore: eóq; argumento, quòd digitis friata non ad minima vſq; fruſta reſoluitur. Nec deſunt qui acaciã immiſceant. Natura eius eſt ſpiſſare, exiccare, ſomnũ allicere, & corpora denſare, aluum reſoluere. Stomachũ repurgat binũm cochleariũ mẽſura, in aqua frigida aut egelida pota: ſanguinis reiectiones ſiſtit: regiũ morbũ purgat, tribus obolis ex aqua, aut drachmę põdere in potu: deuorata cum reſina, aut cũ aqua, vel melle cocto ſumpta, aluũ ſoluit: purgationis perfectę cauſa, tribus drachmis ſumit: aliis purgatoriis medicaminibus admiſta præſtat vt minus ſtomachũ infeſtent: ſicca glutinãdis vulneribus inſpargitur, vlcera ad cicatricẽ perducit, cohibetq́ue:

δι τῆδον δέ ὅτι τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος· τὸ μὲν τοι ψαμμῶδες, ὃ ἂν ὑποξάθμην τῆς καθαρότητος ἔοικεν εἶναι· τὸ δὲ, ὑπαπάζον. ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ * ἄδολον καὶ ἄλιθον, σίλουσαν, ὑποξάνθην, εὔθρυπτον, ὑπατίζουσαν, ῥᾳδίως ὑγραινομένην, ὑπτεταμένην τῇ πικρίᾳ· τὴν μέντοι μέλαιναν καὶ δυσπάκτου ἀπεκλέγου. δολίζουσι δὲ αὐτὴν κόμμει· ὃ γὰρ ἐλέγχεται γεύσει καὶ πικρίᾳ καὶ ὀσμῇ ὑπτίᾳ· καὶ τῷ μὴ διαλύεσθαι μίσγεις ἐλαχίστου ῥήγματος θλιβομένην ὑπὸ τῶν δακτύλων. ἔνιοι δὲ καὶ ἀκακίαν μίσγουσι. Δύναμιν ἔχει συπτικὴν, ὑπνωτικὴν, ξηραντικὴν, πυκνωτικὴν τῶν σωμάτων, κοιλίας τε λυτικὴν, καὶ στομάχου ἀποκαθαρτικὴν, κοχλιαρίου ἑνὸς πλῆθος, μετ' ὕδατος ψυχροῦ, ἢ γαλακτώδει πινομένη· αἱματίτε τε ἀναγωγὰς ἐπέχει· καὶ ἕλκεσιν ἀποκαθαίρει, μετ' ὄξους τετριφθὲν ὀβολοῦ, ἢ < ά. ὁλκῆς ἐν ποτῷ, καὶ μετὰ ῥητίνης δὲ καταπινομένη ἢ ὕδατος ἢ μέλιτος ἐφθοῦ ἀναληφθεῖσα κοιλίαν λύει· ὀφθαλμῶν δὲ τειῶν πλῆθος πελείως καθαίρει· μιγὲν δὲ τοῖς ἄλλοις καθαρτικοῖς, ἧσσον αὐτὰ κακοστόμαχα ποιεῖ, ξηραίνει δὲ ὑπερπλαθῆ, τραύματα κολλᾷ, καὶ ἕπουλοῖ ἕλκη καὶ καταστέλλει

eadem

αἱδοῖα δὲ εἰλκωμένα ἰδίως θεραπεύει, καὶ ἐπαγώγια παίδων ἐγχθέντα παραπολλᾷ θεραπεύει δὲ καὶ κονδυλώματα καὶ ῥαγάδας κυρναμένη σὺν γλυκεῖ οἴνῳ· καὶ αἱμορραγίας τε ἴσχει ταῖς ἐξ αἱμορροΐδων, καὶ πτερύγια ἀπουλοῖ, αἴρει τὰ φλιώματα καὶ ὑπώπια σὺν μέλιτι· ψωροφθαλμίας τε καὶ ἀκανθῶν κνησμοὺς παραιρεῖ· καὶ κεφαλαλγίαν μετ' ὄξους καὶ ῥοδίνου, μετώπῳ καὶ κροτάφοις ὑπαλείφουσι· ἐπέχει καὶ ῥεούσας τρίχας ζυμῷ οἴνῳ· καὶ σκωλήκων παρεισάγουσι δὲ καὶ οὖλα, ἢν πυκνὰ τὰ ἐν τῷ στόματι ἁρμόζει σὺν μέλιτι καὶ οἴνῳ· φώγνυται ὑπ' ἀνθράκων· ἢν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ὑπὸ καθαροῦ ὀστράκου, μεταβεβρεγμένον ὠοῦ, μέχρις αὖ ὁμαλῶς πυρωθῇ· φλοιᾶται δὲ χωνευομένου τὸ ψαμμῶδες ὡς ἀνθρήνου, * λαμβανομένου δὲ τὸ λιπαρώτατον, ἢ λείου.

Περὶ Ἀψινθίου. Κεφ. κϛ'.

Ἀψίνθιον, βαθύπικρον, χωρίμιος ἡ πόα. ἔστι δὲ αὐτῆς βέλτιον τὸ ἐν Πόντῳ τῷ καππαδοκίᾳ, ἐν ὄρει τῷ καλουμένῳ ταύρῳ γινόμενον. Δύναμιν δὲ ἔχει θρυπτικὴν, συπτικὴν, ἢ ἀποκαθαρτικὴν τῶ ἐνυπνικόν· στομάχῳ ἢ κοιλίᾳ χολωδῶν· ἔστι δὲ ἢ ἀρτηκὸν ἢ ἀκράπαλον, φθορικόν· καὶ ὠοῖς ἐμπνευματώσεις δὲ ἁρμόζει, ἢ κοιλίας

eadem peculiariter exulceratis genitalibus medetur, & diſrupta puerorum præputia iungit: condylomata, rimáſque ſedis ex paſſo ſanat: hæmorrhoidum abundantiam & ſanguinis eruptiones ſiſtit, pterygia ad cicatricem ducit, liuores & inſignita ex melle tollit: priuatim ſcabras lippitudines, pruriginésq; angulorum, permulcet: dolorem capitis ſedat, temporibus & fronti illita, ex aceto & roſaceo: capillum fluentem continet, cum vino: tonſillis, gingiuis, & omnibus oris vlceribus, cũ melle & vino proficit: oculorum medicamentis torretur, in munda & cãdenti teſta, pennáque ſubinde verſatur, vt poſsit æqualiter torreri. Lauatur, vt quod ſit arenoſiſsimũ, tanquã inutile ſubſidat, & leue ac pinguiſsimũ aſſumatur.

Abſinthium. Cap. XXVI.

Abſinthium, aliqui bathypicron, herba vulgò cognita. Præſtantius in Ponto & Cappadocia, in monte Tauro naſcitur. Vim habet calfaciẽdi & adſtringendi: bilem expurgat, quæ & ſtomacho & ventri inhæſit: vrinam cit, & crapulam præſumptam arcet. Ad inflationes ventris, & ſtoma-

chi dolores prodeſt, cum ſeſeli & nardo gallico potum: faſtidia diſcutit, & arquatos ſanat madefacti dilutum, aut decocti ius, quotidie tribus cyathis hauſtum: menſes cit potum, aut cum melle appoſitum. Contra fungorum ſtrangulationes conuenienter ex aceto bibitur. Aduerſatur ixiæ venenis cum vino, item cicutæ, & muris aranei morſibus, & draconi marino. Anginæ eo cum melle & nitro perunguntur, & epinyctides ex aqua. Ad ſugillata & oculorum caligines ex melle illinitur: item auribus, ſi manat ſanies. Dentium auriúmque dolores decoctum vaporis ſuffitu compeſcit. Decoctum in paſſo dolentibus oculis oblinitur: item præcordiis & iocineris, tritum cum cerato cyprino ſtomacho quoque longa valetudine laboranti, cum roſaceo: cum ficis autẽ, aceto & loliacea farina, aquæ interutẽ lienoſiſq; ſubuenit. Vinũ ex eo fit, quod abſinthen vocãt, præſertim in Propontide & Thracia, quoad ante dicta vtũtur, cũ febri carent: alioquin in æſtate ꝓpinãt, & acceptã huic vino incolumitatem referunt.

Inſparſum arcis abſinthiũ, veſtes ab erodentium iniuria vindicat: culices ex oleo perunctum abigit, & à corpore arcet: atramentum librarium diluto eius temperatum, literas à murium eroſione tuetur. Exiſtimatur liquamẽtum eoſdem præſtare effectus. Attamen potionibus improbatur, quoniã ſtomachum malè habet, & capitis ciet dolorem. Sunt qui decocta amurca, liquamentum adulterant.

Marinum abſinthium. Cap. XXVII.

Abſinthium marinum, quod aliqui ſeriphum vocant, copioſiſsimum in Tauro monte iuxta Cappadociam & in Taphoriſi Ægypti gignitur: quo Iſiaci pro oliuæ ramo vtuntur. Herba eſt tenuis, abrotoni parui ſimilitudine, referta minutulis ſeminibus, ſubamara, ſtomacho inimica. Ea grauiter olet, & cum quadam calfactione adſtringit: per ſeſe aut cum oryza cocta, interaneorum animalia, teretéſque tineas, adiecto melle, enecat, aluum leuigat: cum edulio autẽ vel lenticula decocta, eadem præſtare poteſt. Pecora maximè pinguéſcunt hoc pabulo.

Absinthium Santonicũ.
Cap. XXVIII.

Tertiũ genus absinthio asignatur, quo Gallia alpibus finitima scatet: id patrio nomine Santonicum vocant, regionis in qua nascitur cognomẽto, absinthio non dissimile, verùm subamarum est, nõ adeò seminis fœcundum. Eadẽ quæ seriphium potest.

Abrotonum. Cap. XXIX.

Abrotonum duorum est generum. Fœmina quadam arboris specie fruticans, candicat, circum ramulos foliis, seriphi modo, minutim incisis: floribus referta est, comantibus in summo, fulgore auri, corymbis: quod per æstatẽ prodiit, suauiter olet, cum grauitate quadam & amaro gustu: id genus siculum esse constat. Alterum mas vocatur, sarmentosum, gracilibus ramulis vti absinthium. Plurimum in Cappadocia gignitur, & Galatia Asiatica, atque in Syriæ Herapoli. Crudum semen tritum & feruefactum ex aqua, in potu auxiliatur orthopnoicis, cõuulsis, ruptis, coxendicibus, vrinæ angustiis, mensibus suppressis, aut remorantibus.

In vino

Περὶ Ἀψινθίου σαντονίου. Κεφ. κή.

Ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος ἀψινθίου, γλυκώδωρον ἐν τῇ κατὰ πισίδειαν ἄλπεσι γαλατίᾳ πλεῖστον· ὁ ὀπωρωείως σαντόνιον καλοῦσιν ἐπιχωρίως τῇ γλυκάσῃ αὐτὸ σαρδονίδι χώρᾳ. ἐοικὸς ἀψινθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον, ὑσῶπι κρον δὲ, καὶ δριμώδωρον τὰ αὐτὰ τῷ σεριφίῳ.

Περὶ Ἀβροτόνου. Κεφ. κθ'. τὸ

Ἀβρότονον, ἔστι δὲ αὐτῶ τὸ μὲν θῆλυ θάμνος δενδρειδὴς, ὑσῶπῳ λευκος φύλλοις λεπτομερέσιν ὡς σεριφίκ. ἐπὶ τὰ κλωνία πλῆρες ἄνθους, * ἐπ' ἄκρῳ ἔχον κορυμβώδες χρυσοφυὲς· θρύπτεται γλυκώδωρον ἐνῶδες μὴ πόσῳ βάρει, σικρὸν τῇ γεύσει, δακνεῖ δὲ τὸ σκελωτικὸν εἶναι τοῦτο. τὸ δὲ ἕτερον ἄρρεν καλεῖται, κλημα τῶδες λεπτόκαρπον ὡς ἀψίνθιον. πλεῖστον δὲ ἐν καππαδοκίᾳ γλυκᾶ) ἡ γαλατία τῇ κτ' πλὴ ἀσίαν, ἡ ἐν ἱεραπόλει τῇ κτ' πλὴ συρίαν. Τούτων ὁ κατὰ ἀπτοζεννύμωος ἡ ὠμοβρόθου μεθ' ὕδατος πινόμωος, βοηθεῖ ὀρθοπνοίᾳ, ῥήγμασι, κατασμασι, ἰλιγγιάσι, δυσουρίαις, ἐμιλιῶν ἐπιγένσει. ἡ θανασίμων φαρμάκων ὄντιν ἀντίδοτος· ποθὲν σὺν οἴνῳ σύγχυσμά τε ῥιζῶν τὸ μεθ' ἐλαίου ὄξει. διώκει δὲ καὶ ἕρπητα ἐπιβαθευόμωον καὶ ἀνιμιώμωον.

ἡ ῥι-

καὶ πινόμωον δὲ σὺν οἴνῳ ἀπολεῖ τοὺς δηχθέντας, ἰδίως δὲ ἁρμόζει ὀπὶ φαλαγγίοις καὶ σκορπίοις· βοηθεῖ δὲ καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς σὺν ἐφθῷ κυδωνίῳ ἢ μετὰ ἄρτου καταπλαθέν. διαφορεῖ καὶ φύματα μετὰ ὠμῆς λύσεως λεῖον ἐφθέν. μίγνυται δὲ ἡ εἰς τὴν τῆ ἰείνη ἐλαίκ σκευασίαν.

Περὶ Τοσώπου. Κεφ. λ'.

Τοσωπος πόα γνώσιμος, διοσκ, ἣ μὲν γὰρ τίς ἐστιν ὀρεινὴ, ἣ δὲ κηπευτή. ἀείση δὲ ἔστιν ἡ ἐν κιλικίᾳ γλυκωμόρ. Δύναμιν δὲ ἔχει λεπτυντικὴν, θρμαντικήν· ἀφεψηθεῖσα ὀ μὲ σὺν οἴνῳ, ἡ ὕδατος, μύγλιδος ἡ πλευμονικοῖς, ἀθματικοῖς, βηχὶ χρονίᾳ, κατάῤῥῳ, ὀρθοπνοίᾳ· κλύσμα ὀ ἡ μίγμασι. σὺν μέλιτι ὀ ἐκλειχθὲν τὸ αὐτὸ ποιεῖ. ἄγει ὀ ἡ πάχος κ' κοιλίαν τὸ ἀφέψημα αὐτὸ σὺν ἐξυμέλιτι πινόμωον· βιβρώσκει ὀ ἡ μ' χλωρῶν σύκων λείων πρὸς ὑπαίθριον κοιλίας, σφοδρότερον δὲ καθαίρει μυελύτος αὐτῶ καρδαμώμου, ἢ ἴριδος ἢ ἐρυσίμου πριστεῖ ὀ ἡ σὺν χοιαν. καὶ καταπλάσσει ὀ μ' σύκα ἡ γλίχα πρὸς ἀπλῆ φλεγμονάς. διαφορεῖ ὀ ἡ ὑπώπια σὺν ὕδατι ζεστῷ καταπλαθέντα. σὺν ὀ-

In vino potũ exitialiũ venenorũ antidotũ est: horroribus ex oleo illinit: serpẽtes & substratu & nidore fugat: cõtra ictus eorũ cũ vino potũ prodest, priuatim efficax cõtra scorpionũ & phalãgiorũ venena: oculorũ inflãmationib⁹ cõmodè illinit, cum cotoneo cocto, aut pane: tritũ cũ farina hordeacea, decoctũq;, tubercula discutit: irini cõpositionibus admiscetur.

Hyssopum. Cap. XXX.

Hyssopum, herba nulli non cognita, duũm generũ est, mõtanum & hortense. Optimum est Cilicium. Vim habet extenuãdi & calfaciendi · decoctũ cum ficis, aqua, melle, & ruta, potúmque, peripneumonicis, diuturnę tussi, spirioſis, destillationibus, & orthopnoicis auxiliatur: tineas enecat. Idẽ facit, si cũ melle delingatur. Crassum hũmorem per aluum extrahit, decoctũ ex aceto mulso epotũ: & ad subducendam aluum cũ ficis viridibus detritis manditur, vehemẽtiusq; addita iri, cardamomo, aut irione, deiicit: coloré in corpore fouet: lieni, & atque inter cutem, cũ fico nitróq;, inflãmationibus quoq; ex vino illinitur: cũ feruẽte aqua impositũ, fugillata discutit:

cum decocto ficorum, optimè anginis gargarizatur. Decoctum cum aceto, dentiũ dolorem in collutione sedat: inflationes auricularum vaporis suffitu discutit.

Stœchas. Cap. XXXI.

Stœchas, iuxta Galliã in insulis eiusdem nominis è regione Massiliæ gignitur, vnde cognomentũ accepit. Herba tenuibus surculis, coma thymi, lõgiore folio subamara gustu, & aliquantum acris. Cuius decoctum, hyssopi modo, ad pectoris vitia efficax est. Antidotis miscetur. Viscera omnia & vniuersum animantis habitum extenuat, ab obstructionibus & farctu liberat.

Origanum. Cap. XXXII.

Origanum Heracleoticum, quod & cuniculã vocant, foliũ habet hyssopo non dissimile: vmbellam autem non in rotæ speciẽ orbiculatam, sed veluti multifidã, semine in summis virgis haudquaquã denso. Excalfacit: vnde decoctum cum vino potũ, demorsis à serpente conuenit. Si cicutã aut meconion hauserunt, ex passo: si gypsum aut ephemeron, ex aceto mulso propinatur. Ruptis, cõuulsis, hydropicis, cũ fico esui datur.

Aridũ

συνάγχοις δὲ αὐταγραφίσματα μετ' ὄξυκρατου ἀφεψήματος ἄριστον. ὀδύντων τε πόνον· θεραπεύει σὺν ὄξει ἑψηθεῖσα καὶ διακλυζομένη. λύει δὲ καὶ τοὺς ὠτὰ ἐμπνευματοῦσθαι ὑπατμωθεῖσα.

Περὶ Σπιχάδος. Κεφ. λά.

Σπίχας, βλυγᾶται μὲν ἐν τοῖς κατ' ἀλατίαν νήσοις αὐτόχθων μασσαλίας, καλαμώδους δὲ στάσεως, ὅθεν καὶ τῷ ἐπωνυμίαν ἔσχηκε. πόα λεπτόκαρπος ὄζη, ὁμοίαν ἔχουσα κόμῃ θύμῳ, μακροφυλλοτέρᾳ μέντοι γε καὶ ῥιζίῳ ἐν τῇ γεύσει, καὶ ὑποπίκρος ποσῶς. ποιεῖ δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς καθὼς ὁ ὕσσωπος πρὸς τὰ ἐν θώραξι. μίσγυται δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ἡσπίμοις.*

Περὶ Οριγάνου.

Κεφ. λβ.

Οριγανος ἡ ἡρακλεωτικὴ, οἱ δὲ κονίλιον καλοῦσι, φύλλον ἔχει ἐμφερὲς ὑσσώπῳ· σκιάδιον δὲ οὐ πυκνὸν περιφερὲς, ἀλλ' ὥσπερ διηρημένον, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν ῥάβδων τὸ σπέρμα οὐ πυκνόν. Ἐστι δὲ θερμαντικὴ· ὅθεν τὸ ἀφέψημα αὐτῆς σὺν οἴνῳ πρόθεν, αἱρ μόζει σπειρήκτοις. σὺν γλυκεῖ δὲ τοῖς κατὰ πνεύμονα ἢ μηκώνειον πεπωκόσι. σὺν ὄξυμέλιτι δὲ τοῖς πεπωκόσι κώνειον ἢ ἐφήμερον. πρὸς ὃ τὰ ἀποσματα, καὶ ῥήγματα καὶ ὕδρωπας μετὰ σύκου βιβρωσκομένη.

ξηρὰ δὲ ποθεῖσα ὀξυβάφου πλῆθος, σὺν μελικράτῳ μέλανα κτ' κοιλίαν ἄγει· ἐμμηνά τε κινεῖ καὶ βῆχας θεραπεύει σὺν μέλιτι κεκλεγμένη· κνησμοὺς δὲ καὶ ψώρας καὶ ἕλκεα πεπαλαιωμένα ἰᾶται σὺν ἐλαίῳ ἰρίνῳ ἐγχριόμενος· σὺν γάλακτι δὲ καὶ ὠταλγίας παραιρεῖ. ἐμετικόν τε φάρμακον σκευάζεται δι' αὐτῆς καὶ κρομμύων, καὶ ῥοδίνου ἔλαιον, καὶ τὰ ὄψα, παντῶν ἐν χαλκῷ κυαθίῳ, ἐν τοῖς ὑποκιόνια καὶ μάσιν ἡλιαζόντων, ἐπὶ ἡμέρας μ'. ὑποφρονοῦσι δὲ καὶ πόα, ἕρπετα διώκει.

Περὶ Ονήπιδος. Κεφ. λγ'.

Ἡ δὲ ὀνῆπις καλουμένη, λευκοτέρα τοῖς φύλλοις ὄζει, καὶ μᾶλλον ἐοικυῖα ὑσσώπῳ. καὶ τὸ σπέρμα ὥσπερ κορύμβους συνεχεῖς ἐπικαμπὲς ἔχει. δύναται δέ μοι τὰ αὐτὰ τῇ ἡρακλεωτικῇ· οὐχ οὕτω μέντοι δραστικὴ καθέστηκεν.

Περὶ Αγριοριγάνου. Κεφ. λδ'.

Ἡ δὲ ἀγριοριγανος ὑπό τινας ἡρακλεωτικόν, οἱ δὲ κονύλιον καλοῦσιν, ὧν ὄζει καὶ Νίκανδρος ὁ κολοφώνιος, ἔοικε τὰ μὲν φύλλα ὁμοία ὀριγάνῳ, ῥάβδια δὲ σπαρτιάδια λεπτὰ, ἐφ' ὧν σκιάδια ὁμοία ἀνήθῳ, ἄνθη δὲ λευκὰ, ῥίζα

Aridum acetabuli mensura potum in aqua mulsa, atros humores per aluum extrahit: menses ciet, & tussi cum melle linctum medetur: ad pruriginem, psoras, regiúmque morbũ, decocti ius in balneis ꝑdest. Succus virentis tonsillas, vuam, & oris vlcera sanat, & per nares, ex oleo irino infusum, trahit: auriũ dolores cum lacte mulcet, Cõficitur ex eo, & cepis & rhois frutice quo ad obsonia vtuntur: vomitorium medicamẽtum, his omnibus in cupreo vase per dies bis vicenos insolatis, dum caniculæ sydus flagrat. Herbæ autẽ substratu serpentes fugantur.

Ouitis. Cap. XXXIII.

QVÆ ouitis appellatur, candidiore est folio, & hyssopo similior. Semen veluti coniunctos corymbos habet. Visci origani Heraclei, sed multò inefficacior.

Origanum syluestre. Cap. XXXIIII.

Syluestre origanum, aliqui panaces Heraclion,, alij cunilam vocant, ex quibus est Nicander Colophonius. Foliis est origani, ramis tenuibus, dodrãtem altis, in quibus vmbellæ anethi insunt, flores candidi: radix

radix tenuis, superuacua. Peculiariter pcusis à serpente, folia & flores ex vino poti auxiliãt.

Tragoriganum.

Cap. XXXV.

Tragoriganũ tenuis frutex, est, sylueſtri serpillo aut origano similis, folio & ramulis. Qui busdam in locis lætius virentiúsque inuenitur, & latioribꝰ foliis, satis glutinosum. Alterũ exilibus surculis, ac tenuibꝰ foliis, qđ aliqui prasiũ vocauere. Optimũ est Cilicium, & Cretẽse, & Smyrneum, & in Chio Chooq; ꝓueniens. Omnia excalfaciũt, vrinã cient, aluo accõmodantur, decocto poto bilem deiiciũt, lienosis ex aceto bibere prodest, cõtra pota ixię venena in vino bibuntur, mensis trahunt: peripneumonicis, tussiẽtibꝰ, ex melle in eclegmate dantur. Grata ac mitis eorũ potio est: quare cibum fastidientibus & stomacho acida ructãti, imbecillóque traditur. Item si à maritima iactatione nausea, & æstus præcordiorũ excitetur: tumores verò cum polenta illita discutiunt.

Pulegium. Cap. XXXVI.

Pulegiũ herba vulgaris notitię. Extenuat, calfacit, decoquit: menstrua, secundas ac partus eiicit:

ρίζα λεπτὴ ἄχρηστος. ἰδίως δὲ βοηθεῖ θηριοδήκτοις τὸ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη σὺν οἴνῳ πινόμενα.

Περὶ Τραγοριγάνου.

Κεφ. λε.

Τραγορίγανος θαμνίσκος ἐστὶν, ὀρεγάνῳ ἢ ἑρπύλλῳ ἀγρίῳ ὅμοιος, τὰ φύλλα καὶ τὰ κλωνία· ἡ μέν τις εὐρίσκεται κατὰ τόπους εὐερνεστέρα, καὶ πλατύφυλλος, κολλώδης ἱκανῶς. ἡ δέ τις λεπτόκαρφος καὶ λεπτόφυλλος, ὃ καὶ μεσόγειον ἔνιοι καλοῦσιν. ἀρίστη δὲ ἡ κιλίκιος, καὶ ἡ ἐν κῷ καὶ χίῳ καὶ σμύρνῃ καὶ κρήτῃ. θερμαντικὴ δὲ πᾶσα καὶ οὐρητικὴ καὶ εὐκοίλιοι, πινομένου τῶ ἀφεψήματος. ὑποδιεζόισι γὰρ τὰ πρὸς λώδη, εὔθετοι καὶ σπληνικοῖς πινόμεναι μετ' ὄξους, καὶ τοῖς ἰξίαν πεπωκόσι μετ' οἴνου καὶ ἔμμηλωα δὲ ἄγριοι βηξί τε καὶ πνευμονίαις, σὺν μέλιτι ἐν ἐκλείκτῳ δίδοται. ὀξεῖ δὲ καὶ τὸ πεπόμα ὀπτικές· ὅθεν τοῖς ἀποπέψασι καὶ κακοσμάχοις καὶ ἐξυορεγμιῶσι δίδοται· καὶ ἐφ' ὧν ἀλισμὸς καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχόνδρίων παρακολουθεῖ· διαφορεῖ δὲ καὶ οἰδήματα καταπλασθέντα μετὰ ἀλφίτων.

Περὶ Γλήχωνος. Κεφ. λς'.

Γλήχων πόα γνώριμος, λεπτόφυλλος, θρυμματική, πεπτική. πινομένη ὃ ἔμμηλωα καὶ δύσπνοα ἄγει.

ἄγει· ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ πνεύμονος μετὰ ἀλόης καὶ μέλιτος ποθεῖσα, καὶ ἀποπέψεις βοηθεῖ· ναυτίας τε καὶ δηγμὸς στόμαχου μετὰ ὀξυκράτου ποθεῖσα παραμυθεῖται· ἄγει δὲ καὶ κατ' οἰκείαν μέλαινα. βοηθεῖ δὲ καὶ θηριοδήκτοις πινομένη μετ' οἴνου. λιποθυμοῦσι τὰς τ' ἀνακτᾶται σὺν ὄξει τὴ ῥιζὶ προσφερομένη· κραιπάλῃ δὲ καὶ ἕλκεσι λεῖα κεκαυμένη, ἐπιπλασθεῖσα ὑ προαύγῃ πᾶσαν φλεγμονὴν σὺν ἀλφίτῳ, καθ' ἑαυτὴν δὲ ποδαγρικοῖς ἁρμόζει, ἄχρι φλογώσεως τῆς ἐπιφανείας· σὺν ἀσβέστῳ δὲ ἰόγδοις σβέννυσιν, ὠφελεῖ δὲ καὶ σπληνικοὺς μεθ' ἁλὸς καταπλασσομένη. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς κνησμοὺς λιόμενον παύει καὶ εἰς ἐγκάθισμα, καὶ πρὸς ἐμπνευματόσεις καὶ σκληρίας καὶ ὑποχοφὰς ὑστέρας ἁρμόζει. καλοῦσι δέ τινες αὐτὴν βλήχωνα, ἐπειδὴ τὰ γευσάμενα κατὰ τὴν αὔξησιν τῶν προβάτων, βλιχῶσι ὑποπλαντᾶται.

Περὶ Δικτάμνου. Κεφ. λζ.

Δίκταμνος ὃν καλοῦσί τινες γλήχωνα ἀγρίαν. πόα ὀζὴ χρητική, δρυμεία, λεία, ὁμοία γλήχωνι, μείζω δὲ καὶ γναφαλώδη τὰ φύλλα ἔχει, καὶ ἐρυώδη πυκνὰ ὑπόφαιον. οὔτε δὲ ἄνθος οὔτε καρπὸν φέρει. ποιεῖ δὲ παύτα ὅσα καὶ ἡ ἥμερος γλήχων, ἰσχυρότερον

eiicit: pulmonis vitia ex melle & aloẽ potum extrahit, & conuulsis auxiliatur: nauseas stomachíque intercisiones, ex posca permulcet: atram bilem per aluum exigit. Bibitur in vino vtilissimè contra serpentium morsus. Defectos animo recreat, cum aceto naribus obiectum: gingiuas arefacti cinere corroborat, illitum cum polenta inflammationes omneis sedat, podagris per se subuenit, impositum vsq; dum rubescat locus: cum cærato varos extinguit, lienosis cum sale vtiliter illinitur: decoctum eius ablutas prurigines mitigat, conuersas vuluas corrigit, contra inflationes duririásque vuluæ, in desessione conuenienter adiicitur. Vocãt aliqui blechona, quoniam dum floret gustatum à pecoribus, balatum cõcitat.

Dictamnũ. Cap. XXXVII.

Dictamnum aliquibus sylueſtre pulegiũ vocatur. Cretensis herba est, acris, leuis, pulegio similis, sed maioribꝰ foliis, quæ tomento quodam spissáque lanugine pubescunt. Florẽ nullũ aut semen profert. Præstat omnia quæ satiuum pulegium, sed

sed efficacius multò: nam non potum modò, sed appositum quoque aut suffitum, defunctos partus eiicit. Produnt in Creta capras sagittis percussas, huius herbæ pastu, eas excutere. Purgandi vim habet succus illitus, aut cum polenta tritus. Herba impactos pedibus reliquóve corpori aculeos, illitu refigit. Ad lienis dolorem efficax habetur: siquidem ipsum imminuit. Metunt æstate & autumno. Radix eius gustu calfacit, partus accelerat. Succus cum vino potus, cõtra serpentium morsus præsidio est. Tanta herbæ facultas est, vt olfacta abigat bestias, quæ venenato ictu sæuiant, appensáque contactu exanimet. Vulneribus ferro illatis, & venenatis morsibus, infusus succus præsentaneo est remedio, si etiam ab instillatione statim in potu assumatur.

Pseudodictamnum.

Cap. XXXVIII.

Quod pseudodictamnum vocant, multis in terris nascitur, antè dicto simile, sed minus quàm illud acre. Eosdem effectus præbet, sed ineffacius multò.

Dictamnum

ἐνεργέστερον δὲ πολλῷ· οὐ μόνον γὰρ πινομένη ἀλλὰ καὶ περιτιθεμένη καὶ ὑποθυμιωμένη, τὰ τεθνηκότα ἐκβρυα ἀποπάσσει. φασὶ δὲ καὶ ταὺς αἶγας ἐν κρήτῃ τοξευθεῖσας καὶ νεμηθείσας πᾶν ποαν ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα. ἔχει δὲ καὶ καθαρτικὴν δύναμιν ὁ χυλὸς αὐτῆς, καταχριόμενος ἢ περιβόμενος μὴ ἀλφίτων. καταπλασσόμενον δὲ ἡ βοτάνη τὸν ὑποκάτω τῶν ὀδῶν ἢ τὸ λοιπὸν σώματος θεραπεύει σκόλοπας. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς πόνον σπλῆνος, μειοῖ γὰρ αὐτόν. καρπίζουσι δὲ αὐτὸν ἐν ἦρι καὶ φθινοπώρῳ. ἡ δὲ ῥίζα αὐτῆ γευομένους θερμαίνει, ἔστι δὲ καὶ ὄξυτόκιον. βοηθεῖ δὲ καὶ θηριοδήκτοις ὁ χυλὸς αὐτῆς μετ' οἴνου πινόμενος. τοιαύτη δὲ τῆς βοτάνης ἡ δύναμις, ὡς καὶ ὀσφραινομένη διώκειν, καὶ προσαπτομένη ἀναιρεῖν τὰ ἰοβόλα θηρία. τὸ δὲ αὐτῆς χύλισμα ἐπιχριόμενον πληγῇ ἢ σθένει ἢ ἰοβόλου δήγματι, καὶ πρὸς τῷ ἐπιχρῶσαι καὶ λαμβάνομενον πίνει, εὐθέως ὑγιάζει.

Περὶ Ψευδοδικτάμνου.

Κεφ. λη'.

Τὸ δὲ ψευδοδίκταμνον καλούμενον, φύεται ἐν πολλοῖς τόποις, ἐμφερὲς δὲ τῷ προειρημένῳ ἔλαττον δὲ δριμύ. ποιεῖ δὲ τὰ αὐτὰ τῷ δικτάμνῳ οὐχ ὁμοίως ἐνεργοῦν.

Περὶ

Περὶ τοῦ ἀπὸ κρήτης δικτάμνου. Κεφ. λθ'.

Φέρεται δὲ καὶ ἀπὸ κρήτης ἕτερον εἶδος δικτάμνου, φύλλοις ἐοικὸς σισυμβρείου, κλωσὶ δὲ μέλαν ζον· ἐφ' ὧν ἄνθος ὀειχαλκῷ ἀγείῳ ἐοικὸς, μέλαν, μαλακόν· ὀσμὴ δὲ τοῦ φύλλου μετρία ξὺ σισυμβρείου, καὶ ἐλελισφάκου, ἡδίστη. ποιεῖ δὲ πρὸς ὅσα καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς, ἥσσον φλεγμονὰς καὶ ὕδατα χρυσᾶ. μίγνυται δὲ καὶ ἐμπλάστροις καὶ θηριακοῖς.

Περὶ Ἐλελισφάκου. Κεφ. μ'.

Ἐλελίσφακον, οἱ δὲ ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ σφαγνὸν, θάμνος ὄζων ὀπιμώδης, πολύκλωνος, ῥάβδους τετραγώνους καὶ ὑποπελίους ἔχων, φύλλα μηλέα κυδωνίᾳ ἐοικότα, ὀπιμότερα μέν τοι καὶ χαυλότερα. καὶ παχύτερα λεπιδώτως ὥσπερ τὰ ἀνάρριπα τοῦ ἰμαλίου δασέα, ὑπόλευκα, σφοδρῶς εὐώδη, βρωμώδη· καρπὸν δὲ ἐπ' ἄκρων τῶν κλάδων ὥσπερ ὀρμίνην ἀχρίδα ἔχοντα δὲ ἐν τραχέσι χωρίοις. δύναμιν δὲ ἔχει τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων καὶ τῶν κλάδων ὕδρα ἄγχει πυόμενον, καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καθαίρει, μελαίνῃ δὲ καὶ βίχας, καὶ θαυμαστῶς καὶ ἰσχιαμοὺς, καὶ ἀποκαθαρτικὴν θηριοδήκτων ἐστὶν ἑλκῶν. παύει δὲ σὺν οἴνῳ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων καὶ τῶν κλάδων αὐτῶν προσκλυζόμενον τοῖς αἰδοίοις κινησμοῖς.

Περὶ

Dictamuum creticum.

Cap. XXXIX.

Defertur á Creta alterum dictamni genus, foliis sisymbrij, ramis maioribꝰ: in qbus flores syluestris origani, nigri, molles: odor foliorũ inter sisymbrium & saluiam iucundissimus. Efficax ad eadem, sed minus nares ferit. Miscẽ emplastris & medicaminibus quæ aduersus serpentium iniurias configuntur, theriaca vocant.

Saluia. Cap. XL.

Saluia siue elelisphacon, frutex est ramosus, longus, virgas habens quadrangulas, & cauas: folia mali cotonei effigie, sed longiora, asperiora, crassiora, & quę sensim attritarum quasi vestium scabritiem referant, hirsuta, subalbida, perquàm iucundo odore, sed graui: semen summis in caulibus syluestri hormino simile gerit. In asperis nascitur. Menses cit & vrinas, decoctum foliorum ramorúmque potus, & partus extrahit, & pastinacæ marinæ ictibus auxiliatur. Capillos denigrat, vulnerum sanguinem cohibet, tetra vlcera purgat: testium pruritus sedãt rami foliáque, si decocto eorum foueantur.

Métha.

Mentha. Cap. XLI.

Mentha, cognita herba est. Calfaciendi, adstringendi, atque exiccandi vim habet. Sistit sanguinem, poto ex aceto succo: tineas in ventre teretes enecat, venerem stimulat, singultus, vomitiones, colerásque sedant terni ramuli cum acidi granati succo poti. Suppurationes discutit, si cũ polenta illinatur. Imposita fronti, capitis dolores mulcet: mãmas si tendantur, aut lacte turgeant, cõpescit: cum sale canum morsibus illinitur: aurium doloribꝰ cum aqua mulsa subuenit: vuluæ ante coitum admota, conceptioni resistit: linguæ scabritiẽ confricta læuigat: coire lac, densariq; in caseũ nõ patitur, si folia potionibꝰ lactis immergãtur. In summa, stomacho vtilis est, & in condimentis peculiarem gratiam habet.

Menthastrum.

Cap. XLII.

Syluestris métha, Latini mẽthastrũ vocãt, hirsutiore est folio, & prorsus maiore, q̃ si sisymbrij, odore magis viroso. quare minus ad sanorũ vsus expetit.

Calamintha. Cap. XLIII.

EX calaminthæ generibus quædam montibus familiaris, folia

Περὶ Ἡδυόσμου ἤ μέντης. Κεφ. μά.

Ἡδύοσμος, οἱ δὲ, μίνθιον, γνάφαλον βοτάνιον. δύναμιν ἔχει θερμαντικὴν, συστελτικὴν, ξηραντικήν. ὅθεν αἷμα ἵστησι πινόμενος ὁ χυλὸς αὐτῆς μετ' ὄξους· καὶ ἕλμινθας κτείνει στρογγύλας, ἀφροδίσια ἐρεθίζει, καὶ λυγμοὺς, καὶ ἐμέτους, καὶ χολέραν παύει δύο ἢ τρία κλήματα σὺν ῥοᾶς ὀξείας χυλῷ πινόμενα. διαφορεῖ δὲ καὶ ἀποστήματα μετὰ ἀλφίτου καταπλασθέντα. καὶ κεφαλαλγίας παρηγορεῖ ὀπισθεν τῷ μετώπῳ· μαστῶν τε ὠδῖνας καὶ παρύγων σὺν ὄξει δὲ τοῖς κυνοδήκτοις καὶ σὺν μέλικράτῳ ἀρήγει· γυμνάζει δὲ τοὺς πλησιάζειν σπεύδοντας. ἀσυλληψίαν ἐργάζεται· γλῶσσάν τε τραχεῖαν παρασκευάζει· βόμβον λεαίνει· καὶ γάλα ἀπύρετον φυλάσσει ἐν ἀποκλυσθέντων αὐτῷ τῶν φύλλων. καὶ καθόλου ἐστὶν εὐστόμαχον καὶ ἄρτυμα πῶς δεῖ.

Περὶ Ἡδυόσμου ἀγρίου.

Κεφ. μβ'.

*Τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς φύλλοις, καὶ παντὶ μεῖζον σισυμβρίου, ἐν ὄσμῇ δὲ βραδυτέρου, καὶ ἧττον εἰς τὰ ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν εὔθετον.

Περὶ Καλαμίνθης. Κεφ. μγ'.

Καλαμίνθη, ἣ μόνη τῶν ὀρεινοτέρων ἐστὶν, ἔχει δὲ φύλλα ὅμοια ὠκίμῳ ἀθόλευκα,

folia ocimi habẽs, incana, furculos, & caules angulosos, purpureum florem. Altera pulegio similis est, sed maior: quam syluestre pulegium ideo appellarũt, quòd odore ipsum æmuletur: nepetam Latini vocitãt. Tertia méthastro cognata est, foliis oblongioribus, caule & ramis maioribus, quàm superiora, sed viribus inefficacior. Omnium folia gustu impense feruentia, & acria: radix superuacua. Nascitur in campestribꝰ, asperis, & aquosis. Potu aut illito demorsis à serpente opitulatur. Decoctum potu menses, & vrinas expellit: ruptis, cõuulsis, orthopnœæ, torminibꝰ, choleris, horroribúsque auxiliatur: regium morbum expurgat: præsumpta in vino venenis resistit: tineas cæteráque interaneorũ animalia, cum sale & melle pota, enecat: nec secus cocta crudáve, si teratur. Elephanticos esitata adiuuat, si postea serũ lactis ebibatur. Folia detrita si in vellere subiiciãtur, mẽses extrahunt, & partus enecãt. Accensa aut subtrita, serpentes fugant: nigris cicatricibus candorem reddunt: in vino cocta, & illita, & fugillata tollunt. Calamintha ischiadicis imponitur,

ἀθόλευκα, κλωνία δὲ καὶ κάρφη γεγωνιωδῆ, ἄνθος πορφυροῦν. Ἡ δέ τις γλήχωνι ἔοικε, μείζων δὲ ὅλη πηχῶν ἀγρία αὐτῷ γλήχωνα ἐκάλεσαν, διότι τῇ ὀσμῇ παρόμοιός ἐστι, τούτῳ βωμαῖοι νεπέταν καλοῦσιν. Ἡ δὲ τρίτη ἔοικεν ἡδυόσμῳ ἀγρίῳ. ὀπτιμωτέρα τοῖς φύλλοις, καυλῷ καὶ κλάδῳ μείζων τῶν προειρημένων, καὶ ἥττων ἐρρῶσθαι. Πασῶν δὲ τὰ φύλλα ἰσχυρῶς καὶ δριμέα· ῥίζα ἄχρηστος. φύεται δὲ ἐν πεδίοις καὶ ἐν τραχέσι τόποις καὶ ὑδρηλοῖς. πινομένη δὲ καὶ καταπλασθεῖσα μύρμηκας, ἀφίησιν ἑρπετὰ δάκτυλος. ἄγει δὲ καὶ οὖρα τὸ ἀφέψημα πινόμενον· βοηθεῖ δὲ καὶ φύγμασι, σπάσμασιν, ὀρθοπνοίαις, στρόφοις, χολέρᾳ, καὶ ῥήγει· καὶ πρὸς τὰ θανάσιμα προπινομένη ποιεῖ σὺν οἴνῳ, καὶ ἵκτερον ἀποκαθαίρει· ἕλμινθάς τε κτείνει καὶ ἀσκαρίδας σὺν ἁλὶ καὶ μέλιτι πινομένη· ἐφθή τε καὶ ὠμὴ τετειμημένη. ὠφελεῖ καὶ ἐλεφαντιῶντας βρωθεῖσα, ὕστερον ὀρρῶ γάλακτος. φθείρει δὲ καὶ ἔμβρυα, καὶ ἔμμηνα ἄγει τὰ φύλλα λεῖα ἐν προσθέσει τῷ. Συμφθέντα δὲ ἕρπετα διώκει καὶ ὑποστρογγύλματα· λευκαίνει τε τὰς μελανὰς οὐλὰς ἐφθεῖσα, καὶ ἐν οἴνῳ καταπλασθεῖσα, καὶ διάγει καὶ ὑδρώπια. ἰσχιαδικοῖς τε ὑπόθεσις

imponitur, vt ex alto humores euocet, ſummam cutem exurens. Vermes necat, ſuccus auribus inſtillatus.

Thymum. Cap. XLIIII.

Thymum ab omnibus cognoſcitur, ſurculoſus frutex, exilibus foliis multis & anguſtis circundatus: capitulis in cacumine, flore purpuraſcente refertis. Gracili ſolo, & petroſo ꝓuenit. Vim habet hãc, vt cum ſale, & aceto potum, pituitam per aluum detrahat. Decocti ius prodeſt orthopnoicis, & anhelatoribus: tineas ventris exigit: menſes, partus, & ſecundas pellit: vrinas ciet: cum melle in eclegmate, faciles facit excreationes: recentes tumores diſcutit, cum aceto illitum: concretum ſanguinem diſſoluit: verrucas thymi colorem reddentes, penſilésque tollit, iſchiadicis cum vino, & polenta impoſitũ ſubuenit: hebetibus oculis in cibo prodeſt. Perquàm vtile pro condimento, duntaxat ad vſus eorum, qui rectè valent.

Satureia. Cap. XLV.

SATVREIA triuialis notitiæ eſt: gignitur in aſperis locis, & tenui ſolo, thymo ſimilis, minor tamen, & tenerior: defert ſpicam florum plenam, coloris herbacei. Eadẽ poteſt quæ thymum, ſi modo cõſimili ſumpti tetur. Aptus ſanis vſus. Eſt etiamnum quædam ſatiua, ſylueſtri prorſus minor, q̃ propter mitiorem acrimoniã, cõmodius in cibos recepta eſt.

Serpillum. Cap. XLVI.

Serpillum duorum generum eſt: Hortenſe odore ſampſuchum imitatur, atque in coronas addi ſolet, cui à ſerpendo nomẽ inditum eſt: quoniam ſi qua eius particula terram attingat, inibi radices demittet. Folia & ramulos origani habet, ſed candidiores: in maceriis multò procerius aſſurgit. Sylueſtre, zygis appellatũ, non ſerpit, ſed in altitudinem increſcit, ramulos ædẽs tenues, furculoſos, foliis refertos lõgioribus quàm rutæ, & durioribus, anguſtis: flores iucundè olent, guſtãti acres: radicis nullus vſus. Naſcit in petris, ſatiuo efficacius, atque magis excalfaciens, & ad medẽdi vſum aptiꝰ. Meſes trahit, vrinam potu ciet torminibus, ruptis, vulſis, & iocineris inflãmationibus, auxiliatur, & aduerſus ſerpẽtes potu illitúve: capitis dolores mulcet coctum, abiecto roſaceo,

& madefactũ in aceto: maximè vero phreniticis, & lethargicis conuenit. Cruentos vomitus sedat succus, drachmis quatuor ex aceto potus.

Sampsuchũ. Cap. XLVII.

Sampsuchum in Cypro, & Cyziceno laudatissimum: secundum sibi locum vendicauit Ægyptium. Amaracũ gens Sicula, & Cyzicena appellat. Herba est ramosa, per terram repens, foliis eius calaminthe, quæ tenui folio constat, hirsutis, & rotundis, suauissimũ odorem spirat, ideo coronis inseritur. Vis eius excalfaciens. Succus decocti potus, cõuenit incipientibus hydropicis, & iis quos vrinæ difficultas, aut tormina excruciant. Illita ex melle arida folia, fugillata tollunt: menses subdita in pesso trahũt: contra scorpionis ictum ex aceto, & sale illinuntur: luxatis tumoribúsque, cerato excepta imponuntur: aduersus oculorum inflammationes, tumorésque cum polline polentæ illini prodest. Acopis malagmatísque, calfaciendi gratia, commiscetur.

Melilotos, siue sertula Cãpana. Cap. XLVIII.

Sertula Cãpana laudatissima in

ροδίνῃ μιγνύτος ἄυτῷ, σὺν ὄξει καὶ καταβραχεὶς μάλιστα δὲ ὀπὶ πλαθάρσῃ καὶ φρενίτιδος ἀρμόζει. πολὺ δὲ καὶ ἔμετον αἵματος ⟨ σί. πλῆθος μεθ' ὕδατος ποθεὶς ὁ χυλὸς αὐτῆς

*Περὶ Σαμψύχου. Κεφ. μγ'.

Σάμψυχον κράπτειν τὸ κυζικηνὸν καὶ κύπριον. δευτερεύειν δὲ τοῦτο τὸ αἰγύπτιον. καλεῖται δὲ ὑπὸ κυζικηνῶν καὶ τῶν ἐν Πακελίᾳ ἀμάρακον. πόα δέ ἐστι πολύκλωνος, ἕρπουσα ὅπη ἡ γῆς, φύλλα δασέα καὶ πεφιφερῆ ἔχουσα, ὅμοια τῆς λεπτοφύλλου καλαμίνθης, σφόδρα εὐώδης, καὶ θερμαντική, πλεκομένη καὶ εἰς στεφάνους. Ἀρμόζει δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς πινόμενον ὅπὶ ἀρχομένων ὀδραπικῶν, καὶ δυσουρούντων καὶ στραγγουριώντων. ξηρὰ δὲ τὰ φύλλα ὅπου φυμάτων. ξηρὰ δὲ τὰ φύλλα ὅπου πλαδῶντα μετὰ μέλιτος, αἴρει πλαδήματα. ποὸς δὲ σκορπίου πληγὴν μετὰ ἁλῶν καὶ ὄξους κατάπλασμα πλάττεται. ποὸς δὲ σκέλασμα μὴ κηρωτῆς ἀναληφθέντα ὁμοίως δεῖται. καὶ ποὸς οἰδήματα ὁμοίως ἀναληφθέντα κηρωτῇ, καὶ ποὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καταπλάσσεται μὴ πυπάλης δήφιτε. μίγνυται δὲ καὶ ἀκόπτοις καὶ μαλάγμασι ποὸς τὸ θερμαίνειν.

Περὶ Μελιλώτου. Κεφ. μά.

ΜΕΛΙΛΩΤΟΣ κράπτεσθαι ὁ ἀπίκὸς

ὁ ἀπίκὸς καὶ ὁ ἐν κυζίκῳ, καὶ ὁ ἐν Χαλκηδόνι χρωνόμενος· κροκίζων καὶ εὐώδης. φύεται δὲ καὶ ἐν Καμπανίᾳ ποὸς νῶλαν, κυκλίζων. καὶ ἄτονος κατὰ τὴν εὐωδίαν. δυνάμιν δὲ ἔχει συμπικλῶν, μαλακτικὴν, πάσης φλεγμονῆς, μάλιστα ὀφθαλμούς καὶ μήτραν καὶ δακτύλιον καὶ διδύμοις μετὰ γλυκέος ἐφεθεὶς καὶ καταπλασθείς· ἐνίοτε δὲ καὶ ὠὸν λευκοῦ ὀπῆς παραμιγείσης, ἢ τηλίνου δηρίου, ἢ λίνου πόσμου, ἢ χύρεως ἢ κωδίων, ἢ σπέρεως. θεραπεύει καὶ μελικρίδας ποσπάτας καθ' ἑαυτὸν ἐν ὕδατι, καὶ ἀχόρεως σὺν ὄξει καὶ οἴνῳ ἢ κνικίδι καταμετ' οἴνου ἐφθὸς καὶ ὠμὸς σὺν πασι ποὸς ἐρυσιπελατώδεις. καὶ ὠταλγίας παύει σὺν γλυκεῖ ὠμὸς χυλισθεὶς καὶ ἐνσταζόμενος· καὶ κεφαλαίαν ποσφύρει ἐμβρεχόμενος μετ' ὄξους καὶ ῥοδίνου.

Περὶ Μάρυ. Κεφ. μϛ'.

Μάρυ, ἢ ὑσσόβριον, πόα γνώριμος, φρυγανώδης, ὁμοία τῷ αὐθεῖ ὀριγάνῳ, τὰ μὲν ἴσα φύλλα τούτου λευκότερα πολλῷ καὶ τὸ αὖθος εὐωδέστερον. Ἔχει δὲ δύναμιν ὁμοίαν σισυμβρίῳ. ὑποσύφον καὶ θρυμμάτιον ἐρέμα. ὅθεν νομάς τε ἵστησι καὶ ἀπλοστόμους, καὶ εἰς τὰ θερμὰ τῶν συγχυσμάτων μίγνυται. γονᾶς δὲ καὶ μαγνησίαν καὶ βάλης πλεῖστον·

Περὶ

in Attica, & Cyzico, & Chalcedone nata: cuius color vicinus est croco, boni odoris. Nascitur & in Cãpania circa Nolam, colore in luteum languescente, odore infirmo. Vim habet adstrictoriam, inflãmationem omnẽ emollit, præsertim quæ in oculis, vulua, sede aut testibus erumpat, si ex passo cocta illinatur: interdũ autẽ addito oui luteo assato, aut fœnigræci farina, lini semine, aut polline, aut capitulis papaueris, intybóve. Recẽtes meliceridas per se cũ aqua, & vlcera manantia in capite, illitã cum creta Chia, vino aut galla sanat. Stomachi dolores, & cruda, & cocta cũ aliquo ex antè dictis leuat: doloribꝰ auriũ mitigãdis cruda ex passo instillat: in aceto aut rosaceo madefacta, capitis dolorem lenit.

Marum. Cap. XLIX.

Marum herba cognita vulgò, furculosa, flore origani, foliis multò candidioribus, flore odoratiore. Vim habet, sisymbrio cõsimilẽ. Substringit enĩ, & modicè calfacit: qua de causa illitu serpétia vlcera sistit, & in calidas illitiones additur. Iuxta magnesiam, & Tralleis copiosissima gignitur.

Acinos. Cap. L.

Acinos aut aconos à Græcis dicit, tenui siccoq; ramulo herba, ocimo similis, odorata, sed hirsutior: qua coronæ factitãt, à nonnullis olitoribus colitur. Menses & aluũ pota sistit. Illita panos ignemq; sacrum sanat.

Baccharis. Cap. LI.

Baccharis herba fructicosa, q̃ in coronas additur: cuius folia aspera sunt, media violę & verbasci magnitudine: caulis angulosus, cubiti altitudinem petẽs, aliquantulũ asper, nõ sine appẽdicibus adnatis: flore purpureo, subalbicante, odorato: radicib⁹ veratro nigro similibus, quib⁹ odor inest cinnamomo proximus. Asperũ squalidũq; solũ amat. Radix ĩ aqua decocta ruptis, vulsis, ex alto ꝓcipitatis, spirãdi difficultati, salutaris. Itẽ diuturnæ tussi, & vrinæ difficili: mẽses pellit: cõtra serpentiũ morsus vtilissimè daꝛ in vino. Recẽs radix apposita, partũ extrahit: puerperis eius decoctũ in desessionib⁹, pdest: in diapasmata vtiliter inseritur, iucundi odoris gratia. Folia, vtpote quę adstringãt, capitis doloribꝰ illitu prosunt: oculorum imflãmationibus, mammis tumẽtibus à partu, ægilopiis incipientibus, ignibúsq;

Περὶ Ακίνου. Κεφ. ν.

Ακινος, ἢ ἄκονος, πόα ὀζὴ λεπτόκαρφος, στεφανωματικὴ, παρεμπλησία ὠκίμῳ, δασυτέρα δὲ καὶ ὀυώδης. παρ' ἐνίοις δὲ καὶ κηπευεται. ἴσχει δὲ κοιλίαν καὶ ἐμμηνα πινομένη· φύλλα τε καὶ ἐρυσιπέλατα καταπλασσομένη ἰᾶται.

Περὶ Βακχάρεως. Κεφ. νά.

Βάκχαεις βοτάνη ὀζὴ ὀυώδης καὶ στεφανωματικὴ· ἧς τὰ φύλλα τραχέα, μέγεθος ἔχοντα μέλα τραχέα, μέγεθος ἔχοντα μέντα ζυὸς καὶ φλόμου· καυλὸς δὲ γονιώδη, πήχεως τὸ ὕψος, ὑπότριχας ἔχων παραφυάδας· ἄνθη δὲ ἐμπόρφυρα, ὑπολεύκα, ὀυώδη· ῥίζαι δὲ ὅμοιαι ταῖς τοῦ μέλανος ἑλλεβόρου, ἐοικυῖαι τῇ ὀσμῇ κινα μώμῳ. φιλεῖ δὲ τραχέα χωρία καὶ ἔγκιμα. Ταύτης ἡ ῥίζα ἑψηθεῖσα ἐν ὕδατι, βοηθεῖ ἀπαύστοις, ῥήγμασι, πλάσμασι, δυσπνοίαις, βηχὶ χρονίᾳ, δυσουρίᾳ· ἄγει δὲ καὶ ἐμμηνα· καὶ θηριοδήκτοις χρῶσι μως σὺν οἴνῳ δίδοται. πεττεθεῖσα δὲ μίαν ἢ ἀπαλῶν ῥιζῶν, ἕλκει ἔμβρυα· τοῖς τελεχθεῖσι εἰς ἐγκάθισμα τὸ ἀφέψημα αὐτῆς ἀρμόζει· καὶ εἰς διαπάσματα χρησιμεύει, ἱκανὴν ἔχουσα πλὴν ὀυωδίαν. τὰ δὲ φύλλα συμφέλει ὄντα καταπλασσόμενα κεφαλαλγίαις, ὀφθαλμῶν φλεγμονὴ, καὶ αἰγίλωπα ἀρχόμενον, καὶ μασοὺς ἐκ τόκων φλεγμαίνοντας καὶ ἐρυσιπέλατα. ἔστι δὲ καὶ ὑπνωτικὸς ἡ ὀσμή.

LIBER III. 155

Περὶ Πηγάνου. Κεφ. νϛ.

Πήγανον ὄρεινον καὶ ἄγριον, τὸ ἐν ἡμέρου κηπευτὸν δριμύτερον καὶ ἄδηπν πρὸς βρῶσιν· τὸ δὲ κηπευτὸν ἐδώδιμώτερον τὸ παρὰ ταῖς συκαῖς φυόμενον. Αμφότερα δὲ καυστικὰ, θερμαντικὰ, ἑλκωτικὰ, οὐρητικὰ, ἐμμήνων ἀγωγὰ, ἐντόμυα τε, καὶ πνόμυα, κοιλίαν ἱστῶσι. καὶ τῶν φαρμάκων ἔστιν ἀντίδοτος, ὅσον ὀξυβάφου τὸ σπέρματος πιθέντος ἐν οἴνῳ. καὶ πρασθέντα δὲ τὰ φύλλα καθ' ἑαυτὰ, καὶ μετὰ καρύων βασιλικῶν καὶ σύκων ξηρῶν, ἄπεπτα καθίστησι τὰ θανάσιμα. καὶ πρὸς ἑρπετὰ ἁρμόζει ὁμοίως λαμβανόμυα· ὀρυλῶ τε σθέννυσιν ἐντόμυον, καὶ πνόμυον· ἐψηθὲν δὲ σὺν ἀνήθῳ ξηρῷ καὶ πιθὲν, σρόφους παύει. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς πλευρῶν πόνον καὶ θώρακος, δύσπνοιαν, βῆχας, πεπνευμονίαν, λήματα ἰόλων, ἄρθρων, ῥίγη πειοδικὰ πινόμυον ὡς πρεῖπρη). καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις δὲ κώλου καὶ ὑστέρας καὶ ἀπευθυσμένου σὺν ἐλαίῳ ἐψηθὲν καὶ ἐνθὲν. πίνας τὸ ὑστερικὸς λεῖον μετὰ μέλιτος κατὰ τ αὐδοὶκ ἄχει. δακτυλίου ὀπτιθὲν παραιτεῖται. ἀγαζεθὲν ὁ σὺν ἐλαίῳ καὶ πιθὲν, ἕλμινθας

ignibúsque sacris auxiliantur. Odor somnum gignit.

Ruta. Cap. LII.

Ruta montana syluestrísque satiua, & hortensi acrior est, & in cibis damnata: satiua verò quæ sub ficu arbore enascitur, magis in cibos admittitur. Vtraque vrit, calfacit, exulcerat: vrinam ciet, mẽstrua pellit, aluum sistit potu cibóve: lætaliũ medicamentorum antidotum est, si semen ex vino, acetabuli mensura, ebibatur. Folia per se præsumpta, aut cũ nuce iuglande, aridísque ficis, inefficaces venenorum vires reddunt: contra serpentes simili modo sumere conuenit: genituram cibo potúve extinguit. cum anetho sicco decocta, tormina sedat. Facit ad pectoris laterúmque dolores, difficultatem spirandi, tusses, pulmonis inflammationem, coxendicum articulorúmque cruciatus, & horrores febrium circuitu repetentes, pota vt antè dictum est. Itẽ ad inflationes coli, vuluæ, rectíque intestini, cũ oleo decocta, & infusa. Fœminas vuluæ strangulatu liberat, si à genitali, sedẽtenus cum melle subiiciaꝛ. Feruefacta ex oleo, & pota, ventris tineas excutit:

articulariis doloribus ex melle, aquæ inter cutem cum ficis illinitur. Eisdem in potu auxiliatur, decocta in vino ad dimidias parteis, & oblita.

Cruda conditáque cibo, visus aciem excitat: dolores oculorum illita cum polenta lenit, doloribus capitis cum rosaceo, & aceto illita auxiliatur: profluentem naribus sanguinem sistit trita & indita: testium inflammationibus cum laureis foliis imposita, & eruptionibus pabularũ cum myrto, & cerato prodest. Cum pipere autem vino, & nitro affricta, albæ vitiligini medetur. Cum eisdem illita formicationes tollit, & verrucas quæ thymi florem repræsentant: contra impetigines cum alumine, & melle vtilissimè imponitur. Succus in mali punici calyce calfactus, aurium dolori efficaciter infunditur: hebetudinem oculi qui sensere, ruta cum fœniculi succo ac melle peruncti iuuantur: ignem sacrum, vlcera quæ serpunt, aut in capite manant, cum aceto, rosaceo, & cerusa persanat: mansa, alliorum cepa rũq; acrimoniã domat. Mõtana si copiosius estur, interficit.

Dum florem promit, & ad murias colligitur, cutem inflat, & rubore quodam inficit, cũ pruritu ac vehementi inflãmatione. Oportet itaque eam vnctis antea manib⁹, & facie colligere. Tradũt succum gallinaceis pullis insparsum feles arcere. Adiiciũt eam quæ in Macedonia circa Haliacmon amnem prodeat, comedétes interimere. Montosus autem his locus, viperis scatet. Semen eius potum contra intestina vitia efficax est: in antidota commodè additur: contra incontinentiam vrinæ tostum, semen septenis diebus potui datur. Radix huius montanum moly vocatur. Sylvestris ruta satiuæ similis est. Prodest comitialib⁹, & coxendicum doloribus: mẽstrua mouet, partus enecat. Acrior est viribus, q̃ hortẽsis, & validior. Sylvestris, vtpote noxia, cibis abdicatur.

Sylvestris ruta. Cap. LIII.

Vocant etiamnum sylvestrẽ rutam, quod in Cappadocia, & Galatia Asiæ finitima moly dicitur. Frutex est, qui ab vna radice multos emittit caliculos: foliis multò, quàm alterius rutæ longioribus, tenerioribúsque, odore graui, flore

candido, capitulis in cacumine paulò maioribꝰ q̃ſatiuæ rutæ, quæ tribꝰ maximè partibus cõſtat: in quibus triangulũ ſemẽ, ſubrufum, guſtu amarum reclu ditur, cuius eſt vſus. Semen autumno matureſcit, quod cum melle, vino, croco, & fœniculi ſucco, ac gallinaceo felle, teritur contra retuſam oculorum aciem. Sũt qui eam harmalam vocẽt, Syri beſaſan. Qui Cappadociam incolũt, moly, quoniam quandam cum moly ſeruet ſimilitudinẽ: radice nigra, flore candido. In collibus, & læto ſolo prouenit.

Moly. Cap. LIIII.

Moly folia habet graminis latiora, humi ſparſa: florem albæ violę ſimilẽ, ſed minorẽ, ac magnitudine violæ purpureæ reſpondentẽ lactei coloris: caulẽ candidum, quaternũm cubitorum, in cuius cacumine ineſt aliq̃d quod allij ſpecié referat. Radix parua bulboſa, quæ mirum in modũ valet ad aperiẽdas vuluas, ſi trita cũ irino vnquento, in peſſo ſubiiciatur.

Panaces. Cap. LV.

Panaces nõnullis heracleum dicit: ex quo opopanax colligi ſolet. Plurimum in Bœotia, & in Phocide Arcadiæ naſcitur: ibiq̃

λευκὸν, ἐπ' ἄκρῳ τὲ κεφάλια ἐλί γῳ μείζονα τῶ ἡμέρῳ πηγάνῳ, ὀκ τειῶν μάλιστα μερῶν συγκείμε να· ἐν οἷς σπέρμα τείγωνον, ἐπὶ κιῤῥον, πικρὸν μάλιστα πρὸς τὸ γεῦσιν, ἧ κὴ ἡ χρῆσις. Φθινοπώρου δ' ἐκπεπαύηε τὸ σπέρμα· ἄζῃ μόζον πρὸς ἀμβλυωπίας, μετὰ μέλιτος λειαινόμενον κὴ οἴνου καὶ χολῆς ἀλεκτοείδων, κρόκου τὲ κὴ μαράθρῳ χυλῶ. καλοῦσι δέ τινες αὐτὸ ἄρμαλα, σύροι βυσασῶ. καὶ πα δόκαι δὲ μῶλυ ἐπεὶ κατα πο σὸν σώζῃ τῶ πρὸς τὸ μᾶλυ ἐμ φέρειαν· τῇ ῥίζῃ μέλαν κὴ τῇ ἀν θει λευκὸν ὑπάρχον. φύεῃ δὲ ἐν χεωλόφοις κὴ ἐυγείοις χωρίοις.

Περὶ Μώλεως. Κεφ. νδ΄. Ιι

Μῶλυ τὰ μὲν φύλλα ἔχει ἀγχώσῃ ὅμοια, πλατύτερα δὲ ὀπὶ γλῶ ὄντα ἄνθη· λευκοΐοις ὁ μοια, γαλακτόχροα, ἤπερα δὲ πρὸς τὰ τῆς ἴου· καυλὸν δὲ λευ κὸν, πήχεων τεσσάρων, ἐπ' ἄκρου δὲ ἔπεσιν ὡς σκορδοειδές. ἡ ῥίζα δὲ μικρὰ βολβοειδὴς, αὔτη σρο δρα ἀγαθὴ πρὸς ὑστέρας ἀνα σομώσεις τετειμμένη μετὰ ἰρί νου μύρου καὶ πεσσηθεῖσα ἐν πεσσῷ.

Περὶ Παύακος. Κεφ. νϛ΄.

ΠΑΝΑΚΕΣ * ἡ ἐξαλειον, ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγε ται. πλεῖσον γεννᾶται ἐν βοιω τίᾳ κὴ ἐν * Φωκίδι τῆς ἀρκαδίας, ὅς

ὥς τε, κὴ ἐπίτηδες κιπεύεσῃ δὲ ἐν ᾧ ἐν ὀπῷ πρόσοδον. φύλλα ἔ χει τραχέα, χαμαιπετῆ, χλω ρὰ σρόδρα πρὸς τὰ τῆς συκῆς, ἐν τῷ πρὸ πεφεῖ ἐπερασμένα πιν τα μερῶς· καυλὸν ὡς ὡσῶρ ναρθη κος ὑψηλόταλον, ἔχοντα χνῆν λευ κὸν κὴ φύλλα πρὸ αὐτὸν * μικρό τερα, σκιάδιον ὡ ἐπ' ἄκρῳ ὡς ἀ νήθου μακρόν· αὖθος δὲ μήλινον, σπέρμα ἐυῶδες κὴ πυρωτικὸν ῥί ζας πλείονας ἐκ μιᾶς ἀρχῆς, λευ κὰς, βαρυόσμους, παχὺν ἐχούσας τὸ φλοιὸν, ὑπόπικρον τῇ γεύσει. φύε ται δὲ ἐν κυρήνῃ τῆς λιβύης κὴ ἐν μακεδονίᾳ. Ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα, ὀπτεμνομένη ἀρτιβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν. ἀνίεσι δὲ λευκὸν ὀ πὸν, ὃς ξηρανθεὶς κατὰ τὼ ὀπο φάνειαν κροκίζει. δέχονται δὲ τὸ ῥέον εἰς φύλλα πεσυποτιθέντες εἰς * κεκοιλωμένον ἔδαφος, αὐα σῦται δὲ ξηρανθέντα. ὀπίζου σι δὲ καὶ τὸν καυλὸν ὀπτέμνον τες εἰς τὸν πυθμενῶ, ὁμοί ως δὲ χόμενοι τὸ ἀποῤῥέον. εἰσὶ δὲ τῶν ῥιζῶν βελτίους αἱ τετα γμέναι, καὶ λευκαὶ, καὶ ξηραὶ, ἄζῃ ωτοί τε καὶ πυθώδεις ἐν τῇ γεύ σει, καὶ ἀρωματίζουσαι. καρπὸς δὲ εὔθετος ὁ ἐν μέσου, τῶ ναρθη κος, ὁ δὲ ἐκ τῶν περιφυάδων ἐσ χυροφώτερος. τῶ δὲ ὀπῶ διαφέρει ὁ πικρότατος τῇ γεύσει, ἔν ὑθεν μὲν λευκὸς καὶ ὑπόκιῤῥος, ὁ ἔξωθεν

ibiq; cõpendij, & quæſtus, qui ex eo liquore factitatur, gratia ſtudioſe colitur. Foliis eſt aſperis, in terra iacẽtibus, herbacei coloris, multũ ad ficulnea accedẽtibus, in ambitu quinquepartitò diuiſis: caule, vt ferulæ, altiſſimo, qui lanugine quadá incaneſcit, foliis etiã minutiori bus obſitus, muſcariis, ceu anethi, in cacumine: flore luteo, & ſemine odorato feruentéq;: radices habet multas ab origine vna: cãdidas, graueolẽtes, craſſi corticis, & ſubamari guſtus. Naſcitur in Cyrene Lybiæ, & Macedonia. Excipitur ſuccus inciſa radice, recẽti cauliũ pullulatu. Ea cãdidũ ſuccũ emittit, qui ſiccatꝰ, in ſumma cute croceũ colorẽ contrahit, Effluenté autem ſuccũ excipiunt, foliis excauato ſolo ſtratis, quæ ſiccata tolluntur. Simili modo caule meſſibus inciſo, profluẽté ſuccũ eximũt. Meliores ex radicibus, albæ, rigentes, diſtẽtæq; ſiccæ, quæ cariem non ſentiãt, aromaticæ, feruẽtes guſtu. Fructus ex media ferula cibo idoneus eſt: ſed ex agnatis ſtolonibus, ab vſu cibario abhorret. Maximè in hoc ſucci genere probatur, quàm amariſſimus, internè albus, aut ſubfuluus, foris

foris ad croci colorem inclinans, læuis, pinguis, friabilis, tener, ſtatim in aqua eliqueſcens, graui odore. Niger improbatur, ac mollis. Adulteratur ammoniaco aut cera: ſed ſynceri experimentum eſt, ſi digitis in aqua friatus reſoluatur, & lacteſcat. Excalfacit, mollit, extenuat: horroribus febrium circuitibusque, vulſis, ruptis, laterum dolori, torminibus, ſtillicidio vrinæ conuenit. Contra veſicæ ſcabiem ex aqua mulſa aut vino bibitur: menſes trahit, fœtum enecat, inflationes quæ vuluã malè habent, duritiasque, ex melle dilutus, diſcutit: iſchiadicis illinitur, acopis & capitis medicaminibus admiſcetur, carbunculos rumpit, podagricis cum vua paſſa illitus ſubuenit: dolore dentium liberat, cauis inditus: oculorum aciem illitu excitat. Ex eo & pice optimũ fit emplaſtrum contra beſtiarum morſus, quæ in rabiem efferantur. Radix in ramenta conſciſſa, vuluæ admota, partus extrahit: ad vetera vlcera efficax eſt, nudata oſſa corpore operit, ſi trita cum melle illinatur. Semẽ cum abſinthio ſumptum, mẽſes pellit, cum

ὁ ἐξωθεν ὁ κροκίζων, λεῖος, λιπαρὸς, εὔθρυπτος, εὔθετος, ταχέως ὁ διὲμβρος, βαρύοσμος. ὁ δὲ μέλας φαῦλος καὶ μελακός. δολοῦται δὲ ἀμμωνιακῷ, ἢ κηρῷ· δοκιμάζεται δὲ ὕδατι διατειβόμενος τοῖς δακτύλοις, ὁ δὲ ἄδολος ἀνίεται καὶ γαλακτοῦται. Δυνάμεις ἔχει ἁπτὰς θερμαντικὴν, μελακτικὴν, λεπτυντικήν· ὅθεν ἁρμόζει πρὸς φλεγμονὰς ῥίζη, σπάσματα, ῥήγματα, πλευρέων διάτμήματα, βῆχας, στόμαχος, τραγγυρείας. ὠφέλει τὰς ἐν κύτει συὴν μελικράτῳ, ἢ οἴνῳ πιπτόμενος· ἐμμηνά τε ἄγει, καὶ ἔμβρυα φθείρει, καὶ ἐμπνευματώσεις πυὸς ἐν ὑστέρᾳ, καὶ σκληρίας διαφορεῖ σὺν μέλιτι ἀνεθεὶς· ἔστι δὲ καὶ σύγχυσις μα ἰγμάδος, μίγνυται δὲ καὶ ἀκόπους καὶ κεφαλικαῖς συνάμεσι, πεῖρ ῥήγμᾳ δὲ καὶ αἱ ἔθρακας, ἁρμόζει καὶ ποδαγρικοῖς μὲ σαφίδος ἡμῶν του καταπλασσόμενος· παραιτεῖται δὲ καὶ τὰ τῶν ὀδόντων ἀλγήματα, ἐντιθέμενος τοῖς βεώμασιν· ὀφθαλμῶν τε ὀξὺ ὀξυδερκὲς ἔυχρηστον. μιγεὶς δὲ πίσσῃ ἔμπλαστρός ἐστι πρὸς τὸς λυσσοδήκτους ἀρίστη. καὶ ῥίζα δὲ ξυσθεῖσα καὶ πεσθεῖσα μήτρα, ἄγει ἔμβρυα· πρός τε ἕλκη ποιεῖ παλαιὰ, καὶ τὰ ἐγλωμώδη τῶν ὀστέων σαρκοῖ, λεῖα καταπλασσομένη καὶ σὺν μέλιτι ἐγχριομένη. ὁ δὲ καρπὸς ἀυτῆς σὺν ἀψινθίῳ ληφθεὶς ἄγει ἔμμηνα· σὺν

σὺν ἀριστολοχίᾳ δὲ πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, καὶ πρὸς τὰς ὑστερικὰς πνίγας, σὺν οἴνῳ πομζόμενος.

Περὶ Παύακος ἀσκληπιοῦ.

Κεφ. νϛ'.

Παύακες * ἀσκληπιοῦ ἀνίσην ἀπὸ γῆς καυλὸν λεπτὸν, πῆχυαῖον, γόνασι διειλημμένον, περὶ οὗ τὰ φύλλα ὅμοια μαράθρῳ, μείζονα δὲ, καὶ δασύτερα, * ἐυώδη· καὶ ἐπ' ἄκρου σκιάδιον, ἐφ' οὗ τὰ ἄνθη χρυσοειδῆ, δρυόφα, ἐυώδη· ῥίζα δὲ μικρά. Δύναμιν δὲ ἔχει σύνθετον τὸ ἄνθος καὶ καρπὸς πρὸς ἕλκη καὶ φύματα καὶ φαγέδαιναν, λεῖος σὺν μέλιτι ἐπιπλασσόμενος· καὶ πρὸς ἑρπετὰ πινόμενος σὺν οἴνῳ, καὶ συμπεφόρμενος σὺν ἐλαίῳ. καλοῦσι δέ τινες παύακες καὶ τὴν ἀγρίαν δείγανον, οἱ δὲ, κονίλλιν περὶ ἧς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ δειγάνου.

Περὶ Παύακος χειρωνίου.

Κεφ. νζ'.

Παύακες χειρώνιον φύεται μάλιστα ἐν τῷ πηλείῳ ὄρει· φύλλα δὲ ἔχει ἁπαλὰ ἀφάκῃ ἐμφερῆ· ἄνθη χρυσοειδῆ· ῥίζαν λεπτὴν, καὶ οὐ βαθεῖαν, γευομένῳ δὲ δεικνύειαν. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα πρὸς ἑρπετὰ πινομένη. καὶ ἡ κόμη δὲ ἐπιπλασσομένη πρὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Λι-

cum ariſtolochia, prodeſt aduerſus animalia quæ venenum eiaculantur & contra vluæ ſtrangulatus in vino bibitur.

Panaces Aſclepij.

Cap. LVI.

Panaces Aſclepij caulem à ſolo emittit tenuem, cubitalem, geniculatum, circa quem folia fœniculi funduntur, ſed maiora tamẽ hirſutioraque odorata: in cacumine vmbella, vbi flores emicant aurei, odorati & acris guſtus: radix parua eſt & tenuis. Auxiliarem vim habent flores & ſemina, contra vlcera, phagedænas, & tubercula, ſi trita cum melle imponantur: aduerſus ſerpentes ex vino bibuntur, & cum oleo illinuntur. Aliqui panaces ſyluestre origanum vocãt, alij cunilã, de qua in origani mentione diximus.

Panaces chironium.

Cap. LVII.

Panaces Chironium in Pelio monte maximè prouenit: foliũ eius amaraco ſimile: flos aureus: radix parua, quæ non altè demittitur, guſtu acris.

Pota radix ſerpetiũ veneno reſiſtit. Illita coma eadẽ præſtat.

Ligu-

Ligusticum. Cap. LVIII.

Ligusticum, quod alij panaceã, alij panaces vocant, plurimũ in Liguria nascitur, in mõte Apennino, Alpibus contermino: vnde nomẽ traxit. Panaces incolæ nõ ab re appellant: quoniã & radice & caule, heracleotico panaci simile sit, & viribus eisdem præditũ. Gignitur in altissimis asperisq; mõtibus, ac vmbrosis, maximè verò iuxta fluenta. Cauliculũ fert anethi, geniculatum, tenuem, & in circuitu folia sertulæ cãpanæ, molliora, odorata, prope verticẽ graciliora, & longè magis diuisa: in cacumine muscarium, in quo semen dependet nigrũ, solidum & oblongũ, fœniculo proximũ, gustanti acre, & aroma olens: radix candida, heracleotici panacis similis, odorata. Radicis seminisque vis excalfactoria, cócoquens: prodest ad intestinos dolores, tumores, concoctiones. Item ad inflationes, præsertim quibus stomachus turgeat: & cõtra serpentium ictus: vrinas & menses potu trahit. Eosdem præstat effectus apposita radix. Semen cum radice oxyporis & medicamentis decoquentibus admiscetur: ori perquàm vtile: quare

Περὶ Λιγυστικοῦ. Κεφ. ιη΄.

Λιγυστικὸν φύεται μὲν πλεῖστον ἐν Λιγυείᾳ· ὅθεν καὶ ἡ προσωνυμία ἔσχηκεν· ἐν τῷ καλουμένῳ Ἀπεννίνῳ ὄρει· ἔστι δὲ ὅμοιον σελίνου ἢ ἄνηθι. παύσακες δὲ αὐτὸ καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι ἀκαλόγως· ἔστι δὲ ῥίζα καὶ ὁ καυλὸς ἔοικε τῇ τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ παύακος, καὶ ἡ δύναμις ὁμοία καθέστηκε. φύεται δὲ ἐν τοῖς ὑψηλοτάτοις καὶ βαρυτέροις καὶ συσκίοις ὄρεσι, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς διὰ ῥυξὶ. καυλίον δὲ φέρει λεπτὸν, ὅμοιον ἀνήθῳ, γεγονὸς ὠμόν, ὡσεὶ ὁ φύλλα ἐοικότα τοῖς τοῦ μελιλώτου, πυκνότερα δὲ καὶ βαρύτερα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἄκρου τοῦ καυλοῦ, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἐστὶ σκιάδιον, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ σπέρμα μέλαν, ναστὸν, ὑπομήκες ὡσεὶ τὸ τοῦ μαράθρου, γευσαμένῳ δὲ δριμὺ καὶ ἀρωματίζον· ῥίζα λευκὴ, ὁμοία τῇ τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ παύακος· ὀσμὴ δὲ καὶ δύναμις ὁμοία τοῦ σπέρματος καὶ ῥίζης θερμαντική, πεπτικὴ ἀρμόζουσα πρὸς τὰ ἐντὸς ἀλγήματα καὶ πνεύματα καὶ οἰδήματα, καὶ ἐμπνευματώσεις καὶ μάλιστα τὰς περὶ τὸν στόμαχον, καὶ πρὸς σπειῶν πλήγας· ἄγει δὲ καὶ οὖρα, καὶ ἔμμηνα προάγει· ὃ καὶ οὖρα, καὶ ἔμμηνα προάγει· ὃ καὶ ἡ ῥίζα δὲ πρόσθεμμα τὸ αὐτὸ ποιεῖ. μίγνυται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα χρησίμως καὶ τοῖς ἐξυπνίσεσι καὶ ταῖς πεπτικαῖς δυνάμεσιν. ἱκανῶς δὲ εὐστόμαχόν ἐστιν.

ὅθεν καὶ αὐτὴ πεπέρεως αὐτῷ χρῶνται οἱ ἐπιχώριοι, μίσγοντες τοῖς προσφήμασι. δολᾶται δὲ σπέρματί τινι παρομοίῳ ὁ διακρινεῖς τῇ γεύσει· πικρὸν γάρ ἐστιν. ἔνιοι δὲ καὶ σπέρμα μαραθρου ἢ σεσέλεως συμμίσγοντες, δολοῦσιν αὐτό.

Περὶ Σταφυλίνης. Κεφ. νθ΄.

Σταφυλῖνος ἄγριος φύλλα ἔχει ὅμοια γογγυλίδι, πλατύτερα δὲ καὶ ὑποπίκρα· καυλὸν δὲ ὄρθιον, πήχεως, σκιάδιον ἔχοντα αὐθήδη παραπλήσιον, ἐφ' οὗ σπέρμα λευκὸν, ἐν μέσῳ δὲ περφυσεσιδές τι μικρὸν, καὶ οἱονεὶ κρόκιζον· ῥίζα δὲ δακτύλου τὸ πάχος, σπαδιαία, εὐώδης, ἐδωδίμη, ἐφθή. Τούτου ὁ καρπὸς ποθεὶς ἢ προσθεὶς, ἐμμηνα κινεῖ. ἀρμόζει καὶ δυσουρούσι καὶ ὑδρωπικοῖς, καὶ πλευριτικοῖς ἐν πέμασι, καὶ πρὸς σπειῶν δὲ δήγματα καὶ πλήγας· τοὺς δὲ προλαβόντας φασὶ μὴ ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σπειῶν· σωφρεῖ δὲ καὶ συλλήψει. ἡ δὲ ῥίζα καὶ αὐτὴ οὐρητικὴ οὖσα σωρισίαν τε παρομᾷ καὶ ἔμβρυα ἐκβάλλει προσθεμένη. τὰ δὲ φύλλα λεῖα μετὰ μέλιτος ὑποθέμενα, τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη καθαίρει. Ὁ δὲ κνεύτος τοῦ Σταφυλίνου ἐδωδιμώτερος ὢν ἀρμόζει πρὸς τὰ αὐτὰ εὐδοκιμεῖν ἐν ῥιζῶν.

Περὶ Σεσέλεως.

quare pro pipere vtuntur eo indigenæ, ad obsonia. Adulteratur semine quodam simili, quod facilè gustu discernitur: amarum enim est. Alij semen fœniculi aut seselis admiscentes, ligusticum dolo vitiant.

Pastinaca. Cap. LIX.

Pastinaca sylvestris folia gingidij habet, latiora, subamara: caulem rectum, scabrum: vmbellam similem anethi, in qua flores insunt candidi, & in medio exiguũ quiddam cernitur colore purpureo, ferè ad croceũ accedẽte: radix digiti crassitudine, dodrantalis, odorata, quæ cocta mãditur. Semen potum vel impositũ, mẽstrua mouet. Is cõuenit in potione, quos vrinæ difficultas torquet, aut lateralis dolor excruciat, aut si aqua cutem subiit: serpentium morsibus ictibusque prodest: præsumentes id nonnulli affici iniuria à serpentibus traduntur: conceptus adiuuat. Radix vrinam pellit, venerem stimulat, partus apposita eiicit. Folia trita, & cum melle impositа, phagedænas vlcerum purgant. Satiua ad eadem pollet, inefficacior tamen, & cibo aptior.

Seseli

Seseli Masilienſe.
Cap. LX.

Seseli Masilienſe folia fœniculi habet, craſsiora: caulem vegetiorem: vmbellam anethi, in qua ſemen oblongum, anguloſum, deguſtanti ſtatim acre: radix longa eſt, iucundi odoris. Semen & radix excalfaciendi vim habẽt: potu ſtranguriæ & orthopnœæ medentur, ſuffocationibus mulierum comitialibusque proſunt, menſes & partus trahunt: ad omnia interna mala pollent, tuſſim veterẽ ſanant. Semen cum vino potũ, cõcoquit, & tormina diſcutit: epialis febribus vtile, & cõtra perfrictiones in itineribus, cum pipere & vino bibitur: capris, cæteriſque pecudibus, datur in potu, quò facilius ſuos fœtus enitantur.

Seseli Æthiopicum.
Cap. LXI.

Æthiopicum ſeſeli, folia habet hederæ, minora, & ad periclimeni modũ oblonga: frutex nigricat, palmitibus in bina cubita extenſis, ramis ſeſquipedalibus, capitulo anethi: ſemine in tritici morem dẽſo, nigro, amaro, Maſsilienſi odoratiore, & acriore, multum ſuaui.

Seseli Pelo-

Περὶ Σεσέλεως μασσαλεώτικοῦ. Κεφ. ξ'.

Σέσελι τὸ μασσαλεωτικὸν, φύλλα ἔχει ἐοικότα μαράθρῳ, πλατύτερα δὲ καὶ τὸν καυλὸν εὐρύτερον ἔχει· ἔχει δὲ σκιάδιον ἀνήθῳ ὅμοιον, ἐφ' οὗ ὁ καρπὸς σπερμοειδὴς μελανιωδὴς, δριμὺς βιβρωσκόμενος ταχέως· ῥίζα μακρὰ εὐώδης. Δύναμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς καὶ ἡ ῥίζα θερμαντικὴν, πνεύματα δὲ φαγγουείαν ἰᾶται, καὶ ὀρθόπνοιαν· ὠφελεῖ δὲ καὶ ὑστερικὰς πάγας καὶ ἐπιληπτικοὺς, ἐμμηνά τε ἄγει καὶ ἔμβρυα, καὶ πρὸς τὰ ἐντὸς παντὰ τὰ ποιεῖ, καὶ βῆχας ἰᾶται παλαιὰς, πνεύμονός τε μετ' οἴνου ὁ καρπὸς, πεπτικός ἐστι, καὶ τροφῶν λυτικός· ἠπατίοις τε χρήσιμος καὶ πρὸς τὸν ἐν ὁδοῖς κρυμοὺς σὺν πιπέρει καὶ οἴνῳ πίνεται. δίδοται δὲ καὶ αἰξὶ καὶ τοῖς λοιποῖς κτήνεσι πρὸς εὐτοκίαν ποτόν.

Περὶ Σεσέλεως αἰθιοπικοῦ. Κεφ. ξα'.

Τὸ δὲ αἰθιοπικὸν λεγόμενον σέσελι, φύλλα μὲν ἔχει ὅμοια κισσοῦ, ἥδανα δὲ καὶ σπερμώδη πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας ὄζει, κλήματα ὡς δρυπέπων ἔχων, ἐφ' ἑκάστῃ δὲ σπαθαμαίῳ, κεφαλία δὲ ὡς ἀνήθου. σπέρμα δὲ μέλαν πυκνὸν ὡς πυρὸς, δριμύτερον δὲ, καὶ εὐωδέστερον τοῦ μασσαλεωτικοῦ. ἡδὺ ἰσχυρῶς.

Περὶ

Περὶ Σεσέλεως πελοποννησιακοῦ. Κεφ. ξβ'.

Τὸ δὲ ἐν πελοποννήσῳ γινόμενον, φύλλα ἔχει κοινείῳ παραπλήσια, πλατύτερα δὲ καὶ παχύτερα, καυλὸν μείζονα τοῦ μασσαλεωτικοῦ, παρθενικοειδῆ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ τούτου σκιάδιον πλατύ. ἐν ᾧ τούτου καρπὸς πλατύτερος καὶ εὐώδης* καὶ σαρκωδέστερος. δύναμιν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει. φύεται ἐν τόποις τραχέσι καὶ ἐφύλλοις καὶ χεωλόφοις. φύεται δὲ καὶ ἐν ἴδῃ.*

Περὶ Τορδυλίου. Κεφ. ξγ'.

Τορδύλιον, ἔνιοι δὲ σέσελι κρητικὸν καλοῦσι. φύεται ἐν τῷ τῆ κιλικίαν* ἀμανῷ. ἔστι δὲ βοτάνιον φρυγανῶδες, ἔχον σπερμάτιον σελφεῖς, διπλοῦν, ὅμοιον ἀπίδιοις ὑπόδριμυ, καὶ ἀρωματίζον· πνόμενον πρὸς δυσουρείαν, καὶ ἐμμήνων ἀγωγόν. ὁ δὲ χυλὸς τοῦ καυλοῦ καὶ τὸ σπέρματος ἔτι χλώρου ὄντος, ὅσον τετράδραχμον ποθεῖς σὺν γλυκεῖ ἐν ἡμέραις δέκα, νεφριτικοὺς ὑγιάζει. ἡ δὲ ῥίζα πεπτικὴ. ἀναλαμβάνουσα καὶ τὰ ἐκ θώρακος ἐκλειχομένη μετὰ μέλιτος.*

Περὶ Σίσωνος. Κεφ. ξδ'.

Σίσων σπερμάτιόν ἐστιν ἐν συρίᾳ γινόμενον, παρεδικὸς σγίνῳ, ἐπίμηκες, μέλαν, πυρωτικόν. πνόμενον πρὸς σπλῆνα καὶ δυσουρείαν, καὶ ἐμμηνίων ἐποχήν. χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ ἐπιχώριοι ἀφ' ὑμάτι

Seseli Peloponnenſe.
Cap. LXII.

Peloponnẽſe folia habet cicutæ, latiora, & craſsiora: caulẽ ſupra Maſsilienſis magnitudinem, ferulaceũ, & latam in cacumine vmbellam, in qua ſemen latius, odoratum, & carnoſius pendet. Eiſdem viribus prædituſ eſt: naſcitur in aſperis, riguis & collibus. inuenitur & in inſulis.

Creticum Seseli.
Cap. LXIII.

Tordyliũ, quod aliqui Creticum ſeſeli vocant, iuxta Ciliciam in Amano monte naſcitur, herbula ſurculoſa, ſemine duplici, rotundo, ſcutulorum effigie, odorato, ſubacri. Contra vrinæ difficultatem bibitur, potu cit menſes. Succo ſeminis caulíſque virentis, ternis obolis ex paſſo decem diebus hauſto, renes ſanãtur. Efficax eſt radix ad cien das pectoris excreationes, in delinctu cum melle.

Siſon. Cap. LXIIII.

Siſon exiguum ſemen eſt, in Syria natũ, apio ſimile, nigrũ, feruẽs, oblongum. Contra lienis vitia bibitur, vrinæ difficultatẽ potu emendat, remoratos mẽſes citat. Quo in cõdimẽtis cũ cu-

cum cucurbita, & aceto, indigenæ vtũtur. In cacumine granula multa gerit.

Anisum. Cap. LXV.

Anisum in summa excalfacit, exiccat: oris halitum iucundiorem facit, doloris leuamẽtum præstat, vrinam ciet, aquam quæ subiit cutem disipat, potum sitim cohibet, animalium venenis aduersatur: valet ad inflationes, aluum & alba fœminarum profluuia sistit, lac ad mammas elicit, venerem stimulat: dolores capitis leuat, suffitum naribus: cum rosaceo tritum, instillatumque, fractis auribus medetur. Melius semper recens, plenũ non furfurosum, odore præstans.

Inter prima laudatũ est Creticum, proximo loco Ægyptium.

Carum. Cap. LXVI.

Carum, semen est vulgaris notitiæ. Excalfacit, vrinam cõcitat, stomacho vtile, os commendat, concoctionem adiuuat, vtiliter miscetur antidotis & oxyporis: anisi vicem præbet. Radix cocta, pastinacę modo, manditur.

Anethum.

μετὰ κολοκύνθης ἐφθῆς ζωμὸν ὄξει λαμβάνοντες. ἔχει δὲ ὡς κοκκία πολλὰ ἐπ' ἄκρων.

Περὶ Ἀνίσου. Κεφ. ξζ'.

Ἄνισον* σπερμάτιόν ἐστιν εὐσυρίᾳ γλυκώμυρον, ἐοικὸς σελίνῳ πυρίμνκες, μίγα, πυρωτικόν. πινόμενον ὑπὸ πρὸς ἀσκλῆπια, καὶ δυσουρείαν ἢ ἐμμήνων ἐποχήν. χεῶνται δὲ αὐτῷ οἱ ἐπιχώριοι ἀρτύματι μετὰ κολοκύνθης ἐφθῆς σὺν ὄξει λαμβάνοντες. τοῦτο δὲ τὸ ἄνισον, τὴν μὲν κοιλίαν λύει δύναμιν ἔχει θερμαντικὴν, ξηραντικὴν, εὔπνευν, ἀναδυνον, διαφορητικὴν, οὐρητικὴν, διαχυτικὴν, ὑδρωπικοῖς ἄδηλον πινόμενον· αἱ μόζει δὲ πρός τε τὰ ἰοβόλα τῶν ζώων καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις, καὶ λίαν τ' ἴσχει. καὶ λευκὸν ῥοῶν, καὶ γάλα καταπασ, καὶ συνοισίας παρεμμασ· ὑπεδυμιώμυρον δὲ τ' ῥῖνι κεφαλαίαν παυ· καὶ ταῖς ῥήξεσι τῶν φθαλμῶν, λεῖον σὺν ῥοδίνῳ ἐνσταζόμενον ἰᾶται). ἔστι δ' αὐτ' χρεῖττον τὸ μέγον ἰᾶ). ἔστι δ' αὐτ' χρεῖττον τὸ μέγον καὶ ἁδρὸν, καὶ μὴ πιτυρῶδες, εὐόν καὶ ἁδρὸν, καὶ μὴ πιτυρῶδες, εὐόσμον τῇ ὀσμῇ. θερμαίνει δὲ τὸ κρίτονον τῇ ὀσμῇ. θερμαίνει δὲ τὸ κριτικὸν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ αἰγύπτιον.

Περὶ Κάρου. Κεφ. ξ'.

Κάρος* σπερμάτιόν ὀξὺ γλαφυρὸν, θερμαντικὸν, εὐόσμον οὐρητικὸν, στόμαχον, εὔστομον, πεπτικὸν, μιγνύμυρον ἐν τοῖς ἀντιδότοις καὶ ὑποθέσεις χρησίμως· αὐανλοῦται ἄνισον. ἡ δὲ ῥίζα ἐφθὴ ἐδώδιμος ὡς σαφυλῖνος.

Περὶ Ἀνήθου.

Ἄνηθος* ξηρὸν τὸ κόμης καὶ τ' καρποῦ τὸ ἀφέψημα πινόμυρον, γάλα καταπαῖ, τρόφους τε καὶ ἐμπνευματώσεις παύ, κοιλίαν τε καὶ τὰς ἐπιπολαίους ἐμέτους ἵστησι, οὖρά τε κινεῖ, λυγμοὶς παρηγορεῖ, ἀμβλύνει τὲ ταῖς ὄψεις, καὶ γονὴν σκέψιν συνεχῶς πινόμυρον. χρήσιμον δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς καὶ γυναιξὶν ὑστερικαῖς εἰς ἐγκάθισμα. τὸ δὲ σπέρμα καθὲν καὶ καταπλασθὲν, κονδυλώματα αἴρει.

Περὶ Κυμίνου ἡμέρου. Κεφ. ξη'.

Κύμινον τὸ ἥμερον εὔστομον· καὶ τούτῳ μᾶλλον τὸ αἰθιοπικὸν, ὅπερ ἱπποκράτης βασιλικὸν ἐκάλεσε. δεύτερον τὸ αἰγύπτιον· εἶτα τὸ λοιπόν. φύεται δὲ ἐν γαλατίᾳ καὶ ἐν ἀσίᾳ καὶ κιλικίᾳ καὶ τερεντίᾳ, καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσι τόποις. Ἔστι δὲ θερμαντικὸν, συπτικὸν, ξηραντικόν· αἱ μόζον πρὸς τρόφους, καὶ ἐμπνευματώσεις. ἐγκλυζόμυρον ἐφθὸν σὺν ἐλαίῳ καὶ καταπλασσόμυρον σὺν ὠμῇ λύσει. δίδοται δὲ καὶ ὀρθοπνοϊκοῖς σὺν ὀξυκράτῳ· σπειρόδηκτος δὲ σὺν οἴνῳ. δι' ὅλων τὲ φλεγμονὰς ἀῤῥήγνυσι σαφῶς καὶ ἀείνῳ ἀλεύρῳ, ἢ κηρωτῇ ὑπτεθέν. ἐπέχει δὲ καὶ ῥοῶν γυναικεῖον, καὶ ταῖς ὑπ μυκτὴρ θερσενεχθεῖν, τρέπει δὲ καὶ χρῶτε καὶ συγχυόμυρον.

Περὶ

Anethum. Cap. LXVII.

Aridi anethi comæ seminisque decoctum, potu lac euocat, inflationes & tormina sedat, aluum vomitionésque sistit, vrinas ciet, singultus lenit, oculorũ aciem hebetat & genituræ restinguit assiduè potũ. Fœminis vuluę malo opportunis, ad desessiones vtile. cõdylomata illitus eius cinis tollit.

Cuminum satiuum. Cap. LXVIII.

Cuminũ satiuũ ori gratũ est: sed multò magis Æthiopicum, quod Hippocrates regiũ appellauit. Secundũ locũ tenet Ægyptium: reliqua sequuntur. Prouenit in Galatia, in Asia, Cilicia, & Terentia, & plerisq; aliis tractibus. Excalfacit, adstringit, exiccat: ad tormina inflationésq; conuenit, coctum & cũ oleo inditum, aut cũ hordeacea farina illitum. Orthopnoicis datur in posca: demorsis à serpente, in vino. Testium collectionibus auxiliatur, impositum cum vua passa, aut lolij farina cæratóue. Mensium abundantiam inhibet. Contritũ autẽ in aceto, & naribꝰ obiectũ, sanguinis profluuia sistit. Colorem bibentiũ aut perunctorum mutat in pallorem.

Sylueſtre cuminum.
Cap. LXIX.

Sylueſtre cuminum, plurimum efficaciúſq; in Lycia & Galatiæ Aſia, atq; Carthagine Hiſpaniæ gignitur: frutice paruo: dodrantali caule, ac tenui, quaternis, aut quinis foliis tenuibus, veluti ſerratis, & gingidij diuiſura. In cacumine capitula quina, aut ſena habet, mollia, rotunda: in quibus eſt ſemẽ aceroſum, guſtu ſatiuo acriore. naſcitur in collibus. Bibitur ſemen ex aqua, aduerſus tormina inflationéſq;: itẽ contra venenatas beſtias, ex vino: ſingultus ex aceto ſedat: ſtomachovtile, quẽ humor vexat. ſugillata tollit, ſi manducatũ cũ melle & vua paſſa illinatur: teſtiũ inflammationibus, adiectis eiſdem illitum medetur. Eſt & aliud ſylueſtris cumini genus, ſatiuo non diſſimile, quod à ſingulis floribus promit cornicula in ſublime exerta, in quibus ſemẽ eſt meláthio ſimile: quod potũ omnium ſerpentiũ morſibus prę ſidio eſt. Calculoſis & iis qui vrinæ ſtillicidio vexantur, aut concretum ſanguinem cum lotio reddunt, auxiliatur: ſed apij ſemen feruefactum poſtea bibendum eſt.

Ammi

Περὶ Κυμίνου ἀγρίου.
Κεφ. ξθ'.

Κύμινον ἄγριον, φύεται μὲν πλεῖστον καὶ ἐνεργέστερον ἐν Λυκίᾳ καὶ ἀσίᾳ τῆς γαλατίας, καὶ ἐν καρχηδόνι τῆς ἱσπανίας· ἔστι δὲ θαμνίον ἔχον καυλὸν πεφαμμένον, λεπτὸν, ἐφ' οὗ φυλλάρια δ'. ἢ ε'. λεπτὰ, οἱονεὶ πεπερισμένα πρὸς κατάφασιν ὡς γιγνόμενον. κεφάλια δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρου ε'. ἢ ς'. τρογγύλα, μαλακά· ἐν οἷς ὁ καρπὸς ἀχυρώδης, γευομένῳ δὲ δεικνύτερος τοῦ ἡμέρου. φύεται δὲ ἐν χαλκόφοις. πίνεται δὲ τὸ σπέρμα πρὸς τροφὰς καὶ ἐμπνευματώσεις σὺν ὕδατι· σὺν ὄξει δὲ λυγμοὺς παύει. πρὸς ὄφ δὲ τὰ ἰοβόλα καὶ πλάδον τομάχου σὺν οἴνῳ· αἴρει δὲ καὶ ὑπωπία μασσόμενον καὶ καταπλαττόμενον σὺν μέλιτι καὶ σαφίδι. φλεγμονὰς τε διδύμων ἰᾶται μετὰ τῶν αὐτῶν καταπλασσόμενον. Ἔστι καὶ ἕτερον γένος ἀγρίου κυμίνου ἐμφερὲς τῷ ἡμέρῳ, ἐξ ἑκάστου δ' ἄνθους * ἀφίησι κεράτια μετέωρα, ἐν οἷς ὅμοιον μελανθίῳ· τοῦτο πίνόμενον, πρὸς ἐρπετοδήκτοις ἄριστον· ἀγάγει τε καὶ διουρεῖ καὶ λιθῶσι καὶ αἵματος ῥόμβοις οὐρουμένοις.

ἐπιπίνεται δὲ σελίνου σπέρμα ἀποζεσθέν.

Περὶ Ἄμμεως. Κεφ. ο'.

Ἄμμι, ἔνιοι καὶ τοῦτο αἰθιοπικὸν, οἱ δὲ, βασιλικὸν κύμινον καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ ἑτέρας φύσεως τὸ αἰθιοπικὸν κύμινον ἔφασαν εἶναι, καὶ ἑτέρας τὸ ἄμμι. γνώριμον δὲ τὸ σπέρμα πον, μικρότερον πολλῷ τοῦ κυμίνου, καὶ ὀριγανίζον τῇ γεύσει. ἐκλέγε δὲ τὸ καθαρὸν καὶ μὴ πυρῶδες. Δύναμιν δὲ ἔχει καὶ τοῦτο θερμαντικὴν, πυρωτικὴν καὶ ξηραντικὴν· ποιοῦσι πρὸς τροφοὺς, δυσουρίας, καὶ θηριοδήκτοις πινόμενον σὺν οἴνῳ· ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα. μίγνυται καὶ τοῖς διὰ καυθαρίδος ἐκφορίοις πρὸς τὸ αὐτὰ πάσχειν τοῖς ὀπιγομένοις δυσουρίας. καὶ ὑπώπια καταπλαττόμενον σὺν μέλιτι αἴρει· τρέπει δὲ καὶ ᾠόν πινόμενον καὶ συγχριόμενον ἐπὶ τὸ χλωρότερον. καὶ μετὰ σαφίδος ἢ ῥητίνης ὑποδυομώμενον, ὑστέραν ἀποκαθαίρει.

Περὶ κοριάνου. Κεφ. οα'.

Κόριον ἢ κοριάννον γνώριμον, δύναμιν ἔχον ψυκτικὴν· ὅθεν καταπλασσόμενον μετὰ ἀρτων ἢ ἁλφίτων, ἐρυσιπέλατα καὶ ἕρπητας ἰᾶται· σὺν μέλιτι δὲ καὶ σαφίδι ὀπτυκτίσας, καὶ διδύμων φλεγμονὰς καὶ αἴθρακας θεραπεύει· μετὰ ἑρεγμοῦ δὲ χειράδας καὶ φύματα διαλύει. τὸ δὲ σπέρμα ὀλίγον μὲν ποθὲν μετὰ γλυκέος ἑλμινθας ἐκβάλλει,

καὶ

Ammi. Cap. LXX.

Ammi Æthiopicum cuminum appellant. plerique hoc natura diuerſum eſſe ab illo exiſtimant. Vulgo notum eſt: ſemen exile, multò minus cumino, origanum reſipiens. Eligendum eſt purum, minimè furfuroſum. Vis ei excalfactoria, feruens, & exiccans: facit ad tormina, vrinæ difficultatem, ſerpentium ictus, cum vino potum: menſtrua ciet. Miſcetur derodentibus cantharidum medicamentis, quæ ecdoria vocant: vt inde exortis vrinæ difficultatibus reſiſtat. Sugillata cum melle tollit, colorem potu aut illitu mutat in pallorem. Suffitum cum vua paſſa aut reſina, vuluas purgat.

Coriandrum. Cap. LXXI.

Corindrũ aut corianũ vulgaris eſt notitiæ, vim refrigeratoriã habẽs. Quare illitũ cũ pane aut poléta, ignibus ſacris: & vlceribus quæ ſerpunt, medetur: epinyctidas cũ melle vel vua paſſa, teſtiũ inflãmationes, carbunculóſq; ſanat: cũ faba freſa, ſtrumas & tuberculas diſcutit: tineas interaneorum expellit ſemen cum paſſo potum,

x ij & ge-

& genituram adauget. largius autem ſumptum, mentem non ſine periculo mouet: quare cõtinuo, & copioſiore vſu abſtinendum. Succus cum ceruſſa, ſpumáve argenti, necnon aceto & roſaceo illitus, ardentes ſummæ cutis inflammationes emendat.

Hieracium maguum.

Cap. LXXII.

Hieracium magnum, caulem emittit aſperum, ſubrubrum, ſpinoſum, cauum: folia ex interuallis rariuſculè diuiſa, ſimilia ſoncho per ambitum: luteos flores in oblongis capitulis. Vim refrigerandi habet, & modicè ſubſtringendi: vnde illitum ſtomacho æſtuanti, inflammationibúſq; prodeſt. Succus eroſionem ſtomachi ſorbitione mitigat. Herba cum radice illita, uibratis à ſcorpione ictibus auxiliatur.

Hieracium paruum.

Cap. LXXIII

Hieracium paruum, folia eodem modo obtinet ex interuallis diuiſa per ambitum: cauliculos teneros, virentes, in quibus lutei flores, orbem circinantes, emicant. Vim ſuã ad eadem ad quæ ſuperior impendit.

Apium.

ἢ σπέρματος ἐστὶ γλυκυπικόν. πλεῖον δὲ λιφθὲν κινεῖ τὴν διάνοιαν ὀπικινδύνως. ὅθεν δεῖ φυλάττεσθαι τὸ πλέονα ἢ συνεχῶς χρῆσιν ἄυπν. ὁ δὲ χυλὸς σὺν ὑμμωνίῳ ἢ λιθαργύρῳ ἢ ὄξει ἢ ῥοδίνῳ καταχριόμενος, ἀφελεῖ τὰς κατὰ τὴν ὀπφάνειαν φλεγμονὰς τὰς πυρώδεις.

Περὶ Ιερακίου τοῦ μεγάλου.

Κεφ. οϛ'.

Ιεράκιον τὸ μέγα, καυλὴν ἀνίησι τραχὺν, ὑπέρυθρον, ἀκανθώδη, ὑπόκιονον· φύλλα ἔχει ὁμοίως διαιρημένα ἀραιῶς, σχῆμα ἔμφερῆ τῷ πετρεφέρεως· στέφανον ἐμφερῆ τῷ πετρεφέρεως· μίλινα ἐν κεφαλίοις ὑπανθῆ μίλινα ἐν κεφαλίοις ὑπανθῆ μίλινα ἐν κεφαλίοις ὑπανθῆ

Vrinam ciet, ſemine ac radice in vino potis: menſes trahit. Antidotis, nec nõ medicamẽtis vrinam cientibus, & excalfactoriis, inferitur. Nec hallucinari nos oportet, exiſtimantes oreoſelinum eſſe, quod in ſaxis prouenit: aliud enim eſt petroſelinum.

Petroſelinum.

Cap. LXXVII.

Petroſelinum in Macedonia prouenit, in præruptis locis: ſemine ammij, odoratiore, ſapore acri, aroma olente. Vrinam cit ac menſtrua: contra ſtomachi & coli inflationes, & tormina prodeſt: laterũ, renum, & veſicæ doloribus in potu ſubuenit. Admiſcetur antidotis vrinam cientibus.

Hippoſelinum.

Cap. LXXVIII.

Hippoſelinũ, Latini oluſatrũ appellãt, aliqui ſmyrnion, quãuis aliud ſit, quod propriè ſmyrnion dicitur, vt paulò poſt referemus. Eſt autẽ maius & ſatiuo apio candidius: caule alto, cauo, molli, habẽte veluti lineas: foliis latioribus, in puniceũ vergentibus: coma roriſmarini, florũ plena, depẽdẽtibus in cacumine corymbis, antè q̃ defloreſcat: ea ſemine turget nigro, oblon

Δυύαμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς καὶ ἡ ῥίζα οὐρητικὴν, ποθέντες ἐν οἴνῳ. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα. μίγνυται δὲ καὶ αὐτιδότοις καὶ τοῖς διουρητικαῖς καὶ θερμαντικαῖς δυυάμεσιν. οὐ δεῖ δὲ πλανᾶσθαι νομίζοντας τὸ ὀρεοσέλινον εἶναι τὸ ἐν πέτραις φυόμενον· ἄλλο γάρ ἐστι τὸ πετροσέλινον.

Περὶ Πετροσελίνου.

Κεφ. οζ.

Σέλινον τὸ καὶ πετροσέλινον, τοῦτο φύεται ἐν μακεδονίᾳ, ἐν ἀπροσκέπτοις τόποις· σπέρμα ἔχον ἐλικῶδες ἄμμει, εὐωδέστερον ὂν καὶ ὁμοιοῦ καὶ ἀρωματίζον. οὐρητικὸν, ἐμμηνάγωγόν· ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς σφυγμὸν καὶ κώλυε ἐμπνευματώσεις καὶ τροφοὺς· πρός τε πλευρὰς πόνους καὶ νεφρῶν καὶ κύστεως ἐν ποτῷ λαμβανόμενον. μίγνυται δὲ καὶ τοῖς οὐρητικαῖς αὐτιδότοις.

Περὶ Ἱπποσελίνου. Κεφ. οη.

Ἱπποσέλινον, οἱ μὲν, ὀλίσατρον, οἱ δὲ, ἀγριοσέλινον, οἱ δὲ, σμύρνιον καλοῦσι, ἕτερα τῶν κυρίως λεγομένων σμυρνίου ὑπαρχόντος ὡς ἀυτίκα ἱστορήσομεν. ἔστι μεῖζον καὶ λευκότερον τοῦ κηπευτοῦ σελίνου· καυλὸς κοῖλος, ὑψηλὸς, τερφερὴς, οἱονεὶ ῥαμμὰς ἔχων· φύλλα πλατύτερα, ὑποφαινόμενα, ἐν οἷς ὄζοις ὡς λιβανωτίδος κόμη μεσὴ αὐθοις, κατὰ κορύμβους ποιῶν ξέαν θῆσαι σωρεσῶσαι· σπέρμα δὲ μέλαν, σπι-

ἀπιόκες, ναξὸν, δριμὺ ἀρωματίζον· ῥίζα εὐώδης, λευκὴ, εὔστομος, οὐ παχεῖα. φύεται ἐν συσκίοις καὶ παρ' ἕλεσι. λαχανεύεται δὲ ὡς καὶ τὸ σέλινον. καὶ ἡ ῥίζα δὲ ἕφθη καὶ ὠμὴ ἐσθίεται. τά τε φύλλα καὶ οἱ καυλοὶ ἐσθίονται ἑφθὰ, καθ' ἑαυτά τε καὶ μετ' ἰχθύων σκευάζεται καὶ ὠμὰ δὲ παρατίθεται εἰς δημοσίας. Δυύαμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς πινόμενος ἐν οἰνομέλιτι, ἐμμηνάγωγόν· θερμαίνει τε τὸν ῥιγοῦντας πινόμενος καὶ συγχεόμενος· διαγωνιᾷσας τε βοηθεῖ. καὶ ἡ ῥίζα δὲ τὰ αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Σμυρνίου. Κεφ. οθ'.

Σμύρνιον ἔφαρ ἐν κιλικίᾳ πετροσέλινον καλοῦσι γλυκάμυρον πλεῖστον ἐν τῷ λεγομένῳ ἀμανῷ ὄρει. καὶ τὸ καυλὸν μὲν ἔχει ὅμοιον σελίνῳ, παραφυάδας ἔχοντα πολλὰς· φύλλα δὲ πλατύτερα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ὑποπολιόχρωα· ὑποπλάσσεται ῥομβοειδέα κάλυκι τε καὶ ὑποκιλίοντα τὴν ῥίζαν· σπέρμα δὲ ἐπὶ τῷ καυλῷ κυκλοειδές· σπέρμα στρογγύλον, ὅμοιον τῷ τῆς κράμβης, μέλαν, δριμὺ, γευομένῳ ὡς σμύρνη, ἐν αὐθ' ἑνὸς ποιοῦν· ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, εὐώδης, ἁπαλὴ, πολύχυλος, δάκνουσα τὴν φάρυγγα· φλοιὸν ἔχουσα, ἔξωθεν μὲν μέλανα, ἔνδοθεν δὲ χλωρὸν ἢ ὑπολευκον. φύεται δὲ ἐν

oblongo, acri, ſolido, aromatico: radix dimittitur odorata, candida nec craſſa, quæ os cõmendat. In vmbroſis & paluſtribus naſcitur. olerum generis, vt apium. radix cruda coctáue eſtur. Folia cum caulibus decocta mãduntur, & per ſe aut cũ piſcibus præparãtur, crudáq; muria cõdiuntur. Vim hanc habet, vt poto ſemine ex mulſo vino mẽſes cieat: algentes calfacit potu aut illitu: vrinæ ſtillicidio auxiliatur. Radix eoſdem præſtat effectus.

Smyrnium. Cap. LXXIX.

Smyrnion, quod in Cilicia petroſelinum vocant, plurimũ in amano mõte gignitur. Caulẽ habet apij, & ſtolones multos: folia latiora, ſubpinguia, ad terram infracta, robuſta, odore medicato, cum quadam acrimonia, iucunda, colore in luteum langueſcente: capitibus caulium orbiculatis, vt anethi: ſemine braſſicæ, rotundo, nigro, ſapore aſpero, ſicut myrrha, ita vt alterum alterius loco cadat. radix quoque odorata, guſtu acri, fauces mordet, ſuccoſa, mollis: cortex eius foris niger, intus viridis, aut ſubalbidus. Naſcitur in ſaxoſis, & collibus, at-

que ſqualidis, & limitibus terrenis. Vis radicis, herbæ, & ſeminis excalfacere. Foliis muria maceratis ad obſonia vtuntur, aluum ſiſtunt, radicem contra ſerpentiũ ictus bibere conuenit, tuſſes & orthopnœas mitigat, vrinæ difficultati medetur: recentes tumores, collectiones, duritiasque diſcutit, illita, & vulnera ad cicatricem perducit: partus abortu vitiat, ſi feruefacta ſubiiciatur. Semen, lienis, renum & veſicæ vitiis prodeſt: menſes & ſecundas pellit: commodè datur iſchiadicis in vino, inflationes ſtomachi lenit, ſudores ciet, & ructus. Peculiariter datur hydropicis in potu, & contra febrium circuitus.

Elaphoboſcum.

Cap. LXXX.

Elaphoboſco fœniculaceus caulis eſt, aut rorimarino ſimilis, geniculatus: foliis duûm digitorum latitudine, vt terebinthi, prælongis, aliquantum aſperis, circumfractis: adnata multa habet, ferentia vmbellas anethi ſimiles, & ſemina eiuſdem: florem ſubluteum: radice ternûm digitorum longitudinis, & craſſitudinis vnius, candida, dulci, eſui apta. Caulis

καὶ ἀνίκμοις καὶ γονίαις χέρσευούσας. Δυνάμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα καὶ ἡ πόα καὶ ὁ καρπὸς θερμαντικήν. λαχανευέται δὲ καὶ εἰς ταὶ ὀδμαίας τὰ φύλλα, κοιλίαν τε ἴσχνοι· ἡ δὲ ῥίζα πινομένη ἑρπετοδήκτοις ἀμύζει, πεφεύγει δὲ καὶ βῆχας καὶ ὀρθοπνοίας, καὶ δυσουρίας ἰᾶται· καταπλασσομένη δὲ τὰ περίφατα οἰδήματα, καὶ φλεγμονὰς καὶ σκληρίας διαφορεῖ, τραύματα τε ἄχρις ἐπουλώσεως ἄγει· ζεσθεῖσα καὶ δὲ καὶ προσεδεῖσα ἐξαμβλώσκει. καὶ τὸ σπέρμα ὁ αὐτός, πρὸς νεφρῶν καὶ πλῆνα καὶ κύσιν ἀμύζει· ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα· πρὸς δὲ ὑδρωπας μετ' οἴνου πινόμενον ἀμύζει, καὶ στομάχου ἐμπνεύματα πάσεις πεφεύγει, ἔστι δὲ καὶ ἰσχιαδικὸν, ἐρευκτικόν. ἰδίως πινόμενον πρὸς ὕδρωπας καὶ πελιόδους.

Περὶ Ελαφοβόσκου.

Κεφ. π'.

Ελαφόβοσκον καυλός ἐστι λιγαντίδι ἢ μαράθρῳ ἐμφερὴς γεγονιωμένος· φύλλα δὲ πλατύτερα τὸ πλάτος, ἰκανῶς σπυρίδικα ὡς τερεβίνθου, πεφυκότα πολλὰ ποσῶς. ἔχει δὲ παραφυάδας ἰκανὰς ὁ καυλὸς, σκιάδια ἐχούσας ὅμοια ἀνήθῳ, αὖθι ὑπομίλια, καὶ τὸ σπέρμα ἀνήθῳ ἐμφερές· ῥίζα ὡς τερέβινθος τὸ μῆκος, πάχος δακτύλου, λευκὴ, γλυκεῖα, ἐδώδιμος. καὶ ἀ

καὶ ὁ καυλὸς ὃ λαχανεύεται ἁρπυφοὺς ὧν. τοὺς τὴν φασὶ τὸ πόαν ταὶς ἐλάφοις νεμηθείσας, ἀντέχειν τοῖς ὑπὸ ἑρπετῶν δήξασι ὅθεν καὶ τὸ σπέρμα δίδοσθαι τοῖς ἑρπετοδήκτοις σὺν οἴνῳ. Περὶ Μαράθρου. Κεφ. πά.

Μάραθρον, αὕτη ἐδωδιμόν ἐστι πόα, δύναται γάλα καταπάσσειν. καὶ τὸ σπέρμα δὲ πινόμενον ἡ σωφρονοῦν πίεσαν. τὸ δὲ ἀφέψημα τῆς κόμης ὠφελεῖ πρὸς κύστιν χρήσιμον, δυσκρισίαν ὑπάρχον· ἀμύζει δὲ ἑρπετοδήκτοις σὺν οἴνῳ πινόμενον, καὶ καταμήνια ἄγει· ἐν πυρετοῖς δὲ καυσώδεσι καὶ καῦσον σῶμα ποιεῖ μὴ ψυχρὸν ὕδατος πινόμενον. αἱ δὲ ῥίζαι λεῖαι σὺν μέλιτι καταπλασθεῖσαι, κιρσώδηκτα θεραπεύουσιν. ὁ δὲ χυλὸς ἐκθλιβέντων τῶν καυλῶν καὶ τῶν φύλλων ἐν ἡλίῳ ξηρανθεὶς, εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ὅσα πρὸς ὀξυδορκίαν σκευάζεται χρήσιμος. χυλίζεται δὲ καὶ τὸ σπέρμα πρὸς τὰ αὐτὰ χλωρὸν, ἔτι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρεμόσι, καὶ ἡ ῥίζα κατὰ τὸν πρόπον ἐκλάσιον. Εν δὲ τῇ πρὸς ἑσπέραν ἠπείρῳ, καὶ ὁπὲν ἀγίνουσιν ὅμοιον κόμμι ἀποθειζόντων ἐν τῇ ἀνθει σπορᾷ μέσον τῶν καυλῶν τὸ ὀπωρινὸν, καὶ πυρὶ παραπθέγξαντες, ἵνα ὑποθρμασίας οἱονεὶ ἀφιδρῶσι ἐκκάλυπτο κόμμι. ἔστι δὲ ἐνδοτέρω τῆς χυλῆς πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ τοῦτο.

Περὶ

Caulis tener pro olere mandi tur. Contra ſerpentium ictus, datur ſemen in vino. Fama autem eſt, hoc pabulo, ceruas ſerpentium morſibus reſiſtere.

Fœniculum. Cap. LXXXI.

Fœniculum ſi herba edatur, aut ſemen cũ ptiſana bibatur, mammas lacte replet. Comæ decoctum in renum dolorib⁹ ſubditũ proficit, quippe quòd vrinam excitet: contra ſerpentium ictus in vino conuenienter bibitur, mẽſes ciet: in febribus nauſeam & ſtomachi feruorem, ex aqua frigida potum ſedat. Cõtritæ radices & cum melle illitæ, morſib⁹ canũ medentur. Succus caule & foliis exprimitur, & in ſole ſiccatus, in medicaméta adiicitur, quæ ad excitandam oculorum aciem commodè temperantur. Extrahitur ſuccus ad eadẽ valens, etiam ſemine viridi, ramuliſque & radicibus prima germinatione inciſis. In Iberia quæ ad occidentem ſpectat, ſuccum reddit gũmi ſimilem. Caulem medium, dum herba floret ruſtici demetunt, igniq; admouent, quò facilius vi coloris exudans, gummi remittat: quod efficacius ſucco eſt, ad medicamenta oculorum.

Fœniculũ

Fœniculũ erraticũ, siue hippomarathrũ. Cap. LXXXII.

Est & syluestre fœniculum, magnũ: fert autẽ semẽ cachryi simile, cuius radix iucũdè olet, potaq; stranguriæ medet: mẽses impositа ciet: ventrẽ sistit, radice aut semine poto, & cõtra serpentium morsus auxiliatur, calculósque cõminuit, & regium morbum expurgat: lactis abundantiã facit decoctũ foliorũ haustũ & fœminas à partu purgat. Traditur aliud hippomarathri genus, longo, exili, & angusto folio: semine coriãdri, rotundo, acri, & odorato. Excalfaciendi naturã habet, & viribus fœniculo respõdet, sed ad omnia infirmius.

Daucum. Cap. LXXXIII.

Daucum aliqui Dauciũ vocant. Creticum foliis fœniculo simile, minoribus & tenuioribus: caule dodrantali, vmbella coriandri, flore albo: semine acri, cãdido, hirsuto, suauissimi odoris in mandendo: radix digitali crassitudine, & dodrãtis longitudine adolescit: in saxosis nascitur, & locis sole illustratis. Aliud eius genus, syluestri apio simile, acre, odoratum, aroma olens, feruentis gustus. Probatissimum Creticum.

Tertium

Πρὶ Ἱππομαράθρ.

Κεφ. πβ'.

Ἱππομάραθρον μέγα· φέρ᾽ δὲ σπέρμα κέγχρου ὅμοιον, ῥίζα ὑπέστην εὐώδης, ἣ τὸν πινομένην φλεγμονὰς ἰᾶται· ἐμμιλᾶ τε ἄγει περιόδους μήν· τὸ δὲ σπέρμα καὶ ἡ ῥίζα καυλίαν ἴσχει πυόρθρια θηριοδήκτοις τὲ βοηθεῖ, καὶ λίθους θρύπτει καὶ ἴκτερον ἀποκαθαίρει. Τὸ δὲ φύλλον τὸ ἀφέψημα πινόμενον γάλα ἄγει, καὶ τὰς ἐν τοκετῶν ὠδῖνας ἀποκαθαίρει. καλεῖται καὶ ἄλλων τὸ σπέρμα τὸς μόνον. ἔστι δὲ κριτικὸν καὶ τὴν ῥίζης, ἣ τὸν μάλιστα πρὸς τὰ θηρία πίνεσθαι μετ᾽ οἴνου.

Πρὶ Δελφινίου. Κεφ. πγ'.

Δελφίνιον κλῶνας ἀνίησι διπλασίους ἢ καὶ μείζονας ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πρὸς οὐσιφυλλάεια ἐπηρσμένα λεπτὰ, ὀπωρίνη, δελφινοειδῆ· ὅθεν καὶ ὠνόμασται. ἄνθος δὲ ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον· σπέρμα ἐν λοβοῖς κεγχρῷ ἐμφερές, ὃ βοηθεῖ πρὸς ἐπὶ οἴνῳ σκορπιοπλήκτοις, ὡς οὐδὲν ἕτερον. φασὶ δὲ καὶ τὸν σκορπίον παραπεδεῖσης τὰ πόας παραλύειν· ἀποφάκτοις τὲ καὶ ναρκώδεσι γίγνεται, ὑφαιρεμένης δὲ εἰς τὸ αὖθις καθέζεσθαι. φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ εὐηλίοις τόποις.

Περὶ Δελφινίου ἑτέρου.

Κεφ. πδ'.

Δελφίνιον ἕτερον, οἱ δὲ ὑάκινθον, ῥωμαῖοι

Τὸ δὲ τέλτον εἶδος κορίῳ φύλλα ἔοικε, καὶ τὰ ἄνθη λευκὰ, κεφαλὴν δὲ ἔχει καὶ καρπὸν ὅμοια ἀνήθῳ, ἐφ᾽ ᾗ σκιάδιον ἐμφερὲς ταφυλίνῳ· σπέρματος ὀπωρίνης πλῆρες ὡς κυμίνου δριμέος. Τὸ δὲ σπέρμα πάντων δύναμιν ἔχει θρυπτικὴν πινόμενον, ἐμβρύων, καὶ ὕρων ἀγωγὸν, καὶ τροφῶν ἀπαλλακτικὸν, ζηλῶν χρονίων φαεῖνλιχόν· αἱρήσει δὲ καὶ φαλαγγιοδήκτοις ποθὲν σὺν οἴνῳ· διαφορεῖ δὲ καὶ οἰδήματα καὶ ἀπλαδὲν· ἡ δὲ χρῆσις τῷ ἄλλων τὸ σπέρματος μόνον. ἔστι δὲ καὶ κριτικὸν καὶ τὴν ῥίζης, ἣ τὸν μάλιστα πρὸς τὰ θηρία πίνεσθαι μετ᾽ οἴνου.

Πρὶ Δελφινίου. Κεφ. πδ'.

Δελφίνιον κλῶνας ἀνίησι διπλασίους ἢ καὶ μείζονας ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πρὸς οὐσιφυλλάεια ἐπηρσμένα λεπτὰ, ὀπωρίνη, δελφινοειδῆ· ὅθεν καὶ ὠνόμασται. ἄνθος δὲ ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον· σπέρμα ἐν λοβοῖς κεγχρῷ ἐμφερές, ὃ βοηθεῖ πρὸς ἐπὶ οἴνῳ σκορπιοπλήκτοις, ὡς οὐδὲν ἕτερον. φασὶ δὲ καὶ τὸν σκορπίον παραπεδεῖσης τὰ πόας παραλύειν· ἀποφάκτοις τὲ καὶ ναρκώδεσι γίγνεται, ὑφαιρεμένης δὲ εἰς τὸ αὖθις καθέζεσθαι. φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ εὐηλίοις τόποις.

Tertium asſignatur genus foliis coriandri, floribus albis, capite & ſemine anethi, muſcario paſtinacæ: ſemine oblõgo, ceu cumini, acri. Omnium ſemen excalfacit: potũ vrinam, menſes, & partus extrahit, torminibus liberat, veterem tuſſim mitigat: phalangiorũ morſibus potum in vino auxiliatur: tumores illitu diſcutit. Seminis duntaxat in aliis generibus inualuit vſus: in Cretico, etiam radicis, quæ maximè contra venenatorum iniuriam in vino bibitur.

Delphiniũ. Cap. LXXXIIII.

Delphinium, ſurculos emittit à radice vna ſeſquipedales, aut maiores, à quibus folia exeunt parua, tenuia, diuiſa, prælonga, quæ delphinorũ effigiẽ repræſentant: vnde tractũ nomen eſt. Flos violæ albæ non diſſimilis, purpureus: & ſemen in ſiliquis, milio proximũ, quo nõ aliud vtilius bibi poteſt, ab ſcorpione percuſſis. Aiũt enim obiecta herba, ſcorpiões reſolui, atq; ignauos torpeſcere: ſemota verò ea, ſeſe recolligere. Prouenit in aſperis & apricis.

Delphinium alterum. Cap. LXXXV.

ALTErum eſt delphinium, quod

quod Romani bucinũ vocãt, ſuperiori ſimile ſed foliis & ramis longè gracilius. Viribus eiſdem pollet, ſed non ita efficacibus.

Pyrethrũ. Cap. LXXXVI.

Pyrethrum Romani ſalinarem vocant, folia caulémque emittit vt daucum ſylueſtre & fœniculũ: vmbellámq; anethi, circinatæ rotunditatis. Radix longa eſt, pollicis craſſitudine, guſtu feruidiſſimo. Pituitatem elicit: ideo in dolore dentium, decocta in aceto, colluto inde ore, auxiliatur: manſa pituitam extrahit: ſudores ciet, perunctо ex oleo corpore: diuturnis horribꝰ efficax eſt & cõtra perfrictiones membrorum, reſolutionésque eximiè conducit.

Roſmarinꝰ. Cap. LXXXVII.

Duo roſmarini genera: vnũ fœcundum frugiferúmque, cuius ſemẽ canchrys vocatur: folia fœniculi habet, craſsiora & latiora, in rotæ ſpeciem, humi ſparſa, iucundè olentia: caulem cubiti altitudine, aut maiorem, multis concauum alis: in cacumine vmbellã, in qua ſemen copioſum, candidũ, ſphõdylo ſimile, rotundum, anguloſum, acre, reſinaceũ, quod in mandendo linguam exurit: radix

ῥωμαῖοι βηχίνας, καὶ αὐτὸ ἐμφερὲς τῷ περὶ αὐτῦ, τοῖς δὲ φύλλοις καὶ τοῖς κλωνίοις ἰσχνότερον πολλῷ. δύναμιν ἔχον καὶ αὐτὸ τὴν αὐτὴν τῷ περιπλυτῷ· ἀχ ὕστερον δὲ ἐνδρές.

Περὶ Πυρέθρυ. Κεφ. ϛʹ.

Πύρεθρον πάσσβεται καυλὸν ἀνιεῖσα καὶ φύλλα ὥσπερ δαύκου ἄγριος καὶ μάραθρον· σπέρμον δὲ ὡς ἀγήδου τειχοειδές· ῥίζα δακτύλου μεγάλου τὸ πάχος μακρὰ, γευσαμένῳ, πυρωτικωτάτη. φλέγματός ἐστιν ὀπαστικὴ, διὸ καὶ τοὺς ὀδοντάλγους βοηθεῖ μετ' ὄξους ἐφθεῖσα καὶ διακλυζομένη· ἄγει δὲ καὶ φλέγμα διαμασησθεῖσα· συγχριομένη δὲ μετ' ἐλαίου, ἱδρῶτας κινεῖ πιεῖσα πρὸς τὰ χρόνια ῥίγη, καὶ πρὸς ἐψυγμένα δὲ ἢ πάσει μέρη τοῦ σώματος, ἄκρως ἁρμόζει.

Περὶ Λιβανωτίδος. Κεφ. πʹ.

Λιβανωτὶς διττή, ἡ μὲν πρίνος, ὅτι ἐνίοις δὲ ζέα, ἡ καμψάγερμα καλουμένη, ἧς ὁ καρπὸς κάγχρυς καλεῖται· φύλλα ἔχει μαράθρῳ ὅμοια, παχύτερα δὲ καὶ πλατύτερα προχοειδῶς, ὅπου ἡ γῆς ἐφορμᾷ, εὐώδη· καυλὸν ἔχοντα πολλαὶς, καὶ ἐπ' ἄκρῳ σκίδιον ἐφ' ᾧ καρπὸς πολὺς, λευκὸς ἐοικὼς σφονδύλῳ, σκληρὸς, ἰσχνὸς ἔχων, δριμὺς, ῥητινίζων, ἐν ᾧ τῷ διαμασᾶσθαι ὀπιζάνει τὴν γεῦσιν. ῥίζα

ῥίζα δὲ λευκὴ εὐμεγέθης, ὀζουσα λιβανώτῳ. Ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ πάντα ἐοικυῖα τῇ περὶ αὐτῆς σπέρμα φέρῃ πλατύ, μέλαν, ὡς σφονδύλιον, εὐῶδες, ἁπυρωτικὸν, ῥίζαν ἐκ μὲν τῶν ἐκτὸς, μέλαιναν, ἔνδοθεν δὲ λευκήν. Ἡ δὲ λεπτομερὴς ἄκαρπος τε καὶ πάντα ὁμοία ἴσα τῇ προειρημέναις, ἔστε καυλὸν ἀνίησιν ἄνθος τε αὖθις ἔστε σπέρμα. φύεται δὲ ἐν πεζώδεσι καὶ τραχέσι τόποις. πασῶν δὲ κοινῶς ἡ πόα καταπλασθεῖσα λεῖα αἱμορροΐδας στέλλει, φλεγμονάς τε ταῖς κατὰ δακτύλιον περαύνει, καὶ κονδυλώματα καὶ χοιράδας, καὶ τὰ δύσπεπτα τῶν ἀποσημάτων συμπέπτει. αἱ δὲ ῥίζαι ξηραὶ σὺν μέλιτι ἕλκη ἀναχαλάσεσι, καὶ τροφὰς ἰῶνται· καὶ ὀφεοδήκτοις ἁρμόζουσι σὺν οἴνῳ πινόμεναι· ἔμμηνά τε ἄγουσι καὶ οὖρα, διαφορεῖσαι δὲ καὶ οἰδήματα παλαιὰ καταπλασσόμενα. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης καὶ τῆς πόας ὀξυδερκὴς, μιγνύμενος μέλιτι καὶ ἐγχριόμενος. ὁ δὲ καρπὸς πινόμενος, τὰ αὐτὰ ποιεῖ. βοηθεῖ καὶ ὀπιλημψίαις καὶ τοῖς ἐν σπλῆνι παλαιοῖς διαθέσεσιν· ἰνοῦ διδόμενος· ἔστι δὲ καὶ ἱδρωτικὸς σὺν ἐλαίῳ ἀλειφόμενος· ἁρμόζει καὶ ῥήγμασι, καὶ ἀποσμασποδάγραις τε καταπλασσόμενος λεῖος σὺν αἰείνῳ ἀλεύρῳ καὶ ὄξει ἀλφοὺς

radix thus redolet, candida, prægrãdis. Eſt & alterum omnino conſimile, ſemen ferens latum, nigrum vti ſphondylion, odoratum, minimè exurens, radice foris nigra, intus ſi frãgatur, alba. Verùm id quod ſterile dicitur, illorum planè ſimilitudinẽ refert: ſed neque caulem, neque florem, neque ſemen promit. Naſcitur in ſaxoſis & aſperis. Trita omnium herba communiter hæmorrhoidum profluuia ſiſtit, ſedis inflammationes & condylomata mitigat, cõcoquit ſtrumas & abſeſſus, qui ad maturationẽ ægrè perducuntur. Siccæ radices cum melle vlcera purgant: torminibus medentur cum vino potę, & contra ſerpentium morſus conueniunt: menſes & vrinas cient, ueteres tumores illitu diſcutiunt. Tam radicis quàm herbæ ſuccus, adiecto melle illitus, oculorum aciem exacuit. Potum ſemen ad eadem pollet: ſi comitiale malum ſentiatur, aut vetus pectoris vitium, auxilio eſt: regio morbo laborantibus cũ vino & pipere datur: ſudores mouet, cum oleo perũctum: ruptis & conuulſis prodeſt: podagris, cũ loliacea farina, & aceto tritũ illinitur,

purgat

purgat vitiligines, addito aceto quàm acerrimo, Semine in potionibus vtendum, eius quidem quod Canchryn non ferat, quippe illud sua acrimonia arteriam exasperat. Rosmarinum cum erica nasci, foliis lactucæ sylvestris amaræ asperioribus, candidioribúsque, radice breui, Theophrastus author est: potúq; idipsũ alterutra parte purgare.

Cáchrys. Cap. LXXXVIII.

Canchrys vim habet excalfaciendi, & vehementer exiccandi: quare abstergentibus medicamẽtis inseritur. Contra oculorum fluxiones capiti illinitur: ita vt tertio die soluatur.

Rosmarinũ coronarium.

Cap. LXXXIX.

Rosmarinum quo coronarij vtuntur, ramos mittit tenues, & circa eos folia minuta, densa, longa, exilia, subter incana, supernè virentia, graui odore. Excalfactoria vi præditum est: regium sanat morbum, si decoctum in aqua ante exercitationes bibatur: & vbi laborãs exercitationi se crediderit, in balnea descendat, & merum potet. Acopis, gleucinóq; vnguẽto admisceri solet.

Sphondyliũ.

ἀλφούς τε σμήχει, μιγνύμενος ὄξει δριμυτάτῳ. τῷ σπέρματι δὲ εἰς τὰ ἀποσήματα χρῶνται διὰ τὸ κάγχρυν φερούσης λιβανωτίδος, δριμὺ γὰρ ἐκεῖνο καὶ βαρὺ πόνου τῆς ἀρτηρίας. Θεόφραστος δὲ ἰσορρεῖ μετὰ τῆς ἐρείκης λεβανωτίδα θρίδακι ἀγρίᾳ τῇ πικρᾷ ὁμοίαν φύλλα ἔχουσαν φύεσθαι, βλάζαν δὲ βραχεῖαν· καὶ διαφέρειν δὲ ἄνω καὶ κάτω ταύτῃ τοῦ θείου τὰ λευκότερα μὲν τοι καὶ πραότερα τὰ φύλλα τῶν τῆς θριδακος.

Περὶ Κάγχρυος. Κεφ. πδ'.

Τὸ μὲν κάγχρυ δυνάμιν ἔχει θερμαντικὴν, ἀναξηραντικὴν σφόδρα· ὅθεν ἁρμόζει σμήγμασι μιγνύμενον πρὸς ῥευματιζομένους ὀφθαλμοὺς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐμπλαττόμενον, καὶ ἀποσμώμενον ἡμέρας τρεῖς.*

Περὶ Λιβανωτίδος. Κεφ. πθ'.

Λιβανωτὶς λεῖα ῥωμαῖοι καλοῦσιν ῥοσμαρείνους, καὶ οἱ στέφανοι νοσηλόκοι χρῶνται, ῥάβδοι εἰσὶ λεπταὶ, πολλαὶ, πρὸς ὰς τὰ φύλλα λεπτὰ, πυκνὰ, ὀσμήν καὶ ἰσχνὰ, ἔνδοθεν λευκὰ, ἐκτὸς χλωρὰ βαρύοσμα. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν· ἐκτέθεν ἰατικὴν, ἐαύ τις αὐτῷ ἐλούσας ἐν ὕδατι δῷ πρὸ τῶν γυμνασίων πιεῖν. εἶτα γυμνάζων λούῃ καὶ οἶνον πίζῃ, μίγνυται δὲ καὶ ἀκόπτεται τῷ γλεύκινῳ χρίσματι.

Περὶ

Περὶ Σφονδυλίου. Κεφ. ϛ'.

Σφονδύλιον φύλλα μὲν ἔχει κατὰ πόδα ἐοικότα πλατάνῳ * πρὸς τὰ δὲ πάνακος· καυλοὺς ὑπηνέμους ἢ καὶ μείζονας, ἐοικότας μαράθρῳ, σπέρμα ὃ ἐπ' ἄκρῳ ὅμοιον σταφίδι, διπλοῦν, πλατύτερον δὲ καὶ λευκότερον καὶ ἀχνωδέστερον, βαρύοσμον· αἱ δὲ λευκαὶ ῥίζαν λευκὴν, ῥαφάνῳ ἐμφερῆ. φύεται δὲ ἐν ἑλώδεσι καὶ ἐνύδροις χωρίοις. Ὁ δὲ καρπὸς αὐτοῦ πεθεὶς, ἐκκρίνει κατὰ κοιλίαν φλεγματώδες· ἰᾶται δὲ πνιγμένους, ὑπηπιακοὺς, ἰκτερικοὺς, ὀρθοπνοϊκοὺς, σπληνιακοὺς, καὶ ὑστερικὴν πνίγα. ἐκφυμιώμενος δὲ ἀναπαύει τοὺς καταφερομένους. σὺν ἐλαίῳ δὲ ἐμβρεχόμενος τὴν κεφαλὴν, ἁρμόζει φρενητικοῖς, ληθαργικοῖς, κεφαλαλγοῦσι· ἐπέχει δὲ καὶ ἕρπητας σὺν πηγάνῳ καταπλασθείς. ἡ δὲ ῥίζα δίδοται ἰκτερικοῖς καὶ ἡπατικοῖς. πρόσχυσθεῖσα δὲ καὶ ἐντεθεῖσα πρωτικὴν πύλην τῶν ἐν σύριγξι. ἡ δὲ αὐτὴ χλωρὸν ὁ χυλὸς πρὸς εἰλκωμένα ὠτία καὶ πυορροοῦντα ἁρμόζει· ἀποπίδεται δὲ ὑλιαζόμενος ὡς τὰ λοιπὰ χυλίσματα.

Περὶ Ναρδήκου. Κεφ. ϛά.

Ναρδήκου τύπτω χλωροῦ ὄντος ἢ ἐντερικὴν πνιγμὸν αἱμοπτοϊκοὺς καὶ κοιλιακοὺς ὠφελεῖ, καὶ ἐχόδηκτοις δίδοται σὺν οἴνῳ, καὶ

Shpondylium. Cap. XC.

Sphondyliũ folia quadámtenꝰ platani & panacis habet: caules fœniculaceos, cubitali altitudine, aut amplius assurgẽtes, in quorum cacumine semẽ duplex, sesseli simile, sed latius, cãdidius, & magis paleaceum, grauis odoris: flores eius albi, aut pallentes: radice raphani, candida. Nascitur in palustribus & aquosis. Potum semen pituitam per aluum extrahit: medetur iocineris vitiis, regio morbo, comitialibus, orthopnoicis, vuluarum strangulationi. Veternosos suffitu reuocat: cum oleo commodè infunditur capitibus phrenetico rum, & lethargicorum, item capitis doloribꝰ: cum ruta illitũ, serpentia vlcera cohibet. Datur radix contra regium morbum, & iocineris vitia: circumrasa eadem & iniecta callos fistularum derodit. Recentis floris succus exulceratis auribus, purulétisque accommodatur: qui cæterorum succorum more exprimi, dein recondi solet.

Ferula. Cap. XCI.

E viridi ferula medulla potavtilis est ad cruentas excreationes, cœliacosq;, & cõtra viperarũ morsus in vino datur,

erũpentẽq;

erumpentémque naribus sanguinem indita sistit. Semen potum torminosis auxiliatur: sudores ciet, vncto ex oleo corpore. Caules, si edantur, capitis dolores faciunt: muria conduntur. Ferula itaque caulem profert ternûm sæpe cubitorum: folia fœniculi, longè asperiora, & latiora. qua ab imo caule vulnerata sagapenum efficitur.

Peucedanũ. Cap. XCII.

Peucedanum, caulem mittit tenuem, gracilẽtum, fœniculo similem: comam habet statim ab terra copiosam, spissamq́; flore luteo: radice nigra, crassa, graui odore, succosa, gignitur in montibus opacis. Tenera radix cultello conciditur, profluensque è plaga succus vmbræ mandatur: in sole siquidẽ confestim euanescit. Colligitur capite prius & naribus rosaceo perfusis, ne capitis dolor premat, & vertigo sentiatur. Assatione radix inutilis fit. Tam lacq́ succus radice & caulib⁹ extrahi solet, sicuti è mãdragora: verũ inefficacior succo lachryma habeẽ, & velocius expirat. Interdũ etiã cõcreta inuenitur lachryma, thuris similitudine, caulibus radicibusq́; adhærẽs.

Præfertur

καὶ τὰς ἐκ ῥινῶν αἱμορῤῥαγίας ἐπέχει ἐντεθεῖσα. τὸ δὲ σπέρμα τροφιμώτερος πυόμενον ὠφελεῖ. καὶ ἰδρῶτας κινεῖ χριόμενον μετ' ἐλαίου. οἱ δὲ χυμοὶ βρωθέντες ἰσχιαδικοὺς φαλαγγώδεις εἰσί· ταχέως γὰρ διὰ τῆς ἀλμυσύγος. ὁ γὼν ῥαφανῖδος χυμὸν ἀναφέρει δίπηχυν πολλάκις. φύλλα δὲ ἔχει μαράθρῳ ὅμοια, παχύτερα δὲ πολύ καὶ μείζονα, ἐξ ἃ καὶ τὸ σαγάπηνον γίνεται, κολαπτομένου περὶ τὴν ῥίζαν.

Περὶ Πευκεδάνου. Κεφ. ϟβ΄.

Πευκέδανος χυμὸν ἀνίησι λεπτὸν, ἰχῶδη, μαράθρῳ ὅμοιον· κόμην δὲ ἔχει περὶ τὴν ῥίζαν ἐκπεφυκυῖαν πυκνήν· ἄνθος μέλαινον, ῥίζαν μέλαιναν, εὐώδη, φύεται ἐν ὄρεσι συσκίοις. Ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ἀπαλῆς ἀποτεμνομένης μαχαίρᾳ, καὶ τὸ ἀπορρέον εὐθὺς ἐν σκιᾷ πίνεται, ἐν ᾧ τῷ ὑπὸ τὸ ἡλίου ἀνίεται, ἐν ᾧ τῷ συλλέγεσθαι κεφαλαλγίαν ποιεῖ καὶ σκοτώματα. ἐὰν μή τις πρόσθια χείσῃ αὐτῇ τὰς ῥῖνας ῥοδίνῳ καὶ κεφαλῇ πρόκαταβρέξῃ, ἄχρηστος δὲ γίνεται ὀπισθεν σα ἡ ῥίζα. ὀπίζονται δὲ καὶ οἱ χυμοὶ καὶ χλιζόνται, καὶ ἡ ῥίζα ὡς μανδραγόρας. ἧττον δὲ ἐνεργεῖ τῷ χυλῷ, ὁπὸς καὶ τὸ κόμμι ἐκπνεῖ. ἐλίσσει δὲ ἐψεῖσα μετὰ πεπόνος δάκρυον, ὅμοιον λιβανωτῷ τοῖς χυμοῖς καὶ τῇσι ῥίζαις προσαπολαμπόμενον.

Τὸ

Τὸ δὲ ὀπὸ διαφέρει ὁ ἐν σαρδονίᾳ καὶ σαμοθράκῃ χλωρώδης, βαρύοσμος, ἐλαιῶδης, θερμαίνων τῷ γεύσει· ἁρμόζει δὲ σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ καταχριόμενος, λιθαργικοῖς καὶ φρενιτικοῖς, σκοτωματικοῖς, σπληνικοῖς, κεφαλαλγέσι χρονίοις, παραλυτικοῖς, ἰλιαδικοῖς, αὐτομόλοις. καὶ καθόλου τοῖς περὶ νεῦρα πάθεσι συγχριόμενος μετ' ἐλαίου καὶ ὄξους. ἔστι δὲ καὶ ὀσφραντικὸς πρὸς ὑστερικῆς, καὶ τὰ καταφερόμενα ἀνακλητικός· διώκει δὲ θηρία συμπώμενος· ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ὠταλγίαν ἐνστάζόμενος σὺν ῥοδίνῳ καὶ πρὸς ὀδοντολγίαν ἐντιθέμενος βρώμασι. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς βῆχας μετ' ὠοῦ λαμβανόμενος δυσπνοίας τε καὶ φρόφρις καὶ πνευματικῆς διαθέσεσιν ἁρμόζει, κοιλίαν τε ἠπίως μαλάσσει, καὶ σπλῆνα τήκει, καὶ δυσεντερίας ἐξόχως ἀρήγει· πρός τε πόνους καὶ διατάσεις κύστεως καὶ νεφρῶν πυόμενος ποιεῖ· ἀναστομοῖ δὲ καὶ ὑστέρας. χρῶνται δὲ καὶ ῥίζα πρὸς τὰ αὐτὰ, ἔλαττον ἐνεργοῦσα. πίνεται δὲ αὐτῆς τὸ ἀφέψημα, καθαίρει δὲ λεία ξηρὰ τὰ ὑπαρὰ ἕλκη, καὶ λεπίδας ἀπὸ ὀσέων ἀφίστησι, καὶ ἐπουλοῖ τὰ παλαιά· μίγνυται δὲ καὶ κηρωτῇσι καὶ μαλάγμασι θερμαντικῇσι. ἐκλέγου δὲ τὸν πρόσφατον, ἄβρωτον, στερεὸν, πλήρη ὀσμῆς.

λύεται

Præfertur succus è Sardinia & Samothrace, colore rufo, odore graui, feruens gustu. Ex oleo & rosaceo illitum peucedanum prodest lethargicis, phreniticis, vertiginosis, comitialibus, & longis capitis doloribus, resolutis, ischiadicis, conuulsis: omnibus, in vniuersum, vitiis neruorum, ex oleo & aceto illitum, prodest. Eius olfactu respirant vuluæ strangulatus, & veternosi reuocantur: incensum serpentes abigit. Aurium doloribus conuenienter ex rosaceo instillatur, cauernis dentium inditum, mitigat dolorem: contra tussim efficacissimè ex ouo assumitur, suspiriisque, & torminibus, & inflationibus subuenit: ventrem leuiter emollit, lienem absumit, difficiles partus mirè adiuuat. Facit ad vesicæ cruciatus, & renum distẽtiones potum & vuluam aperit. Radix ad eadẽ vtilis est, sed inefficacior: eius decoctũ bibitur. Farina eius, sordida vlcera purgat, & vetera cicatrice obducit: squamas ossiũ extrahit. In cerata, & calfacientia malagmata addit. Radix eligi debet recens, quæ cariem non senserit, firma, odoris plena.

Succus ad potiones amaris nucib⁹, aut ruta, aut pane calido, aut anetho resoluitur.

Gith, seu Melanthium. Cap. XCIII.

Gith exilibus surculis fruticat, sæpe binos dodrantes excedens: foliis vt senecionis minutis, sed multò tenuioribus: capitulo in cacumine tenui, paruo ceu papaueris, oblongo, intercursantibus intus mẽbranis: quibus semen includitur nigrum, acre, odoratum, quod panibus inspargitur. Capitis doloribus illitum fronti, subuenit: discutit recentes oculorum suffusiones, tritum ex irino, & infusum naribus: tollit lepras, lentigines, duritias, tumorésque vetustos, cum aceto illitum: circumscarificatos clauos excutit, cum vetere vrina impositum: dentium doloribus, decoctum cum aceto & teda, prodest: teretes ventris tineas expellit, perunctо ex aqua vmbilico: destillatione laborantes adiuuat, tritum in linteo, & olfactum: vrinam & menstrua ciet, multis diebus sumptum, & lac extrahit: difficultatem spirandi cum vino potum leuat: phalangiorũ

λύεται δὲ ὁ ὀπὸς εἰς τὸ ποτήμα τὰ ἀμυγδάλοις πικροῖς, ἢ πηγάνῳ, ἢ ἀρτῷ θερμῷ, ἢ ἀγνίδι.

Περὶ Μελανθίου. Κεφ. ργ΄.

Μελάνθιον θαμνίσκος ὀζῳ λεπτόκαρφος διαπίθαμος ἢ κὴ μείζων φύλλα ἔχων μικρὰ ὥσπερ ἡ εἰγέρεντος, λεπτότερα ὃ πολλῷ. κὴ κεφάλιον ἐπ' ἄκρῳ ἔχων, μικρὸν, *ὡς μύκωνος, ὀπωπικὸς, ἐχον κὴ τὰ ἐντὸς διαφράγματα, ἐν οἷς κὴ τὸ σπέρμα μέλαν, θρυμμὺ, εὐῶδες, καταπλαττόμενον εἰς ἄρτους. Αρμόζῃ ὃ κὴ κεφαλαργοῦσι καταπλαττόμενον τῷ μετώπῳ, κὴ τοῖς ἀρχομένοις κάτω χεῖσθαι ἐγχεόμενον εἰς τοὺς ῥῖνας μετ' ἰείνης λείου· αἴρῃ δὲ κὴ φακοὺς, κὴ λέπρας κὴ οἰδήματα παλαιὰ καὶ σκληρίας συὺ ὄξει καταπλασθέν· κὴ ἕλους* ἐξεγχόμενα χθίνας ἐκπυάνει, συὺ οἴνῳ παλαιῷ ἐπιτεθέν· ὠφελεῖ δὲ καὶ ὀδονταλγίαν μετὰ ὄξους καὶ δαδίου ἐψηθὲν καὶ διακλυζόμενον· ἐκπυάνει δὲ κὴ ἕλμινθας προγύλας καταπλαττόμενον τὸ ὀμφαλῷ μεθ' ὕδατος, λεανθὲν δὲ κὴ ἐν ἀποδέσμῳ δεθὲν κὴ ὀσφραινόμενον, τὸν καταῤῥοιζοῦντα ὠφελεῖ πινόμενον δὲ πλείους ἡμέρας, ἔμμηνα κὴ οὖρα κὴ γάλα ἄγει. παύει καὶ δύσπνοιαν μετὰ οἴνου ποθέν· βοηθεῖ

βοηθεῖ δὲ κὴ φαλαγγιοδήκτοις ὅσον ⊲ ἀ. μεθ' ὕδατος ποθέν· διὸ κὴ ὃ κὴ ἕρπετὰ θυμιώμενον. φασὶ ὃ κὴ ἀναιρεῖν αὐτὸ πλεῖον ποθέν.

Περὶ Σιλφίου. Κεφ. ρϟ΄.

Σίλφιον γίνεται ἐν τοῖς κατὰ συρίαν καὶ ἀρμενίαν κὴ μήδειαν τόποις κὴ λιβύην, ὃ ὁ κωλὸς μάσσετον* καλεῖ· ἐμφερὴς ναρθηκι, φύλλα ὃ ἔχει σελίνῳ ὁμοια σπέρμα πλατύ. ῥίζα δὲ θερμαντικὴ* τις δὲ χολερικὰς κὴ φύματα ἀναπιθεῖσα κηρωτῇ, ἢ κὴ ὑπώπια συὺ ἐλαίῳ καταπλασθεῖσα· σὺ ἰείνῃ δὲ κηρωτῇ ἢ κυνοφίνῃ ἰσχιαδικοῖς ἀρμόζει· ταῖς δὲ δακτύλιόν τε ἔξω χάσι, αἴρει σὺ ὄξει ἐψηθεῖσα κὴ καταπλασθεῖσα· δακασί μὲν τε ὄφιν ἀντιφάρμακον πίνομένη· σῦσο μός τε ὄφεως συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς* ἐγχαλᾶ. διαφέρει δὲ αὐτῶ ὁ ὑπέρυθρος καὶ διαυγὴς, σμυρνίζων καὶ ἐν τῇ ὀσμῇ εὔτονος, μὴ πεφαύζων, μὴ δὲ ἀπηγὴς πρὸς ἢ γεῦσιν τῇ γεῦσει ἐυχρῶστε διειμένος ὑπὸ τὸ λευκὸν χρῶμα. ὁ μέν τοι κυρηναϊκὸς κἂν ἐπ' ὀλίγον τις ἀυτοῦ γεύσηται, ἐκμάσσα κινεῖ καθ' ὅλον τὸ σῶμα. τῇ ὀσμῇ πρόσπεπαίσμενος δὲ πιεῖν εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον, ὁ δὲ

langiorum morsibus ex aqua, drachmæ pondere, hausti ũ auxiliatur: incenso serpentes fugantur. Tradunt largius epotum enecare.

Laserpitium, & Laser. Cap. XCIIII.

Laserpitium in Syria, Armenia, Media, & Libya nascitur, caule ferulaceo, quem maspetum vocant: foliis apio similibus: lato semine. Radix excalfacit, in cibis ægrè concoquitur, vesicæ noxia: sugillatis illita cum oleo, & strumis, ac tuberculis cum cerato, medetur: ischiadicis conuenit cum irino aut cyprino cerato: excrescentibus circa sedem tollendis illinitur, cum putamine mali punici, & aceto decocta: venenis pota resistit: os commendat, cibis aut sali permista. Laser è radice atque caule scarificatis colligitur: præfertur autem rufum, translucens, myrrhæ æmulum non porraceum, odore valens, suaui gustu: quod dilutum facilè albescit. Cyrenaicum si quis degustarit, humorem toto corpore ciet, blandissimo odore, adeò vt ne os quidem gustanti nisi paululum spiret.

Medicum & Syriacum minus viribus valent, & magis virosum reddunt odorem. Laser omne antequam siccescat, adulteratur sagapeno, aut fabæ lomento: quod maleficium deprehenditur, gustu, odore, visu, & dilutione. Caulem aliqui silphion, radicem magudarim, & folia maspeton vocauere. Efficacissimum laser, mox folia, postremò caulis. Acrem vim habet, inflationes facit: perunctas cum aceto, pipere & vino alopecias sanat: oculorum aciem exacuit, & incipientes suffusiones, illitum cum melle, dissipat: cauernis dentium in dolore inditur, aut cum thure in linteo circumligatur, aut cum hyssopo, ficis coctis in posca, os colluitur: iis prodest, quos bestia in rabiem efferata momorderit, vulneribus immissum: valet aduersus venena telorum, & animalia omnia, quæ virus eiaculantur, potum aut illitum: scorpionum plagis oleo dilutum circumlinitur: gangrænis præcoërcitis immittitur: & cum ruta, nitro & melle, vel per se, carbunculis: clauos callósq; prius circumrasos vellit:

ὁ δὲ μηδικὸς καὶ συριακὸς τῇ δυνάμει εἰσὶν ἀσθενέστεροι, καὶ βρωμωδέστερον ἔχουσι τὸ ὀσμῶδες. ὁλοῦ δὲ παῦς ὑπὸς πρὸ τοῦ ξηραινθῆναι, σπασθεὶς μιγνυμένου, ἢ ἀλεύρου ῥεομένου ὕδατος διακρινεῖς τῇ γεύσει καὶ τῇ ὀσμῇ καὶ τῇ ὄψει καὶ τῇ διέσει. ἔνιοι δὲ τὸ μὲν χυλὸν σίλφιον ἐκάλεσαν. τὸν δὲ ῥίζαν μαγούδαριν, τὰ δὲ φύλλα μάσπετα. πρεσκπικώτατος δέ ἐστιν ὁ ὀπὸς, εἶτα τὰ φύλλα, εἶτα ὁ καυλός. ἔστι δὲ φυσώδης, καὶ δριμὺς, ἀλωπεκίας θεραπεύων, σὺν οἴνῳ καὶ πεπέρει, καὶ ὄξει καταχριόμενος. ὀξυδερκίας τε ποιητικὸς, καὶ ἀρχομένης λιπαρχίας τε καὶ ἐγχριόμενος. πρὸς ὀδοντολογίας τε ἐντίθεται εἰς τὸ βρῶμα, καὶ πρὸς τὰ ἐγχιθεὶς εἰς ὀδόγλυφα, καὶ κλύζεται σὺν ὑδατώπει, καὶ ἀφεψημένοις σὺν ὀξυκράτῳ, καὶ ὑπὸ λυσσώντων ὃ ὠφελεῖ ὑπὸ πιθέμενος τοῖς τραύμασι, καὶ τῶν ἰοβόλων ζώων πάντων καὶ τῶν φαρμακωδῶν τοξευμάτων, καὶ ἐγχριόμενος καὶ πτόμενος. ὑπὸ δὲ σκορποπλήκτων ἐλαίῳ διεθεὶς πρὸς τὰ λειφθέντα, καὶ ὑπὸ γαγγραινουμένων πρὸς καταχρώντων ἐνίεται. πρὸς τε αὐθρακας μετὰ πηγάνου καὶ νίτρου καὶ μέλιτος, ἢ καθ' ἑαυτὸν, ἕλους τε καὶ τύλους αἴρει πρὸ πρείχασθέντας.

cerato

πρεσμαλαχθεὶς κηρωτῇ, ἢ σύκων ξηρῶν τῷ ἐντὸς, διαφορεῖ καὶ λειχῆνας πρὸς φάτνης σὺν ὄξει, σαρκώματα δὲ πολύποδας μετ' ἀχαλκάνθης ἢ ἰοῦ διαχριόμενος ὑπὸ ἡμέρας πέντε, ὑπασπᾷ τὰς ἐξοχὰς σὺν σαρκολαβίδι. ἀρίστη δὲ καὶ βέλτιον χρονίας βαλάνου σταφυλῆς ἀφρισθὲν σὺν ὕδατι διεθεὶς καὶ ὑπορροφηθεὶς, αὐτίκα ἀποκαθαίρει· κονίδας τε ἑλκῶν σὺν μέλιτι διαχριόμενος· σὺν αγγικοῖς τε ἀναγαργαρισμα μετὰ μελικράτου ὠφέλιμον· εὐχρουστέρας ποιεῖ λαμβανόμενος ἐν διαίτῃ· βηχά τε ἁρμόζει ἐν ὠῷ ῥοφητῷ διδόμενος· πλευριτικοῖς τε ἐν ῥοφήμασιν ἰκτερικοῖς τε καὶ ὑδρωπικοῖς ὠφελίμως δίδοται μετὰ σύκων ξηρῶν. λύει καὶ ῥίγη σὺν πεπέρει καὶ λιβάνῳ ποθεὶς καὶ οἴνῳ· τετανικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς ὀβολοῦ ὁλκὴν πεῖν ἐκλάσας, δίδου καταπίνειν. βδέλλας δὲ τὰς προσιζομένας τῇ καταπόσει, ἀναγαργαριζόμενος μετ' ὄξους ἀποβάλλει· καὶ τοῖς γάλα τεθρομβωμένον ἔνδον ποιεῖ καὶ ὑπολιποθυμικοῖς μετ' ὀξυμέλιτος τοὺς ληφθεὶς βοηθεῖ· ποθεὶς δὲ σὺν πεπέρει καὶ σμύρνῃ καταμήνια ἄγει· κοιλιακοὶς τε ἐν ῥαγὶ λαβανόμενος σταφυλῆς ὠφελεῖ· μετὰ δὲ κονίας ποθεὶς, ὠφελεῖ τὰ αἰφνίδια σπάσματα, ῥήγματα.

διαλύει

cerato aut aridorum ficuum carne præmollitum, recentes lichenas ex aceto sanat. Et excrescentia in carne, polipósque, si aliquot diebus cum atramento sutorio, aut ærugine illinatur: extuberantia cum forfice extrahit. Veteribus faucium scabritiis opitulatur: grauem, subitóque irrauescentem vocem, dilutum aqua, forbitione confestim expedit: vuam illitum cum melle reprimit: anginis ex aqua mulsa vtilissimè gargarizatur: vescentes lætiore colore mangonizat: tussi commodè in sorbili ouo datur, & pleuriticis, in sorbitionibus: in fellis suffusione, & aqua inter cutem, cum aridis ficis: horrores discutit cum vino, pipere, & thure potum: neruorum contractionibus, opisthotonicísque datur oboli pondere deuorandum: hærentes gulæ hirudines, gargarizatum cum aceto decutit: ad lac intus coagulatum bibitur: comitialibus ex aceto mulso proficit: menses ciet, cum pipere & myrrha potum: cœliacos adiuuat, in acino vuæ sumptum: cum lixiuio autem potui datum, repētè cōuulsis ruptísque prodest,

ad potiones resoluitur, nucibus amaris, aut ruta aut calido pane. Foliorũ succo ad eadem proficitur, sed multò inefficacius: cum aceto mulso manditur, ad expediendam arteriam, maximè cum vox retunditur: eo cum lactucis vtuntur, exítque in vicem erucæ. Fertur & altera magudaris in Libya nasci, radix laserpitio similis, sed minus crassa, acris & fungosa, ex qua non profluit succus: eiusdem cum lasere facultatis.

Sagapenum. Cap. XCV.

Sagapenum ferulaceæ herbæ succus est, quæ in Media nascitur. Optimum est transluces, fuluo forinsecus colore, & intus albo, nescio quid inter laser, & galbanum redolens, gustu acri. Prodest laterum, & pectoris doloribꝰ, tussibus vetustis, conuulsis, & ruptis. Crassam pulmonis pituitã expurgat. Datur comitialibus, opisthotonicis, lienosis: itẽ contra neruorum resolutionem, perfrictiones, & febrium circuitus in potu: in vnguenta ꝓbè admittitur: mẽses pellit, sed fœtum exanimat, cum hydromelite potum: prodest ex vino haustum, serpentium ictibus: olfactum

διαλύεται δὲ εἰς τὸ ποτήματα ἀμυγδάλοις πικροῖς, ἢ πηγάνῳ, ἢ ἄρτῳ θερμῷ. ὁ δὲ ὀπὸς τῶν φύλλων τὰ αὐτὰ μὲν ποιεῖ, παραπλὴν δὲ ἔλαττον· ἐδίεται δὲ μετ' ὀξυμέλιτος ἀρμόζων πρὸς ἀρτηρίαν, μάλιστα δὲ ἀποκοπείσιν ἤχοις· χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ πρὸς σπληνικοὺς ἐδίοντες αὐτὸ ζωμοῦ. Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα μαγούδαρις γίνεσθαι ἐν Λιβύῃ, ῥίζα παρεμφαίνουσα σιλφίῳ ἧττον δὲ παχεῖα, θριμεῖα καὶ χαύνη καὶ ὀπὴν μὴ ἔχουσα· ποιεῖ δὲ τὰ αὐτὰ τῷ σιλφίῳ.

Περὶ Σαγαπήνου. Κεφ. ϛέ.

Σαγάπηνον ὀπός ἐστι γαρδικοειδοῦς γίνεσθαι ἐν μικρᾷ. διαφέρει δὲ αὐτῶν τὸ διαυγὲς, ἔξωθεν μὲν κίρρον, ὂν δὲ ἔνδον λευκὸν, ὄζον μεταξὺ ὀποῦ σιλφίου καὶ χαλβάνης θερμὸν ἐν τῇ γεύσει. ποιεῖ δὲ πρὸς δύσπνοος καὶ πλευρᾶς πόνον, ῥήγματα, ἀσάσματα, βῆχας χρονίους, πάντα τὰ ἐν πνεύμονι αὐάκαθαίρει. δίδοται δὲ καὶ ἐπιληπτικοῖς, ἐπισθοτονικοῖς, ἀπλωτικοῖς, παραλυτικοῖς, κατεψυγμένοις, πρὸς κοῖς πυρετοῖς ἐν ποτήμασι, καὶ ἐν συλλείσμασιν ὑφελίμως πρόσεστι· ἄγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα φθείρει πινόμενον μετ' ὑδρομέλιτος ἀρήγει καὶ θηριοδήκτοις μετ' οἴνου λαμβανόμενον.

διαχείρει

LIBER III. 172

διαχείρει καὶ ὑστερικῶς πνιγομένας μετ' ὄξους ὀσφραινόμενον. οὐλάς τε ἀποσμήχει τὰς ἐν ὀφθαλμῷ, καὶ ἀμβλυωπίας καὶ τὰ ὑπόσκοτα τῶν κόρας καὶ ὑπογράμματα. διαλύει δὲ ὡσαύτως ὀπός, πηγάνῳ καὶ ὕδατι καὶ πικροῖς ἀμυγδάλοις ἢ πέπλῳ ἢ ἄρτῳ θερμῷ.

Περὶ Εὐφορβίου. Κεφ. ϛϛ.

Εὐφόρβιον δένδρον ἐστὶ παρθηνοφυὲς λιβυκὸν, γινόμενον ἐν τῇ χῶρᾳ μαυρουσιάδι τιμώλῳ. ὁποῦ μέσον θριμυτάτου· ὃν δεδοικότες οἱ τῆδε ἄνθρωποι συλλέγουσι διὰ τὸ ὑπερβαλλόντως τῆς πυρώσεως, κοιλίας γοῦν φερούσας πεπλυμένας φασὶ σωθῆναι τὸ δένδρον, ἐξ μακρόθεν ἀκοντίοις διαφεύγειν αὐτὸν τὸν καμηλόν. εὐθέως δὲ ὡς ἔκ τινος ἀγγείου πολὺς ἀποχεῖται ὁπὸς εἰς τὰς κοιλίας καὶ ἀπορράγνυται δὲ καὶ εἰς τὸν γῦν ἐξακοντιζόμενος. ἔστι δὲ δύο χυμῶν τὸ ὁποῦ· τὸ μὲν, διαυγὲς ὡς σαρκοκόλλα, κατὰ μεγέθος ὀρόβου· τὸ δέ τι ἐν ταῖς κοιλίαις ὑελῶδες καὶ συμπεφυκός. δολοῦται δὲ καὶ τῇ σαρκοκόλλῃ καὶ κολλῇ μιγνυμένας. ἐκλέγου δ' τὸ διαυγὲς καὶ θριμύ· δυσδοκίμαστος δέ ἐστιν ὁ τῇ γεύσει λαμβανόμενος, διὰ τὸ ἄπαξ διαχθείσης τῆς γλώττης ἐπιμένειν τὴν πύρωσιν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, ὥς τε παῦ τὸ θερσαπόμενον εὐφόρβιον δοκεῖν εἶναι. ἢ μὴν

olfactum ex aceto valuarum strangulatus excitat, oculorum cicatrices, offusam caliginem, hebetudines, suffusionésque detergit. Resoluitur vt laser, ruta, aqua, & amaris nucibꝰ, aut melle, aut callido pane.

Euphorbium. Cap. XCVI.

Euphorbium Libyca arbor est, ferulæ speciem habens, quæ in mõte Atlãte iuxta Mauritaniam inuenitur. Ea acerrimo succo turget. cuius eximiũ feruorem expaueſcentes incolæ, ouillos ventres elutos, arbori circumligant, & eminus caulem contis incidunt, confestímque è plaga, perinde atque vase quodam, in ventriculos copiosus lactis humor effluit, præter id quod humi spargum, vulnus eiaculatur. Duo succi genera: vnum orobi magnitudine, sarcocollæ modo emicat: alterum in ventriculis concreſcit, atque vitreum spectatur. Eligendum est transluces, & acre. Euphorbium adulteratur sarcocollæ, & glutini mistione, sed difficile quidẽ experimentum: quippe cũ leui gustu, os accensũ diu detineat, adeo vt quicquid ori obijciatur, planè euphorbiũ resipiat.

Eius inuentio tempore Iubæ regis Libyæ cognita extitit. Succus illitu suffusiones discutit, potus tota die exurit: quare melli collyriisque pro acrimoniæ ratione admisceri debet. Coxarum doloribus prodest in odorifera potione hausta: squamas ossium eadem die eximit: verùm eo vtentes, necesse est linamentis aut ceratis communire corpus, quo ossa conuestiuntur. Aliqui memoriæ prodiderunt, percussos à serpente nihil molesti passuros, si incisa osse tenus capitis cute, intritus succus infundatur, vulnúsque postea consuatur.

Galbanũ. Cap. XCVII.

GALBANVM succus est nascétis in Syria ferulæ, quod nonnulli metopium vocant. Maximè laudatur cartilaginosum, merum, thuris effigiem præbens, pingue, minimè lignosum, retinens nonnihil adiecti seminis, & ferulæ, graui odore, neque valde humidum, neque nimis aridum. Adulteratur faba fresa, resina & ammoniaco, Galbanum excalfacit, vrit, extrahit, discutit: menses ac partus trahit appositu vel suffitu: lentigines aceto

ἡ μήδ τοι εὕρεσις ἀυτῦ κτ' ἰδίαν τὸν βασιλέα τῆς λιβύης ἐπεγρώσθη. Δυάμιν δὲ ἔχει ὁ ὀπὸς, διαφορητικὴν ὑποχυμάτων ἐγχεόμενος, πυρεοῖ μήδ τοι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πεδεῖς· ὄθεν μέλιτι μίγνυται, καὶ κολλυρίοις κτ' ἀναλογίαν τῆς δριμύτητος. ἀρμόζει καὶ ἐλκῶν ἀγήμασι, μιγεὶς ἀρωματικῷ ποτήματι καὶ πυρέμφυος· ἀφίστησι δὲ καὶ λεπίδας ἀυθημερόν· δεῖ μήδ τοι χρωμένους ἀσφαλίζεσθαι τῷ φευκεδανῷ τοῖς ὀστοῖς σάρκα, μοτοῖς ἢ κηρωτοῖς. ἰσορροῦσι δέ τινες μηδὲν παρακολουθεῖν δυσχερὲς τοῖς ἑρπετοδήκτοις, ἐάν τις ἐκκόψας ἄγχις ὀστέου τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, ἐγχέῃ τὸν ὀπὸν λεῖον καὶ ῥᾴψῃ τὸ τραῦμα.

Περὶ Χαλβάνης. Κεφ. ξζ'.

Χαλβάνη ὀπός ὅταν παχὺ γκος ἐν συείᾳ γλυφωμένου, ὡς ἔνιοι μετόπον καλοῦσιν. ἔστ δὲ αὐτῆς ἀείση λιβανωτιδὴς, χονδρώδης, καθαρὰ, λιπαρὰ, ἄξυλος ἔχουσα δέ τι τῦ σπέρματος καὶ τῦ παχέος γκος μιγνυμένου, ὀσμὴ βαρεῖα. οὔτ' ἄγαν ὑγρὰ, οὔτε πάλιν καταξηρός. δολοῦσι δὲ αὐτὸν μιγνύντες ῥητίνην, καὶ ἔρεγμὸν καὶ ἀμμωνιακόν. Δυάμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, πυρωτικὴν, σπασματικὴν, διαφορητικὴν ποιοτικὴν, ἐμμηνα καὶ ἔμβρυα ἄγει· φακούς

τε αἴρει μετ' ὄξους καὶ νίτρου ἐπιπλαθεῖσα· καταπίνεται δὲ ποὸς παλαιὰν βῆχα, δύσπνοιαν, ἄθυμα, ῥήγματα, ἀποσμαλα· αὐτὸ πάσχει δὲ καὶ τοξικῷ συὶ * ὄξει καὶ σμύρνῃ ποθεῖσα· ἐκβάλλει καὶ τεθνικότα ἔμβρυα ὁμοίως ληφθεῖσα· ἐπιτίθεται δὲ καὶ ποὸς ὀδύνας πλευρᾶς, καὶ ποὸς ἀδιθίας· ἐπιπλοκοίς τε καὶ ὑστερικὰς πίσσας καὶ σκοτωματικοὶς ὀσφραινομένη διεγείρει, ὀπεία τε ξυμφορήσιν διώκει, τοίς τε συγχεομένοις ἀδίκτοις τηρεῖ, σὺν σφονδύλῳ ὃ καὶ ἐλάῳ θερμανθεῖσα, ἑρπετὰ * κτείνα· ὀδόντος τε πόνον θερμανθεῖσα ἢ αὐτεθεῖσα εἰς τὸ βρῶμα, παύει· δοκεῖ δὲ καὶ δυσουρῆσι ποιεῖν. λύει δὲ καὶ εἰς μὲ τὰ ποτήματα, πικροῖς ἀμυγδάλοις καὶ ὕδατι ἢ πηγάνῳ ἢ μελικράτῳ ἢ ἄρτῳ θερμῷ. δηλοῖ δὲ μικκωνείῳ ἢ χαλκῷ κεκαυμένῳ, ἢ χολῇ ὑγρᾷ. καθαίρειν δὲ αὐτὸ βυλόμενος, κάθες εἰς ζεστὸν ὕδωρ· τακείσης γὰρ αὐτῆς, ἐπιπλεύσει τὸ ῥυπαρόν· ὅπερ χωρείσεις ἄτως· εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀμαλὸν ἐνδήσας ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τὸ πυθμένος τῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον· καὶ πωμάσας, εἰς αὐαβρεχὲς ὕδωρ κάθες· οὕτω γὰρ τὸ μὴ νόστιμον ἀποτακήσεται ὡς δι' ἠθμοῦ. τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ.

Περὶ Αμ-

ceto & nitro perunctas tollit: deuoratur ad tussim veterem, difficultatem spirandi, suspiria, rupta, conuulsa: aduersatur toxicis, potum cum vino & myrrha. simili modo sumptum mortuos partus extrahit: imponitur lateris doloribus, & furunculis: comitiales, & vuluæ strangulatus, & vertiginosos olfactu suscitat: si vratur, fugat nidore serpentes, & perunctos feriri non patitur: serpentes cum oleo & sphondylo circumpositum, necat: dentium dolorem oblitum, aut cauernis inditum, mitigat: vrinæ difficili prodesse existimatur. Resoluitur ad potiones amaris nucibus, aqua, aut ruta, aut calido pane, mulsáve. aliâs meconio, ære vsto, felle liquido. Si purgare Galbanum voles, in feruentem aquam demittito: nanque cum liquefactum fuerit, eius sordes fluitabunt: quas hoc modo facile separabis: mundo linteo raróque alligatũ in fictili aut ærea pyxide ita pendeat, vt imum vasis ne tangat: opertóque vase in feruidam aquam demittito: sic enim syncerũ, veluti per colum eliquescet, & lignosum in linteo remanebit.

Ammoniacum. Cap. XCVIII.

Ammoniacum, ferulæ ſuccus eſt, quam iuxta Cyrenem Aphrica gignit: cuius fruticem cum radice agaſyllim vocant. Probatur bene coloratum, ligni & calculorum expers, thuris ſimilitudine, minutis glebis, denſum, ſyncerum, nulla ſorde ſpurcatum, caſtoreum odore imitans, guſtu amarum. hoc genus thrauſma, id eſt, friaturam appellant· quod verò terram, & calculos collegit, phyrama. gignitur in Aphrica iuxta Ammonis oraculum, ſuccum ſtillante ferulacea arbore. Mollit, extrahit, calfacit: tubercula duritiáſque diſcutit: potum, aluum ſoluit: partus extrahit, lienẽ cõſumit, drachmæ põdere hauſtum: articulorum coxendicúmq; doloribus liberat: auxilio eſt anhelatoribus, orthopnoicis, comitialibus. Itẽ quibus humor in pectore coit, ſi cum melle delingatur, aut cũ ptiſanæ ſucco ſorbeatur: cruentam vrinã pellit: albugines oculorum abſterget: genarum ſcabritiã abſumit: tritũ autem cũ aceto, & impoſitũ, iocineris lieniſq; duritias ſedat: diſcutit tofos, qui in artubus cõcalluerũt, cum

Περὶ Ἀμμωνιακοῦ.

Κεφ. σή.

Ἀμμωνιακὸν, καὶ τοῦτο ὀπός ἐστι νάρθηκος, γλυκωμύρου ἐν τῇ κατὰ κυρλὴν λιβύῃ· καλεῖται δὲ αὐτῷ ὅλος ὁ θάμνος ζιὼ τῇ ῥίζῃ, ἀγασυλλίς. ἐγκριτέον δὲ αὐτοῦ τὸ εὔχρουν καὶ ἄξυλον καὶ ἄλιθες, λιβανωτίζον τοῖς χόνδροις, καθαρὸν καὶ πυκνὸν, μυδεμίαν ἔχον ῥυπαρείαν, καστορίζον τῇ ὀσμῇ, πικρὸν δὲ τῇ γεύσει· καλεῖται δὲ τὸ τοιοῦτον, θραῦσμα· τὸ δὲ χεῶδες ἢ λιθῶδες, φύραμα. γλυκᾶται δὲ ἐν λιβύῃ κατὰ ἄμμωνα. χυλὸς ὢν δένδρου παρηκοδόμοις. δύναμιν δὲ ἔχει μαλακτικὴν, σπασματικὴν, θερμαντικὴν, διαφορητικὴν σκληρωμάτων τὲ καὶ φυμάτων· κοιλίαν τὲ ὑπάγει ποθέν· καὶ ἕμβρυα καταπίνει· ἀπλῶνα τήκει μελ' ὄξους ⊂ ά πα δέν· καὶ ἀθροῶν καὶ ἰσχνῶν ὀγκήματα παρφιτεῖται· βοηθεῖ δὲ καὶ ἀσθματικοῖς, ὀρθοπνοϊκοῖς, ἐπιληπτικοῖς, καὶ τοῖς ὑγρασίαν ἐν θώρακι ἔχουσιν, ἐπιλειχόμενον μετὰ μέλιτος, ἢ πτισάνης ῥοφούμενον χυλῷ· ἄγει δὲ καὶ οὖρα, αἱματώδη· σμήχει δὲ καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς λευκώματα· καὶ τραχύτητας βλεφάρων τήκει. λειοδὲν δὲ ζιὼ ὄξει καὶ ὀπτεδὲν, παύει ταῖς θωὸξει καὶ ὀπτεδὲν, παύει ταῖς θωεἰ ἀπλῶα καὶ ἥπαρ σκληρὸν λύει καὶ τοὺς θεὶ τὰ ἀρθρα πώρους μετὰ

μέλιτος καταπλασσόμενον, ἢ καὶ πίσσῃ μιγὲν· ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους καὶ ἰσχάδας συγχριόμενον, μιγὲν ὄξει καὶ νίτρῳ καὶ κυπρίνῳ ἐλαίῳ αὐτὸ ἀκόπου.

Περὶ σαρκοκόλλας.

Κεφ. σθ'.

Ἡ δὲ σαρκοκόλλα ἔστι δάκρυον δένδρου γλυκώμυρον ἐν Περσίδι, ἐοικὸς λιβανωτῷ λεπτῷ, ὑποκίρρον, ἐμπικρον τῇ γεύσει. δύναμιν δὲ ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων καὶ ἐφεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ῥευμάτων· μίγνυται δὲ καὶ ἐμπλάστροις. δολοῦται δὲ κόμμεως ἀντὶ μιγνυμένου.

Περὶ Γλαυκίου. Κεφ. ϙ'.

Γλαύκιον χυλός ἐστι βοτάνης καὶ ἱερᾶς πόλεως τῆς συρίας γλυκωμένης, ἔοικε δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα τῆς κερατίππιδος μήκωνος, λιπαρώτερα δὲ καὶ χαμαίζηλα, καὶ βαρύοσμα καὶ πικρότερα ἐν τῇ γεύσει· χυλὸν δὲ ἔχει πολὺ κροκίζοντα. ταύτης τὰ φύλλα βάλλοντες οἱ ὀπτῶντες εἰς χύτραν, θερμαίνουσιν ἐν κλιβάνοις ἡμιψυλέσιν ἄχρι μαλακισθῇ, εἶτα ἐκκόψαντες ἐπιζέουσι τὸν χυλόν· ἔστι δὲ ἡ χρῆσις αὐτῆς πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ, ἐν ἀρχῇ ψυκτικοῦ ὄντος.

Περὶ Κόλλης. Κεφ. ϙά.

Κόλλα ἢν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλίστη ἐστὶν ἡ ῥοδιακὴ, ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευα-

cum melle aut cum pice illitum. laſsitudines, & coxendicum dolores eo perungi vtile eſt, cum nitro, & cyprino oleo, vice acopi.

Sarcocolla. Cap. XCIX.

Sarcocolla, lachrima eſt arboris in Perſide naſcentis, pollini thuris ſimilis, rufa, guſtu amara. Vulnera glutinat, oculorum fluxiones inhibet: emplaſtris inſeritur. Adulteratur admiſto gummi.

Glaucium. Cap. C.

Glaucium, ſuccus eſt herbæ quæ ad Hierapolim Syriæ naſcitur, foliis ferè corniculati papaueris, pinguioribus tamen, in terram ſparſis, odoris tetri, guſtus amari: tota croceo ſucco madet. Folia in olla fictili ſemifrigidis clibanis calfaciunt indigenæ, vſque dum flacceſcant, deinde contuſis ſuccum exprimunt: cuius eſt vſus ad oculorum medicamenta, vtpote cum inter initia refrigeret.

Glutinum. Cap. CI.

GLVTINVM, quod xylocollan, alij taurocollã vocãt, præſtantiſsimum Rhodiacum, quod

quod ex bubulis coriis conficitur, id candidũ est, & transluces. Nigrũ verò minus probatur. Resolutũ in aceto, impetigines lepráſq; cutis delet: ambustis igni ex aqua calida dilutũ illitúmque, puſtulas erumpere nõ patitur. vulneribus prodest, melle aut aceto madefactum.

Glutinum piſcium.

Cap. CII.

Ichthyocolla, gluten piſciũ, vẽter est piſcis cetacei. Præstat candicans, natione Ponticum, ſubaſperum, minimè ſcabrũ, & quod celerrimè liqueſcit. Vtile emplaſtris, capitis & leprarum medicaminibus, & tetanothris, quæ cutem faciei erugant, & extendunt.

Viſcum. Cap. CIII.

Viſcum optimum est recẽs, intus porraceum, extra ſulluũ, quod aſperi nihil, aut furfuroſi conceperit. Fit acinis in robore naſcentibus, buxeo fruticis folio: contuſum acinum lauãt, & poſtea in aqua decoquunt. ſunt qui commanducando ipſum efficiant. Gignitur quoq; in mâlo, pyro, & pleriſque aliis arboribus: quinetiã inuenitur in quorundam fruticũ radicibus. Emollit, diſcutit, extrahit: paro-

σκευαζομένη· ἔστι δὲ λευκὴ καὶ φλογὸς ἢ τοιαύτη· ἡ δὲ μέλαινα ἧττον. Δυνάμιν δὲ ἔχει λυθεῖσα ὄξει, λειχμῶς καὶ λέπρας παὶ ἐπιπολαίους ἀφιστάνειν. πυείκμενα τά τε οὐκ ἐᾶ φλυκταινοῦσθαι μᾶλλον ὕδατος θερμοῦ ἐνεθεῖσα καὶ κατα χριομένη. ἔστι δὲ καὶ τραυματικὴ, διαθεῖσα μέλιτι καὶ ὄξει.

Περὶ Ἰχθυοκόλλης.

Κεφ. ρβ'.

Ἡ δὲ ἰχθυόκολλα λεγομένη κοιλία ὄφεών ἐστιν ἰχθύος κητώου. διαφέρει δὲ ἡ ἐν πόντῳ γινομένη οὖσα λευκὴ, ὑποτραχυς, οὐ ῥωρώδης, τάχιστα τηκομένη ἀφιλεῖ δὲ εἰς τὰς κεφαλικὰς ἐμπλάστρους καὶ λεπτικὰς διαθέσεις, καὶ εἰς τεταίωτρα τῶν μετοσώπων.

Περὶ Ἰξοῦ. Κεφ. ργ'.

Ἰξὸς καλός ἐστιν ὁ νέος καὶ πρασίζων τῷ χρώματι κατὰ τὰ ἐντὸς, ἐκτὸς ἢ ὑποξανθος, μηδὲν ἔχων ξυλαχὺ ἢ πιτυρῶδες. γίνεται δ' ἐκ πινος καρπῶν πρεφερῶς γινομένων ἐν δρυὶ τῇ ἐχούσῃ τὰ φύλλα ὅμοια πύξῳ· κόπτεται δὲ ὁ καρπὸς, εἶτα πολύεδ), εἶτα ἐν ὕδατι ἕψεται. ἔνιοι δὲ μασσώμενοι αὐτὸν ἐξαίζουσι. γίνεται δὲ καὶ ἐκ μυλέας καὶ ἀπίου καὶ ξὺξ ἄγαν δένδρων· συείσεται δὲ καὶ πρὸς φλόζας θέρμων πυῶν. Δυνάμ) δὲ διαφορεῖν, μαλάσσειν, ὀπιασπᾶσθαι συμ-

πέπειν φύματα, παρωτίδας, καὶ τὰς ἄλλας ἀποστάσεις· μηλὶ ῥητίνῃ καὶ κηρῷ ἴσῳ, ὀπινυκτίδας τὲ ἐν σπλῆνι ἰᾶται· σὺν λιβανωτῷ δὲ ἕλκη παλαιὰ καὶ καχοήθεις ἀποστάσεις μαλάσσει· καὶ σπλῆνας τήκει σὺν ἀσβέστῳ ἢ γαγάτῃ λίθῳ ἢ ἀσίῳ ἐφεδεὶς καὶ ὀπιθεὶς. ἕλκει δὲ καὶ ὄνυχας σὺν ἀρσενικῷ ἢ σανδαράκῃ ὀπιπλασθείς· μηλὶ δὲ ἀσφάλτῳ ὀπιτείνει τὴν δύναμιν αὐτῆς.

Περὶ Ἀπαρίνης. Κεφ. ρδ'.

Ἀπαρίνη, οἱ δὲ, ἀμπελόκαρπον, οἱ δὲ, ὁμφαλόκαρπον, οἱ δὲ, φιλάνθρωπον καλοῦσιν, οἱ δὲ, ἰξόνοι, πρασχεῖς· φύλλα δὲ ὀλιγόγραμματος κυκλοτερῶς πρεικείμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῇ ἐρυθροδάνῳ· ἀνθη λευκὰ· σπέρμα σκληρὸν, λευκὸν, στρογγύλον, κοιλαινόμενον ἐν μέσου ὡς ὀμφαλός, πρασφερόμενον δὲ καὶ ἱματίοις ἢ πόα. χρῶνται δὲ αὐτῇ καὶ οἱ πειμῶντες αὐτὴ ἀθμοῦ ὀπὸ γάλακτος, πρὸς ἕλκωσιν τῶν ἐν αὐχμῷ πειχῶν. Ταύτης τὸ σπέρμα καὶ οἱ καυλοὶ καὶ τὰ φύλλα χυλοδήκτοις, φαλαγγιοδήκτοις καὶ ἐκτὰ ὀφεων· καὶ ὠτιαλγίας ἰᾶται ὁ χυλὸς ἐγχυματιζόμενος. ἡ δὲ πόα φορεῖ χειρόδας.

Περὶ Ἀλύ-

parotidàs, tubercula, cæteráſq; collectiones ad maturationem perducit: cum reſina autem, & cera pari, epinyctidas in ſplenio ſanat: vetera vlcera abſceſſusq; quos cachoëthes vocant, ex thure mollit: lienem cũ calce, gagate, aut Aſio lapide coctum & impoſitum abſumit: cũ ſandaracha, aut auripigmẽto illitum, vngues extrahit: miſtum cum calce, & vini fæce, ſuam vim intendit.

Aparine. Cap. CIIII.

Aparine ramis multis, & paruis fruticat, aſperis, quadrangulis, per interualla orbiculato foliorum ambitu, vt in rubia: flos albus: ſemen durum, rotundum, concauum, album, vmbilici figura, aſperitate veſtium tenaci. Ea paſtores coli vice vtuntur, ad eximendos è lacte pilos. Seminis, caulium, ac foliorum ſuccus, potu contra viperarum phalangiorúmque morſus auxiliatur: infuſu aurium dolori medetur.

Herba cum axungia trita ſtrumas diſcutit.

Alyſſum.

Alyssum. Cap. CV.

Alysson exiguus frutex est, vnicaulis, subasper, rotundis foliis: fructu duplicium scutorum effigie, in quo est semen, quadamtenus latũ, in montibus, & asperis locis emicat. Eius decoctum singultus sine febri, potu discutit: idẽ efficit, si quis eã aut teneat, aut odoretur: cũ melle trita, vitia cutis in facie, & lentigines emẽdat. contusa in edulio, rabiei canis mederi putatur. domibus appensa salutaris esse creditur, & hominibus atque animalibus fascini amuletum. Purpureo linteo circumligata, pecorũ morbos abigit.

Asclepias. Cap. CVI.

Asclepias ramos emittit longos: folia hederæ, longa: radices numerosas, tenues, odoratas: floris virus graue: semen securidacæ. nascitur in mõtibus. Radices ex vino potę torminibus auxiliãtur, & contra serpẽtiũ ictus. Folia aduersus vuluæ mammarúmq; vlcera, quæ cacoëthe vocant, illinuntur.

Atractylis. Cap. CVII.

Atractylis, spina est cnico similis, folia multò longiora ferens in summis virgis, magna parte nuda, asperáque, qua fœminę pro fusis vtuntur: capitula in cacumine spinis horrent: flos luteus: quibusdam in locis purpureus inuenitur: radix tenuis, superuacua. Coma, semẽ & folia cũ pipere, & vino teruntur vtilissimè cõtra scorpionũ ictus. percussos tradũt quãdiu ea teneatur herba, nullũ experiri doloré, ipsumq; deposita statim recrudescere.

Πεεὶ Αλύσου. Κεφ. ρέ.

Αλυσον φρυγανύιόν ὄ͂στιν, ὅμοιον πεαχυ, φύλλα ἔχον τρογύλα· παρὰ οἷς ὁ καρπὸς ὡς ἄπο δύσκια φιάλα, ἐν οἷς τὸ σπέρμα ὅμοιον πλατυ. φύεῖ ἐν ὀρεινοῖς καὶ πεαχέσι τόποις. Ταύτης τὸ ἀφέψημα ποθὲν, λυγμοὺς πάυει καὶ πυρετὸν λύει· καὶ κρατηθὲν ἢ ὀσφραν θὲν, τὸ αὐτὸ δρᾷ· σὺν μέλιτι δὲ λεῖον, φακοὺς καὶ ἔφηλιν ἀποκαθαίρει· δοκεῖ δὲ καὶ λύσσαι κυνὸς ἰᾶσθαι. συγκοπὲν ἐδέσματι καὶ δοθὲν, καὶ κρεμάμυρον δὲ ἐν οἰκίᾳ, ὑγιεινὸν λέγεται εἶναι καὶ ἀνθρώποις καὶ ζώοις ἀβάσκαντον. πεῖνις καὶ ἀφθὲν δὲ φοινικῷ ῥάκει, ῥεύματων νόσοις ἀπαλαύνει.

Alysson frutex est exiguus, foliis origani: caule, vt pulegij, geniculis multis intercepto, sine vmbella, tenui tamẽ in cacumine corymbo, boni odoris, & acris. Vulneribus agglutinandis recens, aut aridum cum aqua, efficaciter illinitur: sed quinto die solui debet. Ad vrinæ stillicidia ruptáque, cum vino bibitur.

Πεεὶ Ασκληπιάδος. Κεφ. ρς.

Ασκληπίας κλωνία ἀνίησι μακρά· ἐφ' ὧν φύλλα μακρὰ κισσῷ ὅμοια· ῥίζας πολλὰς καὶ λεπτὰς εὐώδης· ἄνθος βαρύοσμον· σπέρμα ὃ ὡς πελεκίνυ. φύεῖ ἐν ὄρεσι. βοσθοῦσι δὲ αἱ ῥίζαι ἐν οἴνῳ πυόμενοι, στροφμυώδεσι καὶ σπειοδήκτοις· καὶ τὰ φύλλα καταπλασθέντα, ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐν μαστοῖς καὶ μήτρας κακοηθείας.

Clinopodiũ. Cap. CIX.

Clinopodion frutex est foliis serpillo similis, furculosus, duũm dodrantũ altitudine. nascitur in petrosis. Flores, marrubij modo, ex interuallis distincti speciẽ lecti pedũ præbẽt. Bibitur herba & succi eius decoctũ, ad conuulsa, rupta, strãgurias, serpentiũ ictus: menses & partus pellit: & pensiles verrucas, quas acrochordonas vocant, eũcit,

Πεεὶ Αζακτυλίδος. Κεφ. ρζ.

Αζακτυλὶς ἄκανθά ἐστι ἐοικυῖα κνίκῳ, μακρότερα δὲ πολλῷ φύλλα ἔχουσα ἐπ' ἄκρα τῆ ῥαβδίων τὸ δὲ πλεῖον γυμνὸν πεαχὺ, ὃ͂ν καὶ αὐ γυμνώσκας χρῶντας αὐτῇ ἀβράκῃ· ἔχει δὲ καὶ* κεφάλια ἐπ' ἄκρου ἀκανθώδη· αὐθος ὠχρόν· ῥίζα δὲ λεπτὴ ἄχρηστος. ταύτης τὰ φύλλα καὶ ἡ κόμη καὶ ὁ καρπὸς λεῖα ποθέντα ζωὴ πεπέρει καὶ οἴνῳ, σπορποπλήκτοις ὠφελεῖ. ἔνιοι δ' ἰσοεσῦσι τὸν πληθύτας, ἀχειρωσ αὐ κρατοῦσι τῶν πόαν αὐωδυώδεις εἶναι. ἀποθεμύοις δὲ δηλεῖν.

Πεεὶ πολυκνήμου.

Κεφ. ρή.

Πολύκνημον θάμνος ἐστὶ φρυγανώδης, ἔχων φύλλα δειγαίνω ἐμφερῆ· ὃ κωλὸν πολυγόνατον ὥσ πορ γλήχωνος, ἐν ἔχει μυῤῥίνοις τὸ σπέρμα· ὅμοιον, μικρὰ δ' ἐπ' ἄκρῳ κόμια, θύμια μετ' εὐωδίας πνὸς δριμείας. Ποιεῖ δὲ καὶ απλανόμυρον χλωρὸν ἢ ξηρὸν μεθ' ὕδατος, πρὸς πεαύματα, κολλῶσα· δεῖ δὲ πεμπαῖον λύειν. πίνεῖ δὲ πρὸς φραγμονείαν καὶ ῥήγματα σὺν οἴνῳ.

Polycnemum.

Cap. CVIII.

Polycnemon, frutex est surculosus, foliis origani: caule, vt pulegij, geniculis multis intercepto, sine vmbella, tenui tamẽ in cacumine corymbo, boni odoris, & acris. Vulneribus agglutinandis recens, aut aridum cum aqua, efficaciter illinitur: sed quinto die solui debet. Ad vrinæ stillicidia ruptáque, cum vino bibitur.

Πεεὶ Κλινοποδίου. Κεφ. ρθ'.

Κλινοπόδιον θαμνίον ὄ͂ζὶ καὶ τοῦτο φρυγανῶδες δι σπ θαμον, φυόμυον ἐν πέτραις, ἔχον φύλλα ἐρπύλῳ παραπλήσια. καὶ τὰ ἄνθη ὅμοια ὡς κλίνης ποσὶν, ἐκ διασημάτων ἐμφερῆ πεφυτῷ. Πίνεται δὲ ἡ πόα καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῆς, πρὸς θηείων ῥήγματα καὶ σπάσματα, καὶ ῥήγματα καὶ φραγμονείαν· ἄγει καὶ ἔμμηνα, καὶ ἔμβρυα, καὶ ἀχροχορδόνας ἀπο-

eiicit, aliquod diebus potũ. aluum siſtit decoctũ ad tertias, potúmque, ſi febrim ſentiunt, ex aqua, alioquin ex vino.

Leontopetalum. Cap. CX.

Leontopetalon caulem emittit dodrantalem, aut altiorem, plurimis alis concauum, & in cacumine ſemina parua duo aut tria, in ſiliquis, ciceris modo: flores anemonæ ſimiles, punicei coloris: folia braſsicæ, ſed papaueris diuiſura: radicibus nigris, rapæ ſimilibus, ſtrumoſis. naſcitur in aruis & ſegetibus. Radix auxiliatur ſerpẽtium ictibus, ex vino pota. nec alia res celerius dolorem finit. Miſcetur iſchiadicorum clyſteribus.

Tèucrium. Cap. CXI.

Teucrion, ſiue vt aliis placet teucris, herba eſt virgæ referens effigiem, triſſaginis ſimilitudine, tenui folio, non multum à cicere alieno. hæc in Cilicia iuxta Gentiadem Ciſſadémque vbertim prouenit. Recens cum poſca, aut aridæ feruefactæ ius, potu lienem pòtenter abſumit: lienoſis cum aceto & ficis illinitur: item

ἀποβάλλῃ ἐφ' ἡμέρας πεντήκοντα. κοιλίαν τε ἴσχνει ὀπὸ ῥίζου ἐφόμενον καὶ πινόμενον, ἀπυρέτοις ἐν οἴνῳ, πυρέτοισι δὲ ἐν ὕδατος.

Περὶ Λεοντοπεταλου. Κεφ. ριε'

Λεοντοπέταλον καυλὸν ἀνίησι σπιθαμιαῖον, ἢ καὶ μείζονα, ἔχοντα μαλάχας πλείστας, ἐφ' ὧν ἄκρων λοβοὶ ὅμοιοι ἐρεβίνθοις, ἐν δὲ τούτοις σπέρμα δύο ἢ τρία ὁμοια ἀνεμώνῃ· ἄνθη φοινικᾶ, ἐοικότα αἰγὶ μύῃ· φύλλα δὲ ὅμοια κράμβῃ, ἐντετμημένα ὡς τὰ τῆς μήκωνος· ῥίζα μέλαινα ὅσον δραχμὴν, κονδύλους ἔχουσα καθάπερ κονδύλους πυρός· φύεται δ' ἐν ἀρούραις καὶ ἐν τῷ σίτῳ. ταύτης ἡ ῥίζα σὺν οἴνῳ πινομένη, βοηθεῖ ἑρπετοδήκτοις. ταχέως ἀπόνους ποιοῦσα μίσγεται δὲ καὶ εἰς τοὺς ἰσχιαδικοὺς κλυσμούς.

Περὶ Τευκρίου. Κεφ. ριδ'.

Τεύκριον, οἱ δὲ καὶ τοῦτο χαμαίδρυν καλοῦσιν, πόα ῥαδδοειδὴς ἐοικυῖα χαμαίδρυϊ, λεπτόφυλλος, ἔχουσα ἐρεβίνθῳ πεπλησίον ὅμοιον. φύεται δὲ πλεῖστον ἐν κιλικίᾳ τῇ κατὰ * χυτιάδα καὶ κιασάδα καλουμένῃ. δύναμιν δὲ ἔχει χλωρὰ μετ' ὄξυκράτου ποθεῖσα ἢ ξηρὰ ἀποζεσθεῖσα καὶ πινομένη, πλεῖα πίνειν ἰχυρῶς. καταπλάσσεται δὲ μετὰ σύκων καὶ ὄξους ὀπὸ σπλῆνα. ὀπὸ

θηριοδήκτων δὲ μετ' ὄξους μόνου χωρὶς σύκων.

Περὶ Χαμαίδρυος. Κεφ. ριε'.

Χαμαίδρις, οἱ δὲ χαμαίδρυς, ἢ λινόδρις. δύναμιν δὲ τὸ σώζειν πινόμενον ἐμφέρειαν τῷ τευκρίῳ, καὶ ταύτῃ τινὲς τεύκριον ἐκάλεσαν. φύεται ἐν τραχέσι καὶ πετρώδεσι τόποις. ἔστι δὲ θαμνίσκος σπιθαμιαῖος, φύλλα ἔχων μικρὰ τῷ σχήματι καὶ τῇ χρόᾳ δρυὶ ὅμοια, μικρά· ἄνθος ὑποπόρφυρον, μικρόν. συλλέγειν δὲ αὐτὸν δεῖ ἐγκύμονα τοῦ καρποῦ. δύναμιν δὲ ἔχει χλωρὰ ἀφεψηθεῖσα σὺν ὕδατι καὶ ποτιζομένη, βοηθεῖν σπάσμασι, βηχὶ, πλευρῖτιν ἐκπυΐουσι, δυσουρικοῖς ἐν ἀρχαῖς· ἄγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα, πλεῖα πίνει ζωὴ ὄξει πεφθεῖσα· πρὸς δὲ τὰ θηρία σὺν οἴνῳ πινομένη, καὶ καταπλασσομένη ποιεῖ. λεῖα δὲ δύναται καὶ εἰς καταπότια ἀναπλάσσεσθαι πρὸς τὰ εἰρημένα· καὶ αὐχμαθείρειν ἕλκη παλαιὰ ζωὴ μέλιτι· αἴρει δὲ ἀχλῦς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς σὺν ἐλαίῳ λεῖα ἐγχριομένη καὶ ἀλειφομένη. ἔστι δὲ θερμαντική.

Περὶ Λευκάδος. Κεφ. ριγ'.

Λευκὰς ὀρεινὴ, πλατυφυλλοτέρα τῆς ἡμέρου ὀφθῆ, δριμύτερόν τε καὶ πικρότερον ἔχουσα τὸν καρπὸν καὶ ἀστομώτερον, δρασικωτέρα μὴν τοι τυγχάνει ἡ ἡμέρου. ὀπὶ-

item ſerpentium morſibus ex aceto ſolo, ſine ficis.

Triſſago. Cap. CXII.

Chamædris Græcis, aliis chamædrops: Latinis triſſago dicitur. ſunt qui eam teucrion appellauere, propter eã quam cum teucrio ſeruat ſimilitudinem. Naſcitur in petroſis & aſperis: frutex dodrantalis, folia habens exigua, amara, effigie & diuiſura quercus: flore paruo, penè purpureo. Carpitur ſemine prægnans. Recens in aqua decocta, potu tuſsibus, indurato lieni, vrinæ difficultati, incipientibus hydropicis, auxiliatur: cit menſes: partus extrahit, lienem ex aceto pota conſumit: aduerſus ſerpentium venena ex vino, potu, illitúque efficaciſsima. Trita digeritur in paſtillos ad ſupradicta: purgat vetera vlcera, cum melle: cum oleo illita, caliginem oculorum diſcutit: natura eius eſt calfacere.

Leucas. Cap. CXIII.

Leucas montana, latioribus q̃ vrbana foliis, ſemine acriore, amariore, ori ingrato, efficacior tamen q̃ ſatiua habetur:

Vtraque ex vino cõtra animalium venena, præcipuè marinorum opitulatur.

Lychnis coronaria.
Cap. CXIIII.

Lychnis coronaria, flore est albæ violæ simili, sed purpureo quo corollæ factitantur. Contra scorpionum ictus semen in vino potum auxiliatur.

Lychnis syluestris.
Cap. CXV.

Lychnis syluestris, omnia vrbanæ similis. Bilem per aluum detrahit, semine duabus drachmis poto: ictis à scorpione subuenit. Aiunt huius herbæ appositu, scorpiones torpescere, & inertes prorsus reddi.

Lilium. Cap. CXVI.

LILIA coronamentis sedent, Liria à quibusdam vocata. E quibus vnguẽtum temperatur quod aliqui lirinum, alij susinum appellant, neruos & priuatim vuluæ duritias emolliens. Folia herbæ illita, contra serpentium ictus auxiliantur: feruefacta, ambustis proficiunt: aceto condita, vulneribus opitulantur. Succus

ὀπιπλαυόμενα ἢ ἀμφότερα ἢ πινόμενα, ἁρμόζουσι μετ' οἴνου ὑπὸ τῶν ἰοβόλων, ἢ μάλιστα τῶν θαλασσίων.

Περὶ Λυχνίδος στεφανωματικῆς. Κεφ. ριϛ'.

Λυχνὶς στεφανωματικὴ, αὕτη ὅδε ὁμοίαν λευκοΐῳ, ἐμπίπτουσιν δὲ πολλὰ μύρμηκες εἰς τὰ στέφανα. ἧς τὸ σπέρμα βοηθεῖ σὺν οἴνῳ πο θὲν σκορπιοπλήκτοις.

Περὶ Λυχνίδος ἀγρίας.
Κεφ. ριέ.

Λυχνὶς ἀγρία ὁμοία τῇ ἡμέρῳ κατὰ πάντα. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῆς ⊲ β'. πλῆθος ποθὲν ἄγει κατὰ κοιλίαν χολώδη· καὶ σκορποπλήκτοις ἁρμόζει. φασὶ δὲ καὶ τὸν σκορπίους ναρκώδεις καὶ ἀπαθεῖς γίνεσθαι παραπεθείσης αὐτοῖ πόας.

Περὶ Κείνου.
Κεφ. ριϛ'.

Κείνου βασιλικὸν, τούτου ἄνθος στεφανωμάτικόν ὅστ. καλάμυρον ὑπ' ἐνίων λείριον. ἀφ' οὗ καὶ τὸ χρῖσμα κατασκευάζεται ὅ τινες λείρινον, οἱ δὲ σούσινον καλοῦσι, μαλακτικὸν ὂν τῶν νεύρων, καὶ ἰδίως τῶν περὶ μήτραν σκληρῶν. τῆς δὲ πόας τὰ φύλλα καταπλασσόμενα, ἑρπετοδήκτοις βοηθεῖ· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ καύματα ζεσθέντα· ταριχευθέντα ϑ' ὧν ὄξει τραυματικῷ γίνεται. ὁ δὲ

χυλὸς αὐτῶν μιγεὶς ὄξει ἢ μέλιτι, ἐφεψηθεὶς τε ἐν χαλκώματι ὑγροῖς γίνεται φάρμακον πρὸς τὰ παλαιὰ ἕλκη, καὶ πρόσφατα τραύματα. ἡ δὲ ῥίζα ὀπὴ λεία σὺν ῥοδίνῳ, πυρίγματα ἰᾶται, καὶ ὑστέραν μαλάσσει καὶ ἔμμυσμα ἄγει καὶ ἕλκη ἕπουλοῖ· σὺν μέλιτι δὲ λεανθεῖσα νεύρων διακοπὰς καὶ στρέμματα ἰᾶται· ἀλφοὺς τε ἀποκαθαίρει καὶ λέπρας, καὶ φῦσας· καὶ ἀχῶρας σμήχει, τά τε πρόσωπα καθαίρει καὶ ἀρρυτίδωτα ποιεῖ· ζωὸν ὄξει δὲ λεῖα ἢ σὺν ὑοσκυάμου φύλλοις, καὶ ἀλεύρῳ πυρίνῳ, ὄρχεων φλεγμονὰς παραιτεῖται. τὸ δὲ σπέρμα ἑρπετῶν δήγμασιν ἀντιφάρμακον πόθεν· ἐρυσιπελάτων δὲ καταπλασμα σὺν οἴνῳ λεανθέντα, τό τε σπέρμα καὶ τὰ φύλλα. φασὶ δέ τινες καὶ πορφυρᾶ αὐτὴν κρίνου γίνεσθαι. ἐναρχόμενα δὲ ἡμαυοῦται ἐν τῇ συείᾳ καὶ πσιδίᾳ τῆς παμφυλίας πρὸς τὸ τῷ χρίσματος κατασκεύῃ.

Περὶ Βαλλωτῆς.
Κεφ. ριζ'.

Βαλλωτὴ ἢ μέλαν πρόσωπον· καὶ λὰς ἀνίησι τετραγώνους, μέλανας, ὑποῤῥαδίους, ἐκ μιᾶς ῥίζης πλείονας· φύλλα ϑ' πρόσωπῳ ὁμοια μείζονα ϑ' καὶ τραχύτερα καὶ δασέα διασημάτων τοῦ καυλοῦ παραπλήσια μελισσοφύλλου, δυσώδη. ὅθεν

Succus adiecto melle aut aceto, in æreo vase coquitur, conuenienti medicamento vetustati vlcerum, & ad recentia vulnera. Inassata radix & ex rosaceo trita, igni ambusta sanat, vuluam emollit, menses ciet, vlcera cicatrice obducit: cum melle detrita, neruis præcisis, luxatísque medetur: vitiligines, furfures, & lepras emendat: vlceráque in capite manantia expurgat: abstergit faciem & erugat: teritur in aceto cum hyoscyami foliis, & farina tritici, mulcendis testium inflammationibus. Semen potum morsibus serpentium aduersatur: ignibus sacris semen & folia cum vino illinuntur. Tradunt & rubra esse lilia. In Syria autem & Pisidia Paphiliæ, efficacissima vnguentis nascuntur.

Ballote. Cap. CXVII.

Balloten, nomine alio nigrũ marrubiũ vocant: caules ædit quadrangulos, nigros, subhirsutos, cõplures ex vna radice: foliis maioribus quàm marrubij, hispidis, cingentibus per interualla caulẽ, subrotundis grauiolẽtibus, apiastro proximis:

vnde aliqui apiastrum eam vocauerũt: candidi flores vniuersi verticillato ambitu caulem coronant. Vis eius efficax aduersus canis morsus, foliis ex sale illitis: feruenti cinere flaccescunt folia, vt condylomata reprimant. purgant & sordida vlcera cum melle.

Apiastrum. Cap. CXVIII.

Melissophyllon siue melittęna, id est, apiastrum, id sibi nomen vsurpauit, quoniam apes ipsa herba delectantur, cauliculi & folia ballotæ, de qua paulò antè diximus, similia essent, nisi maiora, tenuioráque, nec ita hirsuta spectarentur: citreum malum olent. Folia cũ vino pota aut illita prosunt contra ictus phalangiorum, scorpionumque: item aduersus canis morsum. Decoctum eorundem gratia, foueri prodest: desessionibus fœminarum ad ciundos mẽses conuenit, dentes eodem in dolore colluuntur, dysentericis infunditur. Fungorum strangulationibus folia, addito nitro, potu auxiliantur: torminibus & orthopnoicis, delinctu. Illita cum sale strumas discutiũt, vlcera purgant, articularios dolores illita sedant.

Marru-

ὄδεν καὶ τοῦτο μελισσόφυλλον ἐκάλεσαν· καὶ τὰ ἄνθη δὲ ἅμα πρόκειται λευκοῖς τοῖς κωμικοῖς. προχοειδῶς. Ταύτης τὰ φύλλα καταπλασσόμενα μετ' ἀλῶν, πρὸς τὰ κυνόδηκτα· μαραινόμενα δὲ ἐν θερμοποσίᾳ, κονδυλώματα σβέννυσι· ῥυπαρά τε ἕλκη σὺν μέλιτι ἀποκαθαίρει.

Περὶ Μελισσοφύλλου. Κεφ. ριή.

Μελισσόφυλλον, ὃ ἔνιοι μελίτταιναν καλοῦσι, διὰ τὸ ἥδεσθαι ταῖς πόαις ταύς μελίτταις, ἔοικε δ' ἀπὸ τῆς τὰ φύλλα καὶ τὰ κωμικά, τῇ προσειρημένῃ βοτάνῃ, μείζονα δ' ταῦτα καὶ λεπτότερα, οὐχ οὕτω δασέα· ὄζοντα δὲ κιτρομήλου. Ἁρμόζει δὲ τὰ φύλλα ποτιζόμενα σὺν οἴνῳ, καὶ καταπλασσόμενα σὺν σκορποσπλήκτοις, καὶ φαλαγγιοδήκτοις, καὶ κυνοδήκτοις. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν καὶ ταὐτὰ πιεῖν τε ἐγκαθίσματα, πρὸς ἐμμηνίας τε διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς· βοηθεῖ καὶ τοῖς ὑπὸ μυκήτων πνιγομένοις σὺν ὄξει τὰ φύλλα πινόμενα· καὶ σφακτῷ τὰ φύλλα πινόμενα· καὶ φθορυμένοις, καὶ ἐπιλεκτὸν ὀρθοπνοϊκοῖς. καταπλασσόμενα δ' σὺν ἁλσὶ, διαφορεῖ χοιράδας, καὶ ἕλκη καθαίρει, τά τε ὑπὸ τῶν ἀφρητικῶν ἀλγήματα παρεμπίπτα καταπλασσόμενα.

Περὶ

Περὶ Πεγάσου. Κεφ. ριθ'.

Πεγάσιον θάμνος ὄζῃν ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πολύκλαδος, ἀσθάσυς, λευκός, τετράγωνος τοῖς ῥάβδοις· φύλλον δὲ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ ἴσον, ἀσφόγγυλον, δασύ, ἔρισσον, πικρὸν τῇ γεύσει· ὀπὸ διασημάτων ὃ ἐπὶ τῶ κωλῶν τὸ σπέρμα· καὶ ἄνθη οἱονεὶ σπόνδυλοι βαχέα. φύεται περὶ τὰ οἰκόπεδα, καὶ ἐρείπια. Τούτου τὰ φύλλα ξηρὰ σὺν τῷ σπέρματι ἐφόλμα σὺν ὕδατι ἢ χυλιζόμενα χλωρὰ, δίδοται μετὰ μέλιτος φθισικοῖς, ἀθματικοῖς, βήσσουσιν. αὐάγει καὶ πάχος ἐν θώρακος ἱκμάδος ξηρᾶς μιγέισης. δίδοται καὶ τὰ μὴ καθαιρομένοις γυναιξὶ πρὸς ἀγωγὴν ἐμμήνων καὶ δευτέρων, καὶ δυσκούσαις, καὶ θηριοδήκτοις, καὶ τοῖς δανάσιμον πεπωκόσι· κύστει μόνον καὶ νεφρῖτις ἄδετοι. τὰ δὲ φύλλα καταπλασσόμενα σὺν μέλιτι, ῥυπαρὰ ἕλκη καὶ νομὰς ἀφίστησι, καὶ ὀδύνας πλευρῶν παραλῆπται. καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν δὲ σκευαζόμενον χύλισμα ἐνθλιβομένων τῶν φύλλων, καὶ συσφρόμενον ἐν ἠλίῳ πρὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ. ἔστ δὲ καὶ ὀξυβερκὲς σὺν οἴνῳ καὶ μέλιτι ἐγχριόμενον· ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἰκτερον διὰ τῶν ῥινῶν· ὠταλγίας τε ἀρμόζει ἐγχυματιζόμενον καθ' ἑαυτὸ καὶ μετὰ ῥοδίνου.

Περὶ Στα-

Maraubium. Cap. CXIX.

Marrubium, frutex est ab radice ramosus, candicans, subhirsutus, quadrangularibus ramis: folium pollicẽ æquat: subrotũdum, hispidum, rugosum, gustu amaro: semen in caulibus, & ex interuallis: flores verticillato ambitu asperi. Nascitur propter ædificia, ruinas, & rudera. Huius folia ficca, cum semine decocta in aqua aut viridium succus datur cum melle suspiriosis, tussientibus, & ad tabitudinem redactis. Crassam è pectore pituitam, cum ficca iri eiicit. Mulieribus à partu non purgatis datur, vt menstrua & secundas extrahat: item in difficili partu, & his qui venena hauserunt, aut à serpentibns demorsi sunt: vesicam renésque lædit. Folia cum melle illinuntur sordidis vlceribus purgandis: pterygia nomásque sistunt, laterum dolores mitigant. Succus foliis contusis expressus, & sole coactus, ad eadem pollet: cum vino & melle illitus oculorum claritatem adiuuat: naribus regium morbum expurgat: aurium doloribus conuenienter instillatur, per se aut cum rosaceo.

Stachys. Cap. CXX.

Stachys frutex est, marrubio similis, sed longior: folia ferens numerosa, hirsuta, rara, prædura, cana, odoris iucundi, & complures virgas ab radice exeuntes, marrubio candidiores: nascitur in montibus & asperis. Vim habet excalfactoriam & acrem: foliorũ decoctum potu pellit menstrua & secundas.

Phyllitis. Cap. CXXI.

Phyllitis, folia promit rumici similia, longiora, & viridiora, sena aut septena, recta, quæ parte anteriore læuia cernuntur, à tergo autem pensiles quasi vermiculos tenues ostendunt: in vmbrosis & opacis hortorum locis emicat, gustu acerbo: neque caulem, neque florem, neque semen profert. Folia in vino pota serpentium morsibus aduersantur: quadrupedibus per os infusa auxilio sunt: & si dysenteria aut resoluta aluus exarcet, potui datur.

Phalangiũ. Cap. CXXII.

Phalangiũ à quibusdam phalágites vocatur. ramuli sunt ei duo, aut tres, pluréfve, in diuersa tendẽtes: flos candidus, lilio similis, multas incisuras habẽs: semine

Περὶ Στάχυος. Κεφ. ρκ΄.

Στάχυς δάμνος ἐμφερὴς πρασίῳ, ὑπομικίστερος δὲ καὶ πλείοσα φύλλα ἀραιὰ ἔχων ὑπόδασα, σκληρὰ, ἐυώδη, λευκὰ, ῥάβδια ἢ πλείονα ἀπὸ τῆ αὐτῆ ῥίζης, λευκότερα τῶν τῆ πρασίου. φύεται ἐν ὀρεινοῖς, καὶ βαχέσι χωρίοις. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, δειμεῖαν· ὅθεν τὸ ἀπόζεμα τῶν φύλλων ἔμμηνα καὶ δεύτερα ἄγει πινόμενον.

Περὶ φυλλίπδος. Κεφ. ρκά.

Φυλλίπς φύλλα ἀνίκπιν ὅμοια λαπάθῳ, ὑπομικέστερα ἢ καὶ ὑαλέστερα σ΄. ἢ ζ΄. ὀρθὰ, λεῖα ὑπὸ τῶν ἔμπροσθεν, ὑπὸ τῶν ὄπιθεν δὲ καθάπερ σκώληκας ἔχοντα, ἀπηρτημένους, λεπτοὺς· φύεται ἐν κατασκίοις καὶ παρφυέισις, χλοῦ σαμμένῳ τρυφνῇ, οὔτε δὲ καυλὸν οὔτε καρπὸν οὔτε ἄνθος φέρει. Ταύτης τὰ φύλλα μετ' οἴνου πινόμενα, ὡς ἐρπετοδήκτοις πιεῖ· ὑπὸ τετραπόδων τε διὰ στόματος ἐγχυματισθέισα βοηθεῖ· πίνεται καὶ ὡς δυσεντερείαν καὶ διάῤῥοιαν.

Περὶ Φαλαγγίου. Κεφ. ρκβ΄.

Φαλάγγιον, οἱ δὲ φαλαγγίπον. οἱ δὲ καὶ ταύτην λευκάνθεμον καλοῦσι· κλῶνές εἰσι δύο ἢ τρεῖς ἢ πλείονες, διεζωῦντες ἀπ' ἀλλήλων· ἄνθη λευκὰ, παρπλήσια κρίνῳ, ἐντομὰς πολλὰς ἔχοντα· σπέρμα

LIBER III. 180

σπέρμα δὲ παχὺ μέλαν, ὥσπερ φακοῦ ἥμισυ, ἰσχνότερον μέν τοι πολλῷ· ῥίζιον μικρὸν, λεπτὸν, χλοερὸν ἅμα τῷ ἐλκυσθῆναι ἐκ τῆς γῆς. ὕστερον γὰρ συνέλκεται· φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ τὸ σπέρμα καὶ τὸ ἄνθος πινόμενον μετ' οἴνου, σκορπιόπλήκτοις βοηθεῖ, καὶ φαλαγγιοδήκτοις· λύει δὲ καὶ τροφοις.

Περὶ Τειφύλλου.

Κεφ. ρκγ΄.

Τείφυλλον οἱ δὲ ὀξύφυλλον, οἱ δὲ, μίνυανθὲς, οἱ δὲ ἀσφάλπον, οἱ δὲ κνίκιον καλοῦσι, δάμνος ὀζὶ πήχεως μείζων, ῥάβδους ἔχων λεπτὰς, μελαίνας, χνοώδεις, παρφυάδας ἐχούσας, ἐφ' ὧν φύλλα ὅμοια λοτῷ τῷ δένδρῳ, τρία καθ' ἑκάστην βλάστην· ὀσμὴ δὲ αὐτῶν ἄρπ μὲν φυομένων πηγάνου, ἀποξηρανθέντων δὲ ἀσφάλτου· ἄνθος δὲ ἀνίκπι πορφυροῦν· σπέρμα δὲ ὑπόπλατυ καὶ ὑπόδασυ, ἐν τῇ ἑτέρου πέρατος ὥσπερ * κεραίαν ἔχον, ῥίζα δὲ λεπτὴ, μακρὰ, * ἰουρά. Βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρμα καὶ τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕδατι πλευριτικοῖς, δυσουρούσιν. ἐπιληπτικοῖς, ἀρχομένοις ὑδρωπιᾶν, ὑστερικαῖς· ἄγει δὲ ἡ καταμήνια· δεῖ δὲ δίδοναι ϟ μὲ σπέρματος ⊀ γ΄. τ̄ δὲ φύλλων ⊀ δ΄.

ἀρήγει

semine nigro, lato, ad lenticulæ dimidiatæ figuram, multo tenuiore: radice parua, tenui, herbacei coloris, dum à terra eruitur: prouenit in collibus. Huius folia, semen, flos cũ vino pota, auxiliantur contra scorpionum phalangiorúmque ictus: tormina quoque discutiunt.

Trifoliũ. Cap. CXXIII.

Trifoliũ, Græci triphyllon, alij ocytriphyllon, alij menyanthes, alij asphaltion, vocãt. Frutex supra cubiti altitudinẽ attollitur, virgas habens tenues, iũceas & nigras, vnde ramulares enascũtur appendiculæ, in quibus terna singulis germinationibus exeũt folia, loto arbori similia: iis recẽter enatis rutę odor inest: vbi aũt adoleuerũt, bitumẽ olẽt. Florẽ ædit purpureũ. semẽ quadãten⁹ latũ, subhirsutũ, ex altera extremitate exertũ, antennæ modo corniculũ gerẽs. Radix tenuis, lõga, valida. Semẽ & folia in aqua pota pleuriticis, vrinæ difficultati, comitialib⁹, & iis qui aquę inter cutẽ prĩcipia sentiũt, fœminis quoq; vuluę vitio oppor tunis, auxiliantur: mẽses ciunt: ternæ drachmæ è semine dari debent, è foliis verò quaternæ.

Contra ſerpentium ictus trita folia, & ex aceto mulſo pota, præſidio ſunt. Tradũt aliqui, totius fruticis, radicis, foliorumq; decoctũ fotu dolores eorũ finire, quos ſerpentes percuſſerint: qua aũt aqua ſanatus quis fuerit, ſi ea quiſpiã alius foueatur, qui vlcus habuerit, perinde afficitur vt à ſerpẽte demorſus. Quidã terna folia aut ſemina in tertianis, cũ vino potui dedere: & in quartanis, quaterna, vt quæ febriũ circuitus diſcuterẽt. Radix antidotis inſeritur.

Polium. Cap. CXXIIII.

Duo genera polij: montanũ, cui theuthrio nomẽ eſt, & cuius eſt vſus. Tenuis frutex eſt, cãdidus, dodrantalis, ſemine refertus: capitulo in cacumine quãdam corymborũ ſpeciẽ præ ſe ferẽte, paruo, cano hominis capillo ſimili, grauiter olente, nõ ſine quadam ſuauitate. Alterũ fruticoſius, non vſqueadeò valẽs odore, & viribus infirmius. Potũ feruefacti ius auxiliatur ſerpentiũ ictibus, hydropicis, morbo regio: & lienoſis ex aceto: ſtomachũ malè habet: caput doloribus afficit, aluum & menſes ciet: ſubſtratũ ſuffitúmve ſerpentes abigit: illitum vulnera conglutinat.

Scor-

ἀρήγει δὲ καὶ θηριοδήκτοις τὰ φύλλα λεῖα σὺν ὀξυμέλιτι σὺν μύρτοις· ἱστοροῦσι δέ ἔνιοι ὅτι τὸ ἀφέψημα ὅλον τὸ θάμνου καὶ τῆς ῥίζης καὶ τῶν φύλλων καταπλούμενον ὅπου τῶν ἑρπετοδήκτων παραλείπεται τοὺς πόνους, ᾧ σὶ αὖ θερμανθῇ τις ὕδατι, αὖ ἕτερος ἕλκος ἔχων καταντληθῇ, τὰ αὐτὰ πάσχει τοῖς δηχθεῖσι. ποτίζουσι δέ τινες ὅτι μὺρτα τετράκις σὺν οἴνῳ τὸ τετραταῖον δ'. ὡς λύοντα τοὺς θηριόδηκτους. μίγνυται ὑ αὐτῆς ἡ ῥίζα καὶ αὐτιδότοις.

Περὶ Πολίου ὀρεινοῦ. Κεφ. ρκδ'.

Πόλιον τὸ μὲν, ἔστιν ὀρεινὸν, ὃ καὶ τεύθριον καλεῖται, οἷ καὶ ἡ χρῆσις· θαμνίον δέ ἐστι λεπτὸν, λευκὸν, πηθαμιαῖον, καρποῦ πλήρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα, βαρύοσμον μετὰ ποσῆς ὀυωδίας. Τὸ δὲ ἕτερον θαμνωδέστερον, οὐχ ἧσσον τοῦ πρώτου τῇ ὀσμῇ, καὶ δάσυτον σύτονον. Δύναται δὲ ἀυτῶν τὸ ἀπόζεμα πινόμενον, θηριοδήκτοις ἀρήγειν, ὑδρωπικοῖς, ἰκτερώδεσι, σπλενικοῖς δὲ σὺν ὄξει· ἔστι δὲ καὶ καφαλγὲς καὶ κακοστόμαχον· ἄγει δὲ καὶ κοιλίαν καὶ ἔμμηνα· ὑποστρωνύμενον δὲ καὶ θυμιώμενον, θηρία διώκει. καταπλασσόμενον τραύματα κολλᾷ.

Περὶ

Περὶ σκορδίου. Κεφ. ρκέ.

Σκόρδιον φύεται ἐν ὀρεινοῖς τόποις καὶ ἑλώδεσι, φύλλα ἔχον ἐοικότα χαμαιδρυΐ, μείζονα δὲ καὶ οὐχ οὕτως ἐντετμημένα ἢ θεριφόρειαν, ποσῆς δὲ τῇ ὀσμῇ σκορδίζοντα, συμπικὰ δὲ καὶ ἐμπικρα κατὰ τὸν γεῦσιν· καυλία δὲ τετράγωνα· ἀφ' ὧν αὖθος ὑπερυθρον. Δυνάμιν δὲ ἔχει ἡ πόα θερμαντικὴν, δουρητικὴν πεπτικὴν ὀμμάτων χλωρᾶς, λεία, καὶ ξηρὰ ἀφελομένων σὺν οἴνῳ πρὸς ἕρπητῶν δήγματα καὶ θανάσιμα· πρός τε δηγμὸν σομάχου καὶ δυσεντερείαν, καὶ δυσουρείαν < β'. σὺν ὑδρομέλιτι· καθαίρει καὶ πάχος πυῶδες ἐκ θώρακος. ποιεῖ καὶ πρὸς παλαιὰν βῆχα καὶ ῥήγματα, καὶ πάσματα σὺν καρδάμῳ καὶ μέλιτι καὶ ῥητίνῃ μιγεῖσα ξηρὰ ἐν ἀλεικτῷ· καὶ ὑποχόνδριον χρονίως φλεγμαῖνον, ἀποιεῖ δὲ καὶ πρὸς ποδάγραν μετ' ὄξους ἀρίμυος προχριόμενη, ἢ μεθ' ὕδατος καταπλασσομένη· πρόσφατα δὲ ἔμμηνα κινεῖ· καὶ τραύματα κολλᾷ· ἕλκη παλαιὰ ἀναλίπτει, καὶ ἀπουλεῖ σὺν μέλιτι· ξηρὰ δὲ ὑπερσαρκώματα πέλλει. πίνεται δὲ καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς χύλισμα πρὸς τὰ εἰρημένα πάθη. χαρακτήριστον δέ ἐστι τὸ πονητικὸν καὶ τὸ κρητικόν.

Πρὶ

Scordium. Cap. CXXV.

SCORDIVM, in montibus & paluſtribus naſcitur, foliis triſſaginis, maioribus, nõ ſic in ambitu diuiſis, aliquantum allia redolentibus, guſtu amaris & adſtringẽtibus: quadrangulis caulibus: ſubrubro flore. herba vim excalfactoriam habet: vrinam cit. Cocta recens aridáve cum vino, aduerſus venenatos ſerpentium morſus bibitur: ad ſtomachi quoque roſiones, dyſenteriam, & vrinæ difficultatem, binis drachmis cum hydromelite: craſſamen purulẽtum pectore expellit. Facit aridæ farina ad veterem tuſsim, rupta, conuulſa, ſi cum naſturtio melle & reſina miſceatur in eclegmate: inflammata modicè præcordia, cerato excepta, recreat: cum aceto acri aut aqua, podagris conueniẽter illinitur: menſes impoſita mouet: vulnera conglutinat: vetera vlcera purgat, & ex melle ad cicatricem perducit, ſicca excreſcẽtias in carne cohibet. Succus ad eadem vitia bibitur. Inter prima efficax Ponticum natione, Creticúmq;.

Tuſsilago.

Tusilago. Cap. CXXVI.

Tusilagini folia sunt maiuscula quàm hederæ, sex aut septem à radice subalbida à terra, supernè virentia, in plures angulos exeuntia: caulis palmum altus: flos luteus, vere prodit, quo vnà cum caule confestim exuitur: inde nõnulli his vacare existimauerunt. Radix tenuis est & superuacua: nascitur in amœnis & riguis. Folia ex melle trita igni sacro, & omnibus inflammationibus illitu medentur. Aridæ fumus per infundibulum hianti ore raptus, hos sanat qui sicca tusi atque orthopnœa infestantur: pectoris vomicas rumpit. Eundem effectum præbet suffita radix. Decocta in hydromelite, & pota emortuos partus eiicit.

Artemisia. Cap. CXXVII

Artemisia magna ex parte in maritimis nascitur, absinthij modo fruticosa, maioribus & pinguioribus foliis, ramisque huius quidem genera duo. vnum lætius habitiúsque, foliis virgísque latioribus. Alterum tenuius, flore paruo, tenui, candido, graueolente: æstate

Πρὶ Βηχίου. Κεφ. ρκς΄.

Βήχιον φύλλα ἔχει ὅμοια κισσῷ, μείζονα δὲ ς΄ ἢ ζ΄. ἀπὸ τῆς ῥίζης, ἐπὶ μὲν τὰ πρὸς τὰ ἄγω λευκά, ἐπὶ δὲ τὰ πρὸς τὰ κάτω χλωρὰ γωνίας πλείους ἔχοντα· καυλὸν παλαιστιαῖον· ἄνθος ὡχρὸν κατὰ τὸ ἔαρ, ὀξέως δὲ ἀποβάλλει τὸ ἄνθος καὶ τὸν καυλόν· ὅθεν τινὲς ὑπέλαβον ἄκαυλον καὶ ἀνανθῆ ὑπάρχειν τὴν πόαν. ῥίζα λεπτή, ἄχρηστος· φύεται πρὸς λιβάδας καὶ ἐνύδρους τόπους. Ταύτης τὰ φύλλα λεῖα σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα, ἐρυσιπέλατα καὶ πᾶσαν φλεγμονὴν ἰᾶται. ὑποθυμιώμενον δὲ ξηρὸν εἰς ἀποκαπνισμὸν, τὸν ὑπὸ ξηρᾶς βηχὸς καὶ ὀρθοπνοϊκοὺς καὶ ὀχλημώδους δεσμεύει, ὅταν χανόντες, ἢ κατὰ πῶμα τῷ στόματι ἐξωνται, καὶ κατὰ πῶσι· ῥήσσει δὲ καὶ τὰ ἐν θώρακι ἀποσήματα. τὸ δ' αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἡ ῥίζα ὑποθυμιωμένη. ἔμβρυόν τε τεθνηκὸς ἐκβάλλει ἐν ὑδρομέλιτι ἐφθὴ πινομένη.

Πρὶ Ἀρτεμισίας πολυκλώνου. Κεφ. ρκζ΄.

Ἀρτεμισία φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις ὡς τὸ πολὺ, πέα θαμινοφυὴς παρόμοιος ἀψινθίῳ, μείζων καὶ ἀραιοτέρα τὰ φύλλα ἔχουσα. καὶ ἡ μὲν πίπερι ἔστιν αὐτῆς ἐνύδρα ἔχουσα τὰ φύλλα πλατύτερα καὶ μαλακώτερα καὶ λεπτότερα, αἱ δὲ ταῖς ῥάβδοις. ἡ δὲ, λεπτοτέρα, αἱ δὲ μικρὰ, λεπτὰ, λευκὰ, βαρύοσμα·

μα. θέρος δὲ ἀνθεῖ. Ἔνιοι δὲ τὸ ἐν μεσογείοις λεπτόκαρφον βοτάνιον ἀπλοῦν τῷ καυλῷ, σφόδρα μικρὸν, ἄνθος πελίτνεον, κιρρόσδες τῇ χροιᾷ, λεπτὸν, καλοῦσιν ἀρτεμισίαν μονόκλωνον. ἔστι δὲ εὐωδεστέρα τῆς περὶ αὐτήν. Ἀμφότεραι θερμαίνουσι καὶ λεπτύνουσιν. ἀποζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκαθίσματα, πρὸς ἀγωγὴν ἐμμηνῴων καὶ δευτέρων καὶ ἐμφύσεων, μύσιν τε καὶ φλεγμονὴν ὑστέρας καὶ θρύψιν λίθων, καὶ ἐποχὴν ὕρεων. ἡ δὲ πόα κατὰ τῶν ὄπτεων καταπλασθεῖσα πολλὴ, ἐμμηνα κινεῖ. ὁ δὲ ἐξ αὐτῆς χυλὸς λειανθεὶς σμύρνῃ καὶ περιτεθεὶς, ἄγει ἀπὸ πυρίας ὅσα καὶ τὸ ἐγκάθισμα. καὶ ποτίζεται δὲ ἡ κόμη πρὸς ἀγωγὴν τῶν αὐτῶν, πωλίου ς΄ γ΄.

Πρὶ Ἀρτεμισίας λεπτοφύλλου. Κεφ. ρκή.

Ἀρτεμισία λεπτόφυλλος, ἣν τινες (Ἡρωΐδα) καλοῦσι, πρὸς ὀχετοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ εἰς χώρας ποιείμενος. τὸ ἄνθος οὖν αὐτῆς καὶ τὰ φύλλα πειρώμεναι σμὴν ἀποδίδωσι σαμψύχου. εἰ οὖν τις πονεῖ τὸν στόμαχον καὶ κόπτει πρὸ βοτανίου ταύτην μετ' ὄσμης μυρσαλίνου ἐλαίου καλῶς, καὶ ποιεῖ τὸν στόμαχον, θεραπεύσει). εἰ δὲ καὶ τὰ νεῦρα πονεῖ, ἢ χυλὸν ταύτης μετὰ ῥοδίνου ἐλαίου μίξας χρίει, θεραπεύσεται.

Περὶ

æstate floret. Sunt qui in mediterraneis vnicaulis nomine appellant, tenuem herbulam, simplici caule & minuto, floribus scatéte tenuibns, flauo colore: hæc iucundiorem quàm præcedens efflat odorẽ. Vtraque excalfacit, extenuat: feruefactæ conuenienter in muliebres defessus adiiciuntur, ad detrahendos menses, partus, fecundásque: item ad præclusiones vuluæ, & eiusdem inflammationes: calculos cõminuũt: remoratam vrinam cient: menses pellunt pubi illitæ. Succus vuluæ inditus ex myrrha, eadẽ quæ infesso trahit. Coma trib^{a} drachmis eorundem educendorum gratia bibitur.

Artemisia.

Cap. CXXVIII.

Habetur & Artemisiæ genus aliud, q̃ minutis foliis circa riuulos aggeréque. Item in agris frumentariis nascitur. floribus & foliis odorẽ Sampsuchi referentibus. si quis ex ea diligenter tusa cum oleo amygdalarum malagma stomacho imponat: vexationem partis eius sanabit. Neruorum dolores succo huius cum rosaceo inunctis curãtur.

Ambrosia.

Ambrosia. Cap. CXXIX.

Ambrosia pusillus frutex est, ramosus altitudine trium palmorum: foliis rutæ, circa imum caulem exiguis, cauliculi seminibus, perinde quasi racemulis grauidi, qui nunquam florem pariunt, odore vinoso, suaui: radice tenui, sesquipedali. Coronantur ea Cappadoces. Vis eius reprimere ac repellere, & illitu adstringere humores, qui in aliquam partem incumbunt.

Botrys. Cap. CXXX.

BOTRYS fruticosa herba est, lutea tota, & in multas alas sparsa: semen circa totos ramulos prouenit: folia cichorio similia: tota suauè odorem spirat: quare vestimentis interponitur: inuenitur in torrentium ripis, & conuallibus. Pota orthopnœas mulcet. Hãc Cappadoces Ambrosiam vocant, alij artemisiam.

Geranium. Cap. CXXXI.

GERANION foliis anemones, diuisuris longioribus: radice subrotunda, cum estur dulci. Quæ drachmæ pondere in vino pota, vuluæ inflationes discutit. Geranium alterum, caulibus minutis

Περὶ Ἀμβροσίας. Κεφ. ρκθ'.

Ἀμβροσία, οἱ δὲ βότρυς, οἱ δὲ βότρις ἀρτεμισία, θαμνίσκος ὀξὺ τετράθαλμος τὸ ὕψος, πολύκλαδος· φύλλα ἔχων ὡς ἡ ἐνδολῶν τῶν κομμάρεων μικρὰ ὡς πηγάνου· τοὺς δὲ κλωνία ὡς πλεῖστα μετ' ὀλίγων, ἐοικότων βοτρυδίοις μικροῖς ἀνθοῦσι, τῇ ὀσμῇ οἰνώδης, ἡδεῖα· ἡ δὲ ῥίζα λεπτή, δι' ὅλου θαμός. καλαμολέκεται δὲ ἐν καππαδοκίᾳ πρὸς σφάγους. δύναμιν ἔχει ψυκτικὴν τῶν ἐπιφερομένων καὶ ἀποπυρετικήν, καταπλασσομένην σὺν ὄξει.

Περὶ Βότρυος. Κεφ. ρλ.

Βότρυς πόα ὀξεῖα ὅλη μικίνη, θαμνοειδὴς, διακεχυμένη, πολλὰς ἔχουσα μασχάλας. τὸ δὲ σπέρμα περὶ ὅλοις τοῖς κλωνίοις περιπέφυκε· φύλλα κιχωρίῳ ἐμφερῆ, καὶ τὸ σύμπαν εὐῶδες ἰκανῶς. διὸ καὶ ἱματίοις συντίθεται. φύεται δὲ μάλιστα περὶ καρράδας καὶ χειμάρρους. δύναμιν δὲ ἔχει σὺν οἴνῳ ποτὸν μὴν ὀρθοπνοίας παρηγορεῖν, καὶ ταύτην ἀμβροσίαν καππαδόκαι καλοῦσι, τινὲς δὲ ἀρτεμισίαν.

Περὶ Γερανίου. Κεφ. ρλά.

Γεράνιον, τὸ μὲν φύλλον ἔχει ὅμοιον ἀνεμώνῃ, ἐσχισμένον, μακρότερον· ῥίζαν δὲ ὑποστρόγγυλον, γλυκεῖαν, ἐδωδιμωδίνην, ἣ τις πεφθεῖσα ἐν οἴνῳ ἄγχει· πλῆθος, ὑστέρας ἐμπνευματώσεις λύει. καλεῖται δὲ ὑπό τινων καὶ ἕτερον γεράνιον, ἔχον καυλία

λεπτὰ χλοώδη, διπήχεα· φύλλα μαλάχῃ ἐμφερῆ, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἐξοχὰς πένας ἀναντεῖς ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσιν, ἢ κυνῶν ὀδόντας. δύναμις δὲ αὐτῶν ἐν ἰατρικῇ ἡδεῖα.

Περὶ Γναφαλίου. Κεφ. ρλβ'.

Γναφάλιον, τούτοις τοῖς φύλλοις πῶς ἂν τὸ γναφάλιον χρῶν) λευκοῖς ὅμοια καὶ μαλακοῖς. ποιεῖ δὲ σὺν οἴνῳ αὐστηρῷ πρὸς ὀμφακίαν τὰ φύλλα πρὸς δυσεντερείαν.

Περὶ Τύφης. Κεφ. ρλγ'.

Τύφη, φύλλον ἀνίσου κυπαρίσσῳ ὅμοιον· καυλὸν λεῖον, ὁμαλὸν, ἐπ' ἄκρῳ πεφυκέμβουν· αὐθος πυκνὸν καὶ ἐπιπαπύμβουν, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλιον. ταύτης τὸ ἄνθος ἀναλαφὲν σέαπι παλαιῷ ὑπερεπλυμένῳ, καταγμάτα θεραπεύει. φύεται δὲ ἐν ἕλεσι καὶ ὑδρόβοις τόποις.

Περὶ Κιρκαίας. Κεφ. ρλδ'.

Κιρκαία, οἱ δὲ διρκαίαν καλοῦσι· τὰ μὲν φύλλα ἔχει σφύκῳ ὅμοια κυπαίῳ, παραφυάδας δὲ πολλάς. ἄνθη μέλανα, μικρὰ, πολλά· καρπὸν δὲ κεγχρώδη ἔν τισιν οἱονεὶ κεραΐοις· ῥίζας σπιθαμιαίας γ' ἢ δ'. λευκὰς, εὐώδεις, θερμαντικὰς, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς πετρώδεσι φύεται τόποις καὶ εὐπνοίαις εὐηλίοις. ταύτης ἡ ῥίζα ὅσον μυᾶ δ'. θλασθεῖσα καὶ βεβρεγμένη ἡμέραν

tis & pilosis sesquipedalib⁹: foliis maluæ, in summis alis sursum spectantia gruum capitula insunt, cum suis rostris, aut canini dentes. Nullius in medicina vsus.

Gnaphaliũ. Cap. CXXXII.

GNAPHALII foliis mollibus ac albis pro tomento vtuntur. Bibuntur efficaciter folia in vino austero, ad dysenteriam.

Typha. Cap. CXXXIII.

Typha folium ædit cyperidi simile: caulé album, læuẽ, æquabilem: florẽ in cacumine ambientem, dẽsum, qui in pappos soluitur, quod paniculã aliqui nominant. Huius herbæ flos, suillo adipe eloto exceptº ambustis medetur. Gignitur in palustribus & aquis stagnãtibus.

Circæa. Cap. CXXXIIII.

CIrcæa, quam & dircæam aliqui vocant, foliis est hortẽsis solani, agnatis crebris: flore nigro, pusillo, copioso: semine milij, nascente in quibusdam veluti corniculis: dodrantali radice, triplici fermè aut quadruplici, candida, odorata, excalfaciẽte. Nascitur in apricis, saxis, & vento perflatis. Radicis tusæ pondo quatuor, in sextariis tribus vini dulcis,

per

per diem & noctem maceran tur, potúque triduo vuluas expurgant. Semen in sorbitionibus datum, lacte mammas nutricum explet.

OEnanthe. Cap. CXXXV.

OENANTHE folia habet pastinacæ: florem candidum: caulem crassum, palmi altitudine: semen atriplicis: radicem magnam, in multa ro tunda capitula extuberantem: nascitur in petris. Caulis eius & folia, cum mulso vino po ta secundas eiiciunt. Radix è vino, vrinæ stillicidio conuenit.

Conyza. Cap. CXXXVI.

CONYZÆ duo genera: quæ parua vocatur, odore præstantior est: maior verò frutice altior est & foliis latioribus, graui odore. Vtriusque folia oleæ similia, hirsuta, pinguia. In maiore caulis binûm cubitorum altitudine attollitur. in minore pedem æquat. Flos fragilis, lutei coloris, subamarus qui in pappum abit: radices superuacuæ. Suffitu substratúque frutex totus serpentes fugat, culices abigit, & pulices necat. Folia conueniẽter illinuntur serpentium plagis, & tuberculis, ac vulneribꝰ.

ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν οἴνου γλυκέως κοτύλαις ς'. καὶ ποδεῖσα ἡμέρας γ'. ὑστέραν ἀποκαθαίρει· ὁ δὲ καρπὸς γάλα καταπαῦ, ἐπὶ ῥοφήμασι λαμβανόμενος.

Περὶ Οἰναύθης. Κεφ. ρλέ ς

Οἰναύθη, οἱ δὲ λεύκανθον καλοῦσιν· τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὡς σέλινος φυλλίνος. ἄνθη ὃ λευκά. καὶ καυλὸν πάχος, σπιθαμιαῖον· καρπὸν δὲ ὡς σὴν ἀβραφάξιος· ῥίζαν μεγάλην κεφαλὰς ἔχουσι πλείονας, στρογγύλας. φύεται ἐν πέτραις. ταύτης ὁ καρπὸς καὶ ὁ καυλὸς καὶ τὰ φύλλα, ποτίζεται πρὸς δευτέρων ἐκβολὴν σὺν οἴνου μέλιτι. ἡ δὲ ῥίζα σὺν οἴνῳ πρὸς φαγγραινείας ἁρμόζει.

Περὶ Κονύζης. Κεφ. ρλς'.

Κόνυζα, ἡ μὲν μικρὰ καλεῖται, ἐυωδεστέρα οὖσα, ἡ δὲ μείζων, εὐσταφύλοις ἐοικυῖα τῷ θάμνῳ καὶ τοῖς φύλλοις, πλατυτέρα καὶ βαρύοσμος. ἀμφότεραι δὲ πρόσοικοί εἰσι τοῖς φύλλοις ἐλαίᾳ. ἔστι δὲ δισσὴ καὶ ταῦτα καὶ λιπαρή· ὕψος δὲ ἡ μὲν μείζων, δύο πήχεων ἔχει, ἡ δὲ ἐλάττων ποδός· ἄγδος ψαφαρόν, μίλινον, ὑπόπικρον, ἐν παπποῦμενον· ῥίζαν δὲ ἄχρηστον. διώσει δὲ ὁ θάμνος καταφαγγυόμενος σὺν τοῖς φύλλοις καὶ θυμιώμενος, θηρία διώκει, καὶ κώνωπας ἀπελαύνει· κλείνει δὲ καὶ ψύλλας· καὶ ἀπολέπει τὰ φύλλα ὠφελίμως ἐπὶ ἕρπητα, ποδάγραν καὶ φυμάτων, καὶ

Flores

κάπων. καὶ πίνεται σὺν οἴνῳ τὸ ἄνθος καὶ τὰ φύλλα πρὸς καταμηνίων ἀγωγὴν καὶ ἐμβρύων ἐκβολήν, καὶ φαγγραίναν, καὶ στόφους καὶ ἕκτερον· μετ' ὄξους δὲ ἐπιπλασσόμενος πινόμενα ὠφελεῖ. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῆ ἐγκαθίσματι, τὰ ἐν μήτρᾳ πρήσματα πεύει. ὁ δὲ χυλὸς πρόσφατος ἐκβλωσμὸς ποιεῖ· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς ῥῖγη συγχριόμενον ἡ πόα μετ' ἐλαίου. ἡ δὲ λεπὶς καὶ κεφαλαλγίας καταπλασσομένη ἰᾶται. Γίνεται καὶ τέτον εἶδος κονύζης· ἔστι δὲ καυλῷ παχυτέρα καὶ μαλακωτέρα, τοῖς δὲ φύλλοις μείζων τῆς λεπῆς, ἐλάσσων δὲ τῷ μέζονος, ἃ λιπαρὰ, βαρυοσμοτέρα καὶ πυκνοτέρα. φύεται δὲ ἐν ἐφύδροις.

Περὶ Ἡμεροκαλλίδος.

Κεφ. ρλζ'.

Ἡμεροκαλλὶς, φύλλα ἔχει καὶ καυλὸν ὅμοια κρίνῳ, χλωρὰ δὲ ὡσεὶ πρασία. ἄνθη δὲ ἐν αὐτῷ καθ' ἑκάστην ἀπόφισιν γ'. ἢ δι'. τίνι ὅμοιον τῷ κρίνῳ ἐοικότα ὅταν ὀρέξηται χαίνειν· τίνι δὲ χρόαν ἰσχυρῶς ὠχρὰν, ῥίζαν ὁμοίαν βολβῷ συμμεγέθει, ἣ πισσὸς λεία ποδεῖσα καὶ σὺν μέλιτι ἐν ἐρίῳ πρόσθεσις πρὸς ὄφιν ὑδρωπικὸς καὶ εἰμαγικός. τὰ δὲ φύλλα λεῖα καταπλασθέντα πρὸς φλεγμονὰς μαστῶν καὶ τὰς ἐν τοῖς κατῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρὸς ὕγει καὶ

Flores & folia cũ vino ad mẽses partúsque eiiciendos bibũtur: item contra vrinæ stillicidia, arquatum morbum, & tormina: comitiales pota ex aceto adiuuant. Decoctum in desessionibꝰ medetur vuluæ malis. Impositus succus abortum facit. Ex oleo efficaciter horroribus oblinitur. Capitis dolores tenuis illita sanat. Est & tertium conyzæ genus, caule crassiore, ac molliore: foliis mediæ inter maiorem ac minorem amplitudinis, minimè autem pinguibus: multò grauioris hæc est odoris & iniucundioris, sed inefficacior. Prouenit locis non riguis.

Hemerocallis, siue lilium syluestre. Cap. CXXXVII.

HEMEROCALLIS folium & caulem habet lilij, porraceo colore: flores in caule per singulos exortus, terni aut quaterni erumpunt, lilij diuisura, quoties dehiscere cœperũt. colore perquàm pallido: radix magna est atque bulbosa: quæ pota, aut cum melle & lana in pessо apposita, aquam educit & sanguinem. Folia trita mammarum inflammationes à partu contractas, oculorúmque collectiones mitigãt.

Radi

Radix & folia igni ambustis vtiliſsimè illinuntur.

Leucoiũ, ſiue viola alba.

Cap. CXXXVIII.

Leucoion vulgaris eſt notitiæ, ſed in floribus differentia quædam: nanque aut cœrulei, aut albi, aut purpurei, aut lutei inueniuntur. Lutea verò præcipui in medicina vſus. Huiꝰ aridi flores feruefacti in deſeſſionibus, valent contra vuluæ inflammationes, & mẽſtrua expellunt: ſanãt oris vlcera, cum melle: cum cerato, rimas ſedis. Semen duũm drachmarũ ponderе ex vino potum, aut cum melle inditum, menſes, ſecundas & partus extrahit. Radices cum aceto illitæ, lienẽ reprimunt, & podagricos iuuant.

Cratæogonum.

Cap. CXXXIX.

Cratæogonum, ſiue vt aliis placet crateonõ, foliis melampyro ſimile eſt, multis calamis ex vna radice emicãtibus, multorũq; geniculorũ: ſemine milij: naſcitur magna ex parte in opacis & frutetoſis, ſũmopere acre. Traditũ eſt à quibuſdam, hoc ſi bibat ieiuno ore, ter die poſt mẽſes purgatos, tribꝰ obolis in cyatis aquæ duobꝰ mulier, κὴ καταπλάσσεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὰ φύλλα ὠφελίμως ἐπὶ τῶν πυρικαύτων.

Περὶ λευκοΐου. Κεφ. ρλή.

Λευκόϊον γνώριμόν ἐστιν, ἔστι δὲ αὐτῆς διαφορὰ ἐν τῷ ἄνθει. ἢ γὰρ λευκόν ἐστιν ἢ μίλινον ἢ κυανοῦν ἢ πορφυροῦν εὑρίσκεται. Ἐστι δὲ αὐτῶν σύγκρισιν πρὸς τὴν ἀπεικλῶ χρῆσιν τὸ μίλινον, ἃ καὶ ἄνθη ξηρὰ ἀποζεσθέντα εἰς ἑδρασίματα ποιεῖ πρὸς ταὶς ὠδὲι ὑστέραις φλεγμονὰς καὶ ἀγωγὰς ἐμμήνων· ἀναληφθέντα δὲ κηρωτῇ ῥαγάδας τὰς ἐν δακτύλῳ θεραπεύει· σὺν δὲ μέλιτι ἄφθας. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῆς σὺν οἴνῳ ποθεὶς δραχμῶν δυοῖν πλῆθος, ἢ πεσσευθεὶς σὺν μέλιτι, τὰ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἐμβρυα ἄγει. αἱ δὲ ῥίζαι καὶ ἀπλασθεῖσαι σὺν ὄξει, στέλλουσι πλινθία, καὶ ποδαγρικοὶς ὠφελοῦσι.

Περὶ Κρατωνογόνου.

Κεφ. ρλθ.

Κρατωνόγονον, οἱ δὲ κρατώνογον, φύλλα ἔχει ὅμοια τοῖς τῆς μελαμπύρου, πολείας δὲ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης φύονται βλαστοὶ γόνατα πόλλα. καρπὸν δὲ ὅμοιον κέγχρῳ. φύεται ἐν συσκιοις καὶ φρυγανώδεσιν ὡς ἐπιπολαὶ τόποις, ἰσχυρῶς δὲ ψυχρόν.

Ἰσχεῖται δὲ ὑπὸ πνιγῶν ἡ πόσις τοῦ καρποῦ γυναῖκα ἀῤῥενογονεῖν ποιεῖν, ἐάν τις μετὰ τὴν κάθαρσιν τῶν καταμηνίων πρὸ τοῦ πλησιάσαι φάσκῃ πίνειν ἡμέρας τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐλλὴν τετραβόλου μέτρῳ ὕδατος κυάθους ϛ'. ἐπὶ ἡμέρας μ'. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ πινέτω ταὶς ἴσαις ἡμέραις καὶ πλησιαζέτω.

Περὶ Φύλλεως. Κεφ. ρμ'.

Φύλλον, οἱ δὲ ἐλαιόφυλλον, οἱ δὲ βρυσνίαν καλοῦσι. φύεται ἐν πέτραις, τὸ μὲν θηλυγόνον λεπτόφυλλον, ὡσπερεὶ βρύον. ἔχον κυκλοτέρεσιν ἐλαίας τὸ φύλλον· κυκλόν λεπτόν, βραχύ· ῥίζαν μείζονα ὥσπερ μήκωνος. τὸ δὲ ἀῤῥενογόνον, τὰ μὲν ἄλλα ὅμοιον τῷ θηλυγόνῳ φέρει· ἔχει δὲ ὅμοιον αὐτῷ ἐξέλασται δὲ τὸ ἀῤῥενογόνον πεδίον, ἀῤῥενοτοκεῖν, τὸ δὲ θηλυγόνον θηλυτοκεῖν. ἰσχεῖ δὲ τούτων κεφαλαίας, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὰ τοιαῦτα μέχρι τῆς δὲι αὐτῶν ἱστορίας θεωρεῖν.

Περὶ Ὀρχέως. Κεφ. ρμά.

Ὄρχις, οἱ δὲ κυνὸς ὄρχιν καλοῦσι, φύλλα ἔχει κατὰ γῆς ἑρπυλλώδη δὲι τὸν κυνόδοντα, ἐλαίᾳ μαλακῇ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ λεῖα μακρότερα· κυκλὸν σπαδικῶς τὸ μῆκος, ἐφ' ᾧ αὔξει πορφυροειδῆ· ῥίζαν βολβοειδῆ, σπιμήκη, διπλῆν, στενὴν ὡς ἐλαίας τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κατωτέρω, καὶ τὴν μὲν, πληρη-

lier, cute conceptum quadraginta diebus, & vir modo cõſimili totidem diebꝰ ante coitum hauriat, virilis ſexus partum futurum.

Phyllum. Cap. CXL.

Phyllum, quod & elæophyllon vocatur, duũm generum eſt, quod autem thelygonum appellant, in ſaxoſis muſci modo gignitur, folio oleæ, ſed magis herbaceo: caule tenui, breui: radice exili: florem albũ profert: ſemen papaueris maiuſculũ. Sed arrhenogonũ cætera huic ſimile, ſolo fructu diſtat: habet enim racemoſum quiddã deflorentibus oleis nõ diſſimile. Arrhenogonõ potu, maſculi ſexus facere partus, vt thelygonõ fœminei, proditur. Horũ Crateuas author eſt: ſed huiuſmodi hiſtoriatenus, mihi produxiſſe viſum eſt.

Teſticulus. Cap. CXLI.

Teſticulus, quem Græci cynoſorchin vocant, foliis circa imam caulis partem in terra ſtratis, oleæ molli ſimilibus, longioribus, anguſtioribꝰ, læuibus: caule dodrantali: floribus purpureis: radice bulboſa, oblonga, oliuæ anguſta, duplici ordine: ſuperiore, quæ plenior eſt: inferiore;

quæ mollior ac rugosior. Eduntur radices coctæ, vt bulbi: ex quibus si maiorem edant viri, mares generari dicuntur: si minorem fœminæ, alterum sexum. Addunt, in Thessalia mollem mulieres in lacte caprino bibere, ad stimulandos coitus: aridam verò, ad inhibendos: & alterũ alterius potu resolui. Nascitur in petrosis & sabuletis.

Testiculus alter. Cap. CXLII.

Testiculus alio nomine serapias, Andrea authore vocatur, quoniam radix ad multa vtilis sit, foliis est porri, latioribus, oblongis, pinguibus, ex alarum sinu inflexis: caule palmeo: floribus penè purpureis: radice testiculis simili: quæ illita tumores discutit, vlcera purgat, & serpere eadem non patitur. Abolet fistulas, & illitu inflammationes lenit. Aridæ radices nomas inhibent: sanántq; putredines, & oris vlcera cacoëthe: aluum sistunt è vino potæ. De hac, eadem quæ de testiculo canis produntur.

Satyrium.

Περὶ Σατυρείου. Κεφ. ριγ'.

Σατύρειον, οἱ δὲ τείφυλλον καλοῦσιν, ἔφασαν ὡς ὅτι τῷ γλῶ φύλλα τείνα φέρῃ κεκλασμένα λαπάθῳ ἢ κρίνῳ ὅμοια ἐλάττονα μὲν τοι καὶ εὐρεῦθῆ· καυλὸν δὲ μέλανα, μακρὸν, ὡς πήχεως, ἄνθος κρινοειδὲς, λευκόν· ῥίζαν βολβοειδῆ ὅσον μῆλον, πυρρὰν, τὰ δὲ ἐντὸς λευκὴν ὡσεὶ ὠόν· γευομένῳ γλυκεῖαν καὶ εὔστομον· ταύτην δεῖ πίνειν ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ πρὸς ὀπισθότονον. καὶ εἰ βάλει γυναικὰ συνουσιάσαι, φασὶ, φαγεῖν αὐτὴν καὶ ὀρμὴν κινεῖν τῷ ἐπὶ συνουσίᾳ.

Satyrium. Cap. CXLIII.

Satyrium aliqui trifoliũ vocant, quoniã tria fert folia, ad terram infracta, rumici aut lilio similia, minora tamẽ, ac rubra: caulem cubitalẽ, nudũ: florem lilij effigie, candidum: radicem bulbosam, mâli magnitudine, fuluã, intus vt ouum, candidam, gustanti dulcem, & ori non ingratã: quam in vino nigro austero bibere conuenit, contra opisthotonum. Vtendũ ea dum concumbendi incessit cupiditas, siquidẽ ea proniores ad venerem fieri affirmãt.

Περὶ Σατυρείου ἐρυθρονίου. Κεφ. ριδ'.

Satyrium erythronium. Cap. CXLIIII.

Σατύρειον τὸν ἐρυθρόνιον, οἱ δὲ σατύριον ἐρυθραϊκὸν, ἔχει σπέρμα λινοσπέρμῳ ἐμφερὲς, μεῖζον δὲ καὶ ῥωμαλέον, καὶ στιλβον, καὶ λεῖον ὡσεὶ ἰσορρεῖται καὶ αὐτὸ συνουσίας ἐγείρειν ὡς καὶ ὁ σκίγκος. ἔστι δὲ ἡ ῥίζης αὐτῆς, ὁ μὲν φλοιὸς ὑπόχρους καὶ πυρρός· τὸ δὲ ἔνδοθεν λευκὸν, γλυκὺ μέν, εὔστομον, καὶ γλυκύ. φύεται ἐν εὐκλίοις καὶ ὀρεινοῖς τόποις. ἰσορρεῖται δὲ ὅτι καὶ εἰς θίξει πρὸς ἀφροδίσια σὺν οἴνῳ πεθεῖσα μᾶλλον.

Satyrium erythronium siue erythraicon, id est rubrum, semine lini, maiore, duro, læui, splendente: quod fertur, non secus atque scincus libidinẽ excitare. Cortice radicis gracili, rufo: intus autem album includitur, sapore dulci, non ingrato ori: in montosis & apricis enascitur. Venerem, vt produnt, si omnino manu teneatur radix, stimulat, eóque magis, si bibatur in vino.

Περὶ Ὁρμίνου ἡμέρου. Κεφ. ριε'.

Horminũ. Cap. CXLV.

ΟΡΜΙΝΟΝ ἥμερον πόα ἐστὶν ἐμφερὴς πράσῳ τοῖς φύλλοις. καυλὸς

HORMINVM HERba est, foliis marrubio similis:

caule semicubitali, quadrangulo, circa quem eminentiæ siliquis similes prodeunt, quæ ad radicem spectant, in quibus diuersum semen recluditur: siquidem in sylueſtri rotundum, fuscúmque inuenitur: in altero, nigrum & oblongũ, cuius est vsus. Ad venerem stimulandã, cum vino bibi volũt. Purgat cum melle argemas albugines, & illitũ ex aqua tumores discutit. Eo etiã extrahũtur aculei ex corpore. Idem effectus est illitæ herbæ. Sylueſtre magis viribus pollet: quare vnguentis, præsertim gleucino, permiscetur.

Securidaca. Cap. CXLVI.

Hedysaron, quod vnguẽtarij pelecium, id est securidacã vocant, frutex est, foliis ciceris: semen rufũ in siliquis fert: corniculorũ modo aduncis, quod ancipitem securim æmulatur, vnde nomen accepit amarum gustu. Stomacho vtile in potu. Additur in antidota. Cũ melle ante coitus subditum, concipiẽdi spem adimit. Nascitur in segetibus & hordeis.

Onosma. Cap. CXLVII.

Onosma, oblonga folia habet: ad similitudinem anchusæ, longitudine

κωλὸς δὲ τετράγωνος ἡμιπήχυαῖος, περὶ ὃν ἐξοχαὶ ὅμοιαι λοβοῖς ὡς ἐπὶ τῷ βίζαν νεγευκυῖαι, ἐν αἷς σπέρμα διάφορον· ὅπου μὲν τὸ ἀγρίᾳ στρογγύλον σύριπες φαιόν· ὅπι δὲ τῷ ἑτέρῳ σπίμνες, μέλαν, ἔνθα ἡ χρῆσις. δάκες δὲ καὶ μέλαν, ἔνθα ἡ χρῆσις. δάκες δὲ καὶ οἴνῳ πινόμενον, συνοισίαν παρεσμένον. ἀποκαίρῃ δὲ σὺν μέλιτι ἄγρημα, λευκώματα, καταπλασθὲν δὲ μὲθ' ὕδατος καὶ οἰδήματα διαφορεῖ, καὶ σκόλοπας ὅπαντᾶτω. καὶ ἡ πόα δὲ καταπλασθεῖσα, τὰ αὐτὰ ποιεῖ. τὸ δὲ ἄγριον ἰσχυροτέραν ἔχει τὴν δύναμιν. ὅθεν μᾶλλον καὶ συγχρίσμασι, μάλιστα δὲ τῷ γλεύκινῳ.

Περὶ Ἡδυσάρου. Κεφ. ρμς'.

Ἡδύσαρον τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλαρίᾳ ἔχων ἐρεβίνθου ὅμοια, λοβοὺς δὲ κεράτιοις ἐοικότας· ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυρρόν, ὅμοιον πελέκει ἀμφισόμῳ, ὅθεν καὶ ὀνόμασται· πικρὸν γευσαμένῳ. ὠφελεῖ δὲ καὶ σόμαχον πεθέν. μίγνυται δὲ καὶ ἀντιδότοις. σὺν μέλιτι δὲ περιτεθὲν ἐκτὸς τῆς μίξεως, ἀτόκιον εἶναι δοκεῖ. φύεται δὲ ἐν κριθαῖς καὶ πυροῖς.

Περὶ Ονόσματος. Κεφ. ρμζ'.

Ονοσμα, οἱ δὲ ὀσμάδα, οἱ δὲ φλογῖτιν, οἱ δὲ ὄνογιν καλοῦσι, τὰ δὲ φύλλα ἔχει ὅμοια τοῖς τῆς ἀγχόσης,

σης, περὶ μίκρον μελανὰ ὡς τεθαλάκτυλα τὸ μῆκος, τὸ δὲ πλάτος θαλάκτυλα, ὅπι γῆς κατεστρωμένα, ἐμφερέστατα τοῖς τῆς ἀγχόσης, ἔστι δὲ ἄκαυλος, ἄπαρπος, ἀγάνθης· ῥίζιον δὲ ὕπεστιν ὑπόμικες, ἀδένες, λεπτὸν, ἐνερευθὲς ἰσουχῖ· φύεται δὲ ἐν τραχέσι τόποις. Τούτου τὰ φύλλα ἐν οἴνῳ πεθέντα, ἔμβρυα ἄγει φασὶ δὲ ὅτι κἂν ἔγκυος ὑποβρέξῃ τὴν πᾶαν ἐκ πιεῶσκῃ.

Περὶ Νυμφαίας. Κεφ. ρμή.

Νυμφαία φύεται ἐν ἕλεσι καὶ ὕδασι σασί μοις, φύλλα δὲ ἔχει ὅμοια κιβωείῳ σμικρότερα ὃ καὶ ἐπιμηκέστερα, ποσῶς ὑπερέχοντα τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι πλείονα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥίζης· ἄνθος δὲ λευκὸν, ὅμοιον κρίνῳ, ἐπικαθήσῃ, στρογγύλον, μίλῳ παραπλήσιον τῇ περιφερείᾳ γίνεται, ἢ μήκωνος κεφαλῇ, μέλαν· ἐν ᾧ καρπὸς μέλας, πλατὺς, πυκνὸς, χυλοῦ, οὗ πάχυς, μέλας, ὅμοιος τῷ κιβωείου· ῥίζα μέλαινα, τραχεῖα, ῥοπαλοειδὴς, ἢ τις τέμνει ποθεῖσα, κοιλιακοὺς ὠφελεῖ, δυσεντερικὲς, καὶ πλήνα τήκει. καὶ αἱ στέως ἀλγήματα ἡ ῥίζα, καὶ ἁλφοὺς τὲ σὺν ὕδατι. ἀλωπεκίας σὺν πίσῃ ἐπιτιθεῖσα ἰᾶται πίγετα.

longitudine quatuor digitorum, & vnius latitudine, mollia, in terra iacentia, sine caule, sine semine, sine flore: radice nititur longa, tenui, infirma, rubescente: gignitur in asperis. Folia in vino pota partus extrahunt. Prægnans si eam supergrediatur, abortum facere dicitur.

Nymphæa. Cap. CXLVIII.

Nymphæa nascitur in paludibus & stagnantibus aquis, foliis fabæ Ægyptiæ, minoribus, & longioribus, aliis in summa aqua, aliis demersis plurib⁹ ex radice eadem prodeuntibus: flore lilio simili, albo, & in medio crocos habente: cum defloruerit, vt rotundum malum, aut papaueris caput, extuberat: nigro semine, denso & lato, lenti gustus: caulis est læuis, niger, minimè crassus, Ægyptiæ fabæ cognatus: radix nigra, scabra, clauæ similis, quæ autumno secatur. Sicca cum vino pota cœliacis, dysentericisque auxiliatur, & lienem absumit. Radix stomachi ac vesicæ doloribus illinitur, vitiligines ex aqua emendat: imposita cum pice, alopeciis medetur. Ea-

dem contra veneris insomnia bibitur, siquidem ea prorsus adimit, pota assiduè aliquot diebus, genitaléque infirmat. Idem semen potum efficit. Nymphææ nomen sibi vendicasse videtur, quoniam aquosa amet. Plurima inuenitur in Elide, in Anygro amne, & in Bœotiæ Aliarto.

Nymphæa altera.

Cap. CXLIX.

Est & altera nymphæa, cuius flos blephara dicitur, foliis antè dictæ, radice alba, scabra, flore luteo, nitente, rosæ simili. Huius semen & radix, contra fœminarũ profluuia efficaciter ex vino nigro bibuntur. Nascitur in Thessalia, amne Peneo.

Androsaces.

Cap. CL.

ANDROSACES herba est amara, tenues spargens iuncos, sine foliis, folliculos in capitulis habens: in quibus semen continetur· gignitur in Syriæ maritimis. Ea drachmis duabus in vino pota, copiosam hydropicis vrinam ciet. Idem effectus est semini poto, & herbę decocto: podagris vtiliter illinitur.

Asplenum.

πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀψῳ-
ρωγμούς, παραιτεῖται γὰρ τὴν τήκη-
ν ἀπυίαν τε ἐργάζεται αἰδοίου
πρὸς ὀλίγας ἡμέρας, εἰ τις ἐν-
δελεχῶς πίνοι. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ
καὶ τὸ σπέρμα πρὸ ἓν. δοκεῖ δὲ ἀ-
νόμως ταῖς νυμφαίαις, διὰ τὸ ἔνυ-
δρον φιλεῖν τόπον. εὑρίσκεται δὲ
πολλὴ ἐν Ἤλιδι ἐπὶ τῷ ἀνύζῃ πα-
ταμῷ, καὶ ἡ βοιωτίας ἐν ἀλιάρτῳ.

Περὶ Νυμφαίας ἄλλης.

Κεφ. ρμθ΄.

Γίνεται καὶ ἄλλη νυμφαία, ἧς
τὸ ἄνθος βλεφάρα λέγεται, φύλ-
λα ἔχουσα ὅμοια τῇ προειρημέ-
νῃ, ῥίζαν μὲν τοι λευκὴν καὶ τρα-
χεῖαν ἔχ', ἄνθος μήλινον, σίλβον,
ὅμοιον ῥόδῳ. πιεῖ δὲ ἡ ῥίζα καὶ ἡ
τὸ σπέρμα πρὸς ῥοῦν γυναικεί-
ου ἐν οἴνῳ μέλανι πινόμενον. φύε-
ται ἐν τοῖς περὶ Θετταλίαν τό-
ποις κτλ ἢ πνειὸν ποταμόν.

Περὶ Ἀνδροσάκου. Κεφ. ρ΄.

Ἀνδρόσακες γίνεται μὲν ἐν πα-
ειὰ ἐν παραθαλαττίοις τόποις,
πόα δὲ ὀλη λεπτὴ, λεπτόκαυλος,
πικρὰ, ἄφυλλος, θυλάκιον ἐπὶ τῇ
κεφαλῇ ἔχουσα περιεχτικὸν σπέρ
ματος. δύναιντ' ἂν δὲ ἔχει πο-
σα συὶ οἴνῳ < β. πλῆθος, οὖρα
πολλὰ ἐπὶ ὑδρωπικῶν ἄγειν. καὶ
τὸ ἀφέψημα ὑπὸ τῆς πόας καὶ ὁ καρ
πὸς πινόμενος, τὸ αὐτὸ ποιεῖ· κα-
ταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ποδαλ-
γικῶν ὠφελίμως.

Περὶ

Περὶ Ἀσπληΐου. Κεφ. ρνά.

Ἄσπληον, οἱ δὲ σκολοπένδριον,
οἱ δὲ, σπληΐον, οἱ δὲ ἡμιόνιον, οἱ
δὲ πτερυξ, φύλλα ἔχει σκολοπέν-
δρα τῷ ζωΐῳ ὅμοια, πλείονα
ἀπὸ μιᾶς ῥίζης φερεχόμενα.
φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ἢ
ἀπὸ κοχλάκων παλισκίοις· ἄ-
καυλα, ἀναυθῆ, ἄκαρπα, ἐντελῶς
μύα ὡς τὰ τῆς πολυποδίου, κάτω
θεν ἐπόξανθα, καὶ δασέα, ἄνωθεν
δὲ χλωρά. δύναμιν δὲ ἔχει τὰ
φύλλα ἀποζεσθέντα συὶ ὄξει καὶ
πινόμενα ἐπὶ ἡμέρας μ΄. σπλῆ-
να τήκειν· δεῖ δὲ καταπλάσσειν
καὶ τὸν σπλῆνα τοῖς φύλλοις λεί-
οις συὶ οἴνῳ. βοηθεῖ καὶ στραγγυρίᾳ
καὶ λυγμῷ, καὶ ἰκτέρῳ, καὶ λίθοις
τοῦ ἐν κύστει θρύπτει. δοκεῖ δὲ ἀ-
τοκίους εἶναι καθ' ἑαυτὸ, καὶ με-
τὰ ἡμίσους σπλῆνος φερόμενα
ἀπελήγειν δὲ νύκτος φασὶ δεῖν
αὐτὸ ἐρύσσειν ἀτόκιον.

Περὶ Ἡμιονίτιδος. Κεφ. ρνβ΄.

Ἡμιονῖτις, οἱ δὲ σπλήϊον,
φύλλον ἀγίνσιν ὅμοιον δρακον-
τείῳ, μιλιοειδὲς· ῥίζαι δὲ ὑπο-
λίγαι, λεπταὶ οὔτε δὲ κυμα-
φέρει. φύεται ἐν πετρώδεσι τό-
ποις, γεισαμβύῳ δὲ ἡ πόα συ-
πλησίον. ἡ τις συὶ ὄξει ποθεῖσα, τή-
κει σπλῆνα.

Περὶ Ἀνθυλλίδος. Κεφ. ρνγ΄.

Ἀνθυλλὶς δισσή· ἡ μὲν

Asplenum. Cap. CLI.

Asplenum, aliqui scolopendrion vocant, alij splenion, alij Hemionium, foliis est multis, scolopendræ animali similibus, ab radice vna prodeuntibus. Nascitur in parietibus, saxisq; siliceis, & opacis: nec caulem, nec florem, nec semen habet. folia filiculæ modò diuidũtur, subter flaueſcẽtia hirsutáq; supernè viridia. Vim hanc habent folia in aceto feruefacta, vt per dies quadraginta pota, lienem absumãt: quibus etiam contritis lienem ex vino illini oportet. Stranguriæ & regio morbo prodest, singultũ sedat, calculos in vesica comminuit, Cõceptum adimere creditur, per sese aut cum muli liene appensa. Tradũt noctu, silente luna, huius rei gratia effodiendã.

Hemionitis. Cap. CLII.

Hemionitis, quam aliqui splenion vocant, folium emittit dracunculi, lunæ modò incuruũ, radicibus cohæret multis, tenuibus: nunquam flores, neque semẽ, neque caulem gignit: in petrosis nascens, austero sapore. Ea ex aceto pota lienem absumit.

Antyllis. Cap. CLIII.

ANTYLLIS duplex est

quædam enim lenti simillima, foliis mollibus, rectis ramulis, palmi altitudine: radice parua, tenui. Nascitur in salsis terris, & à sole illustratis, non insulso gustu. Altera est foliis ramulisque aiugæ similis, hirsutioribus tamẽ, breuioribus, & asperioribus, flore purpureo, odoris admodum grauis: radice cichorij. Pota drachmis quatuor vrinæ difficultati, renibúsque plurimum prodest. Tritæ, vuluæ pituitas emolliũt, cum rosaceo, & lacte impositæ: vulneribus medétur. Quæ autem aiugæ similitudinem refert, præter alia, pota cum aceto mulso comitiales sanat.

Anthemis. Cap. CLIIII.

Anthemidis genera tria, tantum flore distãtia: rami dodrãtales, fruticosi, alis multis concaui: tenuibus foliolis, paruis, numerosis: rotundis capitulis: floribus in medio aureis, forin secus orbiculato ambitu cãdidis, melinis, aut purpureis, magnitudine foliorũm rutæ: nascitur in asperis, & iuxta semitas: colligitur vere. Vim habẽt radices flores & herba excalfaciẽdi, extenuãdiq; : potu, & insessione, pellũt mẽstrua, partũ, vrinam

τὸ φακῷ παραπλήσια φύλλα ἔχει καὶ κλωνία, πηθαμιῆς ὕψος, ἀρδὲ δὲ καὶ τὰ φύλλα μαλακά. ῥίζα δὲ λεπτὴ, μικρά. φύεται ἐν ὑφαλμύδεσι τόποις καὶ ξυνηλοῖσι, γινομένῳ ὕφαλμος. Ἡ δ' ἑτέρα χαμαιπίτυϊ τὰ φύλλα καὶ τὰ κλωνία ἔοικε, δασύτερα μὲν τοι καὶ βραχύτερα, καὶ τραχύτερα, τὸ δ' ἄνθος πορφυροῦν, βαρύοσμον ἰσχυρῶς· ῥίζα ὥσπερ κιχωρείου. Δύναται δὲ ἰσχυρῶς δυσουρίαν καὶ νεφριτικοῖς πινομένη βοηθεῖν, πλῆθος ⊲ δ'. ἐν μαλάσσει δὲ φλέγματα ἐν ὑστέρῃ λείαι. σωροδίνῳ καὶ γάλακτι πεσσόμενα· ἰᾶται δὲ καὶ τραύματα. ἡ δὲ τῇ χαμαιπίτυϊ ὁμοία, μᾶλλον τ' ἄλλων καὶ ἐπιληπτικοὺς ἰᾶται σὺν μέλιτι πινομένη.

Περὶ Ἀνθέμιδος. Κεφ. ργδ'.

Ἀνθεμὶς, οἱ δὲ λευκάνθεμον, οἱ δὲ ἠρίανθεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος, οἱ δὲ χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ, οἱ δὲ μελάνθεμον, οἱ δὲ χρυσοκόμιλον, οἱ δὲ καλλίανθεμον καλοῦσι· ταύτης εἴδη τρία ἄνθεμα σὺν μόνον διαφέροντα· κλῶνες σὺν θαμιαῖοι θαμνοειδεῖς, μαχόλας ἔχοντες πολλὰς, κλωναρία μικρὰ, λεπτὰ, πολλὰ, κεφάλια πρὸς φερῆ· ἔνδοθεν μὲν χρυσίζοντα ἄνθη, ἔξωθεν δὲ πρὸς λευκὰ, ἢ μήλινα ἢ πορφυρᾶ, τῇ

LIBER III. 189

μέγεθος πηχυαῖα φύλλων· φύεται δὲ ἐν τόποις τραχέσι καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς συλλέγεται δὲ ἔαρος. Δύναται δὲ ἔχουσι αἱ ῥίζαι καὶ τὰ ἄνθη καὶ ἡ βοταὶνη θρμανικὴν, λεπτυντικήν· πινόμεναι δὲ καὶ ἐγκαθιζόμεναι, καταμήνια ἄγουσι καὶ ἔμβρυα, καὶ λίθους, καὶ ἕδρα ποτίζει δὲ καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις καὶ ἐλκεσι, καὶ ἕτερον δὲ ἀποκαθαίρουσι καὶ ἡπατικοὺς ἰᾶται). καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν εἰς πυέας λαμβάνεται τὰς πρὸς κύστιν. πεπτικώτερον δὲ τοῖς λιθῶσι τὸ πόρφυραν δὲς, ὅ πρὸ τοῖς ὅλοις δεῖ μεῖζον ἰδίως ἠρίανθεμον καλούμενον. τὸ δὲ λευκάνθεμον καλούμενον ῥαπτικώτερον καὶ τὸ χρυσάνθεμον. διαπεύουσι δὲ καὶ αἰγιλώπια καταπλασσόμενα· διαμασώμενα δὲ καὶ ἄφθαν ἰῶνται. χρῶνται δέ τινες καὶ συγκλύσματι μετ' ἐλαίου, λειοτριβοῦντες αὐτὰ πρὸς αὐαισευλὴν τῶν πρὸς δικῶν πυρετῶν. ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὸ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη ἕκαστον ἀπὸ τῶν κόπτοντας ἰδία καὶ ἀναλαμβάνοντας τροχίσκους· ἡ δὲ ῥίζαν ξηραίνοντας· χρείας δὲ ἐπιμιγνύμενος, δίδοται ὁ τῆς βοτάνης μέρη β'. ὁ τὸ ἄνθος ἢ τὸ ῥίζης μέρος ἕν. ὁ τὸ δὲ ἡ βοτάνης ἕν, ἐνίοτε δὲ πλασιάζοντας παρ' ἡμέραν· πίνειν δὲ δεῖ ἐν οἰνομέλιτι κεκραμένῳ.

Περὶ Παρ-

vrinam, calculosque: aduersus inflationes, & ilei tormenta bibuntur: bilem suffusam expurgant: iocinerum vitia sanant: decocto earum vesicæ fouentur. Ex omnibus his generibus ad calculos efficacissima est, quæ florem purpureum habet, cuius amplitudo maiuscula est: hanc propriè heranthemon vocant. Ea cui leucanthemo nomen est, itẽ quæ chrysanthemon dicitur, vehementius vrinam ciunt. Ægilopiis illitæ medentur: commanducatæ vlcerum eruptiones in ore, sanant. Nonnulli in clysteribus ex oleo vtuntur, terunturque in farinam, ad abigendos febrium circuitus. Flores & folia recondi debent, & priuatim tusa, in pastillos digeri: radix quoque siccari, dumque ingruit necessitas, binæ partes herbæ dari, modo floris aut radicis pars vna, modo contrà, floris partes duæ, & herbæ vna, permutatim duplicato pondere, alternis diebus: bibere autem oportet in vino mulso, diluto.

Par-

Parthenium. Cap. CLV.

Parthenium, aliqui amaracon vocant, foliis est coriandri, tenuibus: flore per ambitum albo, intus melino, odore subuiroso, sapore amaro. Siccatũ, cum aceto mulso, aut sale potũ, non secus atq; epithymũ, & bilem & pituitã detrahit: suspiriosis prodest, & melãcholicis. Herba sine flore à calculosis, & anhelatoribus magna vtilitate bibitur. Valet decoctum ad insidendum in duritia vuluarum, & inflammationibus. Illinitur sacro igni, & collectionibus, cum flore.

Buphthalmum. Cap. CLVI.

Buphthalmon (quidam cachlam vocant) tenues emittit cauliculos, molléſq; folia fœniculi: luteum florem, anthemide maioré, oculi similitudine, vnde nomen traxit: circa oppida nascitur, & in cãpestribus: Flores cũ cerato triti, tumores duritiásque discutiunt. Aiunt epotam post exitũ à balneis, regio morbo correptis, colorem tractu temporis reddere.

Pæonia. Cap. CLVII.

Pæonia siue glycyside. Græcis aliquibus pentoboron dicitur: sunt qui idæos dactylos radicẽ

Περὶ Παρθενίου. Κεφ. ρϛ΄.

Παρθένιον, οἱ δὲ ἀμάρακον, οἱ δὲ λευκάνθεμον, φύλλα ἔχει ὅμοια κοείῳ λεπτά· ἄνθη λευκὰ κύκλῳ, τὸ δὲ μέσον μήλινον, ὀσμὴν ἔχοντος ῥωμον, τῇ δὲ γεύσει πικρίζον. Δύναται δὲ ξηρὰ ζωὰ ὀξυμέλιτι ἢ ζωὰ ἁλσὶ ποθεῖσα ὡς τὸ ὄπιον μον, φλέγμα, καὶ χολὴν ἄγειν κάτω· ἢ τὸν ἀθματικοὺς ὠφελεῖν ἢ μελαγχολικούς. ἢ πτὰ δὲ χωεὶς τοῦ ἄνθους, ὠφελίμως ἐπὶ λιθιώντων ἢ ἀθματικῶν πότῃ(ε). τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς ἐγκάθισμα ὑστέρας ἐσκληρυμμένης ἢ φλεγμαινούσης ὀξύ. καταπλάσσεται δὲ ἢ πρὸς ἐρυσιπέλατα καὶ φλεγμονὰς σὺν τοῖς ἄνθεσιν.

Περὶ Βουφθάλμου. Κεφ. ρϛ΄.

Βούφθαλμον (οἱ δὲ κάχλαν καλοῦσι) καυλία ἀνίησι τρυφερὰ, ὑπόλεπτα· φύλλα δὲ μαραθρίῳ ὁμοιότερα· ἄνθη μήλινα, μείζονα τῆς ὄψεως· ἀνθεμίδος, ὀφθαλμοειδῆ· ὅθεν καὶ ὠνόμασται· φύεται δὲ ἐν παρόδοις· καὶ περὶ τὰς πόλεις. Ταύτης τὰ ἄνθη λεῖα σὺν κηρωτῇ, οἱ δὲ ῥίμματα καὶ σκληρίας διαφορεῖ· φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ βαλανείῳ μεθ' ὃ τὸ ἐξύδατεῖν πινόμενον, εὔχρωτα τὸ ἐξύδατεῖν πινόμενον, εὔχρωτα ἂν ποιεῖ πρὸς λόγον τινὰ τοῖς ἰκτερικοῖς.

Περὶ Παιονίας. Κεφ. ρϛ΄.

Παιονία, ἢ γλυκυσίδη, οἱ δὲ πεντόβορον· οἱ δὲ ἰδαῖοι δακτύλους τῶν ῥίζαν

τῶν ῥίζαν παιονίαν καλοῦσι. καυλὸς ὀργυιαῖος. φύεται παρὰ φυάδας ἔχων πολλὰς· φύλλα δὲ ἢ μὲν ἄρρην βασιλικῇ καρύᾳ ὅμοια· ἡ δὲ θήλεια ἀπέχουσα τὰ φύλλα ὡσεὶ σμύρνιον. λοβοὺς δὲ πέντε ἀνίησιν ἐπ' ἄκρου τοῦ καυλοῦ ἀμυγδάλοις ὁμοίους· ὧν ἀνεωχθέντων εὑρίσκονται ἐρυθροὶ κόκκοι πολλοὶ, μικροὶ, ἐμφερεῖς τοῖς τῆς ροιᾶς, ἐν μέσῃ δὲ μέλανες, ἐμπόρφυρες ἓξ ἢ ἑπτά. ῥίζα δὲ τῆς μὲν ἄρρενος, περὶ δακτύλου πάχος, μῆκος ὡς σπιθαμῆς, γενομένῳ σύφακα, λευκή· ἐπὶ δὲ τῆς θηλείας παραφυάδας ὡσεὶ βαλάνους ἔχουσα ζ΄. ἢ η΄. ὡσεὶ ἀσφόδελος. Δίδοται ὁ χυλὸς ἢ ῥίζα ταῖς ἐν τόκῳ μὴ καθαιρομέναις· κινεῖ δὲ καὶ τὰ καταμήνια ἀμυγδάλου μέγεθος πινομένη· τοῖς τε κατὰ γαστέρα ὀδυνῶσι βοηθεῖ ποθεῖσα ἐν οἴνῳ. ὠφελεῖ δὲ καὶ ἰκτερικοὺς, καὶ νεφριτικοὺς, καὶ κύστιν διαῤῥοῦντας. ἐψηθεῖσα ἐν οἴνῳ καὶ πινομένη κοιλίαν ἴσχει. τοῦ δὲ καρποῦ ι΄. ἢ ιϛ΄. κόκκοι πυῤῥοὶ ποθέντες ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ, ῥοῶν ἑψηθὲν ἴσων· στομαχικοῖς τε δακνομένοις ἐδέσμασι βοηθοῦσι. καὶ ὑπὸ πόνων πινόμενοι, καὶ ἐπόμενοι ἀρχὰς λιθιάσεως παρεκτοῦσι. οἱ δὲ μέλανες καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ ἐφιδρῶν πνιγμὸν καὶ πρὸς ταῖς ὑστερικαῖς πνιγαῖς καὶ ὀ-

radicẽ pæoniam vocant. Caulis altitudine sesquipedis adolescit, comitãtibus multis stolonibus. Huius duo genera· mas, folia iuglandis habet: in fœmina verò, smyrnij more diuiduntur. Summo caule siliquas emittit, veluti græcas nuces: in quibus cùm dehiscunt, multa granula rubra, acinis punicorum similia, inueniuntur, & in medio nigra, quinque aut sex, purpurea. Radix maris (tenuis) digitali crassitudine, & palmi longitudine, gustu adstringens, alba: fœminæ radicibus ceu glandes circiter septem aut octo inhærent, vt in hastula regia. Fœminis à partu non purgatis sicca radix datur: ciet menses nucis græcæ magnitudine pota: sic ventris doloribus cum vino auxiliatur. Valet contra regium morbum, & renum, ac vesicæ dolores. Decocta in vino aluum sistit. Rubra grana rubenteis menses sistunt, decem vel duodecim pota in vino austero & nigro: stomachicis & erosionibus ea esse prodest· à pueris pota, initia calculorũ eximũt. Grana nigra auxiliatur suppressionibus nocturnis, vuluæ strangulationibus,

&

& matricis doloribus, quindecim numero pota, in aqua mulsa, aut vino. Nascitur in altissimis montibus & præruptis.

Lithospermum.

Cap. CLVIII.

Lithospermon à seminis duritia nomen accepit: foliis est oleæ lõgioribus, & latioribus, mollioribus: iacent humi, quæ ab radice exiliunt: ramulis rectis, tenuibus, firmis, crassitudine acuti iunci, lignosis, in quorum cacumine bifidi exortus, cauliculorum speciem exhibent: foliis longis, inter quæ paruum semen, rotundum, erui magnitudine, duritia lapidea. Nascitur in asperis & æditis locis. Vim hanc habet, vt semine cum vino albo poto calculos frangat, pellatque vrinam.

Phalaris. Cap. CLIX.

Phalaris cauliculos emittit zeę culmis similes, à minutis ac nullius vsus radicibus, multos, duũm palmorũ, geniculis cinctos, graciliores tamen ac dulces: semẽ cãdidũ, oblongũ, milij magnitudine. Tũditur, & in aqua aut vino succus ad vesicæ cruciatus vtilissimè bibitur. Semen cochlearis mensura potum, ad eadem efficax est.

Rubia.

καὶ ὀδυνὰς μήτρας ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ, ὅσον ἑ. κόκκοι πινόμενοι, πτιοῦσι. *

Περὶ Λιθοσπέρμου.

Κεφ. ργή.

Λιθόσπερμον, οἱ δὲ ἀγχόνιχον, οἱ δὲ ἐξόνυχον, οἱ δὲ ἡρακλεωτικόν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τὸ σπέρμα ἰσχυόν. ὅθεν καὶ λιθόσπερμον ὠνόμασται. φύλλα ἔχει ὁμοια ἐλαίας, μακρότερα δὲ καὶ πλατύτερα, καὶ μαλακώτερα, καὶ τὰ ὠφελοῦντα πυθμένα ὑπὸ γῆς κείμενα· κλωνία δὲ ὀρθὰ, λεπτὰ, πάχος ὀξυδόρκου, στερεὰ, ξυλώδη, ὑπὸ δὲ τῶν ἄκρων αὐτῶν διῆκλος ἔκφυσις, καυλοειδὴς, ἔχουσα φύλλα μακρὰ παρ' οἷς σπέρμα λιθῶδες, στρογγύλον, μικρὸν, ὀρόβῳ ἴσον. φύεται ἐν τραχέσι τόποις καὶ ὑψηλοῖς. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ σπέρμα μετ' οἴνου λευκοῦ πινόμενον, λίθους ῥηγνύειν καὶ οὖρα ἄγειν.

Περὶ φαλάριδος. Κεφ. ργθ'.

Φάλαρις, καυλία ἀνίησιν ἓκ ῥιζῶν λεπτῶν καὶ ἀχρήστων πολλὰ, διπάλαισα γονατώδη καλάμοις, ἐοικότα τοῖς τῆς ζέας· σπέρμα δὲ, ἐοικὸτα τοῖς τῆς ἔτεσι μέγεθος κέγχρῳ λευκὸν ὑπέμικες. Δύναμιν δὲ ἔχει κοπτομένη ἢ πέσσει καὶ χυλιζομένη διὰ ὕδατος ἢ οἴνου, πρὸς τὰ τῆς κύστεως ἀλγήματα ποιεῖν πινομένη. καὶ τὸ σπέρματος δὲ μετὰ κοχλαρίου ὕδατος πλῆθος πινόμενον πρὸς τὰ αὐλὰ ποιεῖ.

Περὶ Ερυ-

Περὶ Ερυθροδάνου. Κεφ. ρξ'.

Ερυθρόδανον, ἢ ἐρευθόδανον, ἔνιοι δὲ τευθρίον καλοῦσι, ῥίζα δὲ ἔστιν ἐρυθρὰ βαφική· ἡ μὲν τις ἀγρία· ἡ δὲ ἀπαρτὴ, ὡς ἐν Θηβαΐδι καὶ τὴ γαλλικαίας, καὶ βαβυλωνίαν τὴ ἰταλίας, καὶ ἐν κηπεία μεταξὺ τῶν ἐλαιῶν ἀπειρόμενον ὥσπερ ἐν τῷ ἀρούραις. ὠφελεῖ μὲν ὃ ἀπειρεῖ, διὰ τὸ γίνεσθαι ἐν πύτυι πλείσιν ἀφέσεσιν. εἰσὶ δὲ αὐτῆς οἱ καυλοὶ τετράγωνοι, μακροὶ, βαχεῖς, ὅμοιοι τοῖς τῆς ἀπαείνης, καὶ πάντα δὲ μείζονες καὶ βαμαλεώτεροι ἔχοντες ἐν διασημάτων τὸ φύλλα καθ' ἕκαστον γόνυ, ὥσπερ ἀστέρας εἰς κύκλον ἀφεκείμενα. καρπὸν στρογγύλον, τὰ ἀφῶτα χλωρὸν, εἶτα ἐρυθρὸν, εἶτα πεπυρωμένον μέλανα, ῥίζα λεπτὴ, μακρὰ, ἐρυθρὰ, διουρητικὴ· ὅθεν ἰκτερικοῖς μετὰ μελικρᾶτος πινομένη βοηθεῖ, ἰσχαδικοῖς τε καὶ παραλελυμένοις· ἄγει δὲ καὶ αἷμα, λούεσθαι μὴ τοι δεῖ καθ' ἡμέραν τὸν πίνοντας. καὶ ὀφθαλμῶν τῶν καινουμένων τὴ διαφοραῖ· ἀνειροδύκτοις τε βοηθεῖ ὁ χυλὸς μετὰ τῶν φύλλων πόδεις. ὁ δὲ καρπὸς μετ' ὀξυμέλιτος πινόμενος, σπλῆνα πήκει. φθείσει δὲ ἡ ῥίζα, ἕλκεα καὶ ἐμπύησιν καὶ ἀλφοὺς λευκοὺς μετ' ὄξους καταπλασσομένη.

Περὶ Λογ-

Rubia. Cap. CLX.

Erythrodanum radix rubra est, qua tinguntur lanæ. Vna sponte prouenit, altera seritur vt in Thebana Galliæ, & Rauenna Italiæ: in Caria inter oleas, vt in aruis, solo creditur. hanc non sine quæstu ferunt: nanque maximum ex ea sentiunt prouentum. Asperi caules & quadranguli, longi, aparinæ non dissimiles, robustiores, & multò prorsus maiores: foliis per interualla certa circus articulos, stellatim decussatis. Semẽ eius rotundum, inter initia viride, mox rubrũ, postea cum ematuruit, nigrũ: radix tenuis, longa, rubra. Vrinam ciet: qua de causa regio morbo opitulatur, pota cum aqua mulsa: item ischiadicis, & resolutis. Crassum, copiosamque vrinam pellit, nõnunquam & sanguinem: bibentes tamen quotidie lauari oportet, & excrementorum quæ redduntur differẽtiam spectare. Aduersus serpentium morsus, ramulos cum foliis, vino bibere prodest. Semẽ ex aceto potum, lienem absumit. Impositа radix trahit partus, mẽses, secundásque. Albæ vitiligini, illita ex aceto medetur.

Lon-

Lonchitis. Cap. CLXI.

Lonchitis folia habet porri, latiora, rubentia, plurima, ad radicem circumfracta, veluti in terram procumbentia, pauca in caule, in quo flores, ceu galericuli, hiantibus comicis personis similes, nigri, & è rictu albam exerentes velut linguam, quæ ad labrum inferius spectet: semen inuolucris clausum lanceæ simile, triangulum: vnde sibi cognomentum arrogauit: radix dauci. Nascitur in sitientibus, & asperis. Radix ex vino pota vrinam ciet.

Lonchitis altera. Cap. CLXII.

Altera est lonchitis, quam aliqui asperã lonchitin dicũt: folia scolopẽdrij emittit, sed aspe riora maioráque, ac multò magis diuisa. Vulneribus mirũ in modũ prodest, in eísq; inflammationes excitari non patitur. Pota ex aceto lienẽ absumit.

Althæa. Cap. CLXIII.

Althæa, quam alij ibiscũ vocãt, in syluestrium maluarum genere est, cui folia vt cyclamino, rotunda, lanugine canescunt: flore rosaceo: bicubitali caule: radice lenta, intus alba. Althæa appellatur, quòd inter

Περὶ Λογχίτιδος. Κεφ. ρξέ.

Λογχῖτις φύλλα ἔχει παρόμοια κάρτα ὅμοια, πλατύτερα δὲ καὶ πλείονα πολλῆς, πρὸς τὴν ῥίζαν προσπεπλωμένα ὡς ὑπὲρ τὴν γῆν, ἔχει δὲ καὶ περὶ τὸν καυλὸν ὀλίγα, ἐφ' οὗ αὖθι ὅμοια φυλλίσκοις, τῷ τύπῳ δὲ κωμικοῖς προσωπείοις κεχωνύσι, μέλανα μὲν, λευκὸν δέ τι ἄπωθεν αὐτῶν ἐξέχει ἀπὸ τοῦ χάσματος πρὸς τὸ κάτω χεῖλος, ὥσπερ γλωσσάριον· τὸ σπέρμα ὅμοιον λόγχῃ, τρίγωνον ἐστὶ πρὸς καρπόις· ὅθεν καὶ τῆς συνωνυμίας ἠξιώθη· ῥίζα δὲ ἐμοία δαύκῳ. φύεται ἐν τραχέσι καὶ ἀνίκμοις τόποις. ταύτης ἡ ῥίζα διουρητικὴ πινομένη σὺν οἴνῳ.

Περὶ Ἑτέρας λογχίτιδος. Κεφ. ρξϛ'.

Λογχῖτις ἑτέρα, ἣν δὲ λογχῖτιν τραχεῖαν, φύλλα ἀγίνου ὅμοια σκολοπενδρείῳ, τραχύτερα δὲ καὶ μείζονα, καὶ μᾶλλον ἐρισμένα. Δυνάμιν δὲ ἔχει παραπλησίαν, ἀφλέγμαντον· τήκει δὲ καὶ κνῆ, ἀφλέγμαντον· ὄξεσι πινομένη.

Περὶ Ἀλθαίας. Κεφ. ρξζ'.

Ἀλθαία, ἔνιοι δὲ ἰβίσκον καλοῦσι, μαλάχης ἐστὶν ἀγρίας εἶδος, φύλλα περιφερῆ ὥσπερ κυκλάμινος, ἔγχροα· ἔχει δὲ αὐθος ῥοδοειδές· καυλὸν δίπηχυν, ῥίζαν δὲ γλίσχρον, λευκὴν ἔνδοθεν. Ὠνόμασται δὲ ἡ ἀλθαία διὰ τὸ πλυαλ-

πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς. ἑψηθεῖσα γὰρ ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ, καὶ καθ' ἑαυτὴν πεθεῖσα ποιεῖ πρὸς βαύματα, παρωτίδας χοιράδας, ἀποσήματα, μασθοὺς φλεγμαίνοντας, δακτυλίων θλάσματα, ἐμφυσήματα, σπασμοὺς νεύρων· διαφορεῖ τε καὶ σκληρύνει, ἢ ῥήγνυσι καὶ ἕλκος ἐπουλεῖ. συμμαλαχθεῖσα δὲ ἐφθὴ ὡς εἴρηται σὺν ὑείνῳ ἢ χηνείῳ ἢ τερεβινθίνῃ, πρὸς ὑστέρας φλεγμονὰς καὶ οὔσεις ἐν περιθέματι ποιεῖ. καὶ τὸ ἀφέψημα δι' αὐτῆς τὸ αὐτὸ ποιεῖ, ἄλγος καὶ τὰ καλούμενα λόχια. τὸ δὲ τῆς ῥίζης ἀφέψημα σὺν οἴνῳ πινόμενον, ὠφελεῖ δυσουρωῦντας, λιθιῶντας ὠμότητας, δυσεντερικοὺς, ἰσχιαδικοὺς, τρωμώδεις, ῥηγματίας· καὶ πόνους ὀδόντων παύει σὺν ὄξει ἀφεψηθεῖσα καὶ διακλυζομένη. ὁ δὲ καρπὸς χλωρός τε καὶ ξηρὸς λεῖος καταχρισθεὶς σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ, σμηκτικός ἐστιν ἀλφῶν· μετ' ὀξελαίου δὲ συγχριόμενος, φυλακτικός ἐστιν ἰοβόλων. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς δυσεντερείας καὶ αἵματος ἀναγωγὰς καὶ διάῤῥοιαν. τὸ δὲ ἄνθος, καὶ πρὸς μελιτῶν καὶ τῶν λεπρῶν ὠφέλιμον πληγὰς πάντων, ἐν ὀξυκεράτῳ ἢ οἴνῳ πεθέν. καὶ τὰ φύλλα δὲ μετ' ὀλίγου ἁλὸς καταπλάσσεται ὑπὲρ τῶν σπλάγχνων καὶ ὑπὸ

inter primas sit vtilis, & pluribus polleat remediis. Decocta enim in vino aut aqua mulsa, & per se cum imponitur tusa, efficax est cõtra vulnera: item ad strumas, parotidas, abscessus, mãmarum inflãmationes, fracta sedis, inflationes, neruorũ rigores: siquidem discutit, & excoquit, rumpit, & ad cicatricem perducit. Cocta, vt dictũ est, adiecto suillo adipe, aut anserino, terebinthináve, vt malagmatis lẽtor fiat, facit ad vluuæ inflãmationes, præclusionésq; in pessis subdita. Decoctum eodẽ fungitur munere: onera uuluæ, reliquiásq; à partu extrahit. decoctæ succus ex vino potus, succurrit vrinæ difficultati, calculosorũ cruditatibus, dysentericis, ischiadicis, tremulis, ruptis: dentiũ mulcet dolorem, cum aceto decocta colluto inde ore. Viride semen siccúmq; tritum, vitiligines in sole perunctas emendat: eodẽ cum oleo & aceto perunctis, à venenatis non feriuntur. Valet cõtra dysenteriã, & sanguinis reiectiones, aluíq; profluuiũ. In posca aut vino decoctũ bibitur, cõtra omnes vesparũ, apũ, similiumq; aculeatos ictus. Folia cũ olei momẽto, morsibus,

& igni ambustis illinũtur. Constat aquam, trita radice addita, sub diuo addensari.

Alcea. Cap. CLXIIII.

Alcea sylvestrium maluarum generi assignatur: folia habet diuisa, verbenacæ proxima, caules treis aut quatuor, cortice cănabino vestitos: florem rosæ, paruum: radices albas, latas, quinque aut sex, cum plurimum cubitales: quæ cum vino aut aqua potæ, dysentericis ruptísque medentur.

Cannabis. Cap. CLXV.

Cannabis satiua planta magni in vita vsus ad robustissimos funes factitandos: foliis fraxini, graui odore: caulibus proceris, inanibus: semine rotundo, quod largiore cibo genituram extinguit. Succus ex ea recẽte, conuenienter auriũ doloribꝰ instillatur.

Cannabis sylvestris. Cap. CLXVI.

Sylvestris cannabis virgas fert althææ similes, minores, nigriores, & asperiores, cubiti altitudinem æquantes: folio satiuæ, nigriore & asperiore: flore lychnidis, subrubro: semine & radice althææ. Decocta radix, illitu inflãmationes mulcet, tumores discutit, tofos articulorum dissipat. Huius cortex torquendis funibus accommodatus.

Anagyris. Cap. CLXVII.

Anagyris frutex est arboris instar, perquàm grauis odore: foliis agni, virgísque: flore brassicæ: semen in siliquis non breuibus gignit, subrotundum, firmum, versicolori facie, simile renibus, quod durescit vna matureſcente. Tenera folia trita tumores illitu reprimunt. si partus hæreat, & secũdæ mensesque morẽtur, dragmæ pondere bibuntur in passo: sic & suspiriosis dantur, & contra capitis dolores in vino: Difficulter parientibus adalligãtur, ita vt à partu statim auferantur. Radicis cortex concoquendis discutiendísque adhibetur. Semen commanducatum vomitiones vehementer ciet.

Cepæa. Cap. CLXVIII.

Cepæa portulacę similis est, sed nigriora habet folia, & radicem tenuem. Folia in vino pota, vrinæ stillicidio, & vesicæ scabie laborantibus, opitulantur: maximè id præstat, si cum decocto radicum asparagi

gi eius quem myacāthon, hoc est corrudam vocant, bibatur.

Alisma. Cap. CLXIX.

Alisma, alij damasonion appellant: folia ei plantaginis: nisi angustiora essent, lacinioſa, conuexáque in terram: caule simplici, tenui, cubito altiore: capitibus thyrſi: flore tenui, candido, pallescēte: radicibus tenuibus, vt veratri nigri, acribus, odoratis, modicè pinguibus: aquoſos amat tractus. Radix, ſi drachma vna aut altera bibatur, his conuenit, qui leporem marinum deuorarunt, aut à rubetis ranis demorſi ſunt, aut opium hauſerunt: tor minibus atque dyſenteriæ, per ſe, aut cum pari modo ſeminis dauci, potui datur. Conuulſis, & contra vitia vuluæ prodeſt. Herba ſiſtit aluum, menſtrua pellit, tumores illita mitigat.

Onobrychis. Cap. CLXX.

Onobrychis, folia habet lentis, longiora paulò: caulem dodrantalem: florem puniceum: radicem paruā: naſcitur in vliginoſis & incultis. Herba ſuapte vi, ſi trita illinatur, tubercula diſſipat: cum vino pota, ſtranguriās ſanat: illita ex oleo, ſudores mouet.

Hypericum. Cap. CLXXI.

Hypericū, alij androſæmon, alij corion, alij chamæpityn appellant, quoniam ſemen odore reſinam imitatur: ſurculaceo frutice, dodrantali, ſubrubro, folio rutæ: flore luteo, qui digitis tritus ſanguineum ſuccum remittit, qua ex cauſa androſæmon cognominatur: ſubhirſuta ſiliqua, & in rotundo oblonga, hordei magnitudine: ſemine intus nigro, reſinoſi odoris: gignitur locis cultis & aſperis. Vrinam cit, menſtrua pellit appoſitum: tertianis, quartanísque cum vino potum liberat. Semen quadraginta diebus hauſtum, iſchiadicis medetur. Folia cum ſemine illita, ambuſta ſanant.

Aſcyron. Cap. CLXXII.

ASCYRON ſiue aſcyroides, hyperici genus eſt, magnitudine diſtans, fruticoſius, maiores habens ramos, ſurculoſiores, rubentésque: folia tenuia: flores luteos, & fructum reſinoſum, hyperico nō abſimilem: cuius attritu digiti ferè cruentantur, qua de cauſa androſæmon vocauere. Vſus ſeminis ad iſchiadicos, potum in hydromelitis ſextario:

nam

nam bilioſa recremẽta ampliſſimè detrahit: ſed aſsiduè dare oportet, donec ſanitati reſtituantur. Illinitur & ambuſtis efficaciter.

Androſæmum.

Cap. CLXXIII.

Androſæmon ab hyperico, aſcyróque differt, quòd fruticet ramulis ſurculoſis, ac tenuibus: rubẽtibus virgis: & foliis rutæ, triplo aut quadruplo maioribus, quę trita vinoſo ſucco manant: complureis alas habet in cacumine, vtrinque expanſas, pinnatasq;: circa quas, flores puſilli, lutei: & in calyculis ſemẽ papaueris nigri, inſigne lineis. Huius comæ tritæ reſinoſum odorem reddũt. Semen tritum drachmis duabus potum, bilioſa alui excremẽta pellit: iſchiadicis maximè medetur: ſed à purgatione aquam exorbere oportet. Herba ambuſtis illita medetur, vulneribus ſanguinem cohibet.

Coris. Cap. CLXXIIII.

Coris, quod aliqui hypericon vocant, frutex eſt folio ericæ, rubro, pinguiore, ac minore, non altior dodrante, ſuauis, odoratus, acris. Potum ſemen menſes trahit, & vrinas: contra

ἄγει γὰρ χολώδη κόπρια πολλὰ. σωεχῶς δὲ δεδόναι χρὴ ἄχρις ἂν ὑγιαθῶσι. ποιεῖ δὲ πρὸς πυρέκτα ὄπιπλαθείς.

Περὶ Ανδροσάμου.

Κεφ. ρογ.

Ανδρόσαμον, οἱ δὲ διονισιάδα, οἱ δέ τινες τοῦτο ἄσκυρον καλοῦσι, διαφέρει δὲ τῆς ὑπερικοῦ καὶ τῆς ἀσκύρου θάμνος ὢν λεπτόκλαδος, φυγανώδης· πεφοινιγμένος τὰ βλαστία· φύλλα τετραπλάσιονα ἢ τετραπλάσιονα τῆς πηγάνου, ἃ διαφέρεται οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι· μεγάλας δ' ἔχει πλείοις ἐπ' ἄκρῳ τετρασωμφώλους, ὧδε ἂν αὐθήλια μικρὰ, μύλινα· καρπὸς ἐν κάλυκι, ὅμοιος τῷ τῆς μελαίνης μήκωνος, οἱονεὶ καὶ τὸ τῆς μελαίνης μήκωνος, οἱονεὶ καὶ τὸ τάγεναφος. αὐξάτειφθεῖσα δὲ ἡ κόμη, ῥιπτικώδη ὀσμὴν ἀποδίδωσι. Καὶ τούτου ὁ καρπὸς λεῖος δυοῖν κόκκοιν ποθεὶς, ἄγει χολώδη κόπρια· θεραπεύει δὲ μάλιστα ἰσχιάδας· δεῖ δὲ μετὰ τὴν καθαρσιν ὕδατος ὑποῤῥοφεῖν. καὶ πυρέκτα δὲ ἡ πόα καταπλαθεῖσα ἰᾶται. καὶ αἷμα ἐπέχει.

Περὶ Κόρεως. Κεφ. ροδ'.

Κόρεις, οἱ δὲ τοῦτο ὑπερικὸν καλοῦσι, φύλλον ἔχει παραπλήσιον τῆς ἐρείκης, μικρότερον δὲ καὶ παρώτερον καὶ ἐρυθρὸν, θάμνος δ' ἐστὶ σπιθαμιαῖος, εὔοσμος, δριμὺς καὶ ὑγρός. Τούτου ὁ καρπὸς πινόμενος, οὖρα καὶ καταμήνια ἄγει.

βοηθεῖ καὶ φαλαγγιοδήκτοις, ἰσχιαδικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς σὺν οἴνῳ πινόμενος· πρὸς δὲ βῆχα σὺν πεπέρει, ὀπὶ δὲ ὀπισθοτονικῶν καὶ σύγχισμά ἐστι σὺν ἐλαίῳ ἀφόδιον.*

Περὶ Χαμαιπίτυος.

Κεφ. ροέ.

Χαμαιπίτυς, ἣν οἱ ἐν πόντῳ ὀλόκυρον καλοῦσι, ἀδιάγνωστον ἰωνίαν. ἔστι δὲ εὐβοτὰ σδηρῖτιν, πόα ἕρπουσα ὑπὸ γῆς ὑπόκωμος· φύλλα δ' ἔχει ὅμοια ἀειζώῳ μικρῷ, λεπτότερα δὲ πολλῷ καὶ λιπαρώτερα καὶ δασέα, πυκνὰ ὧδε τὸν κλάδον, ὅσμὴν ἔχοντα πίτυος, αὐθη λεπτὰ μύλινα, ἢ λευκά· ῥίζαν δ' ὡς κιχώρειν. Ταύτης τὰ φύλλα πινόμενα μεθ' οἴνου ὀπὶ ἡμέρας ζ'. ἕκτερον θεραπεύει ὀπὶ δὲ μ'. ἰσχιάδα θεραπεύει μεθ' ὑδρομέλιτος πινόμενα· δίδοται καὶ ὑπατικοῖς καὶ δυσεντερικοῖς καὶ νεφριτικοῖς ἰδίως, ἀρμόζοντα καὶ γυροφλεβικοῖς. χρῶνται δ' αὐτῇ καὶ οἱ ἐν Ηρακλείᾳ τῇ ποντικῇ, ὡς ἀντιδότῳ πρὸς ἀκόνιτον. ποτίσαντες τὸ ἀφέψημα. καταπλάσσουσι δὲ πρὸς τὰ προσφυόμενα μετὰ φλεγμονῆς δεδευμένῳ τῷ ἀφεψήματι τῆς πόας. λεανθεῖσα δὲ σὺν σύκοις καὶ αὐτὴ καταποτίου δίδο-

μένη,

cõtra phalangiorũ morſus, iſchiadicos, & opiſthotonicos ex vino potũ auxilio eſt: horroribus ex pipere, ſed opiſthotonicis ex oleo, aptiſsimè illinitur. Radix vino decocta potáque, defectis opem ferre creditur, ſed laborantẽ inter potandũ quamoptimè cooperiri licet: ſiquidem corpus totũ deſudabit, ex qua repriſtinã agilitatem recuperabit.

Aiuga, ſiue chamæpitys.

Cap. CLXV.

AIVGA herba in terra repens: incuruæ ſimilis: foliis ſemperuiui minoris, multò tenuioribus, hirſutis & pinguioribus, circum ramos denſis, odore pinus: flore tenui, luteo, vel candido: radice cichorij. Folia ſeptem diebus in vino pota, regio morbo medentur: & quadraginta diebus ex hydromelite, iſchiadicos ſanant: dantur peculiariter vrinæ difficultatibus, iocineris, & renum vitiis: torminoſis proſunt. Et apud Heracleam Ponticam, perinde atque antidoto contra aconitũ vtuntur, bibentes decoctum. Ad antedicta illinitur, cum polenta iure decocti ſubacta: trita in farinam & cum fico in pilulis ſumpta,

aluum emollit: excepta melle, cũ æris squama & resina deijcit: apposita ex melle, vuluæ vitia extrahit: mammarum duritias discutit: vulnera glutinat: vlcera quæ serpunt, cum melle illita, cohibet.

Aiuga altera.
Cap. CLXXVI.

Alterum est genus aiugæ, cubitalibus ramis, in anchoræ speciem incuruatis, prætenuibus, coma supradictæ: flore candido: semine nigro: hæc etiam pinum redolet. Tertia mas nominatur, paruula, foliis exilibus, albis, pilosis, caule aspero, candido: luteis floscnlis, semine iuxta alas. Resipit & hæc pinum. Hæ duæ vim superioris obtinẽt, sed nõ vsqueadeò efficacem.

TERTII LIBRI FINIS.

PEDANII

μὴν, μαλάττει κοιλίαν· μετ' μέλιτος δὲ καὶ λεπίδος, καὶ ῥητίνης ἀναλιφθεῖσα καθαίρει· ἄγει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ ὑστέρας προσπεσθεῖσα σὺν μέλιτι. διαφορεῖ δὲ καὶ σκληρίας μαστῶν, καὶ τραύματα κολλᾷ· καὶ ἕρπητας ἐπέχει μετὰ μέλιτος καταπλασσομένη.

Περὶ Ετέρας χαμαιπίτυος. Κεφ. ρος'.

Ἔστι καὶ ἑτέρα χαμαιπίτυς, κλάδοις ἔχουσα πτυχαίνας, ἀγκυροειδεῖς, λεπτοκάρφους· κόμιν δὲ ἐοικυῖαν τῇ περὶ αὐτὴν, καὶ ἄνθος λευκὸν· σπέρμα δὲ μέλαν· ἀπόζει δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος. Καὶ τρίτη τις ὀνομάζεται ἄρρην καλουμένη. ἔστι δὲ βοτάνιον λεῖον. ἔχον φυλλάδεια λεπτὰ, λευκὰ, δασέα· κωλὸν δὲ μαχὺν, λευκόν· ἀνθήλια μίλινα· σπερμάτιον δὲ παρὰ τὰς μασχάλας. ὄζει δὲ καὶ τοῦτο πίτυος. Διώκουσι δὲ καὶ αὐτὰ ὁμοίαν τῇ προειρημένῃ, οὐμὴν οὔτω δραστικήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

ΠΕΔΑΚΙΟΥ

ΠΕΔΑ-ΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΣ ΠΕΡΙ ΥΛΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

PEDANII DIOSCORIDIS Anazarbei de medicinali materia Liber quartus.

Io. *Ruellio Sueßionẽsi interprete.*

ΤΩΝ τοῖς πρὸ τούτου γεγραμμένοις βιβλίοις φίλτατ' ἄρξας, παραδόντες πρῶτα μὲν ἀρωμάτων καὶ ῥιζῶν καὶ μύρων καὶ δένδρων καὶ χυλῶν καὶ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν καὶ χυλισμάτων καὶ βοτανῶν καὶ σπερμάτων, ἐν τούτῳ τετάρτῳ τῶν λειπομένων βοτανῶν καὶ ῥιζῶν διαλεξόμεθα.

Περὶ Κέφρου. Κεφ. α'.

Κέφρον τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις ὑφ' ἡμῶν βετονίκην καλούσῃ, ἣ ῥοσμαρίνῳ. πόα ἐστὶ κωλὸν ἔχουσα λεπτὸν πήχεως τὸ ὕψος, ἣ καὶ μείζονα, τετράγωνον· φύλλα μακρὰ, μαλακὰ, ὅμοια ῥοῖ, πίλῳ παραφερόμενα ἐρασμίως, εὐώδη, μείζονα δὲ τὰ πρὸς τῇ ῥίζαν· ἐπ' ἄκρῳ δὲ τῶν κωλῶν ἔνεστι τὸ σπέρμα ἐσταχυωμένον ὡς ὥσπερ σύμβρας. τοῦ ῥαίγεν. ὧν ἔστι καὶ ἡ πλείων χρῆσις· ῥίζαι δ' ὑπάρχουσι λεπταὶ ὡς ἐλλεβόρου, αἷ τινες φλέγματα τὸ δὴ προσκαλοῦσιν ἔμετον, μεθ' ὑδρομέλιτος πινόμεναι.

τῶν

Tribus antè libris, amãtissime Aree, tradidimus odoramenta, olea, arbores, vnguenta, animalia, frumenta, olera, radices, succos, herbas, seminaque. In hoc autem quarto differemus de radicibus, & eis quæ restant herbis.

Betonica. Cap. I.

Cestron psycotrophon vocitatur, quoniam frigidis locis inueniatur. Latini betonicam appellant. Herba est, caulem ferens tenuem, cubiti altitudine, aut maiorem, quadratum: folia quercus, mollia, longa, in ambitu diuisa, odorata, prope radicem maiora: in summis caulibus, semen veluti satureiæ spicatum inest. Decerpta huius folia siccantur, plurimos ad vsus. Radicibus nititur, vt veratri, tenuibus. Quæ ex hydromelite in potu, pituitosam vomitionem euocant.

Folia dari debent ruptis, cõuul sis, mulieribus vuluæ malo oportunis, & ad laxandos vteri ſtrangulatus, denarij pondere cum hydromelite: tres in vini ſextario drachmæ, contra ſerpentiũ morſus ebibuntur. Herba magna vtilitate illatis à ſerpẽte vulneribus illinitur: aduerſus etiã venena drachma ex vino pota cõuenit: præſumpta ea, ſi venenũ hauriatur, nihil nocebit: vrinã ciet: aluum ſubducit: medetur comitialibus & inſanis, pota ex aqua: & iocineris lieniſq; vitiis, drachmæ pondere in aceto mulſo: cõcoctionẽ adiuuat, ſi quis eã fabæ magnitudine ſecundũ cœnam cum melle cocto deuorarit: modo cõſimili acida ructãtibus propinatur. Stomachicis eã mãducare & ſuccũ deuorare proderit, ſi poſtea dilutũ vinũ ſorbeatur. Datur ſanguinẽ excreãtibus, tribus obolis, cũ diluti vini egelidi cyatho: iſchiadicis, renum & veſicæ doloribus, ex aqua: aquæ intercutem binis drachmis ex hydromelite, ſi febricitãt: ſin aliter, ex mulſo: regio morbo laborãtes recreat, menſes pellit, drachmæ pondere cum vino pota: aluũ purgant drachmæ quatuor potæ, in

τῶν δὲ φύλλων διδόναι πρὸς τὰ ἀπόσματα, ῥήγματα, καὶ πρὸς ταῖς ἐν ὑστέρᾳ διαθέσεσι, καὶ πνίγαι ὑστερικαὶ < ά. ὁλκὴ μεθ' ὑδρομέλιτος πινόμεναι. θηριοδήκτοις δὲ ὁλκαὶ γ'. μετ' οἴνου κοτυλῶν β', καταπλασσομένη δὲ ἡ πόα, ἀφελεῖ τοὺς θηριοδήκτους, καὶ πρὸς τὰ θανάσιμα ὁλκὴ μετ' οἴνου πιθεῖσα ἁρμόζει· ἐὰν δέ τις φθάσῃ, οὐδὲν βλαβήσεται λαβὼν φάρμακον θανάσιμον· ἔστι δὲ ἑρπητικὴ, κοιλίας τε ὑπολιβαστική· θεραπεύει δὲ καὶ ἐπιλήπτους, καὶ μεμηνομένους μεθ' ὕδατος πινομένη, καὶ ἠπατικοὺς· σπληνικοὺς δὲ μετ' ὀξυμέλιτος ὁλκὴ < ά. ἐμπιθεῖσα· ποιεῖ δὲ καὶ πέλμη ἐὰν πίπτῃ μετὰ τὸ δεῖπνον αὐτῷ κύαμου μέγεθος καταπὶν μετὰ μέλιτος ἐφθοῦ ὁμοίως καὶ ἐξυρεσμῶσι δὲ διδόται· στομαχικοῖς δὲ διδόται τὸ στόμα τρῶσθαι καὶ καταπίνειν τὸν χυμὸν, εἶτ' ἐπιῤῥοφᾶν οἶνον κεκραμένον· δίδοται δὲ καὶ αἱμοπτοϊκοῖς ὁλκὴ τετωβόλου μετὰ κράματος κυάθου ἑνὸς γαλακτώδους· ἰσχιαδικοῖς τε μεθ' ὕδατος καὶ νεφριτικοῖς καὶ κύσιν ἀλγοῦσιν· ὑδρωπικοῖς δὲ < β'. μεθ' ὑδρομέλιτος πυρέταισιν· ἀπυρέτοις δὲ σὺν οἰνομέλιτι· ἰκτεριῶντας τε καθίστησι, καὶ καταμηνιὰ ἄγει ὁλκὴ < ά. μετ' οἴνου πινομένη· κοιλίαν δὲ < δ'. ποθεῖσα καθαίρουσι

μεθ' ὑδρομέλιτος κυάθων δέκα. ποιεῖ δὲ πρὸς φθισικούς, ἐμπυϊκοὺς μετὰ μέλιτος. ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὰ φύλλα ξηρᾷ, λεῖα ἐν κεραμέῳ ἀγγείῳ.

Περὶ Βρεταννικῆς. Κεφ. β'.

Βρεταννικὴ ἡ βεττονικὴ, πόα ἐστὶν ἔχουσα φύλλα ἐμφερῆ λαπάθῳ ἀγρίῳ, μελάντερα δὲ καὶ δασύτερα, σύφοντα ἐν τῇ γεύσει· κωλύει δὲ ἀνίησιν οὐ μέγαν· ῥίζαν λεπτὴν καὶ βραχεῖαν. χυλίζεται δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα, καὶ ἐν ἡλίῳ ἡ πυρὶ συρέφεται. Δύναμιν δὲ ἔχει σύπικλον ἰδίως ἁρμόζουσαν πρὸς τὰς ἐν στόματι καὶ παιδικοῖς νομὰς. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ὅσα σύψεως χρῄζει.*

Περὶ Λισιμαχίου. Κεφ. γ'.

Λυσιμάχιον, οἱ δὲ λύσιον καλοῦσι, κανλοὺς ἀνίησι πηχυαίους ἢ καὶ μείζονας, λεπτοὺς, θαμινόφυλλους, ὧν παρὰ τὰ γόνατα, φύλλων λεπτῶν ἐκφύσεις παραπλησίων τοῖς ἰτέας, συφόντων ἐν τῇ γεύσει· ἄνθος πυῤῥοῦν ἢ χρυσοειδές. φύεται ἐν ἑλώδεσι τόποις. καὶ παρὰ τὰ ὕδατα. ἁρμόζει δὲ ὁ χυλὸς τῶν φύλλων συπτικὸς ὤν, πρὸς αἵματος ἀναγωγὰς καὶ δυσεντερίας πόμα καὶ ἔγκλυσμα· ῥοῦσι γυναικεῖον ἴσχιον ἐν προσθέτῳ καὶ πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας ἐμφερασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει. ἔστι

in hydromelitis decem cyathis. facit cum melle ad tabem & purulentam execreationem. Folia ſicca tritáque fictili vaſe reconduntur.

Britanica. Cap. II.

Britanica aut vetonica, folia habet ſylueſtris lapathi, ſed nigriora, & piloſiora, guſtu adſtringentia: radicem tenuem & breuem: caulem paruum emittit. Foliis exprimitur ſuccus, qui igni aut ſole cogitur. Vim habet adſtringentem, priuatim depaſcentibus oris & tonſillarum vlceribus accommodatam. Valet etiam ad reliqua, quibus adſtrictione eſt opus.

Lyſimachia. Cap. III.

Lyſimachia, quam aliqui lytron appellant, caules emittit cubitales altioréſve, frutico-ſos, tenues, prodeuntibus geniculatim foliis, tenuibus, ſalicis figura, guſtu adſtringẽtib⁹: flore rufo, aut aureo: gignitur in aquoſis & paluſtribus. Foliorum ſuccus adſtringẽte ſua vi ſanguinis reiectionem ſupprimit, dyſentericis potui datur, aut infunditur: menſium abundantiam ſiſtit, in peſſo: ſanguinis profluuio ſubuenit, ſi nares ea herba obturentur: vulnerum

vulnerum cruorem cohibet: acerrimum nidorem suffita reddit: qua de causa serpentes fugat, & muscas interficit.

Sanguinaria, seu polygonum. Cap. IIII.

POLYGONVM mas ramos habet teneros & exiles, copiosos, geniculis cinctos, qui per terram, vt gramen, repunt: folia rutæ, sed molliora longioráque: semine sub omnibus foliis turgescente: vnde marem appellari volunt: flos ei candidus, aut puniceus. Vis epoti succi est, spissare ac refrigerare: prodest cruentæ excreationi, choleræ, alui fluxionibus, & vrinæ stillicidio: nam vrinam apertè ciet. Cum vino potus, contra serpentiũ morsus auxiliatur, datúrque in febribus per horam ante significationes: fœminarum profluuia impositu sistit: idem succus purulentis auribus instillatur. Facit eximiè ad genitalium vlcera, cum vino, adiecto melle, decoctus. Stomachi feruori, sanguinis reiectionibus, vlceribus quæ serpunt, ignibus sacris, collectionib⁹, tumoribus, & recẽtibus vulneribus folia illinuntur.

Sanguinaria fœmina. Cap. V.

Sanguinaria fœmina fruticat vno caule, arundini tenero, simili, densis geniculis, & in se tubarum modo farctis: articulos in orbem cingunt apices, foliolis piceæ similes. Radicis nullus vsus: nascitur in riguis. Huic quoq; spissandi refrigerãdíque natura, ad eadem valens, sed inefficacior.

Polygonatum. Cap. VI.

Polygonatum nascitur in mõtibus, frutice cubito altiore: foliis lauri, latioribus, & læuioribus, sapore mali cotonei, aut punici, cum quadam adstrictione: flores p singulos foliorum exortus promit, candidos, foliis numerosiores, incepta à radice supputatione: radicem habet albam, mollem, lõgam, crebro geniculatam, densam, graueolentem, digitum crassitudine æquãtem: quæ vulneribus efficaciter illinitur. Quinetiam maculas in facie delet.

Clematis. Cap. VII.

CLEMATIS HVMI serpit, læto, pinguíque solo prouenit, viticulas spargens crassitudine iunci exiguas: folio lauri figura & colore, multò

multò minora. Ea cum caulibus in vino pota, alui profluuia & dyſenterias ſedant: ſubdita in peſſo cum lacte & roſaceo, aut cyprino, cruciatib⁹ vuluæ medentur. Dolores dẽtium commanducata finit: impoſita ſerpentium morſibus, iuuamentum præſtat. Fertur etiam contra aſpidum ictus ex aceto pota opitulari. Gignitur in terrenis.

Polemonia. Cap. VIII.

Polemoniam alij philæteriã, Cappadoces chiliodynamin appellant, ramis exilibus, vtrinque pinnatis: foliis paulo q̃ rutæ maioribus, ac longioribus, calaminthæ aut ſãguinariæ ꝓximis, quibus in ſummis velut corymbi dependent, nigro ſemine: radice cubitali, albicãte, radiculæ ſimili: naſcitur in mõtoſis & aſperis. Bibitur in vino radix contra ſerpentes & dyſenteriam, & ex aqua aduerſus vrinæ difficultatem, & coxendicum cruciatus. Datur ex aceto drachmæ põdere lienoſis. Eadem ſcorpionis plagæ al ligatur. Tradunt, eum qui radicẽ guſtauerit à ſcorpione non feriri: eũq;, ſi ictus ſit, nihil moleſti paſſurum. Dentium dolorem manſa mitigat.

Symphytũ

μικρότερον δὲ πολλῷ. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ οἱ καυλοὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, διαῤῥοίας καὶ δυσεντερείας παύει· μετὰ γάλακτος δὲ καὶ ῥοδίνου ἢ κυφοῦ ἐν ποτῷ θερμῷ ἐνδεμένα, ὑστέρας πόνους θεραπεύει· παύει δὲ καὶ ὀδόντων πόνους διαμασώμενα. βοηθεῖ καὶ θηριοδήκτοις ἐπιθεμένη. ἰσορρέπεται δὲ καὶ ἀποδήκτοις μετ' ὄξους πινομένη βοηθεῖν. φύεται δὲ ἐν χέρσοις.

Περὶ Πολεμωνίας. Κεφ. ι'.

Πολεμώνιον, οἱ δὲ φιλεταίειον, καππάδοκες μὲν χαλοδύναμιν καλοῦσι, κλωνία ἔχει λεπτὰ τετρασωμφύα· φύλλα δὲ ὀλίγῳ μείζονα πηγάνου, σπέρμα κέστρα δὲ πρὸς τὰ τῶ πολυγόνου ἢ τῆς καλαμίνθης, ἐπ' ἄκρου δὲ αὐτῶν ὥσπερ κόρυμβοι, ἐν οἷς σπέρμα μέλαν· ῥίζα πυχναία, ὑπόλευκος, ἐμφερὴς σιδίῳ· φύεται ἐν ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις. Ταύτης ἡ ῥίζα πίνεται ἐν οἴνῳ πρὸς θηρία καὶ δυσεντερείαν, δυσουρίαν τε καὶ ἰλιάδα μεθ' ὕδατος. πλινθικοῖς δὲ μετ' ὄξους ὅσον ⊲ ά. ὀλκήν. καὶ φελάπεται ἡ τούτου ῥίζα πρὸς σκορπίου πληγήν. φασὶ δὲ μὴ τύπτεσθαι τὸν ἔχοντα αὐτῶν ἢ κἂν πληγῶσι μηδὲν πάσχειν· παύει δὲ καὶ ὀδοντα λγίας διαμασώμενα.

Περὶ

Περὶ Συμφύτου πετραίου.

Κεφ. θ'.

Σύμφυτον πετραῖον φύεται ἐν πέτραις, κλωνία δὲ ἔχει ὁμοια ὀρειγάνῳ, λεπτά· κεφάλια δὲ ὡς σύμου· τὸ δὲ ὅλον ὀζῶδες ἐν ὀλιγῳδέσι, γλυκύ τι πρὸς τὴν γεῦσιν, καὶ πυέλου περικλητικόν· ῥίζαν δὲ ἔχει μακράν, ὑποπόρφυρον, ὅσον δακτύλου πάχος. Τοῦτο ἑψηθὲν σὺν μελικράτῳ καὶ πόνος· καὶ τοῖς αἷμα ἀναγορσι, καὶ νεφριτικοῖς σὺν ὕδατι δίδοται· σὺν οἴνῳ δὲ ἑψηθὲν πίνεται πρὸς δυσεντερείαν, καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐρυθρόν· σὺν ὄξυμέλιτι δὲ πρὸς σήματα καὶ ῥήγματα. καὶ ἄμόζει καὶ ταῖς βεγχου τραχύτησι· κολλᾷ καὶ νεόρρωτα καὶ ἐντερορρήξας, ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον. καὶ τὰ κρέα δὲ συμπήγνυσιν ἑψόμενα σὺν αὐτοῖς.

Περὶ *Συμφύτου ἄλλου.

Κεφ. ι.

Σύμφυτον ἄλλο, οἱ δὲ πτίνον· καυλὸν ἀνίησι διπηχυαῖον ἢ καὶ μείζονα, κοῦφον, παχύν, γονιοειδῆ, κανὸν ὡσπερεὶ σόκχου, ὃν οὐκ ἐν μεγάλων διασπωμένων, φύλλα δασέα, στενά, ὑποπικρὰ πρὸς τὰ τῶ βουγλώσσου· ἐξοχὰς δὲ ἔχει ὁ καυλὸς παρὰ τὰς γωνίας πυκνὰς τετραμμένας. φύλλων

Symphytum.

Cap. IX.

Symphyton petræon, id eſt alus, naſcitur ĩ petris, ramis tenuibus, paruis, origano ſimili bus: capitulis thymi: ſurculoſũ totum, odoratum, guſtu dulce, ſaliuam ciens: longa radice, ſubruſa, digitali craſsitudine. Decoctũ in aqua mulſa & potũ pulmonis vitia purgat: ſanguinem reiiciẽtibus, & renum malis, ex aqua datur: ad dyſenteriam, rubráque fœminarum profluuia, in vino decoctum: ad conuulſa verò & rupta ex aceto mulſo bibitur. Quin & commanducatum ſitim ſedat, faucibus aſperis ſubuenit, vulnera recentia enterocelásque conglutinat, & illitu cohibet. Carnes autem cũ ſymphyto decoctæ coaleſcunt.

Symphytum alterum.

Cap. X.

Eſt & alterum ſymphyton, quod aliqui pecton vocant: id caulem emittit bicubitalẽ, aut maiorẽ, craſſum, leuẽ, angulo ſum, vt ſonchi inanẽ: circa quẽ breui interuacante ſpatio, folia exeũt anguſta, bugloſſo ꝓxima, oblóga, hirſuta: caule ſecũdũ angulos quoſdã ſtriato: foliis

foliis tenuibus ex alarum sinu prodeuntibus, in quibus flores lutei, & circa caulem velut ver basci semina emicant. Tã caulis quàm folia, aspera lanugine horrent, tactúque pruritũ cõcitant: radices demittuntur foris nigræ, intus candidæ, viscosæ: quarum est vsus. Tritæ & potæ cruentis excreationibus, ruptísque proficiunt: recentia vulnera illitæ conglutinant: carnes quoque, si concoquãtur, cogunt additæ: inflammationibus, præsertim sedis, cum senecionis foliis, vtiliter illinũtur.

Holostium. Cap. XI.

Holostion herba est pusilla, tribus quatuórve digitis supereminens extra terrã, foliis vitiliculisq; coronopo aut gramini proximis, gustu adstrigentib⁹: radice alba, prætenui vsq; in capillamenti speciẽ, longitudine quatuor digitorũ: nascit in collib⁹ terrenis. Vsus eius ad rupta, ĩ vino potę: nã & carnes cogũtur, decoctionib⁹ addita.

Stœbe. Cap. XII.

Stœbe vulgaris est notitiæ: cuius semẽ & folia stringũt: quapropter decoctũ dysentericis infundit: auribus quoq; purulẽtis instillatur. Illita folia oculis ab ictu

φύλλων λεπτῶν περιφύπων, ἀφ' ἑκάστης μασχάλης, τὰ ἄνθη ἔρπει μίλινα καὶ καρπὸς περὶ τὸν καυλὸν ὡς φλόμου. ὅλος δὲ ὁ καυλὸς καὶ τὰ φύλλα ἔχει χνοῦν ὑποτραχῦνον, κατὰ τὴν περιφέρειαν κυμαινόμενον ἐμπεπιωῦτα· ῥίζαι δ' ὑπάρχουσιν ἐπιφανείαν μέλαιναι, ἔνδοθεν δὲ λευκαὶ καὶ γλίσχραι· ἔνιοι δὲ καὶ πολύποδος πλεκταίας. ἄριστον δὲ τὸ ὀρεινόν. χυλίζεται δὲ ὅλον σὺν τῇ ῥίζῃ. ποιεῖ δὲ ὁ χυλὸς πρὸς αἵματος ἀναγωγὴν πνόμυξος· καὶ κοιλιακοὺς, καὶ ῥοῦς ἐρυθρὸν ςύφων καὶ ξύλων· ἵστησι δὲ καὶ τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας. τὰ δὲ φύλλα λεῖα πιτύρῳ, μέχρι τῆς ἐπουλώσεως ἐπιτίθει.

Περὶ Στοιβῆς. Κεφ. ιβ'.

Στοιβὴ· ἧς ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλλα ςύφει· ὅθεν καὶ δυσεντερείοις τὸ ἀφέψημα αὐτῶν ἐνίεται· ἐγκλύζεται δὲ καὶ εἰς ὦτα πυορροοῦντα· καταπλασσόμενα δὲ τὰ φύλλα ὠφελεῖ σύριγγας ὀφθαλμῶν τὸν ἐν παλιγῆς, καὶ αἱμορραγίαν ἴσχει.

Περὶ Κλυμένου. Κεφ. ιγ'.

Κλύμενον καυλὸν ἀνίησι τετράγωνον, ὅμοιον τῷ τῆς κυάμου· φύλλα δὲ πρὸς τὸ τῆς ἀργεμώνου· ςυλλάκια δὲ ἔχει ἐπὶ τῷ καυλοῦ εἰς ἐπίπλα νεύοντα, ἐοικότα ἱεράκιον δὲ τὸ ὀρεινόν. Χυλίζεται ὅλον σὺν τῇ ῥίζῃ. ποιεῖ δὲ ὁ χυλὸς πρὸς αἵματος ἀναγωγὴν πνόμυξος· καὶ κοιλιακοὺς, καὶ ῥοῦς ἐρυθρὸν ςύφων καὶ ξύλων· ἵστησι δὲ καὶ τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας. τὰ δὲ φύλλα λεῖα πιτύρῳ, μέχρι τῆς ἐπουλώσεως ἐπιτίθει.

Περὶ περικλυμένου. Κεφ. ιδ'.

Περικλύμενον θαμνίσκος ἐστὶν ἁπλοῦς, ἔχων ἐν διασήμασιν, ἰσόλευκα, κισσοειδῆ, καὶ ἀφ' ὧν ὁ καρπὸς κιττῷ παραπλήσιος· αὐξὸς λευκὸν, κυάμῳ ἐμφερὲς, ἰσοτροχγύλον, οἰονεὶ σπειρίδιον τῷ φύλλῳ· καρπὸν σκληρὸν καὶ δυσαπόσπαστον· ῥίζαν χείαν περιφερῆ. φύεται ἐν ἀγέσυραις καὶ φραγμοῖς. περιλίττεται δὲ τοῖς παλιούροις θάμνοις. Τούτου ὁ καρπὸς πέπειρος συλλεγεὶς

ab ictu cruẽtis psunt, & erũpẽtis sanguinis impetus cohibẽt.

Clymenum. Cap. XIII.

Clymenum caulem fert fabæ, quadratum: folia plantaginis, folliculis supra caulem in sese inflexis, vt in iride, & polyporum cirrhis. Probatissimum est è montibus. E frutice toto cum radice succus exprimitur, qui ad sãguinis reiectiones, in potu efficax est: cœliacos, rubráque fœminarum profluuia, refrigerando infrænat: sanguinem naribus erumpentem supprimit. Trita folia, aut siliquæ recentibus vulneribus impositæ, ea ad cicatricem perducunt.

Periclymenum. Cap. XIIII.

Periclymenon, simplex fruticat, ex interuallis parua folia habens, ipsum amplectentia, subcandida, hederacea: inter folia surculi exeunt, in quibus baccæ, hederæ similes: flos fabę cãdidus, aliquantũ rotũdus, & quasi in folĩ procumbens: semen durũ, & quod difficile euellatur: radice rotũda, crassa. Nascitur in aruis ac sepib⁹, conuoluẽs se adminiculis, propter assidentibus. Semen eius postquàm ematuruit collectũ,

&

& in vmbra siccatũ, si drachmæ põdere detur in vino, quadragenis diebus, lienem absumit, lassitudinem discutit: sed vrinam ciet, statim à sexto die cruentam. Orthopnœæ, & singultui prodest: partum accelerat. Folia sunt eisdem viribus prædita, quæ tricenis septenis diebus epota, sterilitatẽ facere prodũtur: perunctis ex oleo, febrium algores abigũt.

Tribulus. Cap. XV.

TRIBVLI genus vnum terrestre, foliis ad effigiẽ portulacæ, tenuioribus, viticũlis in terra stratis: spinis secundum folia rigidis, præduris: iuxta amnes & rudera nascitur. Est & alterum genus, aquis familiare, quod in fluminibus natum comã exerit, aculeos condens: foliis latis, & pediculo longo: caule parte summa, quàm ima crassiori, adsunt ei & capillamenta quædam spicacea: semen durũ, ab altero non abhorrens. Vterque refrigerãti. & inspissantis est naturæ: ideo inflammationes omneis cataplasmate adiuuat. Vlcera in ore erũpentia, putredines, gingiuas, tonsillásque persanat. Succ⁹ ex his colligitur ad oculorũ medicinas.

Semen dum recẽs bibitur, calculosis iuuamentum affert. Drachma terrestris tribuli pota, illitáve, ictos à vipera recreat: contra venena cum vino aptissimè bibitur. Dectoctum eius sparsum pulices necat. Thraces qui ad Strymona amnem habitãt, virenti tribulo equos saginãt, & è dulci semine & esculento panem, quo vescuntur, faciunt.

Limonium. Cap. XVI.

Limonion, folia habet betæ, tenuiora & longiora, decem, sæpe plura: caulem tenuem, rectum, lilio æqualem, seminibus rubris scatentem, quæ gustata adstringunt. Semen tritum, & ex vino acetabuli mensura potum, dysentericis cœliacísque prodest: rubra fœminarum profluuia sistit. Nascitur in pratis & palustribus.

Lagopus. Cap. XVII.

Lagopus herba sistit aluum in vino pota: aut in febri, ex aqua. Eadem inguini alligatur, in inflammatione. Nascitur in segetibus.

Medium. Cap. XVIII.

MEDION in saxis & opacis nascitur: folia habet iridis: caulem tricubitalem,

& in eo florem grandem,purpureum,rotundũ: semine cnici,minuto:radicem dodrantalem, crassitudine baculi, gustu acerbo. Quæ trita in farinã,& ex melle decocta, rubros mẽses fœminarũ sistit, eclegmate per aliquot dies sumpto.Semẽ in vino potum,mẽstrua pellit.

Epimedium. Cap. XIX.

Epimedium, caulis est non magnꝰ,hederæ foliis, denis atque duodenis,neque florẽ,neque fructum ferens: radice tenui,nigra,graui odore,gustu fatuo:nascitur in humidis. Folia cum oleo trita, impositio cataplasmate, mammas increscere non sinunt.Radix conceptum adimit. Folia trita quinis drachmis,post mẽstruas purgationes,quinq; dieb⁹ in vino pota, præstãt mulieribꝰ ne cõcipiãt.

Gladiolus. Cap. XX.

Xiphion, alij phasganon, alij machæroniõ,Romani gladiolum, vocant. nomen inde accepit,quod foliũ gladij præbeat speciem. Iridi simile erat, nisi minus & angustius videretur,& gladij modo mucronatum,neruosumq;.In caulem exit cubitalem, in quo purpurei flores,in ordinẽ digesti, inter se distant:rotundo semine: radicibus

ἄνθη πορφυρεᾶ μεγάλα καὶ ὡειφερῆ· καρπὸς μικρὸς, ἐοικὼς κύκλῳ· ῥίζα σπιθαμιαία, βακτηρίας ἔχουσα πάχος, τρυφνὴ μεμυρωμένη. Ἡ πις ξηρὰ λεία σὺν μέλιτι ἐθὴ ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ σὺν οἴνῳ πιθὴ, ἄγει ἔμμηνα.

Περὶ Ἐπιμηδίου Κεφ. ιθ'.

Ἐπιμήδιον χαμαλὸς ὄζῃν οὐ μέγας, κισσῷ παραπλήσια φύλλα ἔχων ὅσον ἰ. ἢ ιβ'. οὔτε δὲ καρπὸν οὔτε ἄνθη φέρει· ῥίζαι δὲ λεπταὶ, μέλαιναι, βαρύοσμοι, γευσαμένῳ μυραί· φύεται ἐν τόποις ὑδρηλοῖς. Ταύτης τὰ φύλλα λεία μετ' ἐλαίου, καταπλασμα τὰς μαζῶν εἰς τὸ μὴ αὔξεσθαι. ἀπτικός τε ἡ ῥίζα καὶ τὰ φύλλα λεῖα ποθέντα ἐν οἴνῳ μετὰ πηγάνου θαρσιν < ἑ. ἀσυλλήπτοις τηρεῖ.

Περὶ Ξιφίου. Κεφ. κ'.

Ξιφίον, οἱ δὲ, φάσγανον, οἱ δὲ, μαχαιράγριον καλοῦσι, διὰ τὸ τῶν φύλλου χῆμα, ἔοικε γὰρ ἴριδι, ἔλαττον μέν τοι καὶ σεγάτερον, καὶ ἄποξυ ὡς μαχαίριον ἰνῶδες. καυλὸν δὲ ἀνίησι πηχαῖον, ἐφ' οὗ ἄνθη πορφυρᾶ στιχηδὸν, ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτα· καρπὸν δὲ στρογγύλον· ῥίζας βʹ. τὴν

μὲν μίαν ὑπὸ τὴν ἑτέρας καθημμένην, ὥσπερ βολβία μικρά· τὴν μὲν κάτω, ἰσχνή ἐστιν, ἡ δὲ ἄνωθεν, ἀδροτέρα· φύεται δὲ μάλιστα ἐν ἀρούραις. Δώσατι δὲ ἡ ἄνωθεν ῥίζα καταπλασσομένη μετ' οἴνου καὶ λιβανωτοῦ, ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἐκπαιδᾶι· σὺν ἀλεύρῳ δὲ αἰρόμενα καὶ ὑδρομέλιτι διαφθείρει φύγεθλα· ὅθεν ταῖς τοιαύταις ἐμπλάστροις μίγνυται. ἄγει δὲ καὶ καταμήνια θερσεθεῖσα. φασὶ δὲ καὶ ἀφροδίσια παρεσκευᾶν τὴν ἀνωτέρω ῥίζαν σὺν οἴνῳ ποθεῖσαν, τὴν κατωτέρω δὲ ἀγώνους ποιεῖν. ἐντερικοῖς τε παιδίοις ὠφελίμως δίδοται τὴν ἐπαίρω ῥίζαν ἐν ποτῷ σὺν ὕδατι.

Περὶ Σπαργανίου. Κεφ. κά.

Σπαργάνιον φύλλα ἔχει ἐοικότα ξιφιδίῳ, στενώτερα δὲ καὶ ὀπλοτέρα· ἐπ' ἄκρῳ δὲ τοῦ καυλοῦ ὡσεὶ σφαιρία ἐν οἷς ὁ καρπός. δίδοται ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς σὺν οἴνῳ θηριοδήκτοις.

Περὶ Συείδος. Κεφ. κβ'.

Συεὶς, τὰ μὲν φύλλα ἔχει ἴριδι ὁμοια, πλατύτερα δὲ καὶ ἐξ ἄκρου ὀξέα· καυλὸν δὲ ἐκ μέσων φύλλων πηχυαῖον, ἐκφῶς πάχος, ἐφ' ᾧ λοβοὶ τείγωνοι καὶ ἐπ' αὐτῶν ἄνθος πορφυροῦν· τὸ δὲ ἐν μέσῳ φοινικοῦν· καρπὸς δὲ ἐν θυλακίοις κυάμοις ὁμοίοις, στρογγύλος, ἐρυθρὸς, δεινὸς· ῥίζα

radicibus geminis, vna pusillorum bulborum modo, super alteram insidente, quarum inferior gracilis est, superna vberior: nascitur in aruis. Superior cum thure illita, admisto vino, spicula & aculeos è corpore extrahit: panos cum lolij farina & hydromelite discutit: qua de re huiusmodi emplastris inseri solet.Menses impositа trahit. Superiori radice ex vino pota, venerem stimulari,& inferiore sumpta sterilescere tradunt. Superiorem quoq; vtiliter infantiũ enterocelis,cũ aqua potui dare præcipiũt.

Sparganium. Cap. XXI.

Sparganion,aliq xiphidion vocãt,folia habet gladioli,sed arctiora, & ĩ terrã magis ꝓcũbẽtia: in sũmo caule veluti pilulæ ꝓminẽt,ĩ qb⁹ semẽ.Cõtra serpẽtis venena radix cũ vino datur. Xyris. Cap. XXII.

XYRIS, folia habet iridis, latiora, & in cacumine mucronata: quorum medio caulis erumpit, satis crassus, cubitalis, ex quo siliquæ triangulares dependent: in quibus purpureus flos,in medio puniceus: semen in folliculis,simile fabis,rotundum,rubrum,acre:

radix longa, geniculata, rufa. Contra capitis vulnera fractá. que efficax eſt: aculeos & ſpicula omnia citra moleſtiã extrahit, adiecta floris æris tertia parte, & radicis centaurij ac mellis quinta: tumoribus & collectionib⁹ illita cum aceto medetur. Radix ex paſſo bibitur, ad conuulſa, rupta, coxendicum dolores, ſtrangurias & alui profluuia. Semen tribus obolis potum, vrinam vehementius impellit: & cum aceto, lienem abſumit.

Anchuſa. Cap. XXIII.

ANCHVSA, quæ alio nomine calys, aut onoclea appellatur, folia habet lactucæ in acumen, faſtigiata, hirſuta, aſpera, nigra, multa, ab radice quoquoverſum humi ſparſa, ſpinis horrida: radici craſitudo digitalis, quæ æſtate prouenit, ac manus inficit ſanguineo colore: læto ſolo naſcitur. Radix adſtringit: ad ambuſta & vetera vlcera, ex oleo & cera efficax eſt: igni ſacro cum polenta medetur: lepris & vitiliginibus illinitur ex aceto: partus extrahit, vuluæ indita. Eius decoctum

ῥίζα ὃ πολυγόναλος, μακρά, πυῤῥὰ, ποιοῦσα ὡσὲ τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα· ἀνάγει δὲ σκόλοπας, καὶ πᾶν βέλος ἐκ παντὸς τοῦ μὴ ἀποπιάς μιγνύντος αὐτῇ χαλκοῦ ἄνθος μέρος τέταρτον, καὶ κενταυρείου ῥίζης μέρος ἕκτον, καὶ μέλιτος. θεραπεύει δὲ καὶ οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς καταπλασσόμενα καὶ μετ' ὄξους πινόμενον δὲ καὶ ὡσὶν ἀμύνει μετ' ὄξους πινόμενα τὰ ἀπύσματα, ῥήγματα, ἰλιγγιάσεις καὶ σφαγγιάσεις καὶ διαῤῥοίας ἡ ῥίζα μετὰ γλυκέος τεθλασμένη. ὁ δὲ καρπὸς οὐρητικώτατος ὢν πεισθὲν ἐν οἴνῳ πίνεται ὃ καὶ σπλῆνα σὺν ὄξει ποθείς.

Περὶ Ἀγχόσης. Κεφ. κγ'.

Ἀγχοῦσα, ὑπό τινων καλύκια, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι· τὰ μὲν φύλλα ἔοικε θριδακίνῃ τῇ ὀξυφύλλῳ πεφυκυῖα πλήσια, δασέα, τραχέα, μέλανα, πολλά. παντάχοθεν δὲ ῥίζης πρόσπεπλασμένα τῇ γῇ, ἀκανθώδη. ἔστι δὲ ἡ ῥίζα δακτύλου τὸ πάχος, πῶυ ἡ ὃ ῥίζα δακτύλου τὸ πάχος, πῶυ χρόαν ὕφαιμος, ἐν τῷ θέρει χλωρὰ μόνη καὶ βάπτουσα τὰς χεῖρας· φύεται ἐν εὐκοίλοις τόποις. ἔστι δὲ ἡ ῥίζα καταζωπυρικὴ· ποιοῦσα ὡσὲ καταυμάλα καὶ παλαιὰ ἕλκη, ἐναφεφθομένη κηρῷ καὶ ἐλαίῳ· ἔρεσι πλάτα δὲ σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθεῖσα θεραπεύει· καὶ ἀλφοὺς καὶ λέπρας σὺν ὄξει καταπλασσομένη· ὡσὶ δὲ θερμὴ ὃ καὶ ἔμβυρα καταστέλλει. δὲ

δὲ ἀφέψημα αὐτῆς δίδοται καὶ ἰκτερικοῖς, νεφριτικοῖς, σπλωικοῖς, πυρέσσουσι μὴ μελικράτῳ· τὸ δὲ φύλλα κοιλίαν ἵστησι μετ' οἴνου πινόμενα. χρῶνται δὲ καὶ οἱ μυρεψοὶ ταῖς ῥίζαις πρὸς τὰς σύνθεσις τῶν μύρων.

Περὶ Ἀγχόσης ἑτέρας.

Κεφ. κδ'.

Ἀγχοῦσα ἑτέρα, ὑπό τινων ἀγκυλιάδιον, ἢ ὀνοχείλες ἐκάλεσαν. αὕτη διαφέρει τῆς πρώτης, τῷ μικρότερα ἔχειν τὰ φύλλα, τραχέα δὲ ὁμοίως· καὶ τὰ κλωνία λεπτὰ ἐφ' ὧν ἄνθος πορφυρεοειδὲς ὑποφοινίκιζον· ῥίζας δὲ ἐρυθρὰς, εὐμήκεις, ὡσὶ τὸν πυρὸν μικρὸν ἐχούσας τὸ αἷμα τῶν δὲς φύεται δὲ ἐν ἀμμώδεσι τόποις. Δύναμις δὲ αὐτῆς, καὶ τῶν φύλλων θηριοδήκτοις βοηθεῖν, μάλιστα δὲ ἐχιοδήκτοις, ἐδιόμενα, καὶ πινόμενα, καὶ ὡσαπτόμενα· κἂν μασησάμενός τις εἰς τὸ στόμα τὸ θηρίου ἀποπτύσῃ, ἀποκτενεῖ αὐτό.

Περὶ Ἑτέρας ἀγχόσης.

Κεφ. κε.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἐμφερὴς ταύτῃ, ἐλάττω δὲ καρπὸν ἔχουσα φοινικοῦν. ὃν ἐάν τις μασησάμενος ἀποπτύσῃ εἰς τὸ στόμα τῶν ἐχιῶν, ἀποκτενεῖ. ἡ δὲ ῥίζα μέσα, ὀξυβάφου πλῆθος, πλατεῖαν ἕλμινθα ἐκπυόσει.

Πρὶ

decoctum renum vitiis, lieni, & bile ſuffuſis datur: & ſi febris ſit, ex aqua mulſa. Siſtunt aluum folia in vino pota. Radice pigmẽtarij vtuntur ad vnguentorum ſpiſſamenta.

Anchuſa altera. Cap. XXIIII.

Eſt & altera, quam aliqui alcibiadion, aut onochiles appellarũt. Hęc à priore diſtat, quòd minora habeat folia, ſed ſimili modo aſpera: ramulos exiles in quibus flos purpureus in puniceum vergens conſpicitur: radices rubræ, prælongæ, quæ meſsibus ſanguineum ſuccum fundunt: in ſabuloſis naſcitur. Vis ei foliisq; ineſt, quę contra virus cùm reliquorum ſerpentium, tum maximè viperarum auxilietur, ſiue cibo, ſiue potu, ſiue alligatu: nam ſi quiſquam mandens, in ſerpentis os inſpuat, eum necabit.

Anchuſa tertia. Cap. XXV.

EST & alia huic haud diſſimilis, ſemine puniceo, minore. Cuius ſemen manducatum, ſi in ſerpentis fauces inſpuatur, eam interficiet. Radix acetabuli menſura cum hyſſopo & naſturtio pota, latas ventris tineas excutit.

Lycopsis. Cap. XXVI.

Lycopsis, quæ & anchusa à nonnullis vocatur, folijs lactucæ, longioribus, asperioribus, latioribúsque, crasis, ad radicis caput recidentibus: caule longo, recto, scabro, hirsutis adnatis, multis, cubitalibus: flore in iis paruo purpurascente: radice rubra, & adstringente: nascitur in campestribus. Cum oleo radix illita, vulneribus medetur: & cum farina hordeacea, ignibus sacris: sudores peruncta mouet, adiecto oleo.

Echium. Cap. XXVII.

ECHION, folia habet prælonga, aspera, aliquantum tenuia, anchusæ proxima, minora tamen, subrubra, & pinguia, spinulis tenuibus horridula: cauliculos exiles, numerosos: minutáque vtroque latere folia, expansa, pinnatáque, nigra, in summo caule breuiora: flores secundum folia purpureos, in quibus semina capiti viperarú similia insunt: radix nigricat, digito tenuior. Quæ non percussis modò a serpentibus ex vino prodest, sed eos qui anteà biberint, feriri non patitur. Folia & semen idem præstant munus.

Lumborum

Περὶ Λυκόψεως. Κεφ. κς'.

Λύκοψις, οἱ δὲ, ἡ ταύτην ἀλλ-
χουσαν ὀνάλεσαν, τὰ μὲν φύλλα
ἔχει ὅμοια ῥιζάκι, μακρότερα
δὲ ἢ πρακτότερα καὶ πα-
πλατύτερα, πεπωκότα περὶ τὴν
ῥίζης κεφαλήν· καυλὸν ἀνίσιν
μακρὸν, ὀρθόν, βαχιῶδη, περφυρᾶ
δας ἔχοντα πολλὰς, πηχυαίας,
βαχείας· ἡ ἐπ' αὐτοῖς ἄνθη πυ-
κρὰ, πορφυείζοντα· ῥίζα δὲ ἐρυ-
θρὰ, συπλὴν· φύεται ἐν πεδίοις. καὶ
τὰ πλατομμὰ δὲ μετ' ἐλαίου ἢ
ῥίζα, βάυματα ἰᾶται· μετ' ὀξάφτου
ἢ ἐρυσιπέλατα· λεία ἢ συναλφο
μμὴ μετ' ἐλαίου ἱδρῶτας κινεῖ.

Περὶ Ἐχίου. Κεφ. κζ'.

Ἔχιον, οἱ δὲ, ἀείδαν, οἱ δὲ, δηκιδιάδιον, τὰ μὲ φύλλα ἔχει πε-
μήκη, τραχέα, ὑπολεπῆ, πε-
τὰ τῆς ἀγχούσης, ἢ πολλὰ δὲ ἢ λι
παρὰ, ἀκανθιαλεπῆ ὑπικείμε-
να, καὶ ἃ ἢ δασύνει τὰ φύλλα·
καυλία λεπτὰ, πολλά· ἑκατέρω-
θεν ἢ φυλλάρια λεπτὰ τερσύμε
να, μέλανα, ἐλάττονα ἢ πεδὸς λό-
γον ἢ ἐπ' ἄκρα τῶ καυλῶ. τὰ δὲ
ἄνθη παρὰ τὰ φύλλα πορφυρει-
δῆ ἐν οἷς ὅθι ἢ ὁ καρπὸς κεφαλῆ
ἔχος ὅμοιος· ῥίζα δὲ λεπτοτέρα
δακτύλη, ὑπομέλαινα. ἣν τις ἢ μό
νον τοῖς δηχθεῖσιν ὑπὸ ἑρπετῶν
βοηθεῖ ποθεῖσα μελ' οἴνου, ἀλλὰ ἢ
τοὺς πεπόντας ἀδήκτους ποιεῖ.
ὁμοίως ἢ τὰ φύλλα ἢ ὁ καρ-
πὸς.

πὸς. παύει δὲ ἢ ὀσφύος ἄλγημα,
καὶ γάλα καταπᾶ, μετ' οἴνου ἢ
βοφήματος ληφθεῖσα.

Περὶ Ὠκιμοειδοῦς. Κεφ. κή.

Ὠκιμοειδὲς, οἱ δὲ φιλετρίριον,
φύλλα μὲν ἔχει ὠκίμῳ ὅμοια,
κλῶνας δὲ περιθαμιαίους, δασεῖς·
λοβοὺς δὲ παρεμπλησίους ὑοσκυά-
μῳ, πλήρεις σπέρματος μέλανος,
ἐοικότας μελανθίῳ. Δυνάμιν δὲ
ἔχει τὸ σπέρμα πινόμενον ἐν οἴ-
νῳ, ἐχιδήκτους ἢ τὰ ἄλλα τῶν
ἑρπετῶν δήγματα θεραπεύειν.
δίδοται δὲ ἢ ἰσχαδικοῖς μετὰ
σμύρνης ἢ πεπέρεως· ῥίζα δὲ ὑ-
πεσι λεπτὴ ἢ ἄχρηστος.

Περὶ Ἐρίνου. Κεφ. κθ'.

Ἔρινος φύεται παρὰ ποταμοῖς ἢ
κρήναις, φύλλα ἔχει ὠκίμοις ὅ-
μοια, μικρότερα δὲ ἢ ἐπερρισμέ-
να ἐκ τῆ ἄνωθεν μερῶν, κλωνία ὑ
ἑ, ἢ ς'. περιθαμιαῖα, ἄνθη λευκά·
καρπὸν ὑ μέλανα, μικρὸν, σφυγόν·
ἐσθὲ δὲ μεσὸς ὅθεν ὁ καυλὸς καὶ
τὰ πέταλα. Τούτων ὁ καρπὸς ⊲
Ϛ'. σὺν ὕδατος μιγεὶς πρὸς μέλιτος
κυάθοις τέτταρσι, ῥεύματα ὀφ-
θαλμῶν ἐγχριόμενος ἵστησιν. ὁ δὲ
χυλὸς ὠτων πόνον παύει μετ' ὄξους
ἀπύρως ἢ νίτρῳ ἐνταζόμενος.

Περὶ Ἀγρώστεως. Κεφ. λ'.

Ἄγρωστις κλημάτια ἔχει γονατώδη ἕρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ ἀπὸ
τῆ κλάδων πρὸς ἐμβολα. ῥίζας γλυ-
κείας γονατώδεις· φύλλα ὀξέα,
σκληρὰ,

Lumborum dolores sedat, in vino aut sorbitione sumpta, & lac extrahit.

Ocimastrũ. Cap. XXVIII.

Ocimoides, Latini ocimastrum vocant, folia fert ocimi, & ramos dodrãtales, hirsutos: siliquas hyoscyamo similes, semine, vt gith, nigro prægnantes. Vim habet semen in vino potum, qua viperarum cæterarúmque serpentium morsibus medeatur. Datur ischiadicis cum melle, vino, myrrha, & pipere. Radice nititur tenui, & superuacua.

Erinus. Cap. XXIX.

Erinus nascitur apud fontes & fluuios, foliis ocymi, sed minoribus, parte superna diuisis, dodrantalibus surculis quinis senísve, flore candido: semine nigro paruo & acerbo: folia & caules lacteo succo turgẽt. Semen drachmis duabus, in quatuor mellis cyathis, oblitum, oculorum fluxiones cohibet. Succus cum sulphure & nitro instillatus, aurium dolores sedat.

Gramen. Cap. XXX.

GRAMEN geniculatis serpit ramulis, à quibus radices spargit dulces, articulis præcinctas: folia acuminata, dura,

dura,&,vt arundinis paruæ,lata,in exilitatem faſtigiãtur, eáque iumenta & boues paſcũt. Trita radix illitu vulnera conglutinat. Decoctũ eiº in potu. torminibus medetur, & vrinæ difficultatibº: calculoſa etiam veſicæ excremẽta comminuit.

Gramen arundinaceum.

Cap. XXXI.

EST & arundinaceum grãmẽ, priore multò maius, quod iumenta necare traditur,præſertim in Babylone id quod iuxta vias naſcitur.

Gramen Parnaſaicum.

Cap. XXXII.

QVOD in Parnaſo monte gignitur, denſius fruticat: foliis hederaceis: flore odorato, candido: ſemine paruo, non inutili: radicibus quinis aut ſenis, digitali craſſitudine, candidis,mollibus,robuſtis, ac dulcibº. Succus ſi in vino cum melle pari,& myrrhæ dimidio decoquatur, adiiciãtúrque piperis & thuris tertiæ portiones,probatiſsimum erit oculorum medicamẽtum:id in æreа pyxide reconditur. Decoctum radicis idem quod herba,præſtat. Semen vehementius vrinã impellit, aluũ vomitionesq; ſiſtit. Natum in Cilicia gramen, quod

σκληρὸν, πλατέα, ὡς καλάμης μικροῦ, τρέφοντα βόας καὶ κτήνη. Ταύτης ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεία, τραύματα κολλᾷ. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς πινόμενον, πρὸς τροφὰς ποιεῖ καὶ δυσουρίαν. καὶ τὰς ὠδὰς τῶν κύσεων ὠθεῖ πώματα λιθώδη θρύπτει.

Περὶ Καλαμαγρώστεως.

Κεφ. λά.

Καλαμάγρωστις μείζων ὅλη κατὰ πάντα τῆς ἀγρώστεως. ἔστι δὲ κλωνῶν ἀναιρετικὴ βρωθεῖσα, καὶ μάλιστα ἡ ἐν Βαβυλῶνι παρὰ ὁδοῖς φυομένη.

Περὶ τῆς ἐν παρνασσῷ ἀγρώστεως. Κεφ. λβ.

Ἡ δὲ ἐν τῷ παρνασσῷ γινομένη ἄγρωστις, πολυκλαδεστέρα ὅλη· φύλλα δὲ κισσῷ ὅμοια φέρει· ἄνθος λευκὸν, καὶ εὐώδες· καρπὸν, μικρὸν, οὐκ ἄχρηστον· ῥίζας ε. ἢ ς'. δακτύλου πάχος, λευκὰς, μαλακὰς, γλυκείας ἰχυρῶς. ὧν ὁ χυλὸς ἐφθεὶς σὺν οἴνῳ καὶ μέλιτι συμμέτρῳ καὶ σμύρνης ἡλίσει μέρει, πεπέρεως τε καὶ λιβανωτῷ τῷ τείτῳ, φάρμακόν ἐστιν ἄειστον πρὸς ὀφθαλμούς· ἀποπίθεται δὲ ἐν χαλκῇ πυξίδι. τὸ δὲ ἀφέψημα τῶν ῥιζῶν, ποιεῖ πρὸς ἃ καὶ αὐτή. τὸ δὲ σπέρμα τούτης ἰχυρῶς διουρητικὸν, καὶ ἐμέτων καὶ κοιλίας ῥεύσεις σταλτικόν. Ἡ δὲ ἐν χιλικίᾳ γινομένη, λῶ

λῶ οἱ ἐπιχώριοι κίννον καλοῦσιν, ὑπὸ βρωθεῖσα πολλάκις, πίμπρησι τοὺς βόας.

Περὶ Σιδηρίτιδος. Κεφ. λγ'.

Σιδηρῖτις, οἱ μὲν ἡράκλειαν, πάντες δὲ φύλλα ἔχουσα ὅμοια πρασίῳ, ἐπιμηκέστερα δὲ πρὸς τὰ τοῦ ἐλελισφάκου ἢ δρυὸς, μικρότερα μέν πως καὶ τραχέα· κλωνίοις δὲ ἀνίσοις τετραγώνοις, παχυμισίοις ἢ καὶ μείζοσιν, οὐκ ἀειδέσι τὰς γενύσεις· ἐν οἷς ἐν διαστήμασιν ὁμοίοις σύνδυοι φέρεται ὥσπερ πρασίου, καὶ ἐν ἀυτοῖς σπέρμα μέλαν· φύεται δὲ ἐν ὑποπέτροις χωρίοις. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα καταπλασσόμενα, τραυμάτων κολλητικὴν καὶ ἀφλέγμαντον.

Περὶ Ετέρας σιδηρίτιδος. Κεφ. λδ'.

Ἄλλη σιδηρῖτις κλῶνας ἔχει διπήχεις, λεπτοὺς· φύλλα δὲ ἐπὶ μίσχων μακρῶν, ὅμοια τοῖς τῆς πτέριδος, ἀκροκλᾶ δὲ πολλὰ ἑκατέρωθεν, ἐν ᾧ τὸ ἀνωτέρω μαλακῶν, ἀποφύσεις μακρὰς, λεπτὰς, ἐπ' ἄκρα σφαιροειδεῖς, κεφαλὴν ἐχούσας βραχεῖαν, ἐν οἷς σπέρμα ὅμοιον σεύτλῳ, στρογγυλώτερον δὲ καὶ σκληρότερον. δύναμις δὲ καὶ ταύτης ὅση καὶ τῶν φύλλων τραυματική.

Περὶ Ετέρας σιδηρίτιδος.

Κεφ. λέ.

Ἐπὶ δὲ ἑτέρα εἶναι λέγεται σιδηρῖτις, λῶ

quod incolæ cinnã appellant, boues inflammat, ſi eo virenti ſæpe paſcantur.

Sideritis. Cap. XXXIII.

Sideritin aliqui heracleã vocant: folia habet marrubij, ſed longiora,ſatis ad frondẽ quercus aut ſaluiæ accedẽtia, minora tamen,& aſpera: caules ædit quadratos, dodrantẽ altos, ac quandoq; etiam maiores,non iniucũdi guſtus,aliquãtúmque ſubſtringẽtis:in quibus per interſtitia orbiculatæ vertebræ, vt in marrubio, ſpectantur, & ſemẽ in eis nigrum: naſcitur in petroſis. Illita folia ſuapte vi, vulnera ſine inflãmationis periculo iungunt.

Sideritis altera.

Cap. XXXIIII.

Altera ſideritis binũm cubitorũ ramulis,exilibus:folio filicis,numeroſo,vtrinq; per oras diuiſo: pediculo lõgo,prodeũtibus è ſummo alarũ ſinu ſurculis,longis,tenuibus: capitulo in cacumine orbiculato, aſpero,in quo ſemen continetur,q̃ betæ rotũdius aliquantò,ac durius. Huius vis,foliorúmque,ad vulnera,præcipua eſt.

Sideritis tertia.

Cap. XXXV.

Sideritin aliam eſſe tradunt, quam

quam Crateuas heracleam vocat,in materiis,& vineis nascẽtem, foliis ab vna radice multis,coriãdro similibus, circa coliculos dodrantales,teneros,læues,subcãdidos atq; subrubicũdos: flore puniceo, paruo, gustanti amaro, & lẽto. Huius ea vis est, vt quanuis recenti vulneri imposita, sanguinem supprimat.

Achillea. Cap. XXXVI.

Achillea, quibusdã Achillea fideritis, dodrãtales aut maiores gerit scapos, fusorũ effigie, minutulis foliis circũdatos, ex obliquo crebras habẽtibus incisuras sectionibus, coriandro similibus,subfuluo colore lentis,odore multo, nõ insuaui,verum medicato: vmbella in cacumine rotunda,floribus candidis [purpureis]& aurũ æmulãtib⁹:prouenit lęto solo.Trita coma sanguinoléta glutinat,& ab inflãmationũ periculo tuetur:erũpentẽ sanguinẽ inhibet, & cruẽta vuluę ꝓfluuia in vellere. Decocto quoque insidẽt fœminæ fluxione vuluæ laborantes.Ad dysenteriã bibitur.

Rubus. Cap. XXXVII.

Rubus,notitię vulgaris.Vim habet siccandi, & adstringendi: capillum tingit. Ramorum decoctum, potu aluũ sistit, & fœminarũ profluuia: presteris morsu accõmodatissimũ.Gingiuas firmant, & oris vitijs folia cõmanducata medẽtur,cohibentque illita,vlcera quæ serpunt. Vlceribus in capite manãtibus,oculisq;procidentibus remedio sunt,& cõdylomatis, & hæmorrhoidibus folia illinuntur.Cardiacis,& stomachi doloribus,trita cõueniẽter imponuntur.Caules cũ foliis tundũtur, exprimiturque succus, mox sole cogitur,singulari remedio, cõtra omnia quæ modò dicta sunt.Mori in rubo nascẽtis, quamoptimè maturi succus,ad oris medicamẽta cõuenit:sistitur aluus præmaturi cibo,nec nõ flore in vino poto.

Rubus Idæus.

Cap. XXXVIII.

Idæus rubus appellatus est, quoniã copiosus in Ida prouenit.Est autẽ lõgè tenerior priore,ac minoribus spinis horrẽs: quanquã & sine spinis inuenia tur.Iusuper eadem prẽstat,que supradictus. Cæterum flos cũ melle oculorum collectionibus commodissimè illinitur,& ignem sacrum extinguit: stomachicisque ex aqua bibendus datur.

Hel-

Περὶ Ελξίνης. Κεφ. λθ'.

Ελξίνη ἔχει φύλλα ὅμοια κισσῷ, ἐλάττονα δὲ, καὶ κλωνία μικρὰ, περιπλεκόμενα ὅπου ἂν τύχοι. φύεται δὲ ἐν φραγμοῖς καὶ ἀμπελῶσι καὶ σίτῳ. Δύναμιν δὲ ἔχει τῶν φύλλων ὁ χυλὸς οἰνόμελος λυτικὴν κοιλίας.

Περὶ Ελατίνης. Κεφ. μ'.

Ελατίνη τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὅμοια τῇ ἑλξίνῃ, μικρότερα δὲ καὶ στρογγυλώτερα, δασέα· κλῶνας λεπτοὺς, σπιθαμιαίους ἑ. ἢ ς'. ἀπὸ τῆς ῥίζης, φύλλων πλήρης στρυφνῶν ἐν τῇ γεύσει. φύεται ἐν σίτοις καὶ τόποις ἐργασίμοις. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα καταπλασσόμενα σὺν ἀλφίτοις, φλεγμαίνοντας καὶ ῥευματιζομένους ὠφελεῖν ὀφθαλμούς. ἑψηθέντα δὲ καὶ ῥοφούμενα δυσεντερίαν ἴσχειν.

Περὶ Εὐπατωρείου. Κεφ. μά.

Εὐπατώριον πόα ἐστὶ φρυγανώδης, ῥάβδον ἀναφέρουσα μίαν, λεπτὴν, ξυλώδη, ὀρθὴν, μέλαιναν, ἔνδασυν, πηχυαίαν ἢ καὶ μείζονα· φύλλα δὲ ἐκ διαστημάτων, ἐλασμένα μᾶλλόν που εἰς ἑ. μοίρας ἢ καὶ πλείους, τοῖς τῆς πενταφύλλου ἢ καννάβεως μᾶλλον ἐοικότα, καὶ αὐτὰ δὲ ὑπομέλανα φρικοειδῶς ἐξ ἄκρων ἐντετμημένα· σπέρμα δὲ περὶ φύσιν ἀπὸ μέσης τῆς κωλῆς, ὑπόδασυ, κάτω νενευκὸς, ὡς καὶ τοῖς ἱματίοις ἐπέχεσθαι ξηραν θέν.

Ταύ-

Helxine. Cap. XXXIX.

Helxine cognomẽto ciſſampelos, foliis eſt hederæ, minoribus: ramulis exilibus, quibus cõplectitur quodcũq; contigerit adminiculũ. Naſcitur in ſepibus, vinetis, & ſegetibus. Foliorũ ſuccus potu deiicit aluũ.

Elatine. Cap. XL.

Elatine folia habet helxinæ, minora, rotundiora, piloſa: caules tenuibus & dodrantalibus ramulis, quinis ſeniſve, à radice foliis, quinis ſeniſve, à radice foliosis, guſtu adſtringẽtibus. Naſcitur in ſegetibus & cultis. Oculorũ fluxionibus, & inflammationibus auxiliatur, foliis cũ polenta tritis, & impoſitis. Eadem cocta ſorbitionis vſu dyſenteriam ſiſtit.

Eupatorium. Cap. XLI.

Eupatorium, fruticoſa herba eſt, vnicum efferens caulem, lignoſum, nigricantem, rectum, tenuem, hirſutum, cubitalem, interdum ampliore: foliis per interualla quinquefolij, aut cannabis potius ſimilibus, quinquepartito aut amplius diuiſis, nigricantibus, & ipſis per ambitum ſerratis: ſemen medio caule erumpit, piloſum, deorſum ſpectans, quod ſiccatũ veſtibus inhæret.

Cõ-

Contrita huius folia, & cũ ſuillo adipe impoſita, vlceribꝰ quę ægrè cicatricẽ trahunt, medentur. Herba & ſemẽ in vino potũ, dyſenteria, iocineris vitiis, & ſerpẽtiũ ictibus liberat. Nec deſunt, qui aberrãtes argemonẽ hanc appellarint, cũ tamen longè alia ſit, vti expoſuimus.

Quinquefolium.

Cap. XLII.

Quinquefoliũ ramulos fert fectucarum ſimilitudine, tenues, dodrantales, in quibus ſemen: folia menthæ, quina ſingulis pediculis, raro plura, in ambitu ſerrata: florem ex candido palleſcentem, auri æmulum. Naſcitur in riguis, & aquariis ductibus. Subrubram habet radicem, oblongam, verratro nigro craſſiorem. Plurimis pollet remediis. Ius radicis decoctæ ad tertias, ſi in ore contineatur, dentium dolores ſedat: putrida oris vlcera, collutione ſiſtit: arteriæ ſcabrias, gargarizatu læuigat: contra alui profluuia, & dyſenterias auxiliatur: item articulorum coxendicúmque cruciatibus potum. Cocta in aceto, & illita, ſerpentia vlcera cohibet: ſtrumas, tumores, duritias, abſceſſus & collectiones diſcutit ignes

Ταύτης τὰ φύλλα μετὰ σέατος χοιρείου παλαιοῦ λεῖα ἐπιτεθέντα, τὰ δυσαπύλωπα τῶν ἑλκῶν ἰᾶται. τὸ δὲ σπέρμα καὶ ἡ πόα μετ' οἴνου πινόμενα, δυσεντερικοὶς καὶ ἑρπετοδήκτοις ὠφελεῖ. ἔνιοι ταύτην ἀρτεμισίαν ἐκάλεσαν πλανηθέντες, ἑτέρα γάρ ἐστιν ὡς ὑπεδείξαμεν.

Περὶ Πενταφύλλου.

Κεφ. μβ'.

Πενταφύλλον κλῶνας φέρει καρφοειδεῖς, λεπτοὺς, σπιθαμιαίους, ἐφ' ὧν ὁ καρπός· φύλλα δ' ἔχει ἐοικότα ἡδυόσμῳ, πέντε καθ' ἕκαστον μόριον, σπανίως δέ που πλείονα, κύκλῳθεν ἐλασμένα φρικοειδῶς· ἄνθος δ' ὠχρόλευκον, χρυσοειδές. φύεται δὲ ἐν ἐφύδροις τόποις καὶ παρ' ὀχετοῖς. ῥίζαν δ' ἔχει ὑποπύρρον, ἐπιμήκη, παχυτέραν ἐλλεβόρου μέλανος. ἔστι δὲ πολύχρηστος. Δύναται δὲ τὸ τῆς ῥίζης ἀφέψημα ἄχει βέττης καταβρεσθὲν ἐν τῇ ἐψήσει, ὀδοντολγίας παύειν διακρατούμενον ἐν τῷ στόματι· καὶ σπερδόνας τὰς ἐν τῷ στόματι διακλυζόμενον ἴσχναι· καὶ τραχύτητας ἀρτηρίας ἀναγαργαριζόμενον παραλῦσαι. κοιλίας τε ῥεούσας καὶ δυσεντερίαν βοηθεῖ· ἀφροδισιακοῖς τε καὶ ἰσχιαδικοῖς πίνεται. ἐφθὴ δὲ ἐν ὄξει λεία καταπλασσομένη, ἕρπητας ἐπέχει· διαφορεῖ χειράδας, σκληρίας, οἰδήματα, ἀνευρύσματα, ἀποσήματα.

ἐρυσι-

ignes sacros, reduuias, condylomata, psoráſque sanat. Teneræ radicis succus, contra iocineris, pulmonúmq, vitia prodest: item aduersum venena. Cum hydromelite autem, vel diluto vino, & piperis exiguo, bibuntur folia, contra febrium circuitus, in quartanâ quidem, quaternûm ramulorum: in tertiana verò, ternûm: in quotidiana, vnius. Ea quoque folia, tricenis pota diebus, comitialibus prosunt. Foliorum succus, tribus cyathis aliquot dies potus, celerrimè regio morbo medetur. Illita cum melle & sale, tam vulneribus quàm fistulis remedio sunt: enterocelicis auxilium præstant, Quinquefoliũ sanguinis profluuia & potu & illitu sistit. Ad expiationes, castimonias, & incantamenta inciditur.

Phœnix. Cap. XLIII.

Phœnix folia habet hordei, sed breuiora, & angustiora, spicam lolio similem: calamos digitorum senûm, radici aduolutos: septenas octonáſve spicas. In aruis tectisque recenter illitis nascitur. Harum viriũ compos, vt in vino austero pota, alui profluuium, & emanantem vulua sanguiné sistat, vrinæ

ἐξισοπέλατα, πτερύγια τὰ ὑπὸ δακτύλῳ, καὶ κονδυλώματα καὶ ψώρας ἰᾶται. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης ἀπαλῆς, ποιεῖ πρὸς τὰ ὑπὸ πάπι καὶ πνεύμονι πάθη καὶ τὰ θανάσιμα. τὰ δὲ φύλλα πίνεται καὶ μεθ' ὑδρομέλιτος ἢ οἴνου κραυρύου καὶ πεπέρεως ὀλίγου πρὸς τριτάιους, τεταρταίων κλωναρίου φύλλα, ὑπὸ δὲ τριταίου τρίζη, ὑπὸ δὲ ἑφημερεινοῦ ἑνός. ἀρήγει δὲ καὶ ὑπολιψίας πινόμενα ἐφ' ἡμέρας λ'. ὑγιάζει δὲ καὶ ἕκτειναι ταχέως ὁ χυλὸς τῶν φύλλων σταθεὶς ὑπὸ πινας ἡμέρας τριῶν κυάθων πλῆθος. τραύματά τε ἡγ σύριγγας μεθ' ἁλῶν ἡγ μέλιτος καταπλασθέντα ἰᾶται· βοηθεῖ δὲ καὶ ἐντερικηλικοῖς, καὶ αἱμορραγίας ἴσησι πινόμενον καὶ καταπλασσόμενον. τέμνεται δὲ καὶ πρὸς καθαρμοὺς ἡγ αἱμορραγίας καὶ ἀγνείας.

Περὶ Φοίνικος. Κεφ. μγ'.

Φοίνιξ, οἱ δὲ ῥοῦν, οἱ δὲ ἀγχόνην, τὰ μὲ φύλλα ἔχει ὅμοια κριθῆ, βραχύτερα δὲ ἡγ στερεώτερα, σπάνει δὲ ἐμφερῆ τῇ αἴρᾳ· κλῶνας δὲ ἔχων δὲ ἑξαδακτύλους κύκλῳ τῆς ῥίζης· ἡγ στάχυς ζ'. ἢ ἡ. φύεται δὲ ἐν ἀεσυραις, ἡγ ὑπὸ τῶν στεγῶν τῶν νεοκαταχρίστων. Δυώδυνον δὲ ἔχει πρὸς τὸν ὄνυχα ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ, διαῤῥόιαν ἡγ αἱμορραγίαν ἐκ μήτρας ἡγ

LIBER IIII. 208

οὔρων πλείονα φορὰν ἰσχῦν. ἰσοροῦσι δέ τινες ἡγ ἴχαμον αὐτῷ εἶναι ἐνδεσμουμένῳ φοινικῷ ἐλέῳ ἡγ πεπλομυρίῳ.

Περὶ Ιδάας ῥίζης. Κεφ. μδ'.

Ιδάα ῥίζα, ὀξυμυρσίνῃ τὰ φύλλα ἔοικε· περὶ αὐτὰ δὲ ὡς ἕλικες μικραὶ πεφύκασιν, ἐξ ὧν ἡγ τὸ ἄνθος. ταύτης ἡ ῥίζα συντικὴ σφόδρα, μάλιστα ἐφ' ὧν σύριγξ ἐστὶ χρεία. πίνεται ὑπ' ἡγ πρὸς κοιλίας ῥεύματα ἡγ ῥοῦν γυναικεῖον· αἱμορραγίαν τε πᾶσαν ἵστησι.

Περὶ Ροδίας ῥίζης.

Κεφ. με'.

Ροδία ῥίζα γίνεται ἐν μακεδονίᾳ, ἔοικυῖα κόστῳ, κουφοτέρα δὲ ἡγ λειοτέρα, ἀπόφορον ποιοῦσα ὅμοιαν· χρῆται δὲ ὑπὸ τῶν καφηλαιούντων σὺν ῥοδίνῳ ὀλίγῳ λεπτὴ ὑπτιθεμένη ἡγ ἐμβρεχομένη μετώπῳ ἡγ κροτάφοις.

Περὶ Ιππουρίδος. Κεφ. μς'.

Ἱππουρις φύεται ἐν τόποις ὑδρόις ἡγ τάφροις· καυλία ἔχει καινά, ῥαβδώδη, ὑποβάκχα, στερεά, γόνασι διειλημμένα, ἐμπεφυκότα εἰς ἄλληλα, ὥσπερ δὲ αὐτὰ ὁρίτια δὲ εἰς ὕψος αὐξανόμενα ὑπὸ τὰ παρασκεύασμα στελέχη ἡγ κατὰ πολλὰς μελάνας καὶ θαλάσσιπου οὐρά. ῥίζα ξυλώδης, σκληρά.

Στυπτι-

vrinæ impetus infrænet. Sunt qui adalligatâ in puniceo vellere & suspensam, sanguinem supprimere prodant.

Idæa radix. Cap. XLIIII.

Idææ radici folia sunt eâ quæ rusco: circum ea veluti exigui capreoli sunt, in quibus flos. Radix spissandi naturam habet, his conueniens quibus adstrictione opus est. Pota, citam aluum: mensesque, & omnem abundantiam sanguinis sistit.

Rhodia radix.

Cap. XLV.

Gignitur Rhodia radix in Macedonia, costo similis, leuior, inæquabilis: quæ contrita rosas redolet. Vtilissima capitis doloribus, si madefacta fronti & temporibus cum rosacei momento imponatur.

Equisetum. Cap. XLVI.

Equisetum in riguis & scrobibus nascitur: cauliculi prodeunt inanes, geniculati, in se farcti, rubescentes, leniter scabri, duri, & iuncea circa eos folia, crebra, exilia. In sublime attollitur, vicinos arborum caudices scandens, obuolutumque dependet, comis multis, nigris, vt equorum cauda: radix lignosa dura.

Vis

Vis herbæ ſpiſſare: quare ſanguiné naribus erumpenté ſuccus ipſe ſiſtit: prodeſt dyſentericis in vino potus: vrinam cit. Sanguinolenta vulnera glutinantur tritis foliis, & illitis. Radix cũ ſua herba tuſsim, orthopnœam, ruptáque adiuuat. Foliis in aqua potis, diſſectiones veſicæ & inteſtinorum, enterocelæq; in vnum coaleſcere, cogíq; feruntur.

Equiſetum alterum.
Cap. XLVII.

Alterũ equiſetum caulis eſt rectus, æqualis, cubito maior, inanis: comisper interualla brevioribus, cãdidioribus, & mollioribus. Id cum aceto tritum vulneribus remedio eſt, eadémque fungitur facultate.

Coccum infectorium.
Cap. XLVIII.

Coccũ quo infectores vtuntur, frutex eſt ſurculoſus, paruus, cui grana ceu lẽtes adhærẽt, quę electa cõgerũtur. Optimũ gignitur in Galatia, & Armenia, deinde Aſia, & Cilicia: vltimũ ex omnibus Hiſpanicũ. Vis huic ſpiſſandi · vulneribus, neruiſq; pręcipiſis, cõueniẽter ex aceto tritum illinitur. Naſcitur quoq; in Cilicia, è quercubus, cochlearũ exiliũ ſimilitudine, quod

Στυπτικὴ δὲ ἡ πόα· ὅθεν ὁ χυλὸς αὐτῆς αἱμορῤῥαγίας ἵστησι ταῖς ὀμυκτήρων· καὶ δυσεντερείας ὠφελεῖ πινόμενος μετ' οἴνου· κινεῖ δὲ οὖρα. τὰ δὲ φύλλα ἔναιμα τραύματα κολλᾷ· λεῖα ἐπιπαττόμενα· ἡ δὲ ῥίζα καὶ ἡ πόα βήσσησί τε καὶ ὀρθοπνοϊκοῖς καὶ ῥηγματίαις ἀρήγει. ἱσορρεῖται δὲ καὶ ἐντέρῳ διαιρέσεις καὶ κύστεως διακοπὴν, καὶ ἐντερομήλῃ συνάγειν τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕδατι.

Περὶ Ἑτέρας ἱππουρίδος. Κεφ. μζ'.

Ἱππουρις ἑτέρα κόμας ἐκ διασημάτων ἔχουσα βραχυτέρας καὶ λευκοτέρας καὶ μαλακωτέρας. ἥ τις καὶ αὐτὴ λεανθεῖσα σὺν ὄξει τραύματα ἰᾶται τὰ αὐτὴν ἔχουσα δύναμιν.

Περὶ Κόκκου βαφικῆς.
Κεφ. μή.

Κόκκος βαφικὴ θάμνος ἐστὶ μικρὸς φρυγανώδης ᾧ πεφύκασιν οἱ κόκκοι ὡς φακοὶ, οἱ πυκνὸν ἐκλεχόμενοι σωτίδευται· ἔστι δὲ ὅτε ἡ γαλατικὴ καὶ ἡ ἀρμενιακὴ, ἔπειτα ἡ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἡ κιλίκειος· ἐλαχίστη δὲ πασῶν ἡ ἐν Ἰσπανίᾳ. Δύναμιν δὲ ἔχει συστικὴν· ἁρμόζουσαν τραύμασι καὶ νεύροις πρώσεσι, λεῖα μετὰ ὄξους καταπλασσομένη. γίνεται δὲ ἡ ἐν κιλικίᾳ ἐν τοῖς δρυσὶν ὁμοίως κοχλία μικρῷ

ᾧ αἱ τῆδε γυναῖκες τῷ σώματι ἀναχρίουσαι κόκκον καλοῦσιν.

Περὶ Τραγίου. Κεφ. μθ'.

Τράγιον φύεται μὲν ἐν κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχῖνῳ ὅμοια, καὶ ταῖς ῥάβδοις καὶ τὸν καρπὸν, μικρότερα δὲ πάντα, φέρει δὲ ὀπὸν κόμμει παραπλήσιον. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ δάκρυον καλαπλαστόμενα σὺν οἴνῳ, ὅπου ἂν ἐπιτεθῇ σκόλοπας καὶ παντὸς τὰ τὰ ἐμπεπηγότα. πινόμενα δὲ φαγγουείαν ἰᾶται. καὶ λίθους τῶν ἐν κύστει θρύπτει, καὶ καταμηνία ἄγει. λαμβάνεται δὲ ὁλκὴν ⊰ ά. φασὶ δὲ καὶ ταῖς ἀγελαίαις αἶγας τοξευθείσας καὶ νεμηθείσας τὴν πόαν, ἐκβάλλειν τὰς ἀκίδας.

Περὶ ἄλλου τραγίου.
Κεφ. ν'.

Τράγιον ἄλλο τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὅμοια σκολοπενδρίῳ, ῥίζαν δὲ λεπτὴν, λευκὴν, παραπλησίαν ῥαφανίῳ ἀγρίᾳ· ἡ πις βοηθεῖ δυσεντερικοῖς ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐσθιομένη. προσβάλλει δὲ καὶ τὸ φθινόπωρον τὰ φύλλα τράγου ὁσμήν· ὅθεν καὶ ὠνόμασεν τράγιον.

Περὶ Τράγου Κεφ. να.

Τράγος, οἱ δὲ, σκορπίον, οἱ δὲ, βάγανος· φύεται παρὰ θαλάττῃ μάλιστα, θαμνίσκος ὀπῆς, ὀπιμήκης, ὑπὲρ μέσας, ὅσον ἀπὸ θαμνῶν ἢ μείζων,

quod illius regionis mulieres ore legunt, & coccũ vocitant.

Tragium. Cap. XLIX.

Tragiũ naſcitur in Creta tantũ inſula, lẽtiſco ſemine, folio, & ramis ſimile, ſingulis tamen minoribꝰ, ſuccus ei lacteus, gũmi non diſsimilis. Semen, folia, lachrymáq;, illitu ſpicula è corpore eiiciunt: omnia quoque corpori impacta, euocant: pota ſtranguriæ medentur, calculos veſicæ frangunt, menſes trahunt. Modus in ſumptione eſt, drachma vna. Fama eſt ſyluestres capras ſagittis confoſſas, eius herbæ pabulo ſpicula excutere.

Tragium alterum.
Cap. L.

Eſt & alterum tragium, quod tragoceros aliqui vocant, folia ſcolopendrij habet, & radicem ſyluestris raphani, tenuẽ, candidam: quam crudam vel coctam eſſe dyſentericis prodeſt. Folia autumno, hirci virus olent: exinde ſibi tragij nomen adoptauit. Prouenit in montibus, & præcipitiis.

Tragum. Cap. LI.

Eſt etiã herba tragos, quã aliqui ſcorpiõ aut traganõ vocãt maximè in maritimis naſcens, palmum alta aut amplior, fru-

ticosa, humilis, oblonga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, multis, magnitudine tritici, acuto cacumine, gustu multum adstringente. Racemorum acini decem ex vino poti, cœliacis, & fœminis fluxione vuluæ laborantibus, auxiliantur. Tunduntur à plerisque, & in pastillos digesti asseruantur, quibus vtuntur cum opus est.

Iuncus. Cap. LII.

Iunci duo genera: vnũ læuis nominati, alterum acuti, qui in mucronem fastigiatur. Cuius etiam duo asignantur genera: vnũ sterile, reliquum fert semẽ nigrũ, rotudũ, & crassiore constat calamo, carnosioréq;. Tertius est iuncus qui vocatur oloscœnos, priorib⁹ carnosior, asperiórq;, is similem supradicto fructum in cacumine parit. Semen vtriusque tostum, ex diluto vino potũ, sistit aluum, & rubra fœminarum profluuia: vrinam cit, capitisque dolores facit. Quæ proxima sunt radici folia tenera, conuenienter illinuntur, aduersus phalangiorum morsus. Æthiopici iunci semine somnus allicitur: sed modus in potione seruandus est, ne sopor fiat.

Lichen.

ζων, φύλλα δὲ οὐκ ἔχει, ἐπὶ δὲ τῶν κλάδων περίσκιρτα οἱονεὶ ῥάγες μικραὶ, πυρράι, καπὶ μέγεθος πυρεῦ, ὀξεῖαι ἐπ' ἄκρου, πολλαὶ λίαν γευσιμβρύῳ συμπλοκή. τούτου ὁ καρπὸς ὡς ῥάγες καύ. τούτου ὁ καρπὸς ὡς ῥάγες δέκα ζωὸ οἴνῳ ποθεῖσαι, κοιλιακοὺς ὄ καὶ ῥοϊκὰς γυναῖκας ὠφελοῦσιν. ἔνιοι ὄ κόπτοντες ἀυτὸν, αὐ ἀπλάπουσι πρὸς λίσκους εἰς ἀπόθεσιν κ οὕτω χρῶνται.

Περὶ Σχίνου. Κεφ. νϛ'.

Σχίνος τούτου διοσὸν εἶδος. τὸ μὲν τοι ἀυτῆς κληῖται χῖνος λεία, τὸ δὲ, ὀξύκαρνος ἄπεξες ἐπ' ἄκρου, διοσὸν ὄ κ ταύτης εἶδος· ἡ μὲ. ὄ ἄκαρπος, ἡ ὄ, καρπὸν μέλανα ἔχει ἐς ἄκαρπος, ἡ ὄ, καρπὸν μέλανα ἔχει ἐς περιφερῆ, παχύτερα δὲ ταύτης οἱ κάλαμοι, καὶ σαρκωδέστερα. Εστι δὲ καὶ τείτη πελλῷ σαρκωδεστέρα κ παχυτέρα τοῦ δυοῖν, ὁλόκαρνος λεπομβρύη, ἔχει δὲ κ ἀυτὴ καρπὸν ἐπ' ἄκρου ὅμοιον τῷ περὶ ἀυτῆς. Αμφοτέρων δὲ ὁ καρπὸς φρυγεὶς κ πινόμενος μ' κράματος, κοιλίαν κ ῥοῦν ἔρυθρὸν ἵστησι, κ ἕρα κινεῖ· ἔστι ὄ κ κεφαλαγικὸς. τὰ δὲ πρὸς τὴν ῥίζαν ἁπαλὰ φύλλα καταπλασθέντα, φαλαγγιοδήκτοις αρμόζει. Η δὲ διοσκὴ χῖνος, ὑπνωτικὸν ἔχει τὸν καρπόν· φυλλάπεδαι δὲ δεῖ ἀυτὸ ἐν ταῖς πόσεσι τὸ πλῆθος, καρροῖ γὰρ λίαν.

Περὶ Λει-

Περὶ Λειχῆνος. Κεφ. νγ'.

Λειχὴν, ὁ ἐπὶ τῶν πετρῶν, οἱ δὲ, βρύον καλοῦσι, βρύον ὀῆ πρὸς ἐχθρόσμυον ταῖς ἐνδρόσοις πέτραις. τοῦτο καταπλασθὲν αἱμορραγίας ἵστησι, καὶ φλεγμονὰς παρεγιτεῖται, καὶ λειχῆνας θεραπεύει· ὠφελεῖ δὲ κ ἐκτερικοὺς μ' μέλιτος διαχριόμενον· σόματος δὲ καὶ τῆς γλώττης ῥευματισμοὶς παρεγιτεῖται.

Περὶ Παρωνυχίας. Κεφ. νδ'.

Παρωνυχία φύεται ἐν πέτραις διαφανίσκιον ὅμοιον πέπλῳ, τῷ δὲ μήκει ἔλαττον, τοῖς δὲ φύλλοις μείζον. ὅπερ καταπλασθὲν λεῖον ὅλον παρωνυχίας καὶ κηεία θεραπεύει.

Περὶ Χρυσοκόμης. Κεφ. νέ.

Χρυσοκόμη ῥάδιόν ὀῆ πιθαμιαῖον· ἔχον κόμην κορυμβοειδῆ, ὁμοίαν ὑσσώπῳ ῥίζαν δασεῖαν, λεπτὴν, ὡς ἐλλεβόρου μέλανος· γευσμῷ κ ἀπτῆ, κυπέρῳ ἴσην ὄσαν, ἐν τῷ γλυκεῖ ὑπαύστηρον· φύεται ἐν παλισκίοις κ πετρώδεσι. Δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν κ συντικὴν ἡ ῥίζα· ἡπατικοῖς κ πνευμονικοῖς αρμόζουσαν· λαμβάνεται δὲ κ σὺν ὑδρομέλιτι ἐφθὴ πρὸς κάθαρσιν ὑστέρας.

Περὶ Χρυσολόγου. Κεφ. νϛ'.

Χρυσόλογον φύλλα ἔχει ὅμοια δρυΐ, ὁ δὲ θάμνος ὀῆ πυκνὸς· αὐδὸς δὲ παρεπλήσιον τῷ σεφανωμα-

Lichen. Cap. LIII.

Lichen, qui saxis est familiaris, aliquibus bryon appellatur: asperginosis petris adhæret, vt muscus. Is illitus sanguinis profluuia sistit, inflammationes arcet, impetigini medetur. Iuuat regio morbo correptos, cum melle illitus: oris & linguæ defluxiones inhibet.

Paronychia.

Cap. LIIII.

Paronychia exiguus frutex, in petris nascens, peplo similis, minor longitudine, maioribus foliis. Illita paronychiis atque duritiis, remedio est.

Crhysocome.

Cap. LV.

Chrysocome palmi altitudine fruticat: coma specie corymborũ, hyssopo simili: radice hirsuta, veratri nigri modo, tenui, cyperum æquante: gustu non iniucundo, ex dulci austero: in petrosis opacísque nascitur. Radix calfacit, & adstringit: his conueniens, quos iecur aut pulmonis inflammatio malè habet: contra purgationes vuluæ, decocta cum hydromelite assumitur.

Chrysogonum. Cap. LVI.

Chrysogonũ dense fruticat, quernis foliis: flore coronarij

verbaſci:radix vt rapum extuberat, intus ruberrima,foris nigra. Quæ trita cum aceto,atq; impoſita, muris aranei morſibus auxiliatur.

Elichryſum. Cap. LVII.

Elichryſon quidam chryſanthemon, nonnulli & id amaranton vocant, quo deorũ ſimulacra coronant:ramulũ habet candidum, virentem, rectum,firmum:folia interceden tibus ſpatiis anguſta,abrotono ſimilia: comam aureæ lucis in orbem,vmbella rotũda veluti ſiccis corymbis dependentibus,radice tenui:naſcitur in aſperis,& torrentiũ alueis. Contra ſerpentium ictus,coxendicũ dolores,vrinæ ſtillicidia,ruptáque,coma è vino pota opitulatur: ciet menſes. Sanguinẽ concretũ ventris ac veſicæ abſumit,pota cum mulſo:ieiunis, triũ obolorũ põdere, ſiſtit deſtillationes, data in vino albo diluto:veſtibus inſeritur,vt eas ab erodentiũ iniuriis tueatur.

Chryſanthemum.

Cap. LVIII.

Chryſãthemũ aut caltha,nõnullis buphthalmos: herba eſt tenera,fruticoſa,lęues proferẽs caules,& multifida folia:flores ſupra modũ ſplẽdentes,luteos, orbem matiκῷ φλόμῳ.ῥίζαν ὁμοίαν χρυλλῃ, ἔνδοθεν ἰοχρῶς ἐρυθρὰν, ἔξωθεν δὲ μέλαιναν. ἣ πὸς βοηθεῖ σὼ ὄξει λεανθεῖσα καὶ ἐπιτεθεῖσα μυγαλῆς δήγμασιν.

Περὶ Ελιχρύσου. Κεφ. νζ'. §

Ελίχρυσον, οἱ δὲ χρυσανθέμον, οἱ δὲ, καὶ τοῦτο ἀμάραντον καλοῦσιν, ᾧ καὶ τὰ εἴδωλα στεφανοῦσι· ῥαβδίον λευκὸν, χλωρὸν, ὀρθὸν, στερεὸν· φύλλα στενὰ ἐν διασημάτων ἔχον πρὸς τὰ τοῦ ἀβροτόνου· κόμιν, κυκλοτερῆ, χρυσοφαῆ, σκιάδιον περιφερὲς, ὥσπερ κορύμβοις ξηροῖς, ῥίζαν λεπτὴν· φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ χαραδρώδεσι τόποις. Βοηθεῖ δὲ ἡ κόμη σὺν οἴνῳ ποθεῖσα, δυσουρίαις καὶ λιθῶν δήγμασι, καὶ ἰχθύσι καὶ ῥήγμασι· καὶ ἔμμηνα ἄγει· καὶ ἑρόμβοις αἵματος τὸν ἐν κύστει ἢ κοιλίᾳ τήκει ζὺν οἰνομέλιτι πινομένη· ἔχει δὲ καὶ καταῤῥοὰς ὅσον τριώβολον νήστει δοθεῖσα ἐν κράμπι οἴνου λευκοῦ· σωτηρίαν δὲ καὶ μετὰ ἱματίων ἄβρωτα τηρεῖσα αὐτά.

Περὶ χρυσανθέμου.

Κεφ. νή.

Χρυσάνθεμον, ἢ χαλκὰς, οἱ δὲ βούφθαλμον· τετράγωνός τις πόα, θαμνοειδὴς δὲ, λείοις αὐαφέρουσα κλωνοις· ἐν φύλλα πολυσχιδῆ· ἀνθη μίλινα, ἰοχρῶς στίλβοντα, ἐν

ᾗ ὀφθαλμὸν κυκλοτερῆ, διὸ καὶ ἄπων ὠνόμασεν· φύεται περὶ πὰς πόλεις· οἱ κλωνοὶ δ' αὐτῆς λαχανεύονται. Τὰ δ' ἄνθη λεῖα μὲ κηρωτῆς, στεατώματα λέγεται διαφορεῖν· ἰκτερικοὶς δὲ προσκαίρως εὐχροεῖν ποιεῖ ποθεῖσα μετὰ πὴν ἐν τοῖς λουτροῖς ἀπὸ πῆς μαχρᾶς διατριβῆς ἔξοδον.

Περὶ Αγηράτου. Κεφ. νθ'.

Αγήρατον θάμνος ὀξὺ φρυγανώδης, πιθαμώδης, ταπεινὸς, ἁπλοῦς, ἐμφερὴς μάλιστα ὀριγάνῳ· σκιάδιον ἔχων, ἐφ' οὗ ἄνθος πομφολυγώδες, χρυσοειδὲς, ἔλαττον ἑλιχρύσου. ὠνόμασαι δὲ ἀγήρατον, διὰ τὸ ἐπιπολὺ τὸ ἄνθος ὁμοιοειδὲς φυλλάπεδα. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ πυρετικήν· ᾗ αὐτὴ ἡ πόα ὑποδυμιωμένη ἕδρᾳ ἄγειν, καὶ τὰ περὶ ὑστέραν μαλάπτειν.

Περὶ Περιστερεῶνος.

Κεφ. ξ'.

Περιστερεὼν φύεται ἐν ἐνύδροις τόποις. δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι ἐν τῷ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ. πόα δὲ ὀξὺ θαμνώδη ἔχουσα τὸ ὕψος, ἢ ᾗ μεῖζον, πέταλα ἐντελῆ μικρὰ, ὑπόλευκα, ἐκπεφυκότα ἐκ τῶ κωλῶ· μονόκλωνος ὡς τοπολὺ ᾗ μονόῤῥιζος εὐρίσκεται. Δοκεῖ τε τὰ φύλλα σὺν ῥοδίνῳ ἢ σὲ ἀπιχριέιν νεαρῷ πρόσπλεγμα, αἰῶδυνίαν ὑστέρας ποιεῖν. σέλλει

orbẽ oculi imitantes,vnde buphthalmi nomẽ traxit:propter oppida naſcitur. Cuius caules oleris vice manduntur. Flores cũ cerato triti,ſteatomata diſcutere produntur: regio morbo correptis,coloré breui reddunt, ſi ſequente longo balnei vſu,poſt exitum ebibantur.

Ageratum. Cap. LIX.

Ageraton fruticoſa herba eſt, palmari longitudine aſſurgens, ſimplex, humilis, origano maximè ſimilis: vmbellam gerit, in qua flos bullis aureis emicat, elichryſo minor. Nomen ei inditum eſt, quoniam diutiſsimè flos in ſua coloris ſpecie conſeruetur. Vis decocti feruens: huius vſtæ nidor vrinam cit, & vuluæ duritias emollit.

Verbenaca. Cap. LX.

Periſterion, ſiue verbenaca naſcit in aquoſis. Nomẽ ex eo duxiſſe videtur, ꝙ colũbæ circa hãc perquàm libẽter verſari ſoleant. Dodrantis altitudine, & interdum amplius adoleſcit: folia è caule prodeũt inciſa,& ſubalbida: ea ſingulari ramo, radicéq; ſola,cõſtare ſępius inuenitur. Folia cum ſuilla adipe recenti, aut roſaceo impoſita, vuluarũ doloresfinire putãtur:

ignem ſacrum illita ex aceto reprimunt: putrida vlcera cohibent: vulnera glutinant: veteráque ex melle, ad cicatricem perducunt.

Sacra herba. Cap. LXI.

Sacra herba, quæ & periſtereon nominatur, ramulos emittit cubitales, aut maiuſculos, angulosos, in quibus ex interualli folia querc⁹, ſed minora anguſtioráq; eiſdem diuiſuris in ambitu, colore aliquatenus cęſio: radix longa, tenuis· flores purpurei, graciles. Folia cũ radice in vino pota, illitáve, aduerſus ſerpẽtes pollent: eadem drachmæ põdere cũ thuris obolis tribus, in vini veteris hemina, quadragenis diebus, ieiuno ore, cõtra regiũ morbũ bibũtur: veteres tumores & inflãmationes mitigãt: ſordida vlcera purgãt. Tota in vino decocta, tonſillarũ cruſtas abrumpit: oris nomas gargarizatu cohibet. Aiunt, ſi aqua ſpargatur tricliniũ, qua maduerit, lætiores cõuictus fieri. Datur potãdum in tertianis febribus, tertium à terra geniculũ, cum foliis circundantibus: quartanis, quartũ. Sacrã vocant herbam, quoniam multum ad amuleta, expiationesq; commendetur.

Aſtra-

σέλλει δὲ καὶ ἐρισιπέλατα σὺν ὄξει καταπλασθεῖσα, καὶ σηπεδόνας ἐπέχει. καὶ τραύματα κολλᾷ, καὶ ἀπουλοῖ τὰ παλαιὰ σὺν μέλιτι.

*Περὶ Ἱερᾶς βοτάνης. Κεφ. ξά.

Ἱερὰ βοτάνη, οἱ δὲ περιστερεῶνα ἐκάλεσαν, βάβδοις ἀγνίσι πηχυαίοις ἢ καὶ μείζοσιν γωνιοειδεῖς, πεῖ ἀφ' τὰ φύλλα ἐκ διασημάτων ἐοικότα δρυΐ, πλὴν στενώτερα καὶ ἧττονα, ἐντετμημένα ὃ τῷ κύκλῳ, ὑπόγλαυκα· ῥίζαν δὲ ὑπόμικυν, λεπτὴν· αὕθη πτερυγὰ, λεπτά. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ ἡ ῥίζα πεπτόμενα μεθ' οἴνου καὶ καταπλασσόμενα, ποιεῖ πρὸς ἕρπητα· πρὸς ὃ ἴκτερον τὰ φύλλα ὅσον < ἑλκὴν μὲ λέα νωτῷ πεισθόλῳ, σὺν οἴνου παλαιοῦ κοτύλῃ μιᾷ νήστει ἐφ' ἡμέρας μ· πινόμενα· οἰδήματά τε χρόνια καὶ φλεγμονὰς καταπλασθέντα πρὸς ἕψησιν· καὶ ὑπαρὰ ἕλκη καθαίρει. ἐψηθεῖσα δὲ ὅλη σὺν οἴνῳ, ἐξαίρας τοὺς ἐν παιδαρίοις φερομένους καὶ νομὰς τὰς ἐν στόματι ἀναγαργαρίζουσιν ἐφίσησι. ῥαγόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόζεσμα, ὑδαρὲς γλωχοτέροις ἰσοσθὲν ποιεῖν· δίδοσθαι δὲ τεταρτίζουσι ποιεῖν τὸ πεῖον γόνυ ἀπὸ τῆς σὺν τοῖς φερομένοις φύλλοις· τεταρταίοις δὲ τὸ τέταρτον. καλοῦσι δὲ αὐτὸ ἱεράν βοτάνην διὰ τὸ εὔχρηστον ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶναι εἰς φυλάμματα.

Περὶ

Περὶ Ἀστραγάλου. Κεφ. ξβ'.

Ἀστράγαλος θαμνίσκος ἐστὶ μικρὸς ἐπὶ γῆς, φύλλοις καὶ κλωνίοις ὁμοίοις ἐρεβίνθῳ· ἄνθη πορφυρᾶ, μικρά· ῥίζα ὑπόστρογγυλος ὡς ῥάφανος εὐμεγέθης, παραφυάδας ἔχουσα στερεάς, μυρσίνας, σκληροτέρας ὡς κέρατα αὐτὰ πεπλεγμένας ἀλλήλαις, γευσαμένῳ συσταλτικάς. φύεται δὲ ἐν ὀναγέμοις καὶ συσκίοις καὶ χαμαιζουμένοις τόποις. πέλλει δὲ ἐν μέμφει τῆς ἀρκαδίας. ἴσχει δὲ κοιλίαν ῥευματιζομένῳ ἐν οἴνῳ πεθεῖσα ἡ ῥίζα· κινεῖ τε καὶ ὕρα· ποιεῖ καὶ πρὸς παλαιὰ ἕλκη ξηρὰ ὀπὸ παιωνιώδη· καὶ αἷμα ἴσχει· κόπτεται δὲ δυσχερῶς διὰ τὸ στερεὸν αὐτῆς.

Περὶ Ταὼ ἴνθου.

Κεφ. ξγ'.

Ταὼ ἴνθος φύλλα ἔχει ὅμοια βολβῷ· κυκλὸν σπαμιαῖον, λεῖον, λεπτότερον τοῦ μικροῦ σακτύλου, χλωρόν· κόμιον σπερμόλιον κυρτὸν εὐθὺς πλήρη πορφυρεοειδοῦς· ῥίζαν καὶ αὐτὴν ἐμφερῆ βολβῷ. Ἥπτεται οἴνῳ καταπλασθεῖσα λευκῷ ἐπὶ παίδων, ἀνήκοις τηρεῖν πεπίστευται· ἴσχει δὲ καὶ κοιλίαν, καὶ οὖρα ἄγει ποθεῖσα, καὶ φαλαγγιοδήκτοις ὠφελεῖ. ὁ καρπὸς δὲ συμπικώτερος ὤν, καὶ αὐτὸς, θηριακοῖς ἁρμόζει· ἰκτερόν τε ἀποκαθαίρει σὺν οἴνῳ πυόρμους.

Περὶ

Aſtragalus. Cap. LXII.

Aſtragalus, paruus à terra frutex, foliis & ramis ciceri ſimilis: flore purpureo, paruo: radice rotunda, raphani modo grandi, quæ adnatas appendices firmas habet, nigras, præduras, veluti cornua inter ſe implicatas, guſtu adſtringentes. naſcitur in ventoſis, opacis, & in niualibus: ea Memphis Arcadiæ ſcatet. Aluum ſiſtit radix in vino pota: vrinam mouet: vetuſtis vlceribus, ſicca efficaciter inſpargitur: ſanguinem ſupprimit: ægrè propter duritiam tunditur.

Hyacinthus. Cap. LXIII.

Hyacinthus folia habet bulbi: dodrantalem caulem, læuem, minimo digito tenuiorem, herbacei coloris: comam procumbentem, florum purpureorum plenam, incuruam: radicem quoque bulbaceam. Quæ, vt creditur, pueris cum vino albo illita, pubertatẽ coërcet, & non patitur erumpere: ſiſtit aluum pota & vrinam impellit, phalangiorumq́ue morſibus auxiliatur. Semen adſtringentius eſt, theriacis expetitũ: regium morbũ emendat, cum vino potum.

Pauauer erraticum. Cap. LXIIII.

Papauer erraticum, quod rhœada vocant, vere quidem in aruis cum hordeo naſcitur, flore protinus deciduo, vnde & nomen apud Græcos accepit. Folia erucæ, aut origano, aut cichorio, aut thymo ſimilia ſpectantur, ſed lõgiora, diuiſa, ſcabra: iũceus ei caulis, rectus, cubitalis, aſper: flos ſylueſtris anemones, puniceus, interdum albus: oblõgũ caput, ſed quàm anemones minus: ſemẽ rufum: radix longa, ſubalbida, minoris digiti craſsitudine, guſtu amara. Hnius capita quinq; aut ſex, in vini cyathis tribus ad dimidias decocta, potui dabis, quibus ſomnus accerſendus eſt. Semina acetabuli mẽſura ex aqua mulſa pota, aluum leniter emolliunt: ad idem præſtandũ mellitis placentulis. & dulciariis libis admiſcentur. Folia cũ calycibus illita, inflammationes ſanant: eorundem fotu & perfuſione, ſomnus allicitur.

Papauer ſatiuum. Cap. LXV.

E ſatiui papaueris genere, quod hortenſe eſt, ſemen in panem denſatur, qui ſanis in vſu ſit: eo etiã ex melle pro ſeſama vtuntur:

Περὶ Μήκωνος ῥοιάδος. Κεφ. ξδ'.

Μήκων ῥοιὰς, ὠνόμασται ὅτι διὰ τὸ ταχέως τὸ ἄνθος ἀποβάλλειν, φύεται ἐν ἀρούραις ἔαρος, ὅ τε καὶ συλλέγεται. ἔοικε δὲ τὰ φύλλα θριδακίνῃ, ἢ ἐρυσίμῳ ἢ κιχωρείῳ ἢ θύμῳ ἐπεσχισμένα, μακρότερα δὲ καὶ τραχέα· καυλὸν δὲ ὀργυιώδη, ὄρθιον, τραχυὸν ὡς πήχεως· ἄνθος φοινικοῦν, ἐνίοτε δὲ καὶ λευκὸν ὅμοιον τῷ τῆς ἀγελίας ἀνεμώνης, κεφαλὴ δὲ περιμήκης, ἤπλωται μού τι ἢ τῆς αἰγειμώνης· καρπὸς πυρρός· ῥίζα σπιμήκης, ὑπόλευκος, δακτύλου ἔχουσα μικροῦ πάχος, πικρά. Ταύτης τὰ κεφάλια πέντε ἢ ς'. μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας ὡς εἰς β'. ἀγαγεῖν, πότιζε οἷς ἂν βούλει ὑπνῶσαι. τοῦ δὲ σπέρματος πεσσὸν ὅσον ὀξυβάφου σὺν μελικράτῳ, κοιλίαν ἠπίως μαλάσσει· μίγνυται δὲ καὶ μελιτοπλακουντίοις καὶ ἑτέροις πρὸς τὸ αὐτό. τὰ δὲ φύλλα σὺν τοῖς κυάθοις καταπλασθέντα φλεγμονὰς ἰᾶται· καὶ τὸ ἄνθημα δὲ αὐτῶν ἀνθηλοῦν, ὑπνωτικὸν ὄζει.

Περὶ Μήκωνος ἡμέρου. Κεφ. ξε'.

Μήκων ἡ μού τις ὀνομαζομένη ἥμερος, κνεπευτή, ἧς τὸ σπέρμα ἀποτιθέασι εἰς πλῶ ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν καὶ σὺν μέλιτι ἢ αὐτὴ σησάμινος ἀυτῇ χρῶν-

ται. καλεῖται δὲ θυλακῖτις. ἐπίμηκες ἔχουσα τὸ κεφάλιον, καὶ τὸ σπέρμα λευκόν. Ἡ δέ τις ἀγρία ἐγκαθημμένον ἔχουσα τὸ κωδίαν, μέλαν σπέρμα. ὃ καὶ πηγανίτις ὀνομάζεται· ὑπ' ἐνίων δὲ ῥοιὰς καὶ αὐτὴ, διὰ τὸ ῥεῖν ἐξ αὐτῆς τὸν ὀπόν. Τείτη δὲ ἀγειωτέρα καὶ φαρμακωδεστέρα καὶ μακροτέρα τῶν, ἔχουσα τὸν κωδίαν ὀπιμήκη. Κοινὴ δὲ αὐτῶν δύναμις λυκτική· ὅθεν τὰ φύλλα καὶ αἱ κωδίαι καθεφθεῖσαι ἐν ὕδατι καὶ πεσσοποιηθεῖσι. πίνεται δὲ πρὸς ἀγρυπνίαν τὸ ἀφέψημα, καὶ εἰς τὰ καταπλάσματα δὲ λεῖαι αἱ κωδίαι μετὰ ἀλφίτων μιγνύμεναι, πρὸς φλεγμονὰς καὶ ἐρυσιπέλατα ἁρμόζουσι. δεῖ δὲ κόπτοντας αὐτὰς χλωρὰς ἀναπλάττειν εἰς βολάσκους, καὶ ξηραίνοντας ἀποτίθεσθαι, καὶ οὕτω χρῆσθαι. καθ' ἑαυτὰς δὲ ἑφθεῖσαι αἱ κωδίαι ἐν ὕδατι μέχρις ἡμίσεως, εἶτα σὺν μέλιτι πάλιν ἑφθεῖσαι, ἄχρις ἂν συστραφῇ τὸ ὑγρὸν, ποιοῦσι φάρμακον ὀπιακτικόν. ἀνώδυνον πρὸς βῆχας καὶ ῥεύματισμοὺς ἀρτηρίας καὶ κοιλίας καὶ διαθέσεις. ἐνεργέστερον δὲ γίνεται μιγνύντων αὐτῷ ὑποκυστίδος χυλοῦ καὶ ἀκακίας. τὸ δὲ σπέρμα τῆς μελαίνης μήκωνος λεῖον σὺν οἴνῳ ποτίζεται πρὸς ῥεῦμα κοιλίας καὶ γυναικεῖον ῥοῦν, καταπλάσ-

vtuntur: thylacitin vocant: Capitulum habet longum, & ſemen cãdidum. Sylueſtre verò, caput inſidens, demiſſúmque, & nigrum ſemen, quod pithitis nominatur: nonnullis tamẽ & ipſum rhœas dicitur, quoniam eius ſcapolacteus ſuccus emanat. Tertium magis ſylueſtre, et ad medicinas valentius, multò his longius, productiore capitulo. Omnium in commune natura refrigeratrix: quare ſi capita ipſa, & folia decoquantur in aqua, ſomnum fotu conciliabunt. Bibitur decoctum contra vigilias. Calices cum polenta triti, & cataplaſmatis admiſti, ignibꝰ ſacris, & inflammationibus proſunt. Tunduntur quoque virides, & digeruntur in paſtillos, qui ſiccati ad vſum recõduntur. Capita quoque per ſe in aqua coquuntur ad dimidias, iterúmq; adiecto melle, dũ humor coẽat in eclegmatis lentorem. Id medicamentũ in tuſsi, arteriæ fluxionibus, & cœliacorũ affectu doloris leuamentum præbet. Efficacius tamẽ redditur, addito hypociſtidis ſuccò et acacia. Papaueris nigri ſemẽ tritum cũ vino bibitur, cõtra citã aluum, & fœminarum, pfluia:

uia:in peruigiliis fronti tempo ribúsque illinitur,ex aqua. Opium eius magis refrigerat,inſpiſſat,ſiccátque:ſumptum erui magnitudine,doloré finit, cõcoquit,& ſomnum allicit:tuſsi, atque cœliacorum valetudini auxiliatur : verùm ſi copioſius hauriatur,nocet, cum lethargicos efficiens interimat. Ad dolores capitis cum roſaceo perfuſum efficax eſt : auriũ dolori,cum amygdalino,myrrha et croco inſtillatur:inflammationibus oculorum cum torrefacto oui luteo ꝓficit:igni ſacro & vulneribus,cum aceto: podagris, cum lacte mulieris & croco ſomnum accerſit, ſubditum ſedi pro balano: Optimum habetur graue , & denſum, guſtu amarum , odoratu ſoporiferum,quod facilè aqua diluitur, læue, candidũ,neque aſperũ, neq; grumoſum, quod inter colandum non vt cera coëat, & in ſole diffundatur: dein admotum lucernis, non atra luceat flamma:extinctum denique, odoris vim cõſeruet. Sed opion glaucio,gummi,aut ſylueſtris lactucæ ſucco, adulterant. Verum glaucio fucatum,in dilutione croci colorẽ reddit lactucaceo ſucco fictũ, exiliter

καταπλάσσεται δὲ ὀπὸ τῶ ἀγρυπνούντων μὲθ' ὕδατος , κατὰ τῶ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων. ὁ δὲ ὀπὸς καὶ αὐτὸς ψύχων ὑπναῖον καὶ παχυῶν καὶ ξηραίνων· λυθεὶς βραχὺς ὅσον ὄστρακος, ἀνώδυνός ὅτι καὶ ὠτορροϊὸς καὶ πτιλικός· βοηθῶν βηξὶ καὶ κοιλιακαῖς διαθέσεσι· πλείων δὲ πιθεὶς βλάπτει, πτιῶν λιθαγικοὺς καὶ ἀναιρεῖ. πτιεῖ δὲ καὶ κεφαλαλγοῦσι σὺν ῥοδίνῳ ἐμβρεχόμενος· ὠταλγοῦσι δὲ σὺν ἀμυγδαλίνῳ καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐγχεόμενος· ὑπὸ δὲ φλεγμονὰς ὀφθαλμῶν σὺν λεκύθῳ ὀπτῇ καὶ κρόκῳ· καὶ ποδαγροῖς ἐρυσιπέλατα δὲ καὶ πρόσματα σὺν ὄξει· ποιεῖ δὲ πεδάραις σὺν γάλακτι γυναικείῳ καὶ κρόκῳ· ποιοῦσι δὲ* δακτύλῳ ἀντὶ βαλάνου ὕπνον ποιεῖ. κράτιστος δέ ἐστιν ὁπὸς ὁ πυκνὸς καὶ βαρὺς, ὃν δὲ τῇ ὀσμῇ καρωτικὸς, πρὸς ὃν τῇ γεύσει, ὑγρὸς ὕδατι, λεῖος, λευκὸς, ὁ βραχὺς, οὔτε θρομβοειδὴς, ὥστε συστρέφεσθαι ὃν τῷ διηθεῖσθαι ὡς κηρὸν ἔν τι τῷ ἡλίῳ τεθεὶς, διαχεόμενος καὶ ποιὸς λύχνου ἐξαπόμενος οὐ ζοφώδει φλογί· φυλάσσουσι τὸ ἐν μετὰ τὸ σβεσθῆναι τῷ ὀσμῇ διωκαιον. δολοῦσι δὲ αὐτὸν γλαύκιον μιγνύντες ἢ κόμμι, ἢ χυλὸν ἀγρίας θρίδακος· ἔστι δὲ ὁ μὲν ὃν τῷ γλαυκίου κροκίζων ὃν τῇ ἀνέσει. ὁ δὲ ὃν τῇ θρίδακος ἐξίτηλος τῇ ὀσμῇ καὶ βραχύτερος· ὁ δὲ ὃν τῇ κόμμεως ἄτονος καὶ διαυγής. ἔνιοι δὲ εἰς τοσοῦτον ἀνοίας παραγίνονται, ὡς καὶ στέαρ παρεμμιγνύναι αὐτῷ. φύγνυσι δὲ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ἐπ' ὀστράκια καινᾶ ἕως ἂν μελανώτερος καὶ ῥέοντες φανῇ. Ἐρασίστρατος μὲν τοι διαβόητον φησὶν ἀποδοκιμάζειν αὐτῶ τὴν χρῆσιν ὅτι τῶν ὀπταλμικῶν, καὶ ὀφθαλμιώντων. διὰ τὸ ἀμβλυωπεῖς εἶναι καὶ καρωτικόν. ἀνδρίας δέ φησιν ὅτι εἰ μὴ ἐδολοῦντο, ἐτυφλοῦτο ἂν οἱ ἐγχειρίζοντες ὦ αὐτ. μνησίδημος δὲ φησι μόνων αὐτῶ χρῆσιν εἶναι τὴν κατ' ὄσφρησιν εἰς ὕπνον ἀρμόζουσαν, ἄλλως δὲ ὀπθλαβῆ τυγχάνειν. ἀσφ' ὃν ψευδῆ ὑπὸ τῆς πείρας ἐλεγχόμενα· διὰ τὸ ὀπμαρτυρεῖσθαι τοῖς ἔργοις τ ἐνέργειαν τῶ φαρμάκου. ἐν ἄτοπον δὲ ὑπάρχει καὶ τ τόπον ᾧ συλλέγουσι τὸν ὀπόν· ἔνιοι μὲν γὰρ τοὺς κώδιας μετ' τ φύλλων κόπτοντες ὑπείβουσι διὰ πιέσεως, καὶ τείνοντες ἐν θυΐσι, ἀπλάσσουσι βραχίοσι· καλεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον μηκώνειον ἀδ' ἀνέστε λεγον τῶ ὀπῶ. ὀπίζοντες δὲ δεῖ μετὰ τοὺς δρόσους ἀνικμαθῆναι, ἐπιχρίοντα μαχαιρίῳ τὸν ἀστερίσκον, ὡς μὴ εἰς τὰ ἐντὸς διατεῖναι, καὶ ὃν πλαγίων δὲ τ κώδιας ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν ἐξεπιπολῆς, καὶ exiliter ſpirat, & aſperius ſpectatur:gũmi vitiatum,ſplendeſcit,& infirmũ eſt. Nec deſunt qui eò demẽtiæ deuenerint, vt adipem ei admiſcerent. Fictili nouo torretur ad oculorũ medicamẽta, dum mollius atque rufius appareat. Diagoras, vt Eraſiſtratꝰ author eſt, vſũ eius damnauit,oculorũ lippitudinibus,& auriũ vitiis infundi vetans,quoniã viſus aciẽ hebetaret,et ſoporẽ gigneret.Addidit Andreas, illitos eo protinꝰ excæcari, ſi non adulteraretur. Mneſidemus vſum dũtaxat olfactandi probauit , quoniã ad conciliãdum ſomnũ conueniret,alioqui nobis vt noxio interdicit. Quæ cõmentitia eſſe, experimento deprehendũtur: ſiquidẽ effectus, viriũ huiuſce medicamẽti, fidẽ faciũt, quare non alienũ fuerit ſcriptis mãdare, quonã modo is excipiatur ſuccus.Aliqui capita ipſa et folia tundunt, & prælo exprimunt, terẽtesq; in mortario,digerũt in paſtillos: id meconiũ vocatur, multũ opio ignauius Porrò opij faciundi ratio hæc eſt:Cũ roſ in eo exaruerit,cultro decuſſatim in ſtellas,ne penitꝰ adigaſ, ex obliquo ſ rectũ ſummã cutẽ incidere oportet, lachrymam

lachrymam exeuntem, digito in conchá abſtergere, nec multò pòſt redire, vt cócreta inueniatur: etenim quæ tum, aut poſtero die etiã offenditur, in vetere pila teri debet, & in paſtillos cogi. Cùm tamẽ inciditur, retrocedendum eſt, ne veſtib⁹ ſuccus deradatur.

Corniculatum papauer. Cap. LXVI.

PAPAVER ceratites, id eſt, corniculatum, folia habet candida, hirſuta, verbaſco ſimilia in ambitu ſylueſtris papaueris more ſerrata: caule non diſsimili: flore pallido: calyculo fœnigræci, in corniculorum modum inflexo, vnde nomen mutuatur: ſemine papaueris, puſillo nigróque: radice per ſumma ceſpitum, nigra, craſſa: naſcitur in maritimis & aſperis. Radici ea vis ineſt, vt in aqua decocta ad dimidias, coxendicum & iocineris affectus, potu ſanet: prodeſt his qui craſſa quædam, aſpera, aut araneoſa cum lotio reddunt. Aluum leniter purgat ſemen, acetabulo in aqua mulſa poto. Cruſtas emarginant, illita ex oleo folia, floréſque, & argema ἢ ἀποψᾶν· τὸ δὲ δάκρυον ἐσθιόμενον δακτύλῳ εἰς μίαν ἡμέραν· ἢ πάλιν ἐπιπορεύεσθαι μεθ' ἃ πολὺ· οὐ εἰσκεῖται γὰρ ἐπισυνεχῶς, ἢ τῇ ἑπομένῃ δὲ ἥττων εὑρίσκεται, δεῖ δὲ ἐν θυίᾳ πεισθέντα ἢ ἀποτίθεσθαι ἀναπλάσαντας, ἐν μηδενὶ τοιτῷ πλὴν ὀπίσω ἀναχωρεῖν δεῖ πρὸς τὸ μὴ ἀποψᾶσθαι τὸ ἱματίων τὸν ὀπόν. Περὶ Μήκωνος κερατίτιδος. Κεφ. ξε'.

Μήκων κερατῖτις, οἱ δὲ, πεφάλιον, οἱ δὲ, ἀγρίαν μήκωνα, οἱ δὲ, θαλάσσιον· φύλλα ἔχει λευκὰ, δασέα, ὅμοια φλόμῳ, περιφερόμενα πρὸς τὴν ἀμφίφερειαν, ὥσπερ τὰ τῆς ἀγρίας μήκωνος, καὶ τὸν κανλὸν ὅμοιον, αὖθος ὠχρόν· καρπὸν δὲ μικρὸν, καμπύλον ὥσπερ κέρας, ὅμοιον τῷ τῆς πήλεως· ὅθεν καὶ ἐπωνόμασεν· σπέρμα δὲ μικρὸν, μέλαν, ὅμοιον τῷ τῆς μήκωνος, ῥίζαν ἐξεπιπολῆς φυομένην, μάλαναν, παχεῖαν· φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις καὶ πεδιάσι. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ μὲν ῥίζα ἐφθεῖσα ἄγρις ἡμίσους ἐν ὕδατι πινομένη ποθεῖσα, ἰλιγγιάσεις καὶ ὑπνώσεις διαθέσεις θεραπεύειν· καὶ τοὺς παχέας ἢ ἀσαχνώδη ἐρεύγεσθαι ὠφελεῖν· τὸ δὲ σπέρμα πλῆθος ὀξυβάφου ποθὲν σὺν μελικράτῳ, κοιλίαν ὀπιῶν καθαίρει· τὸ δὲ φύλλα καὶ τὰ αὖθη ἐψήσας ὥσπερ ῥάπτῃ καὶ ἁπλαδέντα σὺν ἐλαίῳ ἐγχριόμενα δὲ τὰ ὀπὶ κτηνῶν αἵματα καὶ νεφέλια ἀποκαθαίρει. οἱ δὲ ἐπλανήθησαν νομίσαντες ἐκ ταύτης τὸ γλαύκιον γίνεσθαι διὰ τὴν τῶν φύλλων ἐμφέρειαν.

Spumeum papauer. Cap. LXVII.

Περὶ Μήκωνος ἀφρώδους. Κεφ. ξζ'.

Μήκων ἀφρώδης, ὑπὸ δέ τινων ἡράκλεια κληθεῖσα, κανλὸν ἔχει σπιθαμιαῖον, καὶ τὰ φύλλα ὀροδάφνης μικρά, σρυθίῳ ἐοικότα, καὶ καρπὸν παρ' αὐτοῖς λευκὸν, καὶ τὸ ὅλον δὲ βοτάνιον λευκόν ὅθι καὶ ἀφρώδες· ῥίζαν δὲ λεπτὴν ὀπωλέον. Ταύτης ὁ καρπὸς συλλέγεται ὅταν τελείως ἀδρωθῇ θέρεσις, καὶ ξηρανθεὶς ἀποτίθεται· καθαίρει δὲ δι' ἡμέτρων ὀξυβάφου καυλίδος σὺν μελικράτῳ λαμβανόμενος· ἰδίως δὲ ἡ τοιαύτη κάθαρσις ὀπλιτικοῖς ἁρμόζει.

Περὶ Τυπικόου. Κεφ. ξη'.

Τυπικοον, οἱ δὲ, ὠτοφέων καλοῦσι· φύεται δὲ ἐν τῷ σίτῳ καὶ ταῖς ἀρούραις· φύλλον δὲ ἔχει πηγάνῳ ὅμοιον, κλῶνας μικρούς. Δύναμιν δὲ ἔχει ἀναλογοῦσαν τῷ τῆς μήκωνος ὀπῷ.

Apollinaris, siue hyoscyamus. Cap. LXIX.

Περὶ Τοσκυάμου. Κεφ. ξθ'.

Τοσκύαμος, θάμνος ὅθι καυλοὺς ἀνιεὶς παχεῖς, φύλλα πλατέα, ὀπωπικὰ, ἐρασμενία, μέλανα, δασέα, παρὰ δὲ τὸν καυλὸν ἐφεξῆς πεφύκασιν αὖθη ὥσπερ ῥοιᾶς κύπτοι·

gema ac nubeculas iumentorum perunctas, abſtergũt. Sũt qui glauciũ, hoc papaueris genere factitari exiſtimarũt, falſi quadã foliorum cognatione.

Spumeum papauer. Cap. LXVII.

Aliud papaueris genus, aphrodes, id eſt, ſpumeũ vocatur, ab aliis heracleum, caule dodrantali: foliis admodum paruis, radiculæ ſimilibus: fructu inter ea candido. Nam herbula alba eſt, & ſpumea tota: radice in ſũmo ceſpite. Legitur æſtate ſemen, cũ integrè adoleuit, decíditque exiccatum. Datum acetabuli menſura in aqua mulſa vomitione expurgat: priuatim huiuſmodi purgatio, comitialibus prodeſt.

Hypecoum. Cap. LXVIII.

Hypecoon, aliqui hypopheon vocant: naſcitur in ſegetibus aruíſque, foliis rutæ, exilibus ramis. Natura eadem, quæ papaueris ſucco.

Apollinaris, ſiue hyoſcyamus. Cap. LXIX.

Hyoſcyamus, frutex eſt caules emittens craſſos: folia lata, oblonga, diuiſa, nigra, hirſuta: flores è latere caulis, ordine pdeunt, tãquam punicorũ cytini,

ni, scutulis septi seminũ plenis, vt papaueris. Tres eius differẽtiæ: Vna semine nigro, floribus penè purpureis, smilacis foliis, cytinis præduris, & spinosis. Alterius semen subflauũ, vt irionis: flores lutei: folia, & siliquæ simpliciores. Ambo insaniã gignunt & soporem, ideo in cõmuni vsu dãnantur. Tertiũ genus, vt quod mitissimum esset, medici recepere: pingue, lanuginosum, molle, candidi floris seminísque, in maritimis ruderibúsque nascens. Cuius occasio si non adsit, rufum vsurpari oportet: niger, vt deterrimꝰ, improbatur. Recenti semine, caulibus, foliísque tusis, succus in sole exprimitur, & exiccato humore, vsus ad annum vsque prorogatur: nam facilè corruptionem sentit. Extrahitur etiam ex sicco semine separatim in aqua calida tuso, & expresso. Liquamentum autem succo lacteo præstantius est, & magis dolores finit. Cõtusa herba recẽs, addita trimestri farina, digeritur ĩ pastillos, & reconditur. Liquamentum primum, & quod à sicco semine exemptum est, collyrijs, quæ doloris sensum auferunt, commodissimè inferi solent: contra

νοι, πεφαγμένοι ἀπὸ ὀξυκόκκου, σπέρματος μετρίως, ὥσπερ μήκωνος. ἔστι δὲ αὐτῆς διαφορὰ τριττή.

Ὁ μὲν γὰρ ἄγθη ἔχων πέρυσι φέρει, φύλλα σιλάκι ὅμοια, σπέρμα μέλαν, καὶ τὸν κυτίνους σκληρούς καὶ ἀκανθώδεις. Ὁ δὲ τὴν ἄγθη μηλοειδῆ, φύλλα καὶ λοβοὺς ἀπαλώτερα, σπέρμα ὑπόξανθον ὥσπερ ἐρύσιμον· ἀμφότεροι δὲ ποιοῦσιν ὑπαρχυσιν καὶ κεφαλαίας, εὔχρηστοι. Εὔχρηστος δὲ εἰς τὰ πτοὶ, δύσκρηστοι. Εὔχρηστος δὲ εἰς θρασυτέραν ὑπώτας ὢν ὁ ῥίπος λιπαρὸς καὶ ἁπαλὸς καὶ χυλώδης, ἄγθη λευκὴ ἔχων, καὶ τὸ σπέρμα λευκόν· φύεται παρὰ θαλάττη καὶ ἐρειπίοις. εἰ δὲ μὴ παρείη οὗτος, ἕξειν δεῖ τῷ ξανθῷ, τὸν ᾧ μέλανα ἀποδοκιμάζειν ὡς χείρονα. Χυλίζεται δὲ ὁ καρπὸς ἅπας λὸς καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ καυλοὶ κοπτόμενοι καὶ ἐνθλιβόμενοι ἐν ὑλίῳ, ξηραινομένῳ τῷ ὑγρῷ· ξέεται δὲ αὐτῆς χωρὶς ἑνιαυτὸν διὰ τὸ σύσπαστον. χυλίζεται δὲ καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς κατ' ἰδίαν κοπτόμενον ξηρὸν, ὑφ' ὕδατος θερμοῦ παραχεόμενον καὶ ἐνθλιβόμενον. ἔστι δὲ βέλτιον τὸ ὁπτοῦ τὸ χύλισμα, καὶ ἀγωδυνώτερον. ἡ δὲ χλωρὰ κοπεῖσα καὶ μιγεῖσα στανίῳ ἀλεύρῳ, ἀναπλάσατες εἰς ἀσπίσκους καὶ ἀποτίθες. ἁρμόζει δὲ τὸ χυλισθὲν τὸ χύλισμα καὶ τὸ ἀπὸ ξηροῦ τοῦ σπέρματος εἰς κολλύρια ἀγωδυνα, καὶ

πρὸς ῥεῦμα δριμὺ καὶ θερμόν· ὠταλγίαν τε καὶ τὰ ὠτὶ ὑστέραν. συὶ ἀλεύρου δὲ καὶ ἁλφίτου, πρός τε ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καὶ ποδῶν καὶ τὰς ἄλλας. τὸ δὲ σπέρμα τὰ αὐτὰ παρέχει. ποιοῦσι καὶ πρὸς βῆχας καὶ καταῤῥοὰς καὶ ῥεῦμα ὀφθαλμῶν καὶ σπληνώσεις, πρός τε ῥοὰς γυναικείας καὶ τὰς ἄλλας ἁιμορραγίας, ὅσον ὀβολὸς σὺν μήκωνος σπέρματι καὶ μελικράτῳ πινόμενον. ἁρμόζει καὶ πρὸς ποδάγρας, ὅσοις πεφυσωμένοις, μαστοὺς ἐν τυκετῷ ἔπυρωμένους, λεῖον μετ' οἴνου καταπλασθὲν ἅπαν, καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἀγώδυνα καταπλάσματα μίγνυται ὠφελίμως. καὶ τὰ ἀναπεπλασμένα φύλλα, εἰς πάντα τὰ ἀγώδυνα σὺν ξηρὰ μιγνύμενα ἀλφίτοις, καὶ καθ' ἑαυτὰ καταπλασσόμενα. τὰ δὲ πρόσφατα φύλλα καταπλασθέντα, ἀγωδυνώτατα πρὸς πάντα πόνον.* τείαν δὲ ἡ τρίπαρα πεφθέντα σὺν οἴνῳ, ἀπὸ λοις πυρετοὺς θερμαπνεύει· ἐψηθέντα δὲ ὡς λάχανα καὶ βρωθέντα τὴν κυκλίου πλῆθος, μετρίαν παρακοπὴν ἐργάζεται. φασὶ δὲ ὅτι ἐάν τις ἕλκος ἔχοντα ἐν κώλῳ ἐγκλύσῃ τὸ αὐτὸ ἀπυρίζεται. ἡ δὲ ῥίζα μετ' ὄξους ἐψηθεῖσα, ὀδοντολγίας ἴσχει ἀκλυσμα.

πρὶ

contra acutas calidásque fluxiones, dolores aurium, atque vuluæ mala, prosunt: cum farina autem aut polenta, oculorum, pedum, cæterarúmque partium inflammationes placant. Semen eadem præbet: tussi, destillationibus, oculorum fluxioni, & doloribus, efficax: contra mensium abundãtiam, & rumpentem aliunde sanguinẽ, oboli pondere cum papaueris semine, & aqua mulsa, bibitur: podagris subuenit: testibus inflatis, mammísque tumentibus à partu, tritum ex vino illinitur. Aliis quoque cataplasmatis, quæ doloris leuamentum præstant, admisceri solet. Folia omnibus medicamentis dolorem sedantibus, per sese, & ex polenta, vtilissimè imponuntur: recentia, ad mitigandos omne genus dolores, oblinuntur: cum vino terna, quaternáve pota, sanant algidas febres, quas epialos vocant. Cocta olerum modo folia, si acetabuli mensura mãduntur, mediocrem insaniam gignunt: idem efficere tradũt, si, colo vlcus sentiẽte, infundantur. Radice in aceto decocta, dentes in dolore colluũtur.

Psyllium

Psyllium. Cap. LXX.

Psyllion foliis coronopo nõ diſsimilibus, hirſutis, longioribus: ſarmẽtoſa fœni modo, in totum herbula: ramis dodrantalib⁹: coma à medio caule exoritur, duob⁹ tribúsve cõuolutis in cacumine capitulis: ĩ his ſemine duro, nigro, pulicũ ſimili vnde & nomen: in aruis & incultis naſcit. Vis ei ad refrigerandũ, inſpiſſandũ, & molliendũ conueniens: articulorũ morbis, parotidibus, tuberculis, tumoribus, vulſis, illitũ auxiliatur: imponitur in dolore capitis, cũ roſaceo, aqua, aut aceto: enterocelis infantiũ, & prominẽti vmbilico, illitũ ex aceto, medet. Terit acetabuli mẽſura, & ĩ aquæ ſextario madefactũ, vbi cõcreuit aqua, illinit: ſiquidẽ vehementer refrigerat, & in feruentẽ aquã deiectum caloré reprimit. Contra ignes ſacros efficax eſt. Fama eſt, ſi virens domũ importet, nõ ſinere in ea pulices gigni. Cũ adipe tuſũ, ſordida vlcera, & q̃ ca coëthe vocant, expurgat. Succus vermiculoſis aurib⁹, aut fluxióe laborãtib⁹, ex melle, pdeſt

Hortẽſe ſolanũ. Ca. LXXI.

HORTENSE ſolanum frutex cibis idoneus, puſillus, multis

Περὶ Ψυλλίκ. Κεφ. ὁ.

Ψύλλιον φύλλον ἔχει κορωνόποδι ὅμοιον, ϛαϲύ. * κλῶναϲ ϛ̀ πήχεωϲ δαμιαῖουϲ καὶ τὸ ὅλον βοτάνιον χρῃ τῶδεϲ· ἀρχεται δ' ἀπὸ μέϲου τοῦ καυλοῦ, καμφάλια δὲ δύο ἢ τρία ἐπ' ἄκρου ϲυνεϲαλμένα· ἐν οἷϲ ϲπέρμα ψύλλοιϲ ὅμοιον, μέλαν, ϲκληρόν· φύεται ἐν ἀρούραιϲ καὶ χέρϲοιϲ. Δώαμιν δὲ ἔχει * ψυκτικὴν ὡϲ φαίνεται δὲ καταπλαϲτὸν μύρον, ἀρθρῖτιδα, παρωτίδαϲ, φύματα, οἰδήματα, * τρέμματα, κέφαλαλγίαν, μετ' ῥοδίνου ἢ ὄξουϲ ἢ ὕδατοϲ· ἐντροκήλαϲ τε ταῖϲ ἐπὶ παίδων καὶ ἐξομφάλουϲ ὑγιάζει καταπλαϲτὸν μύρον ϲὺν ὄξει. δεῖ δὲ ϛ̀ ὀξυβάφῳ πλῆθοϲ λαβόντα βρέχειν ἐν λίτρᾳ ὕδατοϲ δακτύλοιϲ ϗ̀ ὅταν παγῇ τὸ ὕδωρ ἐπιπλάττειν ψύχει γὰρ ἱκανῶϲ, καὶ εἰϲ ὕδωρ δὲ ζέον ἐπιπϑέμβριν καταϲέλλει τὴν ϑέρμην, ποιεῖ δὲ καὶ πρὸϲ ἐρυϲιπέλατα. φαϲὶ δὲ ὅτι κομιδεῖϲα ἐν οἰκίᾳ χλωρᾷ, οὐκ ἐᾷ ψύλλαϲ γίνεϑαι. κοπέϲα δὲ μετὰ ϲτέατοϲ, τὰ ῥυπῶϲα δὲ μετὰ ϲτέατοϲ, τὰ ῥυπαρὰ ϗ̀ κακοήθη τῶν ἑλκῶν ἀναϗαθαίρει. ὁ δὲ χυλὸϲ μετὰ μέλιτοϲ πρὸϲ ὦτα ῥεύματα ϗ̀ ὀμφαλοὺϲ ποιεῖ ϗ̀ σκώληκαϲ ἔχοντα.

Περὶ Σρύχνου. Κεφ. οδ.

Στρύχνοϲ κνπαῖοϲ ἐϲθίει μῆλα· ὃϲτ δαμνίσκοϲ, οὐ μεγάλα μανδράλαϲ ἔχων πολλάϲ· φύλλα μέλανα, ὠκίμου μείζονα καὶ πλατύτερα· καρπὸν φέρει, χλωρὸν, μέλαϲ δὲ ἢ κιρρὸϲ γίνεϑαι μετὰ τὸ πεπαίνεϑαι· ἀβλαβὴϲ δὲ ἢ βοτάνη πρὸϲ χεῦϲιν· δώαμιν δὲ ἔχει ψυκτικήν· ὅθεν τὰ φύλλα κατὰ πλαϲτόμβρα, ἁρμόζει πρὸϲ ἐρυϲιπέλατα καὶ ἕρπηταϲ μετὰ παιπάλης ἀλφίτου· καϑ' ἑαυτὰ δ' ἐπιπλάϲϑρα λεῖα, ἀλγίλωπα ϑεραπεύει καὶ κεφαλαλγίαν· καὶ ϲτομάχῳ καμνούϲῳ βοηϑεῖ· παρωτίδαϲ δὲ διαφορεῖ ϲὺν ἁλὶ λεῖα καταπλαϲϑέντα. ὁ χυλὸϲ δὲ αὐτῆϲ πιεῖν πρὸϲ ἐρυϲιπέλατα καὶ ἕρπηταϲ, ϲὺν ψιμυϑίῳ καὶ ῥοδίνῳ καὶ λιϑαργύρῳ· πρὸϲ ἀλγίλωπα δὲ ϲὺν ἄρτῳ. ἁρμόζει καὶ ϲυελῶϲι παιδίοιϲ ϲὺν ῥοδίνῳ ἐμβρέχμοϲ· μίγνυται δὲ καὶ κολλυρίοιϲ ἀντὶ ὕδατοϲ ἢ ὠοῦ τοῖϲ πρὸϲ ῥεύματα δριμέα εἰϲ ταϲ ἐγχρίϲειϲ· ὠφελεῖ καὶ ὠταλγίαν ἐνταγείϲ. ἴϗει δὲ καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐν ἐείῳ προϲτεθείϲ. ὁ δὲ χυλὸϲ ἀναγκαῖοϲ ὄϲτ πρὸϲ ἀγίλωπαϲ, ϲυμμαλαϲτόμβροϲ ἀφόδῳ πυρῷ, ὀργίδων κατοικιδίων ϗ̀ ῥάκει ἐπιπλάϲμοϲ.

Περὶ Σρύχνου ἀλικακάβου. Κεφ. οβ.

Ἔϲτ καὶ ἕτερον ϲτρύχνον, ὃ ἰδίωϲ ἀλικάκαβον καλοῦϲιν, οἱ δὲ φυϲαλίδα

tis concauus alis: folio nigro, maiore quàm ocimi, & latiore: fructu rotundo, viridi, qui poſt maturitatem nigricat, aut fulueſcit: herba innocentis guſtus. Natura ei refrigerandi: quare folia vlceribus quæ ſerpunt, & ignibus ſacris, conuenienter cum polline polentæ illinuntur: ægilopia, capitiſque dolores, trita & impoſita per ſe ſanant: æſtuanti ſtomacho auxiliantur: parotidas, cũ ſale detrita, illitu diſcutiunt. Valet ſuccus ei⁹ aduerſus ignẽ ſacrum, atque vlcera quæ ſerpunt, cum ceruſſa, roſaceo & argenti ſpuma: ad ægilopas cum pane: infantium aduſtioni, quam ſyriaſin vocant, cum roſaceo perfuſus proficit: in collyriis, aquæ vel oui vicem exhibet, contra acutas fluxiones illitus: aurium dolori inſtillatus prodeſt. Menſium abundantiã ſiſtit, in vellere ſubditus. Succus fuluo gallinarum cortalium fimo ſubactus, & linteo appoſitus, ægilopiis præſentaneo eſt remedio.

Solanum halicacabon. Cap. LXXII.

Eſt & aliud ſolanũ, qđ peculiãri nomine halicacabõ aut pſy-

salida, id est vesicariam vocãt, foliis antedicto similibus, verũ latioribus: cuius caules, posteaquàm adoleuerunt, prona terram spectant: folliculis orbiculatis vesiculis similibus: semine intus fuluo, rotundo, læui acinorum vuæ effigie: quo corona rij vtuntur, corollis intorquentes. Vim vsúmque hortẽsis solam habet: verum cibis nequaquam expetitur. Regiũ morbum purgat, semine poto, & vrinam pellit. Ex vtraque herba succus extrahitur, qui siccatus in vmbra, reconditur, ad eadem valens.

Solanum somniferum.

Cap. LXXIII.

SOLANVM somniferum, aliqui etiam halicacabon appellant, fruticat multis ramis, densis, caudicosis, fractu contumacibus, pinguium foliorum, cotoneæque mali similium plenis: flore grandi, rubro: fructu in folliculis crocato: radice grandi, subrubro cortice vestita: nascitur in saxis, non procul à mari. Radicis cortex, in vino drachmę pondere potus, somnificã vim habet, opio mitiorem. Semen vehemẽter vrinã cit. Corymbi duodecim hydropicis dantur: si quid

λίδα φύλλοις ὅμοιον τῷ πεπλῳμμένῳ, πλατυτέροις μέν πως· οἱ καυλοὶ δ' ἀπὸ μὲν τοῦ ἐδάφους πολλοὶ καμαικλινεῖς γίνονται· καρπὸν δὲ ἔχει ἐν θυλακίοις πεπεφάρσιν ὅμοιον φύσαις, πυῤῥόν, πεπεφαρμένον, στρογγύλον, ὡς ῥᾶγα σταφυλῆς, ᾧ καὶ οἱ στεφανοπλόκοι χρῶνται πλέκοντες τοὺς στεφάνους. Δύναμιν δὲ ἔχει καὶ χρῆσιν τὴν αὐτὴν τῷ κηπαίῳ σφύκῳ· χωρεῖ τοῦ βιβρώσκεσθαι. δύναται δὲ ὁ καρπὸς ἀπὸς αὐτῆς πυόμβους, ἑκτρεῖν ἀπὸ καθαίρειν ἀρτικὸς ὢν χολίζεται δὲ ἀμφοτέρων ἡ πόα, καὶ ξηραίνεται ἐν σκιᾷ πρὸς ἀπόθεσιν, πρέπει δὲ πρὸς τὰ αὐτά.

Περὶ Σφύκου ὑπνωτικοῦ.

Κεφ. ογ'.

Στρύχνον ὑπνωτικόν, οἱ δέ, ἀλικάκαβον, θάμνος ὀζὴ κλάδοις ἔχων παλλοὺς, πυκνοὺς στελεχώδεις, δυσθραύστους, φύλλων πλήρεις λιπαρῶν, ἐμφερῶν μήλῳ κυδωνίῳ· ἄνθος ἐρυθρὸν, ὀμφακώδες· καρπὸν ἐν λοβοῖς κρεμάζοντα· ῥίζαν φλοιὸν ἔχουσαν ὑπέρυθρον, εὐμεγέθη· φύεται ἐν πετρώδεσι τόποις ἢ πέτρῃ θαλάσσης. Ταύτης ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης ἐν οἴνῳ πεδεὶς < ὀλκὴ ὑπνωτικὴν ἔχει δύναμιν ᾧ ὀποῦ ἡ μήκωνος ὀπιεικεστέραν. ὁ δὲ καρπὸς οὐρητικός ὄζει ἄγαν· δίδονται δὲ ὑδρωπικοῖς κόγχαι ὡς ιβ'. πλείονες

δὲ ποθέντες, ἔκτασιν ἐργάζονται. βοηθοῦσι δὲ μελικράτῳ πολλῷ πινομένῳ. μίγνυται καὶ ἀνωδύνοις ὁ χυλὸς αὐτῆς καὶ στομάχοις· ἀναφερόμενος δὲ οἴνῳ ᾧ διακρατούμενος ὀδοντάλγιας ἀρήγει. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης ἀμβλυωπίας μετὰ μέλιτος ἐγχριόμενος παραιτεῖται.

Περὶ Σφύκου μανικοῦ.

Κεφ. οδ'.

Στρύχνον μανικὸν, ὃ ἔνιοι πέρσιον, οἱ δέ, θρύον ὀνόμασαν. τούτου τὸ μὲν φύλλον παρομοιότατον ἐστὶν ἐυζώμῳ, μεῖζον δὲ πρὸς τὴν ἀκρίδα, ἢ τις καὶ πεύκεως καλεῖται· κλῶνες δὲ ἀγίνουσιν ἀπὸ τῆς ῥίζης ὑποφυεῖς δέκα ἢ ἑξ, ὀργυιὰς ἔχοντας ὕψος· τὸ κέφαλον ὁμοιότατον ἐλαίᾳ, δασυτέρας δὲ ὡς πλατάνου σφαῖρας μείζονα δὲ καὶ πλατυτέρας· ἄνθος μέλαν. μετὰ δὲ τοῦτο καρπὸν ἴσχει βοτρυοειδῆ, στρογγύλον, μέλανα*, ῥαγάδας ἴσας ιβ'. ὁμοίας κισσῷ κορύμβοις, μαλακὰς ὡς σταφυλή. ῥίζα δὲ ὑπέστι λευκὴ, παχεῖα, κοίλη ὡς πηχέως· φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις ᾧ σκιερωτέροις ᾧ πλατανῶσι. δύναμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα πινομένη μετ' οἴνου < ὁ πλὴν ὕδρωπος, φαντασίας ἀποτελεῖν οὐκ ἀηθεῖς· δύο δὲ < ποθεῖται, ἐξισταίοισιν ἄχρι τριῶν ἡμερῶν, δ'. δὲ

si quid numero adiiciat, alienationẽ mentis faciunt. Remedio est aqua copiosa mulsa, potui data. Succus pastillis inseritur, & medicamẽtis quæ doloris leuamẽtũ præbẽt: decoctus in vino, si in ore cõtineat, dentium doloribus auxiliatur. Radicis succus, cum melle illitus, oculorum hebetudines tollit.

Manicũ solanũ. Ca. LXXIIII.

Solanũ manicon, aliqui persion, alij thryon appellauere. Huic foliũ erucæ simile, maius aliquãto, satis acantho, quẽ præderota vocant, accedẽs: caules à radice proceros emittit decẽ aut duodecim, vlnæ altitudine adolescentes: caput in cacumine, oliuæ figura, sed vt platani pilulæ hirsutius, verùm maius, latiúsque: florem nigrum: postquam eo exuitur, racemus exit rotundus, niger, denis aut duodenis acinis cõstans, similibus hederæ corymbis, vt vuæ mollibus: radice firmatur candida, crassa, caua, cubitali: gignitur in montibus, vento perflatis, & platanetis. Radix drachmæ vnius pondere pota ex vino, facit species vanas, imaginésque nõ iniucũdas obuersari, sed duplicat° hic modus, ad treis vsq; dies mentis alienationẽ affert:

quadrupſicatus,interimit. Remedio eſt aqua mulſa copioſi⁹ pota,& vomitione reiecta.

Dorycniũ. Cap. LXXV.

Dorycnion Crateuas halicacabon,aut caleã vocat ,frutex oreæ nuper prodeunti ſimilis: naſcitur in petris,non procul á mari,ramis cubito minoribus, foliis oleæ ſimilibus colore,minuſculis,firmiorib⁹,præter modum ſcabris:flore candido: ſiliquis ſ cacumine, ceu ciceris, déſis,rotundis,quinis intus,aut ſenis ſeminib⁹,exigui erui magnitudine,læuib⁹,firmis, verſicoloribus: radix ad digiti craſſitudiné & cubiti longitudiné adoleſcit.Id ſomniferũ eſſe cõſtat.Copioſius hauſtũ mortem adfert. Nec defuere,qui dicerent, ſemé in amatoria expeti.

Mãdragoras. Cap. LXXVI.

Mãdragorã,aliqui antimalũ, alij circeam vocãt, quoniã videatur radix ad amatoria cõducere.Duo ei⁹ genera:niger, quæ fœmina exiſtimatur,thridacias appellatus,anguſtiorib⁹ foliis,ac minorib⁹ quàm lactucæ,viroſis ac graueolentibus, in terra ſparſis : mala gerit ſorbis ſimilia, pallida, odorata, in quibus ſemen veluti pyrorum: radicib⁹ inhęret bene magnis, binis, ternísve,inter ſe conuolutis,nigris foris,int⁹ albis,craſſo cortice veſtitis:caule viduus eſt.Alter candidus,qui mas dicitur, nonnullis norion vocitatus:huius folia magna, alba,lata,læuia vt betæ:mala quàm alterius duplo maiora,colore in crocum inclinante , iucundè cum grauitate quadam olentia : quorum pomorum cibo, aliquantum opiliones ſoporãtur . radix, alterius ſimilis,maior & cãdidior, orbata & hæc caule. Succus fit è cortice recẽtis radicis tuſo,& prælis ſubiecto : qui inſolatus vbi concreuerit, fictili reconditur. Malis quoq; ſuccus depromitur, ſed aliquanto ignauior . Delibratur radix, & traiectus lino cortex , ad vſum ſuſpenditur . Aliqui radices in vino ad tertias coquunt, & defœcatũ ius ſeruant : cyatóque vno vtuntur,in peruigiliis,& doloribus, & ante ſectiones vſtionésque ne ſentiantur . Succus duobus obolis ex mulſo potus, vt veratrum,per vomitiones bilem atram pituitámq; extrahit:verùm potu largiore , vita adimitur. medicamentis ocularibus,& his quę dolores finiunt, peſsis quoque emollientibus,

δ'. ὃ ποθεῖσαι, ἢ ἀναιρεῖσιν, ἀντὶ φαρμακον ὃ ὄξιν ἀυτ῀ μελίκρατον, πολὺ πινόμενον ἢ ἐξεμέμενον

Περὶ Δορυκνίου. Κεφ. οε'.

Δορύκνιον κρατεύας ἁλικάκαβον ἢ καλέαν καλεῖ, θάμνος ὅμοιος ἐλαίᾳ ἀρτιφυεῖ· κλῶνας ἔχων ἐλάττονας πήχεως· φύεται ἐν πέτραις, οὐ πέρρω θαλάσσης, φύλλα δὲ τῷ χρώματι ἐλαίᾳ παραπλήσια, μικρότερα δὲ καὶ στερρότερα, καὶ τραχέα ἰσχυρῶς· ἄνθος λευκὸν, ἐν ἄκρεσι ἔχει πυκνὰ θυλάκια ὥσπερ ἐρεβίνθου ἐν οἷς σπερμάτια τρογγύλα ἑ ἢ ς'. ὅσον ὄρεσβοι μικροὶ, λεῖα, ἰσχυρὰ ἢ ποικίλα· ῥίζαν πάχος δακτύλου, μῆκος δὲ πήχεως· δοκεῖ δ' καὶ τοῦτο ὑπνωτικὸν εἶναι πλεοναδὲν δὲ ἀναιρεῖν. φασὶ δέ τινες ἢ τὸ σπέρμα αὐτῆς εἰς τὰ φίλτρα παραλαμβάνεσθαι.

Περὶ Μανδραγόρου. Κεφ. οϛ'.

Μανδραγόρας, οἱ δὲ αὐτίμηλον, οἱ δὲ θρικάιαν, οἱ δὲ κιρκαίαν καλοῦσιν, ἐπειδὴ δοκεῖ ἡ ῥίζα φίλτρα εἶναι ποιητική. ἔστι δ' αὐτῆς ὁ μὲν τῆς θήλυς ὁ μέλας θριδακίας καλούμενος· φύλλα ἔχων στενότερα καὶ μικρότερα θριδακος, βαρέα κατὰ τὴν ὀσμὴν, κεχυμένα δὲ ἐπὶ γῆς καὶ παρ' αὐτὰ μῆλα οὗοις ἔμφερῆ, ὠχρὰ, εὐώδη, ἐν οἷς καὶ καρπός ὥσπερ ἀπίου· ῥίζαν εὐμεγέθεις δύο ἢ τρεῖς, ἀντεμπεπλεγμένας ἀλλήλαις. μέλαιναι κατὰ τὴν ὀπφάνειαν, ἔνδοθεν λευκαὶ ἢ παχύφλοιοι· χυλὸν δὲ ἡ φέρει. Τῆς δὲ ἀῤῥένος καὶ λευκῆς, ὃν ἔνιοι νώεμον ἐκάλεσαν, φύλλα ὅση μεγάλα, λευκὰ, πλατέα, λεῖα καθάπερ τεύτλου· τὰ δὲ μῆλα διπλάσια, κροκίζοντα τῇ χροιᾷ, εὐώδη μετρίως πυός· ἃ ἢ ἐδίοντες οἱ ποιμένες ποσῶς ὑποκαροῦνται· ῥίζα δὲ ὁμοία τῇ πρὸ αὐτῆς, μείζων δὲ ἢ λευκοτέρα· ἄχαυλος δὲ καὶ αὐτή. Χυλίζεται δὲ ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης ὅλως κοπεὶς ἢ ὑποτεθεὶς πιεσθεὶς δεήσει ὃ λεάναντας μετὰ τοῦ συραφῆναι ἀποτίθεσθαι ἐν ὀστράκινῳ ἀγγείῳ. χυλίζεται ὃ ἢ τὰ μῆλα ὁμοίως, ἀνζεμένου ὃ γίνεται τὸ ἐξ αὐτῶν χύλισμα. ἢ ὁ φλοιὸς ὃ τ῀ ῥίζης φλοιασθεὶς ἢ διαβληθεὶς λίνῳ, κρεμᾶται εἰς ἀπόθεσιν. ἔνιοι δὲ καθεφθοῦσιν οἴνῳ τὰς ῥίζας ἄχρι βίτυ, ἢ διυλίζοντες ἀποτίθενται. χρῶμαι ἐπὶ τ῀ ἀχρύπνων ἢ φλεγμαινόντων κωφώσει ἐνί, ἢ ἐφ' ὧν βέλονται ἀναισθησίαν τεμνομένων ἢ καιομένων ποιῆσαι. ὁ ὃ ὀπὸς ποθεὶς ὀβολῶν δυοῖν πλῆθος ὀλκῆς, σὺν μελικράτῳ, ἄχρι ἄνω φλέγμα ἢ μέλαιναν χολὴν ὡς ἐλλέβορος· πλείων ὃ ποθεὶς ἐξάγει τ῀ ζωῆς, μίγνυται ἢ εἰς τὰς ὀφθαλμικὰς ἢ ἀνωδύνους δυνάμεις, καὶ ποσοῖς μαλακτικοῖς.

καθ'

admiſcetur: ſemioboli pōdere indit⁹, per ſe mēſes & part⁹ expellit: ſubdit⁹ ſedi ꝑ balano, ſo mnificus eſt. Radix ebur emollire fertur, q̄ ſenis horis cū eo decocta ſit: & ad accipiēdam, quam effingere optaueris, formā, ipſū facile prēſtat. Folia recētia cōueniēter oculorū inflāmationib⁹, & collectionibus, quas vlcera citarūt, cū polenta illinunt: duritias omneis ſuppurationes, ſtrumas, & tubercula diſcutiūt: ſtigmata ſine exulceratiōe delēt, ſi q̄nis ſenisve dieb⁹, ſenſim perfricent. Folia ſeruant in muriis, eoſdē ad vſus. Trita radix ignib⁹ ſacris ex aceto, & ſerpētium ictib⁹ ex melle aut oleo, medetur: ſtrumas atq; tubercula, cum aqua diſi pat: articulorū cruciatus, cū polēta ſedat. Fit citra coctionem vinū è cortice radicis, ad hunc modum: Ternæ minæ in vini dulcis metretam coniiciuntur. Dantur ex eo terni cyathi, iis q̄ ſecari aut amburi debent, vt antè dictū eſt: ſiquidem nullo tūc afficiūtur dolore, ſed veteno quodam preſsi, torpeſcunt. Mala ſoporē afferūt olfactu, & etiā ſi mandātur: item expreſſis ex eis ſuccus: nimio tamen odore percuſsi, obmuteſcunt.

καθ' ἑαυτὸν δὲ ὅσον ἡ μιᾶβολον πεσσευθεὶς, ἔμμιλια καὶ ἔμβρυα ἄγει, δακτυλίῳ τὸ ἀντὶ βαλάνου ἐπιτιθεὶς ὕπνον ποιεῖ. μαλάσσειν δ' αὐ ἐλέφαντα λέγει ἡ ῥίζα συνεψομένη αὐτῷ ἐπὶ ὥρας ς'. καὶ σύπλαστον αὐτὸ εἰς ὃ ἄν τις βούληται σχῆμα παρασκευάζει. τὰ δὲ φύλλα πεσσόματα ἁρμόζει πρός τε ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς, καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἑλκῶν μετ' ἀλφίτου καταπλασσόμενα. διαφορεῖ δὲ καὶ πᾶσαν σκληρίαν καὶ ἀποστήματα, χοιράδας, φύματα παρατεταμένα, ῥόμβωμά τι ἰσυχῶς ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ ς'. στίγματα ἄνευ τοῦ ἑλκοῦν ἀφανίζει. ταριχευθέντα δὲ τὰ φύλλα, ἀποτίθεται πρὸς ταῖς αὐταῖς χρείαις. ἡ δὲ ῥίζα σὺν ὄξει λείας, ἐρισιπέλατα ἰᾶται· πρὸς δὲ ἕρπητας τῶν πλησὶ, σὺν μέλιτι ἢ ἐλαίῳ· σὺν ὕδατι δὲ χοιράδας καὶ φύματα διαχεῖ· καὶ ἄρθρων πόνους παύει μετὰ ἀλφίτων. σκευάζεται δὲ καὶ δίχα ἐψήσεως οἶνος ἐν τῷ φλοιῷ τῆς ῥίζης. δεῖ δὲ ἐμβάλλειν μνᾶς γ'. εἰς μετρητὴν οἴνου γλυκέος, διδέναι τε ἐξ αὐτοῦ κυάθους γ'. τοῖς μέλλουσι τέμνεσθαι ἢ καίεσθαι ὡς προείρηται, οὐ γὰρ ἀνίλιαμβάνονται τὸ ἀλγήματος διὰ τὸ καταφέρεσθαι. τὰ δὲ μῆλα ὀσφραινόμενα καὶ ἐσθιόμενα καρωτικὰ καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν χυλὸς πλεονάζοντα δὲ καὶ ἀφώνους ποιεῖ. τὸ δὲ

τὸ δὲ σπέρμα τῶν μήλων ποθὲν, ὑστέραν καθαίρει· προσσεθὲν δὲ μετ' ἀπύρου θείου ῥοῦν ἴσχιον ἐνυδρόν· ὀπίζεται δὲ προσχαραττομένης τῆς ῥίζης πολυειδῶς, καὶ τὸ συῤῥέοντος εἰς τιλὸ κοιλότητα συλλεγόμενον. ἔστι δὲ ἐπεργέτερος τὸ ὀπαῦ ὁ χυλός· οὐκ ἐν παντὶ δὲ τόπῳ φέρεσιν ὀπὸν αἱ ῥίζαι, ὑποδείκνυσι δὲ τὸ τοιοῦτον ἡ προσηγορία. ἰσοῦσι δὲ καὶ ἑτέραν μήλειον λεγομένην, φυομένην ἐν παλιτικοῖς καὶ προσεοικυῖαν τὰ φύλλα ἔχουσαν ὁμοια τῷ λευκῷ μανδραγόρᾳ· μικρότερα δὲ ὡς σπιθαμιαῖα, λευκὴ, κύκλῳ περὶ τιλὸ ῥίζαν, οὖσαν ἀπαλὴν καὶ λευκὴν, μικρῷ μείζονα σπιθαμῆς πάχος δακτύλου μεγάλου. ὧν φασὶ πυνομένην ὅσον < ά. ἡ μετὰ ἀλφίτων ἐδομένην ἐν μάζῃ ἢ ὄψῳ, ἀποκαθαίρειν. καθεύδει δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ἂν ἄρα φάγοι ἡμέρᾳ, καὶ θανάσιμος οὐδενὸς ἐπὶ ὥρας γ'. ἢ δ'. ἀφ' οὗ ἂν προσενέγκωσι. χρῶνται δὲ καὶ ταύτῃ οἱ ἰατροὶ ὅταν τέμνειν ἢ καίειν μέλλωσι. φασὶ δὲ καὶ ἀντίδοτον εἶναι τιλὸ ῥίζαν πυνομένην μετὰ τρύγος τὸ καλουμένου μανικοῦ.

Περὶ Ακονίτου. Κεφ. οζ'.

Ακόνιτον, οἱ δὲ, παρδαλιάγχες, οἱ δὲ, κάμμορον, οἱ δὲ, θηλύφονον, οἱ δὲ, μυοκτόνον* θηριοφόνον. φύλλα

Semen malorum potum vuluas purgat: appoſitúmq; cum ſulphure ignem non experto, rubra fœminarum profluuia ſiſtit. Scarificata punctisq; multifariam aperta radice, erumpens lachryma, cauo vaſe recipitur. Liquamentum autem ſucco lacteo præſtārius eſt: ſed non vbique, vt experientia docet, radices lacteum ſuccū delachrymant. Alium tradūt eſſe mādragorā, nomine morion, in opacis iuxta ſpec⁹ enatum: folijs albi mandragoræ, minoribus, albis, dodrantalibus, radicem ambiētib⁹: quæ mollis eſt & cādida, paulò maior palmo, pollicēq; craſsitudine æquat. Tradūt eam in pane, offa, obſonióve, drachmæ pōdere deuoratam, vſum rationis intercipere. Obdormiſcit enim homo, eo ferè quo comederit habitu, ſenſus impos, ternis quaternísve, ex quo data eſt, horis. Hac medici vtūtur, cū ſcindēdi vrēdiq; neceſsitas adeſt. Antidotū eſſe volunt radicē, cum manico ſolano potam.

Aconitum. Cap. LXXVII.

ACONITVM, aliqui pardalianches, alij cammoron, alij theliphonon, alij myoctonon, alij theriophonon vocāt:

folia habet cyclamini, aut cucumeris, tria aut quatuor, minora & subhirsuta: caulem palmo altũ: radix scorpij caudam emulatur, & alabastri modo splendet. Torpescunt, vt fama est, scorpiones admota radice, stupétq; qui rursum hellebori cõtactu excitantur. Oculorum medicamentis leuandi doloris gratia adiicitur: Enecat pantheras, sues, lupos & feras omneis in carnibus obiectum.

Aconitũ alterũ. Ca. LXXVIII.

Est & alterũ aconitũ, qđ aliq cynoctonon, alij lycoctonon appellãt. Huius genera sũt tria: vnũ, quo vtũtur venatores: alia duo in vsum suũ vertêre medici. è quib⁹ tertiũ qđ Põticũ nominãt, plurimũ in Italia, mõtibus Iustinis exilit, à priore distãs, qm̃ folia faciat effigie platani, crebriore diuisura, lõgiora, & multò nigriora: caulé ficilis pediculo similé, nudũ, cubitali altitudine, aut amplioré: semẽ in siliqs oblõgis recõdit: radices in modũ squillæ marinæ cirrorũ nigrescũt. Quib⁹ ad venationem luporũ vtũtur, insertæ siquidẽ crudis carnibus, & deuoratæ, lupos enecant.

Cicuta. Cap. LXXIX.

Cicuta caulé ædit geniculatũ, φύλλα ἔχει τεία ἢ τέσσερα, ὅμοια κυκλαμίνῳ ἢ συκίῳ, μικρότερα δὲ καὶ ὑποτράχεα· καυλὸς ὑπὲρ πηχυαίως· ῥίζα ὁμοία σκορπίῳ, σίλφουσα ἀλαβαστροειδῶς. Τύτκ δὲ ῥίζαν φασὶ προσαχθεῖσαν σκορπίῳ, παραλύειν αὐτόν· διεγείρεσθαι δὲ πάλιν ἐλλεβόρου προσταθέντος. μίγνυται δὲ καὶ ὀφθαλμικαῖς ἀγωγίμοις δυνάμεσι. κτείνῃ δὲ καὶ παρδάλεις καὶ σῦς καὶ λύκοις καὶ παντὶ θηρίῳ κρεοφαγίοις ἐντιθέμενον καὶ παραβαλλόμενον.

Περὶ Ετέρου ἀκονίτου.

Κεφ. οή.

AKONITON ἕτερον, ὃ ἔνιοι κυνοκτόνον, οἱ δὲ λυκοκτόνον καλοῦσι. θηρεύεται μὴν πλεῖστον ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν τοῖς καλουμένοις Ἰουστίνοις ὄρεσι διαφέρον τῷ περὶ αὐτὸ· φύλλα δὲ ἔχει ὅμοια τοῖς τοῦ πλατάνου, μᾶλλον δὲ ἐπεσταλμένα καὶ μακρότερα, πολλῷ καὶ μελάντερα· καυλὸν δὲ καθ' ὧρ πήχεως, μόχθον ψιλὸν, ὕψος πήχεως, ἢ καὶ μείζονα· καρπὸν δὲ ἐν λοβοῖς ὑπομίκεσι ποσῶς· ῥίζας ὥσπερ πλεκτάνας καρίσων μελαίνας· αἷς χρῶνται πρὸς ταὶς τῶν λύκων θήρας, ἐντιθέντες κρέασιν ὁμοῖς. βρωθεῖσα γὰρ ὑπὸ τῶν λύκων, ἀναιρεῖσιν αὐτούς.

Περὶ Κωνείου. Κεφ. οθ'.

Κώνειον καυλὸν ἀνίεται γονατώδη ὡς μάραθρον, μέγαν, φύλλα δὲ παρόμοια ἐμφερῆ, στενώτερα δὲ καὶ βαρύοσμα· ἐπ' ἄκρων δὲ ἀποφύσεις καὶ σκιάδια· ἄνθος ὑπόλευκον· σπέρμα ἐμφερὲς ἀνίσῳ, λευκότερον· ῥίζα κοίλη καὶ οὐ βαθεῖα. Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τῶν φαρμακῶν, κατὰ ψύξιν ἀναιρῶν. βοηθεῖται δὲ ἀκράτῳ· χυλίζονται δὲ τὰ ἄκρα πρὸ τοῦ ξηραίνεσθαι τὸ σπέρμα, ἢ ἡ κόμη, καὶ ἐκθλίβεται κοπτομένη, καὶ συσφίγγεται ἐν ἡλίῳ. ἔστι δὲ πολύχρηστον εἰς τὴν ὑγιαστικὴν χρῆσιν ξηραινόν· μιγνύμενον ἐπιτηδείως τοῖς ἀνωδύνοις κολλυρίοις τὸ χύλισμα· ἕρπητάς τε καὶ ἐρυσιπέλατα καταπλαττὲν σβέννυσιν. ἢ δὲ πίτα καὶ ἡ κόμη λεία καταπλαττομένη τῶν διδύμων, ἐνδρώπλοισι βοηθεῖ· παύει δὲ καὶ αἰδοῖα καταπλαττόμενα. καὶ γάλα σβέννυσι, μαστούς τε ἐν παρθενίᾳ κωλύει αὔξεσθαι, καὶ διδύμοις ἀτρόφοις πιεῖ ἐπὶ παιδίων. ἐνεργέστατον δέ ὄζει τὸ κριτικὸν καὶ μεσαιτικὸν καὶ τὸ ἀγλικὸν, καὶ τὸ ἐν τῇ ἥβῃ καὶ κιλικίᾳ θηυώμενον.

Περὶ Σμίλακος.

Κεφ. ω'.

Σμίλαξ, οἱ δὲ, ὕμαλον, ῥωμαῖοι δὲ τάξον καλοῦσι, δένδρον ἐστὶ παραπλήσιον βάτῃ τοῖς φύλλοις καὶ μεγέθει, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν ναρβωνίᾳ τῇ κατὰ τὴν Ἱσπανίαν φυόμενον.

vt fœniculi grãdẽ, folia ferulæ, angustiora, graui odoratu: rami, mox vmbellę in summo prodeũt: flores quoq; albicãtes: & semẽ aniso cãdidius: radice nõ alta, cõcaua. Cicutæ letale venenũ inest, suáq; vi refrigeratoria necat. Remedio est vini meraculi potus. Succ⁹ exprimitur cõtusis cacuminibus, priusquã semina & comę ficcescãt, q̃ sole dẽsatur in pastillos. Mult⁹ ad medendi rationẽ vsus est aridi: cõmodè miscẽt collyriis, q̃ leuãdi doloris gratia tẽperãtur: ignes sacros, & vlcera quæ serpũt, illitu restinguit. Herba cũ coma trita, & testib⁹ circũlita, libidinũ imaginationes in somno, cõpescit: sed genitale resoluit. Iac puerperarũ mãmis apposita extinguit: in virginitate mãmas coërcet, & in crescere nõ patit: pueris pręstat, vt eorũ testiculi cibũ nõ sentiẽtes, intabescãt. Efficacissima vis Creticæ, Megarẽsi, mox Atticæ, & in Chio & Cilicia nascenti.

Taxum. Cap. LXXX.

SMILAX à Græcis, taxus à Latinis appellatur, arbor abietis magnitudine, & foliorum eiusdem figura, in Italia & Narbonensi Gallia Hispanię contermina nascens.

Auicu-

Auiculæ quæ Italicæ taxi baccas deuorant, denigrantur: & qui ederint eaſdé homines, alui profluuio corripiũtur. Narbonæ tam præſentis eſt veneni, vt ſi qui dormiãt ſub ea, aut eius vmbra ſubſideant, lædantur, & ſæpenumero moriantur: quare de taxo hæc traduntur, vt ab ea caueamus.

Apocynum. Cap. LXXXI.

Apocynon, ſiue cynocrãbe, braſſica canina, frutex eſt longis viticulis cõſtans, malè olẽtibus, létis, vitiliumq; modo obſequioſis, fructu ferè inuictis: folio hederę, molliore tamẽ, & per extremũ acutiore, léto, graui odore: id luteo ſucco turget. Siliquæ, ceu fabarũ, folliculari ſpecie, digiti longitudine protenduntur: ſemine intus albo, duro, paruo. Folia cum adipe in panes coacta, canes, lupos, vulpes, & pantheras enecant, in cibo data, & protinus eorum coxendices reſoluunt.

Neriũ, ſeu rhododendrũ.

Cap. LXXXII.

Nerion aliqui rhododaphnen, alij rhododendron vocãt, frutex eſt vulgaris notitiæ, longioribus quàm amygdala foliis, craſſioribúſque. flore in roſam conformato: fructu nuci græcæ

τοῦ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ γλυκαμυδρὸν τὸν καρπὸν ὀρνίθια ἐσθίοντα, μελαίνεται· οἱ δὲ προσενεχθέντες, διαῤῥοίαις ἐκπίπτουσι. τὸ δὲ ἐν τῇ παραλίᾳ, τοσαύτης δυνάμεως μετέχει, ὡς ἢ ἐκ τῆς σκιᾶς τὸν ὑποκαθίσαντας ἢ κοιμηθέντας βλάπτειν, πολλάκις δὲ καὶ ἀποκτείνειν. ἱστορεῖται δὲ περὶ αὐτῆς χάειν τὸ προφυλάττεσθαι.

Περὶ Ἀποκύνου. Κεφ. πά.

Ἀπόκυνον, οἱ δὲ, κύναγχον, οἱ δὲ, παρθαλιαχὲς, * οἱ δὲ κυνοκράμβη καλοῦσι, ἔχνος ἔχει ῥάδιος ἔχων μακρὰς, λυγώδεις, δυσραύστους, φύλλα κιττῷ ὅμοια, μαλακώτερα δὲ καὶ ἐξύτερα κατ' ἄκρον, βαρύοσμα, ὑπόγλισχρα, ὀπτῦ μετὰ μυλίνου· καρπὸς δὲ ὡσεὶ λοβὸς κυάμων περὶ δακτύλου τὸ μῆκος, σκληρὸς, σμικρὰ, μέλανα. ταύτης τὰ φύλλα σὺν τέφρᾳ ἀρτοποιηθέντα κτείνει κύνας καὶ παραβληθέντα, λύκους, ἀλώπεκας, παρδάλεις· παραχρῆμα δὲ παραλύει αὐτῶν τὰ ἰγδία.

Περὶ Νηείου.

Κεφ. πϛ'.

Νήειον, οἱ δὲ, ῥοδοδάφνη, οἱ δὲ, ῥοδόδενδρον, θάμνος γνώριμος, ἀμυγδαλῆς μακρότερα καὶ μακρύτερα ἔχων φύλλα. τὸ δὲ ἄνθος ῥοδοειδὲς· καρπὸν δὲ ἐμφερῆ ἀμυγδάλῳ, ὡς κέρατι ἀνεωγμένον, πλήρη ἐριώδους φύσεως, ὅμοιον τοῖς ὑακινθίνοις πάπποις· ῥίζα δὲ ἄπεξυς καὶ μακρὰ, ξυλώδης, χρυσοειδεῖ ἀλωῇ. φύεται ἐν παραδείσοις καὶ παραθαλασσίοις τόποις καὶ παρὰ ποταμοῖς. Δυνάμιν δὲ ἔχει τὸ ἄνθος καὶ τὰ φύλλα, κυνῶν μὲν καὶ ὄνων καὶ ἡμιόνων καὶ τῶν πλείστων τετραπέδων δὲ ζώων φθαρτικόν· ἀνθρώπων δὲ ποσικὴν σὺν οἴνῳ πινόμενα πρὸς δήγματα θηρίων· καὶ μᾶλλον εἰ πηγάνῳ παραμίξειας· τὰ δὲ ἀθερίνα τῶν ζώων ὡς αἶγες καὶ πρόβατα, ἐπὰν τὸ ἀποβρεγμα αὐτῶν πίῃ, ἀποθνήσκει.

Περὶ μυκήτων.

Κεφ. πγ'.

Μυκήτων διαφοραὶ δύο· ἢ γὰρ βρώσιμοί εἰσιν, ἢ φθαρτικοί. παρὰ πολλαῖς δὲ αἰτίαις γίνονται τοιοῦτοι, ἢ γὰρ ὕλοις κατωζυμώσαις, ἢ ῥάκεσι σεσηπόσι, ἢ ἑρπετῶν φωλεοῖς παραφύονται, ἢ δένδρεσιν ἰδίως βλαστικοὺς φέρουσι τοὺς καρπούς· ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ἐπίπαγον· καταπεθέντες δὲ μετὰ τὸ ἀφαιρεθῆναι, ταχέως διαφθείρουσι σηπόμενοι. οἱ δὲ* ὑπὸ τοιούτοι ζωμοποιοὶ, ἥδεῖς· φλεγματώδεις μὲν τοι καὶ οὐ-

græcæ ſimili, corniculato, qui patefactus quandam lanoſam naturam oſtendit, ſpinarum pappos repræſentantem, radice longa, acuta, lignoſa, guſtanti ſalſa: naſcitur in amœnis, maritimis, & ſecus amnes. Flores & folia mulis, canibus, aſinis, & quadrupedum plurimis venena ſunt: hominibus verò contra ſerpentium morſus præſidia, è vino pota: eo magis ruta addita: imbecillæ etiam animantes, vt pecus & capræ, ſi aquam bibant, in qua folia ea maduerint, moriũtur.

Fungi. Cap. LXXXIII.

Fungorũ differentia duplex: aut enim mãduntur, aut pernociales ſunt. Multis de cauſis venenoſi gignũtur, vbi videlicet clauus ferreꝰ, in quo ſit rubigo, aut pãni marcor adfuerit, aut ſi iuxta ſerpẽtis cauernã, arboréſve, quę priuatim pariũt noxios fructus, erumpãt. Continẽt qui tales ſunt, neſcio quod ſtrigmẽtũ concretámq; pituitã, terráque eruti, quam celerrimè cõputreſcunt, atq; marcore vitiãtur. Sed qui veneno imbuti nõ ſunt, ſuauẽ in iuribus gratiã habẽt: largius tamẽ ſumpti nocẽt, & ægrius concocti ſtrangulãt, aut choleram morbum citant.

Reme-

Remedio eſt nitri potꝰ, aut lixiuiũ cũ acida muria, aut feruefactę ſatureiæ, aut origani iuſculũ: debellãtur etiã gallinacei fimi potu ex aceto, aut eiuſdem delinctu cũ melle multo. Corpus alunt, ſed ægrè diſſoluũtur: cũ magna ex parte integri ipſi, cum recremẽtis alui reiiciãtur:

Colchicũ. Cap. LXXXIIII.

Colchicon, aliqui ephemeron, ſunt qui agreſtẽ bulbũ vocant, autumni exitu floré ædit croci, candicantem, ab eo tempore, folia bulbi, ſed pinguiora: caulẽ palmo altum, ferétem rufum ſemen: radicem foris è nigra rufeſcétem, quæ delibrata, cãdida & mollis ſpectatur, lacteo ſucco madet, atque guſtatu dulcis inuenitur: bulbus eius mediam habet rimam, fiſſurámque, qua flos erũpit: plurimum in Meſſenia, & Colchis enaſcitur. Ea comeſa, fungorum more, ſtrangulando enecat. Hanc autem depinximus, ne à quoquã imprudenter pro bulbo deuoretur: mirum enim in modũ ſaporis voluptate imperitos allicit. Remedio ſunt eadem quæ fungis: bubulum etiam lac potũ auxiliatur. itaque cum adfuerit, nõ aliud deſideratur auxilium.

Ephe-

βοηθοῦνται δὲ πάντες πεπεζόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ, μετὰ ὄξους ἁλμώδους, ἢ ζύμῃ ἕρας ἀποζέματι, ἢ ὄξει γάνῳ, ἢ ὀργιθείῳ κόπρῳ μετ' ὄξους πινόμενοι, ἢ μέλιτι ἐπλειχόμενοι πολλῷ. τρόφιμοι δὲ εἰσὶ καὶ δυσδιάλυτοι· ὁλοχρεῖς δὲ ὀπτοπολοῦσιν τοῖς ἐλατιώμασιν ἀποδίδονται.

Περὶ Κολχικοῦ. Κεφ. πδ'.

Κολχικὸν, οἱ δὲ, ἐφήμερον, οἱ δὲ βολβὸν ἄγριον, λήγοντος τοῦ φθινοπώρου ἀνίησιν αὖθος ὑπόλευκον, ὅμοιον κρόκου αὖθει· ὑστερον δὲ τὰ φύλλα φέρει βολβῷ παραπλήσια, λιπαρώτερα· καυλὸν σπιθαμιαῖον, καρπὸν ἔχοντα πυῤῥόν· ῥίζαν φλοιὸν ἔχουσαν ἔξωθεν πυῤῥόν· ἐν τῷ μέλανι, ἢ πις λευκὴν καὶ ἁπαλὴν καὶ ὀπῶζομένην· σύεισκεται καὶ γλυκεῖα· μέση δὲ ὁ βολβὸς διάφυσιν μίσην ἔχει καθ' ὃ τὸ αὖθος ἀφίησι· ῥηγνῦται δὲ πλεῖστον ἐν τῇ μεσολυΐᾳ καὶ κόλχοις. βρωθεῖσα δὲ κτείνει κατὰ τὸν σπυγμὸν ὁμοίως μύκησιν. Ἀνεχράψαμεν δὲ αὐτὸν βολβὸν ἵνα μὴ λάθῃ βρωθεῖσα αὐτὸ βολεσις. βοηθεῖ δὲ τοῖς φαγοῦσι καὶ τοῖς μύκησι φαγοῦσι. καὶ γάλα βόειον πινόμενον· ὅς τε ἂν παρῇ τοῦτο, μηδενὸς ἄλλου δεῖσθαι βοηθήματος.

Περὶ Ἐφη-

Περὶ Ἐφημέρου. Κεφ. πε'.

Ἐφήμερον, οἱ δὲ, ἴριν ἀγρίαν, φύλλα καὶ καυλὸν ὅμοια ἔχει κρίνῳ λεπτότερα δὲ ἄνθη λευκὰ, πυρρά· καρπὸν δὲ μαλακόν· ῥίζα δὲ ὕπεστι δακτύλου πάχος μία, μακρὰ, συπικὴ, ἐνώδης· φύεται ἐν ὄρεσι καὶ παλισκίοις. Τούτου ἡ ῥίζα ὀδοντιᾶλγίας ἐστὶ φάρμακον διακλυζομένῳ. τὰ δὲ φύλλα ἐν οἴνῳ ἑψηθέντα καὶ καταπλασθέντα καὶ διαφορεῖ, μήπω ὑγρὸν ἔχοντα.

Περὶ Ἐλξίνης. Κεφ. πς'.

Ἐλξίνη, οἱ δὲ, παρθένιον, οἱ δὲ, σηπεδόνιον, οἱ δὲ, ὑρεάκλειαν, οἱ δὲ, ἀνεῖαν, οἱ δὲ, ὑγιᾶ λῶν ἀγρίαν, οἱ δὲ, κλεβάδιον, οἱ δὲ, πολυώνυμον καλοῦσι· φύεται δὲ ἐν τειχίοις καὶ τοίχοις· καυλία ᾗ ἔχει λεπτὰ ὑπόῤῥυθρα· φύλλα ὅμοια λινοζώστει, δασέα· ἃ δὲ ἢ τὰς καυλὰς οἷονεὶ ἄσπερμα βαχέα, ἀντιλαμβανόμενα ἱματίων. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ψυκτικὴν, συπτικὴν· ὅθεν καὶ παπλασσόμενα ἰᾶται ἐρυσιπέλατα, κονδυλώματα, καὶ ἀκμάς, φύμα καὶ οἰδήματα· ὁ δὲ χυλὸς αὐτῆς μύρμηκας ψιμμύθιον, ἐρυσιπέλατα καὶ ἕρπητας ὠφελεῖ καταχριόμενος, καὶ ποδάγρας σὺν κηρωτῇ κυπρίᾳ ἀναπλασθεὶς ἢ τραγείῳ στέατι, ὠφελεῖ καὶ βήσσοντας χρονίως ὁ χυλὸς καταῤῥοφούμενος ὅσον κύαθος, καὶ

Ephemerũ. Cap. LXXXV.

Ephemeron, aliqui ſyluestrẽ irin appellant, folia habet lilij, ſed tenuiora: caulem parem: florem candidum, amarum: ſemen molle: radicem vnam, digitali craſsitudine, longam, adſtringentem, odoratam: naſcitur in ſyluis & opacis. Huius radix dentibus præcipua, ſi decocto colluãtur. Folia in vino cocta, diſcutiũt tumores, & tubercula, quæ nihil adhuc humi di contraxerunt.

Helxine, id eſt, muralis herba. Cap. LXXXVI.

Helxine naſcitur in parietinis, ſepibus, vineis & ſegetibus: folia ei mercurialis inſunt, hirſuta: cauliculi ſubrubentes, & circa eos veluti ſemina aſpera, adhærentia veſtibus. Folia refrigandi ſpiſſándique naturam habent, qua ex cauſa ſanant illitu ſacros ignes, aduſta condylomata, panos incipientes, tumores, inflammationéſque. Succus eius cum ceruſſa, ignibus ſacris, & vlceribus quæ ſerpunt, commodè illinitur, imponitúrque podagris cum hircino adipe aut cerato cyprino: veterem tuſsim emendat inſtar cyathi hauſtus:

tonſil-

tonsillis inflammationē sentiētibus vtiliter & gargarizatur, & oblinitur: auriū dolorem cum rosaceo instillatus leuat.

Alcine. Cap. LXXXVII.

Alsinen, aliqui anthillion, nōnulli myos ota vocant, quoniā musculorū aures folia imitantur. Lucis opacisq; gaudet, vnde alsine dicta est. Hęc erat eadē quæ helxine, nisi humilior esset, & foliis minoribꝰ, nec hirsuta. cū teritur odorē cucumis reddit. Vim refrigerādi, astringēdiq; obtinet: oculorū inflammationibus cū polēta illinitur. Succus auriū doloribus infunditur: quin & emēdat oia quæ helxine, id est, muralis herba.

Lens palustris.

Cap. LXXXVIII.

Lens palustris, inuenitur in aqua non fluente, muscus lenticulæ similis, refrigeratoriæ naturæ. Propter quod conuenienter collectionibus, igni sacro, & podagris, illinitur per se, & cum polenta: glutinat, & procidentia puerorum interanea.

Semperuiuum magnū, seu sedū. Cap. LXXXIX.

Semperuiuū magnū ideo nominatur, quoniā perpetuò folia vireant: cuius caules cubiti alti-

ἢ παριαθμίοις φλεγμαίνουσιν αὐ-
γαρισμα ἢ διάχυσμα ὠφε-
λιμόν ὄζει· καὶ ὠταλγίαν σὺν ῥο-
δίνῳ ἐγχεόμενον ὠφελεῖ.

Περὶ Αλσίνης. Κεφ. πζ'.

Αλσίνη, οἱ δὲ, μυὸς ὦτα, ἀπὸ τῆς
ἔχειν φύλλα ὅμοια μυὸς ὠτίοις.
ἀλσίνη δὲ, διὰ τὸ σκιεροῖς ἢ ἀλ-
σώδεσι φιλεῖν τόποις. πέα δέ ἐστιν ὁ-
μοία ἑλξίνῃ, ταπεινοτέρα δὲ καὶ
μακροφυλλοτέρα καὶ οὐ διασεῖα,
διατειφθεῖσά τε, συκίων ὄζει.
Δώαμιν δὲ ἔχει ψυκτικὴν, συ-
πτικὴν· ἁρμόζουσαν πρὸς φλεγ-
μονὰς ὀφθαλμῶν, μετὰ ἀλφί-
των καταπλασσομένη καὶ πρὸς
ὤτων πόνον ὁ χυλὸς αὐτῆς ἐνστα-
ζόμενος. καὶ καθόλου δύναται
τὰ αὐτὰ τῇ ἑλξίνῃ.

Περὶ φακῆς τῆς ἐπὶ τῶν τελ-
μάτων. Κεφ. πη'.

Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, εὑ-
ρίσκεται ἐπὶ τῶν στασίμων ὑδά-
των, βρύον ὃν ὅμοιον φακῇ, λύ-
χνων τῇ δυνάμει. πάσαις φλεγμο-
ναῖς ἢ ἐρισιπέλασι ἢ ποδάγραις
ἁρμόζει καταπλασσόμενος, καθ'
ἑαυτόν τε ἢ σὺν ἀλφίτῳ· παρα-
κολλᾷ δὲ καὶ ἐντεροκήλας παι-
σὶ παίδων.

Περὶ Αειζώου τοῦ μεγάλου.

Κεφ. πθ'.

Αείζωον τὸ μέγα ὀνομαζομε-
διὰ τὸ ἀειθαλὲς τῶν φύλλων·
χωλοῖς δ' ἀνίσοις πηχυαίοις, ἢ ἢ
μείζο-

μείζονας, πάχος δακτύλου μεγά-
λου, λιπαροῖς, εὐθαλέσι, ἐντομὰς
ἔχοντας ὡς ἐπὶ τὸ χαρακίᾳ πυ-
μάλλου· φύλλα λιπαρά, μέγεθος
δακτύλου μεγάλου, * γλωσσοειδῆ
κατὰ τὸ ἄκρον, ἢ τὰ μὲν κατω-
τέρω τῶν φύλλων ὑπτιούμενα, τὰ
δὲ κατὰ τὸ κεφάλαιον περιστεγα-
μένα ἐπ' ἄλληλα, κύκλον ἐφθυ-
μοειδῆ περιεχόντα· φύεται δὲ
ἐν τόποις ὀρεινοῖς καὶ ὀρακίνοις.
ἔνιοι δὲ φυτεύουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῶν
οἰκημάτων. Δώαμιν δὲ ἔχει
ψυκτικὴν, σύφουσαν, ποιοῦσαν
πρὸς ἐρισιπέλατα, ἕρπητας, νο-
μὰς, ὀφθαλμῶν φλεγμονάς, πυ-
έκκαυτα, ποδάγρας, καταπλατ-
τόμενα τὰ φύλλα καθ' ἑαυτὰ ἢ
μετὰ ἀλφίτων. ὁ δὲ χυλὸς πρὸς
κεφαλαλγίας μετὰ ἀλφίτου καὶ
ῥοδίνου ἐμβρέχεται· καὶ φλαγ-
μοδήκτοις ἐν ποτῷ δίδοται, καὶ
διαῤῥοιζομένοις, καὶ δυσεντερι-
κοῖς, σφαγύλας τε ἕλμινθας ἐκ-
πυάσει σὺν οἴνῳ πεθεὶς· ἴσχει
καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐν πεσσῷ.
τῳ. ἐγχρίεται δὲ ὁ χυλὸς καὶ ἐπὶ
τῶν ὀφθαλμιώντων ὠφελίμως ἀ-
πὸ αἵματος.

Περὶ Αειζώου τοῦ μικροῦ.

Κεφ. ε'.

Αείζωον τὸ μικρὸν φύεται ἐν
τείχεσι καὶ πέτραις, καὶ ὀρυγοῖς
καὶ τάφροις ὑποσκίοις, χαμαίκα
ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πολλὰ, λεπτὰ,
πύκ-

altitudinem implent, interdum excedunt, pingues, crassitudine pollicari, virentes, characiæ tithymali modo insecti: folia pinguia, carnosa, magnitudine pollicari, in cacumine linguæ similia alia in terram conuexa, alia in capite stantia inuicem, ita vt ambitu effigiem imitentur oculi: nascitur in montibus, & testaceis: supra domicilia etiam seritur. Eius vis refrigerare, & adstringere: medentur igni sacro, nomis, vlceribus quæ serpunt, oculorum inflammationibus, ambustis igni, podagris per se, & cum polenta illita folia. Succus capiti, in doloribus, cum polenta aut rosaceo perfundi. tur: datur in potu contra phalangiorum ictus, dysenteriam, aluique profluuia: teretes tineas potus in vino excutit: subditus in vellere, mulierum abundantiam sistit: succus oculorum lippitudinibus, sanguinis vitio conceptis: inungitur.

Semperuiuum paruum.

Cap. XC.

Semperuiuū paruū in petris, parietinis, & maceriis, nec non scrobibꝰ opacis nascit, caulibus ab vna radice multis, tenuibus, crebro

crebro foliatis: exilibus foliis, rotundis, pinguibus, mucronatis: caule à medio emicante, palmum alto vmbellam herbidósque flores, & tenues gerente. Folia eisdem cum priore viribus prædita sunt.

Semperuiuum tertium.

Cap. XCI.

Tertium videtur semperuiui genus, quã aliqui andrachnen agriam, aut telephion vocauerunt, Romani illecebram, pusillis, crassioribúsq; foliis, hirsutis, portulacæ proximis: nascitur in saxis. Vis ei excalfactoria, acris, exulcerans: illita cum axungia strumas discutit.

Vmbilicus Veneris.

Cap. XCII.

Cotyledon, siue vmbilicus Veneris, folio est in acetabuli formam tornato, ineuidenter concauo, breui in medio cauliculo, in quo semen inest: radice oliuæ modo rotunda. Succus cum vino circumlitus, instillatúsve, contecta genitalia nudat: inflammationibus, sacris ignibus, strumis, perniionibus, illitu auxiliatur: stomachi ardorem refrigerat. Folia cum radice comesa, calculos frangunt, vrinam cient, hydropicis ex melle dantur. Herba vtuntur ad amatoria.

Vmbilicus Veneris alter.

Cap. XCIII.

Est & alterum genus eiusdẽ, cymbalion aliqui vocant, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo densis circa radicẽ, medium oculi ambitum describẽtibus, vt in maiore semperuiuo, adstringentis gustus: cauliculo tenui, in quo flores & semina hyperici: radice maiuscula. Facit eadem, quæ semperuiuum.

Vrtica. Cap. XCIIII.

Duo vrticæ genera: syluestris, asperior, latioribus, nigrioribusque foliis: semine lini, sed minore. Altera non æquè aspera, minuto semine. Folia vtriusque illita, canis morsibus, addito sale medentur: gangrænas, carcinomata, sordida vlcera, & quæ cacoëthe vocantur, item luxata, panos, tubercula, parotidas, suppurationésque sanant: lienosis cum cerato imponuntur: faciunt ad profluuia narium, cum succo trita, & naribus indita: menses ciunt, eadem detrita cum myrrha, & imposita procidentes vuluas, recentia contactu resilire cogũt.

Semen potum ex passo, venerem stimulat, vuluæ ora patefacit: cum melle delinctum, orthopnœæ, lateris & pulmonum inflammationibus prodest: thoracem expurgat: erodentibus medicamentis admiscetur. Cocta cum conchis folia, aluum emolliunt, vrinas mouent, inflationes discutiũt: decocta cum ptisana, vitia pectoris extrahunt: mulierũ menses euocant, cum myrrhæ modico pota. Inflammatione turgentẽ vuam, gargarizatus succus exprimit.

Galiopsis. Cap. XCV.

Galiopsis, frutex in totum caulem, & folia habet vrticæ, læuiora, & quæ grauem odorem trita reddant: flore purpurascente, tenui: nascitur circa sepes, ædificiorum areas, ac semitas vbique. Folia, caules, semen, succúsque, duritias & carcinomata dissipãt: strumas, panos, & parotidas discutiunt. Oportet bis die tepidum ex aceto cataplasma imponere, & eius decocto fouere: ad putrescentia, gangrænas, & nomas cum sale efficaciter illinuntur.

Galion

τὸ δὲ σπέρμα ὀπὶ σωσισάν πα-
φορμᾷ πινόμενον μῆ γλυκέος, καὶ
ὑστέραν ἀναστομοῖ· σὺν μέλιτι δὲ
ἐπιλειχόμενον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ
καὶ πλευρίτιδας καὶ περιπνευμονίας.
ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐπιφόρια. σπερ-
γνυται δὲ καὶ σπιπᾶσι. σπερ-
δέντα δὲ τὰ φύλλα κοιλαίοις
τῶν κοιλίας μαλάττ· λύῃ ἐμπερι-
ματώσεις. οὖρα κινεῖ. σὺν πί-
σσῃ δὲ ἑψηθέντα τὰ ἐπιφάρα-
κος ἀνάγει. τὸ δὲ ἀφέψημα τῶν τῷ
φύλλων σὺν ὀλίγῃ σμύρνῃ πρὸς
κινεῖ καταμηνία. ὁ ὃ χυλὸς ἀνα-
γαργαλιζόμενος, στέλλει κονδύ-
λους φλεγμαίνουσαν.

Περὶ Γαλιόψεως. Κεφ. ϛέ.

Γαλίοψις, οἱ δὲ, γαλεόβδολον, ἧς
ὅλον τὸ θαμνίον σὺν τῷ καυλῷ καὶ
τοῖς φύλλοις ἐμφερὲς ἐστὶ κνίδῃ, λε-
πτότερα δ' τὰ φύλλα καὶ ἐκφανῶς δυ-
σώδη ἐν τῷ διατρίβειν· αὐξάνεται
πλὰ τορφυρίζοντα· φύεται ἐν φραγ
μοῖς καὶ παρὰ ταῖς ὁδοῖς καὶ οἰκοπε-
δα πανταχοῦ. Δυνάμιν δὲ ἔχει
τὰ φύλλα καὶ ὁ χυλὸς καὶ ὁ καυλὸς
καὶ ὁ καρπὸς, διαχυτικὴν σπληρω-
μάτων καὶ καρκινωμάτων, χοιρά-
δων, παρωτίδων, φυγέθλων· δεῖ δὲ
μεῖ' ὄξους ἡμέρας καὶ καταπλάσσειν
χλιαρὸν ποιοῦντας τὸ καταπλασ-
μα. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῆς κα-
ταυλεῖ ὠφελίμως· ποιεῖ καὶ πρὸς
νομάς. γαγγραίνας καὶ σπιπεδόνας
μετ' ἄλλων καταπλασσόμενα.

Περὶ

LIBER IIII. 226

Περὶ Γαλίου. Κεφ. ϛϛ'.

Γάλλιον, οἱ δὲ, γαλλέειον, οἱ
δὲ, γαλάπον· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ
τοῦ γάλα πηγνύειν αὐτὶ πυέας
αὐτό· τὸ δὲ κλωνίον, καὶ τὸ φύλλον
ἔχει ἐμφερέστατον ἀπαρείνῃ, καὶ ὀρ-
θὸν δὲ καὶ ἐπ' ἄκρου αὖθος μίλι-
νον, λεπτὸν, πυκνὸν, πολὺ εὔοσμον·
οὗ τὸ αὖθος πρὸς τὰ πυρίκαυ-
τα καταπλάσσεται, καὶ αἱμορ-
ῥαγίας ἴσχει· μίγνυται δὲ καὶ κη-
ρωτῇ ῥοδίνῃ ἡλιαζόμενον ἄχρις
ἂν λευκὸν γένηται· καὶ ἔστι τοιοῦ-
τον ἄκοπον. ἡ δὲ ῥίζα πρὸς σω-
σισάν παφορμᾷ. φύεται δὲ ἐν
ἑλώδεσι τόποις.

Περὶ Ἱερακίου. Κεφ. ϛζ'.

Ἱερακίον καυλίον ὅσι πηχυ-
αῖον, ὁμοίου ὑπερον, σπερμὴν ἔχον φυλ-
λάδεα, ἀκροκλῆ ὥσπερ σύζω-
μον, παρὰ πολὺ δὲ ἐλάττονα· αὖ-
ξει μιλίζοντα, ταχέως ὀλίζόμενα
καὶ ἐξανθοῦντα εἰς τὰς λεγομέ-
νους πάππους. ὅθεν καὶ ἱερακίον
ὀνομάσθη, διὰ τὸ ἔαρος τὰ αὖ-
ξειν τειχοειδῶς πολιοῦσθαι. ῥίζα
ἄχρηστος· φύεται μάλιστα ὀπὶ δρυ-
μοῖς καὶ σπὶ ταῖς πόλεις. Δυνά-
μιν δὲ ἔχει ψυκτικὴν τὰ φύλλα
σὺν τοῖς αὖθεσιν· ὅθεν καταπλασ-
σόμενα τὰ φύλλα σὺν ὀλίγῳ οἴνῳ
ἢ καὶ καθ' ἑαυτὰ φλεγμονὰς ὀρ-
χέων καὶ σακτυλίου θεραπεύει·
σὺν δὲ μάννῃ, τά τε ἄλλα τραύ-
ματα καὶ τὰ ἐν νεύροις ἰᾶται·
καὶ οἱ

Galion. Cap. XCVI.

Galion, nomen ex eo traxit, quòd in contrahendo lacte, coaguli vicem impleat: ramulum foliúmque habet aparinæ simillimum, rectum: florem in cacumine luteum, tenuem, densum, copiosum, odoratum. Flos igni ambustis illinitur, sanguinis profluuia sistit. Cerato rosaceo galion admiscetur, insolatum vsque dum albescat: lassitudines reficit. Radix venerem concitat. Nascitur in palustribus.

Senecio. Cap. XCVII.

Senecio cauliculo est cubitali, subrubro, foliis continuis, erucæ modo per extremitates diuisis, sed minoribus multò: luteis floribus, qui celeriter dissecti vanescunt in pappos. Nomen verò sibi vendicauit, quoniam flores capillorum ritu, vere canescant. radice superuacua: nascitur maximè in maceriis, & circum oppida. Folia cum floribus refrigerant: quare illita cum vini modico, vel per sese, testium & sedis inflammationes sanant: quin & ex manna thuris medentur, cũ reliquis vulneribus, tum iis quæ nerui acceperunt.

Illiti per se cum aceto pappi, idem munus præstant: verùm recentes epoti, strangulant. Totus caulis, si coctus in passo potui detur, stomachi dolores à bili contractos, persanat.

Thalictrū. Cap. XCVIII.

Thalictron folia coriādri habet, pinguiora paulò: coliculum rutæ crassitudine, in quo folia. Quæ trita, illitu antiqua vlcera ad cicatricem perducunt. Nascitur maximè in campestribus.

Marinus muscus.

Cap. XCIX.

Marinus muscus nascitur in scopulis, testaceísq; haud procul à mari, gracilis, capillaceus, caulis expers. Præcipua ei spissandi vis, & collectiones cohibendi, & podagras, quas refrigerare opus sit.

Phycus marinus. Cap. C.

Phyci marini generib⁹, quoddam latum, & alterum sublongius, & rubens: tertiū candidū, nascens in Creta iuxta terram, floridū valdè, quod nulla corruptionis labe polluit. Omnia vim habēt refrigeratoriam, nō podagræ modò, sed etiā inflāmationib⁹, in cataplasmatis effi caciter vtilē: verū iis vti humidis cōuenit, priusquā exarescāt.

Nican-

καὶ οἱ πάντοι δὲ, καθ' ἑαυτὸν καταπλαθέντες ἐν ὄξει τὸ αὐτὸ δρῶσι· πεσσέντες μὴν τοι νεαρεὶ, πνισμὸν ἐπιφέρουσιν. ὅλος δ' ὁ καυλὸς ζωὸ ὕδατι ἐψηθεὶς καὶ σὺν γλεύκει πινόμενος, στομάχου πόνους τοὺς ἀπὸ χολῆς θεραπεύει.

Περὶ Θαλίκτρου. Κεφ. ςή.

Θάλικτρον φύλλα παραπλήσια κολίῳ ἔχει, λιπαρώτερα δὲ, καὶ καυλίον πηχαίου πάχος. ἐφ' οὗ τὰ φύλλα ἄνωθεν καταπλαθέντα λεῖα, τὰ χρόνια τῶν ἑλκῶν ἐπουλοῖ. φύεται δὲ μάλιστα ἐν πεδίοις.

Περὶ Βρύου θαλασσίου.

Κεφ. ςθ'.

Βρύον θαλάσσιον φύεται ἐπὶ λίθων καὶ ὀστράκων παρὰ θάλασσαν, τείχεσιν ἐχόν, ἄκαυλον, ἱκανῶς συσσικὸν, πιοῦσι ποσὶ φλεγμονὰς καὶ ποδάγρας, παὶ ὑψεως στομάχου.

Περὶ φύκους θαλασσίου.

Κεφ. ρ'.

Φύκος θαλάσσιον γίνεται, τὸ μὲν τοι αὐτῶν πλατύ, τὸ δὲ ὑπόμηκες καὶ φοινίσσον, τὸ δὲ, λευκὸν, φυόμενον δὲ ἐν κρήτῃ ποσὶ τῇ γῇ. ἐναντὲς ἄγαν καὶ ἄσπιλον. Ψυκτικὴν δ' ἔχει πάντα πλὴ δύναμιν, πιοῦσαν ἐν καταπλάσμασι, ποδαγρικαῖς καὶ ταῖς φλεγμοναῖς· δεῖ δὲ αὐτοῖς χρῆσθαι ἐνίκμοις περὶ τοῦ ξηραινθῆναι.

νίκανδρος δὲ φησι καὶ θηλειακὸν εἶναι τὸ φοινικοῦν. ὅ πᾶρ ἔδοξαν ἔνιοι εἶναι, οἱ γυναῖκες χρῶνται, ὄντος ἐκείνῃ ῥιζίου. ὁμωνύμως δὲ καλουμένου φύκους.

Περὶ Ποταμογείτονος.

Κεφ. ρά.

Ποταμογείτων φύλλον ἔχει ὅμοιον σεύτλῳ, δασὺ καὶ ὀλίγον ὑφ' ὑμένιον τὸ ὕδατος. ψύχει δὲ καὶ σύφει ἀμύζον κνησμοῖς καὶ νεμομένοις καὶ παλαιοῖς ἕλκεσιν. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ ἐν τέλμασι καὶ εὐύδροις τόποις φύεσθαι.

Περὶ Στρατιώτου. Κεφ. ρβ'.

Στρατιώτης, ὁ ἐπὶ τῶ ὑδάτων φυόμενος· οἱ δὲ ποταμίου στρατιώτην καλοῦσιν· ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ ἐπινήχεσθαι τοῖς ὕδασι καὶ χωρὶς ῥίζης ζῆν. φύλλον δ' ἔχει ἀειζώου ὅμοιον, μεῖζον μὴν τοι, καὶ ψυκτικὴν ἔχον δύναμιν. ἐφισανον τοὺς ἐκ νεφρῶν αἱμορραγίας πινόμενον· τραύματά τε ἀφλέγματα τηρεῖ· καὶ ἐρισιπέλατα καὶ οἰδήματα ζωὸ ἕξει καταπλασσόμενον.

Περὶ Χιλιοφύλλου στρατιώτου. Κεφ. ργ'.

Στρατιώτης ὁ χιλιόφυλλος ἔστι θαμνίσκος μικρὸς, σπιθαμιαῖος καὶ μείζων· ἔχων τὰ φύλλα ὅμοια νεοττιᾶ πτερῷ· εἰσὶ δὲ αἱ ἐκφύσεις τῶν φύλλων σφόδρα βραχεῖαι, ἐρασμώδεις. ἔοικε δὲ μάλιστα τὰ φύλλα τῇ βεραχύτητι, καὶ τῇ

Nicāder, puniceū aduersus serpētes dedit. Hoc fuco quidā putant mulieres suū colorē mentiri, cum tamē sit radicula eiusdem nominis, qua sese fucant.

Potamogeton. Cap. CI.

Potamogeton, foliū betæ simile, hirsutū, paululum supereminens extra aquā. Refrigerat & inspissat: pruriginibus vtile, & cōtra veterum vlcerum nomas. Nomē ex eo inditum est, quòd palustribus, & aquosis enascatur.

Stratiotes. Cap. CII.

Stratiotes in aquis nascens, iisdem supernatat, & sine radice viuit: vnde cognomentum traxit. Herba semperuiuo similis, ni maiora haberet folia: quę refrigerant. Sanguinē qui defluit à renibus, pota sistunt: vulnera quę inflammationem minātur, intumescere non sinunt: ignibus sacris, & tumoribus ex aceto illinuntur.

Stratiotes millefolium.

Cap. CIII.

Stratiotes millefoliū exiguus frutex, palmi altitudine, aut amplius assurgit: foliis auicularum pennas imitantibus, breui admodum dissectóq; foliorū exortu. Folia syluestre cuminum simulant, præsertim breuitate

atque ſcabritia, breuiora paulò, denſiore vmbella, & pleniore. Surculos in cacumine gerit exiguos, & capitula in modum anethi: flores paruos, candidos. Naſcitur in aſperis agris, præcipuè circa ſemitas. Eximij vſus ad vlcera vetera, recentiáque, profluentem ſanguinem, & fiſtulas.

Verbaſcum. Cap. CIIII.

VERBASCVM differétias ſummas habet duas, hoc nigrum, illud album: in quo mas & fœmina intelligitur. Fœminę igitur folia ſunt braſſicæ, piloſiora multò, & latiora, candida: caulis albus, cubitalis, aut amplior, ſubhirſutus: flores albi, aut ſubpallidi: ſemen nigrum: radix longa, guſtu acerba, craſſitudine digiti: naſcitur in campeſtribus. Verbaſcum, qui mas appellatur, oblongius, albis foliis, & anguſtioribus, tenuiori caule. Sed nigrum prorſus albo ſimile eſſet, niſi nigriore latioréque conſtaret folio. Sylueſtre folia fert ſaluiæ, altas virgas, & lignoſas, & circa eas ramulos quales marrubium: flores luteos, auri æmulos. Sunt & phlomides duæ, hirſutæ, rotũdis foliis, humiles. Tertia lychnitis appellatur, ab aliis autẽ thryallis, foliis ternis, aut quaternis, vel paulò pluribꝰ, hirſutis, craſsis, pinguibúſq;: apta ad lucernarũ lumina. Radix priorum duarum aſtringit: quare quod magnitudine ludicrũ talum æquet, in alui profluuio, cõueniẽter ex vino datur. Decoctum ruptis, cõuulſis, fractis, antiquæ tuſsi, auxiliatur. Dentium dolorem collutione mitigat. Verbaſcum cui flos aureus, capillos tingit, & quocunque abiiciatur, blattas in ſe contrahit. Cocta in aqua folia, aduerſus tumores, inflammationes oculorum, ſyderata vlcera, ex vino & melle illinuntur: cum aceto quoque vulneribus medentur: contra ſcorpionum ictus, ſunt auxilio. Syluęſtris folia ambuſtis igni, ſunt cataplaſmata. Aiunt in foliis eius, quam fœminam dicimus, aridos ficus omnino non putreſcere.

Æthiopis. Cap. CV.

Æthiopis folia habet verbaſco ſimilia, perquàm hirſuta, denſaque, in orbem circa radicem imam redacta: caulem quadrangulum, craſſum ac ſcabrũ, ſimilẽ apiaſtro, aut arctio,

multis concauum alis: semẽ erui magnitudine, geminum, in vno conceptaculo: radices ab eodem cespite numerosas, longas, plenas, glutinosas gustu, quæ siccæ nigrescunt durantúrq; vt cornua possint videri: plurima nascitur in Ida monte Throadis, & in Messenia. Auxiliatur purulentis excreationibus, ischiadicis, pleuriticis, arteriæ scabritiis, decocta radix, & pota: quin & cum melle, eclegmatis vicem præbet.

Arction. Cap. CVI.

Arction, aliqui potius arcturon vocant, similis est verbasco foliis, nisi quòd hirsutiora, & rotundiora sunt: caule longo, molli: semine cumini, paruo: radice tenera, alba, dulcíque. Decocta cum semine radix in vino, dentium dolorem mulcet, si contineatur ore decoctum: ambusta pernionésq; fouentur eodem: bibitur aduersus coxẽdicum dolores, & stranguriam, è vino.

Arcion, siue Personata. Cap. CVII.

Persona ta folia habet cucurbitæ, maiora & hirsutiora, nigriora & crassiora: caulem albicantem, quanquam & interdũ vidua caule reperiatur: radice

μαχάλας ἀνιέντα πολλάς· κεφαλὴν δὲ περὶ μέγεθος ὀρόβου συὶ τὸν δὲ ἐν ἑνὶ ἀγγείῳ· ῥίζας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πυθμένος πολλὰς, μακρὰς, παχείας, γευομένῳ κολλώδεις· γίνονται δὲ ζηραινόμενα μέλανα· ἡ δὲ σκληρὰ, κέκτηται ἐοικυῖαν πλεκτὴν δὲ γυνᾶται κατὰ τὴν μεσογειάν καὶ τὴν ἴσλιν. Ταύτης ἡ ῥίζα ἑφθὴ καὶ πινομένη βοηθεῖ ἰσχιάδι, πλευρίτιδι, αἵματος πτύσει, καὶ ἀρτηρίας τραχύτητι· λαμβάνεται δὲ μετὰ μέλιτος αὐτὴ ἐπλεικτοῦ.

Περὶ Ἀρκτίου. Κεφ. ϙ΄.

Ἄρκτιον, οἱ δὲ ἀρκτοῦρον, φύλλα ἔχει ἐοικότα τοῖς φύλλοις, δασύτερα δὲ καὶ τρογυλλότερα· ῥίζαν ἀπαλὴν, γλυκεῖαν, λευκήν· καυλὸν δὲ μαλακὸν, μακρόν· καρπὸν δὲ κυμίνῳ μικρῷ ὅμοιον. Ταύτης ἡ ῥίζα διύεται καὶ ὁ καρπὸς ἀφεψηθέντα ἐν οἴνῳ, ὀδοντιάσεις διακεραυνοῦντων καὶ περαίνειν, καὶ πνευκηδόνα· πίνεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιάδας καὶ δυσουρείαν ἐν οἴνῳ.

Περὶ Ἀρκείου. Κεφ. ϙϛ΄.

Ἄρκιον, οἱ δὲ, πρόσωπον καλοῦσι, φύλλα ἔχει ὅμοια τοῖς τῆς κολοκύνθης, μείζονα μέν τοι καὶ σκληρότερα καὶ μελαίτερα καὶ δασέα· καυλὸν ἀπόλευκον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄκαυλος· ἡ πόα· ῥίζα μεγάλη καὶ λευκὴ ἔνδοθεν, ἔξωθεν δὲ μέλαινα. Ἡ πις βοηθεῖσα ἀ. πλήθος μετὰ τροχίλων, αἱμοπτοϊκοῖς, ἐμπυικοῖς, πύσει· καὶ τὰ ἐκ τῶν λυγισμῶν περὶ τὰ ἄρθρα λήμματα καταπλασσομένη λεία. καὶ τὰ φύλλα δὲ ὠφελίμως ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἑλκῶν καταπλάττεται.

Περὶ Πετασίτου. Κεφ. ρή.

Πετασίτης μόρος ὀκτὼ μείζων πήχεως, δακτύλου μεγάλου πάχος, ἐφ' οὗ φύλλον πετασώδες μέγα, προσκείμενον ὥσπερ μύκης ποιοῦσι πρὸς τὰ κακοήθη καὶ φαγεδαινικὰ ἕλκη λεῖον καταπλαττόμενον.

Περὶ Ἐπιπακτίδος. Κεφ. ρθ΄.

Ἐπιπακτὶς, οἱ δὲ, χλεβορίνη, δαμνίσκος μικρὸς, φύλλα φυλλάνθης ἔχων. πρὸς τὰ ἐκπώματα δὲ καὶ πρὸς τὰ ἐν ὑπαλγήματι πάθη.

Περὶ Καπνοῦ. Κεφ. ρί.

Καπνὸς βοτάνιόν ἐστι δαμνοζόες, κορίῳ ἐοικὸς, τρυφερὸν πάνυ· τὰ δὲ φύλλα λευκότερα καὶ περιφορὰς πολλὰ παλαιχόθεν· ἄνθος πορφυροῦν. τέτυ ὁ χυλὸς δριμύς, ὀξυδερκὴς, δακρύων ἀγαθός· ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληχε. δύναται δὲ καὶ ταὶς ἐκ τῶν βλεφάρων διπλᾶς πείσας σὺν κόμμει καταχρισθεὶς μὴ ἐᾶν φύειν. βρωθεῖσα δὲ ἡ πόα, οὔρα ἄγει χολώδη.

Πρὶ

radice grandi, intus candida, foris nigra. Hæc drachmæ vnius pondere pota, cum pineis nucibus, puruléta & cruenta extussientibus auxiliatur: trita dolores à contorsionibus artuum contractos, illitu sedat. Folia vtiliter antiquis vlceribus illinuntur.

Petasites. Cap. CVIII.

Petasites pediculus cubito maior, crassitudine pollicis, à quo prægrande folium, galeri modo amplum, ceu fungus depẽdet. Contra phagedænas, & vlcera quæ cacoëthe vocant, efficaciter illinitur.

Epipactis. Cap. CIX.

Epipactis ab aliis helleborine, parua herba, exiguis foliis. Iocineris vitiis vtilis, & contra venena pota.

Capnos, seu fumaria. Ca. CX.

Fumaria fruticosa herbula est, prætenera, coriandri similis: foliis candidioribus, vndique numerosis, cineracei coloris: flore purpureo. Huius succus claritatem facit oculis, delachrymationémque: vnde nomen traxit. Illitus cũ gummi, euulsas palpebras renasci prohibet. Commanducata herba biliosam vrinam trahit.

Lotus

Lotus vrbana. Cap. CXI.

Lotum vrbanam alij trifoliũ vocãt: nascitur in hortis. Extractus succus, addito melle, oculorum argema, nubeculas, cæterásque caligines discutit.

Syluestris lotus. Cap. CXII.

Syluestris lotus, quam trifolium minus appellant, plurimum in Libya gignitur, caule bicubitali, & sæpe maiore, alis multis: foliis trifolij pratensis: semine fœnigræci, multò minore, gustu medicato. Vim calfaciendi, & leniter adstringendi obtinet: vitia cutis in facie, maculásque, cum melle perunctа expurgat: trita per sese aut cum maluæ semine, in vino aut passo bibitur aptissimè contra dolores, qui vesicam malè habent.

Cytisus. Cap. CXIII.

CYTISVS, frutex est albus in totum, vt rhamnus, ramos spargens cubitales, sæpe maiores, in quibus folia fœnigræci, aut loti trifoliæ, minora, dorso medio prominente. Ea digitis trita erucam olent, gustatáque cicer recens sapiunt. Folia refrigerant: tumores inter initia discutiũt, si cum pane trita illinantur.

Decoctũ

Πρὶ Λωτῆ ἡμέρη. Κεφ. ριέ.

Λωτὸς ἥμερος, οἱ δὲ πείφυλλον φύεῃ ἐν παραδείσοις. ὅς χιλιοδεὶς καὶ μηλεὶς μέλιτι, ἄργεμα καὶ νεφέλια καὶ λευκώματα καὶ τὰ ὀπισθοτώνυτα τῆ κόρης ἀποκαθαίρει.

Πρὶ Λωτῆ ἀγρίου. Κεφ. ριέ.

Λωτὸς ἄγριος, οἱ δὲ, λίβυον καλοῦσι, φύεῃ μὲ, πλεῖστος ἐν λιβύῃ, καυλὸν φέρων δίπηχυν ἢ καὶ μείζονα, μασχάλας ἔχοντα πολλὰς, φύλλα ὅμοια λωτῷ πεφυλλωμένῳ· τῷ ἐν χερτοκοπείοις γινομένῳ· σπέρμα ἐοικὸς τηλίδι, μικρότερον δὲ πολλῷ, φαρμακώδες ἐν τῇ γεύσῃ. Δυώαμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, ἠπίως συπτικὴν. ἀποκαθαρτικὴν πίλων τε καὶ τῆ στομάχῳ καὶ ἐφηλίδων σὺν μέλιτι καταχριόμενος. πνόμενος δὲ καθ' ἑαυτὸν λεῖος ἢ καὶ μετὰ μαλάχης σπέρματος σὺν οἴνῳ ἢ γλυκεῖ, τοῖς αἷμα κύσιν ἀλγήμασι βοηθεῖ.

Πρὶ κυτίσου. Κεφ. ρτέ.

Κύπρος θάμνος ἐστὶ λευκὸς ὅλος ὡς ῥάμνος, κλάδους ἀγιεὶς παχυτέρους καὶ μείζονας, φύλλα δὲ τὰ φύλλα ὅμοια τηλίδι, ἢ λωτῷ βραχύφυλλα ὅμοια τηλίδι, ἢ λωτῷ βραχύφυλλα μικρόβλαστα ἢ καὶ φάχην ἔχοντα μείζονα. ἐν δὲ τῷ διαβιβρώσκειν λοιπὸς δὲ κλύοις ὄζον λα εὐζώμου, ἐν δὲ τῇ γεύσῃ ὅμοια ἐρεβίνθοις χλωροῖς. Δυώαμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ψυκτικὴν· διαφορικὴν τε ἐν αἰγῇ οἰδημάτων σὺν ἄλφι λεῖα καὶ ἀπλασθέντα.

ἀδέντα. κινεῖ δὲ καὶ ἔρεσ. τὸ ἀφέψημα αὐτῶν πινόμενον. ἔνιοι δὲ φυτεύουσιν αὐτὸν παρὰ τοῖς σμίλαξιν ὡς ἐπικτικὸν τῶν μελισσῶν.

Πρὶ Λωτῆ αἰγυπτίου. Κεφ. ριδ.

Λωτὸς, ὁ ἐν αἰγύπτῳ γινόμενος ἐν τῷ ὕδατι τῶν ἐπικλυδένων πεδίων καυλὸς ὅσῃ τῷ τῆ κυάμῳ ἐμφερὴς· ἔχων ἄνθος μικρὸν, λευκὸν, ἐοικὸς κρίνῳ, ὃ φασὶ κατὰ τὰς ἀνατολὰς τῆ ἡλίου ἀπολύεσθαι, δυόντος δὲ μύειν· καὶ ὅλως κοσμίαν κρύπτεσθαι ἐν τῷ ὕδατι, πάλιν τε πρὸς τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡλίου ἐπανίσχειν. ἔοικε δὲ ἡ κοσμία μήκωνι μεγίστῃ· ἐν ᾗ καρπὸς ὡς κέγχρος, ὃν ξηράναντες οἱ ἐν αἰγύπτῳ, βάλλουσιν εἰς ἀρτοποιΐαν. ῥίζαν δὲ ἔχει ὁμοίαν μήλῳ κυδωνίῳ, ἣν τις καὶ αὐτὴν ἐσθίεται ὠμήν τε καὶ ἑφθήν. ἀναλογεῖ δὲ ἐμπεσοῦσα τῇ πειότητι λεκύθῳ ὠοῦ.

Πρὶ Μυριοφύλλου. Κεφ. ριέ.

Μυριόφυλλον καυλίσκος ὅσῃ μοναφυὴς, τερφερὴς, μονόῤῥιζος· φύλλα πολλὰ, λεῖα, μαραθρώδη ὅμοια· ὅθεν καὶ ὠνόμασται. ὁ δὲ καυλὸς ὅσῃ ἑκατόμῤῥος, * διαποίκιλος, ὡς ἐπίπαν δὲ ἀῤῥεωνισμένος*. φύεται ἐν ἑλώδεσι τόποις. ἕστο τηρεῖ ἀφλέγματα τὰ νεόρρωτα τῶν ἑλκῶν σὺν ὄξει χλωρὸν τε καὶ ξηρὸν καταπλασσόμενα. ποτίζεται δὲ καὶ πρὸς πλώματα. σὺν ὕδατι καὶ ἁλσίν.

Πρὶ

Decoctum potu vrinam ciet. Nonnulli, quòd apes adiiciat, prope aluearia serunt.

Lotus Ægyptia. Cap. CXIIII.

EST & in Ægypto lotus, quæ in campis flumine inundatis prouenit, caule fabæ: flore paruo, candido, lilio simili, quem tradunt occidente sole comprimi occludíque, ad ortum autem aperiri: addúntque, caput ipsum vespera aquis condi, & ad exortum solis emergere. Caput quale papaueris, maximũ: & intus grana ceu milij, quæ Ægyptij exiccant, & in panes cogunt. Radicem lotos hæc habet, mali cotonei similitudine, quæ cruda coctaq; mãditur: decoctáque lutei oui qualitatem exhibet.

Millefoliũ. Cap. CXV.

Myriophyllum, siue millefoliũ, caulis est tener, singularis, vnica nixus radice: plurimis foliis, læuibus, fœniculo similib⁹: vnde nomẽ accepit. Caulis flauescit varius, ac veluti ex industria delimatus: nascitur in palustribus. Vulnera recentia ab inflammatione vindicat, si vel viride, vel siccũ ex aceto, oblinatur: præcipitatis in potu cum aqua & sale datur.

Myrrhis.

Myrrhis. Cap. CXVI.

Myrrhis, similima est cicutæ, caule foliisque: radix ei oblonga, mollis, rotunda, odorata, cibo non insuauis. Quæ pota in vino, phalangiorum morsibus auxiliatur: cit menstrua, & partus secundos, purgátque á puerperio fœminas: subuenit & phthisicis cocta in sorbitione. Aiunt quoq; eãdem bis die térve potam ex vino, in pestilétia salutarẽ esse, & ne morbi cõtagia sentiantur obstare.

Myagrum. Cap. CXVII.

Myagron, aliqui melampyron vocant, herba est surculacea, foliis rubiæ, pallidis, tripedanea: semen oleosum, fœnograeco simile. Quod contusum igni torrent, perunctisq; virgis ad lucernarum lumina vtuntur hoc pingui, scabritias corporis leuigari, atque expoliri constat.

Onagra. Cap. CXVIII.

ONAGRA, siue onothera, aut onuris, frutex est arboris instar, prægrandis, amygdalino folio, sed latiore, lilio non dissimili: flore rosaceo, magno: radice candida, longa: cum siccata est, vinum olente: nascitur in montibus, Aqua in qua radix maduerit, in potu

Περὶ Μύρριδος. Κεφ. ρις'.

Μύρρις, οἱ δὲ μύρραν καλοῦσιν, τῷ χαμλῷ καὶ τοῖς φύλλοις ἔοικε κωνείῳ· ῥίζαν δὲ ἔχει σπιμώκη, ἀπαλὴν, εὐώδη, ἥδεῖαν βρωθῆναι. Ἡ τοῦ σπολμὸν σὺν οἴνῳ φαλαγγιοδήκτοις βοηθεῖ· καθαίρει δὲ ἐμμηνα, καὶ λοχία· καθεψηθεῖσα δ' ἐν ῥοφήμασιν, ὠφελίμως φθισικοῖς δίδοται. ἰσοροῦσι δὲ ἔνιοι πινομένης αὐτῆς δίς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας σὺν οἴνῳ ἐν λοιμικαῖς καὶ ἀσθέστοις, βοηθεῖν πρὸς τὸ ἀνόσους διαμένειν.

Περὶ *Μυάγρου. Κεφ. ριζ'.

*Μύαγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώδης δίπηχυς. φύλλα ἔχουσα ἐμφερῆ τοῖς τῆς ἐρυσιμώδους, ὠχρά· σπέρμα βαχίλῳ ἐοικὸς λιπαρόν. ᾧ χρῶνται, κόπτοντες αὐτὸ πεφωγμένον, καὶ πελτοποιοῦντες ῥάβδοις, καὶ ἀντὶ λύχνου χρῶμενοι. δοκεῖ δὲ ἐξ αὐτῶν λίπος ὀμαλίζειν καὶ λεαίνειν τὰ τοῦ σώματος τραχύτητας.

Περὶ Ονάγρας. Κεφ. ριη'.

Ονάγρα, οἱ δ' ὀνοθήραν, οἱ δ', ὄνυρίν, θάμνος ὃς ἐστὶ δενδροειδὴς, εὐμεγέθης, φύλλα ἔχων ἀμυγδαλῆς παραπλήσια* γλυκύῤῥα δ' καὶ ἐμφερῆ τοῖς τῆς κριᾶς· ἄνθη ῥοδόχρω, μεγάλα· ῥίζαν δὲ λευκὴν, μικρὰν, ἥτις ξηρανθεῖσα, οἴνου ὀσμὴν ἀποδίδωσι. φύεται δὲ ὀρεινοῖς τόποις. Δύναται δὲ ἔχειν τὸ ἀποῤῥέμμα τὸ

τοῦ ἀγρίων ζώων πινόμενον, ἡμεροῦν αὐτά· καταπλασθεῖσα δὲ θεραπεύει τὰ ἀηδιώδη ἕλκη.

Περὶ Κιρσίου. Κεφ. ριθ'.

Κίρσιον καυλός ἐστιν ἁπαλός, ὡς δίπηχυς, τρίγωνος, τὰ κάτω ἔχων φυλλάρια ῥοδοειδῆ ἔχοντα ταῖς γωνίαις ἀκανθώδεις ὡς διασημάτων μελαχρά· τὰ δὲ φύλλα βυγλώσσῳ ἐμφερῆ, δασέα μετρίως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα, ἀκανθώδη τοῖς πέρασι. τὸ δὲ ἀνωτάτω τοῦ καυλοῦ θερίζει, δασὺ καὶ ἐπ' αὐτῷ κεφάλια ἀκρόπορφυρα, ὡς πάπου μύρια. τούτης τῆς ῥίζαν ἀνδρέας ἀναγράφει ὑπὸ τὸν δηλουμένου τόπον ἀναδήματον, παύειν κιρσῶν πόνους.

Περὶ Ασπάλακος ἀπικοῦ.

Κεφ. ρκ'.

*Ἀσπάλαξ ἀπικὸς ῥαβδίον ξυλῶδες, ἐπ' ἄκρῳ ἔχον ἄνθος πορφυροῦν, ἢ μίλτινον, ὥσπερ ἀνθεμίδος κεφάλιον θερισθέν· ἔχει δὲ φύλλα ἀσπάλακι ὅμοια. τὰ δὲ περὶ τὸν καυλὸν φύλλα ὑποκίκι καὶ δασέα. Ὠφελεῖ δὲ στόμαχον ἐκπυρέμμον καταπλασθὲν μόνον, καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καὶ βαθῶνας, καὶ ταῖς περιπώσεις ἕδρας. φασὶ δὲ καὶ τὸ πορφυρίζον τοῖς ἀγκοῖς βοηθεῖν καὶ ἐπιληψίας παιδῶν. ἁρμόζει δὲ καὶ παλαιὰ μένον ἰχῶρι πρὸς βαθώνων φλεγμονὰς. ξηρὸν

in potu data, feras mitigat, & cicures facit: illitu quoque tetra vlcera mulcet.

Cirsium. Cap. CXIX.

Cirsium, caulis est tener, duorum cubitorum, triãgulo similis: ab imo foliola, rosæ speciem referentia: anguli spinosi, per interualla molles: folia bugloſſo similia, maiora, subcãdida, modicè hirsuta, partibus extremis aculeata: cacumen caulis orbiculatum, hispidum, in quo capitulo in summo purpurea, quæ soluũtur in lanugines. Radicẽ huius loco laborãti adalligatã, dolores varicum sedare Andreas scripsit.

Aster Atticus. seu inguinalis. Cap. CXX.

Aster Atticus cauliculus lignosus, florem in cacumine habẽs purpureũ, luteúmve, per ambitũ, anthemidis capituli modo diuisum, foliolis stellę modo radiatis: quæ autẽ caulẽ circũdãt folia oblonga sunt ac hirsuta. Feruenti stomacho, oculorum inflãmationibus, pciduæ sedi, ac inguinibus illito auxiliatur. Tradunt purpureum florem, si ex aqua bibat, anginis, & pueris comitiale malum sentiẽtibus opitulari. Inguinũ inflãmationi recentẽ illinire cõuenit.

Si aridus

Si aridus flos sinistra dolentis manu decerpatur, & inguinib⁹ adligetur, dolore liberat.

Isopyrum. Cap. CXXI.

ISOPYRON, aliqui phasiolon ob similitudinem vocant, quoniam foliũ quod est anisо simile in pampinos torquetur: capitula sunt in summo caule, tenuia, plena seminis, melanthij gustum imitantis. Contra tussim, & cætera pectoris vitia, semen ex aqua mulsa bibitur: hepaticis, & sanguinem excreantibus vtile.

Viola purpurea. Cap. CXXII.

VIOLA purpurea folium habet hedera minus, tenuius ac nigrius, nec multò dissimile: cauliculus à radice medius prodit, in quo flosculus, suauissimè olens, purpureus: opacis & asperis nascitur. Refrigerandi naturam habet. Folia per se, & ex polenta illinuntur aptissimè stomacho æstuanti, & oculorum inflammationibus, sedíque procidenti.

Cacalia. Cap. CXXIII.

CACALIA, quæ leonti ce vocatur, folia fert magna, alba, è quibus medius caulis emicat, rectus, albus, florem ferens robori aut oleæ simílem: nascitur in montibus. Radix in vino madefacta, vt tragacantha, delinctu aut manducatu per se tussibus, scabritiis arteriæ, medetur. Grana quæ post excussum florem innascuntur, trita & cum cerato illita, faciem erugant, & cutem extẽdunt.

Bunion. Cap. CXXIIII.

Bunion caulẽ ædit quadrangulum, procerum, digiti crassitudine, in quo ramuli minutis foliis ac floribus scatent: folia proximè radicẽ, apio similia, longè tenuiora, coriãdrinis proxima: flores anethi: semen odoratum, hyosciamo minus. Vrinã ciet, excalfacit, secũdas euocat: lieni, vesicæ, renibus vtile: Tam humidi q̃ sicci, expressiq; succi caulib⁹, foliis, radicibusq; vsus inualuit ex aqua mulsa.

Pseudobunion. Cap. CXXV.

Pseudobunion palmi altitudine fruticat in Creta, folia ramulósque napi ferens, acri gustu. Tormina, atque stranguriam, laterúmque dolores, sanant quaterni rami eius poti in aqua: illiti quoque cum sale & vino, tepentes, strumas discutiũt.

Chamæ-

Chamæcissus. Cap. CXXVI.

Chamæcissos, folio est hederæ, tenuiore, longiore, ramulis à radice quinis senísve, dodrãtalibus, foliosis: flore violę albę simili, candidiore, ac tenuiore, gustu supra modum amaro: radice tenui, candida, inutili: nascitur in cultis. Bibunt conuenientissimè ischiadici folia, tribus obolis in aquæ cyathis trib⁹, tricenis quadragenísve diebus. eodẽ pota modo, senis aut septenis diebus, regium morbum purgant.

Chamæleuce. Cap. CXXVII.

Chamæleuce lumborũ doloribus propitia est, herba virens: incuruis foliis, surculísq;: flore rosaceo.

Buglossum, seu lingua bubula. Cap. CXXVIII.

Buglossum verbasco simile est, folium in terra sparsum, nigrius, asperum, bubulas imitãs linguas. Quod in vinum deiectum, animi voluptates auget.

Cynoglossum. Ca. CXXIX.

Cynoglosson folia latifoliæ plantaginis habet, arctiora, minora, lanuginosa: caule vacat, & humi sternitur: puenit in sabuletis. Folia cum suillo adipe veteri, medentur morsibus canum, alopeciis, &

Περὶ Χαμαικίσσου. Κεφ. ρκς'.

Χαμαίκισσος φύλλα ἔχει ὅμοια κισσοῖς, μακρότερα δὲ καὶ λεπτότερα, πολλὰ, κλωνία καὶ θαμιαῖα, πεπλεα φύλλων ἀπὸ τῆς γῆς ἑνὸς, ἄνθη λευκοΐοις ὅμοια μικρότερα, καὶ πικρὰ πρὸς πῶσιν ἰχῦν ἰχυρῶς· ῥίζα λεπτὴ, λευκὴ, ἄχρηστος· φύεται ἐν ἐργασίμοις χωρίοις. Ἁρμόζει δὲ τὰ φύλλα ἰσχιαδικοῖς, ὅσον τριώβολος ἐν ὕδατι κυάθοις τρισὶ πινόμενα ἐπὶ ἡμέρας μ' ἢ ν'. καὶ ἕλκτρεσιν δὲ ἀποκαθαίρει, ὁμοίως πινόμενα πρὸς ς' ἢ ζ'. ἡμέρας.

Περὶ Χαμαιλεύκης.

Κεφ. ρκζ'.

Χαμελεύκη ποιεῖ πρὸς ὀσφύος ἀλγήματα ἐν ὕδατι λεία πινομένη.

Περὶ Βυγλώσσου.

Κεφ. ρκη'.

Βύγλωσσον ἔοικε φλόμῳ, φύλλον δὲ ἔχει χαμαιπετῆ, τραχύ, πολλὸν, μελανώτερον, ὅμοιον βοὸς τι καὶ μελανώτερον, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. ὃ τῷ καθεψήματι εἰς τὸν οἶνον ἐυφρόσυνον δοκεῖ εἶναι.

Περὶ Κυνογλώσσου. Κεφ. ρκθ'.

Κυνόγλωσσον φύλλα ἔχει ἀρνογλώσσῳ τῷ πλατυφύλλῳ ἐμφερῆ, στενώτερα δὲ καὶ μικρότερα χαμόθεν, ἄχαυλον, ἐπὶ γῆς ἑρπυστικὸν· φύεται ἐν ἀμμώδεσι τόποις. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα λεῖα σὺν στέατι παλαιῷ ὑείῳ, κυνόδηκτα καὶ ἀλκυονίδας, καὶ πελιδνάς, καὶ κατάγματα ἰᾶται· ἐφθὰ δὲ καὶ πεπωμένα οὖν οἴνῳ, κοιλίας ὄξη μαλακτικά.

Περὶ Φυτεύματος. Κεφ. ρλ'.

Φύτευμα φύλλα ἔχει ὅμοια τροχίσκῳ, μικρότερα δὲ· καρπὸν πολὺν τετρημμένον· ῥίζαν μικράν, λεπτὴν, σπιτύλαιον· ὧν ἀναγράφουσί τινες ἐυδιαλείπτως πρὸς φίλτρον.

Περὶ Λεοντοποδίου. Κεφ. ρλά.

Λεοντοπόδιον δακτυλιαῖον ἐπὶ βοτάνιον, ἔχον φυλλάρια στενὰ ἰσχνά, ὡς τεττάρων δακτύλων ἢ ἐλαττόνων τὸ μῆκος, δασέα, λευκὰ δὲ τὰ πρὸς τῇ ῥίζῃ καὶ ὑπόλευκα· ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κεφάλια ὥσπερ τετρημμένα, ἐν οἷς ἄνθη μέλανα· ὁ δὲ καρπὸς ἀπὸ δυσθερῶντος διὰ τὸν πρεμνώδη ἀπὸ χοιρῶν· ῥίζα δ' ὑπεστὶ μικρά. φασὶ δὲ καὶ ταύτῃ ἐυχρηστεῖν εἰς φίλτρα.

Περὶ Ἱππογλώσσου.

Κεφ. ρλβ'.

Ἱππόγλωσσον θαμνίσκος ὅλη μυρσίνῃ ἀγρίᾳ καὶ λεπτῇ τὰ φύλλα ὅμοιος· κόμιν δ' ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ γλωσσίδια πάχεα τοῖς φύλλοις· δοκεῖ δὲ ἡ κόμη πάχεα μικρὰ εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγήσασι μιγνυμένη· ὃ καὶ εἰς μαλάγματα. ἥτε ῥίζα καὶ τὸ χύλισμα.

Περὶ Ἀντιῤῥίνου. Κεφ. ρλγ'.

Ἀντίῤῥινον, οἱ δὲ ἀνάῤῥινον, ἔνιοι

& ambustis. Emollit aluum, decoctum herbæ ex vino potum.

Phyteuma. Cap. CXXX.

Phyteuma folia habet radiculæ, minora: copiosum semẽ, perforatum: radicem paruã, tenuem, per summa terræ nitentem: quã ad amatoria cõuenire, nonnulli scriptũ reliquerũt.

Leontopodiũ. Cap. CXXXI.

Leontopodiõ duũm digitorum herbula est, folia ferẽs angusta, lõgitudine ternũm quaternúmve digitorũ hirsuta, q̃ iuxta radicẽ lanosiore flocco canescunt: capitula in summo caule quasi perforata: flores nigri: semẽ vsq; adeò spissa lanugine inuolutum est, vt sæpe fallat: radice parua cohæret: quã tradunt appẽsam ad amatoria prodesse, & tubercula discutere.

Hippoglossum. Cap. CXXXII.

Hippoglosson, frutex est folia habens ruscí tenuis figura, & spinosam comã, & in summo ceu linguas è foliis exeuntes. Capitis dolorem carona ex comis imposita minuit: Malagmatis radix succúsque admiscetur.

Antirrhinũ. Cap. CXXXIII.

Antirrhinõ, alij anarrinõ vocant,

cant,herbam caule & foliis anagallidi similem : flore albæ violæ, purpureo, minore tamen, ideóque syluestris lychnis nominata est : semine vitu li narium simili. Tradunt peruncto s ea, cum oleo lilino, venustiores fieri: nec vllo medicamento lædi posse,si quis appensum gestet.

Catanãce. Cap.CXXXIIII.

Ex eo genere vna,folia coronopi habet longa,radicé iunci modo prætenuem:capitula sena,septenáve,in quib⁹ erui semen inest. Arescens in terram flectitur,& se contrahit ad speciem vnguium milui exanimati. Altera mali parui magnitudiné explet,radice exiguæ oliuæ magnitudine:foliis quoque oliuæ colore, & figura, mollibus, diuisis,humi inclinatis,semen, vt cicer,minutum,in virgulis dependet, punicei coloris,multis foraminibus pertusum.Vtrãque narrant in amatoria expeti.Thessalicæ mulieres his vti traduntur.

Tripolion. Cap. CXXXV.

Tripolion in marinis nascitur locis, quæ allidit vnda, recedénsque dimittit , neque in mari, neque in ficco : folio glasti ἔνιοι ὃ καὶ ταύτην λυχνίδα ἀγρίαν ἐκάλεσαν, πόα ὄζουσα ἐμφερὴς ἀναγαλλίδος φύλλοις καὶ καυλῷ· τὰ δὲ ἄνθη πορφυρᾶ, ὅμοια λευκοίῳ· μικρότερα δέ, διὸ καὶ ἀγρία λυχνὶς ἐκλήθη· καρπὸν δὲ φέρει μήκωνι ὁμοίον, βάσσον ἰδεῖν. ἰσοῦται δὲ τοῦτο ἀντιπαθὲς εἶναι φαρμάκοις ὧν ἂν πόμῳ· ἐπιχαίειν τε πιεῖν ἀλειφόμενον σὺν ἐλαίῳ κριθίνῳ, ἢ κυκεῶνι.

Περὶ Καταναγκης. Κεφ. ρλϛ'.

Καταναγκη, ἣ μάν τις αὐτῆς ἔχει φύλλα μακρὰ ὡς κορωνόποδος, ῥίζαν λεπτὴν, χροιᾷ φαλὰς δὲ ϛ', ἢ ζ'. ἐν αἷς καρπὸς ὅμοιος ὀρόβῳ· κάμπτεται δὲ ξηραινόμενος ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκπίνει ὄνυξιν ὁμοίως τὰ νεκρά. Τὸ δὲ ἕτερον μέλαν μέγεθος ἔχει μικρὸν· ῥίζαν δὲ μικρὰν ὅσον ἐλαία· τὰ δὲ φύλλα χίματι καὶ χροιᾷ ἐοικότα ἐλαίᾳ, μαλακὰ δὲ ἐπὶ γῆς ἐρπουσὰ καὶ ἐπερασμένα· καρπὸν ἐπὶ ῥαδίοις μικρόν. τετρημμένον πολλὰ μέχρι ὡς ἐρέβινθον φοινικοῦν· ἀμφοτέρας δὲ ἰσοεῦσι πυρὲς εἰς φίλτρα ἁρμόζειν. χρῶνται δὲ λέγουσιν αὐτῶν ταῖς θεσσαλαῖς γυναῖκας.

Περὶ Τειπολίς. Κεφ. ρλέ.

Τριπόλιον φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις ὅς ἐπικλύζει ἡ θάλασσα καὶ ὑποχωρεῖ, οὔτε δὲ ἐν ξηρᾷ, οὔτε ἐν θαλάσσῃ· φύλλα δὲ ἔχει ἰσάτιδι παραπλήσια, παχέα μικρά τοι· καυλὸν ἀπὸ θαμινῶν ἄνωθεν ἐπαρτώμενον. ταῦτ' ἰσορρεῖ τὸ ἄνθος τρὶς τ' ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα, πρωὶ μὲν λευκὸν, καὶ ὑπὲρ μεσημβρίαν πορφυρίζον, ἑσπέρας δὲ φοινικοῦν· ῥίζα λευκὴ, εὐώδης, θρυπτικὴ γευομένῳ. ἣ τις πινομένη ἐν οἴνῳ κυάθοις β'. πλοῦσος, καὶ κοιλίας ὕφορος ἄγει καὶ ὕδρωπα τέμνει δὲ καὶ εἰς ἀλεξιφάρμακα.

Περὶ Ἀδιάντου. Κεφ. ρλϛ'.

Ἀδίαντον, οἱ δὲ, πολύτριχον, φυλλάρια ἔχει κορεάνδρῳ ὅμοια, ἐπερασμένα ἐπ' ἄκρου· τοὺς δὲ καυλίσκους ἐφ' ὧν ἐκπέφυκε μέλανα, ἰσχυρῶς λεπτὰ, σταθμιαῖα, σίλδουσα· φύλλα ὅμοια πλατείδι, μικρὰ λίαν· οὔτε δὲ καυλὸν, οὔτε ἄνθος, οὔτε καρπὸν φέρει. ῥίζα ἄληστος. Δώσεται δὲ τὸ ἀφέψημα τοῦ πόας πινόμενον, βοηθεῖν ἀδιματικοῖς, δυσπνοϊκοῖς, ἰκτερικοῖς, σπληνικοῖς, δυσουρικοῖς, σὺν ὀρύπτει δὲ καὶ λίθους, καὶ κοιλίαν ἵστησι, καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖ· καὶ στόμαχου ῥεύματα σὺν οἴνῳ πινόμενον· ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ λόχια· ἵστησι δὲ καὶ αἵματος ἀναγωγάς· καταπλάττεται δὲ καὶ πρὸς θηριοδήκτα ὠμὰ, καὶ ἀλωπεκίας θαυμάζεται, χιόνας σκορπίζει· ἀποσμᾷ πίτυρα καὶ ἀχώρας σὺν κονίᾳ· σὺν λαδάνῳ δὲ καὶ μυρσίνῳ, καὶ

glasti crasiore : palmeo caule, in mucrone diuiso . Eius, vt tradunt,flores colorem ter die mutant , mane candidi, meridie purpurei, sero punicei cõspiciuntur . Radice alba, odorata, calidi gustus. Quæ drachmis duabus in vino pota, aquã, vrinámque per aluum extrahit.In medicamenta digeritur, quæ venena arcent.

Adiantũ. Cap. CXXXVI.

Adianton,polytrichon, pusilla gerit folia,similia coriandri, in summo incisuris diuisa, cauliculi,quibus exoriuntur,nigro colore nitent, prætenues, palmum alti : radice superuacua : neque caulem, neque fructũ, neque florem profert . Decoctum herbæ potum , prodest spirandi difficultati, suspiriosis, lieni , & felle suffusis, & vrinæ difficili .Calculos frangit, aluum sistit , serpentium morsibus auxilio est.Cõtra stomachi fluxiones in vino bibitur. Secundas ciet & menstrua,sanguinis reiectiones inhibet. Cõtra serpẽtiũ morsus cruda herba illinitur,alopecias dẽsat,strumas discutit:furfures et manãtia capitis vlcera, ex lixiuio emẽdat: defluẽtes capillos continet,cum ladano & myrtino,

& fusino aut hyssopo, vinóque. Decoctum eius cum lixiuio & vino infusum, idem præstat: coturnices & gallinaceos pugnaciores facit, in cibos eorum additum. Seritur gratia vtilitatis pecorum, circa ouilia. Vmbrosis, & palustribus, circa parietũ aspergines, & fontiũ specus enascitur.

Trichomanes.

Cap. CXXXVII.

Trichomanes nascitur eisdem in locis quibus adiãton: filici simile, sed exilius: foliis tẽticulæ, tenuibus, in ordinem vtrinq; digestis, aduersis in se, in ramulis tenuib⁹, acerbis, fusco colore splendentibus. Eadem quæ & adianton præstare posse constat.

Xanthium siue Iappa.

Cap. CXXXVIII.

Xanthium, alij phasganon, alij antithesion, alij chascanon, alij chœradolethron, alij & aparinem ipsam vocant, nascitur læto, & pingui solo, & lacubus exiccatis, caule cubitali, anguloso, pingui, prodeuntibus ex eo crebris alis: folia atriplicis habet, insecta, nasturtii odore imitantia: fructum grandis oliuæ modo, rotundum, & vt platani pilula, spinosum, ἢ σκόγωλ ἢ ἢ ὑοσκύαμ ἢ οἴνῳ βρέχας ῥεύσας παραμιγνύει. ἢ τὸ ἀφέψημα ὃ αὐτὸ σὺν κονίᾳ ἢ οἴνῳ σμηχόμενον ποιεῖ ἢ ἵππους ἀλεκτρυόνας ἢ τοὺς ὄρτυγας μαχιμωτέρους μιγνύμενον τῇ τροφῇ· φυτεύεται δὲ ἐν ὑφελείᾳ προβάτων ἐν τοῖς μαύδραις· φύεται δὲ ἐν παλισσοῖς ἢ ἑλώδεσι τόποις καὶ τοίχοις ἐνίκμοις ἢ περὶ τὰς κρήνας.

Περὶ Τειχομάνους.

Κεφ. ρλζ΄.

Τριχομανὲς, οἱ δὲ, ἢ τὸ ἀδίαντον καλοῦσι, φύεται κατὰ τοὺς αὐτοὺς τόπους, ὅμοιον πτέριδι, μικρὸν λείαν, στιγμὴν ἑξ ἑκατέρου μέρους τὰ φύλλα ἔχον λεπτὰ, φαιοειδῆ ἐναντία ἀλλήλοις, ὑπὸ ῥάβδίων λεπτῶν ἢ στιλπνῶν καὶ φρυγανῶν, ὥστε μελάνειν. δοκεῖ δὲ τὰ αὐτὰ δυνάμει τῷ προειρημένῳ.

Περὶ Ξανθίου. Κεφ. ρλη΄.

Ξάνθιον, οἱ δὲ φάσγανον, οἱ δὲ ἀντιθέσιον, οἱ δὲ χάσκανον. οἱ δὲ, χοιρεόδολεθρον, οἱ δὲ, ἢ τινὲς ἀπαρείνην καλοῦσι, φύεται ἐν εὐγείοις τόποις ἢ λίμναις ἀναξηραινομένοις, καυλὸν ἔχει πηχυαῖον, λιπόφυλλον, γονυδῆ, ἢ ἐπ' αὐτῷ κατάρχεται, ἀγαφάξι δὲ τὰ φύλλα πλείονας, ἀραφάξι δὲ τὰ φύλλα ἐμφερῆ ἔχει, ἐντομὰς ἔχοντα· καρδάμῳ δὲ τινὶ ὁμοίῳ παραπλήσια· καρπὸν ὃ προσύλλον ὡς ἐλαίαν μεγάλην ἀκανθώδη ὡς

ὡς πλατανίου σφαῖραν, ἀνάπλαμα ἔχοντα ὑμὸν τῶν ἱματίων μὴ πίνειν. Δύναται δὲ ὁ καρπὸς πρὸς τελείως ξηραινθέντα, συλλεγεὶς καὶ κοπεὶς ἢ ἀποτεθεὶς εἰς κεραμεᾶν ἀγγεῖον ξανθὰς τείχας ποιεῖν. ἐάν τις ἐπὶ τὴν χρῆσιν λαβὼν ζυθλίσῃ πλῆθος ἐξ αὐτῶν, βάλῃ εἰς τε ὕδατι χλιαρῷ, ἢ προσχρίσας τὴν κεφαλὴν καταπλάσσῃ· πυροῦς δὲ ἢ μετ' οἴνου κόψαντες αὐτὸ, ἀποτίθενται· καταπλάττεται δὲ, ἢ πρὸς οἰδήματα ὁ καρπὸς ὠφελιμαῖος.

Περὶ Αἰγίλωπος. Κεφ. ρλθ΄.

Αἰγίλωψ βοτάνιον ὃ τὰ φύλλα πρῶτον ἔχον ὅμοια, μαλακώτερα δὲ, ἐπ' ἄκρας δὲ τὴν κεφαλὴν, καρποὺς ἔχον β΄ ἢ γ΄. ἐρυθροὺς, ἐφ' ὧν ἀθέρας οἱονεὶ τείχες ἐκπεφύκασι. θερίζεται δὲ ἡ πόα μετ' ἀλεύρου καταπλασθεῖσα αἰγιλώπια, ἢ σκληρίας διαφορεῖ. ἀποτίθεται δὲ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ αὐτὰ μιγεὶς ἀλεύρῳ ἢ ξηρανθείς. Περὶ Βρώμου. Κεφ. ρμ.

Βρῶμος πόα ὅμοιν αἰγίλωπι ἐμφερής. Δύναμιν ἔχουσα ὀπτικὴν, ἀφεψηθεῖσαν ἢ σὺν τῇ ῥίζαις μέθ' ὕδατος, ἕως ἀποστειτώσῃ τὸ ἀποζέμα, δυλίζων αὐτὸ ἐπιμισγε μέλι τοσοῦτον, ἢ ἕψῃ μέχρις αὖ ᾖ πάχος ὑγροῦ μέλιτος. ἀγαποιεῖ ἐπὶ τῶ ὀζαινικῶν, εἰ βρέχων ὀθόνην προσίδης τῷ μυκτῆρι, ἢ μεθ' ἑαυτὸ μόνον ποιεῖ οὕτως· ἔνιοι

spinosum, qui contactu vestibus adhæresci. Is anté collectus quàm perfectè ficcescat, tunditur, & fictili vase reconditur. Flauos autem facit capillos, si acetabili instar tepida aqua madefcat, mox caput, nitro antè perfrictum illinatur. Alij in vino tundunt, & ita asseruant.

Semen aptissimè tumoribus imponitur.

Ægilops siue festuca.

Cap. CXXXIX.

Ægilops herbula folia tritici habens, sed molliora, in summo capite semina bina ternáve rubra, quibus aristæ quasi capillaceæ exeunt. Illita cũ farina herba ægilopiis medetur, duritias discutit. Succus farinæ admixtus, siccatur, & eorundẽ gratia reponitur.

Bromus. Cap. CXL.

Bromus herba ægilopi similis, exiccatoriam vim habens, decoquitur cum sua radice in aqua ad tertias, & iuri colato par modus mellis adiicitur: rursus incoquitur, dũ liquidi mellis crassitudo fiat. Linteum eo humore imbutum, & naribus inditum, contra graueolentiam vlcerum efficax est.

Aliqui tritam aloën addunt, & eo modo vtuntur. Cum ficcis rosis cocta in vino, grauem oris halitum emendat.

Glaux. Cap. CXLI.

Glaux cytiso aut léticulæ foliis similis, quæ supernè virent, auersaq; candidiora spectãtur: ramuli à terra exiliunt quini seníve, tenues ab radice, dodrãtem alti: flores violæ albæ, purpurei exeunt, minores tamen: nascitur iuxta mare. Coquitur cum hordeacea farina, sale, & oleo in sorbitione, ad reuocãdam extincti lactis vbertatẽ.

Polygala. Cap. CXLII.

Polygala palmi altitudinem petit, foliis lenticulæ, gustu adstricto. Quæ pota, lactis abundatinam facit.

Osyris. Cap. CXLIII.

Osyris, frutex est niger: ramulos ferens tenues, lentos, fractúq; contumaces: & in his folia, quaterna, quina, senáve, ceulini, nigra in initio, dein colore mutato rubescétia. Decoctum eius potum, iuuat arquatos.

Aspera smilax. Ca. CXLIIII.

Smilax aspera folia habet periclymeni, sarmẽta tenuia, multa rubi modo aut paliuri aculeata: arbores scádit ab imo ad sũma perreptãs, se cõuoluẽs eis. Fert

ἔγιοι δὲ ἁλόϊλυ λιάῤῥιζες παρεμίσγεσι, καὶ ὕπω χρῶνται. πιεῖν δὲ μὴ ῥόδων ξηρῶν ἀφεψηθεὶς σὺν οἴνῳ πρὸς τὰς τοῦ στόματος δυσωδίας. Περὶ Γλαυκός. Κεφ. ριμά.

Γλαυξ κυτίσῳ ἢ φακῇ τὰ φύλλα ἔοικεν, ὧν τὰ κάτωθεν λευκότερα, ἄνωθεν δὲ χλωρά· κλωνία ἀπὸ γῆς ἀνίησι πέντε ἢ ς. λεπτὰ, σπιθαμιαῖα ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἄνθη λευκοΐας ὅμοια, μικρότερα δὲ πορφυρᾶ· φύεται παρὰ θάλατταν. αὕτη ἑψομένη μετὰ ἀλεύρου κριθίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσα, γάλα σβεννύμενον ἀναπαλεῖται.

Περὶ πολυγάλης. Κεφ. ριμβ.

Πολύγαλον θαμνίον ὀζῶδες σπιθαμιαῖον, ἔχον φύλλα φακοειδῆ, ῥεῦσει ὑποτρυφνον· πρώτην δὲ καὶ τρίτον, γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν.

Περὶ Οσύριδος. Κεφ. ριμγ.

Οσυρις φρυγάνιον μέλαν, λεπτόκλαδον, δύσθραυστον, καὶ ὠφέλιμον τὸ φυλλάρια γ'. ἔστι δὲ καὶ ἡ ἑ. ἢ ς'. αὐτὴ ὥσπερ λίνῳ μέλαινα καταχάς· μεταβαλλόμενα δὲ ὑπέρυθρα γίνονται. ταύτης τὸ ἀφέψημα πινόμενον ἰκτέρῳ βοηθεῖ.

Περὶ σμίλακος χαλεπίας. Κεφ. ριμδ'.

Σμίλαξ τραχεῖα, τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὠφελιμοῦντα ὅμοια, καὶ κλήματα πολλὰ, λεπτὰ, ἀκανθώδη ὡς παλίουρος ἢ βάτος. ἐλίσσεται δὲ περὶ τὰ ὠφελοῦντα δένδρα ὡς ἄνω καὶ κάτω

περιμύρτη· καρπὸν δὲ φέρει βοτρυώδη ὡς σπιφυλλίδα πεπανθέντα δι' ἐρυθρὸν, ὥστε δάκνοντα ἠρέμα ἐν τῇ γεύσει· ῥίζαν σκληράν, παχεῖαν· φύεται ἐν τόποις ἑλώδεσι καὶ βαχέσι. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς θηριακῶν ὄντων ἀντίδοτος, πρὸς πινόμενα, καὶ ἐπιπινόμενα. πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις ὅτι ἐάν τις ἀρτηχθεὶς πωλίῳ τείλας τί τούτων δῷ πιεῖν. ὥστ' οὐδενὸς δηλητήρια φαρμάκου βλαβήσεται. τέμνεται δὲ καὶ εἰς ἀλεξιφάρμακα.

Περὶ Σμίλακος λείας.

Κεφ. ριμέ.

Σμίλαξ λεῖα, ὁμοία κισσῷ τὰ φύλλα ἔχει, μαλακώτερα δὲ καὶ λιπότερα καὶ λεπτότερα· τὰ δὲ κλήματα ὥσπερ ἡ πρὸ αὐτῆς ἀκανθας ἐν ἔχοντα· ἐλίσσεται δὲ περὶ τὰ δένδρα. ὡς ἡ πρότερα· καρπὸν δὲ ἔχει ὥσπερ θέρμου μέλανα, μικρόν· ἀεὶ δὲ ἐπαίρω ἔχοντα ἄνθη λευκὰ πολλά. καὶ πᾶσαν τὴν σμίλακα καὶ ταύτην, καὶ σκυβαλίζει αὐτῆς γίνονται τὰ θέρμα· φυλορροεῖ δὲ τῷ φθινοπώρῳ. Τούτου ὁ καρπὸς μετὰ δορυκνίου πινόμενος, τεσσάρων ὀλκῶν ἑκάστου ἐνύπνια πολλὰ, καὶ ταραχώδη ὁρᾶν ἐποιεῖται.

Περὶ Μυρσίνης ἀγρίας.

Κεφ. ριμς'.

*Μυρσίνη ἀγρία, τὸ μὲν φύλλον μυρσίνῃ ἔχει ὅμοιον, πλατύτερον

Fert racemos exiles, qui maturi rubescunt, gustúmque leniter mordent. Nascitur in palustribus & asperis: radice dura, crassáque. Folia & acini, & antè & pòst epoti, venenorum antidota sunt. Tradũt, si infantibus nuper in lucẽ æditis, quid ex his trium propinetur, nulla postmodum venena nocitura. Inciditur etiam ad alexipharmaca, id est, ad ea medicamẽta quibus venena arcentur.

Læuis smilax.

Cap. CXLV.

Læuis smilacis folia hederæ similitudinem habent, molliora, læuiora, tenuiora: huius sarmenta nullis horrent spinis: cõuoluitur arborib⁹ vt prior: fructũ parit lupini modo nigrũ, exiguum: flores circunquaque exiliunt candidi, copiosi, orbiculati. Hac smilace, quadam topiariorum arte, tentoria contra æstus molestiam factitantur: folia per autumnum decidua. Semine cũ dorycnio poto, ternis singulorũ obolis, varia & tumultuosa in somnis obseruari traduntur.

Ruscus.

Cap. CXLVI.

Sylvestris myrtus, aliquibus oxymyrsine, aut myrtacãtha.

Latinis ruſcum appellatur: folium fert myrti, latius, in formã lanceæ mucronatũ: baccæ per maturitaté rubeſcũt, rotundæ, à medio folio depẽdentes, oſſeo intus nucleo: cubitales ramuli ab radice exeunt, vitilium modo lenti, fractu cótumaces, folioſi: radice graminis ſimili, acerba, & ſubamara. Folia & baccæ in vino potæ vrinã ciẽt, menſes pellunt, veſicæ calculos frangunt, ſtillicidio vrinæ medentur, dolores capitis ſanant, & regium morbũ. In aſperis & præcipitibus locis enaſciẽ. Decoctum radicis in vino potũ, eoſdem præbet effectus. Cauliculi recẽtes, aſparagorũ vice, in cibo ſumũtur. Amari autem ſunt, ſed vrinam mouent.

Laurus Alexandrina. Cap. CXLVII.

Laurus Alexandrina, folio eſt ruſci maiore, molliore, & candidiore: ſemine inter folia rubro, ciceris magnitudine: ramos ſpargit in terra dodrãtales, interdum longiores: radice ſylueſtri myrto ſimili, maiore, molliore, odorata: inuenitur in montoſis. Difficiles partus accelerat, radice pota ſex drachmarum põdere in vino dulci: & ſtillicidio vrinæ auxiliatur, ſed ſanguinem extrahit.

Daphnoides. Cap. CXLVIII.

Daphnoides cubiti altitudine fruticat, ramis flexilibus obſequioſisque, multis, inde ſurſum verſus folioſis: cortex ſupra modũ viſcoſus ramos veſtit: folia lauri, graciliora, & molliora, fractu contumacia, quorum guſtatu os & fauces incenduntnr: flores candidi: bacca, cum ematuruit, nigra: radix inutilis: naſcitur in montoſis. Pituitas extrahit foliũ recens vel aridum in potu, menſes ciet & vomitus: caput inanit commanducatum, ſternutaméta mouet. Baccę quindecim potæ aluum reſoluunt.

Chamædaphne. Cap. CXLIX.

Chamædaphne virgas emittit cubitales, ſingulari ramulo conſtãtes, rectas, tenues, læues: folia lauri ſimilitudine, læuiora multò, ac viridiora: ſemen rotundum, rubens, annexum foliis. Illinuntur capitis doloribus trita folia, & ſtomachi ardores mulcent: ad ſedãda tormina cũ vino bibuntur.

Potus

Potus cum vino ſuccus, menſes & vrinam ciet: idem facit peſſo appoſitus.

Veratrum album.

Cap. CL.

Helleborum album, Latini veratrum album vocãt, fert folia plantaginis aut betæ ſylueſtris ſimilia, ſed breuiora, & nigriora, rubeſcentia: caulem cauum, quadrantalem, tunicis cõuolutum quas abdicat cum arefcere incipit: radicib⁹ nititur multis, tenuibus, ab oblõgo & exiguo capite ceparum modo exeuntibus: naſcitur in montibus & aſperis. Radices meſsibus colligendę. Optimũ habetur candidum, friabile, carnoſum, modicè extentum, nec tamen iunci modo mucronatũ, quod frangẽdo puluerẽ emittit, & tenuẽ habet medullã, guſtu non admodũ feruens, neq; ſaliuã ſubinde ciens (huiuſcemodi autẽ ſtrangulat.) Primatum Cyrenaicum tenet. Galaticum autẽ & Cappadocicum, candidiora, & puluere quodã obſita, celerius ſtrãgulatus mouent. Vomitione autem varios extrahit humores. Collyriis admiſcetur, quæ caliginem oculorum diſcutiunt. Partus impoſitum necant, menſes pellit, ſternutamenta excitat, mures interficit cum melle & poléta ſubactũ, abſumit carnes ſi coquatur vná. Datur per ſe ieiunis, & cum ſeſama, aut ptiſanæ ſucco, aut halicæ, aut lẽtis cremore, cũ aqua mulſa, aut pulte, aut quauis alia ſorbitione. Cogitur cũ pane, & ita inaſſatur. Præparatio corporũ, ac victus ratio, diligẽter tradita eſt, cum ab his qui de medica eius potione ſcriptitarũt, tum maximè à Philonide Siculo Ennẽſi, cui nũc aſſentimur: quippe lõgum nimis eſſet, in hac præſertim æditione de materia, ſimul medicã curandi rationẽ exponere. Dant nonnulli in pultis ſorbitione, aut copioſo halicæ cremore: aut paucũ antea cibum dari præcipientes, ſtatim veratrũ offerunt, iis præſertim, quibus ſtrãgulationis ſuſpicio imminet, aut ſi valetudo corp⁹ infirmat: hoc enim modo deiectio nihil periculi minatur, q̃ cibo munitis nõ intempeſtiuè medicamentũ corporibus offeratur. Vomitiones concitant ſubditę ex eo balani, cũ aceto.

Veratrum nigrum.

Cap. CLI.

Helleborũ nigrũ, appellatur melampodion, quoniam caprarũ

ὁ δὲ χυλὸς συὶ οἴνῳ ποτιζόμενος καταμήνια καὶ οὖρα ἄγει καὶ ἐν ποσῷ θερμῷ δεδειὲς τὸ αὐτὸ ποιεῖ.

Περὶ Ἐλλεβόρου λευκοῦ.

Κεφ. ρν΄.

Ἐλλέβορος λευκὸς φύλλα ἔχει ὅμοια τοῖς τοῦ ἀρνογλώσσου, ἢ σιτλου ἀγρίου, βραχύτερα δὲ καὶ μελανώτερα καὶ ἐρυθρὰ πρὸ χρόαν· καυλὸν δὲ παλαιστιαῖον, κοῖλον, θειφλοιζόμενον ὅτε ἀρξεται ξηραίνεσθαι· ῥίζαι δ' ὑπεστι πολλαὶ, λεπταὶ, ἀπὸ κεφαλίου μικροῦ καὶ ὀπιμύκους, ὡσαύτως κρομμύου συμπεφυκυῖαι· φύεται ἐν ὀρεινοῖς τόποις καὶ τραχέσι. Συλλέγειν δὲ δεῖ τὰς ῥίζας περὶ τὸν πυραμωτόν. ἄριστος δὲ ὅστις αὐτοῦ, ὁ μετρίως τεταμένος καὶ λευκὸς, καὶ * εὔθραυστος καὶ σαρκώδης, οὐκ ἄπεξις δὲ καὶ ξυλώδης, ἢ γραῶν ἀφιεὶς ἐν τῷ θραύεσθαι, ἔχων δὲ καὶ πρὸς ἐντεριώνην λεπτὴν, ἐν πυρῶν πρὸ χρόαν οὐ πάνυ, ἐν πυρῶν πρὸ χρόαν οὐ πολίαν, οὐδὲ ἀθρόως, στέλεον ὀπολίαν, οὐδὲ ἀθρόως, στέλεον ὀπωπώμενος· πυκνώδης γὰρ ὁ τοιοῦτος· θερμοτεύει δὲ ὁ * κυρηναϊκὸς· ὁ δὲ γαλατικὸς καὶ καππαδοκικὸς, * λευκότερος καὶ χνοώδης καὶ πυκνωδέστερος. Καθαίρει δὲ δι' ἐμέτων ἄγων πτελα. μίσγουσι δὲ καὶ κολλυρίοις τοῖς δυναμένοις τὰ ἐπισκοτοῦντα τοῖς κόραις ἀποκαθαίρειν· καὶ ἔμμηνα ἄγει, καὶ ἔμβρυα κτείνει θερμὸς ἐὼν, πταρμοὺς τε ἐρεθίζει, καὶ μῦας κτείνει σὺν μέλιτι καὶ ἀλφίτῳ φυραθεὶς, συγκαθεψόμενός τε κρέασι, σωτήκει αὐτά. δίδοται δὲ νήστεσι καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ σησάμου καὶ θαψίας χυλοῦ, ἢ ἅλυκος, ἢ μελικράτου, ἢ πόλτου, ἢ φακοῦ ἢ ἄλλου ῥοφήματος. συστοπιεῖται δὲ καὶ ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται. ἡ δὲ προαγωγὴ καὶ ἐπιδιάτησις, ἐξειργασται παρὰ τοῖς περιττοτέροις ὡς τῆς δόσεως αὐτῆς ἁψασθαι, μάλιστα δὲ συγκαταθέμεθα φιλωνίδῃ τῷ σικελῷ τῷ ἀπὸ ἔννης, μακρὸν γὰρ ἂν εἴη ἐν ὕλης παραδόσει περιττοτέρως θεραπευτικὴν ἐπιδεῖξαι ἀγωγήν. δίδοασι δὲ ἔνιοι σὺν * πολλῷ ῥοφήματι ἢ χυλοῦ πολίτου, ἢ κριθίνῳ ἁλεύρῳ προδιδόντες, ἐπιδιδόασι τὸν ἑλλέβορον εὐθέως, ἐφ' ᾧ μάλιστα πιστεύεται ἢ ἀσθένεια σώματος ἐπικεῖσθαι, ἀκίνδυνος γὰρ ἐπὶ τῶν οὕτω λαμβανόντων ἡ κάθαρσις· διὰ τὸ μὴ ἀκμῆρος τὸ φάρμακον παραδίδεσθαι τοῖς σώμασι· καὶ βάλανοι δὲ ἐξ ἀυτοῦ προσδεῖται τῇ ἕδρᾳ μετ' ὄξους, ἐμέτοις κινοῦσιν.

Περὶ Ἐλλεβόρου μέλανος.

Κεφ. ρνά.

Ἐλλέβορος μέλας, οἱ δὲ μελαμπόδιον, οἱ δὲ ἕκτορον, οἱ δὲ πολύῤῥιζον, μελαμπόδιον δὲ λέγεται

prarũ paſtor, nomine Melampus, furétes in ſe prœtidas, primus purgaſſe, & ſanaſſe fertur. Folia ei viridia, platani ſimilia, minora, foliis ſphondylij proxima, ſubaſpera, nigriora, pluribꝰ diuiſuris inciſa: caulis aſper: flores purpurei, candidi racematum cohęrentes: ſemen cnici, quod in Anticyra ſeſamoides vocant: quo deiectiones moliuntur: radicibus cohæret nigris, tenuibus, à capitulo, cepæ ſimili confibratis: quarũ eſt vſus: in collibus, aſperis, & ſitientibus locis enaſcitur. Optimum eſt quod ex huiuſmodi petitur terris, vt ex Anticyra. Nigrum inibi probatiſsimum gignitur. Eligi debet corpulentum & plenum, in quo tenuis ſit medulla, acre guſtu, feruénſque: cuiuſmodi eſt in Helicone, Parnaſo, & Ætolia natum: attamẽ Heliconium præcellit. Veratrum nigrum purgat ventrem, detrahit bilem pituitasq; datum per ſe, aut cum ſcammonia, & tribus obolis, ſiue drachma ſalis: decoquitur vel cũ lente & iuſculis, quæ purgationis cauſa ſumptitantur. Prodeſt morbis comitialibus, melancholicis, inſanientibus, articulariis doloribus, & reſolutis.

Menſes

γεῖ), ἐπιδὴ δοκεῖ μελάμπους τὴς αἰπόλος ταὺς προῖτου θυγατέρας, μανείσας ἐν αὐτῷ καθάραι πρῶτος καὶ θεραπεῦσαι. ἔχει δὲ τὰ φύλλα χλωρὰ, πλατάνῳ προσεμφερῆ, βραδύτερα δὲ πρὸς τὰ ἅπτεσθαι λίαν καὶ πολυμέρεστερα καὶ μελανίτερα καὶ ὑποβάλλεα· καυλὸς πηχυαῖος· ἄνθη δὲ λευκὰ, ἐμπόρφυρα, τῷ δὲ χρώματι βοειώδη· καὶ ἐν αὐτῷ καρπὸς κνίκῳ ὅμοιος, ἐν ᾧ αὐτὸν καλοῦσιν οἱ ἐν αὐτικύρᾳ σησαμοειδῆ. χρῶνται πρὸς τὰς καθάρσεις αὐτῶν· ῥίζαι δ' ὑπόκεινται λεπταὶ, μέλαιναι, οἱονεὶ ἀπό τινος κεφαλίς κρομμυώδους ἠρτημέναι, ὧν καὶ ἡ χρῆσις· φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ χεωλόφοις καὶ καταξήροις τόποις. Καὶ ἀρίστη ἡ ἐκ τοιούτων λαμβανόμενος χωρίων. οἷός ἐστιν ὁ ἐξ αὐτικύρας. καὶ γὰρ ὁ μέγας καὶ κάλλιστος ἐν αὐτῇ γίνεται). ἐκλέγει δὲ τὸ εὔσαρκον καὶ εὔβοτρυον, λεπτὴν ἔχοντα τὴν ἐντερώνην, ὀλίγιστα δὲ ἐν τῇ γεύσει καὶ πυρώδη. τοιοῦτος δέ ἐστιν ὁ ἐν τῷ ἑλικῶνι καὶ παρνασσῷ καὶ αἰτωλίᾳ φυόμενος. διαφέρει μέντοι ὁ ἑλικώνιος. καθαίρει δὲ τὰ ἄνω κοιλίαν, ἄγων φλέγμα καὶ χολὴν, καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ σκαμμωνίας διδόμενος, καὶ ἀλῶν ⊿ δ ἢ γλαυκόλου ὀλκῆς· συνέφεται δὲ καὶ φακῇ, καὶ ζωμοῖς τοῖς εἰς καθαρσιν λαμβανομένοις. ὠφελεῖ δὲ ὀπισθοτονικοὺς, μελαγχολικοὺς, μανιώδεις, ἀφριτικοὺς, παραλελυμένους. προσ-

προσεδεῖς δὲ, ἔμμηνα ἄγει, καὶ ἔμβρυα κτείνει, σύεγγυς τε καθαίρει καταπεδεῖς καὶ μετὰ τρίτην ἐξαιρεθείς. ὁμοίως καὶ ὅταν δυσκοίλων καθίεται εἰς τὸ ὦς, ἑώλυσος ὅπι β'. ἢ γ' ἡμέρας. θεραπεύει δὲ καὶ λειχῆνας μετὰ λιβανωτοῦ ἢ κηροῦ καὶ πίσσης καὶ κεδρίνου ἐλαίου καταχριόμενος· μετ' ὄξους δὲ καθ' ἑαυτὸν καταπλασσόμενος, ἀλφοὺς καὶ λειχῆνας καὶ λέπρας θεραπεύει· ἐφεδεὶς δὲ ζωὸ ὄξει ὀδοντα λγίας προσφύει διακλυζόμενος· σπλῆνας τε μίγνυται· μετὰ δὲ κριθίνου ἀλεύρου καὶ οἴνου, καταπλασμά· ὅταν ὑδρωπικοῖς ὠφέλιμον· συμφυτευθεὶς δὲ ἀμπέλοις πρὸς τῇ ῥίζῃ, τὸν ἐξ αὐτῶν οἶνον καθαρτικὸν σφάζεται. πρὸ ῥαίνουσι δὲ καὶ οἰκίας αὐτὸν καθαρτικὸν εἶναι νομίζοντες· ὅθεν καὶ ὀρύσσοντες ἵστανται προσευχόμενοι ἀπόλλωνι καὶ ἀσκληπιῷ φυλακτηρίοις ἄρτον, ἐφίπτασθαι γάρ φασιν οὐκ ἀκινδύνως· δίδωσι γὰρ θάνατον ὁ ὄρνις ἐὰν ὀρύσσῃ τὸν ὀρυχὴν τῶ ἐλλεβόρου. σωτόμως δὲ δεῖ ὀρύττειν, διὰ τὸ καρηβαρεῖαν ἐκ τῆς ἀποφορᾶς γίνεσθαι· ὅθεν εἰς προφυλακὴν οἱ ὀρύττοντες, ἐδίοισι σκόροδα, καὶ οἶνον πίνουσιν. ἀβλαβέστεροι γὰρ οὕτω διατίθενται. ἐξεντερεῖζεται δὲ ὥσπερ καὶ ὁ λευκὸς ἑλλέβορος.

Περὶ Ση-

Menſes inditum trahit, partus necat, purgat fiſtulas impoſitum, & tertia die detractum. Item contra grauitatem auditus in aurem demittitur, ibiq; in alterum aut etiam tertium diem eſſe ſinitur. Scabiem ſanat, illitum cum thure, aut cera, & pice, & cedrino oleo: vitiliginibus, lepris, impetiginibus, ex aceto medetur: dentium dolorem collutione mitigat: erodentibus medicamentis commiſcetur: hydropicorum ventri vtiliſsimè imponitur factũ ex eo, farina hordeacea, & vino, cataplaſma: conſitum proximè radices vitiũ, vinum purgãdi facultate donat. Huius reſparſu domos expiari arbitrãtur: quare inter fodiendum ſtantes, Apollinem, Æſculapiúmque precantur, ac vitãt aquilæ volatus, aduolare enim nõ ſine periculo tradunt: nanque ſi auis effoſsionem hellebori conſpexerit, moriturum qui ſuccidit, auguriũ eſt. Celeriter effodiatur oportet, quoniam halitu caput aggrauat: quapropter, ad id arcendũ, foſſuri, alliũ præſumere, & vinum bibere cõſueuerũt: nulli ita noxæ opportuni redduntur. Veratri albi modo emedullatur.

Seſa-

Sesamoides magnum.
Cap. CLII.

Sesamoides magnũ, in Anticyra helleborũ vocant, quoniam albo veratro in purgationibus misceatur. Simile est senecioni aut rutæ: longo folio: flore candido: radice gracili, ignaua: semen gustu amaro, cætera sesamæ simile. Ventrem detrahit: datur tritum ad bilis pituitæque deiectiones, quantum tribus digitis capitur, addito veratri albi sesquiobolo, ex aqua mulsa.

Sesamoides paruum.
Cap. CLIII.

Sesamoidi paruo cauliculi sunt dodrantales: folia coronopi, minora, hirsutiora: & in cauliculorum cacumine capitula, florum penè purpureorum, medio eorum albo: semen sesamæ, fuluum, amarum: radix tenuis. Detrahit bilem pituitasque, semen ex aqua mulsa potum dimidio acetabulo: illitum ex aqua, tumores ac tubercula discutit. Nascitur in asperis.

Sylvestris cucumer.
Cap. CLIIII.

Cucumis sylvestris fructu solo distat à satiuo cucumere, quem longè minorem parit, oblongis glandibus non dissimilem: folia atque sarmenta satiui refert: radice candida, magna: nascitur in sabuletis, & ruderibus, frutice in totum amaro. Instillatus foliorum succus, aurium dolori conuenit. Illita ex polenta radix, veterem omnem tumorem discutit: imposita cum resina terebinthina, tubercula rumpit: ischiadicis infunditur: podagras discutit, decocta ex aceto, & illita. Eius decocto dentes in dolore colluuntur. Aridæ farina impetiginem, lepras & vitiligines absterget: nigris cicatricibus colorem reddit, & in facie maculas expurgat. Radicis succus sesquioboli pondere, & item cortex, acetabuli quarta parte, bilem pituitamque deiiciunt, præsertim in hydropicis: (deiectiones autem circa stomachi iniuriam mouet) radicis scibra, in vini præsertim Libyci hemina conteritur, danturque ex eo terni cyathi triduo, dum tumor abunde deprimi cernatur.

Elaterium. Cap. CLV.

E fructu huiusce cucumeris, fit medicamẽtũ qđ elateriũ vocatur, ad hũc

Περὶ Σησαμοειδοῦς τοῦ μεγάλου. Κεφ. ρνϛ'.

Σησαμοειδὲς τὸ μέγα, ὃν αὐτικύρᾳ ἑλλέβορον καλοῦσι, διὰ τὸ μίγνυσθαι ἐν τοῖς καθάρσεσι τῷ λευκῷ ἑλλεβόρῳ. ἔοικεν ἡ πόα ϛ ἡδιγήρυντι ἢ πηγάνῳ· φύλλα μακρά· ἄνθος λευκόν· ῥίζα ἰσχνὴ ἄσωμος· σπέρμα ὅμοιον σησάμῳ, πικρὸν ἐν τῇ γεύσει. Ὁ καθαίρει * ἄνω φλέγμα τε καὶ χολὴν ὅσον τοῖς τεσὶ δακτύλοις ιο λεῖον ληφθὲν μετὰ ἑλλεβόρου λευκοῦ τειῶν ἡμιωβόλων σὺν μελικράτῳ.

Περὶ Σησαμοειδοῦς τοῦ μικροῦ. Κεφ. ρνζ'.

Σησαμοειδὲς τὸ μικρὸν καυλία ἔχει πεπαμμεγέθη ἔχοντα φύλλα κορωνόποδι ὅμοια, δασύτερα μέντοι καὶ μικρότερα. ἐπ' ἄκρου δὲ τῶν καυλίων κεφάλια αὐθίων ὑποπορφύρων, ὧν τὸ μέσον, λευκόν· ἐν οἷς σπέρμα σησάμῳ ἐοικὸς, πικρὸν, κιρρὸν· ῥίζα λεπτή. Καθαίρει * δὲ χολὴν καὶ φλέγμα κάτω πεφθὲν τὸ σπέρμα, ὀξυβάφου ἥμισυ σὺν μελικράτῳ· καταπλασθὲν δὲ μετ' ὕδατος, φύματα καὶ οἰδήματα διαφορεῖ. φύεται ἐν τραχέσι χωρίοις.

Περὶ Σίκυος ἀγρίου. Κεφ. ρνδ'.

Σίκυος ἄγριος τῷ καρπῷ μόνῳ διαφέρει τοῦ ἡμέρου σίκυος, ἐλάττονα πολλῷ ἔχων βαλανείοις ὁπωπήκεσιν ἐοικότα· τὰ φύλλα καὶ τὰ κλήματα ἡμέρῳ ὅμοια· ῥίζαν δὲ λευκὴν καὶ μεγάλην· φύεται ἐν οἰκοπέδοις καὶ ἀμμώδεσι τόποις, ὅλος δὲ ὁ θάμνος πικρός. Ἁρμόζει δὲ ὁ τῶν φύλλων χυλὸς ἐναιζόμυος ὠταλγίαις. ἡ δὲ ῥίζα καταπλασθεῖσα μετὰ ἀλφίτου παῖ οἴδημα παλαιὸν διαφορεῖ· μετὰ ῥητίνης δὲ τερεβινθίνης ὑπιτεθεῖσα, φύματα ῥήσσει· μετ' ὄξους δὲ ἐμπιθεῖσα καὶ καταπλασθεῖσα, ποδάγρας διαφορεῖ· καὶ ἰχμάδος δέ ἐστιν ἔγκλυσμα. καὶ ὀδοντα λίας διάκλυσμα τὸ ἀφέψημα. ξηρὰ δὲ λεῖα ἀλφοὺς, λέπρας καὶ λειχῆνας σμήχει· οὐλάς τε μελαίνας καὶ στίγμας τὸν ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. καὶ ὁ χυλὸς δὲ τῆς ῥίζης, πλῆθος τειῶν ἡμιωβολίων τὸ ἐλάχιστον. ϗ ὁ φλοιὸς δὲ ὅσον τέταρτον ὀξυβάφου καθαίρει φλέγμα καὶ χολὴν, ϗ μάλιστα ὑπὸ ὑδρωπικῶν, δίχα δὲ τῶν τὸν στόμαχον ἀδικεῖν πιεῖται τὸν καθαρσίου, δεῖ ἢ τῆς ῥίζης λαβόντα ἢ μίλιτρον, μετὰ δυοῖν ξεστῶν οἴνου μέλι λισα λιβυκοῦ λεαίνειν ϗ διδόναι ἐπὶ τρισὶ κυάθοις γ' * ἕως ἂν ὁ ὄγκος ἱκανῶς συσταλῇ.

Περὶ Ἐλατηρίου. Κεφ. ρνέ.

Τὸ δὲ λεγόμενον ἐλατήριον, ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν σικύων σκευάζεται τὸν

tur, ad hunc modum: Decerpti cucumeres, qui tacti protinus exiliunt, seruantur nocte vna: postridie impositò supra craterem rariore cribro, vtrisque manibus prehensi, sigillatim supino cultro, sursum versus aciem habente, finduntur, atque per cribrum humor in subiectum vas exprimitur: simúlque carnosum quod hæsit cribro, quò facilius excidat, eliditur: quod ita pressum est, residere sinitur, atque in vicinã peluim demittitur. Coacerua-ta autẽ in cribro segmina, dulci aqua perfunduntur, & denuò pressa abiiciũtur. Humor in pelui agitatur, & linteo operto, soli exponitur: dúmq; sterit, tota supernatans aqua cũ humore concreto, effunditur. Hoc verò idẽtidem fieri solet, donec existens aqua liquescat: qua stillatim exhausta, sedimẽtũ mortario suscipitur, & conterendo cogitur in pastillos. Sunt qui ad hauriendam protinus succi abundantiã, cribratos cineres humi inspargant, & medium cauantes, triplicatũ linteũ obtundant, per quod eleterium cum sua humiditate diffundunt, siccatúmque, in pila, vt dictum est, conterunt.

Aliqui

τὸν τρόπον τοῦτον· τὸν ἁμὰ τῷ ἅλατι σικύας ἀποπιδῶντας σὺν λέγων, ἀποτίθεσο, ἐῶν νύκτα· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὀπὶ κρατῆι κόσκινον μὴ πυκνὸν ὀπίσθες, καὶ μαχαίριον ὕπτιον ἁρμόσας, πλὴ ἀκμῆς μιλῶ ἔχον ἄνω, λαμβάνων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καθ' ἕνα τῶν σικυῶν, διαίρει ἢ ἔκθλιβε διὰ τοῦ κοσκίνου τὸ ὑγρὸν εἰς πλὴ ὑποκιμμύλου κραπείαν· ἐπισκθλίβων καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς σαρκῶδες ὃ δὴ ἐπιπίπτει τῷ κοσκίνῳ· ἴνα καὶ αὐτὸ διεκπίπτῃ· καὶ εἰς λεκάνιον παρακειμμύλιον τὸ ἐκθλιβόμενα ὑδάτε. σωρεύσας δὲ τὰ τετμημένα ὀπὶ τῶ κοσκίνου, ὕδατι γλυκεῖ πειρᾶς καὶ ἀποπίεσας, ταῦτα ῥίπτε. ταράξας δὲ τὸ ἐν τῇ λεκάνῃ ὑγρὸν ἢ σκεπάσας ἀδόγγῳ, πίεσο ἐν ἡλίῳ· ἢ ὅτε τῇ παῦ τὸ ἐπιπνιχόμενον ὕδωρ μετὰ τοῦ ὀπιπάχου, ἀπόχει. ἢ τῶτο πίει πλάκις ἄχρις οὗ καταση τὸ ἐφιστάμενον ὕδωρ. ὃ ὧν ἐκστραγίσας ἐπιμελῶς, τ' ὠσταθμίμιν βαλὼν εἰς θυΐαν, λέαινε, καὶ αὖ ἁπλάπε τροχίσκοις. ἔνιοι δὲ πρὸς τὸ τέχεως αὐικμαθλῶαι τὸ ὑγρὸν, τέφραν σεσημένῳ ὀπὶ γῆς κατασρώσαντες ἢ κοιλαίναντες τὸν, ὀθόνιον βιπλῶν ὀπιθείναντες, κτ' τῦτο τὸ ἡ ἁπείον σὺν τῇ ἰκμάδι ἐπιχέωσιν, ἀναξηραν θέν, ὃ δὲ θυΐα λεαίνωσιν ὡς πρεσίρηται.

ἔνιοι δὲ αὐτὴ τὸ ὕδατος θάλατταν παραχέοντες, πλυύοισιν. οἱ δὲ, τῇ τελευταίᾳ πλύσει μελίκρατον παραχέουσι. δοκεῖ δὲ ἐλατήριον κάλλιστον εἶναι τὸ μετὰ τὸ λευκοῦ ἢ συχῆ ἔνικμον, κοῦφον, λεῖον, πικρότατον τῇ γεύσει, καὶ πρόσταχθεν λύχνῳ εὐκαές. τὸ μὴ πιπρόσθιον καὶ τραχὺ καὶ δολερὸν τῇ ὄψει, γέμον ὀροβίου καὶ τέφρας, βαρύ τε ὂν καὶ φαῦλον. ἔνιοι δὲ καὶ τῷ χυλῷ τῶ συκύου, μιγνύουσιν ἄμυλον, πρὸς τὸ μιμήσασθαι αὐτὸ λευκὸν καὶ κοῦφον. εἰς μὴν τοι τὰ καθαρτικὰ ὁ ἀνὴρ ἁρμόζει ἄχρι δεκαέτων· ἡ δὲ τελεία * πόσις ὀβολός· ἡ ὃ ἐλαχίστη ἡμιωβόλιον· παιδίοις δὲ δίχαλκον· πλεῖον γὰρ ποθὲν κίνδυνον ὑπιφέρει. κινεῖ δὲ πλὴ κάθαρσιν καὶ πλὴ ἄνω κάθαρσιν ἄχλυν φλέγμα καὶ χολήν. ἀείσι δὲ τοῖς δυσπνοοῦσιν ἢ δ' αὐτοῦ κάθαρσις. εἰ μὴ οὖν θέλεις κτ' κοιλίαν καθαίρειν διπλάσιον ἀλῶν λάβῃς καὶ τρίμμεως ὅσον χῶσαι δ' ὕδατος ὀροβιᾶια καταπότια δύο, ὑπερροφείτω ὃ χλιαρῶ ὕδατος κύαθον ἕνα· εἰς ὃ ἕμετον ὕδατι ἀνιεὶς, πέρῳ τὸν ὠὸν γλῶσαν διάχριε τόπους ὡς ὅτι ἐσωτάτω· εἰ ὃ δυσεμὴς εἴη ἢ ἐλαίῳ ἢ ἰείνῳ μύρῳ διεὶς, κώλυε δὲ κοιμᾶσθαι. τοῖς δὲ ὑπὸ καθαρμοῖς, συνεχῶς πρὸσφέρειν δεῖ οἰνέλαιον ἡμοῦν-

Aliqui pro dulci aqua marinã perfundentes, ita eluunt. Alij in nouissima lotione, mulsam aquã respergunt. Elateriũ optimũ esse constat, leue, nõ põderosum, cũ candore leniter humectum, gustu amarissimum; quódque lucernarũ luminibus obiectũ, facilè flagret. Porraceũ tamen scabrumq;, si turbidũ spectetur, atq; erui cineríſq; plenũ sit, graue & vitiosum esse solet. Nec desunt, qui cucumis succo amylũ immsceãt, vt candorẽ ipsũ & læuitatẽ imitẽtur. A bimatu ad decenniũ deiectionib⁹ vtile est. Integer mod⁹, obolus est: minim⁹, semiobolus: pueris, chalci duo: siq; dẽ copiosi⁹, periculũ adfert. Bilẽ ac pituitã vtrauis parte extrahit. Optima susp irioſis est purgatio: q; si í animo sit deiectionẽ moliri, adiecto salis duplo, & stibij qđ colorare sufficiat, ex aqua, erui magnitudíe catapotia dato, postea cyath⁹ vn⁹ aquę tepi dę sorbeat: ad citãdas tñ vomitiões aqua diluẽs elateriũ, subiectas linguę partes peritissimè pẽna oblinito: q; si q;squã difficili⁹ euomat, oleo aut vnguẽto irino resoluito, somnũ ihibeto. Porrò his q eximiè vacuãt cõtinuè vinũ, & oleũ dari cõuenit:

H etenim

etenim vomendo restituuntur. Quòd si vomitiones non finiantur, aqua frigida, polenta, posca, poma, & quæ stomachum densando corroborant, offerenda sunt. Ciet elaterium menses, & partus enecat, in pesso subditum: morbo regio medetur, cum lacte naribus infusum, & diuturnis capitis doloribus liberat: efficacissimè anginis illinitur, cum vetere oleo, melle, aut felle taurino.

Staphis agria. Cap. CLVI.

Staphis agria, siue herba pedicularis, folia habet labruscæ, diuisa: & cauliculos rectos, molles nigrosq; : fert florē glasti· & folliculos virides, similes ciceri, & in his nucleum triangulum, scabrū, ex nigro subfuluescentem, intus album, gustu acrem. Grana quindecim, si trita in aqua mulsa dentur, crassum humorem per vomitum purgāt: sed qui hauserūt, ambulare debent. prudenter tamen attendere oportet, & aquā mulsam cōtinuò potui dare: quoniā pericula strangulationis inferūt, &

ἐμοῦντες γὸ ἀποκαθίσαι ποιεῖ. μὴ πανομένων δὲ τῶν ἐμέτων, ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ἄψιτον καὶ ὀξύκρατον καὶ ὀπώραν, καὶ ὅσα δύναται ἐπὶ μᾶλλον πυκνῶσαι προσενεκτέον. κινεῖ δὲ τὸ ἑλατήριον καὶ ἔμμηνα, καὶ ἔμβρυα κτείνει ἐν προσθέτῳ· ἐγχυθέν τε μετὰ γάλακτος εἰς τοὺς ῥώθωνας, ἴκτερον ἀποκαθαίρει, καὶ κεφαλαλγίας τοὺς χρονίους ἀπαλλάπει· σὺν ἁλσὶ δὲ καὶ ἐλαίου χρίσμα προσακτικὸν μετ' ἐλαίου παλαιοῦ ἢ μέλιτος ἢ χολῆς ταυρείας. τοῖς δὲ ἡμέρωσι σκύλου ἢ ῥίζαλεῖα ποθεῖσα σὺν ὑδρομέλιτι ἀλκὴν ἐμέτοις κινεῖ. εἰ δέ τις μετὰ τὸ δεῖπνον προσέῤῥιπται ἐμέσαι ἐθέλει, ἀρκοῦσιν ὀβολοὶ β΄.

Περὶ Σταφίδος ἀγρίας.

Κεφ. ρνς΄.

Σταφὶς ἀγρία φύλλα μὲν ἔχει ὡς ἡ ἀμπέλου ἀγρίας ἐπερασμένα· καυλία ὀρθὰ, μαλακὰ, μῆκος πήχεως· τὸ δὲ ἄνθος φέρει ἰσάτῃ ὅμοιον· τὸν δὲ καρπὸν ἐν θυλακίοις χλωροῖς ὡς ἡ ἐρεβίνθου, τετράγωνον, τραχύν, ὑπόκιρρον ἐν τῷ μέλανι, τὰ δὲ ἔνδον λευκὸν, γευσαμένῳ δριμύ. Τούτου κόκκους ιε΄ ἐὰν πις λεαίνας ἐν μελικράτῳ δῷ, καθαίρει δι' ἐμέτων πάχη· πεπατείτωσαν δὲ οἱ πεπωκότες. δεῖ μέν τοι προσέχειν σωφρόνως μεθύσκεσθαι τοὺς πίνοντας, διὰ τὸ ἐπιφέρειν τοὺς πίνοντας κυνώδεις, καὶ

καίειν τὰ φλύκταινας. ἀρμόζει δὲ τετριμμένη καὶ ψιλῷ σὺν ἐλαίῳ ἐπιτεθεῖσα πρὸς φθειριάσεις καὶ κνησμοὺς καὶ ψώρας. διαμασηθεῖσα δὲ φλέγμα ἄγει πολύ· καὶ ὀδοντάλγιας ὠφελεῖ σὺν ὄξει ἐψηθεῖσα καὶ διακλυζομένῳ· οὐλά τε ῥεύματα ἰζήματα σέλλει· καὶ ἄφθας τὰς ἐν στόματι θεραπεύει μετὰ μέλιτος. μίγνυται καὶ τοῖς πυρωτικοῖς καταγμασιν.

Περὶ Θαψίας. Κεφ. ρνζ΄.

Θαψία ὀνόματος μὲν ἀπὸ τῆς δοκεῖν πρῶτον εὑρῆσθαι ἐν Θάψῳ τῇ νήσῳ τῇ ὁμωνύμῳ. τῇ δ' ὅλῃ φύσει ἔοικεν ναρθηκι, ἰσχνότερος δ' αὐτῆς μᾶλλον ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλλα μαράθρῳ ἐμφερῆ· ἐπ' ἄκρῳ δὲ σκιάδια καθ' ἑκάστην ἀποφύσιν, ἀνήθῳ ὅμοια· ἐφ' ὧν ἄνθος μίλινον· σπέρμα ὑποπλατυ, τῷ τοῦ ναρθηκος ἐμφερὲς, ἔλαιον μέν τοι· ῥίζα ἔνδοθεν λευκὴ, μεγάλη, μέλαινα δ' ἔξωθεν παχύφλοιος, σεσιμμένη. Ἡ τις ὀπίζεται περιορυχθεῖσα καὶ ἐγκοπομένη τὸν φλοιὸν, ἢ κοιλανθεῖσα, αὐτὸ ἐν ἑαυτῇ θαλλοῖδος ἢ ῥίζα καὶ πωλεῖται πρὸς τὸ καθαρὸν μύειν τὸν ὀπὸν· τῇ ὑστεραίᾳ δεῖ ὀπόντας αὐαιρεῖσθαι. τὸν ὀπὸν συλλεχθέντα ὀπὸν. χυλίζεται δὲ κοπεῖσα ἡ ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος καὶ ὀργάνου ἐκθλιβεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα ἐν ἠλίῳ δ' ὀστρακίνῳ παχεῖ ἀγγείῳ.

& fauces adurunt. Trita & ex oleo illita, phthiriasi prodest: item prurigini & psoris. Cit plurimam pituitam commanducata: decocta in aceto, dentium dolori, colluto ore, subuenit: rheumatismum gingiuarum sistit: vlcera oris manantia cum melle sanat. Vrentibus malagmatis imponitur.

Thapsia. Cap. CLVII.

Thapsia nomē ideo accepit, quod in Thapso eiusdē nominis Insula, primum inuenta sit. Tota verò natura ferulæ similis est: graciliore caule: foliis fœniculi: vmbella anethi in cacumine, à singulis furculis erūpente: flore luteo: semen quale ferulæ, latiusculum, sed aliquanto minus: radix foris nigra, intus candida, longa, acris, crassiore libro vestita. Lactis extrahendi ratio hæc est: Facto in ambitu scrobe, cortices inciduntur: aut radix in fornicis speciem in se excauata, cooperitur, quò merus succus confluat: oportet illuc sequenti die se conferre, & congestū succum extrahere. Tunditur etiam radix in pila, & succus organo per quallū expressus fictili crasso insolatur.

Aliqui foliũ vnà terunt: sed inualidior huiuscemodi succus. Hoc autem interest, quoniam qui ab radice manauit, grauius olet, & humidus permanet: è foliis autẽ extractus, exciccatur, atq; teredinũ iniuriã sentit. Qui succũ colligit, stare debet non obuersus vẽto: aut potius, cũ dies apricus est, & à flatu silet: quoniã ob halitus acrimoniã facies vehemẽter intumescit, nudáq; corpora inuadunt pustulę: ob id prius liquido cerato, & adstringẽte, nudas partes illinunt, & ita muniti accedũt. Tam cortex radicis, q̃ succus, purgandi vim habẽt, & lacteus succus in aqua mulsa potus: nã vtrinq; bilẽ extrahũt. Radicis modus, quaterni oboli, cũ trib⁹ seminis anethi drachmis: succi, terni oboli: lactis, obolus vnus: quod eo amplius assumitur, periculosum est. Huiusmodi purgatio cõuenit suspiriosis, & diuturnis laterũ doloribus, reiectionibúsq;, datur in cibis aut obsonio, quibus difficile sit vomere. Tã radix, q̃ succ⁹ omniũ maximè, quæ pares cũ eis vires adepta sunt, vim habent extractoriã ex alto, vbi ex imo aliquid euocãdũ est, aut meatuũ laxitas aliò transferẽda est:

ἔνιοι δὲ καὶ τὰ φύλλα σὺν ἀπαλθίοισιν· ἀδεγὴς δὲ ὁ τοιοῦτος. διακείνεται δὲ τῷ βρώματος δεύτερον εἶναι τὸν ἀπὸ τῆς ῥίζης καὶ μᾶλλον ἔνικμον· ξηραίνεται δὲ τὸν ἀπὸ τῶν φύλλων καὶ τερηδονίζεται. ὀπίζοντα δὲ δεῖ μὴ καθ' ἀνέμου ἵστασθαι· μᾶλλον δὲ νηνεμίας οὔσης. ἐπιπολὺ γὰρ ἰχῶρας τὸ πρόσωπον καὶ φλυκταινοῦται τὰ γυμνὰ μέρη· διὰ τὴν δεινότητα τῆς ἀποφορᾶς· δεῖ οὖν κηρωτῆς ὑφούσας ὑγρᾶς προσχρίειν τὰ γυμνὰ τῶν μερῶν, καὶ οὕτω προσέρχεσθαι. Διώκιμον δὲ ἔχει καθαρτικὸν, ὅ τε φλοιὸς τῆς ῥίζης καὶ ὁ χυλὸς, καὶ ὁ ὀπὸς σὺν μελικράτῳ πινόμενος· ἄγω γὰρ καὶ κάτω χολὴν καθαίρουσι. δίδοται δὲ τῆς μὲν ῥίζης τεσσάρων ὀβολῶν μετὰ ἀνήθου σπέρματος ⊀ γ. τοῦ δὲ χυλίσματος τεσσάρων· τοῦ δὲ ὀποῦ ὀβολός· πλεῖον γὰρ δοθὲν, κινδυνώδες. ἀρμόζει δὲ ἡ δι' αὐτοῦ καθάρσις πάθεσιν ἀθυμητικοῖς, πλευρῶν ἀλγήμασι χρονίοις, καὶ ἀναγωγαῖς· τοῖς δὲ δυσπεπέσιν ἐν σιτίοις ἢ ἐψήμασι δίδοται. κέκπται δὲ καὶ μετασυγκριτικὴν δύναμιν ὅ τε ὀπὸς καὶ ἡ ῥίζα παντῶν μάλιστα τῶν ἰσοδυναμούντων ὅπου τὶ δεῖ ἐκ βάθους ἑλκύσαι, ἢ μετὰ προσποίησαι.

ὅθεν

ὅθεν ἀλωπεκίας καταχριόμενος ὁ χυλὸς ἢ ἡ ῥίζα χλωρὰ μετὰ τερεβινθίνης, δασυώλῳ. ὑπωπιά τε αἴρει καὶ πελιώματα λεία· ἡ ῥίζα ἢ ὁ χυλὸς σὺν λιβανωτῷ καὶ κηρῷ ἴσοις· δεῖ δὲ μὴ πλέον δυοῖν ὡρῶν ἐᾶν· μὴ δὲ ταῦτα πνευσῶν θερμῇ θαλάττῃ· αἴρει ὃ ἂν ἔφηλιν σὺν μέλιτι καταχριθεὶς, καὶ λέπρας ἀφίστησι· φύματά τε ῥᾳδίᾳ μὴ θείου καθαχριόμενος ὁ χυλὸς· χρῆσίμως δὲ καταχρίεται καὶ ὑπὸ τῶν χειρίας ἐχόντων διαθέσεις περὶ πλευρὸν ἢ πνεύμονα, ἢ πόδας ἢ ἄρθρον· χρὴ σιμεύειν δὲ καὶ πρὸς ἐπαγωγία ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδέρμων οἴδημα ἐχείρων, ὥσπερ καταυλούμενον καὶ τοῖς λιπαίνουσι μαλαττόμενον, τὸ ἔλλειπὲς τῆς πόσεως ἐμπληροῖ.

Περὶ Σπαρτίου. Κεφ. ρνή.

Σπαρτίον θάμνος ὀζὴ φέρων ῥάβδους μακρὰς, ἀφύλλους, στερεὰς, εὐθραύστους, αἷς ταὶ ἀμπέλοις κνημεύουσι· φέρει δὲ λοβοὺς ὡσὲι φασήλοις, ἐν οἷς σπέρματα φακοειδῆ· ἄνθος μήλινον ὡσὲι λευκοίου· τούτου ὁ καρπὸς καὶ τὰ ἄνθη πολέντα σὺν μελικράτῳ ὁλκὴ ὀβολῶν ε. καθαίρει ἄνω μετ' ἐντάσεως ὥσπερ ὁ ἑλλέβορος ἀκινδύνως, ὁ δὲ καρπὸς κινεῖ πλὴν κάτω κάθαρσιν, καὶ ὠμῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὕδατι βεφχεισῶν, εἶτα κρατεισῶν καὶ χυλισθεισῶν, ἰσχια-

vnde succus illitione, aut radix recens affrictu, alopecias explent. Radix succúsque cum æquis ceræ thurísque portionibus, fugillata liuoréque tollunt: sed non plus binis horis dimittantur: locus deinde aqua maris calida foueatur. Vitia cutis in facie emendat, cum melle illitus succus: lepras tollit: tubercula discutit, perunctus cum sulphure. In diuturnis pulmonum, laterum, pedum, articulorúmque valetudinibus vtiliter illinitur. Valet ad integendam colis glandem, iis qui natura, non circuncisione, curti sunt: tumorem enim excitat, qui pinguium fotu emollitus, præputij iacturã resarcit.

Spartium. Cap. CLVIII.

Spartion frutex est, longas ferens virgas, sine foliis, firmas, fractu contumaces, quibus vites vinciuntur: semen lenticulæ, in folliculis phasiolorũ modo nascẽs: florem, vt albæ violæ, luteum. Purgant per supernavehementer, hellebori vice, citra periculũ flores, & semina, quinis obolis in aqua mulsa pota. Semen deiectionem mouet. Ramis in aqua macera

 ischia-

ischiadicis, & angina laborãtibus auxiliatur, si cyathi modũ ieiuni bibant. Quidam marina aqua macerare malunt, & infundere ischiadicis clystere: strigmenta autẽ elicit cruenta.

Silybum. Cap. CLIX.

Silybon, lata spina est, folia ferens chamæleonis albi. Hæc recens cum sale oleóque cocta estur. Radicis succus drachmæ pondere potus, vomitiones ciet.

Glans vnguentaria. Cap. CLX.

Glans vnguentaria, fructus est arboris myricæ similis, magnitudine auellanæ nucis, cuius nucleus Græcarum nucum more tritus, humorem reddit, quo ad pretiosa vnguenta pro oleo vtuntur: nascitur in Æthiopia, Ægypto, Arabia, & Petra oppido secus Iudæam. Præfertur plena, recens, candida, quæ facilè delibretur. Ea drachmæ pondere pota, lienem absumit, cum lolij farina, & aqua mulsa podagricis illinitur: psoras lepráſque decocta in aceto, vitiligines & nigras cicatrices cum nitro, emendat: & cum lotio lentigines, varos & papulas in facie, & cutis vitia tollit.

Vomi-

ἰσχιαδικῶν καὶ συναγχικῶν ὄζει βοήθημα, ὅσον κύαθος εἰς πυόμενος νήστεσιν. ἔνιοι δὲ ἐναποβρέξαντες ἀνίσῳ ἢ θαλάττῃ, ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικούς· ἄγει δὲ αἵματώδεις καὶ ξυσματώδεις. 5

Περὶ Σιλύβου. Κεφ. ρνθ'.

Σίλυβον ἄκανθά ἐστι πλατεῖα, φύλλα ἔχουσα χαμαιλέοντι ὅμοια τῷ λευκῷ. ἡ τις ἀρτιφυὴς ἐσθιέται σὺν ἐλαίῳ, καὶ ἁλσί. τὸ δὲ ῥίζης ὁ ὀπὸς ὅσον ὁλκὴ πόσεις σὺν μελικράτῳ, ἐμέτοις κινεῖ. *

Περὶ Βηλάνου μυροψικῆς.

Κεφ. ξξ'.

Βηλάνος μυροψικὴ καρπός ἐστι δένδρου μυρίκῃ ἐοικότος, ὅμοιος τῷ λεγομένῳ ποντικῷ καρύῳ, οὗ ἐστὶ τὸ ἐντὸς θλιβόμενον ὥσπερ τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα, ἐξίησιν ὑγρὸν, ᾧ χρῶνται εἰς τὰ πολυτελῆ μύρα ἀντ' ἐλαίου. γίνεται δὲ ἐν αἰθιοπίᾳ καὶ αἰγύπτῳ καὶ ἀραβίᾳ καὶ ἐν τῇ κατ' Ἰουδαίαν πέτρᾳ. διαφέρει δὲ αὐτῶν νέα καὶ πολίτης, λευκὴ καὶ εὐλεπτος. Ἡ τις μετ' ὀξυκράτου ποθεῖσα λεῖα ὅσον ὁλκὴ, σπλῆνα ἀντίκει καὶ καταπλάσσει ὑπ' ἐπ' αὐτῷ μετὰ μικροῦ ἀλεύρου, καὶ μετὰ μελικράτου καὶ σὺν ποδαγρικῶν· συνεῖται δὲ ἐψηθεῖσα ἀποσμήχει ψώραν, λέπρας· σὺν νίτρῳ δὲ ἀλφοὺς, οὐλὰς μελαίνας· σὺν ὄξει δὲ αἴρει φακοὺς, ἰόνθους, ἐφηλεις, ἐξανθήματα ἐν προσώποις.

ἐμέτοις δὲ κινεῖ, καὶ κοιλίαν λύει μετὰ ὑδρομέλιτος· κακοστόμαχος δέ ἐστιν ἱκανῶς, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἔλαιον ποθὲν τὴν κοιλίαν ἐπάγει, συμπικώτερος δὲ ἐστὶν ὁ φλοιὸς αὐτῆς· τὸ δὲ * ἐκκοπείσης καὶ ἐνθλιβείσης αὐτῆς ἐκπίεσμα, μίγνυται σμήγμασι τοῖς πρὸς τραχύτητας καὶ κνησμοὺς ἁρμόττουσι.

Περὶ Νάρκισσου. Κεφ. ρξά.

Νάρκισσος, ἔνιοι καὶ τοῦτο ὥσπερ τὸ κρίνον λείριον ἐκάλεσαν, τὰ μὲν φύλλα πρασίῳ ἔοικε, λεπτὰ δὲ καὶ μικρότερα καὶ πολὺ, καὶ στενώτερα· καυλὸν κενὸν, ἄφυλλον μείζω σπιθαμῆς· ἐφ' οὗ ἄνθος λευκὸν ἔσωθεν δὲ ὑπὸ κρόκῳ δίδες· ἐπ' ἐνίων δὲ πορφυροειδές· ῥίζα δὲ λευκὴ, ἔνδοθεν στρογγύλη, βολβοειδὴς, καρπὸς ὡς ἐν ὑμῷ, μέλας, πρεμνώδης· φύεται ὁ κάλλιστος ἐν ὀρεινοῖς τόποις, εὐώδης· ὁ δὲ λοιπὸς πρασίζει, καὶ βοτανώδη τὴν ἀποφορὰν ἔχει. Τούτου ἡ ῥίζα βρωθεῖσα ἐψηθὴ καὶ ποθεῖσα, ἐμέτοις κινεῖ· ἁρμόζει δὲ καὶ πνευματώδεσι σὺν μέλιτι λεῖα· καὶ τοὺς πρὸς νεῦρα διακοπὰς παρακολλᾷ καὶ καταπλασσουδὲν ἀρθρίτιδι· ῥέμματά τε σφυρῶν καὶ τὰ πρὸς ἄρθρα χρόνια ἀλγήματα λεῖα σὺν μέλιτι καταπλασθεῖσα ὀνίνησι· καθαίρει καὶ ἕψησιν καὶ ἀλφὸν σὺν κρίθης σπέρματι καὶ ὄξει· σὺν ὀρίγανῳ δὲ καὶ μέλιτι τοὺς

Vomitiones mouet, & aluum cum hydromelite resoluit: stomacho aduersatur. Oleum quod ea exprimitur, aluũ potu ciet. Cortex eius magis adstringit: verùm tusæ & expressæ succus abstergentibus medicamentis adiicitur, quæ aduersus prurigines & scabritias idonea sunt.

Narcissus. Cap. CLXI.

Narcissum sunt qui vt liliũ, lirium appellarint, folia porro similia, tenuia, multò minora, & angustiora: caulis vacuus, & sine foliis, supra dodrantem attollitur: flos albus, intus croceus, in quibusdam purpureus: radix intus alba, rotunda, bulbosa: semen velut in tunica, nigrum, longum: probatissimus nascitur in montibus, suaui odore: cæteri porrum imitantur, atque herbaceum virus olent. Radix cocta, siue estur siue bibitur, vomitoria est: ambustis igni prodest, cum exiguo melle trita: præcisos neruos illitu glutinat: luxatis malleolis, diuturníque articulorum doloribus, trita ex melle & imposita, subuenit: vitia cutis in facie, vitiligenésq; cum semine vrticæ, & aceto emaculat: cum eruo & melle,

vlcerum ſordes expurgat: abſceſſus rumpit cõcoctioni repugnantes: infixa corpori extrahit, illita cum lolij farina, & melle.

Hippophaës. Cap. CLXII.

Hippophaës, quo fullones veſtes interpolant, in ſabuloſis maritimiſque naſcitur, ſurculaceo frutice, vndique denſo & largo, foliis oleæ, longioribus, mollioribúſq;: inter quæ candicantes ſpinę emicant, ſiccæ, anguloſæ, interſtitio quodam diſtantes: flores hederæ corymbis ſimiles, racematim cohærent, minuſculi tamen, & molles, candidi, ex parte rubeſcentes: radix lacteo ſucco madet, craſſa, mollis, amara guſtanti: ex qua, perinde ac thapſia, ſuccus eximitur, qui per ſe, & cum erui farina ſubactus, ſiccatur, & ad vſum reconditur. Syncerus pituitas, bilem, aquáſque detrahit, oboli pondere: erui verò farina ſubactus, quatuor obolis, cum aqua mulſa. Frutex cum radicibus ſiccatus tũditur, & cum aquæ mulſæ dimidia hemina tritus datur. Radice & herba liquamentum depromitur, vti in thapſia: huius in purgationibus modus eſt drachma.

Hippo-

ταὶ ἀκαθαρσίας τῶν ἑλκῶν ἀποκαθαίρει· καὶ τὰ δύσπεπτα τῶν ἀποσημάτων ῥήγνυσι· ἄγει καὶ σκόλοπας σὺν ἀλείνῳ ἀλεύρῳ καὶ μέλιτι καταπλασσόμενον.

Περὶ Ἱππόφαυσ. Κεφ. ρξϛ'.

Ἱππόφαες, ᾧ γναφῆσι τὰ ἱμάτια, φύεται μὲν ἐν παραθαλαττίοις καὶ ἀμμώδεσι τόποις, θάμνος δέ ἐστι φρυγανώδης, πυκνὸς ἀμφιλαφὴς, φύλλα ἔχων μακρὰ παρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, στενώτερα δὲ καὶ λεπτότερα καὶ μεταξὺ ἀκανθας ἔχοντα ὑπολεύκους, γωνιοειδεῖς, ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας· ἄνθη κορύμβοις ἐοικότα κιτρᾶ, ὡς βοτρύδια προσκείμενα ἀνήλοις, πλὴν μικρότερα καὶ μαλακὰ, καὶ μετ' τοῦ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐν μέσοις· ῥίζα παχεῖα καὶ μυδρακὴ, ὀπῶ μεστὴ, ζεσταμμένῳ πικρὰ, ὀπιζομένη ὥσπερ θαψία. Ἀποτίθεται δὲ κατ' ἐνιαυτὸ ὁ ὀπὸς καὶ σὺν ἀροβίνῳ ἀλεύρῳ ἀναλαμβανόμενος καὶ ξηραινόμενος· καθαίρει δὲ χολώδεις, ὑδατώδεις καὶ φλεγματώδεις κάτω, ὅσον ὀβολὸς ἀκέραιος· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἀροβίνου τριώβολον σὺν μελικράτῳ καὶ ὀ θαμνος δὲ σὺν τοῖς ῥίζαις ξηραινόμενος δὲ σὺν τοῖς ῥίζαις καὶ τῆς πτισάνης ὥσπερ ἄνω εἰς τὰς καθάρσεις.

Περὶ Ἱππο-

Περὶ Ἱππόφαυσ. Κεφ. ρξγ'.

Ἱππόφαυσον, οἱ δὲ καὶ τοῦτο ἱππόφαες καλοῦσι, φύεται ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις, ἐν οἷς καὶ τὸ ἱππόφαες, καὶ αὐτὸ γναφικῆς ἀκανθώδης εἶδος ὕπαρχον· ἔστι δὲ χαμαιπετὲς, ἔχον μόνον φυλλάρια μικρὰ, ἀκανθώδη, καὶ κεφάλια ἀκανθώδη· οὔτε δὲ καυλὸν οὔτε ἄνθος φέρει· ῥίζαν δὲ παχεῖαν καὶ μαλακήν. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ τὴν ῥίζαν καὶ τὴν κεφαλὴν χυλίσας, ξήρανε καὶ δίδου ὁλκὴν τεταρτάλου μετὰ μελικράτου ᾧ βάλῃ· ἡ δὲ διὰ τούτου κάθαρσις, ὕδωρ καὶ φλέγμα ἀφεδίως ὑπ' ὀρθοπνοίας ἀρμόζει καὶ ἐπιληψίας καὶ τοῖς ἀπὸ νεύρων πάθεσιν ἡ διὰ τούτου κάθαρσις.

Hippophęſtũ. Cap. CLXIII.

Hippophæſton, id quod aliqui hippophaës appellant, naſcitur eiſdem locis quibus hippophaës, eſtque ſpinæ fulloniç genus, humilis herba, ſine cauliculo, ſine flore: inanibus tantum capitulis: foliis paruis, ſpinoſis: radiculas habens molles, craſſas. Succus radice, foliis & capitulo exprimitur, & exiccatur. Datus, cui voles, tribus obolis, in aqua mulſa, aquam pituitásque detrahit: priuatim comitialibus morbis, neruorum vitiis, & orthopnœæ cõuenit huiuſcemodi purgatio.

Περὶ Κίκεως. Κεφ. ρξδ'.

Κίκι ἢ κρότων, οἱ δὲ σίσαμον ἄγριον, οἱ δὲ σέσελι κύπριον, οἱ δὲ κρότωνα ὠνόμασαν κρότων, διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῷον ἐμφέρειαν τῆς σπέρματος· δένδρον δέ ἐστι συκῆς μικρᾶς μέγεθος ἔχον· φύλλα δὲ ὅμοια πλατάνῳ, μείζονα δὲ καὶ λειότερα καὶ μελανίτερα· τὸ δὲ σελίχνιον καὶ τοὺς κράδας κοῖλα καλάμου τρόπον ἔχει· καρπὸν δὲ ἐνδίδωσι βαλανίσκον, λεπτὸν ἔντα, ὅμοιον κρότωνι τῷ ζῴῳ. Ἐξ οὗ καὶ ἀποθλίβεται τὸ λεγόμενον κίκινον ἔλαιον. ἀφροῶδον καὶ ἐμπλαστρῶδες καθαρτικὸν ἐς ὄψιν καὶ κόκκοι τῆς ἀριθμὸν καὶ πτισάνης λεῖ-

ον,

lem

lem, aquámque per aluum extrahunt, vomitionésq; mouẽt, sed iniucũda admodum est, & molesta purgatio: siquidẽ stomachum vehementer subuertit. Tusa & imposita, vitia cutis in facie, varósque expurgat. Folia cum polẽta trita, inflammationes oculorũ, tumoréque leniunt: rigentes mammas cohibent: eadem ex aceto illita, ignes sacros restingunt.

Tithymali. Cap. CLXV.

Tithymali genera septem, quorũ masculus characias appellatur, ab aliquib⁹ amygdaloides: alter, myrtites, qui fœmina existimatur, eumq; myrsiniten aut caryiten vocãt: tertius, paralius, quem tithymalida appellarunt: alius, helioscopius: quintus, cyparissias: sext⁹, dendroides: septimus, platyphillos dicitur. Characiæ caules supra cubiti altitudinẽ attolluntur: rubri, lacteo succo atque acri madẽtes: foliis oleæ circum ramos, angustioribus, & longioribus: radice crassa, lignosa: pendet in cacuminibus caulium, coma iunci, sub qua caueolæ soliolis balnearũ similes, in quibus semẽ cõtinetur: nascitur in asperis, & mõtibus. Succus aluum purgat: trahit

τες λεῖον, ἄγωσιν κατ' κοιλίαν φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ὕδωρ· κινῆσι δὲ καὶ ἔμετον, ἔστι δὲ λίαν ἀηδὴς καὶ ἐργώδης ἡ τοιαύτη κάθαρσις· ἀναπέπασται δὲ μαχὸν ἰσχυρῶς· κοπεῖσα δὲ καὶ καταπλασθεῖσα ἰσχναίνει καὶ ἐφίλιδα καθαίρει. τὰ δὲ φύλλα περιβέντα μετὰ παιπάλης ἀλφίτων, σφυδαλμῶν οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς, ἐρυπώδη· καὶ ἀναργῶντας μαζοὺς, ἐρυσιπέλατά τε σβέννυσι καθ' ἑαυτὰ καὶ μετ' ὄξους καταπλασσόμενα.

Περὶ Τιθυμάλων. Κεφ. ρξέ.

Τιθυμάλων εἴδη ζ'. ὧν ὁ μὲν ἄρρην χαρακίας καλεῖται, ὑποδέ τινων κομήτης, ἢ ἀμυγδαλοειδὴς ἢ κωλιὸς ὀνομάζεται· ὁ δέ τις θῆλυς ἢ μυρτίτης, ὃν καὶ καρυΐτην ἢ μυρσινίτιν καλοῦσιν· ὁ δὲ παράλιος, ὃν ἔνιοι πιθυμαλίδα οἱ δέ λεσαν· ὁ δέ τις ἡλιοσκόπος· ὁ δὲ κυπαρισσίας· ὁ δὲ δενδροειδὴς· ὁ δὲ πλατύφυλλος. Τῶ δὲ χαρακίᾳ κίκι καλλιμάχῳ, καυλοὶ μέν, ὑπὲρ πῆχυν ἐνεργευθεῖς, ὁμοίως δερμέσι καὶ λευκοῦ μεστοί· φύλλα δὲ περὶ παῦ ῥάβδους ὅμοια ἐλαίᾳ, μακρότερα δὲ καὶ στενώτερα· ῥίζα δὲ σαρκὰ καὶ ξυλώδης· ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν κανλῶν κόμη ὀργυιαίων ῥαβδίων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὅμοια πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρπός· φύεται δὲ καὶ τοῖς βεώμασι τῆ τραχεῖ καὶ ὀρεινοῖς πᾶσι. Δώσομεν δὲ ἕλκει ὁ ὁμὸς χυμὸς καθαρτικὸν τῆς κάτω κοιλίας·

ἄγων φλέγμα καὶ χολὴν ὀβολῶν β' πλῆθος λαμβανόμενος μετ' ὀξυκράτου· σὺν μελικράτῳ δὲ καὶ ἔμετον κινεῖ. ὀπίζεται δὲ ὠφελοῦν τὸν πεπνιγμόν. σὺν αχθεισῶν τῶν ῥάβδων καὶ ἀποτμηθεισῶν, ἐγκλείεσθαι δ' αὐτὰς δεῖ εἰς ἀγγεῖον. ἔνιοι δὲ ὀρόβινον ἄλευρον μιγνύουσι, σὺν αναπλάσσουσιν ὁροβιτᾶ μεγέθη. πινὲς δὲ εἰς τὰ ξηραινόμενα σῦκα ἀποτάζουσι γαλακτος γ' ἢ δ'. καὶ ξηράνοντες ἀποτίθενται. καθ' ἑαυτὸν δὲ πεφύκασι ἐν θυΐᾳ ἀναπλάσσεται καὶ ἀποτίθεται· ἐν δὲ τῷ ὀπίζειν ὃ δεῖ κατὰ αὔξεμον ἵστασθαι, ὃ δὲ ταῖς χερσὶ ἄγειν τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ ὀπίζειν τὸ σῶμα δεῖ χρίειν σέσαμον ἢ ἐλαίῳ μετ' οἴνου καὶ μάλιστα πρόσωπον καὶ βλέφαρα καὶ ὄφρυν, τραχύνειν δὲ καὶ πιὼ φάρυγγα· ὅθεν δεῖ καταπόσια προεκπλάττειν κηρῷ ἢ μέλιτι ἐφθῷ, καὶ ὅπως διδόναι ἰγκάδες μὲν τοι δύο ἢ τρεῖς λαμβανόμεναι, αὐτάρκεις εἰσὶ πρὸς κάθαρσιν. μιλοῖ δὲ καὶ τείχας ὀπὸς πρόσφατος ὀπιχρισθεὶς μετ' ἐλαίου, ἐν ἡλίῳ, καὶ τὰς ὀπιγινομένας δὲ ἐξανθὰς καὶ λεπίδας ποιεῖ· καὶ τέλος ἐκφθείρει πάσας. ἐνθέτεται δὲ καὶ τοῖς βεώμασι τῶν ὀδόντων κουφίζων τὰ ἀλγήματα· κηρῷ δὲ δεῖ τὸν ὀδόντας ἐμπλάττειν, ἵνα μὴ παραῤῥυεὶς κακώσῃ

trahit pituitam bilémque, binis obolis in posca sumptis: & cum aqua mulsa, vomitiones mouet. Appetente vindemiarũ tempore, succus congestis ramulis, mox dissectis, & vase cõclusis, excipitur. Aliqui adiiciũt farinam erui, & in pastillos digerũt, qui erui magnitudinem impleant. Alij in aridas ficos, ternas quaternásve guttas instillant, vt cum his inarescant: quas ad vsus recondunt. Per se etiam tusus in pila, & in pastillos coactus reponitur. Porrò cum extrahitur lac, neque quòd ventus aspiret, stare quẽquam, neque manus oculis admouere conuenit: sed antequam colligas, corpus, præsertim faciem, collũ, scrotúmque genitalis, adipe aut oleo cũ vino perungere. Fauces autem exasperat: quapropter catapotia cera aut decocto melle oblini par est, & hoc modo dari: binas tamen ternásve ficos, purgationis gratia sumpsisse, satis est. Recens lac ex oleo, perunctos in sole capillos euellit, renascentesq; flauos, & exiles efficit: denique omnes perimit. Dentiũ cauernis inclusum, leuat dolores: sed cera dẽtes oblinendi ne suo delapsu, fauces

fauces & linguam vitiet. Tollit illitu impetigines, formicantes verrucas, pensiles, & quæ thymi florem repræsentant. Valet aduersus pterygia, carbunculos, phagedænas vlcerum, gangrænas, fistulásq;. Legitur semen autumno, & siccatum sole leuiter tunditur, feruefactúmque loco mundo reponitur. Folia item siccantur. Semen & folia lactei succi effectum præbent, dimidio acetabulo pota. Sunt qui inueterant, admisto cũ lacte lepidio, & caseo cõtuso. Radix drachmæ pondere in hydromelite pota per inferna trahit. Decocta cum aceto, dentium dolori auxiliatur, colluto ore.

Tithymali fœmina.

Fœmina, quam myrsiniten, aut caryiten vocarunt, similis suapte natura daphnoidi: foliis myrthi, sed maioribus, firmis, in cacumine acutis, & pungẽtibus: ramulos ab radice mittit dodrantales: fructum fert alternis annis, nuci similem, mordaci gustu: nascitur & hęc in asperis. Succus, radix, semẽ, folia, consimilem antedicto sortiũtur facultatem: sed ad citandas vomitiones inualidior hęc est.

Aliud

κακώσῃ τὸν φάρυγγα ἢ τὰς γλῶτ-
ταν. αἴρει δὲ καὶ μυξωκίας, καὶ ἀ-
κροχορδόνας καὶ θύμους καὶ λιχῆνας
ὀπιχριόμενος. ἁρμόζει καὶ πρὸς
περύγια καὶ ἄνθρακας, φαγεδαί-
νας, γαγγραίνας, σύριγγας. καὶ ὁ καρ-
πὸς δὲ φθινοπώρου συλλεγεὶς, καὶ
ξηρανθεὶς ἐν ἡλίῳ, κοπεὶς τε καὶ
φως καὶ ἀποζεσθεὶς καθαρῶς
ἀποτίθεται. καὶ τὰ φύλλα ὁμοίως
ξηρά. ποιεῖ δὲ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὰ
φύλλα τὰ αὐτὰ τῷ ὀπῷ, πολ-
λοὺς ἡμίσεως ὀξυβάφου ποθέ-
να. ἔνιοι δὲ καὶ ταριχεύουσιν αὐτὸ,
μιγνύντες τῷ διὰ τῶν γάλακτος
λεπιδίῳ, καὶ τυρῷ κοπτῷ. καὶ ἡ ῥίζα
δὲ ἐπιπαθεῖσα ⟨ἀ⟩μοῦ ὑδρο-
μέλιτι καὶ ποθεῖσα, ἄγει κατὰ κοι-
λίαν, ἐψηθεῖσα δὲ σὺν ὄξει καὶ δια
κλυζομένη, ὀδοντα λγίας βοηθεῖ.

Πρὶ τῆς θήλεως.

Ὁ δὲ θῆλυς, ὃν ἔνιοι μυρσινίτην
ἢ καρυΐτιν καλοῦσι, πρόσεμφε-
ρὴς τῷ δαφνοειδεῖ τὴν φύσιν. καὶ τὰ
φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ, μείζο
να δὲ καὶ στερεὰ, ἐπ' ἄκρα ὀξέα καὶ
ἀκανθώδη. κλήματα δὲ ἀπὸ τῆς
ῥίζης πεντεμαίαα ἀφίησι. τὸν δὲ
καρπὸν φέρει παρ' ἕνιαυτὸν καρύῳ
ὅμοιον, κόκκῳ δάκνοντα τὴν γλῶσ-
σαν. ἐν βαλέσι δὲ χωρίοις καὶ οὔ-
σαν. ἐν βαλέσι δὲ χωρίοις καὶ οὔ-
τος φύεται. δύναμιν δὲ ἔχει ὁ ὀπὸς
καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλ-
λα ὁμοίαν τῷ πρὸ αὐτοῦ. μετρικώ-
τερος μέν τοι ἐκεῖνος τούτου ἐστίν.

Πρὶ τῆς

Πρὶ τοῦ παραλίου.

Ὁ δὲ παράλιος λεγόμενος θύ-
μαλος, ὃν ἔνιοι θυμαλίδα ἢ μή-
κωνα ἐκάλεσε φύεται ἐν παρα-
λαττίοις τόποις. κλῶνας δὲ ἔχει
πεντεμαίους ὑποῤῥύθμους, ἐκ τῆς ἀπὸ
τῆς ῥίζης, πρὸς ὃς τὰ φύλλα στιγ-
δὸν μικρὰ, ὑποστενα, προμήκη,
ἐοικότα λίνῳ· κεφαλὴ δὲ ἐπ' ἄ-
κρῳ πρόφερῆ, ἐν ᾗ ὁ καρπὸς ὡς ὄ-
σπριον, ποικίλος, αὖθη λευκά. ὅλος
δὲ ὁ θάμνος καὶ ἡ ῥίζα, ὁμοίως λευκὸς
μετὰ γάλακτος καὶ δριμύτητος, ὁμοία ὀδὴ τοῖς προφερομένοις.

Πρὶ τοῦ ἡλιοσκοπίου.

Ὁ δὲ ἡλιοσκόπιος λεγόμενος, ἄν-
θεμίδι ὁμοία φύλλα ἔχει, λεπτὰ
στερεὰ δὲ καὶ πρόφερῆ. κλῶνας δὲ
ἀφίησιν ἀπὸ τῆς ῥίζης δύο ἢ τρία πεντα
μαίους, λεπτοὺς καὶ εὐθεῖς, ὀπὸν λευ
κὸν, μεσοῦ πολλοῦ. κεφαλὴ δὲ ἀνα-
στρεφής· καὶ ὁ καρπὸς δὲ ὥσπερ ἐν
κεφαλίοις. συμπεφύκασι δὲ τούτῳ
ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. ὅθεν καὶ
ὠνόμασται ἡλιοσκόπιος. ἐν ἐρημίοις
δὲ μάλιστα καὶ πρὸς ταῖς πόλεσι φύε
ται. συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς καὶ ὁ καρ-
πὸς ὥσπερ καὶ τῶν ἀλλων. δύναμιν
ἔχων τὴν αὐτὴν τοῖς προτέροις,
ἀλλ' ἀσθενεστέραν ὑπαρχουσαν.

Πρὶ Κυπαρισσίου.

Ὁ δὲ κυπαρισσίας, καλούμε-
νος πεντεμαίου, ἢ καὶ μείζο-
να, ὑποῤῥυτον, ἐξ οὗ βεβλάστηκε
τὰ φύλλα τοῖς τῆς πίτυος ὁμοία,
πυφερώ-

Aliud tithymali genus.

Aliud tithymali genꝰ dicitur paralios, quẽ tithymalida, aut mecona aliqui appellauere: nascitur ĩ maritimis, ramis subrubẽtibus, palmũ altis, quinis, senísve à radice exeũtibus: foliis lini, angustis, paruis, oblõgis, in versus quosdã digestis: capite in cacumine orbiculato, ĩ quo semen, vt eruum, vario colore emicat: flos albus. Frutex totus cũ radice lacteo succo turget. Similes ad vsus reconditur.

Helioscopius.

Helioscopius dicit foliis portulacæ, tenuioribus, rotũdioribusq; : ramulis prodeunbus à radice, quatuor aut quinq;, rubentibus, dodrantali altitudine, tenuibus, lactis copiosi plenis: capite anethi: semine velut in capitulis incluso: Helioscopi nomen accepit, quoniã comas cum sole circumagat: circa oppida nascitur, potissimũ in ruderibus. Colligitur succus seménque, vt aliorum. Eædem quæ superioribus vires, non tamen vsque adeò validæ.

Ciparissias.

CIPARISSIAS in caulem exit dodrantalem, vel maiorem, subrubrũ : ex quo folia picæ similitudine exoriuntur, molliora

molliora tamẽ, & tenuiora: & in totum nascẽtem piceam æmulatur, vnde nomen traxit. Candido succo madet, cui eadem vis quæ superioribus.

Aliud dendroides nominatum.

In petris nascens, dendroides cognominatur. ampliter opacat, in cacumine frondosam spargens comam, succo lacteo prægnans, cauliculis rubẽtibus: foliis myrti tenuioris: fructu characiæ. Eiusdem effectus, cuius superiores, similiq; modo reconditur.

Platyphyllos.

PLATYPHLLOS, verbasco similis est. Radix, succus, & folia, per inferna trahunt aquas. Pisces necat, tusus, & aquæ insparsus. Reliqua tithymalorũ genera quæ suprà scribuntur, idem efficiunt.

Pityusa. Cap. CLXVI.

Pityusam specie à cyparissia differre constat, etsi tithymalorum generi assignetur. caulis supra cubiti altitudinem assurgit, geniculatus: foliis piceæ, acutis, exilibus: flore paruo: velut purpureo: semine instar lenticulæ, lato: radice crassa, candida, succo referta, quibusdam

τερυφρώτερα μᾶλλον τοι καὶ λεπτότερα· καὶ καθόλου ἔοικε πίτυϊ ἀρτιφυεῖ. ὅθεν καὶ ὠνόμασται. πεπλήσθαι δὲ καὶ ὅτος ὁπῷ λευκῷ. Δύναμιν ἣν ἔχει ὁμοίαν τοῖς πρὸ αὐτοῦ.

Περὶ τῆς ἐν ταῖς πέτραις φυομένης.

Ὁ δὲ ἐν ταῖς πέτραις φυόμενος δένδροειδὴς δὲ καλούμενος, ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ πολύκομος, ὅπῳ φὼς· μεσὸς, ὑδαρὴς τὸν κλάδον· ὧν τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ παραπλήσια· καρπὸς δὲ ὅμοιος τῷ τῆς χαρακίας, παραπλήσιος δὲ καὶ ὅτος ἀποτίθεται. καὶ ἐνεργεῖ ὁμοίως τοῖς πρόσθεν.

Περὶ Πλατυφύλλου.

Ὁ δὲ πλατύφυλλος φλόμῳ ἔοικε. καὶ αὐτῆς ἡ ῥίζα καὶ ὁ ὅπος καὶ τὰ φύλλα, ἄγει ὕδατα· ὥστε καὶ ἰχθύας λίαν· ἀποκλείνῃ ἢ καὶ τοὺς ἰχθῦς κοπεὶς καὶ διεθεὶς τῷ ὕδατι· καὶ οἱ προσεσχαμμένοι ἢ τὸ αὐτὸ δρῶσι. Περὶ Πιτύσης. Κεφ. ρξς'.

Πιτύωσα, οἱ δὲ κλῆμα, οἱ δὲ ἡμιπίτυν, οἱ δὲ παράλιον, οἱ δὲ καινοπιτύν καλοῦσιν· εἴδει δοκεῖ διαφέρειν τῆς κυπαρισσοειδοῦς πιτυμάλης. ὅθεν καὶ εἴδος ἐν αὐτοῖς καταριθμεῖται. αὔξεται δὲ καλὸν πήχεως μείζονα καὶ πελυζόνατον φυλλαρίοις ὀξέσι, λεπτοῖς καὶ ἡλιημένοις, ἐμφερέσι τοῖς πίτυος· αὐθη μικρὰ ὡσεὶ πρασοειδῆ· καρπὸν δὲ παλλὴν ὡς φακὴν· ῥίζαν λευκὴν, παχεῖαν ὅπῳ μεστὴν εὐείσκεται δὲ κατὰ τόπους σφόδρα εὐμεγέθης ὁ θάμνος. Καθαίρει δὲ κάτω ἡ μὲν ῥίζα, ⊲ β'. ὁλκὴ δοθεῖσα σὺν μελικράτῳ· τῶν δὲ καρπῶν ἀ. τῶν δὲ ὁποῦ ὅσον κοχλιάριον ἓν καταποτίῳ ἀναληφθέντος ἀλεύρου· τῶν δὲ φύλλων ὁλκὴ γ'.

Περὶ Λαθυρίδος. Κεφ. ρξζ'.

Λαθυρὶς, οἱ δὲ, καὶ ταὐτὸν τιθύμαλον καλοῦσι, καταριθμοῦνται τὰς πίνας ἐν αὐτῇ ἐν τοῖς τιθυμάλοις, καυλὸν ἀνίησι πήχεως τὸ ὕψος, κενὸν, πάχος δακτύλου· ἐπ' ἄκρου δὲ αὐτῆς μασχάλαι· φύλλα δὲ τὰ μὲν ἐπὶ τῷ καυλῷ ὀπιμήκη, ὅμοια τοῖς τῆς ἀμυγδαλῆς, ἢ πλατύτερα· δὲ ἐν λειοτέροις· τὰ δ' ἐπ' ἄκρου τῶν κλωνίων μικρότερα, ὥσπερ ἀειστολοχίας ἢ κισσοῦ τῷ ὀπιμήκους. καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρων τῶν κλάδων τείχουσιν, ὡς εἰ φερῇ ὥσπερ καππάριν, ἐν ᾧ τρία σπερμάτια διειργόμενα ἐλύτροις ἀπ' ἀλλήλων, ὡς εἰ φερῇ, μείζονα ὀρόβων· λεπτόδερμα δὲ λευκὰ καὶ γλυκέα ἐν τῇ γεύσει. ῥίζα λεπτὴ, ἄχρηστος, ὅλος δὲ ὁ θάμνος ὁποῦ μεστὸς ὥσπερ πιθύμαλος. Δύναμιν δὲ ἔχει καθαρτικὴν κοιλίας τὰ σπέρματα, ὅσον ζ' ἢ ἡ. τὸν ἀριθμὸν λαμβανόμενα ἐν καταποτίῳ, ἢ ἐδιόμενα καὶ καταπινόμενα μὴ ἰχάδων ἢ φοινίκων, ὕδατος ψυχροῦ ὑπόῤῥοφε-

dam in locis frutex hic prægrãdis inuenitur. Detrahit per aluum radix, drachmis duab⁹ data in aqua mulsa: item seminis drachma: succi cum farina subacti cochlearium, in catapotio datur: modus foliorum drachmæ tres.

Lathyris. Cap. CLXVII.

Lathyris, quam aliqui tithymalum appellant, eamq; tithymalorum numero adscribunt, caulẽ emittit cubiti altitudine, & digitali crassitudine, inanẽ: gignuntur in cacumine alæ, & folia in caule oblõga, amygdalinis proxima, latiora, & leuiora: quæ autẽ in summis ramulis exierunt, minora conspiciuntur, aristolochiæ, aut oblongæ hederæ figura. In cacumine fructum summis surculis gerit, triplici loculamẽto insignem, rotundũ, ceu capparim, in quo grana incursantibus membranis inter se distincta continentur, eruis maiora, rotunda: quæ dum corticibus exuũtur, cãdida sunt, & gustu dulcia: Nullus radicis vsus. totus frutex lacteo succo turget, vti tithymalus. Grana sex aut septem in catapotio, aut cum ficis, aut palmulis deuorata, aluum purgant: sed aqua frigida posta

stea forbenda: trahunt autem bilem, pituitam, & aquas.
Succus, tithymali modo exceptus, eundem effectum præbet. Cum gallinaceo aut oleribus folia decoquuntur ad eosdem effectus.

Peplus. Cap. CLXVIII.

PEPLOS frutex est lactei succi plenus, foliis paruis, vt rutæ, paulò latioribus: rotunda coma, ferè dodrantali, humi resperſa: semine sub foliis rotundo, minore quàm candidi papaueris: pluribus scatet auxiliis, vnicam radicem habet, superuacuam, ex qua fruticat: nascitur inter vites, & in hortis. Colligitur mesibus: siccatur in vmbra, & continuè versatur. Fructus tusus, & feruefactus reconditur. Bilis ac pituita detrahitur, acetabulo eius in hydromelitis cyatho poto: obsonij insperſa conturbat aluum: muria conditur.

Peplis. Cap: CLXIX.

Peplis, quam aliqui sylueſtrẽ portulacam vocant. Hippocrates peplió, in maritimis maximè nascitur, latè opaco frutice: candidi succi pleno: foliis satiuæ

συμπεφορημένον· ἄγει δὲ φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ὕδωρ. καὶ ὁ ὀπὸς ἀναλημφθεὶς ὥσπερ ὁ τῆς τιθυμάλου τὸ αὐτὸ ποιεῖ. σώζεται δὲ καὶ ὅταν ἥψηται ἢ λαχανίοις τὰ φύλλα πρὸς τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν.

Περὶ Πέπλου. Κεφ. ρξή.

Πέπλος, οἱ δὲ, συκῆν, οἱ δὲ μίκωνα ἀφρώδη καλοῦσι, θαμίσκος ὀξὺν ὅπου λευκὸν μεσὸς, ἔχων φύλλον μικρὸν, ὅμοιον πηγάνῳ, πλατύτερον δέ· ἡ δὲ σύμπασα κόμη ὡς σπιθαμιαῖος, πρεμνώδης, ἐπικεχυμένη ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὑπὸ τοῖς φύλλοις καρπὸς μικρὸς, στρογγύλος, ἥπιον τῆς λευκῆς μήκωνος· πολύχρηστος δὲ ἡ πόα ῥίζαν ἔχουσα εὐμίαν ἄχρηστον, ἀφ' ἧς ὅλος ὁ θάμνος πέφυκε· ψύχει δὲ ὁ χυτὸς καὶ ἀμπελῶσι. Σώζεται δὲ ἐν πυξαμιτῷ ξηραινόμενος ἐν σκιᾷ, καὶ σωρευθεὶς στρεφόμενος. ἀποτίθεται δὲ ὁ καρπὸς κοπεὶς καὶ ἀποβραθείς. ἄγει δὲ φλέγμα καὶ χολὴν ὀξυβάφῳ πλῆθος, μετ' ὑδρομέλιτος *κυάθῳ πνόμενος· καὶ ἐν *πεσσοῖς κοιλίαν, ταφιχεύει δὲ εἰς δήξεις μίας. Περὶ πεπλίδος. Κεφ. ρξθ'.

Πεπλὶς, οἱ δὲ ἀδράχνην ἀγρίαν, Ἱπποκράτης δὲ πέπλιον καλεῖ· φύεται μάλιστα ἐν παραθαλασσίοις τόποις, θάμνος ἀμφιλαφὴς, ὀπτοῦ μεσὸς λευκῷ· φύλλα ἔχων

ὅμοια τῇ κηπαίᾳ ἀνδράχνῃ, πρεμνώδη δὲ καὶ ἐν τῷ κάτω ἔχοντα ἐνδεδεκός· καὶ ὁ καρπὸς δὲ στρογγύλος ὑποκάτω τῶν φύλλων, ὥσπερ τῶν πέπλων, πυρώδης τὴν χρόαν, ῥίζαν λεπτὴν, μίαν, ἄχρηστον. συλλέγεται δὲ καὶ ἀποτίθεται, καὶ δίδοται ὥσπερ ὁ πέπλος, καὶ ταριχεύεται. Δυνάμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτήν.

Περὶ Χαμαισύκης.

Κεφ. ρό.

Χαμαισύκη, οἱ δὲ συκῆν χαμαῖαν, κλῶνας ἀνίσι τετραδακτύλους ἐπὶ γῆς ἐρριμμένους, πρεμνώδεις, ὀπτοῦ μεσοῦς· φύλλα φακοειδῆ, τῷ πέπλῳ ὅμοια, μικρὰ, λεπτὰ πρὸς τῇ γῇ· καρπὸς δὲ ὑπὸ τοῖς φύλλοις στρογγύλος ὡς πέπλου· οὔτε δὲ ἄνθος, οὔτε κάμπλον ἔχει· ῥίζαν λεπτὴν καὶ ἄχρηστον. Δυνάμιν δὲ ἔχουσιν οἱ χλωροὶ καυλοὶ θέντες σὺν οἴνῳ, τοὺς πρὸ μιᾶς ἡμέρας ὀδυνῶντας πόνοις, ἀντὶ πεσσοῦ πρόσθετοι· καταπλασσόμενοι δὲ οἰδήματα ἀκροχορδόνας καὶ μυρμηκίας ἀφαιροῦσιν· ἐφθοὶ δὲ ἐσθιόμενοι κοιλίαν ὀλύουσι. καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν δὲ ὀπὸς τὰ αὐτὰ δρᾷ καὶ καταχριόμενος, σκορπίου πληγὴν, βοηθεῖ· ἀχλύῃ δὲ καὶ πρὸς ἀμβλυωπίαν καὶ ἀχλὺν, καὶ ἀρχομένας ὑποχύσεις, οὐλὰς, νεφέλια, σὺν μέλιτι ἐγχριόμενος. φύεται ἐν πετρώδεσι καὶ ἀνύδροις τόποις,

Περὶ

satiuæ portulacæ, rotundis, infernè rubentibus: semine sub foliis rotundo, vti in peplo, ferue nte gustu: radice singulari, superuacua, tenui. Colligi & reponi ac dari, vti peplos, & sale cõdiri solet. Easdem habet vires.

Chamæsyce. Cap. CLXX.

CHAMÆSYCEN aliqui sycen nominant, ramos emittit quaternûm digitorum, teretes, succosos, in terram deiectos: folia lentis, parua, peplum planè referentia, tenuia, quæ à terra non attollũtur: semine sub foliis rotundo, vt in peplo: neque caulem, neque florem promit: radice firmatur tenui, superuacanea. Rami ex vino triti vuluæ dolores sedant in pessario appositi: tollunt tumores ac verrucas omnium generum illiti: decoctorum cibo, aluus resoluitur. Succus simili effectu prodest: illitus contra scorpionis ictum auxiliatur: aduersus caligines oculorum vtilis, & hebetudines, incipientes suffusiones, nubeculas, cicatrices, cum melle inunctus. In squallidis petrosisque nascitur.

Scāmonia. Cap. CLXXI.

Scāmonia,ramos ab vna radice emittit trium cubitorum, multos,pingues,& qui nonnihil crassitudinis præ se ferant: foliis helxinæ, aut hederaceis, mollioribus tamen,hirsutis, & triangulis:flore candido, rotūdo,in calathi modū cauo,graueolente:radice prælōga,crassitudine cubitali,cādida, graui odore,succo grauida.Legit ad hunc modū succus: Capite exempto,radix in testudinis speciem cultro excauatur, quo fit vt in cauū confluat succus, qui conchis demum excipitur. Alij scrobes in terra concamerato sinu fodiunt,in quos, subiectis iuglandū foliis,profundūt succum,siccatumq; extrahūt.Laudatur autē scāmoniū leue, nitidum, rarū & colore quāsimillimum taurino glutini, fungosum,tenuibus fistulis, quale ex Mysia regione Asiæ deportat. Nec attendere solum par est,si linguæ tactu albescat(hoc enī euenit adulterato, qđ admisto fit tithymali lacte)sed lōgè magis antea narratis. item si non vehemēter linguam exurat, id quod misti tithymali argumētum est.Natione autē Syriacū & Iudaicū deterrima habetur, grauia,

Περὶ Σκαμμωνίας. Κεφ. ροδ.

Σκαμμωνία κλῶνας ἀνίησι πολλοὺς,ἀπὸ μιᾶς ῥίζης τετυχηκὼς, λιπαροὺς, ἐμφαίνοντας* παχύτητος· καὶ τὰ φύλλα δὲ διὰ σέα. ὅμοια ἑλξίνῃ ἢ κισσῷ, μαλακώτερα μέν τοι καὶ τερετωδέστερα αὐδὴ λευκά, πεφερῆ, κοῖλα ὡς οἱ κάλαθοι,βαρύοσμα· ῥίζα δὲ εὐμήκης,παχεῖα ὅσον* πῆχυς, λευκὴ βαρύοσμος,ὀπῶ μεστή. Συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφαιρεμένης, καὶ ὅλως ἡμιωμένης εἰς κοιλότητα, συῤῥεῖ δὲ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας. ἔνιοι δὲ τὴν γλῶ ὀρύξαντες, καταθέντα φύλλα ὑποθέντες, κατέχουσι τὸν ὀπὸν, καὶ οὕτω ξηραίνουσιν. ἔστι δὲ καθαρὸς ὁ διαυγὴς καὶ κοῦφος, ἀφρώδης, πανεσκολλώδης τὴν χρόαν, σύραγγας ἔχων λεπτὰς, σφογγώδης, τοιοῦτος δὲ ὤν ὁ ἐκ μυρσίνης τῆς κατὰ τὴν ἀσίαν κομιζόμενος. μὴ πεφορτίχειν δὲ μόνον τῷ λευκαίνεσθαι αὐτὸν, κατὰ τὴν τῆς γλώττης ἀξίωσιν· τοῦτο γὰρ γίνεται καὶ πεφαρμαγμένος αὐτῷ ὀπῷ πτερυμάλου) μᾶλλον δὲ τοῖς πεφθαρκόσιν. καὶ τῷ μὴ λίαν πυρωθῆναι τὴν γλῶσσαν, ὅπερ γίνεται πτερυμάλου μηλότερος. ὁ δὲ συκιακὸς καὶ ὁ ἐν ἰουδαίᾳ χλογάμενος χείριστοι βαρεῖς, πυκνοὶ, δολώδεις

δολώδεις πτερυμάλῳ, καὶ ὀρεβίνῳ ἀλεύρῳ. Δώσουσιν δὲ ἕλκει ὁ ὀπὸς ληφθεὶς σὺν μελικράτῳ, ἢ ὕδατι πλῆθος < ἢ τεβεκόλου, καθαίρειν κάτω χολὴν καὶ φλέγμα. εἰσὶ δὲ τὸ λύσαι τὴν κοιλίαν ἀρκέσουσιν ὀβολοὶ β΄. μετὰ σησάμου ἢ πυὸς ἄλλου τοιούτου λαμβανόμενοι. δίδοται καὶ πρὸς ἐνεργεστέραν κάθαρσιν τοῦ μὲν ὀπῶ τεταρτημόριον, ἐλλεβόρου δὲ μέτρον ὀβολοὶ β΄. καὶ* ἀλόης < ά. σκευάζονται δὲ καὶ ἄλες καθαρτικοὶ πρὸς κυάθους ς΄. τῶν ἁλῶν ὁλκῶν κ΄. τῆς σκαμμωνίας τοῦ ὀποῦ μυρμήκου. λαμβάνεται δὲ πρὸς δύναμιν τὸ μὲν τέλειον, τρία κοχλιάρια· μέσον δὲ β΄· τὸ δὲ ἐλάχιστον ά. καθαίρει δὲ καὶ τῆς ῥίζης < ά. ἢ β΄. σὺν οἷς εἴρηται. ἔνιοι δὲ ἀφέψοντες αὐτὴν, πίνουσι. σωθεῖσα δὲ ὄξει καὶ λεανθεῖσα μετὰ ἀλεύρου κριθίνου, ἰλιαδικῶν ἐστι κατάπλασμα. ὁ δὲ ὀπὸς πεφθεὶς ἐν ἐείῳ τῇ μίσῃ, ἕμμασα φθείρει· διαφορεῖ δὲ καὶ φύματα σὺν μέλιτι ἢ ἐλαίῳ καταχριόμενος· ἐμπλασθεὶς δὲ ἐν ὄξει καὶ καταχρισθεὶς, λέπρας ἐξάγει· κεφαλαλγίας τε χρονίας ἐστὶν ὀπὶ ῥόδου σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ.

Περὶ Χαμελαίας. Κεφ. ροβ΄.

Χαμελαία, οἱ δὲ πυρὸς ἄγριος ὁ ἀκανθος, οἱ δὲ κόκκος κνίδειος· κλῶνας

grauia,densa, erui farina,& tithymalo vitiata. Succi drachmæ vnius aut quaternūm obolorum pondere hausti, ex aqua pura vel mulsa,per inferna bilem & pituitam extrahit. Ad resoluendam aluum binos obolos cum sesama, alióve semine, sumpsisse satis est. Dantur efficacioris purgatiōis causa, succi tres oboli, cum duobus veratri nigri & aloës drachma vna. Fiunt purgatorij sales, drachmis viginti succi scāmoniæ, in senos salis cyathos adiectis. Horum modus proportione virium: integer quidem, tria cochlearia: medius, duo: minimus,vnum. Radicis drachmæ vna aut altera purgat, cum iis quæ retulimus. Nonnulli decoctum radicis ebibunt. Coquitur in aceto, & cum ordeacea farina teritur, cataplasmate ischiadicis vtili. Partus enecat succus,vuluæ inlana subditus: tubercula discutit cum melle aut oleo illitus: decocto in aceto peruncte lepræ abiguntur: diuturni capitis dolores ex aceto &rosaceo perfunduntur.

Chamelæa. Cap.CLXXII.

Chamelæa surculosa fruti-

cat, ramis dodrantalibus: folia oleæ similitudinem habent, tenuiora & amara, quæ gustata linguam mordent, & arteriam deradunt. Detrahit pituitam bilémque, foliis præsertim in catapotio deuoratis: nãque duæ absinthij partes, adiecta chamelææ vna, hydromelite excipiuntur, & in catapotia coguntur: ea autem in vẽtre non liquescunt: siquidem quotquot fuere deuorata, regeruntur. Foliis cum melle tritis sordida vlcera & crustosa repurgantur.

Thymelæa. Cap. CLXXIII.

THYMELÆA est, qua granum gnidium, quod est semen ipsius, colligitur. Hoc Syri apolinum vocant, quoniam fatiui lini frutex suapte natura similitudinem referat. Virgas ædit perpulchras, multas, tenues, binûm cubitorum altitudine: foliis chamelææ, angustioribus, & pinguioribus, viscosis, gummosisq; si mordeãtur: flore candido: fructu myrti in modum rotundo, qui inter initia viret, & tãdem rubescit: inuolucrum fructus durũ, foris nigrum intus album. Hoc per inferna bilem, pituitam, aquasq;

κλῶνας μ῀ ἔχει ποδιαμιαίους, ὁ δὲ θάμνος φρυγανώδης· φύλλα ἔχει ἐλαίᾳ παραπλήσια, λεπτότερα δὲ καὶ πυκνὰ, καὶ πικρὰ, δάκνοντα τὰ γεύσιν, καὶ χαράττοντα τὰ ἀρτηρίαν. Ταύτης τὰ φύλλα κάτω καθαίρει φλέγμα καὶ χολὴν, μάλιστα ἐν καταποτίῳ λαμβανόμενα. μυρμήκου δὲ πλασίονος ἀφὶν δίου ὡρὸς ἓν μέρος τῆ χαμελαίας ἀναλαμβανέσθω δὲ ὕδατι ἢ μέλιτι εἰς καταπότιον· ἔστι δὲ ἄπικτα. δὶ ἀχωρεῖται γὰρ ὅσα λαμβάνεται. ἀναλαμβανόμενα λεῖα τὰ φύλλα μετὰ μέλιτος ἀνακαθαίρει τὰ γυμνὰ ἕλκη καὶ ἐξαρωμένα.

Περὶ Θυμελαίας. Κεφ. ογ΄.

Θυμελαία, οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸν ἄγριον, ἢ κέγχρον ἢ κνίδειος καλοῦσιν, ἐκ ταύτης ὁ κνίδειος κόκκος καρπὸς ὢν συλλέγεται. ὃν εὐθυβοεῖς μὲν αὐτὸν καλοῦσιν, οἱ δὲ λίνον, διὰ τὸ εἶναι τῷ ἀσπαρίῳ λίνῳ θάμνον τῇ φύσῃ παρόμοιον. ῥάβδους δ' ἀνίησι καλὰς ἐπιπλὰς ὅσον δίπηχεις· τὰ δὲ φύλλα χαμελαίᾳ ὅμοια, πλὴν στενώτερα καὶ λιπαρώτερα ὑπογλαυκότερα ἐν τῷ διαμασᾶσθαι καὶ κολλώδη· αὐθη λευκά· καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ καρπὸς, ὡς μύρτον μικρὸς, στρογγύλος, ἐν ἀρχῇ μὲν χλωρὸς, αὖθις δὲ ἐρυθρός· τὸ δ' ὠμὸν κάρπιον σκληρὸν καὶ μέλαν, τὸ δ' ἐντὸς λευκόν. Ὁ ὦν καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ

ὑδρωπας, ὅσον κ΄. κόκκων τὸ ἐντὸς ποθὲν· καίει δὲ τὸν φάρυγγα. διὸ μετὰ ἀλεύρου ἢ ἀλφίτου δοτέον, ἢ ἐν βαγὶ ταφυλῆς ἢ μέλιτι ἐφθῷ ὠμελιτωμένον καταπτέον. συγχεῖν δὲ καὶ τὸν δυσέντερον λεῖον μετὰ νίτρου καὶ ὄξους. τὰ δὲ φύλλα ἀφορισθέντα καλεῖ κνίδωσιν, συλλέγειν δεῖ ὠμὰ τὸν πυρὸν ἀμητὸν, καὶ ἀποτίθεσθαι ξηράναντας ἐν σκιᾷ. διδόντας δὲ δεῖ κόπτειν καὶ ἀφαιρεῖν τὰς ἐν αὐτοῖς ἶνας. καθαίρει δὲ ὑπολαυόμενον ὅσον ὀξυβάφου πολίου μετὰ κράματος ἄλων ὑδατῶδες· μετειωτέραν δὲ πιεῖ τὴν κάθαρσιν μιχθὲν ἐφθῇ φακῇ καὶ λαχάνοις πεπτοῖς. ἀποτίθεται δὲ λεῖα ἀναληφθέντα ὑμφακος χυλῷ εἰς ἀρτίσκους. ἔστι δὲ κακοστόμαχος ἡ δοταίη· προσεσθιομένη δὲ ἐμβρυα κτείνει. φύεται ἐν ὀρεινοῖς καὶ τραχέσι τόποις. Πλανῶνται δὲ νομίζοντες τὸν κνίδειον κόκκον, τῆς χαμελαίας εἶναι καρπὸν, ἀπατώμενοι διὰ τὸ τῶν φύλλων ὁμοιοσχῆς.

Περὶ Ακτῆς. Κεφ. οδ΄.

Ακτὴ διοσκορίδης ἐστὶν ἡ μὺς, γάρ τις δὲ ἡν δρώδης, κλάδοις καλαμοειδέσι ἔχουσα, στρογγύλοις, ὑποπολίοις, ὑποπολεύκοις, ἐυμήκεσι· τὰ φύλλα γ΄ ἢ δ΄. ἐκ διασημάτων δὲ τὴν ῥάβδον, καρύᾳ βασιλικῇ ὁμοία, βαρύοσμά τε καὶ τρυπηκότερα. ἔστι δ' ἄκραν ὃ τῶν κλάδων ἢ τῶν

aquasq; detrahit, si viginti granorum pars interna bibatur: verùm fauces adurit. Itaq; cum farina aut polenta, aut in vuæ acino dari debet, aut melle cocto obductum deuorari. Qui ægrè desudant, trito semine cũ nitro & aceto, inunguntur. Folia, quæ peculiariter cneorum appellantur, per messes colligi debent, & siccata in vmbra recondi. Quibus dare libeat, anteà tundere, & neruos eximere conuenit. Illitum acetabuli modo cũ diluta vini potione, aquã extrahit: mediocrius purgat, addita lente cocta, aut cõtritis oleribus. Thymelææ farina vuæ acerbæ succo excipiũt, & in pastillos diuiditur. Herba stomacho infesta, partus impositа necat. Nascitur in mõtibus & asperis. Hallucinãtur, q coccon gnidium fructũ esse chamelææ existimãt, decepti quadam foliorum similitudine.

Sãbucus. Cap. CLXXIIII.

Sãbuci duo genera: vnũ in arboré assurgit, surculos spargẽs arũdinaceos, teretes, cauos, cãdicãtes, pceros: folia iuglandis, terna quaternáve, ex interualli circa ramos exeunt, grauia odore, minutim in ãbitu secta: & in ramulorum cacuminib⁹,

cauliculisq; circinatæ vmbellæ, quæ florem candidum pariunt, mox acinum terebintho similem, in nigredine suppurpureum, racemosum, succo madentem, vinosumq;.

Chamæacte. Cap. LXXV.

Alterum genus, Chamæacte vocatur, Romanis ebulum longè humilius est, magísque herbaceo generi assignãdum, caule quadrangulo, geniculato: foliis amygdalæ, ex interuallo longioribus, geniculatim expansis, pinnatisque, graueolentibus, in ambitu serratis: muscario sambuci: flore & acino eiusdem: radice nititur longa, crassitudine digitali. Eadem vtriusque vis, & vsus exiccans, aluo detrahens aquam, stomacho inutilis. Folia, olerum more coquuntur, ad pituitam bilémque detrahendam. Caules teneri in patinis cocti, eadem efficiunt. Radix in vino decocta, & in cibis data, hydropicos adiuuat: prodest viperarum morsibus, eodem pota modo: vuluas emollit insidentium decocto, patefacit earum spiracula, & vitia corrigit. Acini in vino poti eodem fungũtur munere: denigrant capillos illiti.

Folia

ἢ τῶν καυλῶν, σκιάδια μέλαινα, ῥῆν, ἔχοντα ἄνθη λευκά· καρπὸν δὲ ἐοικότα τερμίνθῳ ἐν τῷ μέλανι ὑποπόρφυρον, βοτρυώδη, πολύχυλον, οἰνώδη.

Περὶ Χαμαιάκτης. Κεφ. ροε'.

Τὸ δὲ ἕτερον αὐτῆς χαμαιάκτη καλεῖται· αὕτη χαμαιπετὴς καὶ ἐλάσσων· ὅθεν καὶ βοτρυωδέστερα, καυλὸν ἔχουσα τετράγωνον καὶ πολυγόνατον· τὰ δὲ φύλλα ἐν διασημάτων μέσῃ ἕκαστον γόνυ τεσσαρωμένα, ὅμοια ἀμυγδαλῇ, κεχαραγμένα δὲ κύκλῳ καὶ μακρότερα, βαφύσομα· σκιάδιον δὲ ἐπ' ἄκρῳ ὅμοιον τῇ περὶ αὐτὴ ἔχουσα, καὶ αὔξος καὶ καρπὸν· ῥίζα δὲ ὕπεστι μακρὰ, δακτύλου παχος. Δύναμις δὲ ἡ αὐτὴ ἀμφοτέρας καὶ χρῆσις, ξηραντική, ὑδραγωγὸς, κακοσόμαχος μόνη τοῦ ἑψήματα δὲ τὰ φύλλα ὡς λάχανα, καθαίρει φλέγμα καὶ χολήν· καὶ οἱ καυλοὶ δὲ ἁπαλοὶ ἐν λοπαδὶ ἐφθέντες τὰ αὐτὰ ποιοῦσιν. ἡ ῥίζα δὲ αὐτῆς ἀφεψηθεῖσα σὺν οἴνῳ καὶ διδομένη πρὸ τῆς δίψης, καὶ διδομένη πρὸ τῆς δίψης, ὑδρωπικοὺς ὠφελεῖ· βοηθεῖ καὶ ἐχιδνήκτοις ὁμοίως πινομένη· ἀφεψηθεῖσα δὲ μετ' ὕδατος, ἐγκαθισμα. μαλάσσει ὑστέραν καὶ ἀναστομοῖ, καὶ διορθοῦται τὰς περὶ αὐτὴ διαθέσεις. καὶ ὁ καρπὸς ὁ σὺν οἴνῳ ποθεὶς, τὰ αὐτὰ ποιεῖ· μελαίνει δὲ καὶ τρίχας ἐγχριόμενος.

τὰ δὲ φύλλα πεφθέντα καὶ ἁπαλὰ, φλεγμονὰς πραΰνει μετ' ἀλφίτων καταπλασσόμενα· καὶ καταχρίμασιν ἁρμόζει καὶ κυσὶ δήκτοις καταπλασσόμενα· κολλᾷ δὲ ὑποφορικὸς, καὶ ποδαγρικοῖς βοηθεῖ, μετὰ στέατος ταυρείου ἢ χηνείου καταπλασσόμενα.

Περὶ πυκνοκόμου. Κεφ. ροϛ'.

Πυκνόκομον φύλλα ἔχει ὁμοια εὐζώμῳ, βραχέα δὲ καὶ παχέα καὶ βριμώτερα· καυλὸν τετράγωνον· αὔξος δὲ τῷ τοῦ ὠκίμου ἐμφερές· καρπὸν δὲ, ὡς πρασίου· ῥίζαν μέλαιναν, στρογγύλην, ὡς χεραῖον, ὡς μικρὸν μῆλον, γεώδεις ὀζώσας· φύεται ἐν πετρώδεσι τόποις. Δύναμιν μὲν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς ποθεὶς ὄσον ⊲ ἀπὸ λίθος, τὰ ἀφροδίσια καὶ οἰδήματα ὑπιπλασσόμενος σὺν ἀλφίτῳ, καὶ ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἐξάγει· καὶ τὰ φύλλα ὁμοίως καταπλασσόμενα, φύματα καὶ θηλώσας διαφορεῖ· ἡ δὲ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς, δίδοται ⊲ β'. ἐν μελικράτῳ.

Περὶ Ἄπιος. Κεφ. ροζ'.

Ἄπιος, οἱ δὲ, ἰασάδα, οἱ δὲ, χαμαιζωστις, κλωνία δύο ἢ τρία ἀπὸ ρίζης ἀνίησι, γλυκέα, λεπτὰ, ἐρυθρὰ μικρὸν ὑπὲρ τὴν γῆς αἴροντα· φύλλα πηγάνῳ ἐοικότα, σπερμοκάρπια μέν τοι καὶ στενώτερα, χλωρά· καρπὸς

Folia, si prætenera ac mollia ex polenta illinantur, inflãmationem mitigant: ambustis & canis morsib⁹ illitu ꝓsunt: vlcera quæ dehiscunt in fistulã, agglutinant: iis qui podagra tentantur, cum seuo taurino aut hircino prosunt illita folia.

Picnocomũ. Ca. CLXXVI.

Picnocomon constat eruca foliis, acrioribus, scabris, & crasis: caule quadrangulo: flore ocymi: semine marubij: radice nigra, aut pallida, rotunda, exigui mali figura, terram redoléte: inuenitur in saxosis locis. Semen grauia somnia & tumultuosa facit, drachmæ instar potum: tumores discutit, illitum cum polenta & spicula, adactósque corpori aculeos, extrahit. Folia illitu tubercula, panósq; discutiũt. Radix eius in qua mulsa duũm drachmarum pondere, aluum soluit, & bilem extrahit.

Apios. Cap. CLXXVII.

APIOS RAMVLOS duos, siue tres iunceos spargit, rubros, tenues, qui à terra parum attolluntur: foliis rutæ, oblongioribus tamen, & angustioribus, herbaceis:

semine paruo, radice hastulæ regiæ, in formam pyri turbinata, rotundiore tamen, succi fœcunda, intus habet corpus candidum, extra cortices nigros. Superior pars eius vomitione bilem pituitásque extrahit: inferior, per aluum: tota vtrinque purgationes mouet. Succum si libet eximere, tusa radix in fictili mergitur, & agitata aqua, quod supernatat péna selectũ, exiccat. Purgat vtraque parte is succus, sesquiobolo pot⁹.

Colocynthis. Cap. LXXVIII.

Colocynthis sarmenta foliáque satiui cucumeris emittit, per terram repentia, diuisa, fructum in speciem mediocris pilæ conglomeratum vehementer amarum: quem legere oportet, cum cœperit in pallidum colorem permutari. Medulla fructus purgatoriam vim habet, si quatuor oboli cum aqua mulsa, melle cocto, myrrha & nitro excipiãtur, & cogãtur in catapotium. Arefactæ pilæ teruntur, & infusæ clysteribus prosunt neruorum resolutioni, coxendicum doloribꝰ, & coli vitiis, vt quæ bilem, pituitam & strigmenta, interdum

καρπὸς μικρὸς. ῥίζα* ἀσφοδέλου παραπλήσια ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ τὴ ἀπὸ χῦμα, προγυλωτέρα δὲ, μεσὴ δὲ πᾶ. φλοιὸν ἔχουσα ἔξωθεν μέλανα, ἔνδοθεν ὑπόλευκον. Ταύτης τὸ μὲν ἔνδοθεν μέρος τὴ ῥίζης λιφθὲν, δι' ἐμέσεων ἄγᾳ χολὴν ἢ φλέγμα. τὸ δὲ πρὸς τῇ ῥίζῃ κάτω καθαίρει. ὅλη δὲ λιφθεῖσα, ἀμφοτέρας ταὺς καθάρσεις κινεῖ. ὁπόσαι ὑ βληθεὶς, κόπτε ταὺς ῥίζας, ἢ βάλλων εἰς κρατῆρα ὕδατος σὺν πέπερι, ἢ † ἐφισάμενον ὀπὸν πρῶϊ ἀναλέγων ξήραινε. τάτα πεία ἡμιωβόλια ποδέγλα, ἄνω ἢ κάτω καθαίρει.

Περὶ κολοκυνθίδος. Κεφ. ροή.

Κολοκυνθὶς, οἱ ὑ, κολόκυνθα αἰγὸς, οἱ δὲ, σικύαν πικρὰν, οἱ ὑ, κολόκυνθα ἀλεξανδρίνην, κληματίδα ἢ φύλλα ἑρπούσα ὅπ τῆς γῆς ἀγίνην, ὅμοια τοῖς τῆ ἡμέρα σικύοις, ἐπεχομένα καρπὸν δὲ περιφερῆ, ὅμοιον σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸν ἰσχυρῶς· ὃν δεῖ συνάγειν ἀρχόμενον μεταβάλλειν ὅπ τὸ ὠχρότερον. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ μὲν ἐνεργον. Δυνάμιν δὲ ἔχει ἡ μὲν ἐνεργον. τερεώνη τῆ καρπῆ καθαρτικὴν, τετραχόλε πλῆθος μετ' ὑδρομέλιτος λαμβανομένη σὺν νίτρῳ ἢ σμύρνῃ ἢ μέλιτι ἐφθῇ εἰς κατάποτον. αὕτα δὲ αἱ σφαῖραι ξηραὶ λεῖα, ὠφελίμως μίγνυνται κλύσμασιν ὅπ ἰσχιαδικῶν, ἢ πανευπικῶν, ἢ κωλικῶν, ἄγουσι φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ξύσμα,

ἔτ' ὅτε δὲ καὶ αἵματῶδες· ἔμβρυά † φθεῖρσι ποιοῦσι κατεσθέμενα· ὀδοντολγίας τὸ διάκλυσμα, ἐάν τις ὀπὸν καθάρας αὐτὺ ἢ πεπλάσας πηλῷ, ἐναποζέσας τὲ ὀξει καὶ νίτρῳ, δῷ διακλύζεσθαι· εἰ δέ τις ἀναφεψήσας μελίκρατον ἢ καὶ γλυκὺ καὶ ἐξαυρίσας δῷ πιεῖν, καθαίρει πάχος καὶ ξύσμα· ἔστι δὲ καὶ χολαγωγὸς λίαν. ποτίζεται δὲ καὶ βάλανος ἐξ αὐτῆς, ποὸς κομιδὴν τῶν περιπλευμάτων. ἢ χλωρᾶς δὲ αὐτῆς ὁ χυλὸς, ὅπ ἰσχιαδικὰν ἀναπειθόμενος ἀφέλκει.

Περὶ Ἐπιθύμου. Κεφ. ροθ'.

Ἐπίθυμον θύμου ὄντος ἀνθος τῶν σκληροτέρων ἢ θύμβρᾳ ἐοικότος, ἔχει ὑ κεφάλια λεπτὰ, κεφαλαὶς ἑρπούσας ἐχόντα ὡς τείχας. Πινόμενον δὲ σὺν μέλιτι, κάτω καθαίρει φλέγμα ἢ χολὴν μέλαναν. ἰδίως ἀφέλκον ὅπ μελαγχολικῶν ἢ ἐμπνευματούντων, ὀξυβάφου πλῆθος ποὸς ὁλκὴν ⊲ δ'. σὺν μέλιτι ἢ ὀξει ἢ ὀλίγῳ ὄξει. γίνᾶται δὲ πλεῖστον ἐν καππαδοκίᾳ ἢ παμφυλίᾳ.

Περὶ Ἀλύπου. Κεφ. ροί'.

Ἄλυπον φρυγανώδης ἐστὶ πόα, ὑπέρυθρος, *λεπτόκαρφος, λεπτόφυλλος· ἄνθησι μαλακῶ ἢ κούφῳ μεσὴ, ὡς ῥίζα τεύτλου λεπτή. μεσὴ ὀποῦ δὲ μέσος· σπέρμα ὡς ὅπ θύμου. γίνᾶται ὑ ἐν τόποις παραθαλασσίοις,

interdum etiam cruoré eliciãt: fœtus admotę enecant: dentiũ dolorem tollit, si vna repurgetur & luto oblita cũ aceto & nitro inferuescat, hócque iure decocti dentes colluantur: si aqua mulsa aut passum in eadem incoquatur, & sub diuo refrigescat, potu crassum humorem & strigmenta alui detrahit: stomacho supra modũ aduersatur: subdita ex ea balano alui excreméta eiiciuntur. Virétis succo vtilissimè ischiadici perfricantur.

Epithymũ. Cap. CLXXIX.

Epithymon, flos est è thymo duriore, satureię simili: capitula habet tenuia, & leuia, & in eis caudiculas, quasi capillaméta. Potum cum melle detrahit pituitam bilémq; atram, per inferna. Priuatim prodest melãcholicis, & inflatis, acetabuli mẽsura, ad quatuor drachmas, cũ melle, sale, & aceti exiguo. Plurimum in Cappadocia & Pamphylia gignitur.

Alypum. Cap. CLXXX.

Alypon surculosa herba est, subrubra: gracilibus ramulis: tenuibus foliis: flore molli, leui, & copioso: radice betæ, tenui, referta acri succo: semine epithymi: gignitur in maritimis,

timis, maximè Libyæ, quanquam alibi quoque plurima prouenit. Semen atram bilem deiicit, si mensura epitymo pari cum sale & aceto sumatur: verùm interanea leuiter exulcerat.

Empetrum seu calcifraga.

Cap. CLXXXI.

Empetron aliqui phacoides vocant, nascitur in montibus, & maritimis, salso gustu: sed quo propius terreno fuerit, amarius sentitur. Trahit bilem, pituitam, & aquã si bibatur in iure aliquo, aut hydromelite.

Clematis. Cap. CLXXXII.

Clematis viticulosum emittit ramulum, rubescentẽ. Lentum, folium gustu admodum acre ac exulcerans, repit per arbores, vt smilax, semen tritum, pituitam bilémque detrahit, in aqua, aut hydromelite potum. folia eius illita lepras purgant, cum lepidio conditur ad cibos.

Vitis syluestris.

Cap. CLXXXIII.

Vitis syluestris sarmenta vitis modo prælonga emittit, aspera, lignosa, rimoso cortice foliis hortensis solani, longioribus ac latioribus: muscoso flore, & capillaceo: fructu exiguis

θαλασσίοις, μάλιστα τοῖς τῆς Λιβύης τόποις πλεῖσον, καὶ ἄλλοις δὲ χωρίοις πλείστη. Καθαίρει δὲ τὸ σπέρμα μέλαιναν χολὴν κάτω λαβὸν ὑδρομέλιτον τὸ ἴσον πλῆθος μετ' ἄλων τῷ ὀπῷ μίγνυ ὄξει· τὰ δὲ ἔντερα ἐλαφρῶς ἕλκοῖ.

Περὶ Ἐμπέτρου.

Κεφ. ρπά.

Ἔμπετρον, οἱ δὲ, φακοειδές, ἐν θαλασσίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει· τὸ δὲ πορσγειότερον, πικρότερον. διδόμενον δὲ σὺν ζωμῷ ἢ ὑδρομέλιτι, καθαίρει φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ὑδατώδη.

Περὶ Κληματίτιδος. Κεφ. ρπβ'.

*Κληματῖτις κλῆμα ἀνίησι ὑπέρυθρον, λυσσῶσες, φύλλον δριμὺ, λίαν γευομένῳ καὶ ἕλκωτικόν· σπείρεται δὲ τοῖς δένδρεσιν ὡς σμίλαξ. Ταύτης ὁ καρπὸς λεῖος σὺν ὕδατος ἢ ὑδρομέλιτος ποθεὶς, ἄγει κάτω φλέγμα καὶ χολήν· τὰ δὲ φύλλα καταπλασθέντα, λέπρας ἀφίησι. ταριχεύεται δὲ μετὰ λεπιδίου εἰς βρῶσιν.

Περὶ Ἀμπέλου ἀγρίας.

Κεφ. ρπγ'.

*Ἄμπελος ἀγρία κλήματα ἀνίησι μακρὰ, ὡς ἀμπέλου, ξυλώδη, τραχέα, φλοιορραγοῦντα, φύλλα δὲ ὅμοια τρύγῳ κισσίῳ, πλατύτερα δὲ καὶ μακρότερα· ἄνθος ὡς βίχας βρυώδεις· καρπὸν δὲ βοτρυώδεις μικροῖς ὁμοιον, πεπαυόμενον ἐρυθρόν· σκληρὸς δὲ ὁ τοῦ καρποῦ χυμός. Ταύτης ἡ ῥίζα ἀποζεσθεῖσα ἐν οἴνῳ καὶ μεθ' ὕδατος πινομένη τὰ θαλασσώδη κυάθων β'. ὑδατώδεις καθαίρει· δίδοται δὲ καὶ ὑδρωπικοῖς. οἱ δὲ βότρυες ἐφήλεις ἀποκαθαίρουσι καὶ πάντα σίλον. ταριχεύονται δὲ καὶ οἱ ταύτης ἀκρέμονες ἀφεψεῖς εἰς βρῶσιν.

Περὶ ἀμπέλου λευκῆς. Κεφ. ρπδ'.

Ἄμπελος λευκὴ, ἡ ὑ βρυωνίαν, οἱ δὲ ὀφιοσάφυλον, οἱ δὲ χελιδόνιον, ἢ μίλωθρον, ἢ ψίλωθρον, ἢ ἀφὲ ζωστιν, ἢ ἄλωστιν, ἢ κέδρωστιν καλοῦσι. ταύτης τὰ κλήματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες, ὅμοια τῇ ἡμέρῳ ἀμπέλῳ, δασύτερα δὲ πάντα, καὶ ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις δένδροις ἐλλαμβανομένη τοῖς ἕλιξι· καρπὸν δὲ ἔχει βοτρυοειδῆ, πυρρόν, ᾧ ψιλοῦται τὰ δέρματα. τούτης οἱ ἀσπάραγοι καὶ ἡ ῥιζότομον ἐκβλάστησιν· ἐφθοὶ δὲ ἐδίονται ὕρπησιν καὶ κοιλίαν κινοῦντες. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς καὶ ἡ ῥίζα δριμεῖαν· ὅθεν ἐπὶ τῶν χειρονίων καὶ γαγγραινικῶν καὶ φαγεδαινικῶν καὶ σηπεδονικῶν ἑλκῶν μετ' ἄλλου καλ απλασταύμενα ποιεῖ. ἡ δὲ ῥίζα χεῖται ῥίπτει καὶ τεταμοῖς καὶ ἔφηλιν ἀποκαθαίρει ἰόνθους, φακὰς, οὐλὰς μελαίνας σὺν ὀρόβῳ καὶ πηγάνῳ καὶ τήλει καθεψηθεῖσα δὲ

exiguis vuis similis, post maturitatem rubente: rotunda est acinorũ facies. Feruefacta radix in aqua, & in cyathis duob⁹ vini aqua marina diluti, pota, humorem alui ciet: ideò hydropicis datur. Vuæ eius, vitia cutis in facie, & maculas omneis expurgant. Enascentes viticulæ, cibi gratia sale condiuntur.

Vitis alba. Cap. CLXXXIIII.

Vitem albam aliqui bryoniam vocant. Foliis viticulis, pampinísque, satiuam vitem imitatur, sed hirsutiora sunt omnia: ea quos prope se nacta sit frutices, suis clauiculis complectitur: fructus rubens in vua dependet, quo coria pilis spoliantur. Ex ea asparagi, qui prima germinatione exeunt, decocti in cibo, aluum & vrinam cient. Folia, fructus, radix, acrem vim fortiuntur: itaque vlcerum phagedænis, gangrænis, chironiis, putrentium tibiarum tædio, efficaciter ex sale illinuntur. Radix corpus abstergit, & cutem erugat: vitia cutis in facie, varósque, lentigines, & cicatrices nigras emendat, cum eruo, creta Chia, & fœnogræco. Eodem effectu prodest decocta in

in oleo, vsque dum liquescat: sugillata tollit, & reduuias cõmittit: inflammationes discutit illita ex vino: suppurationes rumpit: medicamento aptè immiscetur, quod carnem exest: infracta ossa extrahit, trita & imposita. Datur comitialibus in potu drachmę pondere, quotidie, anno toto. Prodest attonitis, & vertigine laborantibus, consimiliter assumpta. Contra viperarum ictus pota drachmis duabus, auxiliatur: partus necat: mentem interdũ subturbat: fœminarũ locis apposita, partus secundásq; morantes trahit: cit vrinam pota. Eclegma ex ea fit cum melle, difficile spirantibus strangulatu oppressis, tussiẽtibus, vulsis, ruptis, & laterũ doloribus. Lienem ternis obolis pota ex aceto, triginta diebus, consumit: illinitur ad eadem cum fico. Ad muliebres infessus decoquitur: siquidem vuluas purgat, sed abortum facit. Succus è radice vere exprimitur, qui trahit pituitam, cum aqua mulsa potus. Ad psoras & lepras, semen efficaciter illinitur. Lactis abundantiam facit succus eius, si cum tritico decocto sorbeatur.

Vitis

μετ' ἐλαίου μέλχει τὰ περωθῆ, πρὸς τὰ αὐτὰ ἀφ' μόζει· αἴρει δὲ καὶ ὑπώπια, καὶ περύγια τὰ ἐν δακτύλοις συστέλλει· σὺν δὲ οἴνῳ καταπλασσομένη, διαφορεῖ φλεγμονὰς καὶ ἀποσήματα ῥήσσει· ἀνάγει δὲ καὶ ὀξᾶ, καὶ λεία καταπλασσομένη. σπερμάτος μίγνυται ὀπτηδείως· πίνεται δὲ καὶ πρὸς ὀπληρίας ὁλκὴ ἀ. καθ' ἡμέραν πρὸς ἑαυτόν. ὠφελεῖ ἀποπλήκτοις καὶ στοματικὰς ὁμοίως λαμβανομένη. δύσιν δὲ ἀλ- ὠς λαμβανομένη. δύσιν δὲ ἀλ- καὶ πεθεῖσα, ἐγκοιλίοις βοηθεῖ, καὶ ἔμβρυα φθείρει· ὥστε παρέπιεσι δι' ἐνίοτε δὲ διαύοιαν· * καὶ ἕρπα κινεῖ πνομένη, καὶ πρόστιθεῖσα ὑστέρᾳ ἔμβρυα καὶ δεύτερα ἐκπατᾶται. καὶ *ἔκλειπτον δὲ μετ' μέλιτος δι' αὐτῆς τοῖς πνιγομένοις, καὶ δυσπνοῦσι, καὶ βήσσουσι· πλευραῖς δὲ ἐπιτρίβει καὶ ῥήγμασι, καὶ ἀπάσμασι δίδοται. καὶ σπλῆνα τήκει πεισθόλη ὁλκὴ ποθεῖσα σὺν ὄξει ἐπὶ ἡμέρας λ'. καὶ καταπλάσσει δὲ μετ' σύκων πρὸς τὰ αὐτὰ χρήσιμος. ἀφέλκεται δὲ καὶ εἰς ἐγκάθισμα· καθαρτικὴ ὑ- στέρας ὄν, καὶ ἐκβόλιον· χυλίζει δὲ μελικράτῳ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ αὐτὰ ἄγων φλέγμα. ὁ δὲ καρπὸς ποιεῖ πρὸς ὥρας καὶ λέπρας συγχρίσμενος καὶ καταπλασσόμενος. καταπασσόμενος δὲ καὶ γάλα ὁ καρπὸς αὐτῆς χυλισθείς. καὶ μετὰ πυρῶν ἑψημένων ῥοφηθείς.

Περὶ Ἀμπέλου

Περὶ Ἀμπέλου μελαίνης.

Κεφ. ρπέ.

Ἄμπελος μέλαινα, οἱ δὲ βρυωνία μέλαινα, οἱ δὲ χειρώνυχον ἄμπελον, φύλλα ἔχει κισσῷ ὅμοια, μᾶλλον δὲ πρὸς τὰ τῆς σμίλακος· καὶ οἱ κλωνοὶ, μείζονα δὲ τούτων· ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων τῇ ἕλικι· καρπὸς βοτρυώδης, χλωρὸς καὶ ἀφχρὸς, πεπανθεὶς δὲ μέλας γίνεται· ῥίζα μέλαινα ἔξωθεν, ἔνδοθεν δὲ πυξοειδής. Καὶ ταύτης οἱ κλωνοὶ κατὰ τὸν πρῶτον ἐκβλάστησιν λαχανεύονται· εἰσὶ δὲ καὶ οὐρητικοὶ καὶ κατάμηνα ἄγουσοι, πικτικοὶ σπληνὸς, ὀπληπτικοῖς, καὶ στοματικοῖς, καὶ παραλυτικοῖς ἀφμόζουσιν· ἔχει δὲ ἡ ῥίζα δυνάμιν ὁμοίαν τῇ λευκῇ πρὸς τὰ αὐτὰ ἀφμόζουσαν, ἧττον μέντοι ἐνεργεῖ· ποιεῖ δὲ πρὸς τὸν τῶν ὑποζυγίων λόφους ἐπιδαυὴ ἑλκωθῶσι τὰ φύλλα σὺν οἴνῳ καταπλασσόμενα· καὶ πρὸς ῥέμματα ὁμοίως ὀπτίθενται.

Περὶ Πτέριδος. Κεφ. ρπς'.

Πτέρεις, οἱ δὲ, βλῆχνον, οἱ δὲ, πολύῤῥιζον καλοῦσι, φύλλα δὲν ἄκανθα, καὶ αὐανθῆ, καὶ ἄκαρπα ἐξ ἑνὸς μόχθου, πρὸς πῆχυν τὸ μέγεθος, ἐντελῆ μηνύματα καὶ ἀνηπλωμένα ὡς πλέρυξ, ὥστε δυσώδη· ῥίζαν δὲ ἔχει ὀπτιλαιον, μέλαιναν, ὥστε μήκη, ἐκφύσεις ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε

Vitis nigra.

Cap. CLXXXV.

Nigra vitis. quam aliqui nigram bryoniam vocant, folia fert hederæ, smilaceis proxima, sed maiora: caules etiam cognatos, capreolis suis arbores, quasi adminicula, comprehendit: fructus racematim cohærent, qui inter principia virent, & post maturitatem nigrescunt: radix foris nigra, intus buxeo colore. Viticulæ quæ primo germinum partu erumpunt, in olera recipiuntur: menses pellunt, vrinas cient, lienem absumunt, vertiginosis, comitialibus, neruorum resolutione tentatis, prosunt. Radix eadem, quæ vitis alba præstat, sed inefficacius. Folia cum vino exulceratis iumentorum ceruicibus commodissimè illinuntur: luxatis itidem imponuntur.

Filix. Cap. CLXXXVI.

Filici folia sine caule, sine fructu, sine flore, ex vno pediculo, cubitali lõgitudine exeunt multifida, & lateribus pẽnata, subgraui odore: radice per summa cespitũ nigra, oblonga, filices multas fundente, subastrin

ſubaſtringẽte guſtu: naſcitur in mõtibus, & ſaxoſis. Radix latas tineas excutit, ſumpta drachmis quatuor ex aqua mulſa: melius ſi cum ſcammoniæ aut veratri nigri totidem obolis detur: ſed qui ſumunt, allia præguſtare debent. Laborantes lienis incremento recreat. Radix & potu & illitu cum axungia vulneribus ſagitta arundinea factis, eſt auxilio: cuius rei probatio talis fertur: Peribit filix, quam per ambitũ ſata copioſior arũdo coronet: & contrà, euaneſcẽs abibit arundo, quam obſepiens multa filix in orbem cinxerit.

Filix fœmina.

Cap. CLXXXVII.

Filix fœmina foliis eſt filicis, ſurculoſis, altioribusq;, & quæ non ſingulari, vt illa, pediculo fulciantur: radicibus lõgis, pluribus, obliquis, quę ex nigro in luteũ flaueſcunt: aliquæ etiam num rubræ inueniuntur. Pellunt lata interaneorum animalia, cum melle, eclegmate ſumpto: potæ cũ vino, drachmis tribus, teretes tineas eiiciunt: datæ fœminis, ſterilitatem faciunt, & prægnantibus abortum, ſi ſupergrediantur. Farina humidis vlceribus & cica-

ὑποσυφούσας τῇ γεύσει· φύεται ἐν ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις. Ταύτης ἡ ῥίζα ἕλμινθα πλατεῖαν ἐκπιάνει ⊀ δ'. ἕλκη μετὰ μελικράτου λαμβανομένη· βέλπον δ' εἰ μετὰ σκαμμωνίας ἢ ἕλλεβόρου μέλανος ὀβολῶν τεσσάρων δύο τις. δεῖ δὲ προεσθίοντας φαγεῖν τὸν λαμβάνοντας· πιεῖν δὲ ἀπὸ πεσὲς ἀποκατέστασιν πλυνῶσι. καὶ μετὰ ἀξουγγίου δὲ ἡ ῥίζα ποθεῖσα καὶ καταπλασθεῖσα, πιεῖ πρὸς τὸν ὑπὸ καλάμου πληγέντας· ἡ δὲ δοκιμὴ τοιαύτη. ἔνθα ὀξὺ πολὺ κάλαμος ἢ πολὺ βλάχνον, σεφάνωσον. ἀφανίζεται τὸ βλάχνον.

Περὶ Θηλυπτεριδος.

Κεφ. ρπζ'.

Θηλυπτεριδες, οἱ δὲ νυμφαίαν πτέριν ὀνομάζουσι, τὰ μὲν φύλλα πτέριδι ὅμοια, οὐ μονόμορφα δ' ὡς τὰ ἐκείνης, ἀλλὰ πολλὰς ἔχοντα ἀπιφύσεις καὶ ὑψηλοτέρας· ῥίζαι δ' ὑπόξανθοι ἐν τῷ μέλανι· τινὲς δὲ ἐρυθραί. Καὶ αὗται δὲ ζῶν μέλαν ἐν ἐλλεικτῷ λαμβανόμεναι, πλατεῖαν ἕλμινθα ἐκβάλλουσι. σὺν οἴνῳ δὲ πινόμεναι, ⊀ γ' πλῆθος τροχίσκου ἐκπιάσασιν ἕλμινθα· γυναιξὶ δὲ δοθεῖσαι, ἀσυλληψίαν ποιοῦσι, κἂν ἔγκυος δὲ διαβῇ ἐκπιτρώσκει. ξηραὶ δὲ ὑπὸ τῶν δυσαλθῶν καὶ καθύγρων ἕλκεων ἐπιπλάσσονται· λόφοις τὲ ὑποζυγίων ἰῶνται. τὰ δὲ φύλλα αὐτῆς ἀφέψαντα λαχανεύεται· ἐφ' ἃ βιερρωσκόμενα, καὶ κοιλίαν μαλάσσουσιν.

Περὶ Πολυποδίου.

Κεφ. ρπή.

Πολυπόδιον φύεται ἐν πέτραις βρύα ἐχούσαις καὶ ἐν τοῖς ἀγελείοις φρέασιν τοῖς ἐπὶ τῶν δρυῶν, ἀπιδωμῆς ἔχουσα τὸ ὕψος, ὅμοιον τῇ πτέριδι, ὑποδασυ, τετμημένον, οὐ μὴν οὕτω λεπτομερῶς· ῥίζα δ' ὕπεστι δασεῖα, πλεκταίνας ὡσπερεί πολύπους ἔχουσα, πάχος μικρὸν δακτύλου, ξυθοειδὲς δὲ ἔνδοθεν, χλωρὰ, σφυδνὴ, τῇ γεύσει ὑπογλυκεῖα. Δύναμιν ἔχουσα καθαρτικήν· δίδοται δὲ συγκαθεψομένη ὄρνιθι, ἢ ἰχθύσι, ἢ σεύτλῳ, ἢ μαλάχῃ πρὸς κάθαρσιν. ξηρὰ δὲ ἐπιπασσομένη ἐν μελικράτῳ, ἄγει φλέγμα καὶ χολήν. ποιεῖ καὶ πρὸς σφύματα ἡ ῥίζα λεία καταπλασσομένη, καὶ πρὸς ῥαγάδας ταῖς ἐν μεσοδακτύλοις.

Περὶ Δρυοπτεριδος. Κεφ. ρπθ'.

Δρυοπτερὶς φύεται κατὰ τὰ βρυώδη μέρη τῶν παλαιῶν δρυῶν, ὁμοία πτέριδι ἐλάττων ἢ πολλῷ τῇ μίσει· ῥίζας ἔχει κατ' ἐπιπλοκὴν δασείας, σφυδνὰς κατὰ τὴν γεῦσιν, ἐν τῷ γλυκεῖ ῥέπουσα· Αὕτη ἐπιπλαθεῖσα λεία σὺν ταῖς ῥίζαις, πλοῖ· δεῖ δὲ ἀποψᾶν τοῦ

cicatrici repugnãtibus inſpargitur: iumentorũ ceruibus medetur. Folia recentia, in oleribus cocta manduntur, vt ventrem emolliant.

Filicula, ſiue polypodiũ.

Cap. CLXXXVIII.

Filicula naſcitur in muſcoſis petris, & vetuſtis arborũ caudicibus, præſertim quercuum, palmi altitudine, filici ſimilis, ſubhirſuta, non tenui perinde diuiſura: radix piloſa, in qua continentur cirri, ceu polyporum, craſſitudine digiti minimi, coloris intus herbacei, auſtera aliquantum, & guſtu ſubdulcis. purgandi vim habet: coquitur cum gallina, aut piſcibus, aut beta, aut malua, ad aluum ſoluendam. Aridæ farina aquæ mulſæ inſparſa, detrahit bilem & pituitam: trita luxatis efficaciter illinitur, & aduerſus rimas quæ inter digitos fiunt.

Dryopteris. Ca. CLXXXIX.

Dryopteris naſcitur in veterum roborum muſco, filici ſimilis, multo minore foliorum inciſura: radicibus inuicẽ implexis, hirſutis, guſtu acerbis, in dulcedinem vergentibus. Pſilothrum eſt cum radicibus trita: illinitur enim primum

mum vſque dum ſudorem euocet, mox ſudor abluitur,& recens imponitur.

Cnicus. Cap. CXC.

Cnicus foliis conſtat oblongis, per ambitũ diuiſis,aſperis, ſpinoſis:caule ſeſquipedali: capitulo magnitudine grãdis oliuæ:flore croci:ſemine candido,alioqui rufo, lõgo,anguloſo.Huius flore in obſoniis vtũtur.Seminis tuſi & expreſsi ſuccus,cũ aqua mulſa,vel iure gallinacei aluũ purgat,ſed ſtomacho aduerſatur.Ex eo autẽ fiũt offulę,quas placentulas vocãt, adiectis ſucco amygdalis, nitro, aniſo, & melle decocto, quæ aluũ emolliunt.Hæ in partes quatuor finduntur, quæ nucis iuglandis magnitudinẽ impleant: è quibus ante cœnam duas vel tres ſumpſiſſe ſatis eſt. Ratio temperãdi hæc eſt: Cnici candidi ſextarius, amygdalorum toſtorum & delibratorum cyathi tres, aniſi ſextarius vnus,aphronitri drachma vna, cum carnibus triginta caricarum. Seminis ſuccus lac cogit, & magis ipſum reſoluẽdæ alui facultate donat.

Mercurialis. Cap. CXCI.

Lynozoſtis,aliqui partheniõ, alij hermũbotanion appellãt: foliis

τερῶτον μετὰ τὸ ἐκμάσσειν τὸν χρῶτα καὶ νεαρὸν ἐπιπλάσσειν.

Περὶ κνίκου.

Κεφ. ξϛ'.

Κνίκος φύλλα ἔχει σπιμύκη, ἐντετμημένα, τραχέα, ἀκανθώδη· καυλοὺς δὲ πηχυαίους ἐφ' ὧν κεφαλὴ κατὰ μέγεθος βαλανίας· ἄνθος κρόκῳ ὅμοιον· σπέρμα λευκὸν καὶ πυῤῥὸν, σπιμμακες, γεγωνιωμένον. Τούτῳ τῷ ἀνθεῖ χρῶνται εἰς τὰ τερατοψήματα. τὸ σπέρμα κοπτόμενον καὶ χυλιζόμενον ζωὶ ὑδρωπικῷ μέλιτι ἢ ζωμῷ ὄρνιθος, κοιλίαν καθαίρει, κακοστόμαχον δὲ ὄν. γίνεται δὲ καὶ κοπιδεια κοιλίας μαλακτικὰ, τοῦ ὁπτοῦ αὐτοῦ μυχῶτος ἀμυγδάλῳ καὶ νίτρῳ, καὶ ἀνίσῳ, καὶ μέλιτι ἑφθῷ. δεῖ δὲ τερὶ δείπνου λαμβάνειν εἰς δ'. δραχμὰς, ὡς βασιλικοῦ καρύου μέγεθος β'. ἢ γ'. σκευάζειν δὲ τὸν τρόπον τοῦτον δεῖ. κνίκου λευκοῦ ξέσμης ά.* θαλασσίου πεφρυγμένων καὶ λελεπυσμένων καὶ θρυμμένων τερὶς ἀνίσου ξέσμης ἕνα, ἀφρογίτρου < ά. ἰχθάδων τῆς σαρκὸς ἀριθμῷ λ'. πίνεται δὲ καὶ γάλα ὀχλὸς τοῦ σπέρματος, καὶ λυπικώτερον ποιεῖ.

Περὶ λινοζώστεως.

Κεφ. ρϛά.

Λινόζωστις, οἱ δὲ παρθένιον, οἱ δὲ ἑρμοῦ βοτάνιον καλοῦσι. ἔχει

ἔχει τὰ φύλλα ὅμοια ἀκύμῳ τερὶς τὰ τῆς ἐλξίνης, ἐλάττονα δὲ· κλωνία διχόνατα, μαχάλας πολλὰς, πυκνὰς ἔχοντα· τὸν δὲ καρπὸν, ἢ μᾶλλον θήλεια βοτρυοειδῆ καὶ πλατύ· ὁ δὲ ἄῤῥιξ, τερὶς τοῖς τετάλοις μικρὸν, τρογγύλον ὥσπερ ἐρυθρὰ κατὰ δύο προσεικὸς μα· ὅλος δὲ ὁ θαμνίσκος σταδιαῖος ἢ καὶ μείζων. Κινοῦσι δὲ ἀμφότεραι κοιλίαν λαχανευόμεναι καὶ ἐδηδόμεναι· καθεψόμεναι δὲ ἐν ὕδατι καὶ σινομένου τοῦ ὕδατος, ἄχρι τοῦ χυλοῦ καὶ ὑδατώδη. δοκεῖ δὲ τὰ μὲν τῆς θηλείας φύλλα λεῖα σινόμενα καὶ τερισθέμενα μετὰ τοῦ κάδαρσον τοῖς αἰδοίοις, σύλληψιν θήλεως ποιεῖσθαι, τὰ δὲ τοῦ ἄῤῥενος ὁμοίως ἐπιτηδευθέντα ἀῤῥενογόνα γίνεσθαι.

Περὶ κωνοκράμβης.

Κεφ. ρϛ'.

Κωνία ἢ κωνοκράμβη, οἱ δὲ, λινόζωστις ἀγρία ἄῤῥιξ, καυλίον ἀνίσου διπήχεος, τερυφερὲς, ὑπέλευκον· φύλλα ἐμφερῆ λινοζώστιδι ἢ κιχορίῳ, ὑπόλευκα, ἐκ διασπάτων· τὸν δὲ καρπὸν τερὶς τοῖς πετάλοις τερσπεφυκὸς μικρὸν, τρογγύλον. Δυνάμιν δὲ ἔχει ὅ, τε καυλοὶς καὶ τὰ φύλλα πινόμενα, κοιλίας κινητικήν. λαχανευόμενα. καθεψομένων δὲ, τὸ ὕδωρ ἄγει χυλὸν καὶ ὑδατώδη.

Περὶ ἡλιο-

foliis conſtat ocymi, helxinæ cognatis,ſed minoribus:ramulis duplici geniculorum nodo cinctis,alarũ cauis multis: fructu fœminæ, copioſo, quandam racemorum ſpeciem præbente: mari, è foliorum ſinu dependente, paruo, rotundo, ceu binis teſticulis vnà cohærentibus: frutice dodrãtali aut maiore. Vtraque in oleribus manditur, ad aluum ciendam: cocta in aqua, epoto iure,bilem aquámque detrahit. Conſtat vt mares gignantur, hunc facere: vt fœminæ, illam, ſi à purgatione bibantur, & trita folia genitalibus admoueantur.

Cynocrambe. Cap. CXCII.

CYNIA aut cynocrambe,cauliculum binũm dodrantum altitudine emittit, mollem, ſubalbidum: folia mercuriali aut hederæ ſimilia,certis interſtitiis ſubalbida: ſemen foliis adhæret, paruum,rotundum. Folia cum caulibus pota,aluum cient: oleribus commendantur. Ius decocti & pituitam & bilem aquámq; detrahit.

Heliotropium magnum. Cap. CXCIII.

Heliotropio magno flos est effigie scorpionis caudæ, vnde scorpiuro ei nomen: & quoniam folia cum sole circumagat, heliotropion dicitur. Folia ocymi habet, hirsutiora, candidiora, & maiora: ramuli à radice terni, quaterni, aut sæpe quini exiliunt, multis alis concaui: flos in cacumine candidus, aut subfuluus incuruatur vt scorpionis cauda: radix tenuis est, & inutilis: nascitur in asperis. Decoctum herbæ ex aqua, fasciculo manus plenæ, potu pituitam bilémque per aluum extrahit: contra scorpionum ictus ex vino potum, & illitū prodest: adalligatur ad conceptus arcendos. Aiunt per horam vnam ante accessiones, seminis grana quatuor cū vino quartanas finire: tria verò, tertianas. Illitum semen formicantes verrucas pensiléſque, & thymos, & epinyctidas exiccat. Folia infantium destillationibus, quas syriaseis vocant, podagris, luxatisque vtilissimè illinuntur: menses cient: partus trita & imposita pellunt.

Heliotro-

Περὶ Ηλιοτροπίου τοῦ μεγάλου.

Κεφ. ρϛγ'.

Ηλιοτρόπιον τὸ μέγα, ὃ ἔνιοι ἐχάλεσαν σκορπίουρον ἀπὸ τοῦ ὁμοίως τὸ ἄνθος γίνεσθαι τοῖς σκορπίου οὐρᾶσιν, ἡλιοτρόπιον δὲ ἀπὸ τοῦ συμπεριστρέφεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. ἔχει δὲ τὰ φύλλα ὠκίμῳ παραπλήσια, μαλακώτερα δὲ καὶ μελανώτερα, καὶ μείζονα· κλωνία ἀπὸ τῆς ῥίζης ὅσον γ'. ἢ δ'. ἢ ε'. καὶ ἐκ τούτων μασχάλας πλείους· ἐπ' ἄκρων δὲ ἄνθος λευκόν, ὑποπύρρον, σπειρηδές, καθάπερ σκορπίου οὐρά· ῥίζα δὲ λεπτή, καὶ ἄχρηστος· φύεται ἐν τραχέσι τόποις. Τούτου ὅσον δέσμη ἀφεψηθεῖσα μετ' ὕδατος καὶ πεθεῖσα, ἄγει φλέγμα καὶ χολὴν κατ' κοιλίας· ἀρμόζει δὲ καὶ σκορπιοπλήκτοις μετὰ οἴνου πινομένη καὶ καταπλασσομένη· πρὸς ἀτόκιον δὲ πελάπεται. φασὶ δὲ πρὸ μιᾶς ὥρας τῆς ἐπισημασίας, τοῦ καρποῦ δ'. κόκκους μετ' οἴνου πιόντας, τεταρταίους καταπαύειν· τεταίους δὲ τρεῖς. καταπλασσόμενος δὲ ὁ καρπὸς, μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδόνας καὶ δύμους καὶ ἐπινυκτίδας ξηραίνει. τὰ δὲ φύλλα ποδάγρας καὶ σπέρμασι καὶ σιελῶσι παιδίοις ἐπιπλάπτεται ὠφελίμως· κινεῖ δὲ καὶ ἔμμηνα. καὶ ἔμβρυα ἄγει λεῖα πρόσπεσόντα.

Περὶ

Περὶ Ηλιοτροπίου τοῦ μικροῦ.

Κεφ. ρϛδ'.

Ηλιοτρόπιον τὸ μικρὸν φύεται ἐν τελμάτωδεσι τόποις καὶ παρὰ λίμναις, ἔχον φύλλα παραπλήσια τῷ προειρημένῳ, στρογγυλώτερα δέ· καρπὸν στρογγύλον ἀποκρεμάμενον ὡς ἀκροχορδόνας. Δυώδεται δὲ ἡ πόα μετὰ τοῦ καρποῦ πινομένη σὺν νίτρῳ καὶ ὑσσώπῳ καὶ καρδάμῳ καὶ ὕδατι, ἕλμινθα πλατεῖαν καὶ στρογγύλην ἐκπιάσειν· αἴρει δ' καὶ ἀκροχορδόνας ξυὺ ἁλὶ καταπλασσομένη.

Περὶ Σκορπιοειδοῦς. Κεφ. ρϛε'.

Σκορπιοειδὲς βοτάνιον φύλλα ἔχον ὀλίγα καὶ σπέρματα, οὐραῖς σκορπίου ἐμφερῆ. βοηθεῖ δὲ καταπλασσόμενα σκορπιοπλήκτοις ἄκρως.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ.

ΠΕΔΑΚΙΟΥ

Heliotropium paruum. Cap. CXCIIII.

Heliotropion paruum, nascitur in palustribus, iuxta lacus, foliis antedicto proximis, rotundioribus: semine, acrochordonum verrucarum modo, pensili, rotundo. Herba cum suo semine pota, adiecto nitro, hyssopo, nasturtio, & aqua, latas tineas teretésq; excutit. Pensiles verrucas, quæ acrochordones vocātur, cum sale illita tollit.

Scorpioides. Cap. CXCV.

Scorpioides herbula est, foliis paucis, semine caudæ scorpionis effigie. Illita scorpionum ictibus præsentaneo est auxilio.

QVARTI LIBRI FINIS.

PEDANII

PEDANII DIOSCORIDIS Anazarbei de medicinali materia Liber quintus.

Io. Ruellio Sueßionēſi interprete.

ΠΕΔΑΝΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΣ ΠΕΡΙ ΥΛΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

SVPERIORibus quatuor libris, amiciſsime Aree, tradidimus de aromatibus, oleis, vnguentis, & earundem lachrymis ac fructibus: item animalibus, melle, lacte, adipe, cerealibus, oleribus, necnō de omni radicum, herbarum, ſuccorum, ſeminumque ratione. In hoc autem totius operis quinto diſſeremus de vinis & metallicis, à vite noſtram commentationem auſpicati.

Vitis vinifera. Cap. I.

Folia vitium & triti capreoli, capitis dolores illitu mitigāt, & inflammationem ſtomachi ardorémque, cum polenta: folia etiam per ſe, vt quæ refrigerent & adſtringant, imponi ſolent. Potus eorū ſuccus dyſentericis, ſanguinē excreantibus, ſtomachicis, & grauidarum malaciæ medetur. Eadem efficiunt madefacti in aqua capreoli & poti. Lachryma vitium, quę veluti gummi in caudicibus concreſcit, ex vino pota calculos pellit: illita lichenas & pſoras leprāſque nitro prius perfrictas ſanat: eadem cū oleo ſæpius pilis illitis, pſilothri effectum habet: maximéque ſanies, quam accenſa ſarmenta vitium viridia exudarunt: qua & perunctæ verrucarum informicationes extrahuntur. Cinis ſarmentorum & vinaceorum, detractis in ſede condylomatis, & thymiis, illitus ex aceto medetur: prodeſt luxatis & viperarum morſibus: contra lienis inflammationem illinitur, cum roſaceo & ruta & aceto.

Ἀπόδοντες ἐν τοῖς πρὸ τούτων βιβλίοις φίλτατε Ἀρίστη περὶ τῶν ἐξ ἀρωμάτων καὶ ἐλαίων καὶ μύρων καὶ δένδρων, καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν καρπῶν τε καὶ δακρύων· ἔτι τε ζώων καὶ μήλεος καὶ γάλακτος καὶ στεάτων καὶ τῶν καλουμένων σπερμάτων καὶ λαχάνων· καὶ τὸν σύμπαντα περὶ ῥιζῶν καὶ βοτανῶν καὶ χυλοποιῶν, καὶ σπερμάτων λόγον· ἐν τούτῳ τελευταίῳ ὑπάρχοντι τῆς ὅλης πραγματείας· διαλεξόμεθα περὶ οἴνων καὶ ἐλαίας· διαλεξόμεθα περὶ οἴνων καὶ τῶν κατὰ μέρος ἰατρικῶν ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς περὶ ἀμπέλου παραδόσεως.

Περὶ Ἀμπέλου οἰνοφόρου. Κεφ. α΄.

Ἀμπέλου οἰνοφόρου τὰ φύλλα καὶ αἱ ψίκες λεῖαι καταπλασσόμεναι κεφαλαλγίας παύουσι, φλεγμονὴν τοῦ στόματος καὶ καῦσον σὺν ἀφίτῳ· καθ' ἑαυτὰ ἐπιτιθέμενα τὰ φύλλα καὶ ψυκτικὰ καὶ συπτικά ἐστιν· ὁ ἐξ αὐτῶν δὲ χυλὸς ποθεὶς ὠφελεῖ δυσεντερικοὺς καὶ αἱμοπτοϊκοὺς καὶ στομαχικοὺς καὶ κιρσώσας· ἀποβεβρέχεται δὲ καὶ αἱ ἕλικες ἐν ὕδατι καὶ ποθεῖσαι, τὰ αὐτὰ ποιοῦσι· τὸ δὲ δάκρυον αὐτῆς ὅμοιον ὂν κόμμει, ὠφελεῖ πυόμενον σὺν οἴνῳ· ἰᾶται δὲ καὶ λειχῆνας καὶ ψώρας καὶ λέπρας καταχριόμενον, δεῖ δὲ προεκπυροῦν τὸν τόπον· σὺν ἐλαίῳ δὲ ἐγχριόμενον συνεχῶς, ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ κισσοῦ κλήματος ἀφιδρύμενος ἰχώρ· ὃς καὶ μυρμηκίας ἐπιχριόμενος ἐκβάλλει. ἡ δὲ ἐπὶ τῶν κλημάτων καὶ στεμφύλων τέφρα, τὰ ὠφελεῖ δακτύλιον ἀφαιρεθέντα κονδυλώματα καὶ θύμια, σὺν ὄξει καταπλασθεῖσα θεραπεύει, καὶ σφέμματα, καὶ ἐχινώδη τοῖς ὠφελεῖ, καὶ ἀπλῶς φλεγμονὰς σὺν ῥοδίνῳ καὶ πηγάνῳ καὶ ὄξει καταπλασσομένη.

Περὶ Ἀμπέλου ἀγρίας. Κεφ. β΄.

Ἀμπελος ἀγρία διπλῆ, ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οὐ περιφέρει τὸν σταφυλῆν, ἄχρι δ' αὐξήσεως ἄγει τὸν λεπτομέρη οἰναίθιον. ἡ δέ τις τελεσφορεῖ μικρόῤῥαξ οὖσα, καὶ μέλαινα, καὶ συπτική. Δώσαμεν δὲ ἔχειν ταύτης τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες καὶ οἱ κισσοὶ, ὁμοίως τῇ ἡμέρῳ.

Περὶ Σταφυλῆς. Κεφ. γ΄.

Σταφυλὴ, ἡ μὲν πεφοσφατος πᾶσα ἐκταράσσει κοιλίαν· καὶ ἐμ-

Labruſca. Cap. II.

Labruſca duorum generum eſt: alterius vua non matureſcit, ſed flore tenus œnanthen nominatam perducit. Altera ad frugem peruenit, paruis acinis, nigra, & adſtringens. Folia, caules, & clauiculæ quibus repunt, vim habent cultæ viti ſimilem.

Vua. Cap. III.

Vuæ recentes aluū turbant,

& ſtomachum inflant: innocentiores, quæ decerptæ diu pependere, (ideo quòd in eis copia humoris exiccatur) vtilesq; fiũt ſtomacho, ægrisque, atque cibi auiditatem excitãt. In vinaceis & ollis ſeruatæ, ori & ſtomacho gratæ ſunt: aluum ſiſtunt (ſed veſicam & caput tentant) & ſanguinem excreantibus conueniunt. Similesque, quæ in muſto fuere. Sapa aut paſſo conditæ, ſtomachum magis infeſtant. At quæ ſolem prius paſſæ in aqua cœleſti conduntur, minus vinoſæ ſunt, ſiticuloſis, ardentibus & longis febribus ſalubres. Reconditi vinacei inflammatis mammis, rigentibus ac præduris, cum ſale illinuntur: decoctura eorum dyſentericos, cœliacos, & fœminas fluxione vuluæ laborantes iuuat infuſa: ad deſeſſiones, ac fotus aſſumitur. Nuclei acinorũ adſtringendi vim obtinẽt, ſtomacho vtiles ſunt: inſpargitur farina toſtorũ, polentæ modo, dyſentericis, & cœliacis, & ſolutis ſtomacho.

Vua paſſa alba. Cap. IIII.

Vua paſſa alba adſtringẽtior eſt: καὶ ἐμπνευματοῖ τὸ μαχον· ἡ δὲ ἐπὶ χρόνον τινὰ κρεμασθεῖσα, ὀλίγον μετέχει τούτων (διὰ τὸ πολὺ τῆς ἰκμάδος ἀνεξηρανθαι) εὐστόμαχός τε ὄζει καὶ ὀρέξεως αὐξητικὴ, καὶ ὀπτὴ δυσεντερικοὶς πρὸς τοὺς ἀδενογοῦντας. αἱ δὲ ἐκ τῶν σεμφύλων καὶ ἐκ τῶν βυκῶν, εὔστομοί, εὐστόμαχοι· κοιλίας ἐφεκτικαὶ (καὶ στέως δὲ καὶ κεφαλῆς ἅπτονται) ἀρμόζουσι δὲ καὶ αἱμοπτοϊκοῖς. ὅμοιαι δὲ εἰσι καὶ αἱ εἰς τὸ γλεῦκος ἐμβαλλόμεναι. αἱ δὲ ἐκ τῶν ἐψημάτων καὶ γλυκέσι κακοστόμαχώτεραι. ζωτίθενται δὲ καὶ μετ' ὄμβρίου ὕδατος πρὸς τὰ φλεγμονώδη, γίνονται δὲ αἱ τοιαῦται ἐν ὀλίγον οἰνώδεις, διψώδεσι δὲ καὶ ἧκιστα καυσώδεσι καὶ χρονίοις πυρετοῖς χρήσιμοι. τὸ δὲ σέμφυλον αὐτῶν ἀποτεθὲν, καταπλάττεται μετ' ἀλῶν πρὸς φλεγμονὰς καὶ σκληρίας καὶ ἀπάρτησιν μαζῶν· τὸ δὲ ἀφέψημα τῶν σεμφύλων, δυσεντερικοῖς καὶ κοιλιακοῖς καὶ ῥοϊκοῖς ὠφελεῖ ἐνέμφυον· καὶ εἰς ἕλκη δίσματα λαμβάνεται καὶ πρόσκλυσματα λαμβάνεται. Τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν γίγαρτα συπικὰ, εὐστόμαχα· φρυγθέντα δὲ καὶ αὖτὶ ἀλφίτου ἐπιπλασσόμενα λεῖα, ἁρμόζει δυσεντερικοῖς, καὶ κοιλιακοῖς καὶ τοῖς τὸν στόμαχον ἀνάλελυμένοις.

Περὶ Σταφίδος. Κεφ. ε'.

Τῆς δὲ σταφίδος συπικωτέρα ἐστὶν ἀλευκή· ὠφελεῖ δὲ καὶ ἡ συὰξ αὐτῶν ἐδεσμένη ἀρτηρίας καὶ βῆχας καὶ νεφρὰς καὶ κύστιν καὶ δυσεντερείαν σὺν τοῖς γιγάρτοις ἐδεσμένη καθ' ἑαυτήν· μιγεῖσα δὲ ἀλεύρῳ κεγχρίνῳ καὶ κριθίνῳ καὶ ὠῷ, καὶ τηγανισθεῖσα μετὰ μέλιτος καὶ λαμβανομένη, εἰς τε ἀποφλεγματισμοὺς καθ' ἑαυτήν· καὶ σὺν πεπέρει μασσωμένη εὐδιαχεῖ. δι' ὑδρομέλιτος τὰ φλεγμονὰς παύει, καταπλασθεῖσα μετὰ ἀλεύρου κυαμίνου, καὶ κυμίνου. ἐπινυκτίδα δὲ καὶ ἀνθράκας καὶ κηλίδα καὶ ταῖς ὠδὶ ἄρθρα σπασθόνας καὶ γαγγραίνας, χωρὶς γιγάρτων ἰᾶται λεία σὺν πηγάνῳ ἐπιτεθεμένη· πρὸς τὸ πόνον δάκνα ἀμύζει μετὰ τοῦ ὀποπάνακος καταπλασσομένη· καὶ ὄνυχας ἐξ ἅπαλου ἀφίσησι σκληυθέντας ἐπιπλασθεῖσα.

Περὶ οἰναύθης. Κεφ. ϛ'.

Οἰναύθη καλεῖται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὁπότε αὐθεῖ. ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ εἰς ἀκόνιτον ἀγγεῖον ὀστράκινον, συλλέγοντας καὶ ξηραίνοντας ἐπὶ ὀθονίου, ἐν σκιᾷ· καλλίστη δὲ γίνεται ἐν συρίᾳ καὶ κιλικίᾳ καὶ φοινίκῃ. δύναμις δὲ αὐτῆς συπικὴ. ὅθεν πινομένη ἐυστόμαχος καὶ οὐρητικὴ· στομαχικὴ δὲ καὶ κοιλίαν ἐφιστῶσα καὶ αἵματος πτύσεις ἀκοπῶδη καὶ ὀξύγονα στόμαχον ποιεῖ· ἔστι δὲ καὶ κεφαλαγίαις ἔμ-

eſt: prodeſt eſitata caro earum tuſsi, faucibus, renibus ac veſicæ. Eſtur in dyſenteria per ſe cum nucleis: & decocta in patinis cum melle, admiſta milij ac hordei farina & ouo, valet ad purgandum caput: eiuſdemq; gratia cum pipere commanducatur. Teſtium inflammationes ſedat, illita cum lomento fabarum, aut cumini farina. Fauos, epinyctidas, carbunculos, enatas in articulis putredines, & gangrænas, ſine nucleis trita, & cum ruta impoſita ſanat: podagræ conuenienter cũ panacis ſucco illinuntur: mobiles vngues illita celerius extrahit.

Oenanthe. Cap. V.

Oenanthe vocatur vitis ſylueſtris fructus, cum floret. Recondi debet fictili non picato, collectáque ſubſtrato linteo, in vmbra ſiccatur. Laudatiſsima in Syria & Cilicia & Phœnice. Vis ei adſtrictoria: quare pota ſtomacho ac ciundæ vrinæ vtilis: aluum ſiſtit, ac ſanguinis excreationes: contra faſtidia, & acorem ſtomachi, ſicca & illita efficax eſt: capitis doloribus

tam viridis, quàm ſicca: ex aceto & roſaceo perfunditur: ſanguolenta vulnera cataplaſmate, & incipientes ægilopas, oris vlcera, & genitalium nomas, trita cum melle, croco, myrrha, & roſaceo, ab inflammatione vindicat: peſsis miſcetur, ad ſiſtendum ſanguinem: contra oculorum delachrymationem, & ſtomachi ardores, cum pollinæ polentæ & vino illinitur. Cinis crematæ in teſta, candentibus prunis, facit ad oculorum medicamẽta: reduuias & pterygia, abſcedentes gingiuas, cruentáſque, cum melle ſanat.

Omphacium. Cap. VI.

Omphacion, ſuccus eſt acerbæ vuæ, nondũ matureſcentis, è Thaſia vite aut Aminæa. Oportet autẽ ante Canis ortum, expreſſam melligině in rubro ære, linteo cooperto, inſolare, vſq; dum cogatur, ſemperque quod ceruici vaſis cõcretũ hęſit, reliquo humori permiſcere: noctúq; à ſubdialibus locis in lectũ referre: quãdoquidẽ nocturni rores ipſum cõcreſcere non ſinunt. Eligendũ eſt flauũ, friabile, vehemẽter adſtringẽs, & linguam mordens. Sunt qui coquendo mellignem cogant. Prodeſt

ἔμβρεγμα, σὺν ὄξει καὶ ῥοδίνῳ χλωρά τε καὶ ξηρά· κατάπλασμά τε ἐναίμων ἀφλέγματον, καὶ ἀρχομένων αἰγιλώπων, καὶ τῶν ἐν στόματι οὐλῶν, καὶ νομῶν τ' ἐν αἰδοίοις, σὺν μέλιτι· καὶ κρόκῳ καὶ ῥοδίνῳ καὶ σμύρνῃ λεανθέντα· εἴς τε πεπτικὰς μίγνυται πρὸς ἐπίσχεσιν αἵματος καὶ ῥεύματα ὀφθαλμῶν ἢ κατασύμφωνον στόμαχον καταπλάσσεται σὺν πανάλῃ ἀλφίτου ἢ οἴνου. καυθεῖσα δὲ ἐπ' ὀστράκου διαπύοις αὔξει, τιλεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά· παρωνυχίας τε καὶ πτερύγια καὶ οὐλα ἀφεστῶτα καὶ αἱματώμματα σὺν μέλιτι θεραπεύει.

Περὶ Ομφακίου.

Κεφ. ε'.

Ομφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ὄμφακος θασίας ταφυλῆς μήπω πορκαζούσης, ἢ ἀμπελίδος. δεῖ δὲ πρὸ κυνὸς ἐπιτιλοῦντα τὸν χυλὸν ἡλιάζειν ἐν χαλκώματι ρυθρῷ ἐσκεπασμένῳ ὀθονίῳ μέχρις οὗ συσταφῇ ὅλον ἀεὶ τὸ ἐπιπεπηγυῖαν μίσγοντα τῷ ὑγρῷ· νύκτωρ δὲ αἴρειν ἀπὸ τοῦ ὑπαυθείου· κωλύουσι γὰρ αἱ δρόσοι τὴν σύστασιν αὐτῶν. ἐκλέγου δὲ τὸ ξανθὸν, καὶ εὔθρυπτον, εὔφον ἱκανῶς καὶ δάκνον τὴν γλῶσσαν. ἔνιοι δὲ ἕψοντες τὸν χυλὸν συρρέφουσιν.

Αρμόζει

Prodeſt contra tõſillas, vuam, vlcera oris, humida gingiuarũ vitia, purulẽtas aureis, cũ melle aut paſſo: itẽ ad fiſtulas, vetera vlcera, nomásq;, ex aceto. Dyſentericis, & mulieribꝰ fluxione vuluæ laborãtibus clyſtere infunditur: oculorum claritati, & ſcabritiæ, & eroſionibꝰ angulorũ cõuenit. Bibitur ad recentẽ ſanguinis excreationẽ, etiã ſi rupta parte aliqua cõtingat, ſed pauco, et aquatiore eſt vtendũ: valde ſiquidẽ exurit.

Vini natura.

Cap. VII.

VINO vetere nerui lædũtur, & reliqui ſenſus, quod tamen guſtu ſuauius eſt: quare cauendum ijs qui inteſtinæ alicuius partis imbecillitatẽ ſentiunt. Attamen in ſecunda valetudine paucum, aqua dilutũ, innoxiè ſumitur. Nouũ inflat, ægrè coquitur, inſomnia parit grauia, & vrinam ciet. Ætate medium, vtraque vitia fugit: quare ad victus ſanorũ ægrorúmque vſurpatur.

Vinũ album. Cap. VIII.

Albũ, tenue, ſtomacho vtile eſt, ac facile in membra diſtribuitur. Nigrum verò, craſſum eſt, & concoctu difficile: carnem alit, & ebrietatem creat.

Giluum,

Αρμόζει δὲ πρὸς παιδία ἢ ταφυλιῶ· ἄφθας, οὖλα πλαδαρὰ, ὦτα πυορροοῦντα σὺν μέλιτι ἢ γλυκεῖ· πρὸς δὲ σύεγγας καὶ παλαιὰ ἕλκη καὶ νομὰς σὺν ὄξει. ἐγκλύζεται δὲ ἐπὶ δυσεντερικῶν καὶ ῥοϊκῶν· ἔστι δὲ καὶ ὀξυδερκὲς, στακτὴ δὲ ὀφθαλμῶν ἁρμόζει καὶ φλεγμονῇσι καυσῶν· πίνεται καὶ πρὸς αἵματος πτύσιν τὴν πρόσφατον καὶ κατὰ ῥῆξιν ἡμορρόων· ὑδαρεῖ δὲ δεῖ χρῆσθαι λίαν ἢ ὀλίγῳ· ὀπτικόν ἐστι ἱκανῶς.*

Περὶ ποιότητος τῶν οἴνων ἐν τῇ ἡλικίας. Κεφ. ζ'.

Οἶνοι οἱ μὲν παλαιοὶ νεύρων βλάβῃ πικροὶ καὶ τῶν λοιπῶν αἰσθητηρίων, πρὸς δὲ χεῦσιν ἡδίονες· ὅθεν ἐπὶ τῷ ἀδενές τι μέρος ἐχόντων ἔνδον, παραιτητέον. ἐπὶ μὲν τοι τῷ ἐν ὑγείᾳ χρήσεως ὀλίγος τε ἢ ὑδαρὴς λαμβάνεται ἀζλαβῶς. ὁ δὲ νέος ἐμπνευματικὸς, δύσπεπτος, δυσόνειρος, οὐρητικός. ὁ δὲ μέσος τῇ ἡλικίᾳ, ἐκπέφευγε τὰ ἀμφότερα ἐλαττώματα· ὅθεν ἐκκριτέος ὄζειν ἔν τε ὑγείας ἢ ἀδενείας χρήσεσιν.

Εκ τῆς χρόας Κεφ. η'.

Επὶ δὲ μὲν λευκὸς λεπτός τε καὶ εὐανάδοτος ἢ εὐσύμαχος ὑπάρχει· ὁ δὲ μέλας παχὺς ἢ δύσπεπτος· μέθης ἢ σαρκῶν γλυκπικός. ὁ δὲ

Giluũ, vtpote quod mediũ est, medias inter vtrũque vires habet: in secũda tamen & siniſtra valetudine, cũ primis laudaſ albũ. Quin & vina ſapore diſtãt.

Vinum ſapore differens, & mixtione. Cap. IX.

Siquidem dulce craſsis partibus cõſtat, & difficilius à corpore expirat: ſtomachũ inflat: aluum & interanea, vt muſtũ, turbat: ſed minus inebriat, renibus & veſicæ aptiſsimũ. Auſterum, per vrinam celerius tranſit: ſed capita dolore tentat, & temulẽtiam gignit. Acerbũ, ad ciborum per mẽbra digeſtionem accõmodatiſsimũ: aluum, & cæteras fluxiones cohibet, minúsq; vrinã expellit. nouum neruos minus tentat. Vinum aqua marina factũ, ſtomacho aduerſatur: ſitim ſtimulat, neruos infeſtat, aluo aptum, à valetudine ſe recolligentibus inutile. Paſſũ, quod vuis ſole ſiccatis in area, aut in ſarmento torrefactis exprimitur, Creticũ cognomine, aut pramnion, aut protropon: & ſapa quæ fit muſto igni decocto, Græci ſirion aut hepſema appellãt: nigra quidẽ, & quæ dicũtur melãpſithia, craſſa ſunt, & corpora multũ alũt: candidũ, tenuis: & ὁ δὴ κιρρὸς μέσος ὢν, μέσην ἔχει, καὶ πρὸς ἑκάτερα τούτων δύναμιν· αἱρετώτερος μὴν τοι ἐν τε ὑγείᾳ καὶ ἀδενίᾳ ὁ λευκός. ἔτι καὶ πρὸς πόσιν ποιότητα διαφέρουσιν.

Ἐκ τῆς γεύσεως καὶ τῆς μεμιγμένων. Κεφ. θ'.

Ὁ μὲν δὴ γλυκὺς οἶνος, ἀδρομερής τε ὢν καὶ δυσδιάπνευστος· στόμαχον πνευματώδη κοιλίας τε καὶ ἐντέρων παρακτικὸς, ὥσπερ καὶ τὸ γλεῦκος· ἧπαρ δὲ μεθύσκει· κύστει δὲ καὶ νεφροῖς εὔδετος. ὁ δὲ αὐστηρὸς ἐρριπτικώτερος· κεφαλαλγίας τε καὶ μέθης πτωτικός, ὁ δὲ τρυφερὸς εὐθετώτατος πρὸς ἀνάδοσιν στατίων· κοιλίας τε σαλτικὸς, καὶ τῶν ἄλλων ῥευματισμῶν. ὁ δὲ ἀπαλὸς ἧπαρ ἄπεται τῇ τε εὐφάδοσει, καὶ ἧπαρ ὄζειν οὐρητικός. ὁ δὲ τεθαλασσωμένος, κακοστόμαχος, διψοποιὸς, νεύρων κακωτικὸς, εὐκοίλιος, ἀνεπτηδευος τοῖς ἐξ ἀδενείας. ὁ δ' ὅτι πρὸς θειλοπεδευθείσης φυλλῆς ἢ ὅτι τῶν κλημάτων ὀπωδείσης, καὶ τειρομένης γλυκὺς, γλυκὺς καλούμενος κρητικὸς ἢ πρέστροπος ἢ πρόμιος· καὶ ὁ καπνώμου τὸ γλεῦκος σειέως, ἢ ἕψημα καλούμενος· ὁ μὲν μέλας, καλούμενος δὲ μελαμφίτης παχύς ὅτι καὶ πολύτροφος· ὁ δὲ λευκὸς, λεπτότερος· ὁ δὲ μέσος, μέσην ἔχει καὶ πρὸς δύναμιν. εὐπεπτικὸς δὲ πᾶς ὅτι, σφυγμῶν ἀνακτητικός· ποιῶν πρὸς πάντα τὰ θανάσιμα ὅσα κατὰ ἕλκωσιν ἀναιρεῖ. πινόμενος σὺν ἐλαίῳ, καὶ ἐξεμούμενος· καὶ πρὸς μηκώνειον δὲ καὶ φαεικὸν, καὶ τοξικὸν, καὶ κώνειον. καὶ γάλα θρομβοῖ· καὶ πρὸς κύστιν καὶ νεφροὺς ἐλαφρούμενος καὶ εἰλκομένοις. εἰσὶ δὲ πνευματικοὶ καὶ κακοσόμαχοι. ἰδίως δὲ ὅτι τῶν πρὸ κοιλίαν ῥευματιζομένων ἁρμόζει· ὁ μελαμφίδιος. ὁ δὲ λευκὸς μαλακτικὸς κοιλίας τῶν ἄλλων μᾶλλον. ὁ δὲ πρὸ οὖφον ἔχων κακωτικὸς τῶν νεύρων, καρηβαρικὸς, καὶ πυρώδης, κύστει ἄδετος· πρὸς δὲ τὰ θανάσιμα τῶν ἄλλων εὐθετώτερος· οἱ δὲ πίσσαν ἢ ῥητίνην ἢ τερμινθίνην ἔχοντες θερμαντικοὶ, καὶ πεπτικοί· ἄδετοι δὲ τοῖς αἱμοπτοϊκοῖς· οἱ δὲ καλάμινοι ἀπαρέχοντοι, ἔχοντες δὲ ἕψημα μαμιγμένον, κεφαλῆς εἰσὶ πληρωτικοὶ, μέθης γλυκεῖς, δυσδιάπνευστοι, κακοσόμαχοι.

Περὶ Διαφορᾶς ὀνομάτων τόπων. Κεφ. ι.

Ὁ μὲν οὖν δοκῶν πρωτεύειν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἴνων Φάλερνος δὲ καλούμενος, παλαιούμενος ἄγαν εὐπεπτος, σφυγμῶν ἀνακλητικὸς, κοιλίας στρωτικὸς, καὶ εὐστόμαχος· κύστει ἄδετος, καὶ ἀμβλυωπεῖν, καὶ

& heluola iter hęc media, medias ſortiuntur vires. Omnia tamẽ adſtringunt, & pulſus reuocant: faciunt aduerſus venena, quæ exulcerando necãt, ex oleo pota, & vomitionib⁹ redditа, cõtra cicutas, meconium, pharicon, toxica & cõcretum in grumos lac: item contra renum ac veſicæ pruritus, roſiones, exulcerationésque. Inflant tamen, & ſtomacho aduerſantur. Priuatim, prodeſt melampſithium, ſi vẽter rheumatiſmũ ſentiat. Albũ, magis cæteris emollit aluum. Gipſo conditum neruis officit, caput aggrauat, & incendit, ac veſicæ aduerſatur: cõtra venena cæteris aptiꝰ. Picata, aut reſinata, excalfaciunt, concoquunt: ſanguinem excreantibus inimica. Quę verò aparachyta vocant, vt quæ admiſtam ſapam recipiunt, caput implent, temulentiam gignunt, ægrius in halitum expirant, ſtomachum malè habent.

Vinũ loco differẽs. Cap. X.

INTER Italica vina Falernum principem locũ obtinet, quod inueteratũ perquã facilè coquitur, pulſus exuſcitat, aluum adſtrĩgit, ſtomacho vtile: ſed veſicæ nocet, atque iis qui viſus hebetudinem ſentiunt, &

& ad potus crebros minimè idoneum. Albana crasiosibus constant partibus, dulcia stomachum inflant, ventrem emolliunt (sed concoctionem non æquè adiuuant,) & neruosa minus, infestant: vetustate, eadem austerum saporem cõcipiunt. Cecubum cum sit dulce, est & Albano crasius: corpus & colorem alit: ægrè tamẽ coquitur. Surrentinũ valde austerum est: quare intestinorum & stomachi fluxiones cohibet, & cum tenue sit, caput minus tentat: inueteratũ suauius redditur, & stomacho vtile. Adrianum & Mamertinũ in Sicilia æquè crasis partibus gignunt: modicè adstringunt, & ocysimè inueterantur, minusq; ob suam tenuitatẽ, neruos tẽtant, Parætypianum, quod ex Adriatico sinu defertur, odoratũ ac tenuius est: quare liberaliter epotum fallit, diu seruat ebrietatem, & soporem adfert. Istricum Parætypiano simile est, sed vrinam vehementius pelit. Chium tamen antedictis mollius, et aptũ potui est: bene alit, & minus inebriat, fluxiões cohibet, oculorũ medicamẽtis vtile. Lesbium facilè mẽbra subit, Chio leuius, & aluo idoneũ.

Ephesium

καὶ πρὸς πολυποσίαν ἀναρμοστος. ὁ δὲ ἀλβανὸς ἀδρομερέστερος τὸ φαλερόν ἐστι γλυκος· ἐμπνευματοῖ στόμαχον, κοιλίαν τε ταράσσει (πέψει τε οὐχ ὁμοίως σωδρῶν)· τὸ δὲ νευρῶδες ἧττον κακωτικός· παλαιωθεὶς δὲ καὶ ἔτος αὐσηρὸς γίνεται. ὁ δὲ κέκυβος γλυκὺς ὤν, ἀδρομερέστερός ἐστι τοῦ ἀλβανοῦ· στρογγύλην τε καὶ εὐχροΐας γλυκυτικός· πέψει δὲ ἄδετος. ὁ δὲ συρεντῖνος αὐσηρὸς ἱκανῶς ἐστιν· ὅθεν ἐντερων καὶ στομάχου ῥεῦμα ἵστησι, καὶ φαλῆς τε ἧττον ἅπτεται λεπτομερὴς ὤν· παλαιωθεὶς δὲ εὐστόμαχος καὶ ἡδίων γίνεται. ὁ δὲ ἀδριανὸς καὶ ὁ μαμερτῖνος γλυκάζουσι ἐν σικελίᾳ, κατ' ἴσον εἰσὶν ἀδρομερεῖς· μετρίως σύφοντες, καὶ πάχος παλαιοῦται, ἧττον τε τοῦ νευρώδους ἄπτονται), διὰ τὸ ἐν ἀυτοῖς λεπτόν. οἱ δὲ θασιπαῖοι καὶ ἀυτὸς ἐκ τῶν κατ' ἀδρίαν κομιζόμενος τόπων, εὐώδης καὶ λεπτός ἐστιν· ὑπνόμφυος, φυλάττει τε ἐφ' ἱκανὸν τὴν μέθην καὶ καροῖ. ὁ δ' ἴστρικὸς λεπτόμυθος, ἔοικε τῷ θασιπαίῳ· πανῦν, οὐρητικώτερος ὑπάρχων· ὁ μύρτινος χῖος ἀπαλώτερος τῶν θασιπαίων, εὔπεπτος, πέπτικος, ἧττον μεθύσκων, ῥεύματος σαλτικὸς, χρήσιμος εἰς τὰ ἐφθαλμικά· ὁ δὲ λέσβιος εὐανάδοτος, κυφότερος τῷ χίῳ καὶ εὐκοίλιος. τῶν

Ephesium eandem vim habet, quod Phygelites nominatur: verùm Asianũ è Tmolo mõte, Mesogites appellatum, capitis dolores ciet, & neruos lædit. Coum verò et Clazomenium, quoniã multã sibi maris aquã vendicant, facilè corrũpuntur: flatus mouent, aluum turbant, neruis officiunt.

Vini facultas. Cap. XI.

Vinum omne (vt reliqua in commune dicãtur) merum ac syncerum, & sua natura austerum excalfacit, facilè in membra distribuitur, stomachũ adiuuat appetentiam ciborũ inuitat, vires alit, ac robur auget: somnum conciliat, & cõmendat colorem. Potum liberalius auxilio est contra assumptã cicutam, coriãdrum, pharicum, ixiam, meconiũ, argẽti spumã, taxum, aconita, fungósve: contra serpentiũ morsus, et omniũ ictus quæ refrigerando necãt, aut stomachum in vomitiones effundunt. Facit ad lõgas inflationes, rosiõnesq; ꝓcordiorũ, ac distẽtiones, stomachi resolutionẽ, & si vẽter aut interanea rheumatismũ sentiant. Cõueniũt sudatoribus. & quibꝰ corpus immodiço sudore digerit, maximè alba vetera et odorata. Quæ

τῶν δὲ τύπτω κέκπτη δὲ γαμμη, ὁ κατὰ ἔφεσον γλυκύωψος, καλούμενος δὲ φυσελίτης· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἀσίας μεσογείτοις ἐν τῷ μώλωπι, κεφαλαλγὴς καὶ νεύρων βλαπτικός. ὁ δ' κῶος, καὶ κλαζομένιος διὰ τὸ θαλάττης πολλῆς μετέχειν εὔφθαρτος, καὶ ἐμπνευματοῦσι, κοιλίας τε ταρακτικὸς καὶ νεύρων ἧττον βλαπτικός.

Περὶ δυνάμεως τῶν οἴνων. Κεφ. ια΄.

Κοινῶς δὲ πᾶς ἀμιγὴς οἶνος καὶ ἀκέραιος, αὐσηρὸς δὲ τὴν φύσιν, θερμαντικὸς, εὐανάδοτος, εὐστόμαχος, ὀρεκτικὸς, θρεπτικὸς, ὕπνοποιὸς, ῥωστικὸς, εὐχροΐας παρασκευαστικός. ἱκανῶς δὲ ποθεῖς, βοηθεῖ τοῖς κώνιον, ἢ κόνειον, ἢ φαρικὸν, ἢ ἰξίαν, ἢ μηκώνειον, ἢ λιθάργυρον, ἢ σμίλακα, ἢ ἀκόνιτον, ἢ μύκητας εἰληφόσι· ποτὸς τε ἑρπετῶν δηγμοὺς καὶ πληγὰς παντων, ὅσα πλήξαντα ἢ δακόντα κατὰ λύσιν ἀναιρεῖ ἢ ἀναρτᾶται στόμαχον· πτιεῖ καὶ ποτὸς ἐμπνευμάτωσιν χρονίαν καὶ δῆξιν ὑποχονδρείου, καὶ πλατυσμὸν, καὶ λύγγα στομάχου, ὀντέρων τε καὶ κοιλίας ῥευματισμόν. καὶ ἐφιδροῦσι καὶ διαφορουμένοις ἀρμόζοισι, μάλιστα δὲ οἱ λευκοὶ καὶ παλαιοὶ καὶ εὐώδεις. οἱ μὲν τοι παλαιοὶ καὶ γλυκεῖς, καὶ

Quę tamẽ vetuſtate dulceſcũt, renibus ac veſicæ accõmodatiora reddũtur: vulneribus, inflammationibúſque in ſuccida lana imponuntur: tetra vlcera, & phagedænica, & fluxionib⁹ obnoxia, cõmodè perfunduntur. Quæ marinam nõ receperunt, auſtera & alba, ad ſanorum victus vſurpantur. In his præſtãt Italica, Falernum, Surrentinũ, Cecubum, Signinum, & permulta Campaniæ, & Parætypianũ ab Adriatico ſinu, & Siculũ quod Mamertinum appellatur. Ex Græcis Chium, Lesbium, & Phygelites ex Epheſo. Craſſa verò & nigra, ſtomacho negotium exhibẽt, inflationem pariunt, corpus augent. Tenuia tamen & auſtera ſtomacho proſunt, & minus carnes alunt. Vetera valde tenuia, & candida vehementius vrinam ciunt, & dolores capitis mouent, neruóſque largius pota tentãt. In media ætate, vt à ſeptimo anno, potui ſaluberrima ſunt. Modus autem pro ætate, & tempore anni, & cõſuetudine, & qualitate vini definiatur. Non ſitire, & modicè cibos proluí, optimũ eſt præceptũ. Nocet ebrietas omnis, & maximè aſſidua: ſiquidem

καὶ πρὸς τὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς ἐπιτηδειότεροι· πρός τε τραύματα καὶ φλεγμονὰς σὺν ἐλαίοις οἰσυπηροῖς ἐπιπλέμμενοι. καταπλοῦνται δὲ ὠφελίμως πρὸς τὰ φαγεδαινικὰ καὶ φαγεδαινικὰ δὲ ῥεύματα ἔλκη. πρὸς δὲ πλὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν εὔδοκοι οἱ ἀθάλασσοι αὐστηροὶ καὶ λευκοὶ διαφέρουσι δὲ τούτων οἱ Ἰταλικοὶ ὡς ὁ Φαλερεῖνος, συρεντῖνος καὶ κέκουβος, ὁ τε σιγνῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἱ ἀπὸ τῆς καμπανίας καὶ ὁ τραυπανὸς ἀπὸ τοῦ *ἀδρίου καὶ ὁ μαμερτινοῦ, καὶ σικελιωτικὸς ὁ μαμερτινὸς καλούμενος. ἑλλάνικὸν δὲ χῖος, λέσβιος, φυγελλίτης ὁ ἐν ἐφέσῳ γλυκύμενος. οἱ δὲ παχεῖς καὶ μέλανες κακοστόμαχοι, φυσώδεις, σαρκὸς μὲν τοι γλυκτικοί· οἱ μὲν τοι λεπτοὶ καὶ αὐστηροὶ εὐστόμαχοι, ἧττον δὲ σαρκοποιοί. οὐρητικώτεροι δὲ καὶ κεφαλαλγεῖς οἱ σφόδρα παλαιοὶ καὶ λεπτοὶ καὶ λευκοί, ἄπλουστοι δὲ τῇ γεύσει ῥώσεις πλεοναζόντες. οἱ μέσοι τῇ ἡλικίαν ἄριστοι πρὸς πέψιν· ὡς οἱ ἀπὸ ζ' ἐτῶν, ἢ δὲ ποσότης παρὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν τῶν ἐτῶν ὥραν, καὶ ἕξιν καὶ ποιότητα τοῦ οἴνου διορίζεσθω. καὶ τὸ μὴ δι-ψῆν δὲ ἄριστον δεῖ παραγγελμα, καὶ τὸ μετρίως βραχύνειν τῷ τροφῷ· μέθη δὲ πᾶσα, καὶ μάλιστα ἡ συνεχὴς ἐπιβλαβὴς· τά

τε γὰρ νεῦρα πολυσκούμβρα καθ' ἑκάστην ἐνδύσωσι καὶ πᾶσαν ἀρχὰς ἐμποιεῖ καθημέραν ἡ πολυποσία. μετρίως δὲ οἰνοῦσθαι ἐπὶ πινων ἡμερῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ ὑδροποσίας ὠφελίμου· μετασυγκρίνει γάρ πως ταῖς τε αἰσθητικὰς ἀναχαιτήτου ἐκκρίσεις, καὶ ἀδήλως ποιοῦσι. δεῖ μὲν τοι γε μετὰ τὸν οἶνον ὕδωρ πίνειν· ἀπὸ θεραπείας γάρ τινος κάλλιστον ἐν τῇ συγκειμένῃ οἰνώσει, βόπον ἀπάγει βοηθείας.

Περὶ ὀμφακίτου οἴνου. Κεφ. ιϛ'.

Ὁ δὲ καλούμενος ὀμφακίτης σκευάζεται ἰδίως ἐν λέσβῳ, ἁπλοπαθευομένης μήπω πάντα τὰ πεπείρα τὴν σαφύλλης ὕσης, ἔτι δὲ ἐξιζήσης, ἐπὶ ἡμέρας γ' ἢ δ'. ἕως ἂν ῥυσωθῶσιν οἱ βότρυες, καὶ μετὰ τὸ ἐκθλιβῆναι ἡλιάζεται ἐν κεραμίοις οἴνος. Στυπτικὴν δ' ἔχει τὴν δύναμιν καὶ εὐστόμαχον, καὶ καταδέσει καὶ εἰλεώδεσι καὶ τοῖς ὑπὲρ πλοις καὶ ἐκλελυμένοις τὸν στόμαχον ἁρμόζουσιν· δοκεῖ δ' καὶ λοιμικῆς διαθέσεσι βοηθεῖν καταεφέμενος. χρῆζουσι δὲ ἡ τοιούτου οἴνου ἐτῶν πλειόνων, ἄλλως γὰρ ἂν εἰσὶ πίπμοι.

Περὶ Δευτερείας καὶ ἀδυνάμου. Κεφ. ιγ'.

Ὁ δὲ καλούμενος δευτερείας, ὃν ἔνιοι πόπμον καλοῦσι, σκευάζεται θέντου τὸ τρόπου· εἰς τὰ ξέμφυλα, ὧν

siquidé obſeſſos neruos quotidie remittit: largiórq; pot⁹, acutorum morborũ adfert initia. Mediocris tamen vinolentia, aliquot diebus, maximè poſt aquæ potus, vtilis: nanq; modo quodã ex alto euocat, ſenſiléſque expurgat excretus, & per cæca corporis ducit ſpiracula. Sed aquã poſt vinolétiã bibere oportet: ſiquidé valetudinis alicuius gratia factæ temulentiæ remedium affert frigida.

Omphacites. Cap. XII.

OMPHACITES nomine, peculiariter fit in Lesbo, ſiccata ſole acri vũa, paulò ante maturitatẽ decerpta, triduo aut quatriduo, donec racemi in rugas contrahantur, expreſſúmque vinum cadis inſolatur. Vim adſtringendi habet: prodeſt diſſolutis ſtomacho, & ilei dolore laborantibus: item prægnantium malaciæ, & crudis: in peſtilentia quoque ſorptum auxiliari dicitur. Huiuſmodi vina non niſi poſt multos annos bibi poſſunt.

Lora. Cap. XIII.

Lora, quã deuteriã, alij potimõ appellãt, fieri ſolet, adiectis metretis trib⁹ aquæ, ĩ vinacea, quibus

quib⁹ triginta vini metretę extractæ fuerint: calcatis vinaceis, expreſſóq; decocto ad tertias parteis, & additis in ſingulos congios modi eius qui remanſit, binis ſalis ſextariis, poſt hyemem transfunditur in vaſa. Lora intra annum vtēdum: etenim celeriter exoleſcit. Cōuenit ægris quib⁹ timemus noxam vini, coacti ſæpe deſideriis eorum obtemperare: item à longa valetudine ſe recolligentibus. Fit & vinum quod adynamon vocant, loræ vires habens, hoc modo: Pares aquæ, & muſti menſuræ coquũtur molli igne, donec abſumatur aqua: quod, vbi refrixerit, elutriaton, picato vaſe reconditur. Alij marinæ, & cœleſtis aquæ, mellis & muſti pares miſcent portiones, decapulant, & quadraginta dieb⁹ inſolant: quo ad annum vtuntur ad omnia eadem.

Vinum è ſylueſtri vua expreſſum. Cap. XIIII.

VINVM è ſyueſtri vua nigrum adſtringit: prodeſt alui & ſtomachi fluxionibus, & cæteris quibus conſtrictione, & contractione opus eſt.

Vinum

ὧν ἐξέθλιψας οἴνου μετρητὰς λ΄, βάλε ὕδατος μετρητὰς γ΄. ἢ μίξας ἢ πατήσας ἐκθλῖψον, ἢ ἀφέψησον εἰς τὸ τέτον. χρεὼ δὲ ἑκάστῳ τῶν ὑπολφθέντων μέρη τῶν μίξον ἁλὸς ξέστας β΄. καὶ μῆς τῶν χειμῶνα διάχει εἰς καθαρμια. χρῶ δ' αὐτῷ μετ' ὀνιαυτόν· ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται. ἀρμόζει δὲ ἐφ' ὧν διατάζομεν οἶνον διδόναι, ἀναλαμβανόμενοι δ' ὀπὶ θυμίαν τῶ νοσοῦντος. καὶ ὀπὶ τὴν νόσων ἀναλαμβανόντων χρονίως. Γίνεται δὲ καὶ ἀδυνάμος λεγόμενος πρὸς αὐτῷ. ἔχων τῷ δευτερείῳ δυνάμιν. δεῖ δὲ ἴσον μέτρον ὕδατος τῷ τὸ γλεύκους μίξαντας, ἑψῆσαι ἕως πυρὶ ἡ μαλακῷ ἄχρις ἂν ἐξαναλωθῇ τὸ ὕδωρ· καὶ μετὰ τῦτο ψύξαντας καταγγίζειν εἰς ἀγγεῖον πεπωμένον. ἔνιοι δὲ θαλάσσης πελαγίος καὶ ὕδατος ὁμοίου καὶ μέλιτος καὶ γλεύκους ἴσα μίξαντες καὶ καταγνίσαντες, ἡλίᾳ ὤεσιν ὀπὶ ἡμέρας μ΄. χρῶνται δὲ αὐτῷ ὡς τὰ αὐτὰ μετ' ὀνιαυτόν.

Περὶ οἴνου ὀπὸ τῆς ἀγρίας σαφυλῆς. Κεφ. ιδ΄.

Ο δὲ, ὀπὸ τῆς ἀγρίας σαφυλῆς μέλας, συπτικὸς ὑπάρχων, ἁρμόζει κοιλίᾳ ῥεύματι ζομένῃ, καὶ στομάχῳ, καὶ ὡς τὰ ἀνῆα ὅσα σύψεως καὶ συστολῆς χρήζει.

Περὶ Μελιτίτου οἴνου. Κεφ. ιέ.

Οἶνος μελιτίτης, δίδοται μὲν ὀπὶ χρονίοις πυρετοῖς ἀσθενῆ τὸ στόμαχον ἔχουσιν· ὑπερμαλάττει γὰρ τὴν κοιλίαν, ἧττον κινεῖ, στόμαχον ἀπὸ καθαίρει, ἁρμόζει καὶ ἀρθριτικοῖς, καὶ νεφριτικοῖς, καὶ τοῖς ἀσθενῆ τὴν κεφαλὴν ἔχουσι· χρήσιμος δὲ καὶ γυναιξὶν ὑδροποτούσαις· εὐῶδης γάρ ἐστι καὶ θρεπτικός. διαφέρει δὲ τῦ οἰνομελίτος, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐξ αὐστηρᾶ οἴνου, καὶ παλαιᾶ καὶ ὀλίγου μέλιτος σκευάζεται. ὁ δὲ μελίτης πρὸς ἑξάδας αὐστηροῦ γλεύκους, μέλιτος χέας ἕνα καὶ ἁλὸς κύαθον ἕνα. σκευάζειν δὲ δεῖ ἐν μεγάλῳ ἀγγείῳ ἵνα τοπον ἔχῃ πρὸς τὸ ὑπερζεῖν παρέχῃ πάντοθεν τῶ θερμομένου ἁλὸς καὶ ὀλίσθου ἄχρις ἂν ἐκζέσῃ, παυσάμενος δὲ καὶ ἀγγίζειν εἰς ἕδρα κεράμια. Περὶ οἰνομέλιτος, Κεφ. ιϛ΄.

Οἰνόμελι δὲ διαφέρει τὸ ὀπὶ τῶ παλαιᾶ οἴνου καὶ αὐστηρᾶ καὶ μέλιτος καλῶ γινόμενον· ἧττον μὲν πνευματοῖ καὶ ταχέως παρίσταται τὸ τοιῦτον. ἔστι δὲ τὸ μὲν παλαιὸν θρεπτικόν· τὸ δὲ μέσον εὐκοίλιον, ἁρπτικόν· βλάπτει δὲ ἐπὶ βραχὺ λυθέν· πυόμενον δὲ ἐν ἀρχῇ πλησιόν· δύνεται δὲ μὴ τῶτο κινεῖ. σκευάζεται δὲ πρὸς δύο μέρη καὶ ὡς ὀπὶ πολὺ, οἴνου ἑνὸς μέρη τῦ μέλιτος μιγνυμένου. οἱ δὲ, ἵνα τάχιον αὐτὸ παρασκέσωσι, σὺν ἥψησι τὸ μέλι τῷ οἴνῳ, καὶ ὕστερον καταγγίζουσιν. ἔνιοι

Vinũ melitites. Cap. XV.

Melitites datur in longis febribus, quæ ſtomachum infirmarunt: nanque aluum leuiter emollit, vrinam ciet, ſtomachũ expurgat. Prodeſt articulario morbo, renum viciis, imbecillo capiti, & mulieribus abſtemis: odoratum ſiquidem eſt, & corpus alit. Diſtat à mulſo qđ fit è vino vetere, auſtero, & melle exiguo. Melitites autem adiecto ad quinq; cōgios auſteri muſti, mellis cōgio, & ſalis cyatho. Cortinis magnis, quo magis ad efferueſcendum locus pateat, fieri oportet, ſenſim aſperſo ſale: cúmque effer uere deſierit, in alia vaſa trãsfunditur.

Mulſum. Cap. XVI.

Mulſum è vetere vino auſtéroque, & bono melle factum, præfertur: minus enim inflat, ac celeriter id genus in vſum venit. Vetus, corpus alit: media ætate, aluo prodeſt, vrinã pellit: à ſummo cibo ſumptũ, nocet: & initia potum, implet: dein appetendi auiditatem reuocat. Fit mulſum duabus vini metretis, admixta vna mellis. Aliqui, quo celeri⁹ præberi poſsit, mel cum vino coquunt, & ita transfundunt.

Alij vtilitatis gratia, ad ſextarios ſex muſti feruentis, vnum mellis adiiciunt: & vbi ferbuerit vaſe recondunt. Dulce autem permanet.

Aqua mulſa. Cap. XVII.

Aqua mulſa eaſdē quas mulſum vires poſsidet. Cruda vtimur, cū moliri deiectionē, aut vomitionē incitare volumꝰ, vt iis qui venena hauſerunt, ex oleo. Decocta datur imbecillis, & hominibus elāgueſcētis pulſus, quos illi dixere microſphyctos, tuſsiētibꝰ, peripneumonicis, & iis q̄ immodico ſudore digeruntᵉ. Iā paratū cōditiuūq̄; quod aliqui hydromeli ꝓpriè vocant, media ætate adynamo vino, aut loræ in recreādis viribus reſpōdet, & ſimilem vim adipiſcitur: quare inflāmationibus alicuius mēbri plus q̄ lora ꝓdeſt. Inueterati tamē vſus dānatur, inflāmatis, aut cōſtrictis: ſed laborāti ſtomacho, aut cibū faſtidiēti, ſudatoribúsve cōuenit. Fit, duabus pluuiæ aquæ veteris ad vnā mellis partē additis, & inſolatis. Alij fontanam aquam adiiciunt, & ad tertias parteis decoquūt, & ita recōdunt. Nec deſunt q̄ hydromeli appellēt, q̄ à melle elutis aqua fauis confici ac ſeruari ſoleat: ſed

ἔνιοι δὲ διὰ λυοττέλειαν, γλεύκους ζέοντος ξέσας ς'. ὡσὸς ξέσας ά. μέλιτος μιγνῦντες μετὰ τὸ ἀποζέσαι καταγλίζουσι. μένει δὲ γλυκύ.

Περὶ Μελικράτου. Κεφ. κζ'.

Μελίκρατον δὲ τὸ αὐτὸ τῷ οἴνο μέλιτι δυνάμιν κέκτηται. χρῶμεθα δὲ τῷ ἀφεψημένῳ, ἐφ' ὧν κοιλίαν μαλάξαι βουλόμεθα. ἢ ἐμέτον κινῆσαι, ὡς ὅπὶ τῶ θωράσσοντες αὐτὸ τοῦτο πεπωκότων. διδόντες αὐτὸ μετ' ἐλαίᾳ, τῷ δὲ ἀφεψημένῳ ὅπὶ τῶ μικροσφύκτων καὶ ἀσθενῶν καὶ βηχόντων καὶ φθειριώντων καὶ διαφορικῶν. Τὸ δὲ σκευαζόμενον καὶ ἀπόθετον ὁ ἰδίως, ἔνιοι ὑδρόμελι καλοῦσι, μέσον μὲ τῆ ἡλικίᾳ ὑπάρχον ἀναλογεῖ τῷ δευτερείᾳ καὶ ἀδυνάμῳ οἴνῳ ὅσον ὅπὶ τῷ ταῖς δυνάμεις ἀνακτᾶσθαι· ὅθεν ὅπὶ τῶν φλεγμαινόντων τὰ μέρεις ὅτιν εὔθετον μᾶλλον τὸ σκευεία. τὸ δὲ παλαιότερον. ἀδύνατον ὅπὶ τὰ φλεγμαινόντων καὶ στηθῶν· ὅπὶ δὲ τὰ στόμαχον πεπονθότων ἢ ἀγορέκτων ἢ διαφορικῶν ὅπὶ τὰ δεῖον. Σκευάζεται δὲ ὡσὸς ἓν μέλιτος μέρος, δύο ὕδατος ὀμβρίου παλαιᾶ μιγνυμένῳ καὶ ἡλιαζομένῳ. οἱ δὲ, πηγάιον μίξαντες ἀφεψοῦσιν εἰς τὸ ῆμισυ καὶ ἀποτίθενται. κρατοῦσι δὲ πίνες καὶ τὸ ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τὰ κηρίων ὕδατι σκευαζόμενον, ὑδρόμελι, καὶ ὑπὸ πνεύμονος.

πνεύμονος. δεῖ δὲ αὐτὸ καὶ ἀκρατέστερον ποιεῖν. οἱ δὲ, καὶ τοῦτο ἕψουσι. ἔστι δὲ ἄθετον ὅπὶ νοσούντων, διὰ τὸ πλεῖστον ἔχειν κεφαλήμ.

Περὶ ὑδατος. Κεφ. κη'.

Τῶν ὑδάτων τὰ μὲν ἐν τῷ καθόλου ὑπάρχοντι δυσχερῆ ἔχει διὰ τὰς τῶν τόπων ἰδιότητας καὶ ἰδιοσυγκρίσεις, καὶ τὸν ἀέρας καὶ ἄλλα ὀλίγα. ὡς δὲ ὑπερτελοῦ ἄριστόν ἐστι τὸ καθαρὸν καὶ γλυκύ, ἀμέτοχον δὲ οἵας δηποτοῦν πιότητος καὶ τοῖς ταχὺ ἀλίσκουσι μὴ δ' ἐλάχιστον χρόνον ἐπιμένον. ἔτι τὲ ἀλύπως ὑποδῦσι καὶ ἐμπνευματοῦσι μὴ δὲ διαφθειρόμενον.

Περὶ Θαλασσίου ὕδατος.

Κεφ. ιθ'.

Θαλάττιον ὕδωρ θερμὸν, δριμὺ, καυστικὸν μᾶλλον (κοιλίας γὸ τὰ εφακτικὸν) ἄχλον φλέγμα. θερμὸν δὲ καταντλούμενον, ὑπαιθᾶται καὶ διαφορεῖ· ἁρμόζον τοῖς ὠδὲ νεῦρα πάθεσι καὶ χαμέτυλοις ὠδὲ τὰ ἐλκωθῶσι. ὠμολύσεσί τε ὑπτηδείως μίγνυται, καὶ ἐμπλάστροις καὶ μαλάγμασι διαφορητικοῖς εὔθετον. καὶ ὠδὲ τὰ καύματα ἐνιέμενον χλιαρόν· καὶ ὠδὲ τροφοῖς θερμότητα, ὠφέλιμον τὲ καὶ κνησμῶν καὶ λειχήνων καὶ κονίδων, καὶ μαστῶν ἀπαργώντων καταύτλημα. διαφορεῖ καὶ πελιώματα πνευώμενον, καὶ ὠδὲ τὰ τῶν θηρίων δήγματα

ἕσκ

sed meracius confieri cōuenit: aliqui id coquunt. Ægrotantibus noxium eſt, quoniam plurimum ceraginis ſibi vēdicat.

Aqua. Cap. XVIII.

De aquis in vniuerſum decernere, ꝓpter locorū proprietates, & peculiares naturas, cœlum, & alia pleraq; difficile eſt. Magna tamē ex parte optima eſt dulcis, ſyncera, nullius omnino qualitatis particeps, & q̄ ne minimo quidē tempore in præcordiis cōmoratur: ad hęc, quæ & facili via fertur, & citra moleſtiā, nec inflationes creat, & minimè computreſcit.

Aqua marina. Cap. XIX.

AQVA maris calida eſt, & acris: ſtomacho aduerſatur (aluum enim conturbat) pituitam expellit. Si verò calida ad fotus adhibeatur, elicit & diſcutit: neruorum vitiis, & pernionibus, ante vlcera prodeſt. Miſcetur cataplaſmatis ex hordeacea farina, & emplaſtris, & diſcutientibus malagmatis. Ad mouendas deiectiones tepefacta infunditur & ad tormina: calida, pſoras, pruritus, impetigines, lendes, & mámas rigētes, foueri vtile eſt: liuores fotu diſcutit: ad venenatos ictus,

qui tremorem & refrigerationem adferunt, salutaris intelligitur, maximè scorpionum, phalangiorum, aspidúmque: etiam si quis in calidam descendat, auxiliatur. Et malo habitu confectis iam diu corporibus, neruisque, balneæ ex ea vtiles: hydropicos, capitis dolores, auriũ grauitates, feruentis vapor leuat. Syncera, & sine potabilis aquæ mistione reposita, virus deponit. Sunt qui etiam præcoquant, & ita recondant. Datur ad purganda corpora per sese, aut ex posca, aut cum vino, aut melle: verùm post deiectionem, dant gallinæ aut piscium iuscula, ad domandã morsus acrimoniam.

Thalassomeli.

Cap. XX.

QVOD thalassomeli vocatur, vehementer purgare cõstat. Temperatur autem æquis portionibus maris, mellis, & imbris ex alto, defæcatis, & picato vase per Canis æstus insolatis. Alij ad binas marinæ coctæ singulas mellis adiiciũt, & vase condunt: huiusmodi moderatiº est aqua marina & mitius.

Acetum. Cap. XXI.

Acetũ refrigerat, & adstringit: stomacho

ὅσα πρόμοις καὶ ψυγμοὶς φέρει, μάλιστα δὲ σκορπίων καὶ φαλαγγίων, καὶ ἀσπίδων, καὶ εἰ πεσόν εμβαίνει τις εἰς θερμὸν ὕδωρ ὠφελεῖ. καὶ τύλις χρονίους καθέξεις τὸ σώματος καὶ τῶν γευρων, ὠφέλιμον τὸ δι' αὐτὸ λουτρόν· ὑπαλμιζόμενον ὑγρὸν θερμόν, ὑδρωπικὸς, κεφαλαλγίας καὶ δυσκοίας παιγνορεῖ. ἀποτιθέασι δὲ καὶ ἀκέραιος θάλασσα καὶ ἀμιγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. οἱ δὲ, πεσόν ἔφοισιν αὐτῷ οὕτως ἀποτίθενται. δίδοται δὲ καὶ πρὸς κάθαρσιν καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ ὄξυκράτου, ἢ οἴνου ἢ μέλιτος· καὶ μετὰ τὸ καθαρθῆναι, ὑπιδιδόασι ζωμὸν ὄρνιθος ἢ ἰχθύων, πρὸς τὸ κατακερέσαι τὴν τῆς δήξεως δριμύτητα.

Περὶ Θαλασσομέλιτος.

Κεφ. κ'.

Θαλασσόμελι δοκεῖ καθαίρειν ἀνδρικῶς. σκευάζεται δὲ ὡς μέλιτος καὶ ὕδατος ὀμβρείου καὶ θαλάσσης, ἴσων διυλισθέντων καὶ ἡλιασθέντων ἐν ἀγγείῳ πεπαυμένῳ ὑπὸ κυνὸς καύματος ἐν τοῖς ὑπὸ κυνὸς καύμασιν. οἱ δὲ, δύο μέρη θαλάσσης ἀφέντες, καταγλίζουσι· μετειώτερον δὲ γίνεται καὶ εὐπεπέστερον τοιοῦτον τῆς θαλάσσης.

Περὶ Ὀξους. Κεφ. κά.

ΟΞΟΣ ψύχει καὶ σύφει, εὐστόμαχόν

stomacho vtile, & appetẽtiam excitat: erumpentem vndecũque sanguinem, potu insessúve sistit: prodest alui fluxionibus coctum cũ cibis: cruentis vulneribus inditur, & inflãmationes arcet, in succidis lanis aut spongia impositum: reprimit procidentia sedis, vuluæq;: itẽ abscedẽtes gingiuas, & sanguine manantes. Ad nomas, & ignem sacrum, vlcera quæ serpũt, lepras, impetigines, pterygia, cũ aliquo conuenienti efficax est: phagedẽnas vlcerum, nomásque fotu continuo cohibet: podagricis calido fotu, cum sulphure auxiliatur: fugillationes rapit, cum melle illitũ. Contra capitis ardores cũ rosaceo in succidis vellerib°, aut spongia imponitur. Ad aquam inter cutẽ, grauitatẽ aurium, & sonit°, sibilosq́; feruẽtis vapor proficit: instillatũ quoq; auriũ vermes necat. Panos coërcet tepidi fotus, aut si imbuta aceto spõgia admoueatur, & pruritus pmulcet. Cõtra venenatos serpentiũ ictus, qui refrigerãdo nocẽt, calidũ cõmodè fouetur: & frigidũ, iis q̃ exurẽs virus eiaculanť. Calidũ potũ, atq; vomitionibus redditũ, aduersus omnia venena efficax est,

εὐστόμαχόν τε ὂν καὶ εὐόρεκτον σιαλικόν τε αἱμορραγίας πάσης, πυόμυον τι ἢ ἐγκαθιζόμενον ἢ ἐπὶ ῥευμάτων κοιλίας σωφρόμον τῆς προφῆς ἁρμόζει· ἕνωμόν τε ὂν καὶ ἀφλέγμαντον σὺν ἐλαίοις οἰσυπηροῖς ἢ πόγωνος ὑπιδέμενον· σέλλει ἢ ὑστέραν καὶ ἕδραν προπίπτων κῶλαν· ἢ οὖλα ἀφεστῶτα καὶ αἱμορραγοῦντα. ποιεῖ ἢ πρὸς νομὰς καὶ ἐρυσιπέλατα, ἕρπητας, λέπρας, λειχῆνας, πτερύγια, σὺν τινι τῶν ὑπιτηδείων μιγνύμενον· φαγεδαινικά τε ἕλκη σωέχῶς ἀπαντλέμενον, καὶ νομὰς ἰσησιν· ὠφελεῖ καὶ ποδαγρικοὺς καταντλέμενον θερμὸν μετὰ θείου· ὑπιόπιά τε αἴρει σὺν μέλιτι καταχριόμενον· πρός τε τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς σὺν ῥοδίνῳ ἢ οἰσυπηροῖς ἐελίοις ἢ πόγωνι· ὑδρωπικούς τε καὶ δυσκόσις ὑπατμιζόμενον θερμὸν ὠφελεῖ, καὶ ἤχους καὶ συριγμούς· ἐνσταχθὲν δὲ κτείνει τὸν ἐν ὠσὶ σκώληκας. σέλλει καὶ φύγεθλα χλιαρὸν καταντλούμενον, ἢ διὰ σπόγγων ὑπιτιθέμενον, καὶ κιρσοὺς παιγνορεῖ. πρός τε θηρίων δήγματα ὅσα ψύχει καταντλούμενον θερμόν· ψυχρὸν δὲ τοῖς πυρετοῖς τοῖς ἰοχόλοις. ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ θανάσιμα πάντα πυόμυον θερμὸν καὶ ἐξεμοῦμενον, μάλιστα

præsertim contra meconium, & haustam cicutam, conglobatum in ventre sanguinem, lac coagulatum, fungos, ixiam, taxúmque, cum sale. Hausta voratas hirudines, si sorbeatur, eiicit: tusim veterem mitigat, & recentem lacesit. In orthopnœa calidum commodè sorbetur: gutturis fluxiones gargarizatum inhibet, anginis & vuæ procidenti cõuenit: contra dentiũ dolorẽ, calidum colluitur.

Acetũ mulsum. Cap. XXII.

Acetum mulsum, quod oxymel vocant, hoc modo temperatur: Aceti heminas quinque, salis marini pondo, mellis minas decẽ, aquæ sextarios quinque pariter coquito, decies efferuescente cortina: atque vbi refrixerit, diffundito. Sumptum crassos humores extrahere, & ischiadicis, comitialibus, & arti culorũ morbo conflictatis, p-desse credit. Cõtra morsũ eius viperæ quam sepa vocant, hausti meconiũ, ixiámve, auxilio est. Anginis vtiliter gargarizat.

Acida muria. Cap. XXIII.

Acida muria, quã Græci oxalmen vocãt, cõtra nomas fotu, putrida vlcera, canũ morsũ, &

λτα πρὸς μηκωνείου καὶ κανείου πόσιν, ἢ αἵματος καὶ γάλακτος πρόμιξιν ἐν κοιλίᾳ, πρὸς τε μύκητας καὶ ἰξίαν, καὶ σμίλακας σὺν ἁλσί. βδέλλας τε ποθείσας καταῤῥοφούμενον ἀποβάλλει· καὶ ῥῆγα χρονίαν πραΰνει, πίνεται δὲ βῆχα χρονίαν πραΰνει, πίνεται δὲ πρόσφατον ἐρεθίζει. ἁρμόζει καὶ πρὸς ὀρθόπνοιαν θερμὸν καταῤῥοφούμενον· στέλλει δὲ ἀναγαργαριζόμενον καὶ τὰ ἐν βρόγχοις ῥεύματα, συναγχικοῖς τε ἁρμόζει καὶ πρὸς ἰνίδα κεχαλασμένην καὶ πρὸς ὀδόντων πόνον θερμὸν διακλυζόμενον.

Περὶ Ὀξυμέλιτος.

Κεφ. κβ΄.

Ὀξύμελι σκευάζεται οὕτως· λαβὼν ὄξους κοτύλας ε΄. καὶ ἁλὸς θαλασσίου μνᾶν μίαν, μέλιτος μνᾶς ι΄. ὕδατος κοτύλας ι΄. μίξας ἕψησον ἄχρις οὗ δεκάκις ἀναζέσῃ. καὶ ψύξας κατάγγισον, δοκεῖ δὲ λαμβανόμενον πάχος ἄγειν, ὠφελεῖν ἰλιγγιῶντας, ἀρθριτικοὺς καὶ ἐπιληπτικούς. ἀρμόζει δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης τῆς καλουμένης σκηπτὸς δηχθεῖσι, καὶ τοῖς μηκώνειον ἢ ἰξίαν πουσὶ συναγχικῶν ἀναγαργαρίσμασί τε σωτήριον ὠφέλιμον.

Περὶ Ὀξάλμης. Κεφ. κγ΄.

Ὀξάλμη ὠφελεῖ καταντλουμένη πρὸς νομὰς, σηπεδόνας, κυνόδηκτα, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων δήγματα. στέλλει δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῶν λιθοτομηθέντων αἱμορῥαγίας, ἐνδύσεως μετὰ τοῦ χειρουργίου θερμὴ ἐγκλυζομένη, καὶ ἕδραν προλαπωκῶσαν ἐγκλύζεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ νομῆς δυσεντερικῶν· δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι. καταῤῥοφουμένη δὲ καὶ ἀναγαργαριζομένη βδέλλας κτείνει· σμήχει δὲ καὶ πτυέων καὶ ἀχῶρας.

Περὶ Θυμοξάλμης. Κεφ. κδ΄.

Θυμοξάλμη, ἣν ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν ἀδενῶν τὸν στόμαχον ἐχόντων. κατὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας κυάθους πρὸς ὕδωρ θερμὸν κεραννύντες καὶ διδόντες, καὶ ἐπὶ ἀρθριτικῶν καὶ πνευματουμένων. ἄγει δὲ παχέα καὶ μέλαινα. σκευάζεται δὲ οὕτω. Σὺ μου λείου ὀξύφωνον, ἁλῶν ἴσον ἀλφίτων, σπαγίου, γλήχωνος, ἑκάστου ὀλίγον βαλὼν εἰς ἄγγος, ἐπίχει ὕδατος κοτύλας ς΄. ὄξους ἡμικοτύλιον πρόσθεις τε ὀθόνιον ἐξαμβρίαζε.

Περὶ Σκιλλητικοῦ ὄξους.

Κεφ. κε΄.

Τὸ δὲ σκιλλητικὸν ὄξος σκευάζεται τοῦτον τὸν τρόπον· καθάρας λευκὴν σκίλλαν καὶ κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ ὥς τε μὴ ἅπτεσθαι τοὺς τόμους ἀλλήλων, ξηράνας ἐν σκιᾷ ἐπὶ ἡμέρας μ΄. λαβὼν μνᾶν μίαν ἐξ αὐτῆς κάθες

& venenatos ictus auxilatur. Sanguinis fluxiones post excisos calculos sistit, si statim calida in vulnus iniiciatur, & prociduam sedem reprimit: dysentericis, si nomas sentiant, infunditur: oportet autem ex lacte instillare. Hirudines sorbitione aut gargarizatu necat: furfures, & manantia capitis vlcera exterget.

Thymoxalme. Cap. XXIIII.

Thymoxalme veteres vtebãtur, dabãtq; laborãtibus imbecillitate stomachi, ternos quaternósve cyathos, aqua calida dilutos, in articularib⁹ morbis, et inflationib⁹. Crassos humores, atrósq; trahit. Hoc modo factitat: Thymi triti acetabulũ, salis idẽ mod⁹, rutæ, pulegii, polentæ, singulorũ exiguæ portiones in vas coniiciuntur, aquæ terni sextarij, & aceti terni cyathi infunduntur, & circũposito linteo sub dio madescunt.

Scillinum acetum.

Cap. XXV.

SCILLINVM acetum hoc modo fit: Scilla, quæ candida fuerit, expurgata concidi tur, traiectáque lino segmenta modicis interuallis, ne se contingãt, siccãtur in vmbra quadraginta diebus: mina eorum

in aceti boni ſextarios duodecim immergitur, & vaſe diligẽter operto ſeptenis diebus in ſole madeſcit: poſt eum numerum dierum ſcilla eximitur, & expreſſa abiicitur: defæcatum acetum transfunditur, & reponitur. Aliqui ſcillæ minã, quinque aceti ſextariis miſcent. Alij circa exiccationem repurgantes, parem menſuram adiiciũt, & ſenis menſibus macerari patiuntur. Id multò magis humorum lentitias digerit: gingiuas humore prægnãtes collutione ſtringit firmatq́; & motos dentes ſtabilit: putredines oris, & graues halitus tollit: durat fauces ſorbitione, & calloſas facit: vocem expedit, & lympidã canoramq́; reddit. Datur ſtomachicis, ægrè cibum concoquẽtibus, melancholicis, comitialibus, vertiginoſis, mẽte captis: item vuluarum ſtrangulationibus, lienis incremento laborãtibus, iſchiadicisq́;. Imbecillos admodũ recreat: corpus ſanũ reddit, & bonum colorẽ præſtat: oculorum aciem exacuit: tarditatem quoque auriũ infuſione purgat. In ſũma, ad omnia efficax. Cauẽdum tamẽ inteſtinis exulcerationibus, in capitis dolore, aut neruorũ vitiis.

Datur

κάθες εἰς ξέστας ὄξους καλοῦ ιβ'. ἄφες τὲ ἡλίῳ ἡμέρας ζ'. ῥῥέχεθαι, πωμώσας τὸ ἀγγεῖον ὅπως λῶς· μετὰ δὲ ταῦτα ἀνελόμενος τὴν σίλλαν καὶ ἐκπιέσας, ἀπὸ τὴν μὲν ῥίζαν· τὸ δὲ ὄξος ὑλίσας, καταγλίζε καὶ ἀποτίθεσο. ἔνιοι δὲ μιᾶν πρὸς ὄξους ξέστας ἑ. μίσγουσιν. οἱ δὲ, αὐτόθεν καθάρεγντες δίχα τ ξηράναι, τὸν καθμὸν ἴσον βάλλουσι, καὶ ἐῶσι μῆνας ς'. γίνεται δ' τὸ τοιοῦτον τμητικώτερον. Εὐθετεῖ δὲ διακλυζόμενον, πρὸς ἅλα μωδῶντα σέλλον καὶ ῥεῤῥοπιοιῶ· αὐτά· καὶ ὀδόντας κινεμένους· καὶ τὰς πρὸ τὸ στόμα σηπεδόνας καὶ συσσήψεις, ἰκανῶς ἀναστευάζον· καταῤῥέφόμενον δ' τὸν τε βρόγχον στερεοῖ καὶ πυλώδη ποιεῖ καὶ τὸν ἦχον εὔτονον καὶ λαμπρὸν ἀποτελεῖ. παρεγλαμβάνεται δὲ πρὸς στομαχικοὺς καὶ δυσπεπτοῦντας, σπληνικοὺς, σκοτοδινιῶντας, μελαγχολικοὺς, ἀπολιθωμένους· ἔτι δὲ καὶ πρὸς ὑστερικὰς πνίγας, καὶ σπλῆνας ὑπερόγκους καὶ ἰσχιάδας. ἀναλαμβάνει δὲ καὶ τὸν λιαν ἀδενεῖς· καὶ τὸ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ εὔχροον κατασκευάζει· ἔστι δὲ καὶ ὀξυδερκές· καὶ πρὸς δυσκοιλίαν ἐναγλῶσαι δυνατόν, ἐὰν ἐγχυματίζηται. καὶ καθόλα πρὸς ἅπασα ἐνδεῖ. πλὴν ἑλκώσεων ἔντὸς κεφαλαλγιῶν καὶ νευρικῶν.

πάσθου δὲ καθ' ἡμέραν ῥοφεῖν νήστει, τὸ μὲν ἀρχὸ ὀλίγου, καταβραχὺ δὲ προστύξων ἄχρι κυάθου. πυκὸς δὲ κυάθοις β' διδόσθαι ἢ καὶ πλεῖον.

Περὶ Σκιλλητικοῦ οἴνου.

Κεφ. κς'.

Ο δὲ ἀπὸ τῆς σκίλλης οἶνος γίνεται οὕτως· κατατεμὼν ὡς εἴρηκα τὴν σίλλαν, ξήρανον ἐν ἡλίῳ, ἔπειτα κόψας αὐτῆς μνᾶν μίαν καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ, ἔνδυσον ὀδονίῳ ἀραιῷ, καὶ κάθες εἰς γλεύκους καλοῦ καὶ προσφάτου ξέστας κ'. πείμενόν τε ἔασον βραχῦναι, μετὰ δὲ ταῦτα μετεράσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, ἀπόθου καὶ ὑγρᾷ τῇ σίλλῃ χρῆσθαι. σπεύδοντα δὲ τὸ πον, καὶ τὸ ὅλκιν διπλασιάσαντα· δεῖ δὲ ἡλιάζειν ἐπὶ ἡμέρας μ'. καὶ παλαιοῦ ἄγαν. Επ δὲ καὶ οὕτω σκευάζεται ὁ προειρημένος οἶνος· λαβὼν σίλλης ἐντετμημένης καὶ κεκαθαρμένης μνᾶς γ'. κάθες εἰς γλεύκους καλοῦ μετρητὸν ἰταλικόν, καὶ μείωσας ἓξ ἔασον πωμάσας· εἶτα ὑλίσας καὶ μετερᾶσας ἀπόθου, ἐυθετεῖ δὲ πρὸς ἀπεψίας καὶ διαφθορὰς προφῆς, καὶ τὸν ἀπεμοῦντας ταῦτην, ἐφ' ὧν τε πάχος κοιλίᾳ παρέκειται ἢ στομάχῳ. απλωικοῖς καὶ καχέκταις, καὶ ὑδρωπικοῖς, ἰκτε-

Datur quotidie ieiunis ſorbendum, inter initia exiguum, paulatim adaugendo, ad cyathum vſque. Nonnulli binos dãt cyathos, aut largius.

Scillinum vinum.

Cap. XXVI.

Scillinum vinum fit hoc modo: Diſſectam, vti dictum eſt, ſcillam, & ſole ſiccatã contundito, minam eius tenui cribro incernito, & linteo raro illigatam, in vicenos ſextarios muſti recẽtis ac boni demergito: vbi trimeſtri ſpatio maduerit, elutriatum vinum, obſtructo diligenter vaſe, recondito. Licet quoque ſic humida ſcilla vti: In orbiculos rapi modo, diſſectam duplicato pondere, quadraginta diebus inſolari oportet, & valde inueteraſcere. Alia parandi ratio: Scillæ diſſectæ & repurgatæ tres minas, in Italicam metretã muſti demittito, & ſenos menſes in vaſe obſtructo macerari ſinito: poſt id tempus defæcatum & excolatum vinum recondito. Vtile eſt cõtra cruditates, & ciborum corruptiones: itẽ iis qui reuomũt cibum, etſi pituita in ventre, aut ſtomacho coierit. Prodeſt lienoſis, malè habitis corporibus, aquæ inter cutem, regio

regio morbo, difficili vrinę, torminosis, inflationibus, resolutioni neruorum, horroribus longis, vertiginosis, & vulsis. Menses pellit, miniméque neruos infestat. Hoc vinum vetustate fit melius. Cauendus in febre vsus, aut si interanea vlcus sentiant.

Marina vina. Cap. XXVII.

Marina variè factitantur: Aliqui enim statim quum decerptæ sunt vuæ, aquam maris admiscent. Alij in area vuas sole siccant: quibus calcatis, marinam adiiciunt. Alij passas prius vuas in doliis marina aqua macerãt, mox calcatas exprimũt: id magis passi generibus adscribitur. Quæ tamen austeriore gustu temperantur, contra febrium aduẽtantium indicia valent, si modo meliora non adsint: aluum subducunt: prosunt purulenta extussientibus, aut si dura aluꝰ exerceat. Quæ ex Aminæis vuis fiunt, caput tentãt, stomacho aduersantur, flatus creant. Verùm quo plenior habeatur historia, iis qui huius studio tenentur, non inutile existimamus varias vinorum compositiones adferre, non

ἰκτερικοῖς, δυσουρεῦσι, τραχυμέσι. πνευματοῦμένοις, παραλυτικοῖς, ῥίγεσι χρονίοις, σκοτωματικοῖς. ἀπάσμασι, κατακλυσίων τε ἀγωγός. ἥκιστα δὲ νεῦρα λυπεῖ, ἀμείνων δὲ ὁ παλαιότερος. φυλάττεσθαι δὲ δεῖ αὐτῶ τὴν χρῆσιν ἔν τε πυρετοῖς, καὶ ὅπὸ τῶν ἔντὸς ἐχόντων ἕλκος.

Περὶ Θαλαττίων οἴνων. Κεφ. κζ΄.

Οἱ δὲ διὰ θαλάττης οἶνοι, ποικίλως σκευάζονται· οἱ μὲν γὰρ ἐυθέως ἀυτῶν μετὰ τὸ πεύκην θάλασσαν τὼ σαφυλὼ, μιγνύουσι θάλασσαν. ἔνιοι δὲ προθειλοπεδεύσαντες θαλασσαν. οἱ δὲ, σαφιδώσαντες ὑπὸ τὸν σαφυλὼ, βρέχουσιν εἰς πίδους μετὰ θαλάσσης, καὶ οὕτω πατοῦντες ἐκθλίβουσι. γίνεται δ' ὁ τοιοῦτος γλυκύς. οἱ μὲν τοι γε πρὸς τὸν χεῦσιν αὐστηρότερον σκευάζόμενοι, ποιοῦσι καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευὼ εἰ μὴ παρείη ἀμείνοις, καὶ πρὸς κοιλίας ὑπαγωγὼ, καὶ ἐμπύοις, σκληροκοιλίοις, καὶ ὅσοι ὑπὸ τῶν ἀμυγδάλων ψαύονται κεφαλῆς. κακοστόμαχοι μὲν τοι καὶ οὗτοι καὶ πνεύματων γονιμικοί. Οὐκ ἀρκτέον δὲ ὑποτρέπεσθαι νομίζομεν πρὸς τὸ πλήρη τὼ ἰσρείαν τοῖς φιλισορροῦσι γρυέσθαι καὶ τὼ τῶν ποικιλοτέρων οἴνων σκευασίαν, οὐχ

ὅτι πολλή τις ἔστιν ἢ ἀναγκαία ἡ χρῆσις αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸ μηδὲν αὐτῶν ἐλλείπειν δοκῶμεν. εἰσὶ δὲ αὐτῶν ἔνιοι, ἧττον πρὸς εὐεξίαν καὶ πίπτοντες εἰς τὴν χρῆσιν· ὡς ὁ διὰ τῶν κυδωνίων καὶ ἀπίων καὶ κεραπίων· ἔτι δὲ καὶ ὁ διὰ μύρτων σκευαζόμενος.

Περὶ Κυδωνίτου οἴνου. Κεφ. κή.

Ὁ μὲν ἐν κυδωνίτης ὃν ἔνιοι μηλίτην καλοῦσι, σκευάζεται οὕτω· μήλων κυδωνίων ἐξελὼν τὸ σπέρμα καὶ τεμὼν ὡς γογγυλίδα εἰς μεζονὴν γλεύκους, χάλασον μναῖς ιϛ΄. πρὸς ἡμέρας λ΄, εἶτα διυλίσας ἀπόθου. σκευάζεται δὲ καὶ οὕτω· δεῖ μετὰ τὸ κόψαι καὶ ἐκθλίψαι τὰ κυδώνια, τοῦ χυλοῦ τούτων μίξαι τοῖς ιϛ΄ ξέστοις, ἕνα ξέστιον μέλιτος, καὶ οὕτω χρὴ ἀποθέσθαι. ἔστι δὲ συπικὸς, συνόμαχος, δυσεντερείαις ἁρμόζων, ἡπατικοῖς, νεφριτικοῖς τε, καὶ δυσουρεῦσι.

Περὶ Μηλομέλιτος. Κεφ. κθ΄.

Καὶ μηλόμελι δὲ ὃ καὶ κυδωνόμελι ὀνομάζεται, σκευάζεται οὕτω· μήλων κυδωνίων ἐξαιρέτων τὰ σπέρματα καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὅπι πλεῖστον, ὥς τε ἐνεσφιγῶσθαι· γίνεται πρόσηνες μετ' ἐνιαυτὸν, οἰνομέλιτι ἐοικός. ἁρμόζον πρὸς ἃ καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς σκευασία.

Περὶ

non quod frequẽs eorum aut necessarius existat vsus, sed ne quid omisisse videamur, quod ad eorum rationẽ attinet. Sunt autem quædam ex iis factitia, minoris curæ ac impẽdij, quæ cadunt in vsus: vti quæ ex cotoneis, malis, pyris, siliquis, ité myrti baccis componuntur.

Cydonites. Cap. XXVIII.

Cydonites nomine alio melites appellaꝫ, & ita fieri cõsueuit: Mala cotonea exẽptis seminibꝰ, frustatim rapi modo scinduntur, & duodecim minarũ põdo, in musti metretã, triginta diebꝰ macerãtur, postea defęcatũ vinũ reponitur. Alia faciendi ratio: Oportet ad singulos mellis sextarios, denos succi cotoneorũ tusorũ pressorúmq; adiicere, & ita recõdere. Vinũ hoc adstringit: pdest stomacho, dysenteriæ, hepaticis, renũ vitiꝫ, & vrinæ difficultati.

Melomeli. Cap. XXIX.

Melomeli, quod & cydonomeli nominant, sic fit: Cotonea mala seminibus suis castrata, in quamplurimum mellis, quo penitus demersa contegantur, coniiciuntur: id post annum mitescit, mulso nõ dissimile. Præstat eadem quæ superior compositio.

Hydro-

Hydromelum.
Cap. XXX.

Fit hydromelon duabus mẽ ſuris aquæ coctæ, & ſub caniculæ ſydus inſolatæ, additis ad vnam melomelitis facti ex cotoneis. Vis huius eadem eſt.

Omphacomelites.
Cap. XXXI.

Omphacomelitis faciẽdi ratio hæc eſt: Acerbæ vuæ adhuc immaturę, & tribus diebus inſolatæ exprimuntur, & ad ternas ſucci partes mellis optimi, deſpumati ſingulæ partes adiiciũtur: & inſolatur in vaſa trãſfuſum. Vim reprimendi ac refrigerandi habet: ſtomachicis cœliacísq; conuenit. Vſus poſt annum eſt.

Apiites. Cap. XXXII.

Fit & è pyris, perinde atque cotoneis, vinũ, apiites nomine, ſed ita vt pyra nõ magnopere matureſcant. Ex ſiliquis etiam, meſpilis, ſorbis, ſimili modo tẽperatur. Omnia hæc genera acerba ſunt, & adſtringunt: ſtomacho vtilia ſunt atque inteſtinas fluxiones cohibent.

Oenanthinũ. Cap. XXXIII.

Fit è feraci vite ſylueſtri, quod vocatur œnãthinũ: Sicci flores minis duab⁹ muſti cado macerati, poſt triginta dies mutantur, tantur, mox colatum vinũ recõditur. Facit aduerſus ſtomachi imbecillitaté, cibi faſtidia, cœliacos, & dyſentericos.

Rhœtes. Cap. XXXIIII.

Fit è punicis malis maturis quod rhœten nominãt, ſucco expreſſo ab acinis eorũ, quib⁹ lignoſus nucleus abeſt, apyrena vocant, ac decocto ad tertias, & ita repoſito. Efficax eſt cõtra fluxiones internas, & febrim cũ alui profluuio exortam: ſtomacho vtile: aſtringit aluum, & vrinam mouet.

Rhodites. Cap. XXXV.

Rhodites ſic fit: Roſarũ ſiccarum tuſarúmque minã linteolo deligatam in ſextarios octo muſti demergito: & poſt tres menſes, defæcatum vinum tranſſundens, recondito. Vtile iis qui febri carent, & ad ſtomachi coctiones, & dolores à cibo potum, & cõtra humidas aluos, & dyſenterias. Fit quoq; ex ſucco roſarũ, addito melle, quod rhodomeli vocant, quod arteriæ ſcabritiis conuenit.

Myrtites. Cap. XXXVI.

MYRTITES fit, baccis nigris, quę maturitatem exceſſerint, tuſis, & organo expreſſis. Aliqui ad tertias coquunt.

Alij

Περὶ Ὑδρομήλου. Κεφ. λ΄.

Ὑδρόμηλον ὃ σκευάζε͂ται οὕτως· μυρσινίτου τ͂ ἐκ τ͂ κυδωνίων μηλομέλιτος μέρη τ͂ ἓξ πρὸς ὕδατος μέρη τ͂ δώδεκα· ἡλιάζομενον ἐν τοῖς ὑπὲ κύνα. Δύναμις δὲ κ͂ τούτου ἡ αὐτή.

Περὶ Ὀμφακομέλιτος.

Κεφ. λά.

Ὀμφακόμελι δὲ σκευάζε͂ται τῶνδε τ͂ τρόπον· λαβὼν ὄμφακας μήπω φθαρκαζούσας, ἡλίαζε σὺν ἡμέρας γ΄. κ͂ μετὰ ταῦτα ἐκθλίψας, βάλε πρὸς γ΄ μέρη τ͂ χυλ͂ μέλιτος καλλίστου ἀπηφρισμένου μετρητὸν μέρος ἕν· καὶ ἡλίαζε καταγίσας εἰς κεράμους. Δώσαμεν δὲ ἔχει σαλπικὴν, ψυκτικὴν· ὅθεν ἁρμόζει στομαχικοῖς, κοιλιακοῖς, ἡ χ͂ ὄψις δὲ αὐτὴ μετ' ὀνειάτου.

Περὶ Ἀπίτου οἴνου. Κεφ. λβ΄.

Ἀπίτης σκευάζεται ὁμοίως, ὥσπερ καὶ ὁ κυδωνίτης, μιᾷ λίαν δὲ ἔχουσιν οἱ ἄπιοι πέπτικοι. καὶ ὁ τῶν κερατίων δὲ καὶ ὁ τῶν μηπίλων καὶ οὔων, ὁμοίως σκευάζεται. πάντες δὲ εἰσὶ στυπτικοὶ, ψυφνοὶ, εὐστόμαχοι, ῥεύματα ἕδρων ἐπέχοντες.

Περὶ Οἰναν θίνου.

Κεφ. λγ΄.

Ὁ ὑ οἰναν θίνος σκευάζε͂ται ὅτω· λαβὼν τ͂ ἀκρίας ἀμπέλου τὸ ἀνθος βρύσας ξηρὸν μνᾶς β΄. εἰς μέτρ̃ιτὸν γλεύκους πρὸς ἡμέρας λ΄. εἶτα διυλίσας ἀπόδου. ποιεῖ δὲ πρὸς ἀλογίαν στομάχου, ἀνορεξίαν, κοιλιακοῖς, ἡ δυσεντερικοῖς.

Περὶ Ροΐτου οἴνου.

Κεφ. λδ΄.

Ὁ ῥοΐτης δὲ οἶνος σκευάζεται οὕτως· ῥόας ἀπυρηνίους λαβὼν ὠμοὺς καὶ ἀποθλίψας τὸν χυλὸν τῶν κόκκων ἀπόδου, ἢ ἀφεψήσας εἰς τρίτον οὕτως ἀποτίθεσο· ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐντὸς ῥεύματα καὶ πυρετοὺς ῥοώδεις. ἔστι δὲ εὐστόμαχος ἡ στυπτικὸς κοιλίας, καὶ οὐρητικός.

Περὶ Ροδίτου οἴνου.

Κεφ. λέ.

Ροδίτης δὲ ἅπτω σκευάζεται· ῥόδων ξηρῶν κεκομμένων μναῖ μίαν ἐμβάλλουσας εἰς ὀθόνιον, κάθες εἰς γλεύκους ξέστας ἡ· μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας διυλίσας μετάγγιζε κ͂ ἀποτίθεσο. χρήσιμος ὁ ἀπυρήτοις, πρὸς στόμαχου πόνους κ͂ πόνους ὀπτικοὺς, πρός τε καῦσος κοιλίας κ͂ δυσεντερίας. σκευάζεται δὲ καὶ διὰ χυλοῦ ῥόδων, καὶ μέλιτος μηνυμβρίου, ὃ καλεῖται ῥοδόμελι, ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐν ἀρτηρίαις τραχύτητας.

Περὶ Μυρτίτου οἴνου. Κεφ. λς΄.

Μυρτίτης δὲ σκευάζεται ὅτω· δεῖ μύρτα μέλανα παρακμάζοντα λαβόντα, κόπτειν κ͂ ἐκθλίβειν τ͂ χυλὸν δι' ὀργάνου κ͂ καταγγίζειν. ἔνιοι δὲ καὶ ἀφεψοῦσιν εἰς τρίτον, οἱ δὲ,

Alij baccas prius sole torrent, & quaternis sextariis contusarum, ternas aquæ heminas adiiciunt, & vini veteris parē modum postea exprimunt, & seruant. Magnopere adstringit: stomacho vtile: fluxionibus vē tris ac stomachi prodest: & cōtra intestinas vlcerationes, & profluuia: denigrat capillos.

Myrsinites. Cap. XXXVII.

Myrsinites sic tēperatur: Rami nigræ myrti cū suis baccis & foliis tusi, decem minarum pondo, in tribus musti congiis feruescunt, donec duo supersint, aut certè dimidium: id vinum colatum ad vsus reconditur. Contra furfures, vlcera in capite manātia, eruptiones papularum, gingiuas, tonsillas, & purulentas aureis efficax est: sudores sistit.

Lentiscinum. Cap. XXXVIII.

Lentiscinū similiter vt myrsinites temperatur.

Terebinthinum. Cap. XXXIX.

Nec secus terebinthinū para tur. Nanq; bacciferi eorū rami sumi debēt. Similes insunt vires: adstringunt, stomacho accōmodantur, & defluxionibus intestinorum, vesicę, & stomachi, & sanguinis profluuio: vlcera omnia fluxionibus obnoxia, fotu ad cicatricem perducunt: fluxiones vuluæ ac sedis, insessione cohibent.

Palmeum vinum. Cap. XL.

Palmulas maturas, quas vocāt chydæas, in vrceolum imo pertusum, & obstructū picata arundine, demittito: lino foramē sit obturatū, & quadragenis sextariis ternos aquæ congios infundito: qđ si ipsum ita dulce esse nō libeat, quinq; cōgios infudisse satis est. post decē dies detracto ab arūdine linteo, assumito vinū crassum & dulce, & reponito. Suaue illud quidē, sed capiti noxiū: contra fluxiones, propter adstrictoriā vim, efficax: stomachicis, cœliacis, sanguinem expuentibus conuenit. Aliqui idē addita aqua iterū capiūt, & tertio, quarto, quinto, sextóve faciūt, quod tandem acore vitiatur.

Catorchites. Cap. XLI.

Catorchites, aliquibus sycites vocatur, in Cypro fit, ita vt palmum: sed hoc interest, quoniam pro aqua tātundem humoris adiiciūt, in quo recenter pressa vinacea maduerint.

Cari-

Caricæ quæ chelidoniæ, aut phœniceæ appellantur, præsertim nigræ macerantur, vti diximus, & post decem dies humor excipitur, atque iterum aut tertio, idem modus aquæ in qua vinacea maduerint infunditur: simili modo intercedẽte spatio, quarto aut quinto assumitur. Demaceratarum liquor non secus acorẽ contrahit, & aceti vsum prębet. Id tenue est: flatus gignit, stomacho aduersatur, fastidiũ parit, aluo tamen prodest, vrinã ciet, menses trahit, lactis vbertatem facit, vitiosum sanguinem creat, & elephantiasin adfert, vt potio quam zython appellamus. Aliqui sex amphoris: decem salis sextarios adiiciunt. Alij muriæ amphoram: quod non facile vitiatur, & aluo idoneum fore censent. Alij thymum & fœniculum imo subiiciunt, & caricas superponunt: & ita vicissim, donec vas expleuerint.

Vinũ è sycomoris factũ.

Cap. XLII.

Fit & è sycomoris eodẽ modo vinũ, sed in acetũ acre degenerat: quoniã non ita præua let vis eorum, vt fluentis liquoris dulcedinem retinere possit.

Resi-

ἰσχάδες δὲ λαμβάνονται αἱ χελιδόνιοι καλούμεναι, ἢ φοινικαί, μέλαιναι δὲ εἰσὶ καὶ ἀποβρέχονται ὡς πρόκειται, μετὰ δὲ ἡμέρας δέκα ἀπολαμβάνεται τὸ ὑγρὸν, καὶ ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου ἐπιχεῖται, τοῦ ἐκ τῶν συμφύλων ἀποβρέγματος τὸ αὐτὸ μέτρον· ὁμοίως δὲ ἐκ διαστημάτων ἀπολαμβάνεται τὸ δ'. καὶ ἑξῆς ἀποβρέγμα ὁμοίως ὀξίζον, ᾧ αὐτὶ ὄξος χρῶνται. Λεπτομερὴς δὲ ὢν καὶ φυσώδης καὶ κακοστόμαχος, ἀποστρέφων ὄρεξιν, ἐυκοίλιος μήν τοι καὶ οὐρητικός, καταπτὰς δὲ καὶ ἔμμηνα, καὶ γάλα διαψιλὲς ποιεῖ, αἷμα δὲ φαῦλον κατασκευάζει, καὶ ἐλεφαντιάσεως ἐμποιητικὸν, ὡς καὶ τὸ ζύθιον, ὃ δή τινες δὲ καὶ ἄλλων τοῖς ἓξ κεραμίοις ξέστας ἑμβάλλουσι δέκα· οἱ δὲ, ἄλμης κεραμίου· δυσπεπτότατον καὶ ἐυκοίλιον ἔσεσθαι διανοούμενοι. οἱ δὲ, καὶ θύμου καὶ μάραθρον προσπιθέασι τῷ πυθμένι, εἶτα τὰς ἰσχάδας, καὶ ἐναλλὰξ τοῦτο ποιοῦσιν ἄχρις αὐ πληρώσωσι τὸ ἀγγεῖον.

Περὶ Συκομορείτου οἴνου.

Κεφ. μϚ'.

Σκευάζεται δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν συκομόρων ὡσαύτως, ὄξος δὲ γίνεται δριμὺ, διὰ τὸ μὴ ἐξικνεῖσθαι τῷ δυνάμει αὐτῶν φυλάσσειν τὸ γλυκύπικρον τῶν ῥοιητῶν.

Περὶ

Περὶ Ρητινίτου οἴνου.

Κεφ. μ'.

Ὁ δὲ ῥητινίτης καὶ κατὰ τὰ ἔθνη σκευάζεται· πλεονάζει δὲ ἐν γαλατίᾳ διὰ τὸ ἀποξυσθῆναι τὸν οἶνον ἀπεπάντου μυκήσεως τῆς σαφυλῆς, διὰ τὸ ψύχειν, εἰ μὴ παραπλησίῳ πευκίνῃ. κόπτεται δὲ συὶ τῷ φλοιῷ ἢ ῥητίνῃ, καὶ τῷ κεραμίῳ μίγνυται ἡμικοτύλιον. καὶ οἱ μὲν, ἀπιθοῦσι μετὰ τὸ ἀποζέσαι χωείζοντες τὴν ῥητίνην· οἱ δὲ, ἑῶσι παλαιωθέντες δὲ γίνονται ἡδεῖς. Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοὶ, πεπτικοὶ μήν τοι καὶ οὐρητικοὶ, καταῤῥοιζομένοις καὶ βήσσουσιν ἁρμόζοντες· κοιλιακοῖς, δυσεντερικοῖς, ὑδρωπικοῖς, καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξί· τοῖς δὲ ἐν βάθει εἰλικωμένοις ἔλκυσμα. συπληκτικώτερος μήν τοι τοῦ λευκοῦ ἐστιν ὁ μελανίζων.

Περὶ Στροβιλίτου οἴνου.

Κεφ. μϚ'.

Στροβιλίτης δὲ σκευάζεται ἐναποβρεχομένων τῷ γλεύκει στροβίλων πρόσφατων καὶ τεθλασμένων. ποιεῖ δὲ τὰ αὐτὰ τῷ ῥητινίτῃ, ἐὰν γλεύκει ἐναποβρέξας τὶς τοὺς στροβίλους ἕψήσῃ, ἁρμόζει καὶ φθινώδεσιν ἱκανῶς πνεύμωσι.

Περὶ Κεδρίνου. Κεφ. μέ.

Ὁ δὲ κέδρινος ἢ ἀρκεύθινος, ἢ κυπαρίσσινος, ἢ δάφνινος ἢ πιτύϊνος, ἢ ἐλά-

Resinatum vinum.

Cap. XLIII.

Resinatum vinũ populatim factitari solet: copiosum in Galatia: quoniã vinum illic coacescat, vua non matureſcente, ob cœli algorẽ, nisi picea resina temperetur. Resina autem cum cortice tonditur, & amphoræ dimidiata hemina permiscetur. Aliqui vbi efferbuit, excolant, separantes resinã: alij relinquũt. Hæc vina vetustate dulcescunt, Omnia capitis dolorẽ, & vertigines faciunt, concoctionẽ tamen adiuuant, & vrinã cient: tussientibus, ac destillatione vexatis conueniunt: item cœliacis, dysentericis, & hydropicis, & fœminis fluxione vuluæ laborãtibus: altis exulcerationibus infunditur. In hoc autẽ genere nigricans magis albo constringit.

Strobilites. Cap. XLIIII.

Strobilites fit maceratis in musto nucibus, pineis, recentibus fractisq;, prębętq; resinati effectus. Si quis madefactas nuces pini musto decoquat, potum affatim conuenit iis, qui tabitudine conficiuntur.

Cedrinum vinũ. Cap. XLV.

Cedrinum, iuniperinum, cupressinũ, laurinum, pineũ, aut

abiegnum,simili ratione fiunt. Diuisos recenter ramos, cùm fructum ædūt,aut soli,aut balneo,aut igni, admouere oportet, vti consudent, congióque vini minam vnam permiscere, & post duos menses transfundere, & antequàm recondantur,insolare.Factitiorum vinorum vasa impleri debēt:nanq; non plenis vasis, vina in acorē corrumpuntur. Medicata autē vina, rectè valentibus insalubria. Omnia excalfaciunt,vrinam cient,& substringūt.Laurinum tamen vehemētius excalfacit. Fit quoq; è fructu cedri maioris vinum, congio musti,adiecta tusarum baccarum selibra:diebus quadraginta insolari debet, & defæcatum in vasa transferri.

Vinum è iuniperis.

Cap. XLVI.

Fit etiam vinum è baccis iuniperi, non aliter quàm cedrites,& ad eadem valens.

Cedrites. Cap. XLVII.

Cedrites hoc modo fit: Cedriā dulci aqua lauāt,& singulas amphoras singulis cyathis diluūt,& ita musto replēt.Hoc genus vini excalfacit,extenuat, tusi antiquæ vtile sine febre, pecto-

ἐλάπινος,σκευάζεται ὁμοίως. χεὶ γὰρ τὰ ξύλα νεότμητα χίζοντας, ὅτε τὸν καρπὸν ἐκδίδωσι, πιθέναι πρὸς ἥλιον ἢ ἐν βαλανείῳ, ἢ ἐν πυρὶ ὡς τε σωιδρῶσαι, καὶ μίσγειν τῷ χοῒ τοῦ οἴνου μναῦν μίαν καταμίξαντας τὸ ἐᾷν μῆνας β'. εἶτα μεταγγίζειν, καὶ ἡλιάσαντα ἀποτίθεσθαι. σπανοῦν δεῖ τὰ ἀγγεῖα τῶν σκευαζόντων οἶνον· ἀποξυόει γὰρ τὰ ἀπόκενα. ἄδετοι μὴν τοι οἱ φαρμακώδεις οἶνοι τοῖς ὑγιαίνουσι. θερμαντικοὶ δὲ πάντες, οὐρητικοὶ, πεπτικοὶ, σύμφωνες. ὁ μὴν τοι δάφνινος θερμαντικώτερος. γίνεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν μειζόνων κέδρων οἴνος, δεῖ δὲ τῷ χοῒ τοῦ γλεύκους ἡμιμναῖον κεκομμένων τῶν κάρδων μίξαι· ἡλιάζειν τε ἐφ' ἡμέρας μ'. μετὰ δὲ ταῦτα διυλίζειν καὶ μεταγγίζειν.

Περὶ Ἀρκευθοδίτου οἴνου.

Κεφ. μς'.

Γίνεται καὶ ἐκ τῶν ἀρκευθίδων καρπῶν. ὁμοίως τῷ κεδρίτῃ τὰ αὐτὰ ποιῶν.

Περὶ Κεδρίτου. Κεφ. μζ'.

Κεδρίτης δὲ γίνεται οὕτω· κεδρίαν πλυάντες ὕδατι γλυκεῖ, διακλύζουσιν ἕκαστον κεφάλαιον κυάθῳ ἑνὶ, καὶ οὕτω πλήσασι γλεύκους. θερμαντικὸς δὲ, καὶ οὗτος γίνεται καὶ λεπτυντικὸς, βηχὶ παλαιᾷ ἀφέλιμος δίχα πυρετῶν, καὶ πόνοις θώρακος, πλευρῶν, στόφοις, ἕλκεσι τοῖς ἐν κοιλίᾳ, καὶ ἐντέροις, ἐμπυϊκοῖς, ὑδρωπικοῖς, ὑστερικοῖς· ποιεῖ καὶ πρὸς ἕλμινθας, καὶ πρὸς ῥῖγη· βοηθεῖ θηριοδήκτοις καὶ ἑρπετὰ κτείνει· ὠταλγίας τε ἐνσταζόμενος ἰᾶται.

Περὶ Πισσίτου οἴνου.

Κεφ. μή.

Οἶνος πισσίτης σκευάζεται διὰ πάσης ὑγρᾶς, καὶ γλεύκους. δεῖ δὲ τὴν πίσσαν πρότερον πλυθῆναι θαλάσσῃ ἢ ἅλμῃ ἐφ' ἱκανὸν μέγεθος αὖ λευκανθῆναι, καὶ ἡ θάλασσα καθαρὰ ἀποῤῥέῃ, ἔπειτα ὕδατι γλυκεῖ· καὶ τοῖς ἡ. χοεῦσι μίσγειν οὐγκίας πάσης ά. ἢ β'. καὶ ἐᾷν· μὴ δὲ τὸ αὐαζέσαι καὶ κατισῆναι κατεγχίζειν. ἔστι δὲ θερμαντικὸς, πεπτικὸς, συμπτικὸς, αὐανθαρπικὸς· εὔστομος τοῖς περὶ θώρακα, κοιλίαν, ἧπαρ, σπλῆνα καὶ ὑστέρας πόνοις, δίχα πυρετοῦ, καὶ χρονίοις ῥεύμασι, καὶ ἑλκώσεσι τοῖς ἐν βάθει· ποιεῖ καὶ πρὸς βῆχας, βραδυπνοίας, πνευματώσεις, ἄσθματα, καὶ πρὸς ῥέμματα δὲ μᾶλλον μετ' οἰσυπηρῶν ἐρίων.

Περὶ Ἀψινθίτου οἴνου. Κεφ. μθ'.

Ἀψινθίτης ποικίλως σκευάζεται. οἱ μὲν γὰρ τοῖς μ'. καὶ ἡ. ξέστας τῆς ἰταλικῆς κεραμίου, μίξαντες ἀψινθίου πεπτικοῦ λίτραν μίαν ἕψουσι μέχρι τοῦ γ' ἀπολιφθῆναι. ἔπειτα

pectoris laterúmq; doloribus, torminib⁹,vētris & interaneorū vlceribus,purulentis excreationibus,mulierib⁹ vuluæ causariis,hydropicísq;: facit aduersus ventris tineas & horrores: cōtra venenatos ictus auxiliatur:serpentes necat:aurium doloribus instillatum medetur.

Picatū vinū. Cap. XLVIII.

Picatum ex liquida pice & musto tēperatur.Picem autem primum marina aut muria tātisper eluere oportet, dū inalbuerit, & syncera maris aqua defluat, mox aqua dulci proluēda: cōgiis octo musti,vncia picis vna aut altera adijcitur: vbi efferbuerit & cōstiterit, in vasa diffunditur. Hoc genus vini excalfacit,cōcoquit,purgat, abstergit: vtile doloribus pectoris, alui, iocineris, lienis & vuluæ, si sine febre sint, veteri rheumatismo, exulcerationib⁹ in altū recedētibus,tussi, suspiriis,cōcoctionibus tardis,inflationibus, & luxatis, præsertim in succida lana impositum.

Absinthites. Cap. XLIX.

Absinthitę faciūdi ratio euariat. Aliqui enim duodequinquaginta sextariis Italicarū amphorarū,admistā absinthij Pōtici libra decoquūt ad tertias:

& vbi ifuderint ſex aceti ſextarios, & abſinthij ſelibrã, ac dili gẽter pmiſcuerint, diffundũt in vas: dũq; cõquieuerit, defæcãt. Alij abſinthij minã ĩ amphorã demittũt, tuſamq;, & raro liteo deligatã, ĩ cado muſti macerãt, binis mẽſib⁹. Alij abſinthij quadrãtẽ, alij triẽtẽ, & nardi Syriacæ, cinnamomi, caſsiæ, floris iũci odorati, calami, elatæ, palmarũ, ſingulos ſextãtes iniiciũt in metretã muſti, et tũdẽtes pri⁹pila, obſtructo vaſis ſpiraculo, binis terníſve mẽſib⁹ dimittũt: poſtea defæcatũ vinũ trãsfundũt ad vſus. Alij addũt ĩ muſti cadũ, Celticæ nardi darchmas xiiij. & abſinthij drachmas xl. linteo ĩuolutas: & poſt quadrageſimũ diẽ elutriãt. Alij in ſenos ſextarios muſti, abſinthij libr ã, & ſiccę pini reſinę ſextãtẽ immittũt, & poſt decẽ dies excolãt, et recõdũt. Vtile eſt ſtomacho: vrinã cit: tardã cõcoctionẽ accelerat: hepaticis, regio morbo, et renũ vitiis auxiliat: faſtidia diſcutit: iis ꝓdeſt quib⁹ ſtomach⁹ negotiũ exhibet: valet cõtra lõgã ꝓcordiorũ diſtẽtionẽ, & ĩflationes, teretéſq; vẽtris tineas, & remoratos mẽſes: cõtra hauſta ixię venena q̃plurimũ potũ, & vomitionibus redditũ, auxiliat.

Hyſſo-

ἔπειτα προσεπιχέαντες * γλεύκοις ξέσας ς'. καὶ ἀψινθίου ἡμίλιτρον ἐπιμελῶς μίξαντες. κατατάσσουσι κατεσταλμένα δὲ διυλίζουσιν. οἱ δὲ, μιᾶν ἀψινθίου εἰς τὸ κεραμίον καθιᾶσι, * κόλαπτες καὶ ἐνδήσαντες εἰς ὀθόνιον ἀραιὸν ἐῶσιν ἐπὶ μῆνας δύο. οἱ δὲ, ἀψινθίου οὐγγίας γ'. ἔνιοι δὲ τέσσαρας, καὶ ναρδου συριακῆς, κιννάμωμου, καστίας, σχίνου ἀνὰ οὐγ. λάμου, ἐλάτης, φοινίκης ἀνὰ οὐγγίας β'. καθιᾶσιν εἰς μετρητὴν γλεύκους, καὶ εἰς ὅλμον κόλαπτες καὶ σφικώσαντες, ἐῶσι δι' μῆνον ἢ πεί μηνον· εἶτα διυλίσαντες καὶ μεταγίσαντες ἀποτίθενται. Οἱ δὲ, εἰς γλεύκους μέτρητὴν ναρδου κελτικῆς < ιδ' καὶ ἀψινθίου < μ'. καθιᾶσιν ἐν ὀθονίῳ δήσαντες· καὶ μῆνας ἡμέρας μ' μεταγίζουσιν. οἱ δὲ, εἰς τοὺς ξέστας ι' τῶ γλεύκους λίτρας ά. ἀψινθίου ἐμβάλλουσι, καὶ πιτύϊνης ξηρᾶς ῥητίνης οὐγγίας β'. μετὰ δὲ ἡμέρας ί. διυλίσαντες ἀποτίθενται. ἔστι δὲ ἐυστόμαχος, ἀρεπτικὸς, χρήσιμος βεραδυπεπτικοῖς, σπλ, ὑπατικοῖς τε καὶ νεφριτικοῖς, καὶ ἰκτερικοῖς, ἀνορέκτοις, κακομυθίοις στόμαχον· καὶ πρὸς ὑπερσαρκίων τάσιν χρόνιον, καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις, ἕλμινθας προλύλας· ἔμμηνα ἐπεχόμενα· πρὸς ἰξίου πόσιν πλεῖστος πεδεὶς καὶ ἐξεμούμενος ἀρμόζει.

Περὶ Γαπω-

Περὶ Γαπωπίτυ οἴνυ. Κεφ. ν'.

Γαπωπίτης δὲ ὁ ἐκ τοῦ κιλικίυ ὑσσώπου, κάλλιστός ἐστι, σκευάζεται δὲ ὁμοίως τῷ ἀψινθίτῃ, δεῖ δὲ τῷ κεραμίῳ τὸ γλεύκους λίτρας μίαν τὸ ὑσσώπου κεκομμένου τῶν φύλλων προσδόντα. ἐνειλοῦντας εἰς ὀθόνιον ἀραιὸν, συγκαθιέναι δὲ λιθάρια, ἵνα τῷ πυθμένι προσκαθίσῃ ὁ ἔνδεσμος· μεταγίζει δὲ δι' ἡμέρας μ'. διυλίζων. ἁρμόζει δὲ πρὸς τὰ ἐν θώρακι καὶ πλευρῷ καὶ πνεύμονι πάθη, βῆχας τε παλαιὰς, καὶ ἄσθμα· ἔστι δὲ καὶ οὐρητικὸς, καὶ τροφου μένοις ἁρμόζει, πρός τε ῥῖγη τὰ ἐν προόδοις· κινεῖ δὲ καὶ ἔμμηνα.

Περὶ Χαμαιδρυΐτυ οἴνυ.

Κεφ. να'.

Καὶ ὁ Χαμαιδρυΐτης ὁμοίως τῷ ὑσσωπίτῃ σκευάζεται. θερμαντικὸς ὢν καὶ διαλυτικός· ἁρμόζων σπασμοῖς καὶ ἐκτάσεσι, ὑστερικαῖς πνευματώσεσι, βραδυπεψίαις, ὑδέρῳ ἀρχομένῳ. ἀμείνων δὲ παλαιούμενος γίνεται.

Περὶ Στιχαδίτου οἴνυ.

Κεφ. νβ'.

Σκευάζεται δὲ στιχαδίτης ὁμοίως. δεῖ δὲ τοῖς ς' χοεῦσι μνᾶν μίαν στιχάδος δίδοναι. διαλύει δὲ πάθη, καὶ πνευματώσεις, καὶ πόνους πλευρᾶς καὶ νεύρων, καὶ κατάψυξιν· δίδο-

Hyſſopites. Cap. L.

Hyſſopites è Cilicio hyſſopo maximè laudatur, fitque ſimiliter, foliorum hyſſopi tuſorum libra in amphoram muſti coniecta, linteolo raro, cum quibuſdam lapillis, folia inuoluuntur, vt degrauatus ponduſculo faſciculus ſidat: vinũ poſt quadraginta dies defæcatũ elutriatur, Contra pectoris, laterum, & pulmonis vitia, veterem tuſsim, & ſuſpiria prodeſt: vrinam cit: torminibus, & horroribus febrium circuitu repetentibus auxiliatur: menſes mouet.

Chamædryites. Cap. L I.

Simili modo chamædryites fieri ſolet. Excalfacit, diſcutit: conuulſis, regio morbo, vuluæ inflationibus, tardæ concoctioni, incipiẽti aquæ inter cutem, ſubuenit. Inueteraſcens melius redditur.

Stœchadites. Cap. L I I

Stœchadites nõ ſecus tẽperatur. Cõgiis ſex ſtœchadis minã addere oportet. Craſsitiẽ, inflationes, laterũ, neruorũq; cruciatus, & perfrictiones diſcutit:

comitialibus commodè datur, cum pyrethro & sagapeno.

Acetū ex stœchade herba.

Cap. LIII.

Fit ad eadem acetum è stœchade herba, vt paulò ante diximus, aceto macerata, quod eosdem implet effectus.

Vinum è betonica.

Cap. LIIII.

Fit vinum è betonica, quam cestron psychotrophon appellant. Herbam semine maturo prægnantem, cum suis ramulis minæ pondo, congiis duobus vini macerant, & post septimū mensem transfundūt. Ad multa interaneorum vitia, vt frutex ipse, pollet. Et vt in vniuersum dicatur, factitia vina, sibi misturarū vires adsciscūt: quare non difficile fuerit, iis qui illarum naturas norint, vinorum vires coniectura quadam consequi: veruntamen vinorum vsus febricitantibus abdicandus. Fit etiamnum è betonica acetum, ad eadem vitia vtile.

Tragoriganites. Cap. LV.

Tragoriganites fit quaternis tragorigani drachmis linteolo colligatis, in quaternos musti sextarios cōiectis, et post tertiū mēsē trāsfusis. Prodest tormini bus, vulsis, ...δίδοῦ ὃ καὶ ἐπιληπτικοῖς ὠφελήμως μετ' πυρέθρου καὶ σαγαπηνοῦ.

Περὶ Ὀξους τιχαδικοῦ.

Κεφ. νγ'.

Γίνεται καὶ ὄξος διὰ τιχάδος πρὸς τὰ εἰρημένα, ἐναποβρεχομένης ὄξει τῆς πόας ὡς προείρηται, ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ αὐτά.

Περὶ Κεστρίτου οἴνου.

Κεφ. νδ'.

Γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ κέστρου τοῦ ψυχοτρόφου οἶνος. δεῖ δὲ λαμβάνειν τὴν πόαν σπέρματος πληρη πεπέψου σὺν τοῖς κλάδοις, καὶ μνᾶν μίαν βάλλειν εἰς οἴνου χοᾶς β'. ἐᾶν τε ἐπὶ μῆνας, καὶ οὕτω μεταγγίζειν. ποιεῖ ...ν ἐντὸς καθά... ς. καὶ κατὰ... σοὶ οἶνοι ἀ... ναλαμβάνοισι τὴν δύναμιν τῶν μιγμάτων. διὸ τοῖς τὰς ἐμέσεις ἐπεγνωκόσι φύσεις ἐυχρὲς καὶ παὶ τῶν οἴνων δυνάμεις συμβάλλειν. ἀπυρέτοις μὴν τοι ὄξυν ἢ τῶν οἰνων χρῆσις. καὶ ὄξος δὲ ἐξ αὐτῆ γίνεται πρὸς τὰ ἐοικότα παθήματα χρησιμεῦον.

Περὶ Τραγοριγανίτου οἴνου.

Κεφ. νέ.

Τραγοριγανίτης· τραγοριγάνου ℏ δ'. εἰς γλεύκους ξέστας δ'. ἐν ὀθονίῳ χάλα πρὸς μιλύας γ'. καὶ μετάγγιζε. ἁρμόζει πρὸς ἀποσματα

ἀποσματα, ῥήγμασι, πόνοις πλευρῶν, πνευμάτων διαδρομαῖς, δυσπεψίαις.

Περὶ Βουνίτου οἴνου.

Κεφ. νς'.

Οἶνος διὰ βουνίου· βουνίου ℏ β' κόψας, κάθες εἰς κοτύλας γλεύκους τέσσαρας, καὶ τ' ἄλλα ὁμοίως ποίει. ἁρμόζει δὲ σομαχικοῖς κεκοπωμένοις δ' ὁπλομαχίαν, ἢ ἱππασίαν πολλήν.

Περὶ Δικταμνίτου οἴνου.

Κεφ. νζ'.

Δικταμνίτης· δίκταμνα ℏ δ' εἰς γλεύκους κοτύλας ἡ. ἀπόβρεχε ὁμοίως. ποιεῖ δὲ ἀσθμένοις καὶ σομαχον, ἄγει καὶ ...μμα.

Περὶ I...

Κεφ. ...ή.

Ὁ διὰ πεπσίου· πεπσίου τοῦ ἀκμαίου φύλλα κόψας χίνικας β', κάθες εἰς μετρητὴν γλεύκους, καὶ τ' ἄλλα ὁμοίως ποίει· ἁρμόζει δὲ τοῖς πρὸ ἡμέρας καὶ πρὸς ὅσα τὸ πεπέριον.

Περὶ Θυμίτου οἴνου.

Κεφ. νθ'.

Θυμίτης· θύμου κεκομμένου καὶ σεσυσμένου οὐγγίας ς' ἐνδήσας εἰς ὀθόνιον, κάθες εἰς γλεύκους κεράμιον. ἁρμόζει πρὸς δυσπεψίας, ἀνορεξίας, δυσεντερείας, νεύρων πόνους, ὑποχονδρίων, φεί- bus, vulsis, ruptis, laterū doloribus, spirituum discursationi, ægris concoctionibus.

Bunites vinum.

Cap. LVI.

E napis fit vinum, nomine bunites, drachmis duabus tusi napi in sextarios duos musti additis, & cæteris eodem modo factis, Prodest stomachicis, & dimicatione, aut longo equitatu fatigatis.

Dictamnites.

Cap. LVII.

Dictamni drachmas quatuor macerato quaternis musti sextariis. Facit aduersus stomachi fastidia: menses, & purgamentum à partu subducit.

Vinum ex marrubio.

Cap. LVIII.

Marrubij adulti folia tundito, & sextarios octo in musti metretam demittito, & reliqua consimiliter facito. Conuenit hoc vinū pectoris vitiis, & omnibus quibus marrubiū.

Vinum ex thymo.

Cap. LIX.

Thymi tusi & cribrati vncias centum linteo colligatas, in amphoram musti adiicito. Valet cōtra ægras coctiones, fastidia, dysenteriam, neruorum & præcordiorū dolores,

hybernos algores, & venenata animalia, quorũ morſum frigꝰ inſequitur, aut putreſcit locus.

Vinum è ſatureia.

Cap. LX.

Simili modo è ſatureia vinũ fit, quod eadem quæ thymites præſtat.

Origanites.

Cap. LXI.

Sic quoque origanites ex heracleotico origano conficitur ſimiliter cum ſupradicto. Facit eadem quæ thymites.

Vinum è calamiñtha.

Cap. LXII.

E calamintha, pulegio, & abrotono vina fiunt eodem quo thymites modo, proſunt ſtomachicis, cibũ faſtidiẽtibus, & regio morbo: ꝙ vrinã moueant.

Vinum è conyza.

Cap. LXIII.

Fit item è conyza vinum, contra venenata ante alia efficax.

Aromatites.

Cap. LXIIII.

Aromatites ita fit: Palmæ, aſpalathi, calami, nardi gallici, ſingulorum quatuor ſextarios ſumito: poſtquam contrieris, paſſo ſubigito, coactis ingentibus oſſis, & in ſextarios duodecim auſteri muſti deiectis, operφείκας χειμεεινὰς, καὶ πρὸς ἰοβόλα τὰ ψύχοντα καὶ σύπορτα.

Περὶ Θυμβρίτου οἴνου.

Κεφ. ξ΄

Θυμβρίτης ὁμοίως σκευάζεται. ϛ καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ πιεῖ, πρὸς ἃ καὶ ὁ θυμίτης.

Περὶ Οριγανίτου οἴνου.

Κεφ. ξά.

Οριγανίτης δ' ὀριγάνου ἡρακλεωτικῆς σκευάζεται ὁμοίως τῷ θυμίτῃ· ποιῶν πρὸς τὰ αὐτά.

Περὶ Καλαμινθίτου γλυκαντίτου καὶ ἀβροτονίτου οἴνου.

Κεφ. ξϐ΄.

Καλαμινθίτης γλυκαντίτης, ἀβροτονίτης, ὁμοίως σκευάζεται τῷ διὰ θύμου· ποιοῦσι δὲ στομαχικοῖς καὶ ἀπορεκτοῦσι, καὶ πρὸς ἰκτερον· οὐρητικοὶ γάρ εἰσιν.

Περὶ Κονυζίτου οἴνου.

Κεφ. ξγ΄.

Οἶνος κονυζίτης ὁμοίως σκευάζεται· ἔστι δὲ πάντων μᾶλλον θηριακός.

Περὶ Αρωματίτου οἴνου.

Κεφ. ξδ΄.

Ο δὲ ἀρωματίτης οὕτω κατασκευάζεται φοίνικος· ἀσπαλάθου, καλάμου, νάρδου κελτικῆς, ἑκάστου χείνικα λειώσας, φύρασον γλυκεῖ, καὶ ποιήσας ὑμενοειδεῖς μάζας, βάλε εἰς γλεύκους ἀμιγοῦς ξέσας ιϛ΄. καὶ ἔασον

καὶ ἔασον ἡμέρας μ΄. σφικώσας ἀγγεῖον· εἶτα διυλίσας ἀποτίθεσο. σκευάζεται δὲ καὶ ἄλλως· καλάμου ὁλκὰς ἡ. φοῦ ⊿ ζ΄. κόστου ⊿ β΄. νάρδου συριακῆς ⊿ ϛ΄. κασίας ⊿ ἡ. κρόκου ⊿ δ΄. ἀμώμου ⊿ ἑ. ἀσάρου ⊿ δ΄, ταῦτα ὁμοῦ λειώσας καὶ ἐν ὀθονίῳ δήσας χάλασον εἰς μεστὴν γλεύκους, καὶ μετὰ τὸ ἀποζέσαι τὸν οἶνον μετάγγιζε. ποιεῖ δὲ πρὸς πόνους θώρακος, πλευροῦ, πνεύμονος, δυσπνοίας τε καὶ ῥίγεσιν, ἐμπλησμοῖς ὀπισθοτόνοις, καὶ τοῖς διὰ κρυμόν, ὀδυνῶσιν ἀρμόζει πνιγμῶδος· καὶ πρὸς τὸν πάχος ἠρυγῶντας· ὠφελεῖ δὲ καὶ εὐχροίας αὐχμώδης τε ὄντι καὶ ἀνώδυνος τοῖς περὶ κύστιν, καὶ νεφρῦς ἀρμόζων πάθεσι.

Περὶ οἴνου τοῦ ἐκ σμύρνης, πεπέρεως, καὶ ἴριος.

Κεφ. ξέ.

Σκευάζεται δὲ οἶνος πρὸς καταῤῥοὰς, βῆχας, ὠμότητας, ἐμπνευματώσεις καὶ πλάδον στομάχου· σμύρνης ⊿ β΄. πεπέρεως λευκοῦ ⊿ ά. ἴριος ⊿ ϛ΄. ἀνήσου* ⊿ γ΄. ταῦτα ὁλόκοπα* ἐνδήσας εἰς ὀθόνιον, κάθες εἰς ξέστας ϛ΄. οἴνου· μετὰ δὲ τρίτην διυλίσας ἀποτίθεσο εἰς λάγηνον. καὶ πότιζε μὴ πρὸ πέπατον διδοὺς ἀκράτου κύαθον ά.

Περὶ operculato vaſe, quadraginta diebus quieſcere ſinito: deinde vbi fæce expurgatũ fuerit, recõdito. Alia eius ratio: calami vncia, phu drachmę ſeptem, coſti drachmæ duæ, nardi ſyriaci drachmæ ſex, caſsiæ vncia, croci drachmæ quatuor, amomi drachmæ quĩq;, aſari drachmæ quatuor: omnia ſimul trita & linteo colligata in cadũ muſti demerguntur, & poſtquã vinũ deferbuerit, trãsfunditur. Facit ad pectoris, & laterum, & pulmonis dolores: difficili vrinæ, horroribꝰ, retardatis mẽſibus, atq; iis qui per frigora iter faciũt, potũ cõuenit: pituitæ craſſ tiẽ extenuat; colorẽ alit, ſomnũ conciliat, dolorem finit, renum & veſicæ vitiis auxiliatur.

Vinum ex myrrha, pipere & iride. Cap. LXV.

Fit & vinũ ad deſtillatiões, cruditates, tuſsim, inflationes, & ſi humor in ſtomacho coiit: Myrrhæ duæ drachmę, piperis cãdidi drachmavna, iridis drachmę ſex, aniſi drachmæ tres: oĩa plenius tuſa & linteolo inuoluta ĩ ſex vini ſextarios cõiiciunt: vinum poſt triduũ colatur, & in lagena reconditur. Datur poſt deambulationem, meraculum, cyathi vnius menſura.

Nectarites

Nectarites. Cap. LXVI.

FIT quoque nectarites ex helenio herba: Radice ficca pondo quinque drachmarum linteolo colligata, & in cōgios sex mustis addita, & post tres mēses effusa. Facit ad stomachi & pectoris vitia: vrinam pellit.

Vinum ex Syriaca nardo, & Celtica, malabatróq;. Cap. LXVII.

E Syriaca nardo, & Celtica, malabathróq; vinū factitatur, hac ratione: Singulorū selibrā in binos musti cōgios mittito, post menses duos colato. Datur cyathus vn⁹ cū trib⁹ aquę. Hoc vinum efficax est contra vitia renum, hepaticos, regium morbum, & vrinæ difficultatē: prodest stomachicis, atque iis quos pallor decolorat, Alij vnciam, aut sextantem acori, & Celticæ nardi quadrantem, in musti amphoram adiiciunt.

Vinum asarites. Cap. LXVIII.

Asari quadrantem in senos musti sextarios itidem demittito. Id vini genus vrinam ciet: hydropicis, & regio morbo laborantibus, hepaticis, ischiadicísque conuenit.

Vinum

Περὶ Νεκταρίτου οἴνου. Κεφ. ξ΄.

Ὁ δὲ νεκταρίτης σκευάζεται ἐκ τῆς ἑλενίου· ὃ ἔνιοι μηδικὴν, οἱ δὲ σύμφυτον, οἱ δὲ, ἰδαῖον φλόμον, οἱ δὲ, ὀρέστιον, οἱ δὲ νεκτάριον καλοῦσιν· ἑλενίου ῥίζης ξηρᾶς ⊲ ε΄. ἐνθλάσας ἐις ὀθόνιον, κάθες εἰς χόας ς΄. γλεύκους, ἢ μετ' γ΄. μελιτος ἀπόχει. ποιεῖ δὲ πρὸς στόμαχον, διάρροια. ἄγει δὲ ἢ οὖρα.

Περὶ τοῦ διὰ συρικῆς ναρδου ἢ κελτικῆς ἢ μαλαβάθρου οἴνου. Κεφ. ξ΄.

Ὁ δὲ διὰ συριακῆς ναρδου, καὶ κελτικῆς, καὶ μαλαβάθρου, σκευάζεται οὕτως· ἑκάστου ἡμίμναιον λαβὼν, εἰς δίχοα γλεύκους κάθες καὶ μετὰ μῆνας β΄. διύλιζε. δίδου δὲ καὶ κύαθον ἀπὸ πρεῖς ὕδατος. ποιεῖ νεφριτικοῖς, ἰκτερικοῖς, ἡπατικοῖς, δυσουρικοῖς, ἀλγοῦσι, στομαχικοῖς. οἱ δὲ ἀκόρεστοι οὐγγίας ἀ ἢ β΄. κελτικης ναρδου οὐγγίας γ΄. ἐν κεφαλίῳ γλεύκους σκευάζουσιν.

Περὶ Ασαρίτου οἴνου. Κεφ. ξα΄.

ΑΣΑΡΙΤΗΣ ἀσάρου οὐγγίας γ΄. κάθες εἰς γλεύκους κοτύλας ιβ΄. ὁμοίως. ἔστι δὲ διουρητικός, ὑδερικοῖς ἁρμόζων, καὶ ἰκτερικοῖς, ἡπατικοῖς, ἰσχιαδικοῖς.

Περὶ

Περὶ τοῦ διὰ τῆς ἀγρίας ναρδου οἴνου. Κεφ. ξβ΄.

Ὁ δὲ διὰ τῆς ἀγρίας ναρδου· ναρδου ἀγρίας τῆς ῥίζης πρασοφάτου λιώσας σεσησμένης κάθες ὑγγίας ἡ. εἰς χοᾶς γλεύκους ὁμοίως. καὶ ἕως μῆνας β΄. χρήσιμος ἡπατικοῖς, δυσκρασίαις, πνευματικοῖς, στομαχικοῖς.

Περὶ σαυκίτου οἴνου. Κεφ. ο΄.

Δαυκίτης σαύκου τῆς ῥίζης ὁλοκότου ⊲ ς΄. εἰς γλεύκους καδίσκιον κάθες ὁμοίως καὶ μετάλαβε. ποιεῖ δὲ πρὸς πόνους θώρακος, ὑποχονδρίων, ὑστέρας· ἄγει ἔμμηνα, ἐξουσὰς κινεῖ, καὶ οὖρα· ἁρμόζει ὀρθοπνοϊκοῖς, ἀποσήμασι, καὶ ῥήγμασιν.

Περὶ Ελελισφακίτου οἴνου. Κεφ. οά.

Ελελισφακίτης ὁμοίως· ἐλελισφάκου οὐγγίας ἡ. ὁμοίως εἰς γλεύκους ἀμφορέα· ὃ ὅταν κεφάλιον, κάθες. ποιεῖ δὲ πρὸς νεφρῶν πόνους, καὶ κύστεως καὶ πλευρῶν, αἵματος ἀναγωγὰς, βῆχα, ῥήγματα, ἀποσήματα, θλάσματα, ἔμμηνα ἐστραγγουρίαν.

Περὶ Παυακίτου οἴνου. Κεφ. οβ΄.

Παυακίτης, παύακος ὑγγίαν ἀ. εἰς χοᾶ γλεύκους καθεὶς ὁμοίως μετάγγιζε. ποιεῖ ἀποσήματα, ῥήγματα, θλάσματα, ὀρθοπνοίας· λειπυριτικὸς πάχους ἀπολυός· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς φόφους, ἰχράδας, βραδυπεψίας·

Vinum ex nardo syluestri. Cap. LXIX.

Radicis syluestris, nardi recentis & tritæ cribratæq; bessem in congium musti coniicito, duos menses quiescere sinito. Vtile est hepaticis, difficili vrinæ, inflationibus, stomachicis.

Vinum ex dauco herba. Cap. LXX.

Radicis dauci contusæ drachmas sex in musti amphoram imponito, & similiter trāsfundito. Facit ad dolores thoracis, præcordiorum, & vuluæ: menses pellit, ructus ciet, & vrinā: prodest tussi, ruptis, vulsisq;.

Vinum ex saluia. Cap. LXXI.

SALVIÆ vnciam in musti amphorā, quod idem cum ceramio est, mittito. Valet cōtra renum, vesicæ, & laterum dolores, reiectiones sanguinis, tussim, rupta, vulsa, & suppressos menses.

Vinū ex panace. Ca. LXXII.

Panacis vnciā in musti congium mittito, & transfundito. Prodest ruptis, vulsis, contusis, orthopnœæ: lienis crasitiem extenuat: contra tormina, coxendicum dolores, efficax est: tardas

tardas cõcoctiones accelerat: mẽſes & partus extrahit: aquæ inter cutem, & ſerpentiũ ictibus auxiliatur.

Vinũ ex acoro. Ca. LXXIII.

Vinum ex acoro & dulci radice cõſimili modo fiũt. Oportet enĩ ſingulorũ vncias octo in ſenos cõgios mittere, tribus mẽſibus macerare, mox in vas transferre. Faciũt ad pectus, & latera, & vrinam mouent.

Vinũ ex apio. Ca. LXXIIII.

Seminis apij recentis, maturi & cribrati vnciæ nouẽ in linteo colligatæ in muſti amphorã demittanť. Appetitũ excitat: ſtomachicis, & difficili vrinæ auxiliatur: faciles ſpiritus facit.

Vinum ex fœniculo & anetho. Cap. LXXV.

Ex fœniculo, anetho, & petroſelino, vina eodem modo fiunt, & ad eadem efficacia.

Vinum ex ſalis flore. Cap. LXXVI.

Fit & è flore ſalis vinũ, multò ad purgandum efficacius, q̃ vinũ aqua marina tẽperatum. Fauces, veſicã, renes, & ſtomachum infeſtat: quare neque in ſecunda, neque aduerſa valetudine prodeſt.

Vinũ phthoriõ. Ca. LXXVII.

Fit etiã vinũ qd̃ phthoriõ vocant, βραδυπεψίας· καταμηνία ἄγει καὶ ἔμβρυα ὑδρωπικοῖς, καὶ σπληνικοῖς ἀρμόζει.

Περὶ Ακοείτου οἴνου.

Κεφ. ογ'.

Ακοείτης δὲ καὶ ὁ ἀπὸ γλυκυρίζης ὁμοίως σκευάζεται. δεῖ δὲ ἑκάστου οὐγγίας * ϖ'. εἰς χόας ς'. ϖεσὲς μιλίους γ'. ἀποβρέχοντας μεταγγίζειν. ποιοῦσι δὲ ϖεσὲς πλευρᾶν, καὶ ϑώρακα, νοσοῦντες καὶ οὔρησιν.

Περὶ Σελινίτου οἴνου. Κεφ. οδ'.

Σελίνου σπέρματος ὠείμου νέου σεσησμένου ἀγγίας β'. ἐνδήσας εἰς ὀθόνιον, βάλε εἰς καϱάμιον γλεύκους ὁμοίως. ποιεῖ δὲ ὄρεξιν καὶ στομαχικοῖς ἁρμόζει, καὶ δυσεντερικοῖς. ἔστι δὲ καὶ εὔπνους.

Περὶ Μαραθρίτου καὶ ἀνηθίνου οἴνου. Κεφ. οε'.

Καὶ μαραθρίτης καὶ ἀνήθινος, καὶ πετροσελινίτης ὁμοίως σκευάζονται ϖεσὲς τὰ αὐτὰ ποιοῦντες.

Περὶ Αλοσεληνου.

Κεφ. ος'.

Σκευάζεται καὶ δι' ἄλλης ἀγϑους καὶ ϑαρπικώτερος ϖ διὰ ϑαλάττης. κακοῖ δὲ φάρυγγα, καὶ νεφροὺς, κύστιν, στόμαχον· ὅϑεν οὔτε ϖεσὲς ὑγείαν οὔτε ϖεσὲς πάϑη χρήσιμος ὁ τοιοῦτος.

Περὶ Φθορίου ἐμβρύων.

Κεφ. οζ'.

Γίνεται δὲ καὶ φθόριος ἐμβρύων οἴνος, φυτευομένων δὲ ταῖς ἀμπέλοις συμφύεται ἐλλέβορος ἢ σίκυος ἄγριος, ἢ σκαμμωνία, ὧν ἀναλαμβάνει ἡ ϖαφυλὴ τὴν δύναμιν, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν οἶνος γίνεται φθόριος. γίνεται δὲ ϖεσεμμεκυίας νήστει κυάθων πλῆϑος ἡ κακοχυμίας.

Περὶ Θυμελαίτου οἴνου.

Κεφ. οη'.

Ο ϑυμελαίτης τῶν κλώνων σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ ς λ'. βάλε εἰς γλεύκους χόας γ'. καὶ σκεύασε ἔλαιον κούφως, ἄχρις ἂν β'. ἀπολιφθῶσι χόες, καὶ διυλίσας ἀποπίϑου. καϑαίρει τὴν ὑδατώδη καὶ πλῆϑος τήκει.

Περὶ Χαμαιλαίτου.

Κεφ. οϑ'.

Χαμαιλαίτης ἐπειδὴ ἀνϑῇ ὁ ϑάμνος, μετὰ τῶν φύλλων κόψας καὶ σήσας βάλε ⊀ ιβ'. εἰς γλεύκους χοῦν, καὶ μετὰ μῆνας β'. μετάγγιζε. ποιεῖ δὲ ὑδρειῶσιν, ἡπατικοῖς, κακοπωμένοις. καὶ ἔτι ὀκτὼ ἔχει δυσ καϑάρτοις.

Περὶ Χαμαιπιτύινου.

Κεφ. π'.

Χαμαιπιτύινος ὁμοίως σκευάζεται, καὶ ϖεσὲς τὰ αὐτὰ ἁρμόζει διουρητικὸς ὤν.

Περὶ

cant, quoniam partus necat, & abortũ facit, veratro aut ſcãmonia, aut ſylueſtri cucumere, iuxta radices vitiũ ſato: ſiquidem vites ſibi illorũ vires adſciſcũt. Id vinũ partũ enecat: datur ieiunis mulieribus, quæ antè vomuerunt, cyathorum octo mẽſura, dilutum.

Vinum ex thymelæis. Cap. LXXVIII.

Rhamorũ thymelææ cũ ſuis foliis, & fructu triginta drachmas mittito in cõgios tres muſti, & leui igne coquito, donec congij duo ſuperſint, defæcatũq; recondito. Aquoſa purgat excremẽta, & lienẽ abſumit.

Vinum ex chamelæa. Cap. LXXIX.

Chamelæa dum floret, cũ foliis tuſa & cribrata decẽ drachmarum pondere, in muſti cõgium additur. Poſt duos menſes vinum in vas transfertur. Aquæ inter cutem, hepaticis, & laſſitudine cõfractis, efficax eſt: item mulieribus quę à partu ægrè purgantur.

Chamæpityinum. Cap. LXXX.

Chamæpityinum ſimili modo fit, & ad eadẽ conueniens: vrinam quoque ciet.

Vinum

Vinum ex mandragora.
Cap. LXXXI.

Librum radicis mādragoræ cōcidito, ſegmēta lino traiicito, quod ſelibrā æquat in muſti cadum demittito, ibiq; eſſe ſinito ad mēſes treis, deinde traſfundito. Media potio, heminæ dimidiū: bibit, paſſo in duplū addito. Aiunt heminā vini cōgio miſtā, potu ſoporem adferre: cyathus vnus cū ſextario vini potꝰ, enecat: mediocris vſus eiꝰ doloris ſenſū aufert: fluxiones incraſſat: olfactu, potúq;, & cum inditur idē præſtat.

Vinū ex verano. Ca. LXXXII.

In cōgiū muſti aqua marina diluti, drachmas xij. nigri veratri triti ſ linteo mūdo, mittito: dūq; efferbuerit, in marinæ aquæ cōgios xiiij. aut xv, vbi pleniuſcule fregeris, iniicito: poſt aliquot dies colato, & vtitor. Dato cyathum vnum ex aqua balnei in potu, ad aluū ſoluēdā, iis qui euomuerūt à cœna. Alia ratio: Veratri drachmas viginti, iūci odorati vncias duodecī, ſpicæ Syriacæ vncias tredecim, cribratas, & linteo colligatas in ſeptē vini Coi ſextarios dieb⁹ quadraginta macerādas indito, poſtmodum calato: dabis in potu ſeſquiheminam.

Aliter:

Περὶ Μανδραγορείτου.
Κεφ. πά.

Μανδραγορείτης, τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης καταταμών, ἔνειρεν εἰς λίνον ἢ μιγκαῦον, καὶ κάθες εἰς μετρητὴν γλεύκους πρὸς μῆνας ς γ'. εἶτα μετάγγιζε. ἢ μέσπ πότης ἡμικοτύλιον· πίνεται δὲ γλυκέως πρὸς διδόμενον εἰς διπλάσιον. φασὶ δὲ κοιμίζειν καὶ κατσον. φασὶ δὲ κοιμίζειν καὶ κατσον. ἐνὶ μέσων κοτύλῃ αὐτοῦ χοῒ ἐνὶ μέσων κοτύλῃ αὐτοῦ χοῒ ἐνὶ μέσων χθεῖσαν, καὶ ποθεῖσαν· μετὰ ἓξ ἔτη σου δὲ οἴνου κύαθος εἷς ποθεὶς ἀναιρεῖ· ἔστι δὲ ἡ σύμμετρος χρῆσις ἀνώδυνος· ῥευμάτων παχυτικὴ· ὀσφραινόμενος δὲ καὶ ἐλκυζόμενος τὸ αὐτὸ ποιεῖ.

Περὶ Ἐλλεβορίτου.
Κεφ. πβ'.

Ἐλλεβορίτης εἰς χοῦν γλεύκους τεθαλασωμένου μέλανος ἐλλεβόρου ⊀ ιβ' λείου βάλε ὀδονίῳ καθαρῷ, μετάχει δὲ ὅταν ἀναζέσῃ* εἰς θαλάσσης χόας ιέ. ἢ ιδ'. ὁλοχερῶς σωθλάσας βάλε, καὶ ξῆ' ἡμέρας πιὰς διυλίσας χῶ. πότιζε δὲ κύαθον ἀ, πρὸς κοιλίας κύσιν μεθ' ὕδατος ὀλίγου βαλανείου, ἐμμεκόσπ, ἀπὸ δείπνου. ἢ ἐλλεβόρου ⊀ κ'. ὀξύτου οὐγγίας ιβ'. σάχνος σεσιαχοῦ σμυρνίας ιγ'. σεσησμένα ἐν ὀδονίῳ δήσας. κάθες εἰς κοτύλας ιδ'. καὶ οἴνου ὀπὶ ἡμέρας μ', εἶτα ἀπήσας πότιζε τεία ἡμικοτύλια. ἢ εἰς

ἢ εἰς γλεύκους κεράμιον θαλάττης πελαγίας ἐψημένης ξέστας ιβ'. ἐλλεβόρου λευκοῦ λίτρας ς'. ἔμβρεχε ἡμέρας μ'. καὶ ἀπηθήσας χῶ. ἢ ἐλλεβόρου ⊀ ιβ'. ἀφρονίτρου ⊀ δ' γλεύκους κοτύλας ιβ'. ἔρεχε ὀπὶ ἡμέρας ιέ. καὶ ἀπηθήσας χῶ μετὰ μῆνας ἓξ. τοῦτο καὶ βρέφη ἐκπιπτώσκει, ἢ καὶ ἐκθηλοπεδευομένης σαφυλῆς βάλε εἰς γλεύκους μετρητὴν (ἔστι δὲ ὁ μετρητὴς χόες ι') καὶ βάλε ῥύμμα εἰς τὸν οἶνον ⊀ κ'. καὶ ἔασον ἡμέρας β'. καὶ κάθες ἐνδέσμου ἐλλεβόρου μέλανος* οὐγγίας λ'. οἴνου οὐγγίας λ'. καλάμου οὐγγίας λ'. ἀρκευθίδων ἡμιχοίνικον καὶ δ'. σμύρνης δὲ καὶ κρόκου ἀνὰ οὐγγίαν ά. ἐνειλίσας ὀδονίῳ κρέμασον ἡμέρας μ'. εἶτα διύλιζε καὶ δίδου κυάθους γ'. ἢ β'. κεράσας καθαίρει ταὶς ὀπὶ τοκετῶν καὶ ὀπὶ βωσμῶν· καταπασσόμενος δὲ καὶ ἔμβρυα καὶ πρὸς ταὶς ὑστερικαὶς πνίξας ποιεῖ.

Περὶ Σκαμμωνίτου.
Κεφ. πγ'.

Σκαμμωνίτης· σκαμμωνίας ἡ ῥίζης ⊀ ιέ. ὀξυτόλο μένης ἐν πυραμνῷ ἔμβαλε εἰς γλεύκους χῆν ἐνὰ λείσας δήσας ἐν ὀθονίῳ ἐπὶ ἡμέρας λ'. καθαίρει

Aliter: Decoctæ marinæ aquæ ex alto petitæ ſextarios duodecim, veratri candidi libras ſex, in muſti amphora quadrageſimo die, q̄ madefeceris, colato, & vtitor. Alia ratio: Veratri drachmas duodenas, et aphronitri quaternas, in ſenis, muſti ſextariis diebus quiniſdenis macerato, mox colato: & ſemeſtri ex acto, vtitor. Id vini genus abortus facit, & partus necat. Aut vuas in ſole ſiccatas imponito in muſti metretā (implet autē metreta cōgios duodecim) & gypſum in vinū mittito pōdo drachmarum viginti, & biduo reſidere ſinito, coniicio veratri nigri drachmas triginta, iunci odorati, calami, ſingulorū drachmas triginta, baccarū iunipери ſextarios duos, & triētē, myrrhæ & croci ſingulorū drachmam, inuolues linteolo diebus quadraginta appēdito, poſtea colato. Dabis heminas treis aut duas dilutas. Purgat à partu, & abortu fœminas: fœtꝰ extrahit, cōtra ſtrāgulatꝰ vuluæ efficax.

Scāmonites. Cap. LXXXIII.

Scammonites ſic fit: Radicis ſcammoniæ per meſſes effoſſæ, tritæ, & linteo colligatæ drachmas quinq; in muſti cōgium mittito, ad dies triginta.

Aluum

Aluum purgat, bilem & pituitam extrahit.

METALLICA OMmuia, & primũ Cadmia. Cap. LXXXIIII.

Ex cadmiæ generibus optima est Cypria, botryitis nomine, densa, modicè grauis, & inleuitatem magis declinans, racemosa facie, colore spodij, q̃ fracta cinerulenta est, & erugi nosa. Proxima habet foris cœrulea, intus candidior, internatis venarum discursibus, onychitæ lapidi similis, cuiusmodi sunt, quæ è veteribus metallis effodiuntur. Quædam etiã placodes, id est, crustosa dicit, segmentis quibusdã perinde quasi zonis cincta, ob quod eam zonitin appellauere. Alia ostracitis nominatur, gracilis, & magna ex parte nigra. Sed quæ testaceam faciem habet, terrã amplexa est. Improbatur candida. Oculorum medicamentis botryitis nomine, & onychitis, vtiles: reliquæ ad emplastra, & farinas quę cicatricibus inducendis insparguntur. Ad eadem Cypria prodest. Ex Macedonia verò, Thracia, & Hispania delata improbãtur. Cadmiæ effectus adstringere, caua explere, sordes expurgare, exiccare, καθαίρει δὲ κοιλίαν, ἄγων χολὴν καὶ φλέγμα.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΟΣ λιθοῦ μεταλλικοῦ.

Περὶ Καδμείας. Κεφ. πδ΄.

Καδμείας ἀεί τι μὲν ὄζειν ἡ κυψρία, καλαμώδη δὲ βοτρυίτης, πυκνὴ, βαρεῖα μέσως, καὶ μᾶλλον ὑπὸ τὸ κουφότερον ῥέπουσα, ἔχουσα τὴν ὑπόφαυσιν χαλκώδη, χρώματι ἀποδεικνῦσα, θλασθεῖσα δὲ ἔντεφρος ἔνδοθεν καὶ ἰώδης. ἐχινώδη δὲ ὄζειν ἡ ἔξωθεν μὲν κυανίζουσα, ἔνδοθεν δὲ λευκοτέρα, διαφύσεις ἔχουσα ἐμφερεῖς ὀνυχίτῃ λίθῳ, τοιαῦται γάρ εἰσιν αἱ ἐν τοῖς παλαιοῖς μετάλλοις ὀρυττόμεναι. Ἔστι δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις, ὅθεν καὶ ζωΐτην αὐτὴν ὀνομάζουσι· λεία δέ τις καὶ ὀστρακίτης ἰσχνὴ, καὶ ὡς ὑποπολὺ μέλαινα. χεώδης δὲ ἡ ὀστρακώδει κεχρημένη ὄψει. φαύλη δὲ ἡ λευκή. χρῆται δὲ πρὸς μὲν τὰ ὀφθαλμικὰ φάρμακα ἡ βοτρυῖτις ἐν ὀλίγοις καλαμῶσι· καὶ δὲ λοιπαὶ εἰς ἐμπλάστρους καὶ ξηρὰ κατουλοῦσθαι δυνάμεναι. καὶ πρὸς τοῦτα χρήσιμός ἐστιν ἡ κυψρία. ἡ δὲ ὀνομαζομένη ἰδαία καὶ θρᾴκης καὶ ἰσπανίας κομιζομένη, ἄθετος. Δύναμιν δ' ἔχει συπτικὴν, κοιλωμάτων ἀναπλησπτικὴν, καθαρτικὴν ῥυπαρῶν σωματικῶν, παρεμπλάττει

παρεμπλάττει δὲ καὶ ξηραίνει καὶ ἐπάγει, καὶ σέλλει τὰ ὑπουλώματα, καὶ τὰ κακοήθη τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ. Γεννᾶται δ' ἡ καδμεία ἐν τῷ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων. εἰσὶ δὲ αὗται σίδηραι παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεσίδες, κατὰ κορυφὴν συνημμέναι πρὸς τὸ καθέζεσθαι καὶ ἐφιζάνειν τὰ ἀναφερόμενα σώματα ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ. ἅπερ δὴ καὶ μᾶλλον ἐφιζάνοντα ὑποματτῶνται, καὶ ποτὲ μὲν ἓν εἶδος αὐτῆς, ποτὲ δὲ δύο, ἢ ἅπαντα ἀποτελεῖται. μεταλλουργεῖται δὲ ἐν τῷ προειρημένῳ σολέῳ ὄρυγος τὸ λεγόμενον πυελίτου λίθου καμόμενον· ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ὄρει εὑρίσκεται οἱονεὶ διαζώματά τινα χαλκίτεως, μίσυος, σώρεως, μελαντηρίας, κυανοῦ, χρυσοκόλλης, χαλκάνθου, διφρυγοῦς. τινὲς δὲ καὶ ἐν μετάλλοις φασὶ λιθίνοις εὑρίσκεσθαι καδμείαν πλανώμενοι ὑπὸ λίθων πολλὴν ἐμφέρειαν ἐχόντων· ὥσπερ καὶ ὁ ἐν τῇ κύμῃ λίθος εὑρισκόμενος. Δύναμιν δὲ οὐδεμίαν ἐνδεικνύμενος. ὑπολιθωσκομένων αὐτῶν ἐν τοῖς κουφοτέροις αὐτὸν εἶναι τῆς καδμείας, καὶ διαμασσομένην τινὰς μὴ *ὑπείκειν ἐν τῇ γεύσει. ἀγαγακτεῖν

exiccare, corporis meatus infarcire, excrescentia in carne coërcere, crustas creare, & vlcera quæ cachoëte vocantur, ad cicatricem perducere. Gignitur cadmia ex ære in fornacibus candente, fuligine egesta flatu, & lateribus camerisque fornacum inhærête. Prægrandes autem ac ferreæ sunt rudes ab officinis appellatę acestides, per sũma fastigia cõnexæ & concameratæ, vt quæ ab ære iactantur sursum corpuscula cohæreãt, & inibi detineantur: quæ cum spissius insident, in corpus concrescunt; & modo genᵒ vnũ eius, modo duo, modo omnia perficiunt. Extrahitur & cadmia ĩ Cypro è monte, qui Solis incumbit, cremato lapide cui pyritæ cognomen est: in quo etiã monte quædam quasi venæ chalcitis, misyos, soreos, melanteriæ, cærulæi, chrysocollæ, atramẽti sutorii, diphrygisq; inueniunt. Nec desunt qui cadmiã in lapidum fodinis inueniri tradant, falsi quadã lapidum cognatione: qualis inuenit, & apud Cumas lapis, nullam sui vim ostẽdens. Ii eo deprehenduntur, q̃ sunt cadmia leuiores, nullumq; alienũ mãdẽtibus saporẽ exhi-

bent:commanducatus item lapis,dentes offendit:cadmia,vtpote cum cedat, esum non respuit. Alio autem discerni possunt argumento: Cadmia in farinã detrita, & aceto subacta, atq; in sole siccata, coit:quod in lapide nõ accidit. Item trita & igni appositus lapis,prosilit, & fumum igni similem eiaculatur: cadmia verò quieta manet,fuliginẽq; luteo colore aut æreo splendentem expuit, vario zonarum discursu. Insuper lapis ignem expertus,atq; refrigeratus,colorem mutabit,ac leuior multò fiet.sed cadmia nihil euariat,nisi quis eam multis diebus cremauerit. Fit & in argenti fornacibus candidior,ac minus ponderosa, sed viribus nequaquam comparãda æraric.Vritur cadmia superior carbonibus obruta, donec translucida spectetur,& ferrei stercoris modo bullet:mox extinguitur vino Aminçeo,q̃ ad emplastra præparatur:sed quæ ad psorarum medicamenta præparatur,aceto . Alij hoc modo exustã conterunt in vino,rursúmq; fictili crudo torrẽt, donec pumicosa videatur:iterũq; tritam ex vino,tertio vrũt,donec prorsus in cinerẽ redigatur;

ἀγαναπτεῖν ὃ τὸν ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει εἰ λίθος εἴη ἐν τῇ διαμασήσει. εἰ δὲ καδμεία εἴη, ἀνέχεσθαι τῆς διαβρώσεως σωσικόσης αὐτ. ἔτι διακρίνεσθαι καὶ τῷ τὴν μὲν καδμείαν λειοτερεῖσθαι, καὶ σωὸ ὄξει, καὶ ξηραινθεῖσαν ἐν ἡλίῳ ἐκπίπτειν. τὸν δὲ λίθον μὴ πάσχειν τοῦτο. καὶ ἐν τῷ ἐπιβέντα μὲν τὸν λίθον πυρὶ πεπυρωμένον πυρὶ ἀποπηδᾶν, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ καπνὸν ὁμοίως δὲ τῷ ὑπάρχειν τῷ πυρί· πλὴν δὲ καδμείαν, μένειν τε καὶ ἀναδίδοναι αὐθάλλω μιλίζουσαν καὶ χαλκοφανῆ, ὡσπερεὶ ζώνῃσι πυκνοῖς κίλλω. ἔτι ὁ μὲν λίθος πυρωθεὶς καὶ ψυγεὶς ἀνόσιωθήσεται τῷ χρώματι, καὶ κυφότερος ἔσται, ἢ ὃ καδμεία κατ' ὀλὲν μεταβάλλει, εἰ μή πις αὐτῷ ἐφ' ἡμέρας ἑξακοσίας. χωνᾶται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἀργυρείων λευκοτέρα καὶ κυφοτέρα ὅσα, κτ' δὲ πλὴν δυσαιμιῶν ἅπαν, κωνεῖον δὲ πλὴν πεφεισμένῳ καδμείαν ἐγκρύπτοντες εἰς ἄνθρακας, ἕως ἂ διαφανὴς γένηται, καὶ πομφολυγήσῃ ὡς σταλάγμα σωρείᾳ· εἶτα ἐν οἴνῳ σβεννύουσι ἀμιναίῳ, πλὴν δὲ εἰς τὰ ψωρικὰ ὄξει· πινὲς δὲ πλὴν ὕπω καεῖσαν ἀναλεάναντες, οἴνῳ καταπλῶσι πάλιν ἐν ᾠμῇ χύτρᾳ μέχρι κισηρώδης ἢ ὄψιν γένηται· πάλιν δὲ μετ' οἴνου λειοβριθήσαντες ξίτον, καίουσι μέχρι τελείως εἰς ἀποδὸν ἀνελυθῇ, μηδὲν

μηδὲν ἔχηται τραχύ· καὶ ἀντὶ ἀποδίδυ χρῶνται τῇ τοιαύτῃ. πλυνέται δὲ ἐν θυΐᾳ τειβομένη σὺν ὕδατι, ἀποχεομένου τοῦ ὕδατος ἄχρι μηδὲν ἐφιστῆται ῥυπαρὸν, καὶ ἀναπλασθεῖσα ἀποτίθεται.

Περὶ Πομφόλυγος.

Κεφ. πέ.

Πομφόλυξ ἀποδίδυ εἰδικῶς διαφέρει, χρωικὴν γὰρ ἐκ ἔχει παραλλαγήν. ἡ μὲν γὰρ ὑπομελανίζει καὶ βαρυτέρα ὀξὶ κτ' τὸ πλεῖστον, ἐμπαλεῖς καρφῶν, καὶ τεφρῶν καὶ γῆς ὡσαὶ ἀπόψημά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδάφων καὶ καμίνων οὖσα· ἡ δὲ πομφόλυξ λιπαρὰ ὑπάρχει καὶ λευκὴ, ἔτι δὲ κουφοτάτη, ὡς διωδεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀέρι. καὶ ταύτης δὲ δύο ὄντων εἰδῶν. τὸ μὲν, ἀερίζον καὶ ὑπομελαν· τὸ δὲ, λίαν λευκὸν, καὶ ἄκραν ἔχον κουφότητος. γίνεται δὲ ἡ λευκὴ πομφόλυξ, ὅταν ἐν τῇ κατεργασίᾳ καὶ τελειώσει τοῦ χαλκοῦ, πυκνότερον οἱ ἐκ τῶν χαλκουργείων συνεμπάσωσι λελεασμένην καδμείαν, βελτιοῦν αὐτὸ βελόμενοι. ἡ δὲ ἀπὸ ταύτης ἀναφερομένη καὶ αὐθάλη λευκοτάτη οὖσα πομφολοῦται οὐ μόνον δὲ ἐκ τῆς τοῦ χαλκοῦ κατεργασίας τε καὶ ὕλης γίνεται πομφόλυξ, ἀλλὰ καὶ ἐκ καδμείας περαιουμένης ἐκφωσκομένης εἰς χρόσιν αὐτῆς. ποιεῖται

tur, nihil scabritiæ retinẽs:hac spodij vice vtuntur. Lauatur autem in mortario trita,effusa subinde aqua, dum sordidum nihil emergat: dein coacta in pastillos reponitur.

Pompholyx.

Cap. LXXXV.

Pompholyx specie sola,non genere,à spodio distat.Siquidẽ spodos nigricat, & plerunque ponderosior est, palearum pilorúmque plena, quasi purgamentum quoddam, quod ab ærariarum officinarum pauimẽtis & fornacibus euerritur, pompholyx verò pinguis est, & candida,vsqueadeo leuis,vt in auras euolare possit. Cuius duo fluxerũt genera: vnum ad aëris colorem vergens, subpinguc:alterum magnopere candidum,summámque leuitatem nactum.Candida fit pompholyx,quoties in perficiũdo ære, fabri præstantiorem facere volentes, detritam cadmiam cumulatius insparserint. Nanque tenuissima fauilla, quæ effertur,in pompholygen coit.Cæterùm pompholyx non ex æris modo materia,& fabrili industria factitatur, sed ex cadmia quoque,ad gignẽdam ipsam, eximiè follibus proflata:

Cuius faciundæ ratio hæc est: In domo gemina cõtignatione operta, fornax extruitur, iuxta quã mediocris feneſtra ad tabulatum à ſupernis partibus pateat: domicilij paries fornaci proximus, tenui foramine ad fornacẽ vſque perforetur, ad excipiendam follis narem: oſtium mediocre habeat, pro exitu ingreſſúq; artificis fabricatum: domũcula altera huic coniuncta ſit, in qua & folles, & flator ſuo munere fungantur: deinde carbonibus in camino ſuccenſis, aſsidens artifex cadmiam particulatim fractam inſpargit, à locis ſupra infurnibulum extructis: idem negotium obit inferné artificis miniſter, ſimúlq; carbones adiicit, vſque dum indita cadmiæ copia prorſus abſumatur. Itaq; egeſta ſuffitu tenuis pars, & leuis materiæ in ſummã donũ euolat, & parietibus, tectis, fornicíq; adhereſcit: cõflatum autem inde corpus, inter initia erumpentibus aquarum bullis ſimile prodit, poſtea maius incrementũ capeſſens, glomuſculis vellerũ ſimile redditur. Ponderoſius autẽ in ima loca ſe recipit: ſed hoc fornacib⁹ effũdit, illud dom⁹ pauimẽto cohæret.

πυιεῖται δὲ ἕτως· ἐν οἴκῳ δισ́τέγῳ κατασκευάζε῀ κάμινος, ἧ κατὰ τοῦτην πρὸς τὸ ὑπερῷον ὀπτομή σύμμετρός ἐ ἧ ἐκ τ̃ ἄνωθεν μερῶν ἀνεῳγμένη. ὁ δὲ τοῖχος τῦ οἰκήματος ᾧ πλησιάζει ἡ κάμινος, ἢ πῖδα῀ λεπτῶ πετήματι ἄγεις ἐν τῆς ἐ χώνης εἰς παρακόλλιν φυσητῆρες· ἔχει δὲ ἧ δύεαν σύμμετρον πρὸς εἴσοδον ἧ ἔξοδον κατεσκευασμένην ὑπὸ τῦ τεχίτ̃· σωλῆπα δὲ τούτῳ τῷ οἰκήματι ἕτερος οἶκος, ᾧ αἱ φύσαι ἧ ὁ φυσητὴς ἐργάζε῀· λοιπὴν ἄνθρακας ἐντίθετ῀ τῇ καμίνῳ ἧ πυρῦ῀, ἔπειτα παρεσῶς ὁ τεχίτης ἐμπάσσει λελεπτοκοπημένην πίσσης καδμείαν ἐκ τ̃ ὑπὲρ κεφαλὴν ἐ τῆς χώνης τόπων· ὁ ὑπὸ χεῖρα τε τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἅμα καὶ ἀνθρακιὰν προσεμβάλλει, ἄχρις ἂν ὁ προκείμενος πλῆθος ἀναλωθῇ. ἐν δὲ τούτοις μιωμένης ἂν αὐτ̃, τὸ μὲν λεπτομερὲς ἀχρὶς μὲν φορὰν, εἰς ἐ ἄνω ἀναφέρε῀ οἶκον, καὶ προσπίπτον τοῖς τοίχοις αὐτῦ ἧ τῇ ὀροφῇ· τὸ δὲ σῶμα τὸ ποιούμενον ὑπὸ τ̃ ἐπιφορουμένων κατ' ἀρχὰς μὲ τ̃ ἐπικεκαυμένων τ̃ ὑδάτων πομφόλυγες ἐοικὸς γίνε῀, ὕστερον δὲ πλείονος ἐ αὐξόμενον, συμβαινόντος ἐρίων τοῖς λύπαις ἀφομοιῶνται· τὸ δὲ βαρύτερον εἰς τὸν ὑπὸ πόδα χωρεῖ τόπους, ἧ προσεμβάλλεται τοῦτο μὲν τῇ καμίνῳ, τοῦτο δὲ τῷ ἐδάφει τῦ οἴκου· ὃ ἧ

ὃ ἧ φαυλότερον τῦ λεπτομερ̃ς ἀκτέον, διὰ τὸ χεῶδες καὶ ἔμπλεων ἀκαθαρσίας εἶναι ἐν τῇ συγκομιδῇ. τινες δὲ μόνως ἕτως οἴονται γίνεσθαι τὴν προσεισενηνεγμένην ἀπόδοσιν. ἀείσην δὲ ἀκτέον τὴν κυπρίαν ἐν τῷ ὄξει φυραθεῖσαν, ἀποφορὰν μὲν ἔχουσαν χαλκῦ, χρόαν δὲ παιίζουσαν ποσῶς, ἔτι δὲ βορβορίζουσαν ἐν τῇ χεύσει· καὶ ἐπ' ἀνθρακος διαπύρου ἐπιτεθὲν ἄδολος, ἐπιζεῖ ἀδρόχρως γινομένη. ἐπιμελῶς δὲ προσεκτέον τοῖς προειρημένοις κριτηρίοις. δολᾶται γὰρ ὑπό τινων παυρισκόλλῃ ἢ πνεύμονι ἀρνείοις ἢ θαλασσίοις ἢ κεκαυμένοις ὀλιγίοις καὶ ἄλλοις παραπλησίοις, εὐχερὲς ὂ τὸ διαγνῶναι. ἐδὲν γὰρ τῶν προειρημένων ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἐπὶ τέλους εὑρεθήσεται. πλυτέον δὲ κοινῶς πομφόλυγα ἢ βόπον τοῦτον· ἐνδήσας ἀμφίλυπα ἐν καθαρῷ ὀθονίῳ μέτρῳ ἔχουσαν ἀμαιότητος, ἢ ξηρᾶν ἢ ὑδατι πεφυραμμένῳ, κάθες εἰς λεκανίδιον ὕδωρ ἔχουσαν ὄμβριον. ἧ ἕλκυζε ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον· οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες ἧ νόσιμον αὐτῆς ἀποῤῥυήσεται, τὸ δὲ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ. εἶτα ἐάσας καταστῆναι, ἀπόθεσον τὸ ὕδωρ σὺν τῇ ἀποθέσει, καὶ πάλιν ἄλλο ἐπιχέας ἀνάτασσε καὶ ἀπόχεε· ἧ

Quod tenuiore deterius exiſtimandum eſt, ideo quod multum terræ collegerit, & ſpurcitia in aceruatione referciatur. Sunt qui hoc modo tantũ fieri ſpodium arbitrantur, de qua antedictum eſt. Optima creditur Cypria, quę accepto aceto halitum æris præſtat, colore aliquantum piceo, ſapore cœni horrido: & ſi fraudem nõ experta flagranti carbone inferuescit, æreum colorem contrahit. Antedictis autem notis diligenter attẽdendum eſt. Siquidem à nonnullis adulteratur à taurino glutine, ouillo pulmone aut marino, aut crematis groſsis, & quibuſdã cõſimilibus, quod facile cognitu fuerit: quippe nihil in iis probandis inuenietur eorum quæ ante dicta ſunt. Pompholygẽ in cõmune ita lauari oportet: Ligatã linteo mũdo modicęq; raro, aut ſiccã, aut aqua reſperſam, in labellũ demittito, quod imbrẽ contineat, & huc atque illuc faſciculũ deferẽs, immergito: ita enim limoſa pars eius ac vtilis effluet, & omne ſedimentũ in linteolo remanebit. Poſtea reſidere ſinẽs, aquã cũ cinere colis incernito, & nouã infundẽs, agitato, & effundito:

mutata tantiſper aqua,& co lata,dum arenoſi nihil ſidat. Demum aquam exprimito, & ſiccatum cinerem recondito. Alij, quantum maximè fieri poteſt,ſiccant,& manibus in aqua conterunt,dum mellis craſſamentum imitetur deinde linteo faucibus excepturi vaſis obtento, aut laxius illigato, colãt, & quò facilius tranſeat, infuſa per linteum largiore aqua,cinerem conturbant: mox ſpumoſum,quod traiectum eſt. & ſupernatat vaſi, concha excipiunt, & fictili nouo ad vſus recondunt. Quod vero reſedit,ſenſim cribratum in aliud vas transfundunt, relicto arenoſo quod peſſum ierat: rurſus lapidoſa ſidere patiuntur,& in vas aliud excolant: hoc identidem faciũt,donec cinis merus & arenæ expers inuenia tur. Alij paulatim integram in aqua reſpergunt, arbitrati arenas lapillóſque ſuo põduſculo degrauatos,peſſum ire: pilos autem & paleas leuitate ſua in ſublime attolli. Cæterùm cinerem medium ſeparant,& in pilã coniectum,vt cadmiam, eluunt.

Quinetiã

καὶ τοῦτο ποιῆ ἀπηθῶν τε καὶ ἀποχέων, μέχρις ἂν μηδὲν ἀμμῶδες ὑφιζάνῃ. λοιπὸν τὸ μὲν ὕδωρ ἐξίπτασον, τὴν δὲ ἀποδὸν ξηράνας ἀποτίθεσο. τινὲς δὲ ξηράναντες ἐφ' ὅσον σὺν δέχεσθαι, τῇ χερσὶ λεαίνουσι μέχρις ὕδατος, καὶ μελιτώδη τὴν σύστασιν ποιήσαντες, ἠνθοῦσι δι' ὀθονίου πεπιεσμένης, αὐτὸ τὸ ἄπαχθες μέλλοντα ἀποχωρεῖν, ἢ καὶ ἀποδιήθοντες λίαν ἀπορρέοντα, ἐῶσι καταμένειν, πρὸς δὲ τὸ ῥᾳδίως διεξελθεῖν ἀναλαβόντες τῶν ὀθονίων ἀναλύουσιν ὕδωρ ἐπιχέαντες εἶτα ἀποδὸν εἰς ἀναταράσεως ἢ ἀποδὸν εἶτα τὸ διυλισθὲν καὶ ἐπιπηχόμενον ἀπὸ τῆς τῶ ἀγγείῳ ἀφῃρῆσθες ὂν, ἀποθεν μύακα ἀναλαμβάνοντες, ἀποτίθεν εἰς ὀστράκινον κεκονὸν ἀληθῶν. τὸ δὲ ἐγκαθήμενον πρόσω διασείσαντες μεταχέουσιν εἰς ἕτερον ἀληθῶν, ἀπολιπομένης τῆς ἐν τῷ πυθμένι ψάμμου πάλιν δὲ ἐάσαντες ἵστασθαι τὰ λιθώδη εἰς ἄλλο ἀγγεῖον καθαρὸν, ἀποθέσι καὶ τοῦτο πολλάκις ἕως ἂν καθαρὸν καὶ ἀμέτοχον ᾖ ἄμμου ὑγροῦ ἢ ἀποδός. ἄλλοι δὲ ὡς ἔστιν ὁλομερὴς εἰς ὕδωρ κατ' ὀλίγον ἐμπάσσουσι τῷ πρόσθεν μίγνυμένοι, οἰόμενοι ἄμμον μὲ καὶ τὰ λιθώδη τῷ ἰδίῳ βάρει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου καταῤῥύησεσθαι· τὰς δὲ καὶ κάρφη καὶ τὰ ὅμοια ἐπιωρῆσθαι διὰ τὸ κουφότητα· λοιπὸν χωρίσαντες αὐτῶν τῷ ἀποδὸν ἐν μέσῳ οὖσαν καὶ εἰς δυσὶν βαλόντες, πλύνουσιν ὡς καθμείαν· πλυίεται

δὲ καὶ οἴνῳ χίῳ τεθαλασσωμένῳ κατὰ τὸν προειρημένους τρόπους· καὶ γίνεται συστικώτερα τῆς ὕδατι πλυομένης. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ τεφρόλυξ συστελλικὴν, λυκτικὴν, ἀναπληρωτικὴν, καθαρτικὴν, θερμασιακὴν, καὶ ποσῶς ἐνεργητικὴν*. ἐὰν δὲ ὀπῇ σὺν λέπι τῷ ἀποδὸν, λεάνας ὀπιμελῶς αὐτῷ καὶ ἀναξεύσας ὕδατι, ποιήσας βολίσκους, θὲς ἐπ' ὄστρακον καινὸν, ὑπτίθει δὲ τοῦτο ὑπὲ λεπτὴν καὶ κάφλω ἀνθρακιάν, καὶ σρέφε τὸν κυκλίσκως συνεχῶς, ἄχρις ἂν πυῤῥοὶ καὶ ξηροὶ γένωνται. χρῶ δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐστὶ δὲ καὶ μολύβδου γίνεται ἀποδιὰ· καὶ ἔστι μὴ τῷ κυρίαν ἢ ἐπὶ τῶ μολύβδου ἀείση.

Περὶ Ἀντιποδῶν. Κεφ. ϞϚ'.

Ἐπεὶδὴ δὲ καὶ τὰ ἀντίποδα ἱκανῶς εὐχρηστεῖ, ὑστερήσης πολλάκις ἀποδῆς, τὰ ἰσοδυναμοῦντα ἀναγκαῖον ὄντ' ἐστὶν ἰσοδεῖξαι, τίνα τε ὑπάρχει καὶ ὃν τρόπον παρεμπλησθεῖη. λαβὼν τοίνυν μυρσίνης τὰ φύλλα σὺν τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς μύρτοις ἀώροις ἔτι οὖσιν, ἔμβαλε εἰς ὠμὴν χύτραν, καὶ θερμάσας τὸ πῶμα καταπεφυκὸς συνεχέσιν ὀπῆς, δὸς εἰς κάμινον κεραμικὴν, ὅταν ᾖ ὀπηδὴ ὁ κέραμος, εἰς ἄλλην χύτραν ὠμὴν μετάβασον αὐτὸ, καὶ πάλιν καταπηδείσης καὶ ἑτέρας, ἐξελὼν πλυνε καὶ χρῶ. ὡ ταύτως

Quinetiã lauat vino Chio marina aqua diluto, modis quos ſuprà diximus: & ita reddit adſtringentior, quàm aquis elota. Vis põpholygis adſtringere, refrigerare, explere, purgare, obſtruere, & aliquãtum exiccare. Inter medicamẽta numeratur, quę leniter cruſtas obducunt. Quod ſi ſpodó torrere libet, diligenter tritam, & irrigatam aqua, colliges in paſtillos, fictiliq; nouo, ſubiectis leuibus prunis, orbiculos cõtinuò verſabis, dum aſsicati fluueſcant Neq; ignorãdum, ex auro, argẽto, plumbóq; fieri ſpodion: verùm poſt Cypriũ, plũbeum maximè commendatur.

Antiſpoda. Cap. LXXXVI.

Quoniam ſpodos ſæpenumero deſideratur, neceſſe eſt oſtẽdere, quę ſimili virtute pol leant, vt in ſpodij locum ſuffici poſsint, antiſpoda vocant, quóque modo ſumi debeant. Folia itaque myrti, cum floribus & baccis immaturis, in fictile crudum coniecta, indito operculo continua foramina habente, vruntur fornacib⁹ donec figlinum percoquatur: iterum in fictile aliud crudũ trãſferuntur, quod vbi peraſſatum fuerit, exẽpta lauãtur ad vſus.

Idem quoq; fit è termite syluestris oliuæ, si habeatur: si secus, satiuæ cũ suis floribꝰ, aut malis cotoneis dissectis, & detractis ossibus, aut gallis, aut laceratis linteolis: item ex moris immaturis, id est cãdidis, in sole priꝰ arefactis, aut terebintho, aut lẽtisco, cœnãthe, aut mollibus rubi foliis, vel è buxi coma, vel pseudocypero cum flore. Alij ficulneas frondes in sole antea siccatas, eodem modo parant: alij taurinum gluten: alij succidas lanas asperas, pice aut melle irrigatas: quæ omnia in spodij vicem vsurpantur.

Æs vstum. Cap. LXXXVII.

ÆS vstum probatur rubrum, & quod contritu colore cinnabarim imitetur: nigrum verò plusquam deceat, exustum est. Fit autem è clauis solutarum nauiũ, fictili crudo compositis: subsperso sulphure cum sale pari, omnibus vicissim insparsis, fictile, circũlito figulari creta spiramento, fornacibus inditur, donec figilinum percoquatur. Quidã pro sulphure & sale alumẽ insspargunt. Alij sine sulphure ac sale, fictili multos dies vrunt.

Alij sulphure solo vtuntur, fuliginem tamen excutiunt.

Alij

ὡσαύτως δὲ καὶ θαλλίαν σκευάσας παραλάμβανε ἔξω τῆς ἀγείας ἐλαίας· εἰ δὲ μή, τῆς ἡμέρας σὺν τοῖς ἄνθεσιν, ἢ δὲ μή μῆλα κυδώνια κατατεμὼν μύρα, καὶ ἐξοστισμένα, ἢ κυκίδα, ἢ ῥακηλίας, ἢ ἄωρα συκάμινα λευκὰ τραγέα ῥαμνὰ ἐν ἡλίῳ, ἢ ὀρῖνον, ἢ τέρμινθον, ἢ οἰνάνθην, ἢ βάλανα τὰ ἁπαλὰ φύλλα, ἢ πύξου κόμας, ἢ τὸ λεπτομένην ψευδοκύπειρον σὺν τῷ ἄνθει. πνὲς δὲ κράδας συκῆς τραγεῖας ἐκπραμένας ἐν ἡλίῳ, ὡσπύτως σκευάζουσιν· ἄλλοι δὲ ταυρείαν κόλλαν· οἱ δὲ, ἔλεια οἰσυπηρὰ κόλλαν· οἱ δὲ, ἔλεια οἰσυπηρὰ χέα πίσσῃ ἢ μέλιτι δεύσαντες, ὁμοίως σκευάζουσι*.

Περὶ κεκαυμένου χαλκοῦ. Κεφ. πζ΄.

Ὁ δὲ κεκαυμένος χαλκὸς ἔστι καλὸς ὁ ἐρυθρὸς καὶ ἐν τῇ πείρᾳ κινναβαρίζων· ὁ δὲ μέλας πλέον ἢ δεῖ κέκαυται. σκευάζεται δὲ ἐν τῷ ὅλων τῶν λελυμένων πλοίων, σωτηρίων ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, ὕσσωπα θερμῶν ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, ὕσσωπα θείου μετ' ἀλῶν ἴσων, καὶ ὀπὸς ὕσσωπα τριμμάτων ἐνμιγέντα δὲ ἡ χύτρα καὶ ὕσσωπος ἀθεῖσα πλῷ κεραμικῷ, δίδοται εἰς κάμινον, ἄχρις οὗ τελείως ὀπηθῇ. οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ θείου καὶ τῶν ἁλῶν συπήειαν παρεμπάσσουσιν. ἔνιοι δὲ δίχα τοῦ θείου καὶ τῶν ἁλῶν σωθέντες ἐν χύτρᾳ, κεύσαντες ἐφ' ἡμέρας. οἱ δ', ἵνα θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασχολοῦσι μέν τοι.

ἄλλοι

ἄλλοι δὲ χρίοντες τοὺς ὄλους σὺν συπήεια μετὰ θείου καὶ ὄξους, καίουσιν ἐν ὠμῇ χύτρᾳ. ἄλλοι δὲ ἐν χαλκῇ χύτρᾳ ὄξει κατραίνοντες αὐτοὺς ὕσσῳ ὁπῶσι μή. δὲ τὸ καινὸν πάλιν τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν ὁπὶ τρὶς, ἔπειτα ἀποτίθενται. πρωτεύει δὲ ὁ ἐν μέμφει καμόμενος· ἔπειτα ὁ ἐν κύπρῳ. δύναται δὲ σύφειν, ξηραίνειν, λεπτύνειν, κατισχάλλειν, ὁπασάζειν, ἀναπαθαίρειν ὄγκι ἀποτυλοῦν· σημήνειν τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, τήκειν τὰ ὑπερσαρκοῦντα, νομὰς ἰσχάνειν· κινεῖ δὲ καὶ ἐμέτους μετ' ὑδρομέλιτος ποθεὶς ἢ ἐπιλειχθεὶς σὺν μέλιτι, ἢ διαχριόμενος. πίνεται δὲ ὡς ἡ καδμεία τρυβλίου τῆς ἡμέρας ἀνὰ τρεῖς ὀβολοὺς ὕδατος, ἄχρι μιᾶς ἐφίσης λάμπει. καὶ ἡ σκωρία δὲ αὐτοῦ ὡσαύτως πλυνομένη, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, ἀσθενεστέραν μέν τοι.

Περὶ Ἄνθους χαλκοῦ.

Κεφ. πη΄.

Χαλκοῦ δὲ ἄνθος ὃ τινες τῶν σκαλευμάτων ἅλων ψῆγμα ἐκάλεσαν, ἄριστόν ἐστι τὸ εὔθρυπτον καὶ κατάπυρρον ἐν τῷ λεαίνεσθαι, κεγχρωδὲς τε τῷ ῥυθμῷ καὶ βαρὺ καὶ μέσως σίλβον, ἔπι δὲ ῥινισμάτων χαλκοῦ ἀμέτοχον οἷς δολοῦνται. ἐλέγχεται δὲ σκαπτομένων αὐτῶν τοῖς τοὺς ὀδόντας ἐπερείσασι. γίνεται

Alij oblitos scisili alumine clauos, cum sulphure & aceto, fictili crudo cremant. Alij in ænea olla aceto respersos, vrũt. & iterum ac tertio idem efficiunt, postea recondunt. Principem locum tenet, in Memphide combustum: proximum in Cypro. Adstringit, exiccat, reprimit, extenuat, attrahit: vlcera purgat, & ad cicatricem perducit: vitia oculorum emẽdat, excrescẽtia in carne consumit, nomas cohibet, vomitus ciet, cum hydromelite potum, aut cum melle delinctum, illitúmve. Lauatur vt cadmia, mutata quater die aqua, donec nulla prorsus sordes emergat. Aeris recrementum, stercúsve quam scoriam vocant, eodem modo lauatur: & eãdem vim, sed imbecilliorem habet.

Flos æris. Cap. LXXXVIII.

Flos æris, quẽ nõnulli cluorum veterũ psegma quasi resegmẽ aut segmentũ, nominarũt, optimus est friabilis, in attritu fulvescens, milij effigie, & numero, breuis, põderosus, modicè splẽdens, atq; cõstringẽs, q̃ delimatã çris scobẽ nõ recepit, qua sæpe adulteratur. Sed id facile deprehẽditur, cũ dentium illitu dilatantur ramenta.

Fit

Fit autem, cum es fornacibus fusum, in receptacula delabitur, per cola fistularum ad ea pertinentium: tum huic negotio addicti ministri, sordes expurgantes, aquam clarissimam infundunt, refrigerandi proposito: itaque repentino concretu, ac addensatione, velut expuitur, & erumpit antedictus flos. Astringit, & excrescétia coërcet: offusam oculis caliginẽ emendat, sed magnopere mordet. Quaternûm obolorum pondere datus, crassum humorem extrahit: carnosa narium & sedis vitia absumit: eruptiones papularum cum vino cohibet. Candidus contra diuturnas aurium gravitates tritus, in eas per fistulam flatu impellitur: vuam, tonsillásque reprimit, farina eius cum melle admota.

Squãma æris. Cap. LXXXIX.

Squãma æris excussa ex Cypriis officinarum clauis, crassa quidẽ ipsa præstãtior quæ helitis, id est clauaris, nominatur. sed ex vili promiscuóq; ære, aut cãdido vitiosa intelligitur: quã, vtpote tenuẽ, & inualidã, damnamus, maximè approbantes crassam, rufam, præsertim si aceti respersu æruginẽ cõtrahat.

Vim

γίνεται δὲ οὕτως, ὅταν ἐν μεταλλικοῖς χώναις τακεὶς ὁ χαλκὸς εἰς τὰς δεξαμενὰς καταῤῥυῇ διὰ τῶν ἠθμῶν τῶν διηκόντων τοὺς σωλῆνας, διακαθαιρόντων τὴν ἀκαθαρσίαν οἱ πρὸς τούτοις ὄντες, ὕδωρ ἐπιχέουσιν ἀραιότατον αὐτῷ, λύξαι προσαφέσαντον· ὑπὸ οὖν τῆς αἰφνιδίου πυκνώσεως καὶ συναγωγῆς, ὥσπερεὶ ἐκπήγνυται καὶ ἐπαυθεῖ τὸ προσερηυθρόν. εὔφορα δὲ καὶ τοῦτο καὶ κατασέλει τὰ ὑστεροχαῆ· καὶ σημήχει τὰ τῶν κόρων ἐπισκοτοῦντα δάκνον ἰκανῶς. ἔστι δὲ καὶ πάχος ἀργυρίου τετραωβόλου πλῆθος διδόναι πινόμενον· ἐκτήκει δὲ καὶ τὰ ἐν μυκτῆρσι σαρκώματα· καὶ δακτυλίων ἐξανθήματα σὺν οἴνῳ στέλλει. καὶ πρὸς δυσκώφους χρονίους τὸ λευκὸν ἐμφυσᾶται διὰ πόρου τὸ λεῖον· στέλλει δὲ καὶ μογιφώνους λεῖον· στέλλει δὲ καὶ μογιλάλους καὶ παιδίων, λεῖον σὺν μέλιτι προσαιρόμενον.

Περὶ Λεπίδος.

Κεφ. πθ'.

Λεπὶς δὲ ἡ μὲν ἐκ τῶν κυπρείων * χαλκουργικῶν ἥλων, παχέα καλουμένη δὲ ἡλῖτις, καλή. φαύλη δὲ ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ λευκοῦ λεπτὴ καὶ ἀδενὴς ὑπαρχουσα, ὧν ἀποδοκιμάζομεν, ἐγκείνοντες τῷ παχεῖαν καὶ ἐγκιῤῥον, καὶ ὄξους ἐπιῤῥαινομένου ἰοειδῆ.

Δυνάμιν

Δυνάμιν δὲ ἔχει σαλτικὴν, λεπτυντικὴν· νομῶν ἐφεκτικὴν, σηπτικὴν, ἀπουλωτικήν· πινομένη δὲ μετ' μελικράτου, ὕδωρ ἄγει. πινὲς δὲ φυρῶντες ἀυτὴν μετ' ἀλεύρου, ἐν καταποτίῳ δίδασι. μίγνυται δὲ καὶ ταῖς ὀφθαλμικαῖς δυνάμεσι, ξηραίνει γὰρ * τὰ βλέφαρα τὰ τραχέα ἀποτήκουσα, καὶ τὰ ῥεύματα. πλύνεται δὲ οὕτως· καθάρας τῆς ξηρᾶς λεπίδος ἡμιμναῖον, βάλε εἰς θυΐαν μεθ' ὕδατος διαυγοῦς, καὶ συντρίψας τῇ χειρὶ ἐπιμελῶς, ἄχρις οὗ ὑποσῇ ἡ λεπὶς· ἀφαίρει τὰ ὑφειστῶτα, ἀποχέας τε τὸ ὕδωρ, ἐπίχει ὑγροῦ ὕδατος κύαθον ἀ. πλατείᾳ τε τῇ χειρὶ τρίβε εὐτόνως ἐν τῇ θυΐᾳ, οἱονεὶ ἀποψήχων· ἐπαὶ δὲ ἀφῇ τι αὐτέγκαυ πυὰ γλισχρότητα, κὴ μικρὸν ὕδωρ προσπίπτει ἄχρι κυάθων ς'. τρίβων εὐτόνως· ἀπαλαιῶν τε τὴν λεπίδα τῇ χειρὶ, ὡς πρὸς τὸ πλευρὸν τῆς θυΐας, τρίβε εὐτόνως· κὴ ἐξιπώσας αὐτὴν τὸ ἀποῤῥυὲν εἰς πυξίδα ἐρυθροῦ χαλκοῦ. τοῦτο γὰρ δεῖ τὸ ὥσπερ ἄνθος τῆ λεπίδος κὴ εὔτονον τῇ δυνάμει, καὶ εὐτονοῦν εἰς τὰ ὀφθαλμικά. τὸ δὲ λοιπὸν, ἄτονον κὴ τὸ καταληφθὲν ὑπ' ὁμοίως πλυόντων, ἀναιρεῖ μέχρις ἂν μηδεμίαν γλισχρότητα ἀποκρίνῃ, τὸ δὲ λοιπὸν σκεπάσαντα δεῖ ὀθονίῳ ἐᾶσαι ἀκίνητον ὑπὲ δύο ἡμέρας, εἶτα

Vim habet adstrictoriam, extenuantem, reprimentem, & erodentem: nomas coërcet, vlcera ad cicatricem perducit: pota ex aqua mulsa, aquam trahit. Aliqui farina subactam, dant in catapotio. Additur ad oculorum medicaméta quòd genarum scabritiam absumit, & fluxiones exiccat. Lauatur hoc modo: Siccæ æris squammæ expurgatæ selibra, cum nitida aqua in mortario manu diligenter conturbatur, quousque pessum ierit: abiicitur quod subsidit, & effusa aqua, hemina cœlestis imbris adiicitur, & distenta manu, squamma, quasi destringenda sit, vehementer confricatur: dúmque lentorem emittere cœperit, aqua sensim ad sex heminas vsque superinfunditur, terendo validé: squamma ad latus mortarij colligitur, ibíque apprimitur: quo facto, expressus humor pyxide ex ære rubro facta, excipitur. Hoc est enim velut flos squammæ, valés viribus, & ad ocularia medicaméta cũ primis efficax. Inutile imbecillumque quod supereſt, lauatur donec nullam prorsus lẽtitiã excernat, & linteo apertũ biduo cõquiescere finitur,

effu

effusaque extãte aqua, vbi siccatum erit, reconditur pyxidicula. Alij vt cadmiam lauant, & reponunt.

Stomoma. Cap. XC.

Squammæ ex acie aut mucronibus decussæ, quam vocant stomoma, eadem vis. Lauatur modo simili, & reconditur: sed ad moliendam alui deiectionem, inefficacior est.

Ærugo rasilis. Cap. XCI.

Ærugo rasa fit his modis: In cadum, aut aliud consimile vas acetũ quàm acerrimũ infundi tur: superponitur inde inuersum æneum vas, præsertim cõcameratum: sin minus, planũ: sitq; obstructum, nullumq; habeat spiramentum, exempto, quo doliũ obturaueris opercu lo: decimum post diem insidẽs ærugo deraditur. Aut æris lamina in cadis super acetum ita suspenditur, ne ipsum attingat, & totidẽ post dies raditur. Aut massula æris, aut lamina vna pluresve, vinaceis nõ recẽtib⁹, sed iã aceſcẽtibus cõduntur, & simili modo versantur. Quinetiam ex delimata æris scobe ærugine facere licet, necnon è laminis, quibus bracteæ auri concluſæ malleo ducuntur: si quis

εἶτα ἀποχέαντες τὸ ἐφεστηκὸς ὑδωρ καὶ ξηράναντες ἀποτίθενται εἰς πυξίδα. ἔνιοι δὲ καὶ ταύτην πλύναντες, ὡς πρὸ καθυμείαν ἀποτίθενται.

Περὶ Λεπίδος στομώματος. Κεφ. ε΄.

Λεπὶς δὲ στομώματος δύναμις ὅσην ἡ αὐτὴ τῆ τοῦ χαλκοῦ λεπίδι. καὶ πλύσις καὶ ἀπόθεσις ὁμοία· ἐν μόνῳ τοι τῷ πρὸ κοιλίαν καθαίρειν λείπεται τῆς τοῦ χαλκοῦ.

Περὶ Ἰοῦ ξυστοῦ. Κεφ. ϛ΄.

Ἰὸν δὲ ξυστὸν οὕτω σκευαστέον· εἰς πιθάκνιον ἢ ἄλλο ὅμοιον ἀγγεῖον ἐγχέας δριμύτατον ὄξος· ἐπικατάστρεφον χαλκοῦν ἀγγεῖον, εἰ καλὸν μόνῳ εἰ καμάσειεν· εἰ δὲ μή γε, ἰσόπεδον· ἔστω δ' ἐσμιγμένον καὶ διαπνοὴν μὴ ἔχον, διὰ δὲ ἡμερῶν δέκα αὐαιρούμενος τὸ πῶμα, ἀπόξυε τὸν ἐπιπεφυκότα ἰόν. ἢ λεπίδα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιήσας χαλκοῦ, ἐγκρέμασον εἰς τὸ ἀγγεῖον, ἵνα μὴ ψαύσῃ τοῦ ὄξους, καὶ διὰ τῶν ἴσων ἡμερῶν ἀπόξυε· ἢ εἰς τὰ στόμφυλα* μὴ προσφατα ὄντα ὀξίζοντα ἐγκρύψας μάζαν ἢ λεπίδα μίαν ἢ καὶ πλείονας, ὡσαύτως ἀνάστρεφε· ἔνεστι δὲ καὶ ἐκ ῥινισμάτων ποιῆσαι ἢ λεπίδων, εἰς ὧδε ἐχόμενα τὰ χρυσᾶ πέτηλα ἐλαύνεται, ἐάν τις

ἐὰν τις αὐτὰ ὀπῷ ῥαίνων ὄξει, ἀναιμᾷ τρὶς ἢ τετράκις, ἄχρις ἂν παντελῶς ἰωθῇ. χρυσὸς δὲ φαίνεται τοῦτον τὸν ἰὸν ἐν τοῖς κυπριακοῖς μετάλλοις, τὸν μὲν, λίθοις ποτὲ ἐπαυθοῦντα ἔχουσι τὸν χαλκόν· τὸν δ' ἐκ πυὸς σπηλαίου σταζόντα ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασι· καὶ τὸν μὲν ὀλίγον τε καὶ κάλλιστον εἶναι· τὸν δὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου, διαλλὰ δὲ ὀπῷῥεῖν καὶ εὔχρων, φαῦλον δὲ ὑπάρχειν διὰ τὸ πολλοῖς ἀναμεμίχθαι λιθάρεσι. δολοῦται δὲ καὶ ἄλλοις πολλοῖς μισρώμοις, μᾶλλον δὲ τούτοις· πνὲς μὲν δὴ κισήρει· οἱ δὲ, μαρμάρῳ, ἄλλοι δὲ χαλκάνθῳ κυκῶσιν αὐτόν. καταλαμβάνεται δὲ τὸν μὲν κίσηρι καὶ τὸ μάρμαρον, διὰ τοῦ νοτίσαι καὶ τὸν ἀντίχειρα τῆς ξυνωνύμου χειρὸς καὶ τῷ ἑτέρῳ προσπείσειν τι μέρος ἰοῦ· συμβαίνει γὰρ τὸ μὲν, αὐτῆς διαχεῖσθαι, τὰ δ' ἀπὸ τῆς κισήρεως καὶ μαρμάρου μέρη ἀδιάχυτα μόνα, καὶ τέλος ἀπολευκαίνεσθαι τῇ ὀπὶ πλέον παραβύλλει καὶ τῇ τοῦ ὑγροῦ παραπλοκῇ. οὐ μόνον, ἀλλὰ διὰ τῆς καὶ τῶν ὀδόντων ἐπαφείσεως· λεῖον γὰρ ὑποπίπτει καὶ οὐ τραχὺ τὸ ἀμυγές. τὸ δὲ χάλκανθον ἀπελέγχεται τῷ πυρὶ· εἰ γάρ τις ἐμπλάσας τὸν οὕτω δεδολωμένον ἰὸν ὅπῃ λεπίδα ἢ ὄστρακον, καὶ τὸ ἕτερον τούτων ὑπὸ θήκῃ ἐν θρᾳῒ τέφρᾳ ἢ ὅπῃ ἀνθρακιᾷ, μετα-

si quis eas aceto respargat, & ter aut quater versẽt, donec ærugine contrahant. Tradunt ęruginem in Cypriis metallis gigni, lapidibus quibusdam nonnihil æris habẽtibus, quibus ærugo efflorescit: adduntque per caniculæ æstus è quodam specu manare: sed illam paucam & optimam esse: hanc speluncis effluentem, copiosam quidem, & boni coloris, sed vitiosam, quòd lapides multos collegerit. Pluribus autem modis adulterant: aliqui pumice admisto, alij marmore, alij atramento sutorio. Sed deprehendemus pumicem aut marmor, dum pollice sinistræ manus madefacto, ærugínis portiunculam altero atterimus: siquidem eam diffundi constat, marmoris autem pumicisque partes coëunt nõ dissipatæ, demúmque tractatione crebra & humoris complexu dealbescunt. Quin & dentium appressu: si quidem syncera cedit, lævis, & sine asperitate. Atramentum verò sutorium igne coarguitur: nanque si fictile, aut lamina, adulterata ærugine illinatur, & feruenti cinere aut carbonibus incalescat alterutrum, muta-

mutabitur, rubescetq; id quod atramentum sutorium accepe rit: quod id vsum suapte natura talem sortitur colorem.

Scolecia. Cap. XCII.

Æruginis quam vocant scoleciam, duo sunt genera quædam fossilis est, altera factitia ad hunc modum: In mortario Cyprij æris dimidiam heminam aceti albi acrisque, pistillo cupreo conterito, donec strigmēti crassitudiné imitetur: deinde aluminis rotūdi drachmá vnam, cū salis fossitij, trāsluscentis, aut marini quàm albissimi, solidique, aut certè cū nitri pari pondere terito in sole, æstuosissimis diebº, sub sydus caniculæ, donec coloré æruginis cōtrahat, & cōcretu strigmentosum fiat: vbi autē se in vermiculorū Rhodiacis similiū speciē coegerit, recōdito. Efficax & valde boni coloris redditur, si duas parteis vrinę veteris cū vna aceti adieceris, & alia, quę dicta sunt, peregeris. Sūt q æruginē rasilē, quę in apparatu nō respōdit, gūmi misto digerāt in formas, & ita vēdant: quod genus, vt vitiosum, improbatur. Fit & quædā ærugo ab aurificibº, mortario & pistillo Cyprij æris, cum vrina pueri impubis, qua

μεταβάλλεται, καὶ ἐρυθραίνεται τὸ χαλκανθῶδες· διὰ τὸ φύσει κεκμῶμθον ἀυτὸ τοιαύτην ἔσχει χροιάν.

Περὶ Ἰοῦ σκώληκος. 5

Κεφ. ϛϚ.

Τοῦ δὲ λεγομθένου σκώληκος ἰοῦ διττὸν εἶδος ὑπάρχει· ὁ μθὲν γὰρ ὀρυκτός ἐστιν, ὁ δὲ, σκευαζόμενον οὕτως· εἰς ξυλίαν κυπελλοειδῆ χαλκοῦ ἔχουσαν δὲ καὶ * δοίδυκα ἀπὸ τῆς ἀυτῆς πεποιημθένην ὕλης, ἐγχέας ὄξους λευκοῦ, καὶ δεικμέως κοτύλης ἥμισυ, τρίβε ἕως οὗ γλοιώδη· εἶτα ἔμβαλε συπτικῆς στρογγύλης * ⊿ ά. καὶ ἄλες ὀρυκτοῦ διαφανοῖς, ἢ θαλασσίου ὡς ὅτι λευκοτάτου καὶ στιλπνοτάτου, εἰ δὲ μή γε νίτρου τὸ ἴσον, ξεσον· εἶτα λέαινε ἐν ἡλίῳ ἐν τοῖς ἄνω κύαθι κεκμάσιν, ἕως τῇ μὲ χροιᾷ ἰώδης, τῇ δὲ συστάσει γλοιώδης γένηται· καὶ οὕτως ἀναπλάσσε σκώληκας τοῖς ῥοδιακοῖς ὁμοίους, ἀποτίθεσο. ἐνεργὴς δὲ καὶ οὗτος γίνεται ἄγαν, ἐὰν ὄξους μθὲν λάβῃ μέρος ἕν. οὖρου δὲ παλαιοῦ μέρη δύο, τὰ δ' ἄλλα ὡς πρόκειται. τινὲς δὲ τὸν ἀποτεθειμθένον ἐν τῷ ξυστῷ κόμμι ξηρανθέντες ἀναπλάσουσι, * ὃν παραιτητέον ὡς φαῦλον. ἔστι δέ τις καὶ ἀπὸ τῶν χρυσοχόων γινόμθενος ἰὸς διὰ ξυλίας καὶ δοίδυκος κυπελλοειδοῦς χαλκοῦ, ἔπι δὲ ἔξω πυελίσκου, ὃ τὸ

ὃ τὸ χρυσίον κολλῶσιν. ἀναλογοῦσι δὲ κοινῶς οἱ προειρημθένοι ἰοὶ κεκμωμθένῳ χαλκῷ, μᾶλλον δ' ἐρρωμθένοι πρὸς τὴν ἐνέργειαν. ἰστέον δὲ ὅτι προέχει μθὲν αὐτῶν ὁ ὀρυκτὸς σκώληξ· ἐχόμθενος δέ ἐστιν ὁ ξυστός· εἶτα ὁ σκευαστός. δριμυκώτερος μθέν τι καὶ μᾶλλον σύφων οὗτος ὑπάρχει. ὁ δὲ τῶν χρυσοχόων ἀνάλογος τῷ ξυστῷ. Δυνάται δὲ πᾶς ἰὸς σύφειν, θερμαίνειν, ἀποσμᾶν ταὶς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς καὶ λεπτύνειν, δάκρυον ἄγειν, νομὰς ἴσχειν, τραύματα ἀφλέγματα τηρεῖν. ἀπουλοῦσι ἕλκη σὺν ἐλαίῳ καὶ κηρῷ· ζυθῷ μέλιτι δὲ ἐφθέντες, ἐν τύλοις καὶ τὰ ὑπερσὰ τῶν ἑλκῶν αὐαίνουσι καθαίρεσιν· ἀμμωνιακῷ δὲ ἀναλυθέντες εἰς κολλύρια, σύεγγυας ἐν τύλοις ἐπιτήκουσι. χρήσιμοι δὲ καὶ πρὸς ἐπουλίσεις καὶ τὰς τῶν οὔλων ἐξοχάς. ἱκανῶς δὲ καὶ βλεφαρα λεπτώσεσι σὺν μέλιτι ἐγχριόμθενοι· δεῖ δὲ πυελίᾳ μετὰ τὴν ἔγχρισιν ἀπόγειν ἐξ ὕδατος θερμοῦ. ἀναλυθέντες δὲ ῥητίνῃ τερεβινθίνῃ ζυθῷ χαλκῷ ἢ νίτρῳ, λέπρας ἐξάγουσι. χρωστέον δὲ ὃν αὖ ἐθέλῃς ἰὸν οὕτω, θλάσας αὐτὸν εἰς ὀλοχρέστατα μέρη, καὶ πιπτάνῳ κεραμέῳ ὀπτήσας, ἀπερείσας ἐφ' ἀνθράκων διαπύρων, κίνει ἕως ἂν μεταβάλλῃ καὶ ὑποπτήσσῃ τῇ χροᾷ. λοιπὸν ὃ ψύξας ἀπο-

qua aurū ferrumināt. Antedicta æruginum genera, vsto æri omnino respondent, sed magis effectu valent. Sciendum fossilem scoleciam præstantissimā esse: derasam sequi: postremo loco factitiā. Mordacissima tamen est hæc, & magis adstringens. Aurificum autem ærugo rasæ respondet. Ærugines omnes adstringunt, extenuant, excalfaciunt: oculorum cicatrices emendant, lachrymas ciēt, nomas sistunt, vulnera ab inflammatione tuētur. Vlcera ex oleo ceráque ad cicatricē perducunt: callos & sordida vlcera purgant, cum melle coctæ: callum fistularū erodunt, cum ammoniaco, collyrij modo in eas adactæ. Ad gingiuarū autē excrescentias, & extuberationem vtiles. Magnopere extenuant genarū crassitiem, cum melle illitæ: verùm post illitionē spongia ex aqua calida locus fouendus est. Resina terebinthina exceptæ, cum ære & nitro lepras abigūt. Vritur ærugo, quancunq; velis, minutissimè fracta cōminutáq;, in fictili patina, flagrātibus prunis superposita: versatúrque donec se mutet, & colorem cinereū concipiat: postea refrigerata repo-

reponitur ad vſum, Sunt qui cruda olla eã vrant, vti dictum eſt: ſed non prorſus eundẽ colorem cremata reddit.

Rubigo ferri. Cap. XCIII.

Rubigo ferri reſtringit: ſiſtit fœminarũ profluuia, admota, potúq; præſtat ne concipiant. Illita ex aceto, ignibus ſacris, & papularũ eruptionibus medetur. Perquàm vtilis ad ſcabritias genarũ, reduuias, & pterygia, condylomatis prodeſt, gingiuas firmat, podagras illita lenit, alopecias replet. Vinum aquáve in qua candens ferrum ſit reſtinctum, potu cœliacis, dyſentericis, lienoſis, cholera laborantibus, & diſſolutis ſtomacho auxiliatur.

Scòria ferri.

Cap. XCIIII.

Stercus ferri, quam ſcoriã vocant, eadẽ poteſt quæ rubigo, ſed inefficacius. Aconito, ex aceto mulſo potum, opitulatur.

Plumbum elotum.

Cap. XCV.

Lotura plumbi ſic fit: In mortarium plumbeum aquam iniiciens, piſtillo plumbeo terito, donec nigreſcat aqua, & limi modo craſſeſcat, aut lutulenta reddatur: linteolo deinde colato, aquam ſuperinfundens, quo

ἀποπίδεσο καὶ χεῶ. πινὲς δὲ ὐ ὦμῇ χύτρᾳ κάοισιν αὐτὸν ὡς προείρηϑ. ἐκ εἰς τὸ αὐτὸ δὲ πάντοτ κωμώμενος μεταβάλλει χεῶμα.

Περὶ Ἰοῦ σιδήρου. Κεφ. ϛ'.

Ἰὸς δὲ σιδήρου σύφει· ἐσῶ τῆ γωναικείου προσεδεὶς ἴσχει, πυώμενός τι ἀσυλληψίαν ποιεῖ. ὀπιχριόμενος ὑ ζωὸ ὄξει ἐρισιπέλατα καὶ ἐξανθήματα ἰᾶται. πρὸς τ παρωνυχίας καὶ πτερύγια καὶ πτερύγια βλέφαρα σὺν χηστος, καὶ κονδυλ ιο λώματα καὶ οὖλα κεφαπύει, πολαγελικοίς τε ὠφελεῖ ὀπιχριόμενος, καὶ ἀλωπεκίας ἀναπλάσσει. σίδηρος δὲ πυρωμένος ἐναφεθεὶς εος δὲ πυρωμένος ἐναφεθεὶς ὕδατι ἢ οἴνῳ καὶ πυόμενος, ἀμύζει κοιλιακοῖς, δυσεντερικοῖς, ις πλωτικοῖς, χολερικῶσι, καὶ σομάχῳ ἀναλελυμένῳ.

Περὶ Σκωρίας σιδήρου.

Κεφ. ζ'.

Ἡ δὲ σκωρία τῆς σιδήρου δύναται ὅσα καὶ ὁ ἰὸς τῆς σιδήρου, ἐπ' ἔλαττον δέ. βοηθεῖ δὲ ἀκονίτῳ μετ' ὀξυμέλιτος ποθεῖσα.

Πρὶ Μολίβδου πεπλυμένου. Κεφ. ζ'.

Σκευάζεται καὶ ὁ πεπλυμένος μόλιβδος τοῦτον τὸν τρόπον· βαλὼν εἰς μολιβδίνην * δοῦσαν ὕδωρ, τρίβε μολιβδίνῳ λοίδυκι, ἕως ἂν μελανθῇ τὸ ὕδωρ καὶ χλύσται ἰλυώδες· εἶτα διήθει ἀυτὸ διὰ ἐδονίου, προσεπιχέων τὲ ὕδωρ ἕως

ἴνα παῦ τὸ διαλυθὲν ὑλιῶδ· καὶ ποίει τὸ αὐτὸ πάλιν ἄχρις ἂν σοι αὐτάρκως ἔχειν δόξῃ. εἶτα ἐάσας καταςῆναι τὸ πεπλυμένον, ἀποχέας τὲ τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλο ἐπιχέας, πλυνε ὡς τὸ καδμείαν, ἄχρις ἂν μηκέτι ἐφίσταί τι μελανία· ἀναπλάσας δὲ πρὸς τοῖς ἀποπίδεσο. οἱ δὲ, καθαρὸν μόλιβδον ῥινήσαντες, τρίβουσιν ἐν λιθίνῃ δυσὶ δοίδυκοι λιθίνοις ἢ τοῖς χερσὶ μεθ' ὕδατος ὑπὸ χεῖρα κατ' ὀλίγον ἐπιχέοντες τὸ μελανόμενον· ὅπερ ἐάσαντες ὑποςῆναι καὶ ἀποχέαντες, ἀναπλάσσουσιν ἐυθέως. τὸ γὰρ ἐφ' ἑαυτῷ τριβόμενον, γίνεται ψιμμιθίῳ ὅμοιον. ἔνιοι δὲ προσεμβάλλουσι τοῖς ῥινήσμασιν ὀλίγῳ μολίβδαιναν, φάσκοντες βέλτίονα εἶναι τὸν οὕτω πλυνόμενον μόλιβδον. Δύναται δὲ ψύχειν, σύφειν, παρεμπλάπειν, μαλάπειν, πλυνεῖν τὰ κοιλώματα, σέλκειν τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ῥεύματα, καὶ τὰ ὑπερσαρκοῦντα τ ἑλκῶν. ἔστι δὲ καὶ ἰσχαιμος· καὶ πρὸς τὰ ἐν τῷ σκύλῳ ἕλκη, κονδυλώματα, αἱμορροίδας μετὰ ῥοδίνου· καὶ τὰ δυσκατούλωτα· καὶ καθόλκ ποιεῖ ὅσα καὶ ἡ ἀσβόλη, δίχα τοῦ ἐξαιρεῖν. ὁ δὲ ἀκέραιος μόλιβδος παρεμπλέκόμενος βοηθεῖ τῇ τῶ θαλασσίου σκορπίου καὶ δράκοντος πλευῇ.

Περὶ

quo facilius quicquid eſt reſolutum incerni poſsit. Hoc iterum facito, vſque dum ſatis tibi habuiſſe videatur. Vbi conſederit, priore aqua effuſa, nouam adiiciens, vt cadmiam lauato, donec nulla extet nigritia: poſtea in paſtillos cogens reponito. Quidã ſcobem mundi plumbi lima quæſitam, mortario piſtillóque lapideis terunt, aut manibus cum aqua paulatim adiecta fricant, donec nigreſcat: mox vbi id peſſum ierit, effuſa aqua colligunt in paſtillos. Nam tritum vehementer, ceruſæ ſimile redditur. Alij climatæ ſcobi modicam plumbaginem adiiciũt, affirmantes ita elotum plumbum præſtantius eſſe. Poteſt refrigerare, adſtringere, inducere, mollire, explere caua, ſiſtere oculorum fluxiones, & vlcerum excreſcentia. Sanguinem ſupprimit: prodeſt contra ſedis vlcera, condylomata, & hæmorrhoidas, ex roſaceo: item ad ea quæ ægrè cicatricẽ ducunt: & in totũ ſpodij effectus præbet, niſi quod non obducit cruſtas. Syncerum plumbum affrictu, marini ſcorpionis draconíſq; plagis auxiliatur.

O Plum-

Plumbum vstum.
Cap. XCVI.

Vritur plumbum sic: Super quam tenuissimas plumbi lami nas, fictili nouo inditas, sulphur inspargito, additísque aliis rursus laminis, interiecto semper sulphure, vsquedũ vas expleueris, succẽdito: flagrante autem plumbo, ferrea rude versato, donec perfectè redigatur in cineré, nihílq; è plumbo vstũ hæserit: tũ demũ, obstructis naribus, eximito: alioquin halitus plũbi noxius sentitur. Aut elimatam plumbi sco bem in olla sulphure vrito. Alij laminas in fictili crudo, vt dictum est, imponũt fornaci, aut foco, & circumlinentes operculum, dato exili spiramento, vrunt. Alii pro sulphure cerusam aut hordeum inspargunt. Alii integras laminas imponẽtes, acri igne vtuntur, & rudicula ferrea continuè mouent, dum in cinerem soluãtur. Sed difficilis huiusmodi vstio, & si vehementius vratur, contrahit spumę argenti coloré. Magis tamen nobis placet prima vrẽdi ratio. Plumbum vstum lauatur vt cadmia, & recõditur. Eosdẽ effectus habet, quos plumbum elotum, sed multò acriores.

Scoria

Περὶ Μολίβδου κεκαμμένου.
Κεφ. νε'.

Καίεται δὲ ὁ μόλιβδος οὕτω. λαβὼν μολίβδου ἐλάσματα εἰς ὀλ-
π λεπτότατα, ἔπειτες εἰς καμινὸν
λοπάδα, καὶ ἐπιπάσας θείου, πά- ς
λιν ἕτερα ἔπειτες πέταλα, καὶ θείου
ἐπίπασε, καὶ πάλιν ἕτερα, καὶ τὸ-
το ποίει ἄχρις αὗ πληρώσῃς τὴν
λοπάδα, εἶτα ὑπόκαιε. αὐαθήσε-
ται δὲ τὸ μολίβδου, κἀνεκσπάσ-
ας τὸν ῥώθωνας· ἢν δὲ
μηδὲν ἔχῃ μολιβδώδες· καὶ ἀνα-
ρεῖ δὲ ἡ ἀποφορά. ἢν ῥίνισματα
βαρὰ μολίβδου βαλὼν μετὰ θείου εἰς
λοπάδα οὕτω καῦε· οἱ δὲ, εἰς χό-
τρας ὠμὰ βαλόντες τὰ πέπα- ιϛ
λα ὡς εἴρηται, καμίνῳ ἐνπυρίσα-
σιν, ἢ ἐπ' ἐρέτας πλατείας ἀνα-
τὸ πῶμα καὶ ὀλίγα δόντες ἀνα-
πνοὴν, καίουσιν. οἱ δὲ, ψιμυθίου πα-
ρεμπάσσουσιν αὐτὰ τὰ θεῖα ἢ κρι- ιϛ
θὰς. οἱ δὲ, ἀκεραίοις τοῖς λεπίσι
ἐπιθέντες ὄξει, πυρὶ χρῶνται, καὶ
κινοῦσιν ἐπιτεταμένως σφύρᾳ,
ἄχρις αὗ ἐντεφρωθῇ. ἔστι δὲ δυ-
χερὴς ἡ τοιαύτη καῦσις, καὶ ἐπι-
πλέον δὲ καεὶς, οὕτω λιθαργύρου
λαμβάνει τὸ χρῶμα. ἡμῖν μὲν δεῖ
τοι ἀρέσκει ἡ πρώτη καῦσις. δεῖ
δὲ πλύνειν αὐτὸν ὡς τὴν καδμείαν
καὶ ἀποπήδᾶν. Δύναμιν δὲ
ἔχει ἰῶ καὶ ὁ πεπλυμένος μόλι-
βδος, ἐυτονωτέραν δὲ μᾶλλον.

Περὶ Σκω-

Περὶ Σκωρίας μολίβδου.
Κεφ. νϛ'.

Σκωρία μολίβδου, ἀείση ὀθὴν
ἡ ἡμιμυθοφανὴς, πυκνὴ καὶ δύσ-
θραυστος, μηδὲν ἔχουσα μολιβδώ-
δες, μιλτοειδὴς δὲ τῷ χρώματι
καὶ ὑελίζουσα. δύναται δὲ τὰ
αὐτὰ τῷ κεκαμμένῳ μολίβδῳ
σύψαι μᾶλλον. πλύνεται δὲ ἐν
ὑγρᾷ ἐπιχεομένου ὕδατος· καὶ ἀ-
πιχεομένου τὸ ἐφισταμένου μιλί-
του χρώματος· πολλάκις τὸ τοῦ-
το γίνεται ἄχρις αὗ ἀναλωθῇ ἡ
σκωρία. τὸ δὲ λοιπὸν ἐάσαντες
ὑποξηρᾶναι αὐτῷ, ἀπο-
χέομεν τὸ ὕδωρ, καὶ
ὅταν αὐαπλάσ
σωμεν.

Περὶ τοῦ μολιβδοειδοῦς
λίθου. Κεφ. νζ'.

Καὶ ὁ μολιβδοειδὴς δὲ λίθος,
ἀνάλογον ἔχει τὴν δύναμιν τῇ
σκωρίᾳ, πλύνεται δὲ ὁμοίως.

Περὶ Στίμμεως.
Κεφ. νθ'.

Στίμμι δὴ κράτιστον ὀθὶ τὸ σιλ-
πνότατον, καὶ λαμπυρίζον, ἐν
τῇ θραύσει πλακώδες, μηδὲν ἔ-
χον χαῶδες ἢ ῥυπαρὸν, ἐυχερῶς
τὲ ὀλκώμενον, τοῦτο οἱ μὲν στίβι,
οἱ δὲ, πλατυόφθαλμον, οἱ δὲ,
λάβρασον ἐκάλεσαν. Δύναμιν
δὲ ἔχει ἐμπλαστικὴν, συπτικὴν,
ψυκτικὴν, σαλπικὴν τῶν ὑπερ-
σαρκούντων, ἀποτυλωτικὴν ἑλκῶν
καὶ κα-

Scoria plumbi.
Cap. XCVII.

Recrementũ plumbi, quod scoriã vocant, optimũ est densum, fractu cõtumax, cerusam planè repræsentans, nihil plumbosi habens, quod ad luteũ colorem accedit, & vitri splendorem imitatur. Eadé quæ plumbum exustũ potest, sed magis adstringit. Lauatur in mortariis infusa aqua, & refusa summa aquæ parte, quę luteum colorem duxit: idque sæpius, dum recremẽtum absumatur. Dein vbi consederit crassamentum, aqua effusa, digeritur in pastillos.

Lapis molybdoides.
Cap. XCVIII.

Molybdoides lapis à plumbi similitudine dictus, respondentem excremento vim habet, & eodem modo lauatur.

Stibium. Cap. XCIX.

Stimmi optimũ, quod splendidissimum est, modóque nitedularum emicat, confractu crustosum, nihil terræ aut sordidi habẽs, friabile, quod stibi appellarunt, alii platyophthalmon. Vis eius adstringere, meatus obstruere, refrigerare, excrescentia in carne cohibere, vlcera ad cicatricẽ perducere,

sordes & vlcera oculorum expurgare. Sistit & sanguinem è cerebri membrana profluentem: & vt in vniuersum dicatur, vis vsto plumbo similis est. Priuatim, ambusta igni, in pustulas erumpere non patitur, cum adipe recenti illitum: crustosas vlcerationes ad cicatricem perducit, cum cera & exigua ceruſa. Torretur pinsita farina circumlitum, & carbonibus obrutum, donec carbũculetur crusta, exemptúmque restringuitur mulieris lacte, quæ marẽ peperit, aut vetere vino. Vritur etiã carbonib⁹ succẽsis efflatũ, quo ad igni deflagret: si enim paulò magis cõcremetur, plumbum fit. Lauatur, vt cadmia & æs. Sunt qui vt plũbi recrementum eluant.

Molybdæna, seu plumbago. Cap. C.

Molybdęna optima est flaua, argẽteæ ſpumę æmula, modicè splendẽs, cũ teritur rufa, cocta cũ oleo iocineris coloré trahit. Vitiosa est, quę aërẽ aut coloré plũbeũ refert. Gignitur ex auro & argẽto. Est etiã quędã fossilis, ad Sebastiam & Corycũ inuenta. Quo in genere proba tur, quæ lapidosa nõ sit, aut recremẽtosa, sed nitens & flaua. Vim

ἡ καθαρτικὴν ῥυπαρειῶν καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ἑλκῶν. ἐπέχει δὲ καὶ τὰς ἐκ μιλύγγος αἱμορραγίας· καὶ καθόλου δὲ ἐμφερὴς ἐστὶν ἡ δυνάμις αὐτοῦ τῷ κεκαυμμύῳ μολίβδῳ. ἰδίως δὲ τὰ καταμήνια οὐκ ἐᾷ ἐκρεῦσαι σύν σέαπι καταχθέντα· ἡ δὲ ἀπουλοῖ τὰ ἕλκεσιν ὑπὸ κιρσοῦ καὶ ὀλίγου ψιμυθίου μιγέντων. ὑπάτται δὲ σέαπι ἀφεψηθὲν καὶ ἐγκρυβὲν εἰς ἄνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ σέαρ, ἐξαιρεθὲν δὲ σβέννυται γάλακτι ἀρρενοτόκου γυναικὸς ἢ οἴνῳ παλαιῷ. κράζῃ δ' ἐπ' ἀνθράκων ὑπτεθὲν καὶ ἐμφυσηθὲν ἄχρι πυρώσεως· ἐὰν γὰρ ὑπερπλέων καῇ μολίβδου τῦται. πωλοῦνται δὲ ὅς ἡ καδμία καὶ ὁ χαλκός. ἔνιοι δὲ ὁμοίως τῇ τοῦ μολίβδου πωλοῦσι σκωρίᾳ.

Περὶ Μολιβδαίνης. Κεφ. ρ'.

Μολίβδαινα δ' ἀείση ὄξιν ἢ λαργυροφανὴς, ξανθὴ, ὥστε στίλβουσα κατὰ κιρρὰ ἐν τῷ λειοτριβεῖσθαι, ἐψηθεῖσα τε ῥᾴων, ἅπαλοξέστης τῷ χρώματι γίνεται. ἡ δ' ἀερίζουσα ἢ μολιβδόχρως φαύλη. γλυνᾶται δὲ κιρσοῦ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ. ἔστι δέ τις καὶ ὀρυκτὴ κατὰ στιβάδειαν καὶ κάρυκον εὑρισκομένη. καὶ τούτων ἡ μὲν σωρευτὴ βελτίων ἢ μὴ σωρευτή· ἡ δὲ λιθώδης, ξανθὴ δ' οὖσα καὶ στίλβουσα.

Δύναμιν δὲ ἔχει ὁμοίαν λιθαργύρῳ καὶ σκωρίᾳ μολίβδου. πωλοῦσιν δὲ καὶ καῦσιν πρὸ αὐτοῦ. μίγνυται δὲ ὑπὸ πεπυρευμένων αὐτῇ, καὶ ταῖς λιπαραῖς καὶ ἀνεμπλάκτοις ἐμπλάστροις χρησίμως. οὖσα σαρκωτικὴ καὶ ἀπουλωτικὴ· ταῖς μύτοι κολλητικαῖς καὶ συμπτικαῖς οὐχ ἁρμόζει δυνάμεσιν.

Περὶ Σκωρίας ἀργύρου. Κεφ. ϙά.

Ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἔλκυσμα, ἢ ἔγκαυμα, πρὸ αὐτοῦ δὲ ἔχει δύναμιν τὴν μολυβδαίνης· ὅθεν ἐμπλάστροις φακαῖς μίγνυται καὶ ἀπουλωτικαῖς, συντικὴ οὖσα καὶ σπαστική.

Περὶ Λιθαργύρου. Κεφ. ϙβ'.

Λιθάργυρος, ἢ μολύ τις ἐν τῆς μολιβδίτιδος καλουμένης ἄμμου γλυνᾶται χωνευομένης ἄχρι τελείας ἐκπυρώσεως. ἢ δ' ἐξ ἀργύρου· ἢ δ' ἐκ μολίβδου. διαφέρει δὲ ἡ ἀττική· δευτερεύει δὲ ἡ Ἱσπανή· μετ' αὐτὴν ἡ ἐν Δικαιαρχίᾳ, καὶ ἐν Καμπανίᾳ, καὶ ἐν Σικελίᾳ· πλείστη γὰρ ἐν τοῖς δὲ τοῖς τόποις γλυνᾶται· μολιβδίνων ἐλασμάτων ἐκφολουμένων. καλεῖται δὲ ἡ μὲν ξανθὴ καὶ στίλβουσα χρυσῖτις, ἡ πεπυρευμένη· ἡ δ' ἐν Σικελίᾳ ἀργυρῖτις· ἡ δ'

Vim habet ſpumæ argenti, aut recremẽto plũbi simile. Vritur lauaturq́; eodẽ modo. Miscetur cõuenientissimè medicamẽtis, quæ liparas vocãt, atq; emplastris minimè mordẽtibus. Carnem recreat, & vlcera ad cicatricẽ perducit: glutinantibus tamen medicamentis, aut absterẽtibus non conuenit.

Argenti recrementum. Cap. CI.

Recremẽtũ argẽti quod scoriã vocãt, aut helcysma, aut encauma, molybdenę vim habet: quare emplastris quas phæas appellãt, additur, ac medicamẽtis quę cicatricẽ obducũt, vtpote cũ adstringat, extrahatq́;.

Spuma argenti. Cap. CII.

Spuma argẽti quædã gignitur ex arena, quã molybditin vocãt, in fornacib⁹ cõflata, donec pfectè igni incãdescat. Altera ex argẽto: tertia ex plũbo. Probatissima est Attica: secũda, Hispanien sis: has sequitur quæ fit Dicæarchiæ, id est Puteolis, Baiis, in Cãpania, & Sicilia: plurima enim hisce locis è flagrãtibus laminis plumbeis gignitur. Quæ flauo colore splẽdet, chrysitis appellatur, omniũ optima: quæ in Sicilia, argyritis:

quæ ex argento, calabritis. Vis aũt adſtringere, mollire, explere caua, excreſcẽtia in carne reprimere, ad cicatricẽ ducere, refrigerare, & occludere. Vritur argẽti ſpuma, cõfractis partib⁹ ad magnitudinẽ iuglandiũ, prunæ ſuperpoſitis: ita accẽſa follibus, vt conflagret, abſtergitur inſidens ſpurcitia, & recõditur. Aliqui ter aceto aut vino reſtinguẽtes, rurſus vrunt, & eadem proſequuti, reponunt. Lauatur vt cadmia. Vt argyritidi nominatæ, aut, ſi deſideretur, alteri candor detur, ea in parteis magnitudine fabarum cõfracta, chœnicis atticæ menſura, fictili nouo ſuperfuſa aqua, addito candidi tritici pari pondere, priuatimq; pugillo hordei, linteolo puro, raro, anſulis vaſis alligato, coquitur, donec hordeum fractum diſſiliat: deinde omnia in nouum craterẽ oris ampli transfunduntur: triticum abiicitur, ſpuma argenti veheméter manibus affricando infuſa aqua lauatur, aſſicatáque in Thebaico mortario teritur, affuſa feruẽte aqua, donec ſoluta fatiſcat: excolata aqua, iterum tota die teritur, & veſperi infuſa calida aqua finitur: mane colis excernitur, alia

ἢ δι' ὧν τῶ ἀργύρου καλαυρῖπες.
Δύναμιν δ' ἔχει συπτικὴν, μαλακτικὴν, κοιλωμάτων πληρωτικὴν, σαλπικὴν, τ' ἐκσαρκοωτων δ' ἀπελωτικὴν, ψυκτικὴν, παρεμπλαστικὴν. καύσις δ' αὐτὴν ὅτω· κατὰ κόλας εἰς καρύων μεγέθη, καὶ ἐπιδεὶς ἐπ' ἀνθρακας, ἐκπιπόσας τὸ ἄχει πυρώσεως, καὶ φερμάξας τ' ἀπωθεικεμβόλω ἀκαθαρσίαν, ἀποτίθεσο. ἔνιοι δ' ὀξυ ἢ οἴνῳ σβέσαντες τις αὐτ' ὀπτεῖς, πάλιν καίουσι, καὶ τοῦτα πειήσαντες ἀποτίθενται. πλύνεται δ' ὡς ἡ καδμεία. λευκαίνεται δ' ὅτω· λαβὼν τ' ἀργυείτου λεγομένης, εἰ δ' μή γε τ' ἀνθρακος καταθραυστον εἰς μεγέθη κυάμων, ὅσον χοίνικα ἀττικὴν, βαλὼν τ' εἰς καινὴν χύτραν, ἐπίχει ὕδωρ, προσεμβάλλων πυρῶν λευκῶν χοίνικα, καὶ ἰδία ἐν ὀθονίῳ καθαρῶ ἀρίδων κριθῶν δράκα. σβέσας ἀπὸ τ' ὠτὸς τ' χύτρας κρέμασον, ἕως δ' ἕως αὖ ῥαγῶσιν αἱ κριθαί· εἶτα καθεράσας παντα εἰς κρατῆρα πλατύστομον καινόν. τὸν μὲ πυρὸς βίᾳον χαείσας, τ' δ' λιθάργυρον πολλῶν ἐπιχέας ὕδωρ, βιαίως τ' χερσὶ φερτείθων ἅμα, εἶτα αὐτελεμβός τε ἀυτ' καὶ ξηραίνας, τείθε ἐν ξυίᾳ ἡπαϊκῇ, ὀπτεχέων θερμὸν ὕδωρ, ἕως αὖ διαλυθῇ, καὶ ἀπιθύσας τὸ ὕδωρ πάλιν τείθε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, εἰς ἑσπέραν δὲ ὀπτεχέας ὕδωρ θερμὸν ἔασον· καὶ περὶ ἀπιθύσας

ἄλλο ὀπτεχει καὶ ἀπιθει τῆς ἡμέρας τρὶς. τὸ πλεῖ ὀπὶ ἡμέρας ζ. εἶτα μίξας τῇ μνᾷ τῆς λιθαργύρου ἁλῶν ὀρυκτῶν < ε. θερμὸν τε παρεχέων, λέαινε τρὶς τῆς ἡμέρας ἀπιθῶν καὶ μιγνὺς ὕδωρ. ὅταν δ' λευκὴν γλοιῶδες θερμὸν ὀπτεχέων, τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἄχρις αὖ μηδεμιᾶς ἔμφασιν ἁλυκότητος ἔχει. καὶ ξηράνας ὀξυτάτῳ ἡλίῳ, περικείμενον πλὴν ἰκμάδα ἀποτίθεσο. εἰ δὲ μὴ, μιᾶν μίαν λαβὼν τῆς ἀργυείτιδος, λέπνον ὀπτιμελῶς. καὶ τρίψας μίξον ἁλῶν τριπλάσιον, κρείων, ὀρυκτῶν, καὶ βάλλε εἰς καινὴν χύτραν ὀπτχέας τὸ ὕδωρ, ὡς τε ὑπερέχειν αὐτὸ, κίνει ἑκάστης ἡμέρας περὶ καὶ δείλης περιστεπτχέων ὕδωρ, μηδὲν τοῦ περὸτου ἀποχέων. καὶ ποιεῖ τοῦτο ὀπὶ ἡμέρας λ'. μὴ κινουμένου δ' ἀποστρακοῦται. μετὰ δὲ ταῦτα ἀποχέας περαίως τῷ δὴ μὲν ἐν θαλαϊκῇ ξυίᾳ, τῷ λιθάργυρον λέαινε, καὶ βαλὼν αὐτῷ εἰς κεραμεᾶν ἀγγεῖον, ὀπτχέας τε ὕδωρ, κίνει ταῖς χερσὶν ὀπιμελῶς, ἀποχέων τὸ περῶτον καὶ ὀπτχέων τὸ ἕτερον, ἄχρις αὖ μηδεμίαν ἔμφασιν ἁλυκότητος ἔχῃ. εἶτα ἀποχέας τὸ λευκὸν τ' λιθαργύρου εἰς ἀπὸ ἀγγεῖον, ἀνάπλαττε περοχάσκοις καὶ ἀποθὲ εἰς μολιβδίνην πυξίδα. οἱ δὲ καταθραύσαντες εἰς μεγέθη κυάμων τὴν λιθάργυρον, καὶ

alia infunditur, atq; ter die excolatur. Id ſeptem diebus fieri ſolet: poſtea additis ad ſingulas minas ſpumæ argenti, quinis ſalis foſſilis drachmis, infuſaque calida aqua, ter die teritur, & addita aqua excolatur: cúmq; inalbuerit, calida infuſa, idem facito, dum nullam prorſus ſalſedinẽ reſipiat. Demum ardentiſsimo ſole ſiccata, eiecto prius humore, reconditur. Sin minus, mina ſpumæ argyritidis diligenter teritur, addito ſale foſſili trito, triplicato pondere, in fictile nouum coniicitur, aqua infunditur, itavt ſuperemineat: mouetur quotidie mane & veſperi, aquáque ſuperinfunditur, priore nequaquam effuſa. Hoc fit triginta diebus: nanq; niſi moueatur, craſſeſcit, vſque in duritiem teſtæ. Poſt hæc effuſa leniter muria, in Thebaico mortario ſpuma argenti teritur, coniectáq; in fictile aquã continens, manibus diligenter agitatur, mutata ſubinde aqua donec nullũ ſalſuginis indiciũ præbeat. Deinde quod ex argẽti ſpuma candidum apparet, in vas aliud trãsfertur, & redactũ in paſtillos, plũbea pyxide cõditur. Alij ſpumã argenti in fabarũ magnitudines confractã,

In ventre suillo crudo ex aqua coquunt, dũ viscus eliquescens contabescat, exemptámq; cum sale pariter unt, & vt suprà dictum est lauant. Sunt qui salis libram vnam, & spumæ argenti tantundem, in sole terant, aqua continuè mutata, dũ candor ei detur. Alia ratio: Sumito quantam vis argenti spumam: vbi lana candida inuolueris, fictili nouo indita aqua, cum pugillo fabarum recentiũ repurgatarúmq; decoquito. Cumq; fabæ disruptę dehiscent, lanáq; non denigretur, exemptam argenti spumã, & altera lana inuolutam, iterum coquito, cyathum aquæ & parem fabarum modum adiiciens: eadẽ tertio, quę suprà, facito: in summa, tãtisper, dũ lana iam non inficiatur. Insuper trãsfundẽs in mortarium, ad singulas salis fossitij libras, adiicito octogenas spumæ argenti drachmas Atticas, & terito: intermittensque, nitri quamalbissimi cũ aqua diluti drachmas quadraginta septem indito: iterum terito, donec satis candoris cõtraxisse videatur. Ita autẽ fundens eã ex alto in fictile oris ampli, adiecta largiore aqua, vbi considere desierit, colato: tum nouam super

καὶ βαλόντες εἰς χύτρειον καινὸν ὠμὸν ἕψουσιν ἐν ὕδατι, ἄχρις ἂν τακερωθῇ τὸ πολύχυμον, εἶτα ἐξελόντες καὶ μὴ ἑτῶν ἀλῶν τρίψαντες, πλυνοῦσιν ὡς πρόκειται. ἔνιοι δὲ ἁλῶν λίτρας μίαν καὶ λιθαργύρου τοσοῦτον, τρίβουσιν ἐν ἡλίῳ μὴ ὕδατος συνεχῶς ἀποχέοντες ἄχρις ἂν λευκὸν γένηται. ἢ καὶ ἄνευ λιθαργύρου ὅσον θέλῃς, καὶ εἰλήσας ἑτέροις λευκοῖς, καὶ θεὶς εἰς κεραμέαν χύτραν καινὴν, ὑπιδοὺς τε ὕδωρ καὶ κυάμων καθαρῶν καὶ νέων δράκα μίαν ἕψε. ὅταν δὲ οἱ κύαμοι διαῤῥαγῶσι, τότε ἕτερον λεανθέν, ἑξέλκυσας ἑτέρῳ εἰλήτῳ λιθάργυρον καὶ ἑτέρῳ εἰλήσας ἑτέρῳ, ὡς τὸ δεύτερον ἕψε, κυάμων τὸ δον ὑπιδοὺς ὕδατος, κυάμων τὸ αὐτὸ τὸ ἴσον πλῆθος, καὶ τὰ αὐτὰ ποίει τοῖς πρότερον μικροῖς ὡς πρόκειται. καὶ καθόλου ἕως τὸ ἕκτον μικρὸν βάπτηται. καὶ τὸ λοιπὸν καθεψήσας εἰς δυΐαν πρὸς < π'. τερῤῥάσας εἰς ἀπίκας λιθαργύρου, μίξον ἁλὸς ὀρυκτοῦ λίτρας ά. καὶ λέανε. διαλιπὼν τε ὑπίδυς νίτρου παύου λευκοτάτου διειλημμένα μεθ' ὕδατος ὀλκὰς μζ'. καὶ πάλιν τρίβε ἄχρις ἂν ὁ λιθάργυρος ἱκανῶς λευκὸν γένηται. οὕτω δὲ * καταπλήσας αὐτῷ εἰς κεραμεοῦν πλατύσομον ἀγγεῖον, καὶ πρόσαπτε τὰ καταῤῥαφλὲς ὕδωρ, ἐάσας τε κατασῆναι, τὸ μὲν ἀπίδησον· ἕτερον δὲ ὑπιδοὺς ὕδωρ καὶ τοῖς χερσὶν ἀναταράξας, πάλιν ἐάσας κατασῆναι ἀπίδησον. ἐναλλὰξ δὲ τοῖς πρότερον μικροῖς ποίει, ἕως ἂν καθαρὸν ἄγαν τὸ ἀπορρέον ὕδωρ, καὶ γλυκὺ καὶ ἀλυκότητος ἀμέτοχον γένηται. ὑπὶ πᾶσι δὲ κατερῤῥάσας αὐτὸ εἰς λοπάδα κεραμέαν καινὴν, ἀπιδησμένην παντὸς πρόσω τοῦ ὑγροῦ, θὲς ἐν ἡλίῳ ἡμέρας μ'. ὑπὸ κυνὸς, καὶ ξηράνας χρῶ. δοκεῖ δὲ ἡ πεπλυμένη ἁρμόζειν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, καὶ αὐλὰς ἀφιστᾶσα, καὶ ἐῤῥακωμένα πρόσωπα· καὶ ἀπλοῦν ἔμπλαστρον.

Περὶ Ψιμυθίου. Κεφ. ργ'.

Ψιμύθιον δὲ γίνεται ὧδε· εἰς πλατάκιον πλατύσομον ἢ εἰς κεραμίδα γράφαν, ἐγχέας ὀριμύτατον ὄξος, ἀπέρεισον μολιβδίνῳ πλινθίῳ ὑπὲρ τὸ στόμα* τῆς κεραμέας, πρόσυπτα μύρτα καλαμίνα ψαθίνα· ἀνώθεν τε αὐτὰ ὑπόβαλε ῥίψον σκεπάσματα πρὸς τὸ μὴ διαπνεῖσθαι τὸ ὄξος, ὡσαύτως διαλυθῇ καὶ συγκαταῤῥυεῖσα διαπέσῃ καὶ τὸ μὲν ἐπιπωρεσύμβυον καὶ καθαρὸν ὑγρὸν ἀπόθει, τὸ δὲ γλοιῶδες εἰς ἀγγεῖον ἐγχυτέον· καὶ ξηραντέον ἐν ἡλίῳ, εἶτα ἀλεστέον ἐν χειρομύλῃ, ἢ λεαντέον ἄλλως καὶ σητέον* καὶ μετὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ τερεμίου λεπτοποιητέον, καὶ σητέον ἐναλλάξ τε τὰ αὐτὰ καὶ τρίτον καὶ τέταρτον ποιητέον. ἄμεινον

superadiiciés aquam, manibus probè versatam, finito vt consídat, ac rursus per collum traiicito. Alternis eadẽ prosequere, dum pura aqua dulcisq; effluat, & nullã salsedinẽ præ se ferat. Postremò in fictile nouũ trãslatam, colato sensim omni humore, soli quadraginta diebus sub caniculæ sydus exponito, & siccata vtitor. Elotá autem constat ad oculorũ collyria pdesse, & ad cicatricũ fœditates tollẽdas, ad rugosas facies, & cicatricosas, laceratásque, & macularum plenas.

Ceruſa. Cap. CIII.

Ceruſa fit hoc modo: Infuso in vrceum oris lati, aut fictile labellum quamacerrimo aceto, laminam plumbeam supra fictilis spiraculũ, subiecta prius arundinea tegete, firmato: superiectísque velaminibus, ne halitum expiret acetũ, vbi resoluta fuerit, defluénsque decíderit, humorem purũ ad summa delatum colato, crassamẽtúmq; trãsfundito: debet quoque siccari in sole, mox trusatili mola teri, aut aliãs tritũ cribrari. Postea quod supereſt duri, in tenues partes redigendũ, cribrandúmque: vicissim eadem tertio quartoq; facienda.

Melior,

Melior, quę primò cribrata est, & medicamẽtis oculorum assumenda. Secũdum locum tenet sequens, & reliquæ suo ordine. Nec desunt qui ligneas rudes, in medio vase appendant, & deraso ceu situ impositum, ita vt acetum non contingat, inditóque operculo circumlinentes dimittunt. Post dies decem, laxato obturamẽto visunt: cúmque resoluta materia fuerit, reliqua, vt suprà diximus, exequuntur. Si autem quis in pastillos velit digerere, aceto acri subacta, diuiditur in pastillos, qui in sole siccantur. Æstate tamen supradictũ opus obeundum est: ita enim candida atque efficax redditur. Quinetiam hyeme paratur, vrceis supra furnos, balnea, aut fornaces impositis: ascendens enim calor, idem quod sol præstat. Laudatissimam fieri putãt Rhodi, & Corinthi, aut Lacedæmone, proximam Puteolis. Torretur hoc modo: Flagrantibus igni carbonibus, fictili nouo, maximè Attico, tritam cerusam imponito, & assiduè versato, cúmque cinereum colorem traxit, eximens refrigerato, & vtior. Est & aliud vrendi genus:

Trita

ἄμεινον δὲ ὅτι τὸ πρῶτον ἀποσβὲν, ὃ καὶ εἰς τὰς ὀφθαλμικὰς παραλαμβάνειν δυνάμεις. δευτερεύει δὲ τὸ ἐχόμενον, καὶ κατὰ τάξιν τὰ λοιπά. *τινὲς δὲ κατὰ μέσον τὸ ἀγγεῖον καθρείσαντες τὸ ξύλινον ἐπιπλέασιν ὡς μικρὸν λαύειν τὸ ὄξους, τὸ δὲ στόμα αὐτῶ πωμάσαντες καὶ πρεχρίσαντες ἐῶσι. καὶ δι' ἡμερῶν ἀφαιρούμενοι τὸ πῶμα ἐπισκοποῦσι· ὅ τε δὲ διαλυθῇ, τὰ λοιπὰ ποιοῦσιν ὁμοίως τοῖς προειρημένοις. εἰ δὲ ἀναπλάσαι τὶς αὐτὸ ἐθέλει, ξύλῳ δριμεῖ φυρατέον, καὶ ὅπως ἀναπλασέον, καὶ ξηραντέον ἐν ἡλίῳ θέσεως μόνον· ἐργασέον τὰ προειρημένα. ὕτω γὰρ λευκὸν καὶ εὐδρὲς γίνεται. σκευάζεται δὲ καὶ χειμῶνος τῶν πηλανίων ὑφάπτων πίνων ἢ βαλανείων ἢ καμίνων πεμφθέντων· ἢ γὰρ αὖθεν φερομένη θερμασία τὸ αὐτὸ δρᾷ τῷ ἡλίῳ. κάλλιστον δὲ ἡγητέον τὸ ἐν ῥόδῳ σκευασθὲν, ἢ ἐν κοιλάδι, ἢ ἐν λακεδαίμονι, δευτερεύει δὲ τὸ ἐν δικαιαρχίᾳ. ὀπτητέον δὲ αὐτὸ τὸν τρόπον τοῦτον· ἐπ' ἀνθράκων πεπυρωμένων θεὶς ὄστρακον καινὸν καὶ μάλιστα ἀττικὸν, ἔμπλασσον λεῖον τὸ ψιμύθιον, καὶ κίνει συνεχῶς, ὅταν δὲ τῇ χρόᾳ ὑάσπουδον χρῶνται, ἀνελόμενος χρῆ καὶ χεῦ. *καῦσαι δὲ θέλων εἰς κύλικα λοπάδα λεῖον ἀποδος, ἐπιθεὶς

ἐπιθεὶς τε ἐπὶ τὸν ἄνθρακας, κάρδαμα κίνει ἕως ἂν τὴν χρόαν ἔοικὸς σανδαράχῃ χρῶνται· καὶ ἀνελόμενος χεῦ. τὸ δὲ ὕτω σκευασθὲν, σανδὺξ ὑπό τινων λέγεται. πλύνεται δὲ τὸ ψιμύθιον ὁμοίως τῇ καδμείᾳ. Δύναμιν δὲ ἔχει ψυκτικὴν, ἐμπλαστικὴν, μαλακτικὴν, πληρωτικὴν, λεπτωτικήν· ἔτι τε τραχέως κατασταλτικὴν κόσμου χάριν, καὶ κατελωτικὴν. μιγνυμένου κηρωταῖς καὶ λιπαραῖς ἐμπλάστροις, καὶ τραχίσκοις· ἔστι δὲ καὶ τῶν ἀναιρετικῶν.

Περὶ Χρυσοκόλλης. Κεφ. ρλ'.

Χρυσοκόλλα δὲ διαφέρει ἡ ἀρμενιακὴ, τῇ χρόᾳ κατακόρως πρασίζουσα. δευτερεύει δὲ ἡ μακεδονικὴ, εἶτα ἡ κυπρία, καὶ τούτων τὴν καθαρὰν προκριτέον· ἢ δὲ γῆς καὶ λίθων ἔμπλεων ἀποδοκιμαστέον. πλυτέον δὲ ἡ προειρημένην ὕτω· κόψας αὐτὴν ἔμβαλε εἰς δυίαν, καὶ ἐπιχέας ὕδωρ τρίβε πλατείᾳ τῇ χειρὶ πρὸς τὴν ἴγδιν εὐτόνως, εἶτα ἐάσας ἀποκαταστῆναι, ἀπόθεσον. καὶ ἔτερον ἐπιχέας ὑδρὸς πάλιν τρίβε· ταῦτα δὲ ποίει ἐναλλὰξ, ἕως καθαρὰ καὶ εἰλικρινὴς γένηται. λοιπὸν ξηράνας ἐν ἡλίῳ, ἀποτίθεσο, καὶ χρῶ. ἐὰν δὲ καῦσαι θέλῃς κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, λεάνας αὐτὴ τὸ αὐταρκες, ἐπίθες εἰς τήγανον, καὶ ἀπόθου ἐπ' ἀνθράκων,

καὶ

Trita patinis nouis supra prunas imponit, & ferulacea rude mouet, donec colore similis sandarachæ fiat: extractaq; ad vsus ministratur. Quæ verò ita parata est, sandyx à quibusdã dicit. Lauat cerusa cadmiæ modo. Vis ei refrigerare, occludere, emollire, explere, extenuare q; insup excrescentia leniter reprimere, & ad cicatricẽ pducere. Miscet ceratis, & emplastris, q liparæ vocant, pastillisque: est autẽ letalis eius potus.

Chrysocolla. Cap. CIIII.

Chrysocolla laudatissima Armeniaca, colorem porri quãsimillimè reddens. Secundum locum sibi vendicat Macedonica, & proximnm Cypria, quo in genere præfertur pura: damnatur, quæ terram aut calculos collegerit. Ratio lauandi hæc est: Tusam infusa aqua, mortario expassa manu ad pilam vehemẽter fricato, & statim quàm consederit, colato. Alterã infundens aquã, rursum terito: hæc vicissim psequere: donec pura syncerãque spectetur. Dein siccato in sole, et ad vsus recõdito. Quòd si vrere volueris, ex ea terens quod satis esse videbitur, patinis supra carbones adponito,

& alia

& alia facito quæ ſuprà diximus. Dos chryſocollæ ad purgandas cicatrices: excreſcentem carnem coercet: adſtringit, purgat, excalfacit, & modicè corpus mordendo exeſt. Inter medicaméta intelligitur, quæ vomitiones concitant, & necem inferre poſſunt.

Lapis armeniº. Cap. CV.

Armenius lapis prę fertur lę uis, colore cœruleo, perquàm æquabilis, calculo carẽs, & friabilis. Eadem quæ chryſocolla præſtat, ſed inefficacius. Quinetiam vſum habet ad pilos in palpebris alendos.

Cœruleus. Cap. CVI.

COERVLEI origo ex ærariis metallis in Cypro: copioſior ex arena littorali: ſecundum quoſdam ſub cauatos ſpecus maris inuenitur, qui magis probatur. Eligi debet inebriatus. Vritur vt calcitis, lauatur vt cadmia. Vim habet reprimentem, & modicè erodentem: cruſtas gignit, & exulcerat.

Indicum. Cap. CVII.

Indici duo genera, vnum ſua ſpõte naſcit, tanquã ſpuma, germinatione Indicis arũdinibus exiẽs. Alterũ infectorię dãt officinæ: & eſt ſpuma purpurea innatans ἐπὶ τὰ ἄλλα ποίει ὡς θερείηται ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆ. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ χρυσόκολλα σμηκτικὴν οὐλῶν, καταψυκτικὴν σαρκωμάτων, καὶ ἀνακαθαρτικὴν, συμπικνά τε καὶ θερμαντικὴ, σπαστικὴ θεράπων μὴ τὸ ἐπὶ πόσον δάκνῃ. ἔστι δὲ καὶ τῶν ἔμετον κινούντων καὶ ἀναιρεῖν δυναμένων.

Περὶ Ἀρμενίκ λίθ. Κεφ. ρ΄.

Ἀρμένιον δὲ πρόκριτέον τὸ λεῖον καὶ τὸ χρῶμα κυάνεον, ἔμμολόν τε ἄγαν καὶ ἄλιθον, εὐθρυβές. τὰ αὐτὰ ποιεῖ τῇ χρυσοκόλλῃ, πρὸς τὴν εὐτονίαν μόνον λειπόμενον αὐτῆς. ἔστι δὲ καὶ τῶν ἐν βλεφάροις τελχῶν ἀνθρπικόν.

Περὶ Κυανῦ. Κεφ. ρε΄. ρς΄.

Κυανὸς δὲ γίνεται μὲν ἐν κύπρῳ ἐν τῇ χαλκουργῶν μετάλλων· ὁ δὲ πλείων ἐν τῆς αἰγιαλίτιδος ἄμμου εὑρισκόμενος κατά πινας σπηλαιώδεις καταφὰς τῆς θαλάσσης, ἣ τις καὶ διαφέρει. περιληπτέον δὲ τῷ σφόδρα κατακορῆ. καυστέον δὲ ὡς χαλκῖτιν, καὶ πλυτέον ὡς καδμείαν. Δύναμιν δὲ ἔχει καταψυκτικὴν καὶ μετρίως σπαστικὴν, ἐκθερωτικήν τε καὶ ἑλκωματικήν.

Περὶ ἰνδικῆς λίθ. Κεφ. ρξ΄.

Τῆ δὲ λεγομένῃ ἰνδικῇ, τὸ μὲν αὐτομάτως γίνεσθαι, οἱονεὶ ἔκθρασμα ἐν τῇ ἰνδικῇ καλάμων, τὸ δὲ βαφικὸν ὄζειν ἐπαισθησιν πρφυρᾶς ἐπωρεμένος

ἐπωρεσύμενος τοῖς χαλκείοις, ἐν ἀποσύρωντες ξηραίνουσιν οἱ τεχνῖται. ἄριστον δὲ ἡγητέον εἶναι τὸ κυανοειδές τε καὶ ἔγχυλον, λεῖον. ἔστι δὲ τῶν ψυφόντων ἐλαφρῶς καὶ ῥυπτόντων φλεγμονὰς καὶ οἰδήματα· ἀνακαθαίρει δὲ καὶ κατασέλλει ἕλκη.

Περὶ Ὠχρᾶς, Κεφ. ρή.

Ὠχραν δὲ λιπαρέον καὶ κυφοτάτην καὶ μηλίνην χρόαν. κατακορῆ δὲ καὶ ἄλιθον καὶ εὐθρυβῆ, ἀπιλῆν δὲ τῷ ψόφῳ. καυστέον δὲ, καὶ πλυτέον καὶ ταύτην ὡς τὴν καδμείαν. Δύναμιν δὲ ἔχει σπαστικὴν, σκεδαστικὴν φλεγμονῶν καὶ φυμάτων· κατασέλλει τε τὰ ὑπερσαρκοῦντα· καὶ τὰ κοῖλα πληροῖ σὺν κηρωτῇ, καὶ πώσεις θρύπτῃ.

Περὶ Κινναβάρεως. Κεφ. ρθ΄.

Κιννάβαρι οἱονεί τινες τὴν ὑπάρχειν τῷ καλαμῴῳ ἀμμίῳ, πλακώδεσι. τὸ μὲν γὰρ ἄμμιον σκευάζεται ἐν ἱσπανίᾳ, ἐκ λίθου τινὸς μεμιγμένης τῇ ἀργυείπδι λάμμῳ, ἄλλως δὲ ἀγνώσκεται. ἐν δὲ τῇ χώνῃ μεταβάλλει εἰς ὑδαρὲς ὑγρὸν καὶ φλογωδέστατον χρῶμα· ἔχει δὲ τὴν ἀποφορὰν ἐν τοῖς μετάλλοις πνιγώδη. φθείνουσι γοῦν οἱ ἐπὶ χώνευσι τοῖς φθισικοῖς φύσεις πρὸς τὸ βλέπειν μὴ, μὴ ἐπὶν ὁ τὴν ἀέρα. χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ ζωγράφοι εἰς τὰς πολυτελεῖς τῶν τοίχων ἐκκοσμήσεις. Τὸ

innatãs cortinis, quã detractã artifices ſiccant. Optimũ exiſtimatur quod cœrulei ſpeciem præbet, ſuccũ ſuum ſorbet, & læue. Inter medicamenta eſt q̃ læuiter adſtringunt, & inflammationes, tumoresq; rumpũt: purgat, & reprimit vlcera.

Ochra. Cap. CVIII.

Ochrã læuiſsimã, & omnino luteã eligere oportet, ſaturatã, nõ lapidoſam, friabilẽ, natione Atticã. Vritur hæc, & lauatur cadmiæ modo. Vis eius adſtringere, erodere, collectiones & tubercula diſsipare: excreſcẽtia in carne reprimit: ca ua cum cerato explet, & articulorum tofos comminuit.

Cinnabaris. Cap. CIX.

Hallucinantur qui cinnabarin minio eandem eſſe exiſtimant. Minium enim in Hiſpaniis ex lapide quodam argenteæ arenæ permiſto, temperari ſolet, alioqui non dignoſcitur. Fornacibus autẽ in florẽtiſsimum flagrãtiſsimúmq; colorẽ permutatur: in metallis verò ſtrangulantem halitum eructat: itaq; facies incolæ veſicis obuelant, vt per illas ſpectent, nec reſpirando noxiũ aërẽ attrahant. Eo pictores ad ſũptuoſa parietum ornamẽta vtũtur.

Cinnabaris

Cinnabaris verò ex Aphrica defertur,& magno cõſtat: haſtenꝰ inuenitur, vt vix verſico loribus pictorũ lineis ſatisfaciat:intẽto colore nec diluto ꝓditũ:quare quidã ſanguiné eſſe draconis exiſtimauerunt. Vim habet cinnabaris hæmatitæ lapillo eandé:cõuenit ad oculorũ medicaméta, verùm efficacius:magis enim adſtringit,& ſanguinem cohibet. Ambuſtis igni,& papularũ eruptionibus cerato excepta medetur.

Argentũ viuũ. Cap. CX.

ARGENTVM viuum fit ex minio,quod abuſiuè cinnabaris dicitur, patinis fictilibus,impoſita ferrea cõcha cinnabarin continente, & calice cooperta, argilla ſuperlita, carbonibus ſuccendunt: ſiquidem deterſa fuligo, quæ calici inſidet, refrigerata in argentum viuum coit. Quinetiam inuenitur in argenti fodinarum tectis, ſtillatim concretum. Alij per ſeſe in metallis inueniri tradunt. Seruatur in vitreis, aut plumbeis, aut ſtagneis,aut argenteis vaſis: ſiquidem aliam materiam omnem exedit, & defluere facit. Potum vim pernicialé habet: ſuo enim pondere interna exeſt. Remedio

σεις. Τὸ δὲ κιννάβαρι τοῦτο κομίζεται μὲ ἀπὸ λιβύης, πωρώδες τι ὂν πολλαχῆ· καὶ τοσοῦτον ὥστε μόλις ἐξαρκεῖν τοῖς ζωγράφοις εἰς τὴν ἐν ταῖς γραμμαῖς ποικιλίαν. ἔστι δὲ καὶ βαφὴν ἔχειν, ἣ βαφὴν λέγειν· ᾧ ὅθεν ἐνόμισέ τινες αὐτὸ εἶναι αἷμα δράκοντος. Δυώαμιν δὲ ἔχει τὸ κιννάβαρι τὴν αὐτὴν τῷ αἱματίτῃ. ἁρμόζον εἰς ἐφαλμιδὰ, πολλῷ ἐπιτηδειότερον· μᾶλλον γὰρ σύφον ὂν καὶ κοῖλον, καὶ πυείκαυτα καὶ ἐξανθήματα ἀναλήφθὲν κηρωτῷ θεραπεύει.

Περὶ Τρυφλύσεως. Κεφ. ρί.

Τρυφλύσεις δὲ σκευάζεται ἀπὸ τοῦ ἀμμίου λεγομένου, κατασκευικῶς δὲ καὶ τούτου κιννάβαρέως λείως γομένου, δεύτερος γὰρ ὁ πολιτικὸς καὶ ἐμμέσας κόγχον σιδηρᾶν ἔχοντα κιννάβαρι, εἶτα καταθάπτειν ἀμέλει καταλείψαντες πολὺ, εἶτα ὅσον καιρὸν αὐθραξιν· ἡ γὰρ θερμὸν ἰζουσα τῷ ἄμμῳ καὶ θάλπη ἀποζεθεῖσα καὶ ἀποψυχθεῖσα, τρυφλύσεις γίνεται. εὐείσκεται δὲ καὶ ἐν τῷ μεταλεύεσθαι τὴν ἄργυρον ἐν τοῖς σήραγξι καὶ σαλαγμοὺς σωζομένους. ἔνιοι δὲ ἰσοβαθῶσι καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐν τοῖς μετάλλοις εὑρίσκεσθαι τρυφλύσεις ὑδραργύρου. φυλάττεται δὲ ἐν ὑελίνοις ἢ μολιβδίνοις ἢ καστορίνοις ἢ ἀργυροῖς ἀγγείοις· τὸ γὰρ ἐκτὸς ὕλῳ πᾶσαν διαβαίνει, καὶ ποιεῖ ἀποῤῥεῖν.

Δυώαμιν

Δυώαμιν δὲ ἔχει φθαρτικὴν ποιητικὸν· τῷ βάρει διαβιβρώσκουσα τὰ ἐντός. βοηθεῖται δὲ γάλακτι πολλῷ πινομένῳ καὶ ἐξεμουμένῳ, ἢ οἴνῳ σὺν ἀψινθίῳ, ἢ ἀφεψήματι σελίνου, ἢ ὀρμίνου σπέρματι ἢ ὀρειγάνῳ, ἢ ὑσσώπῳ σὺν οἴνῳ.*

Περὶ Μίλτου σινωπικῆς.

Κεφ. ριά.

Μίλτος σινωπικὴ κρατίστη ἡ πυκνὴ, καὶ βαρεῖα, ἥπατίζουσα, ὀλίδος, ὁμόχροις, πελύκτος ἐν τῇ ἀνέσει. συλλέγεται δὲ ἐν τῇ καππαδοκίᾳ ἐν σπηλαίοις ποτὲ, διυλίζεται δὲ καὶ φέρεται εἰς σινώπην καὶ πωρώσκεται· ἔνθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχηκε. Δυώαμιν δὲ ἔχει ξηραντικὴν, ἐμπλαστικήν· διὸ καὶ ἐμπλάστροις τραυματικοῖς μίγνυται, καὶ τροχίσκοις ξηραντικοῖς καὶ στηπτικοῖς. ἴσχει δὲ καὶ κοιλίαν ἐν ὠῷ λαμβανομένη καὶ ἐγκλυζομένη· δίδοται καὶ πόμασι πικοῖς.

Περὶ Τεκτονικῆς.

Κεφ. ριβ.

Ἡ δὲ τεκτονικὴ ἥττων ὂν τῆς πρώτης τῆς σινωπικῆς. ἀείσει δὲ ἡ αἰγυπτιακὴ καὶ ἡ καρχηδονικὴ, ὀλίδος, εὐρυθής. γίνεται καὶ ἐν τῇ περὶ ἐσσεδὼν ἰβηρίᾳ, τῆς ὠχρᾶς καιομένης καὶ μεταβαλλούσης εἰς μίλτον.

Περὶ

Remedio eſt lac multum ſubinde potum, & vomitionibus reiectum,aut vinũ cum abſinthio,aut apij decoctũ, aut ſemen hormini,aut origanũ,vel hyſſopũ cũ vino: auri limata, ſcobs, id eſt, ramẽtũ q̃tenuiſſimũ epotũ mirabili eſt auxilio.

Rubrica Sinopica.

Cap CXI.

Rubrica Sinopis maximè ꝓbatur grauis,dẽſa, ad iocineris imaginé vergẽs, calculorũ expers, cõcolor,cũ diluiſ ípédio fuſilis.Effoditur í Cappadocia, ſpeluncis qbuſdã,expurgataq; deferſ in Sinopẽ vrbẽ,í qua vẽ diſ:vnde cognomẽtũ accepit. Vim habet exiccatoriã, quaſi inducendo obſtruentẽ, & adſtrictoriã:quapropter vulneratis emplaſtris,& paſtillis exiccãtibus, & adſtrictoriis cõmiſceri ſolet.Aluum ſiſtit,in ouo ſumpta aut clyſtere infuſa: datur iocineris vitio laborãtibꝰ.

Rubrica fabrilis.

Cap. CXII.

Rubrica fabrilis, ad omnia Sinopide íferior eſt. Optima Ægyptia,& Carthaginenſis,lapidum expers,friabilis. Gignitur etiam in Iberia, quæ ad occidẽtem ſpectat,ochra exuſta,& degenerante in rubricam.

Lemnia

Lemnia terra.

Cap. CXIII.

Lemnia terra, cuniculoso in specu nata è Lemno insula, palustri loco defertur, inibi electa, & caprino sanguini permista: quam incolæ cogunt in pastillos, et imagine caprę signāt: vnde & sphragida ægos, hoc est, sigillum capræ, appellauere. Vim antidoti habet contra pernicioſa venena singularem, pota cum vino, & præsumpta, euomi venena cogit. Contra ictus morsúsque animalium, quę exitiale virus eiaculantur, prodest. Antidotis familiaris. Sunt qui hac ad sacrificia vtātur: est & dysenteriæ vtilis.

Atramentum sutorium.

Cap. CXIIII.

Atramentum sutorium genere quidem vnum & idem est, molle & concretum: sed in specie differentias treis habet. Vnum nanque humoribus stillatim in cuniculos quosdā collatis, concrescit: quare ab iis qui Cypria metalla perficiunt, stillatitium appellatur. Peteesius ipsum pinarion vocat: alij stalacticon, id est, stillatitium. Alterum simplici ratione fit in speluncis: postea transfusum in excauatos scrobes, cōcrementum

Περὶ Λημνίας γῆς.

Κεφ. ριγ'.

Ἡ δὲ λημνία γλυκωμύρνη γῆ, ἔστιν ἔκ τινος ὑπογείου ἀνορύσσεται, ἀναφερομένη ἀπὸ λήμνου τῆς νήσου, ἐχούσης ἐλώδη τόπον, καὶ κέδρους ἢ κλέγει) καὶ μίγνυ) αἵματι αἰγείῳ· οἱ οἰκεῖ ἄνθρωποι ἀναπλάττοντες καὶ σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγὸς, σφραγῖδα καλοῦσιν αἰγός. Δύναμιν δ' ἔχει ἀντιδότου θανασίμων φαρμάκων ἔξοχον, πινομένη σὺν οἴνῳ, καὶ προσληφθεῖσα ἐξεμεῖσθαι ἀναγκάζει τὰ δηλητήρια. ἀφίλοζει δὲ καὶ πρὸς ταῖς τῶν θανασίμων ἰοβόλων πλησμοναῖς καὶ δύξεις. μίγνυται δὲ καὶ ἀντιδότοις. χρῶνται δέ τινες καὶ εἰς τελετὰς αὐτῆ. ἔστι δὲ καὶ δυσεντερείαις χρήσιμος.

Περὶ Χαλκάνθου. Κεφ. ριδ'.

Χάλκανθον τῶν μὲν χρῶσι ἓν καὶ ταυτὸν ὑπάρχει, ὑγρὸν γάρ ὅτι, πεπηγός· εἰ δὲ καὶ διαφορὰς τρεῖς. τὸ μὲν, ὃ καὶ στὰ σταλαγμὸν διυδουμένων ὑγρῶν εἰς τινας ὑπογείους συμβαίνει· ὅθεν καὶ σταλακτὸς καλεῖται· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν τὰ κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων. Πετεήσιος δὲ αὐτὸ καλεῖ πινάριον· οἱ δὲ σταλακτικὸν, πικτὸν, ἐφθὸν, ἀφρώδη, λογχωτόν. τὸ δὲ ἁπλῶς ἐργαζόμενον ἐν ἀσβολαίοις· ἔστι δὲ τὸ μεταχεόμενον εἰς βόθρους,

τὸ πῆξιν λαμβάνει. ὃ δὴ καὶ πικτὸν ἰδίως ὀνομάζεται. τὸ δὲ τεῖ πυ καλεῖται μὲ ἔφθον, σκευάζεται δὲ ἐν ἰσανίᾳ· σκευὴ δὲ ἔχει τοιαύτην* ἄχρηστόν τε καὶ ἀδεστατον ὑπάρχον. ὕδατι διέντες αὐτὸ ἕψουσιν, εἶτα εἰς ταῖς ἐξαμεναῖς καταῤῥάσαντες, ἐῶσι. τοῦτο δὴ πήγνυται τεταγμέναις ἡμέραις, εἰς πολλὰ διαιρούμενον κυβοειδῆ σχήματα, βοηθοῦντα ἀλλήλοις* περιεχόμενα. ἄριστον δ' αὐτῶν ἡγητέον τὸ κυάνεον καὶ βαρὺ, πικτόν τε καὶ διαυγές· οἷόν ὅτι τὸ σταλακτὸν, ὑπ' ἀνθρώπων δὲ λογχωτὸν καλούμενον. ἐχόμενον δὲ τὸ * πικτόν. τὸ δὲ ἔφθον πρὸς μὲν βαφὰς καὶ μελάσματα ἐπιτηδειότερον τῶν ἄλλων δοκεῖ εἶναι· πρὸς δὲ ἰατρικὴν, ἀδυνατώτερον ἡ πεῖρα δείκνυσι. Δύναται δὲ σύφειν, θερμαίνειν, ἐμπλάσσειν· ἕλμινθας πλατείας ἀναιρεῖν < ἀ. βάρος καταπινόμενον, ἢ μετὰ μέλιτος ἐπιλειχόμενον· ἐμέτους τε κινεῖ· καὶ μύκητας λαβόσι βοηθεῖ σὺν ὕδατι πόσει· κεφαλὴν τε καθαίρει ἐνιέντων ὕδατι· καὶ δι' ἐείου ῥιγνυτὸν ἐμέσαι. χάσκεται δὲ ὡς ὑποδεξόμενον αὐτίκα ὑπὸ τῆς χαλκίτεως.

Περὶ Χαλκίτεως. Κεφ. ριέ.

Χαλκῖτιν προσκριτέον ἡ χαλκοειδῆ καὶ εὔθρυπτον, λιθῶδές τε καὶ οὐ παλαιὰν, ἔτι δὲ ταῖς ἴναις ἐπιμίκτῳ

cōcrementū capesit, quod pecton, id est cōcretitiū, propriè nominat. Tertiū dicitur coctile, & in Hispania fieri solet: sed inutile ac inualidissimū esse cōstat. Ratio parādi hęc est: Aqua madefactū decoquūt, mox in piscinas trāsfundūt, & residere patiūtur. Hoc certis diebꝰ coalescit, in complureis formulas digestū, tesserarū specié reddētes, quæ racematim inter se cohæresc unt. Optimū esse creditur, cœruleū, graue, cōcretum, trāslucēs: cuiusmodi stillatitiū est, ab aliis lōchoton nominatum. Proximū, cōcretitiū. Coctile verò ad infectus & denigrationes, aptiꝰ cæteris esse cō pertū est: sed ad medicinæ vsū inualidius esse, experimēta docēt. Valet adstringere, calfacere, & crustas inducere: latas vē tris tineas necat, drachmæ pōdere deuoratū, aut cum melle linctū: vomitꝰ ciet: aduersꝰ hausta fungorum venena, ex aqua potū auxiliatur: purgat caput, aqua dilutū, & in vellere naribus instillatū. Vritur, vt paulò post in mētiōe chalcitis ostēdemus. Chalcitis. Cap. CXV.

Chalcitis præfertur similis æri, friabilis, nec lapidosa, nec inueterata, intercursantibus

oblongis venis, splédentibúsq;. Huic abstersoria vis est, excalfaciés, & crustas vlcerib⁹ obducens: purgat q̄ oculis & eorūdem angulis hærēt. In genere leuiter exedétium est. Ad ignē sacrū, & vlcera quæ serpūt, efficax est. Sāguinē è vulua, & narib⁹ erūpentē, cum succo porri sistit: gingiuarū vitia, depascētia vlcera, tōsillásq;, eius farina cōpescit. Vsta, & cum melle trita, oculorū medicamentis lōgè vtilior redditur. Callum genarum, & scabritiē absumit, abstergétque. Fistulas tollit, collyrij modo in eas adacta.

Psoricum. Cap. CXVI.

Fit ex calcite medicamētum quod psoricon vocāt, duabus eius partibus, cū vna Cadmiæ additis, et ex aceto tritis. Oportet autem in fictili obruere fimo, dieb⁹ quadraginta, p̄ caniculæ ardores: sic enim fit acri⁹. Idē quod chalcitis potest. Alij pares vtriusq; portiones in vino terūt, & eadē p̄sequuntur. Vritur chalcitis fictili nouo, viuis carbonib⁹ superpositio. Modus aūt vstionis in humidioribus est, dum ipsa chalcitis bullas excitare desierit, & p̄fectè inaruerit: in reliquis verò, dum mutata ī floridū colorē fuerit, &

ἐπιμίκεις καὶ ἀποσιλβούσας ἔχουσαν. Δώαμιν δὲ ἔχει * συπτικήν τε καὶ θερμαντικὴν, καὶ ἐχαρωτικὴν· ἀπογαθαρτικὴν τ῀ ὠὲ καθοις ⁊ ὄμματα. ἔστ δὲ καὶ θεὸς ἐρυσιπέλατα, ἕρπητας. αἱμορραγίας ταῖς ἐξ ὑστέρας ⁊ μυκτήρων σὺν θεϊσου χυλῷ. ξηρὰ δὲ θεὸς τε ἐπυλίδας καὶ νομὰς καὶ παιέιδμα. κεκαυμένη δὲ θεὸς τὰ ὀφθαλμικὰ μᾶλλον χρησιμεύει λεία σὺν μέλιτι. τεπυλωμένα μὴ βλέφαρα καὶ τραχέα ἀποτήκ καὶ σμήχει. σύειγγας δὲ ἄγει ἐν κολλυείου σχήματι ἐντιθεμένη.

Πρὶ Ψωρικοῦ. Κεφ. ρις'.

Σκευάζε δὲ ἐξ αὐτ῀ τὸ καλέμενον ψωρικὸν. δραχμασίου χαλκίτεως θεὸς ἁπλοῦν καὶ δ' μίσαν μιγνυμένη, ⁊ σὺν ὄξ῀ λεανομένη· δεῖ δὲ ἐν κεραμέῳ ἀληθίῳ κατορύσσειν ἐν κοπρίᾳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν ἡμέρας μ'. γίνε δ' ἡ σριμώτερον. δώαμιν ὅσπερ ⁊ ἡ χαλκῖτις. ἔνιοι δ' ἴσα μίξαντες οἰνῳ λεάνουσι καὶ τὰ αὐτὰ ποιοῦσιν. καυστέον δὲ αὐτ῀ ἐν ὀστράκῳ καινῷ ἐντιθέντας, ⁊ διαπύροις ἄνθραξιν ἀναθύσαντας. μέζον δὲ ἔστω τ῀ καύσεως, ὅτι μὴ τ῀ πυλύτων τὸ ἀπομφολύγωτον καὶ καλὸς ἔχειν γλύεται· ὅτι δ' τῶν λοιπῶν ἢ ὅτι τὸ ἐναντέστερον μεταβολὴ, ὅταν

LIBER V. 298

ὅταν δ* μιλτώδης γένηται τὴν χρόαν κτ' βάθος, ἀναιρετέον αὐτ῀. τὴν δ' θεοσκαθημμένην ἀναθαρσίαν ἀποφυσητέον ⁊ ἀποθετέον. ὅπ δ' ἐπ' ἀνθράκων ἐμφυσωμένων, μέχρι τὸ ὑπόχρων αὐτὴν γένεσθαι· ἢ ὑπ' ὀράκια καὶ διαπύρων ἀνθράκων ἐφειμένην πυκνῶς, ἕως ἂν πυρωθ῀ ⁊ μεταβάλλῃ τὴν χρόαν.

Πρὶ Μίσυος. Κεφ. ριζ'.

Μίσυ δὲ παραπλήσιόν τὸ χρυσοφανὲς, σκληρὸν, ⁊ ἐν τῷ θραυσθῆναι χρισίζον, ⁊ ἀποσίλβον ἀστεροειδῶς. Δώαμιν δὲ ἔχει ⁊ καῦσιν τ῀ αὐτὴν τῇ χαλκίτιδι, δίχα τῆς τὸ ψωρικὰ κατασκευῆς, ἐν τῷ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον διαφέρειν. τὸ δὲ αἰγύπτιον, θεὸς μὲν τ' ἀλλα διαφέρει ἐμπαπικώτερον ὄν, θεὸς δὲ τοὺς ὀφθαλμικοὺς δυνάμεις, πολλῷ λείπεται τὸ θεοφειμένου.

Πρὶ Μελαντηρίας. Κεφ. ριή.

Τῆς δὲ μελαντηρίας, ἡ μὲν τις τοῖς τ῀ ὀρυσσόντων σωμάτοις ἀφ' ὧν ἂν μεταλλευθ῀ ὁ χαλκὸς ὑπάρχει· ἄλμυρίδος τόπον. ἡ δὲ, ὅν τ῀ αὐτόθεν ὑπφανείας τ῀ θερμῶν τόπων, ἥ τις ⁊ γεώδης ἐστὶν. εὑίσκεται δέ τις ⁊ ὀρυκτὴ ἐν κιλικίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις πισὶ τόποις. διαφέρ δ' αὐτ῀ ἡ θειότης καὶ λεία, ὁμαλὴ, καθαρὰ, ⁊ ἐν τῷ δι' ὕδατος μελανομένη ταχέως.

Δώαμιν

& sanguineū aut miniatū colorem cōtraxerit, tum demum eximenda est. Insidens autem spurcitia flatu expellenda, mox reponenda. Torretur etiānum perflatis carbonib⁹, vsquedum luteo colore pallescat: aut fictili subditis candentibus prunis subinde versata, donec igni cō flagret, & colorem mutet.

Misy. Cap. CXVII.

Misy assumendū natiōe Cyprium, auri simile, durū quod friādo auri colorē imitatur, & stellæ modo splendet. Vim habet, & vstionē cum chalcitide eandē, prēterquā q̄ psoricū ex eo non cōficitur, excessus defectusq; ratiōe tantū differēs. Ægyptium autem cæteris prēstat, vtpote qđ efficaci⁹ habeatur, sed ad ocularia medicamēta multò supradicto inferius.

Melāteria. Cap. CXVIII.

Melāteria geminæ est originis: quædā in faucibus cuniculorū q̄b⁹ æs eruit, salis modo cōcrescit. Alia verò in sūma facie supradictorū locorū coit, q̄ terrena est. Quinetiā inuenitur in Cicilia, & aliis quibusdā regionibus, fossilis quędam. Præstat, quæ sulphuris colorē trahit, leuis, pura, æquabilis, & quæ cōtactu aquæ cōfestim nigrescit.

Vim causticam eam obtinet, quam & misy.

Sory. Cap. CXIX.

Sory existimarũt aliqui melanteriã esse, aberrãtes, siquidé sui generis est sory, ei nõ absimile: verũ soréi virus inest graue, & nauseã mouẽs. Inuenitur etiã in Ægypto, & aliis quibusdã regionibus, vt in Libya, Hispania, & Cypro. Præferẽ Ægyptiũ, quodq; friãti nigrius appa ret, ĩ multa foramina dehiscẽs, suppingue, insuper adstringẽs, & olfactu deuorationeq; magnũ virus olés, ita vt stomach⁹ in vomitiones effundat. Quod autem friatũ scintillas misyos modo nõ emittit, & alteri⁹ generis esse, & inualidũ cẽsendũ est. Vim & vstionẽ supradictis similẽ habet: dolori dentiũ, cauernis inditũ medetur, eósque labãtes firmat: ischiadicis ex vino infusum auxiliatur: illitũ cũ aqua, varos extinguit. Medicamẽtis admiscetur, quæ capillos denigrãt. Hæc aũt ferè omnia, & alia quæ vstionẽ experta nõ sunt, perustis validiora esse existimantur: prẽter salem, & vini fæcem, nitrum, calcem, & consimilia, quæ cruda remisiora sunt. Combusta enim, viribus efficaciora redduntur.

Diphryges.

Δώαμιν δὲ ἔχει καυστικὴν ἡ αὐτὴ τῷ μίσυϊ.

Περὶ Σώρεως. Κεφ. ριθ'.

Τὸ δὲ σῶρυ ἔνιοι ὑπολαβον μελαντηρίαν πλανώμενοι, ἰδιον γάρ ὄζει γένος, ὃ ἀφόμοιον βρωμώδες ἐστιν· τὸ δὲ σῶρυ καὶ ναυτίας πεποιηκόν. σύείσκεται δὲ ἐν αἰγύπτῳ, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ τόποις, ὡς ἐν λιβύῃ καὶ ἱσπανίᾳ καὶ κύπρῳ. πρόκειται δὲ τὸ αἰγύπτιον, καὶ ἐν τῷ θραυσθῆναι μελανίτερον φαινόμενον. καταῤῥήσεις τε πολλὰς ἔχον, καὶ ὑπολίπαρον, ἔπι δὲ σύφον, καὶ πρὸς τὴν κατάποσιν ἡ ὄσφρησιν βρωμῶδες καὶ ἀναζεπικὸν σημαίνον. τὸ δὲ μὴ λαμπυρίζον ἐν τῷ θραυσθῆναι ἐμφερῶς μίσυϊ, ἕτερόν τε καὶ ἀδενὲς οἰητέον εἶναι. Δώαμιν δὲ ἔχει καὶ καῦσιν τὴν αὐτὴν τοῖς προῤῥηθεῖσιν· ἰᾶται δὲ καὶ ὀδοντα λγίας ἐντιθέμενον εἰς τὸ βρώματα, καὶ τοὺς ὑποσύλους ἰᾶται δόντας κρατύει· καὶ ἰγμαδικοῖς βοηθεῖ μετ' οἴνου ἐγκλυζόμενον· ἰόνθους τε σβέννυσι μεθ' ὕδατος καταχριόμενον· μίγνυται δὲ καὶ εἰς πεσσοὺς μελάσματα. κοινῶς δὲ πρόκειται πρὸ τούτων χρεὼν καὶ τὴν ἀκμὴν πάντων δυναμικώτερα τὰ ἄκαυστα καὶ ἀλῶντα καὶ τρυγὸς, καὶ νίτρου καὶ πτισάνης καὶ τῶν ὁμοίων, ὅσα ὠμὰ ὄντα ἀνίεται. κεκαυμένα γὰρ τῶν δραστικωτέρων ἐπιτηδειότερα γίνεται.

Περὶ Διφρυγῶν. Κεφ. ρκ'.

Τῶν δὲ διφρυγῶν τρία ἠητέον εἴδη. τὸ μὲν γὰρ μεταλλικόν ἐστιν, ὃ δὴ ἐν κύπρῳ μόνῃ γίνεται· πολλῶν γὰρ ὄντων ἀναφέρεται ἐκ βυθοῦ πηλὸς τοῦ ἐκείνῃ τόπου· ἔπειτα ἀνενεχθὲν ξηραίνεται ἐν ἡλίῳ καὶ μετὰ ταῦτα φρυγανίοις κύκλῳ περιτεθειμένοις καίεται· ὅθεν καὶ διφρυγὲς ἐκλήθη, διὰ τὸ ὑπὸ ἡλίου καὶ τῶν φρυγάνων καίεσθαι, καὶ ξηραίνεσθαι, καὶ οἱονεὶ φρύγεσθαι. τὸ δ' ἕτερον κατεργαζομένῳ χαλκῷ ὥσπερ ὑποσάθμη τίς καὶ ξυὶ ὑπάρχει· μετὰ γὰρ τὸ τῷ ψυχρῷ ὕδατος περίχυσιν, ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν περὶ ἄνθους χαλκοῦ διαλεόμενοι, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ χαλκοῦ εὑρίσκεται ἐν τῇ χώνῃ ἐγκείμενον τῷ πυθμένι αὐτῆς τὸ τοιοῦτον εἶδος, τῇ τε σύψει καὶ τῇ χρόᾳ τοῦ χαλκοῦ ἔχον. τὸ δὲ τρίτον σκευάζεται ὅτω· λίθον τὸν λεγόμενον πυρίτην συμβάντες εἰς καμινον οἱ περὶ τοὺτοις ὄντες, καίουσιν ὑπὲ ἡμέρας ἱκανὰς τίτανον, ὅταν δὲ ἡ χρόα μιλτώδης γένηται, ἀνελόμενοι ἀποτίθενται. πινὲς δέ φασιν ἐκ μόνης τῆς τοῦ χαλκοῦ λίθου ἀποτελούσης ὕλης γίνεσθαι τὸ προειρημένον· ὅταν ὀπτηθεῖσα ἐν ταῖς λεγομέναις ἄλωσιν*, ἀνενεχθῇ εἰς τοὺς βόθρους καὶ ἐνταῦθα καίηται. τόν τε γὰρ κύκλῳ τόπον τῶν βόθρων ὑπολαμβάνει, καὶ μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν λίθων οὐδὲν ἧττον εὑρίσκεται. προκριτέον

Diphryges. Cap. CXX.

Diphrygis tria genera esse. creduntur. Quoddam enim metallicum est, quod in Cypro sola gignitur: lutosum nanque extrahitur, ex luto cuiusdam inibi specus: extractum, sole siccatur, mox circumpositis sarmentis vritur. diphryges ideo vocatũ est, quod & à sole, & à sarmentis vratur, arescat, & fermè torreatur. Alterum perfecti æris, quasi subsidens fæx est: siquidem post frigidæ aquæ offusionem, vt suprà retulimus, cum de flore æris dissereremus, sublato ære, fornacum ima parte cohærens id genus inuenitur, & adstrictionem & gustum æris habens. Tertium sic fit: Lapidem pyriten, vt calcem multos dies cremant in camino: cúmque colorem rubricæ contraxerit, eximentes recondunt. Quidam tradunt hoc ex sola materia, quæ lapidem æris gignit fieri: quãdo in dictis arẽis assata, & in scrobes trãslata peruritur. Tũc enim ambientẽ scrobis locum comprehendit, & exemptis lapidib⁹ nihilominus inuenitur.

Præfert quod saporẽ æris reddit, æruginisq;, adstringens, & vehemẽter exiccans linguã: qđ sibi exusta ochra nõ vendicat: quę cremata diphrygis vice vę nit. Vis eiº adstringere perpurgare, extergere, siccare, excrescentia consumere, vlcera serpentia, & quę cacoëthe vocãt, ad cicatricem perducere. Suppuratiões terebinthina aut cerato exceptum discutit.

Auripigmentũ. Cap. CXXI.

Auripigmentũ in eisdẽ metallis, quibº sandaracha gignitur. Optimũ existimat crustosum, aureo colore micãs, nulli materiæ permistũ, in squãmas fissile: quale in Mysia Hellespõti nascitur. Huius duo genera fluxerunt: Vnum supradictum est. Alterũ glandis effigie, pallidũ, & colore sandarachã imitans, glebosum, ex Ponto & Cappadocia defertur: qđ etiã secũdum locũ tenet. Torretur in testa noua viuis carbonibus subiectis, assiduoq; versat, donec igne flagret, & mutet colorem: deinde refrigeratũ, tritúmque recõditur. Vim habet adstrictoriã, & erodentẽ, crustas cum vehemẽti vredine, & violẽto morsu excitat: reprimit q excrescũt, & capillos euellit.

Sandaχριτέον δ' ἀυτῦ τὸ τῇ γεύσει ἔγχαλκον. *ἴιζον σύφον τε ϗ ἀναξηραῖνον ἱκανῶς τ γλῶσσαν. ὃ ὅσῳ ἂν κεκαυμμένη ὦχρα ἀ κέκτηται δύναμιν καίοντες ἀντὶ διφρυγοῦς πτεφάσκουσι. Δύναμιν δὲ ἔχει συστατικὴν τ ἀναξαρτικὴν ὀπτὰ μμάτων, σμηκτικὴν τ ϗ ξηραντικὴν ϗ καθαρτικὴν ὑπὸ σαρκώσεως, ἀπουλωτικὴν κακοήθων ϗ ἕρπουσῶν. διαφορεῖ ϗ ἀποσήματα ἀναλημθέν τερεβινθίνῃ ἢ κηρωτῇ.

Πρὶ Ἀρσενικοῦ. Κεφ. ρκά.

Ἀρσενικὸν κτ' τὰ' ἀυτὰ χρυσοειδῆ μέταλλα τῇ σανδαράχῃ. ἄριστον δὲ ἡγητέον τὸ πλακῶδες ϗ χρυσίζον τῇ χρόᾳ, ταύς τε πλάκας λεπιζομένας ἔχον ὡς ἀεὶ ἐπικειμένας ἀλλήλαις. ἔστι δὲ ἀμιγὲς ἑτέρας φύσεως· τοιῦτον δὲ ὄν τὸ χρυσόκολλον. ἔστι δ' ἀυτῦ δύο εἴδη. τὸ μὲν οἷον ὑποφαίνον. *τὸ δὲ σκληβαλακῶδες ϗ ὠχροῦδες ϗ σανδαραχίζον τῇ χρόᾳ. *ἐκ πόντου ϗ καππαδοκίας φέρεται δεύτερον δ' τὸ τοιῦτον. ὀπτᾶται δὲ ὅπως. *ἐπὶ ὀστράκου καινοῦ ἐπιθεὶς ἀνθρακας ϗ φύσας ἐπὶ διαπύρου ἄνθρακος ϗ ὑπὸ συνεχῶς, ὡς δ' ἂν πυρωθῇ, ϗ μεταβάλλῃ, λύξας ϗ λεάνας ἀποτίθεσο. Δύναμιν δ' ἔχει στυπτικὴν τ ϗ συστατικὴν ϗ ἐξαρωτικὴν μετ' τ ϗ πυρώσεως ϗ βιαίᾳ δήξεως· ἔστι δ' ϗ τ στελέχων, ψιλοῖ δ' τρίχας.

Πρὶ Σανδαράχης. Κεφ. ρκβ'.

Σανδαράχη ἐστὶ τὸ μὲν κριτέον τ καλλαχρῆ, πυρρὰν, εὔθραυστον, ἐυλέαντόν τε ϗ καθαράν, κιννάβαρι ζουσαν τῇ χρόᾳ, ἔτι δ' θειώδη ἀποφορὰν ἔχουσαν. Δύναμιν δὲ ἔχει ϗ ὁπλίσιν τ αὐτ τῷ ἀρσενικῷ· θεραπεύῃ δ' ϗ ἐλῳπικίας ἀναλημθεῖσα ῥητίνῃ, ϗ λειχῆνας ὀνυχας σὺν πίσσῃ ἀφίσησι· ϗ πρὸς φθειριάσεις σὺν ἐλαίῳ ποιεῖ φύματά τε σὺ σέαπι διαφορεῖ. ἁρμόζει δὲ ϗ πρὸς τὰ ἐν ῥισὶ καὶ στόμασιν ἕλκη, ϗ πρὸς τὰ λοιπὰ ἐξανθήματα σὺ ῥοδίνῳ· ϗ πρὸς κονδυλώματα. δίδοται ϗ ἐμπνοϊκοῖς, σὺ οἰνομέλιτι. καὶ ὑποθυμιᾶται σὺ ῥητίνῃ ϗ πρὸς παλαιὰν βῆχα, διὰ σίφωνος ἑλκωμένῳ τῷ ἀτμοῦ τῷ στόματι. φωνῶν τε ἀποκαθαίρει κλειομένη σὺ μέλιτι, ϗ ἀθματικοῖς σὺ ῥητίνῃ καταπότιον δίδοται.

Πρὶ Στυπτηρίας. Κεφ. ρκγ'.

Στυπτηρίας δὲ ὁρῶ πᾶν εἶδος, ὅπ τῶν ἀυτῶν ἐν τῇ αἰγύπτῳ μετάλλων σύνισταται· ἔστι δὲ ϗ οἱονεὶ τῆς βωλίτιδος ἄνθος. γίνᾶται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πού τόποις, ἐν μήλῳ, ἐν μακεδονίᾳ, ἐν λιπάρεως, καὶ σαρδονίᾳ, καὶ ἱεραπόλει τῆς φρυγίας, λιβύῃ, ἀρμενίᾳ, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ τόποις πλείοσιν ὥσπερ ἡ μίλτος· ἔστι δὲ αὐτῆς εἴδη πλεῖστα πρὸς

Sandaracha. Cap. CXXII.

Sandaracha probatur rufa, & saturatior, & aliena materia vacans, friabilis, cinnabaris colore, sulphuris virus redolens, Dos eadem & vstio, quæ auripigmento: explet alopecias, resina excepta, & scabros vngues cum pice eximit: contra phthiriasin ex oleo efficax est. Tubercula cum adipe discutit. Prodest ad narium orísque vlcera, & cæteras pabularum eruptiones cum rosaceo: item condylomata. Datur ex mulso, puruléta extussiétibus. Suffitur quoq; cum resina, aduersus veterem tussim, rapto per fistulam nidore: vocem expedit, cũ melle delincta susspirioſis cum resina in catapotio optimè datur.

Alumen. Cap. CXXIII.

OMNE aluminis genus ferè in Ægypto, & in eisdẽ metallis inuenitur: etenim scisile quoddam, quasi flos glebosi in telligitur. Gignitur & in aliis quibusdam locis, in melo, in Macedonia, in Liparis, Sardinia, Hierapoli Phrygiæ. Aphrica, Armenia, & plerisque aliis regionibus, sicut & rubrica. Plurimæ eius species:

verũ ad medẽdi vſum, ſciſsille, rotundũ, et liquidũ expetũtur. Optimũ eſt ſciſsile, præſertim recens, cãdidiſsimũ, guſtu perquàm adſtringẽs, graue olens, calculorũ expers, nec glebuloſe aut aſſuloſe cõpactũ, ſed ſigillatim in capillamẽta quædã caneſcẽtia dehiſcens, quale eſt quod trichites, quaſi capillare nominãt, in Ægypto natũ. Reperitur quoq; lapis huic alumini perſimilis, qui guſtus iudicio dignoſcit, quod nõ adſtringat. Dãnat in rotũdi genere, quod manu confictũ eſt. ſed ex figura deprehenditur. Aſsumendũ autem ſuapte natura rotundũ, bullis turgẽs, albo propius, atque validius adſtringens, præterea nõnihil palloris cũ quadã pinguitudine præ ſe ferens, ſine arenis, friabile, natiõe Ægyptiũ, aut ex inſula Melo. Liquidi probatio, vt ſit lympidũ, lacteum, æquale, & ſemper ſuco madẽs, ſine lapidibus, atque quendã coloris igniculũ expirãs. Vim habent excalfaciendi ſtringẽdi, & expurgãdi, q̃ caliginẽ pupillis oculorũ offũdũt: genarũ carnẽ, cæterásq; excreſcẽtias extenuãt. Sciſsile rotundo efficacius intelligitur. Vri et torreri chalcitidis mõ debent.

Putreſcẽtia

πρὸς δὲ ἰατικὴν χρῆσιν λαμβάνεται ἡ ῥητή τε καὶ ἡ στρογγύλη καὶ ἡ ὑγρά. ἀείστη δὲ ὑπάρχει ἡ ῥητή, καὶ ταύτης ἡ πρόσφατος καὶ λευκὴ ἄγαν, καὶ ἄλιθος* καὶ βαρύζοος σύφαρά τε εὐτόνως, ἔτι τε ὑφ' ἧς πεπιεσμένη βωληδὸν, ἢ ῥαδαινηδὸν, ἀλλ' ἐξασμένη κατὰ μόνας πολιὰς θριξὶν ἐμφερῶς, οἵα ὄστιν ἡ λεπιδώδη τειχῖτις, γλυφομένη δὲ ἐν αἰγύπτῳ. εὑρίσκεται δὲ καὶ λίθος ἐμφερὴς αὐτῇ ἄγαν, οὐ διακριτέον τῷ τῆς γεύσεως κριτηρίῳ μὴ σύφοντα. τῆς δὲ στρογγύλης ἡ χειροποίητος ἀδόκιμος ὑπάρχει· γνωρίζεται δὲ ἐκ τοῦ χρώματος. παραλλαγὴ δ' ἂν εἴη ἡ φυσικῶς στρογγύλη καὶ πομφολυγώδης, ὑπόλευκός τε καὶ σύφουσα ἐῤῥωμένως, ἔτι δὲ ποσὴν ὠχρότητος ἅμα καὶ λιπαρείας ἔχουσα, πρὸς δ' τούτοις ἄλιθός τε καὶ εὐθρυβὴς, καὶ γλύκει μιλία ἢ αἰγυπτία. τὴν δὲ ὑγρὰς τῷ μάλιστα διαφανῆ προκριτέον καὶ γαλακτώδη, ὁμαλῷ τε καὶ διόλου χυλώδη, ἔτι δ' ἄλιθον καὶ πυρῶδες ἀποστέγουσαν. Διώλαμεν δὲ ἔχοιτ' ἂν θερμαντικὴν, συπτικὴν, ἀποκαθαρτικὴν τῶν ἐπισκοτούντων τῇ κόρας· πήκουσαν δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων σαρκας καὶ τὰ ἄλλα ὑπερσαρκώματα. ἐνεργεστέραν δὲ τῆς στρογγύλης τὴν ῥητὴν ἡγητέον. καίονται δὲ καὶ ὀπτῶσ' ὡς χαλκῖτις· ἰῶνται

ἴχοιτ δὲ καὶ σπερδόγας· αἱμορραγίας· οὖλα σαλεύοντα σέλλοιτ· καὶ ὀδόντας σειομένους κρατυύτ σὺν ὄξει ἢ μέλιτι. ἄφθας δὲ ἀφελεῖ σὺν μέλιτι, καὶ ἐξανθήματα καὶ ῥεύματα ἐν ὠσὶ σὺν πολυζόνου χυλῷ· λέπρας δὲ ἀμύζοις σὺν κράμβης φύλλοις, ἢ σὺν μέλιτι ἐψηθεῖσι· καὶ κνησμοῖς, ὄνυξί τε λεπρώσεις καὶ πτερυγίοις καὶ χαμέτλοις σὺν ὕδατι καταλογούμενα. σὺν πεπτῷ δὲ ὄξει καταχεόμενα μετὰ κνίδος ἴσης κεκαυμένης πρὸς φαγεδαινικὰ, πρὸς δὲ νομὰς σὺν ἁλὶ ἁπλοῖς· φθειριάσεις δὲ σὺν ὀρέγῳ καὶ πίσῃ σμήχουσι καταχεόμενα· κονίδων τε καὶ φθειρῶν καὶ πτειναύτων σὺν ὕδατι καταχεόμενα, βοήθημα. * οἰδήμασί τε καὶ μαλαλῶν καὶ βουβώνων δυσωδίας κατέχει σι. ἡ δὲ μιλία καὶ πρὸς ἀσυλλήψιαν συνεργεῖ πρὸ τῆς συνόδου παραπεθεῖσα τῷ σώματι τῆς ὑστέρας· καὶ ἔμβρυα ἐκπιάνει· ἐπουλοῖ τε καὶ σαφυλαῖς καὶ παιδικοῖς ἐπιτήδειοι· καὶ σώμασι καὶ πρὸς ὦτα καὶ αἰδοῖα ζωὰ μέλιτι ἐπίχριστ.

Πρὶ Θείου. Κεφ. ρκδ'.

Θεῖον δὲ ἄριστον ἡγητέον, τὸ ἄπυρον καὶ λαμπυρίζον τῇ χρόᾳ, διαφανές τε καὶ δήλιθον. τῶν δὲ πεπυρωμένων, τὸ χλωρόν τε καὶ εὐλιπές. χρυσᾶ-

Putreſcẽtia vlcera compeſcũt: ſanguinis fluxiones inhibent: gingiuas humore prægnantes cõprimũt: motus dẽtiũ cũ aceto & melle firmãt. Proſunt cũ melle vlceribꝰ oris, eruptionibus papularũ, & fluxionibus auriũ, cum ſanguinalis herbæ ſucco: lepris cõueniũt cũ braſſicæ foliis aut melle cocta: itẽ pruritui, & vnguium ſcabritiis, pterygiis, & pernionibꝰ, aſperſa cũ aqua. Valent cũ aceti fæce, & galla, pari põdere cremata, ad phagedænas vlcerum, & cũ ſalis duabꝰ partibꝰ, ad vitia quę paſcũt: furfures cũ eruo et pice illita abſtergũt: ad lendes, pediculos, ambuſta, cum aqua illita auxilio ſunt. Cõtra tumores, & graue alarũ inguinũq́ue virꝰ, illinunt. Ex Melo aũt adue ctũ, mulieribus præſtat ne cõci piãt, ante coitũ ori vuluæ inditũ: partus quoq; extrahit: gingiuis, ſi caro excreuit, vuæ ac tõſillis accõmodãtur: ori, auribus & verẽdis cũ melle illinuntur.

Sulphur. Cap. CXXIIII.

Sulphur optimũ exiſtimatur viuũ, quod apyron vocãt, nitedulæ modo ſplẽdidũ, perlucẽs, minimè lapidoſum. Probãt in genere ſulphuris igné expti, qđ viret, ac præpingue ſpectatur.

Pluri-

Plurimum in Melo & Lipara gignitur. Supradictum sulphur calfacit, discutit, & celeriter cõcoquit: prodest tusib⁹, suspiriosis, purulenta extussientibus in ouo sumptũ, aut suffitum: præterea partus, vsti nidore extrahit: lepras, lichenas, scabros vngues, cum resina terebinthina mistum, aufert: cum aceto autẽ illitum, ad lepras efficax est: vitiligines tollit: scorpionis ictibus, addita resina, medetur cũ aceto verò, draconis marini scorpionisq; plagas sanat. Pruritus toto corpore erumpẽtes, cum nitro detersum, sedat: regium morbum emendat, insparsum fronti cochlearis mensura, aut in sorbili ouo sumptũ. Facit ad grauedinẽ, & destillationes: sudores quoq; conspersum inhibet: podagricis, cũ aqua & nitro illitum, conducit: grauitatem auditus, suffiti nidore raptim per fistulam hausto, sanat: lethargicos suffitu excitat: erumpẽtem vndecunque sanguinem sistit: contusis auribus, cum vino & melle illitum medetur.

Pumex. Cap. CXXV.

Pumicis probatio, vt magnopere leuis, spongiosus, sciscilis, nec arenosus, item teri facilis, & γλυνᾶται. δὲ πλεῖσον ἐν μήλῳ καὶ λιπάρᾳ. θερμαίνει δὲ τὸ σφοδρὸν μύρον καὶ διαφορεῖ καὶ πεπαίνει ταχέως· βῆχας τε καὶ ἐμπύους καὶ ἀθματικοὺς ὠφελεῖ ἐν ὠῷ λαμβανόμυον καὶ ὑποθυμιώμυον· σφὸς δὲ τούτοις ἔμβρυα καταστᾷ· ὑποθυμιαθέν· καὶ λέπρας, ἔπι δὲ λειχῆνας καὶ ὄνυχας λεπρώδεις αἴρει τριβόμενον μιχθὲν ῥητίνῃ· σὺν ὄξει δὲ καταχριόμυον, πιεῖ μὴν καὶ σφὸς λέπρας· αἴρει δὲ καὶ ἀλφοὺς· ἰᾶται καὶ σκορπίων πληγὰς μιγὲν ῥητίνῃ· σὺν ὄξει δὲ καὶ δρακοντίου θαλασσίου καὶ σκορπίων πληγὴν ἰᾶται. παύει καθ' ὅλον τὸ σῶμα κνησμὸς ζωμὸν νίτρῳ σμηχόμυον· ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἱκτερώδεις, κοχλιαρίου πλῆθος ἐπιπασσόμυον τῷ μετώπῳ, ἢ μυκτῆρσιν ὠὸν ῥοφητὸν λαμβανόμυον. καὶ σφὸς κόρυζαν δὲ καταῤῥοῦν πιεῖ· καὶ ἱδρῶτας στέλλει καταπασσόμυον· καὶ ποδαγρικοῖς ζωμὸν νίτρῳ καὶ ὕδατι καταχεόμυον συμβάλλεται· καὶ δυσκοΐαν ὑποθυμιώμυον διὰ σίφωνος θεραπεύει· καὶ λιθαργικοὺς ὑποθυμιώμυον· αἱμορῤῥαγίαν τε ἴσχει· θλάσεις τε ὦτων σὺν οἴνῳ * καὶ μέλιτι καταχριόμυον ἰᾶται.

Περὶ Κισήρεως. Κεφ. ρκέ.

Κίσηρις δὲ σφοκριτέον τὴν ἄγαν κούφην, καὶ πολύκενον, ἁγνήν τε καὶ ἄλιθον, ἔπι δὲ φαιδρὰν τε καὶ

καὶ λευκήν. καυστέον δὲ ἅτω· λαβὼν αὐτῆς ὁπόσον αὐ θέλῃς, διαπύροις ἐγκρυφον αὐθραξιν, ὡς δ' αὖ ἐκπυρωθῇ, αὐτελόμυος σβέσον οἴνῳ εὐώδει· καὶ πάλιν πυρώσας σβέσον· τὸ δὲ τρίτον αὐθρόμυος αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, ἕα ψυχθῆναι, καὶ ἀποθέμυος χρῶ. δύναμιν δὲ ἔχει συστατικήν τε καὶ σμηκτικὴν οὖλων, ἀποκαθαρτικὴν τῶν ὀπισθοτονούντων τοῖς κόραις μετὰ τ' θερμαίνειν· ἕλκων τε πληρωτικὴν καὶ καυλωτικήν· ἔπι δὲ καὶ καταπλαστικὴν ὑπερσαρκῶν, καὶ σμηκτικὴν ὀδόντων λεία. καὶ ἐξαρωτικὴν σώματος· καὶ εἰς ψίλωσιν τριχῶν ὀπιτήδειον. Θεόφραστος δὲ ἱστορεῖ, ἐὰν εἰς καὶ ζέοντά τις οἶνου πίδον καθῇ κίσηριν, παύεσθαι παραχρῆμα τὸν ζέσιν τοῦ οἴνου.

Περὶ Ἁλῶν. Κεφ. ρκς'.

Τῶν δὲ ἁλῶν εὐρέσεσον μὲν θέσι τὸ ὀρυκτόν· τούτου δὲ κοινῶς μὲν τὸ ἄλιθον καὶ λευκὸν καὶ διαφανὲς, πυκνόν τε καὶ ὁμαλὸν τῇ συγκρίσει. ἰδίως δὲ τὸ ἀμμωνιακὸν τῷ χρώτι, εὐχρισόν τε καὶ εὐθείας τὰς διαφύσεις ἔχον. τοῦ δὲ θαλασσίου τὸ πυκνὸν παραπλήσιον καὶ λευκὸν καὶ ὁμαλόν. κάλλιστον δὲ ἐν κύπρῳ καὶ κύπρου τῇ σαλαμῖνι γίνεται καὶ μεγάρεσι, καὶ ἐν σικελίᾳ καὶ λιβύῃ. ἐν τοῖς λεγομένοις δὲ καὶ τὰ λιμναῖα σφοκριτέον. εὐτονώτατον δὲ & candidus. Crematur flagrãtissimis carbonibus obrutus, & vbi canduerit, extractus, vino restinguitur odorato: iterumque incensus extinguitur: & tertia vstione exemptus, & per se refrigeratus, ad vsus conditur. Vis eius adstringere, gingiuas abstergere: purgat cum calfactione, quæ caliginem pupillis offundunt: explet vlcera, & ad cicatricem perducit: excrescentia cohibet. Fit ex farina eius dentifricium. Corpori crustam obducit: auellendis capillis aptus. Theophrast⁹ author est, si quisquam in bullientem vrceum vini pumicem iniecerit, feruorem statim sedari.

Sal. Cap. CXXVI.

Sal fossilis efficacior est: cõmuniter, si est candidus, calculis vacans, & perspicuus, densus, æquali compage. Peculiariter ammoniacus natione laudatur, si modo findi facilè possit, & in recta segmenta diduci. In marino sale eligendus est cãdidus, æqualis, dẽsus. Probatissimus in Cypro fit, & Salamine Cypri, & Megaris, in Sicilia & Aphrica. Sed inter dicta salis genera lacustris præfertur: sed multò validissimus

est Phrygius nomine tapeus, aut tritæus, aut gãtæus. Salis natura in commune perquã vtilis est: adstringit, absterget, expurgat, disipat, reprimit, extenuat, & crustas inducit. Sed hoc interest, quod alius alio sit præstantior. Quin & à putredine vindicat. Admiscetur medicamentis psoras abstergentibus. Excrescentia in oculis reprimit, & pterygia cõsumit, cæteráq; carnis extuberationes tollit: clysteribus infunditur: discutit lassitudines ex oleo illitus. Contra hydropicorum tumores auxiliatur, doloréq; in saccis fotu mitigat, & pruritus sedat, ex oleo & aceto infrictus ad ignem, donec sudent. Item lichenas, lepras, psoráque. Anginam ex melle, aceto, & oleo illitus leuat: tonsillis vuęque, cum melle tostus. Vlceribus in ore manantibus, gingiuis quas humor vexat, & phagedænis vlcerum, cum polenta crematus illinitur. aduersus scorpionum ictus, cum lini semine: contra serpentium morsus, cum origano, melle, hyssopo: aduersus ceraſten, cũ pice, aut cedria, aut melle auxiliatur. Contra scolopendræ morsus, cum melle & aceto: aduersus vesparum ictus, & teredines, albidasque capitis pustulas, thymos & tubercula, cum seuo vitulino: furunculos cum vua passa, aut suillo adipe, aut melle discutit. Testium tumores cum origano, & fermento maturius concoquit. Crocodilorum morsibus auxiliatur, tritus, in linteolo & intinctus aceto, ita vt vinculis loca constringantur. Prodest ad bestiarum morsus, fugillationes in facie, ex melle. Contra haustũ opium & fungos, cũ aceto multo bibitur. Luxatis imponitur cũ farina, & melle: ambustis igni cũ oleo impositus, pustulas erumpere nõ patitur. Podagricis itidem imponitur, & aurium doloribus cum aceto: ignes sacros, & vlcera quæ serpunt cum aceto aut hyssopo illitus sistit. Vritur fictili, diligenter opertus ne exiliat, conditúsque prunis, vsquedum efferuescat. Aliqui fossilem subacto polline obliniunt, & carbonibus subiiciunt, vsquedum eius crusta exuratur. Solet & sal communis hoc modo vri: Aqua semel abluitur, & siccatus in ollam coopertam mittitur, subito igne, moueturque, donec iam non exiliat.

Salis

Salis ſpuma.

Cap. CXXVII.

Spuma ſalis, ſpumoſi maris lanugo ſiue ramentum eſt, in exilibus petris inuentum, cui vis eadem quæ ſali.

Muria. Cap. CXXVIII.

Muria effectus ſalis præbet, abſtergítq; : dyſentericis infunditur, etiamſi nome inteſtina corripit : & iſchiadicis veteribus. Ad fotus, aquæ marinæ vſum præſtat.

Flos ſalis. Cap. CXXIX.

Flos ſalis flumine Nilo defluit : lacubus tamen quibuſdã innatat. Aſſumendus qui crocei coloris eſt, odore ingrato, ceu gari. Interdum longè magis virus olet, guſtúque morda citer, & pinguiter lentus. Fucatus autem rubrica, aut ſcrupuloſus, improbatur. Prętera ſyncerus non niſi oleo reſoluitur: adulteratus nõnulla ex parte, etiã aqua diluéte factitiũ colorẽ. Ad vlcera quæ cacoëthe vocãtur, & phagedęnas, genitaliũ nomas, & purulẽtas aureis, efficax eſt: oculorũ hebetudines, cicatrices, albuginéſque tollit. Emplaſtris vnguentíſq; coloris cauſa, vtroſaceo, miſceẽ: ſudorẽ cit: aluũ turbat, in vino aut aqua ſũptus: ſtomachũ male habet. Additur

Περὶ Ἅλμης ἁλός.

Κεφ. ρκζ'.

Ἅλος ἄχνη ἐπιψιμά ἐστιν ἁλὸς ἀφρώδους, εὑρισκόμενον ἐπὶ τῶν πετρίδων. Δύναμιν ἔχει τὴν αὐτὴν τοῖς ἁλσίν.

Περὶ Ἅλμης. Κεφ. ρκή.

Ἅλμη τὴν αὐτὴν τοῖς ἁλσὶν ἔχει ἐνέργειαν, σηπτικήν· δυσεντερικοῖς τε ἐστὶ τοῖς κατ' ὀμφὴν ἔγκλυσμα, καὶ ἰσχιαδικοῖς χρονίοις. ποδός τε καταντλήσεις ἀμύζει τὰ ἐφ' ὧν θαλαπά ἐστι χρήσιμα.

Πρὶ Ἀνθος ἁλός. Κεφ. ρκθ'.

Ἅλὸς δὲ ἄνθος καταῤῥεῖ μὲν τῷ νείλῳ ποταμῷ· ἐφίσταται δὲ λίμναις πισί. παραλλήσιον δὲ τὸ κροκίζον τῇ χρόᾳ ὑποδυσωδέστερον, ὥσπερ γάρος. ἐσίστασι δὲ καὶ * δυσωδέστερον μᾶλλον καὶ τῇ γεύσει δηκτικώτερον καὶ ὑπαλίπαρον. τὸ δὲ ἐμπλεκτὸν ἢ θρόμβους ἔχον, φαῦλον ἡγητέον. ἔστι τὸ ἀκίβδηλον ἐλαίῳ συναγόμενον μόνον· τὸ δὲ νοθευόμενον δὲ ἐν μέροις καὶ ὕδατος. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ καχεκτικὰ καὶ φαγεδαινικὰ ἕλκη, καὶ νομὰς τὰς ἐν αἰδοίοις, καὶ ὠτα πυορροοῦντα, καὶ ἀμέλυωπίας καὶ ταῖς οὐλαῖς αἴρει καὶ λευκώμασιν. μίγνυται καὶ ἐμπλάστροις καὶ μύσεσιν εἰς χρῶσιν ὡς καὶ ῥοδίνῳ. ἔστι δὲ καὶ ἱδρώτων κινητικόν· κοιλίας παρακτικόν, σὺν οἴνῳ καὶ ὕδατι ληφθέν· κακοστόμαχον· μίγνυ-

μίγνυται καὶ ἀκόποις καὶ σμήγμασι πρὸς τρίχῶν * λευκασμόν· καὶ καθόλου δέ ἐστι δριμὺ, πυρωτικὸν ὡσαύτως οἱ ἅλες.

Περὶ Νίτρου. Κεφ. ρλ'.

Νίτρον προκριτέον τὸ κοῦφον, καὶ ῥοδωπὸν ἢ λευκὸν τὴν χρόαν, κατατετρημμένον, οἱονεὶ σπογγῶδές πως, τοιοῦτον δέ ἐστι τὸ ἐκ τῶν βουνῶν. Δύναμιν δὲ ἔχει μετασυγκριτικήν.

Περὶ Ἀφροῦ νίτρου.

Κεφ. ρλά.

Ἀφρὸς ὁ νίτρου, ἀφὶσος μὲν εἶναι δοκεῖ ὁ κουφότατος καὶ πλακώδης, εὔθρυπτός τε καὶ ἐμπύρφυρος ἢ ἀφρώδης, ἔτι δὲ δηκτικός· οἷός ἐστιν ὁ ἐκ φιλαδελφίας κομιζόμενος τῆς ἐν λυδίᾳ. δευτερεύει δὲ ὁ αἰγύπτιος. γίνεται δὲ καὶ ἐν μαγνησίᾳ τῇ καρίας. Δύναμιν δὲ ἔχει καὶ καυστικὴν οὗτος τε καὶ τὸ νίτρον ἁλσὶν ἐμφερῆ. ἐκ πλείστου δὲ τὸ νίτρον καὶ τρόφιμα παύει λεανθὲν μετ' κυμίνου καὶ ποδὸς μετ' ὑδρομέλιτος ἢ μετὰ ἐλαίου ἢ πηγανίου τῇ διαφορᾷ δυναμένων πνεύματα, οἷον πηγάνῳ ἢ ἀνήθῳ. ἔστι δὲ καὶ πρὸς ἰκτερικῶν σύγχυσιν πρὸ τῆς ὑποπτώσεως χολῆς. μίγνυται καὶ διαφορητικαῖς καὶ σπασματικαῖς καὶ λεπριακαῖς ἐμπλάστροις καὶ λεπτυντικαῖς. σὺν ὕδατι δὲ θρόμβῳ ἢ οἴνῳ ἐγχόμενον ἐμπνευματώσεις τε καὶ ἥρας ὠτων ἰᾶται καὶ πυορροίας. καθαί-

bet. Additur acopis, & ſmegmatis, quæ albãdi capilli gratia cõponũtur: & in vniuerſum acris eſt, & feruẽtis naturæ, vt ſal.

Nitrum. Cap. CXXX.

Prętertur nitrum leue, roſeo colore, aut cãdido, in foramina dehiſcẽs, perinde quaſi ſpõgioſum quiddam, quale ex Bunis affertur. Humores euocat, qui in alto concreuerunt.

Spuma nitri.

Cap. CXXXI.

Spuma nitri optima eſſe putatur, leuiſſima, gleboſa, friabilis, colore penè purpureo, aut ſpumoſa, & mordẽs: qualis ex Philadelphia Lydiæ defertur. Secunda eſt Ægyptia. Quin & in Magneſia Cariæ gignitur. Vim & vſtionẽ ſalis habet, tã nitrũ, quàm ſpuma eius. Prætereà nitrũ tormina ſedat, ſi tritum cũ cumino bibatur, in hydromelite, aut ſapa, aut aliquibus quæ inflationes diſcutere poſſunt, vti ruta, vel anetho. Febribus circuitu redeuntibus illinitur, ante ſuſpectam acceſſionem. Miſcetur emplaſtris, quę extrahunt, & diſcutiunt, extenuant, & lepras abſtergunt. Cum aqua autẽ calida aut vino infuſum, inflationes, purulẽtas aureis, & ſonitus earũdem ſanat,

ſordes

sordes expurgat, cum aceto instillatum. Canum morsibus ex asinino adipe aut suillo medetur: resinæ terebinthinæ admistum furunculos aperit: aquæ inter cutem cum fico illinitur: oculis ad claritatem visus cum melle succurrit: & venenis fungorũ, ex posca potũ: aut si bupresti momorderit, ex aqua: iis verò qui taurinum sanguinẽ biberint, ex laserpitio: iisque qui cibum non sentiunt, vtiliter obducitur: opisthotonisque iam remisioribus, & luxatis, cum cerato: in resolutione linguæ, pani commodè permiscetur. Aliqui supradicta carbonibus vrũt, subiecta prius testa noua, donec incandescant.

Fæx. Cap. CXXXII.

ELIGENDA fæx maximè à vino vetere, Italico: sin minus, ab alio consimili. Fæx aceti viribus longè acrior est. Crematur vt alcyonium, antè diligenter siccata. Sunt qui noua testa igni largo vrãt, vsque dum penitus incendatur. Alij viuis carbonibus fæcis glebam obruunt, & idem opus prosequuntur. Experimentum est legitimæ vtionis, vt aërio nitore inalbescat. linguámq; καθαίρει δὲ καὶ ῥῦπον σὺν ὄξει ἐγχρόμενον. κυνοδήκτοις τε ἰᾶται σὺν σέσελι ὀνείῳ ἢ ὑείῳ· αὐασμοῖ δὲ καὶ δυσθιλῶσας ἀναληφθὲν τερμινθίνῃ ῥητίνῃ· μετ' οὔκων δὲ ὑδρωπικῶν ὄζει κατάπλασμα· σὺν μέλιτι δὲ ἐγχριόμενον ὀξυδερκές· καὶ πρὸς μύκητας σὺν ὄξυκράτῳ ποδὸν αἱμόζει· πρὸς δὲ βουπρήστεις σὺν ὕδατι· πρὸς τυρρὸν ἢ αἷμα σὺν σιλφίῳ· ἀτροφοῦσι τε χρήσιμον καὶ τὰ πλασμα· παρακμάζουσί τε ὀπισθοτονικοῖς πάθεσι σὺν κηρωτῇ, καὶ τρέμμασι· μίγνυται καὶ ἀρτῳ ὠφελίμως ὅπῃ τῶν ἢ γλωττῶν παραλελυμένων. ἔνιοι δὲ καύσαντα τὰ πρόπυρωμένα ἐπ' αὐθράκων πεπυρωμένοις ἀπερεισάμενοι, πρὸς ὑποκειμένου καυσοῦ ὀστράκου, ἕως αὖ ἐκπυρωθῇ.

Περὶ Τρυγός. Κεφ. ρλϛ'.

Τρύγα δὲ παραλλήσιον μάλιστα μὲν τὴν ἀπὸ οἴνου παλαιοῦ ἰταλικοῦ· εἰ δὲ μὴ ἀπὸ ἄλλου ὁμοίου. ἡ γὰρ ἀπὸ ὄξους ὑπερτέταται τῇ δυνάμει. καυστέον δὲ ὡς ἀλκυόνιον πρόεξηραμμένα ἐμπιμελῶς. πνὲς δὲ ἐπ' ὀστράκων καινῶν θέντες καίουσι πυρὶ δαψιλεῖ, ἕως αὖ ἐμπυρωθῇ κατὰ βάθος. ἄλλοι δὲ εἰς αὐθρακας πεπυρωμένους ἐγκρύψαντες βόλον, τὸ ὅμοιον ποιοῦσι. σημεῖον δὲ τῆς δεούσης καύσεως ἠπτέον, τὸ λευκὸν ἢ ἀεροχρουν τὸ χρῶμα τος. καὶ τὸ προσπνεόμενον τῇ γλώσσῃ οἱονεὶ φλέγειν αὐτήν. ὠφελεῖ δὲ καὶ ἢ ἀπὸ ὄξους κάπετα. δύναμιν δ' ἔχει καυστικὴν σφοδρὰν, καὶ σηπτικὴν, κατουλωτικὴν, συμπικὴν, καὶ ὑπικὴν ἄγαν καὶ ξηραντικήν. χρηστέον δὲ τῇ τρυγὶ προσφάτῳ ἔστι γὰρ διαπεπταται· ὅθεν οὐδὲ ἀσκέπαστον, οὐδὲ χωρὶς ἄγγους αὐτὴν ἀποθετέον. πλύνεται δὲ αὕτη ὡς πομφόλυξ. ἡ δὲ ἄκαυστος ἐλλει οἰδήματα καθ' ἑαυτὴν καὶ μετ' μυρσίνης· κοιλίαν τε καὶ στόμαχον ῥευματιζόμενον καταπλασθεῖσα σέλλει· καὶ ῥοῦν γυναικεῖον κατὰ πᾶσι καὶ αἱδοῖα καταπλαττομένη, πρόσυγει· καὶ φύγεθλα ἀγλεκτα διαφορεῖ καὶ φύματα· μασοὺς τε ἀπορρῶγας ῥέοντας γάλα σθέννυσι σὺν ὄξει καταχρισθεῖσα. ἡ δὲ κεκαυμένη λεπίδας ἀφίσιν ὄνυχας σὺν ῥητίνῃ· καὶ μετ' μύρου ἐλαίου συγχριθεῖσα νύκτα ὅλην, ξανθὰς ποιεῖ τὰς τρίχας. πλυθεῖσα δὲ μίγνυται εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, ὡς ἀσσος· σμήχει τε οὐλὰς καὶ ἀχλὺς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ τοιαύτη.

Περὶ Ἀσβέστου. Κεφ. ρλζ'.

Ἀσβεστος γίνεται οὕτω· τῶν θαλαττίων κηρύκων τὰ ὄστρακα λαβὼν, πυρὶ ἔγκρυψον, ἢ εἰς κλίβανον διάπυρον καθεὶς ἄφες ἐννυκτερεῦσαι· τῇ δὲ ἐχομένῃ ἐὰν μὴ λευκοτάτη γένηται ἀνέλου· εἰ δὲ

linguámq; tactu vrere videatur. Eadem vrendæ fæcis aceti ratio. Vis ei supra modũ vrens, & abstergens: vlcera ad cicatricem perducit, adstringit, vehementer exest, siccátque. Sed recenti vtendum est, quoniam celeriter exanimatur: proinde non nisi in reconditorio, & vase aliquo reponi debet. Lauatur, vt pompholyx. Quæ vstionem experta non est, tumores & per sese, & cum myrto cohibet: ventris stomachíque fluxiones illita sistit: muliebre profluuium, imo ventri aut genitalibus imposita, mitigat: panos discutit, nondum exulceratos, & tuberculas: rigentes mammas, suíque lactis impatientes, cum aceto peruncta extinguit. Cremata verò, vngues scabros cum resina aufert: addito lentiscino oleo, illita nocte tota, rufat capillum. Elota oculorum medicamentis, vt spodos, adijcitur: cicatrices eorum & caligines eadem abstergit.

Calx viua. Cap. CXXXIII.

Calx viua hoc modo fit: Matinorũ buccinorum testas igni condito, aut feruenti clibano, nocte dimittito: postera die, si cãdidissimæ fuerint, extrahito:

sin aliter, iterum vrito, vsquedũ vehementer inalbuerint. Dein vbi in aquam frigidam immersæ fuerint, in fictile nouũ cõiicito, & exactè pannis operiẽs, noctẽ vnam cõquiescere sinito: mane eã extrahẽs, vbi perfecto omni opere elaborata fuerit calx, recondito. Fit & è littoralibus calculis igne crematis, necnon è vili & fusaneo marmore, quæ cæteris præfertur. Vis omni calci in cõmune ignea, mordens, adurẽs, & crustas inducens: quibusdam aliis immista, vt adipi, oleo, concoquendi vim assumit, mollit & dissipat: vlcera ad cicatricem perducit. Efficacior existimatur recens, nec aspersa aquis.

Gypsum. Cap. CXXXIIII.

Gypsum vim habet adstringendi, obstruendi: sanguinis eruptiones sudoresque cohibet: sed potum, strangulationis modo iugulat.

Sarmentitius cinis.

Cap. CXXXV.

Sarmentorum cinis vrendi vim habet: cum axungia autem vel oleo illitus, fractis neruis, articulorum collisionibus, & neruorum nodis prodest: cum nitro & aceto, excrescentias carnis in scroto reprimit: serpentes δὲ μὴν, πάλιν ϗ ἄχρις αὖ ἱκανῶς λευκανθῇ. εἶτα ἀποβάψας αὐτὰ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ἔμβαλε εἰς χύτραν καινὴν, καὶ σκεπάσας αὐτὰ ῥάκεσιν ἐπιμελῶς, ἔασον ἐν ταὐτῷ τὰ νύκτα μίαν· περὶ ἧς ἡ ἀνελόμενος ἀπήλιφῆναι τὸ παντελὲς τῆς κατεργασίας ἀποτίθεσο. σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ λίθων κοχλάκων καιομένων, ϗ ἐκ τῆς χυδαίας μαρμάρου, ἥ πις ϗ περικείνεται τῶν ἄλλων. Δύναμιν δὲ ἔχει πᾶσα κοινῶς ἀσβέστου ῥωπικὴν, ῥυπτικὴν, καυστικὴν, ἐσχαρωτικήν· μιγνυμένη δὲ ποιῇ ἑτέροις ὡς τέτατι ἢ ἐλαίῳ, γίνεται πηπτικὴ, μαλακτικὴ, διαπεπτικὴ, κατευλωτικὴ· ἐνεργεστέραν ἢ δὲ αὐτῆς ἠρτέον πρὸ πεφθέντος ϗ ἀβεσχόρου.

Περὶ Γύψου. Κεφ. ρλδ'.

Γύψος δύναμιν ἔχει συπτικὴν, ἐμπλαστικὴν· αἱμορῥαγίας τε καὶ ἰδρώτων ἐφεκτικὴν· ποθεῖσα δὲ πνίγει τῷ κατὰ πνεύμονα πεσόντι.

Περὶ Τέφρας κληματίνης.

Κεφ. ρλε'.

Τέφρα κληματίνη δύναμιν ἔχει καυστικὴν· σὺν ὀξυγγίῳ ϑ' ἢ ἐλαίῳ καταπλασθεῖσα, θλάσματα νεύρων ϗ ἄρθρων λυσίματα ϗ συστροφὰς νεύρων ὠφελεῖ· σὺν νίτρῳ δὲ καὶ ὄξει σαρκώσεις ὀχέου τέλεια· κατα-

καταπλασθεῖσα δὲ σὺν ὄξει, ἕρπητα δύσκητα ϗ κυνόδηκτα ἰᾶται· ἐσχαρωτικαῖς τε μίγνυται ϗ γίνεται ἢ ἐξ αὐτῆς κονία πρὸς πτώματα, ϗ μύκητας σὺν ὄξει καὶ ἁλὶ ϗ μέλιτι.

Περὶ Ἀλκυονίου. Κεφ. ρλς'.

Τοῦ δὲ ἀλκυονίου πέντε γνωτέον εἴδη ὑπαρχειν· τὸ μὲν πυκνόν ὅτι ϗ σφυρὸν, καὶ τῷ ἰδεῖν ἀπογγῶδες, ἔπι δὲ βρωμῶδες * ϗ βαρὺ, ϗ ἰχθύος ὄζον, ὃ δὴ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἰτίνων εὑρίσκεται. τὸ δὲ ἐξῆς κατὰ μὲν τὸ ἐγγὺς πεπερυλῶ ὀφθαλμικῷ ἢ ἀπόγγῳ ἔοικε· κοῦφόν τέ ὅτι ϗ πολύκαυτον, ϗ φυκώδη ἀποφορὰν ἔχον. τὸ δὲ τέτον σκωληκοειδὲς ὑπαρχει τῷ τύπῳ, ϗ τῇ χρόᾳ πορφυρώτερον, ὃ πυγες μιλήσιον καλοῦσι. τὸ τέταρτον δὲ ἐρίοις οἰσυπηροῖς ὅμοιον, πολύκαυτον, κοῦφον· τὸ δὲ πέμπτον ἔοικε μὲν κατὰ σχῆμα μύκητι ἀνοσμόν τέ ὅτι ϗ τραχὺ, ἔνδοθεν μὲν κισσήρει κατά τι ἐοικὸς, ἔξωθεν δὲ λεῖον, δριμὺ, ὃ πλεῖστον ἐν τῇ περιτονίδι κατὰ τὸν καλουμένων βέσικον νῆσον γίνεται, ὃ ἐπιχωρίως ἁλὸς ἄχνιον καλοῦσι· ἐκ τούτων τὸ μὲν πρῶτον ϗ τὸ δεύτερον, εἰς σμήγματα παραλαμβάνεται γυναικῶν, ϗ πρὸς φακὸς, λειχῆνάς τε ϗ λέπρας ἀλφοίς τε ϗ μελανίας καὶ σπίλοις τῶν ἐπὶ προσώπε ϗ τοῦ λοιποῦ σώματος. τὸ

serpétiũ canúmq; morsibus illitus ex aceto medetur: crustas obducẽtibus medicamẽtis admiscetur. Fit ex eo lixiuiũ cõtra præcipitationes, & fungorũ venena, cũ aceto sale & melle.

Alcyoniũ. Cap. CXXXVI.

Alcyonij quinque esse genera compertum est: vnum enim spissum, acerbi saporis, spongiosa facie, item tetri odoris, ponderosum, & piscem olens, quod plurimum in littoribus inuenitur. Alterũ pinnulæ oculorum aut spongiæ simile, fistulosum, & leue, odorem algæ referens. Tertium vermiculi forma, & colore magis purpureum, quod Milesium quidam vocant. Quartum succidis velleribus non dissimile, multis inanitatibus, hians, leue. Quintum figura fungi, sine odore, asperum, parte interna quodam modo pumicosum, foris læue, acre, quod plurimum in Propontide iuxta insulam Besbicon appellatum gignitur, patrio nomine halos achnen vocant. Duo priora in fœminarũ smegmata assumuntur contra lentigines, lichenas, lepras, vitiligines, nigritias, & maculas in facie reliquóque corpore.

Tertium iis qui difficili vrina vexantur, aut arenulas in vesica colligunt, idoneum est: item renibus affectis, aquæ inter cutem, lieni. Vstum autem, & ex vino illitum, alopecias replet. Postremum dealbandis dentibus aptum est: in alia smegmata, psilothráque assumitur, cum sale mistum. Si quisquã alcyonium cremare velit, cum sale in crudũ fictile mittat, & obliniés vasis spiraculum luto, ita fornaci mandet, & cum figlinum percoctum fuerit, extrahens ad vsus recondat. Lauatur vt cadmia.

Adarces. Cap. CXXXVII.

Fit in Cappadocia quod adarces appellatur: est autem tanquam concreta salsilago, humidis & palustribus locis siccitate emergens, & arundinibus ac herbis agglutinata, colore flori lapidis Asij similis, & omni forma molli alcyonio, & aliquantum cauo proxima, vt videri possit lacustre alcyonium. Ad euellendas lepras, lentigines, lichenas, & vitia cutis in facie, & similia, accommodatur: & in summa, vis ei acris. Humorem euocat qui in alto concreuit, & ischiadicis prodest.

Spongiæ.

τὸ δὲ πέπτον ἐυθετεῖ πρὸς δυσουρουῦντας καὶ ἀμμώδη συλλέγοντας ἐν τῇ κύστει· καὶ πρὸς νεφριτικοὺς, πρὸς ὑδρωπα, πλῆντ. καὶὴν ὄ καὶ καταπλασθὲν σὺν οἴνῳ, ἀλωπεκίας διασώζει. τὸ δ' ὑ ὕσατον ὀδόντας λευκαίνειν διώστατ. παραλαμβάνεται δὲ ἡ πρὸς ἄλλα σμήγματα καὶ ψίλωθρα μιγνύμενον σὺν ἁλοῖ. καῦται δὲ πὶ πύτων βουλόμενος. μεθ' ἁλῶν εἰς ὠμὸν χύτραν ἔμβαλε, ἡ πειαλείψας τὸ στόμα αὐτῆς πηλῷ, δὸς εἰς κάμινον, ὅταν δὲ ὀπτηθῇ ὁ κέραμος αὐτῆς, ἀνελόμενος ἀπόθου καὶ χρῶ. πλύνεται δὲ ὡς ἡ καδμεία.

Περὶ Ἀδάρκου. Κεφ. ρλζ'.

Ο δὲ πρεσαγορευόμενος ἀδάρκης, γίνεται μὲν ἐν γαλατίᾳ· ἔστι δὲ, ὥσπερ ἐπίπαγος ὑφαλμυείζων, καθ' ὑγρῶν ἡ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἐπιγινόμενος, καὶ φερπηγύμενος καλάμοις καὶ χορταείοις, ἔοικε δὲ πὶ χρόαν ἀΐθει ἀσίας λίθου, τῷ δὲ ὅλῳ τύπῳ ἁλκυονίῳ τῷ μαλακῷ, καὶ πολυκέντρῳ, καὶ ἔστιν οἱονεὶ λιμναῖον ἁλκυόνιον. ἐυθετεῖ δὲ πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν καὶ ἐφηλίδων καὶ λειχήνων, καὶ φακῶν, ἡ τῶν ὁμοίων· καθόλα δέ ὅτι δριμύ. ἡ μεταυγκριτικὸν, ὠφελεῖ ἡ ἰχαδικούς.

Περὶ Σπόγγων. Κεφ. ρλή.

Τῶν δ' σπόγγων τοὺς μὲν ἄρρενας ἐκάλεσαν τινες λεπτοτρήτους καὶ πυκνοὺς ὄντας· ὧν τοὺς σκληροτέρους τραχήλους ὠνόμασαν. τοὺς δὲ, θήλεις οἱ ἐναντίως τοῖς πρειρημένοις διάκειν). καῦσιν δ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν δηλωνοίω. ὁ κενὸς δὲ καὶ δλυπὴς, τραυματικός τέ ὅτι ἡ οἰδήματα σέλλει· καὶ τὰ νεότρωτα κολλᾷ σὺν ὕδατι ἢ ὀξυκράτῳ· σὺν μέλιτι δὲ ἐφθῷ παλαιοὺς κόλπους παρακολλᾷ. ὁ δ' παλαιὸς ἄκηρος. διαστέλλουσι δὲ ἡ μειωκότα ἧκη, ἡ τύλους ἀποδεσμούμενοι λίνῳ ἡ αὐτοὶ ξηροὶ παρεντιθέμενοι ὥσπερ μύτα, τὰ δ' ῥευματικὰ πηλῷ ὑπόγομα καὶ χρόνια ἕλκη, ἐξικμάζουσιν ὑπτιθέμενοι αἵμοι νέοι ἡ κενοί· ἐπίχριστ δ' ἡ αἱμορραγίαν. σὺν ὄξει δὲ κεκαυμένοι, πρὸς ξηροφθαλμίας, ἡ ὅπου δεῖ συμπεξαί τι, ἢ σύλαι. βέλτιον δ' ποιοῦσι πλυθέντες εἰς τὰ ὀφθαλμικά. σὺν δὲ πίσσῃ καέντες πρὸς αἱμορραγίαν αἱμόζουσι. λευκαίνονται δὲ αὐτῶν οἱ ἀπαλώτατοι ἐν τοῖς *κάμασι, βρεχόμενοι τῇ ὑπὸ τῶν πέτρων συνισταμένῃ ἁλὸς ἄχνῃ, ἡ ἡλιαζόμενοι, ὑπιζλεπέτω δ' τὸ μὲ κοῖλον αὐτῶν ἄνω, κάτω δὲ ἡ ἀποτομή. εἰ δὲ εἴη αἰθρία θερία καὶ ὑπὸ δ' σελήνῃ τιθέντες βρεχόμενοι ἁλὸς ἄχνῃ θαλάσσης, γίνονται δὲ λευκότατοι οἱ τοιοῦτοι.

Περὶ Κο-

Spongiæ. Cap. CXXXVIII.

E spongiis alias mares appellauere, tenui fistula, spissas: quarũ duriores tragos nominarũt. Fœminas autẽ, quæ contrarias dotes habẽt. Vruntur eæ vt alcyoniũ. Recentes sine pinguetudine, vulnerariæ sunt, & tumores reprimunt: recẽtia vulnera ex aqua poscáve cõglutinant: veteres sinus ex decocto melle iungũt. Vetustæ autẽ inutiles. Aridæ ligatæ lino, si penicilli modo adigãtur, occlusa vlcera, callósq; laxant, siccę recentes & vacuæ senilia vlcera, & quæ fluxione laborant, aut cuniculatim excedũt, impositu siccant: sanguinis profluuiũ sistũt. Crematarũ cinis ex aceto, aridæ lippitudini auxiliatur: & vbi q̃d abstergere aut adstringere op⁹ est. Vtilius, in oculorũ medicamẽtis lauare cinerem. Omniũ cinis cũ pice crematarũ, profluẽtem sanguinẽ sistit. Cãdidę cura fiũt, è mollissimis recẽtes, per q̃s⁹ tinctę salis spuma, quę petris cohæret: insolãtur inuersæ, hoc est, parte caua sursum spectãte, & qua abscisę fuerũt, deorsum. Si verò æstiua serenitate ad lunã sternant, perfusæ salis spuma, aut maris aqua, maximũ cãdorẽ referẽt.

Coralliũ. Cap. CXXXIX.

Coralliũ, quod aliqui lithodendron appellarunt, marinũ esse fruticem constat, qui alto extractus, duratur statim atq; emergit, tanquam offuso aëre protinus cõcrescat. Plurimum inuenitur ad Syracusas, in promontorio cui Pachyno nomẽ est. Laudatissimum, rubens, colore antherici aut sandycis saturatæ, nec secus terenti facile cedens, æquabili vsquequaque concremento, rursus algæ aut fuci marini odore, quàm ramosissimũ, forma fruticis, cinnamomi æmulum. Quod autẽ in lapidis duritiã coit, scrupulosum, inane, & lacunosum, vitiosum existimatur. Adstringit, & refrigerat mediocriter: excrescentia coërcet: oculorũ cicatrices abstergit: vlcerũ caua, & cicatrices explet: contra sanguinis reiectiones magnopere efficax est, vrinæ difficultati auxiliatur. Quin & potum ex aqua lienem absumit.

Antipathes. Cap. CXL.

Quod antipathes vocãt, corallium esse arbitrantur, specie tantum distans. Est autem colore nigro, arboris figura, ramosum magis. Vires supradicti habet.

Phry-

Περὶ Κοραλλίου. Κεφ. ρλθ'.

Τὸ δὲ κοράλλιον ὃ καὶ ἔνιοι λιθόδενδρον ἐκάλεσαν, δοκεῖ μὲν εἶναι φυτὸν ἁλίων, στερροποιεῖσθαι δὲ ὅταν ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνασπασθῇ, ἐξάγον μύδρου, καὶ βαπτόμενον ὕπτι πηγνύμενον ὡσαύτως καὶ τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος. εὑρίσκεται δὲ πλεῖστον ἐν τῷ κατὰ συρακούσας ἀκρωτηρίῳ τῷ καλουμένῳ πάχυνῳ. ἄριστον δὲ ὅ τε τὸ πυῤῥὸν τῇ χρόᾳ καὶ ἐμφερὲς αὐθηρικῷ χρώματι, καὶ σαπύδικι κατακορεῖ, εὐτριβές τε ὡσαύτως, καὶ ὁμαλὸν δι' ὅλης τῆς συγκρίσεως, ἔπι δὲ ἐσμὴν βρυώδη καὶ φυκίοις ἐμφερῆ ἔχον. φωρᾶται δὲ τοῦτο πολύζυγον καὶ κινναμωμίζον τῷ πόρῳ τὸ θαμινίσκον. τὸ δὲ λιθώδες τῇ συγκρίσει καὶ τῇ χρόᾳ ὑαλοειδὲς, σπαραγμῶδες τε καὶ χαῦνον, φαῦλον οἰητέον εἶναι. σύφῃ δὲ τῇ δυνάμει καὶ ψύχει ἐπιπλέον. καταστέλλει δὲ τὰ ὑπερέχοντα καὶ ὑλαὶ σμήχει ταῖς ἐν ὀφθαλμοῖς πληγαῖς δὲ καὶ κολλώματα καὶ ὑλαὶ· φωτός τε αἵματος ἀναγωγὰς ἱκανῶς ἐνεργεῖ, καὶ δυσουρίαν αἱρεῖ. καὶ σπλῆνα πήγει σὺν ὕδατι πινόμενον.

Περὶ Ἀντιπαθοῦς. Κεφ. ρμ'.

Καὶ τὸ καλούμενον δὲ ἀντίπαθες, κορδυλίου οἰητέον ὑπάρχειν, εἰδικὴν ἔχον διαφοράν. ἔστι δὲ τῇ μὲν χρόᾳ μέλαν, δενδρίζον δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὀζῶδες μᾶλλον. δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῷ φοινικίῳ.

Περὶ Φρυγίου λίθου. Κεφ. ρμά.

Λίθος φρύγιος, ᾧ οἱ βαφεῖς ἐν Φρυγίᾳ χρῶνται, ὅθεν καὶ ὀνόμασται, γίνεται ἐν Καππαδοκίᾳ. ἄριστος δ' ἐστὶν ὁ ὠχρὸς καὶ μέσως βαρὺς, οὐκ εὔτενος τῇ συγκρίσει τὸ σώματος, ἔχων δὲ διαφύσεις λευκὰς ὡς καλάμια. καίεται δὲ ὁ λίθος οὕτω· βρέξας αὐτὸν καλλίστῳ οἴνῳ, διαπύοις ἔγκρυφον ἀνθρακιᾷ καὶ ῥίπτε συνεχῶς, ἐὰν δὲ μεταβάλλῃ τὴν χρόαν κιρρότερος γενόμενος, ἐξελὼν αὐτὸν τῷ αὐτῷ σθένει οἴνῳ. καὶ πάλιν εἰς τὸν ἄνθρακας ἀποθέμενος τὰ αὐτὰ ποίει. καῖε δὲ αὐτὸν ἐν πείτνῳ, προσέχων μὴ θρυβῇ καὶ ἀπασθολῇ λωβᾶται. δύναμιν δὲ ἔχει ὡμός τε καὶ κεκαυμένος συπτικὴν ἐνεργῶς, ἔπι δὲ ἀναθαρτικὴν καὶ ἐμπλαστικὴν ποσῶς, καταπλασμάτων τε ἰατικὴν σὺν κηρωτῇ. φλυκταίνας δὲ ὡς ἡ καδμεία.

Περὶ Ἀσίου λίθου. Κεφ. ρμβ'.

Ἄσιον δὲ λίθον παραληπτέον τὸν κισηροειδῆ τὴν χρόαν, χαῦνόν τε καὶ κοῖλον, ἔπι δὲ εὐθρυβῆ, καὶ διαφύσεις μικρὰς ἔχοντα διὰ βάθους. τὸ δὲ ἄνθος ἀπὸ ὀζῶν ἡ ἐφιζάνουσα ἐπίξανθος ἀλμυρὰ τῇ ἐπιφανείᾳ τῶν λίθων, τῇ μὲν συσάσει λεπτὴ, τῇ δὲ χρόᾳ τὸ μὲν τοι λευκόν ὀζῶν, τὸ δὲ πῖ ἔοικε κιστήρει, ὅπη τὸ μίλτινον τεθραμμένον· προσαλόμενόν τε τῇ γλώττῃ δάκνει ποσῶς.

Δύνα-

Phrygius lapis. Cap. CXLI.

Phrygius lapis, quo infectores in Phrygia vtuntur, à qua nomẽ accepit, nascitur in Cappadocia. Optimus habetur pallidus, modicè grauis, non solida corporis compage, intercedentibus albis segmentis, vt in cadmia. Vritur autem vino optimo perfusus, viuisque carbonibus obrutus, perflatur assiduè follibus, donec mutato colore rufescat: rursus extractus eodem vino restinguitur. Hoc iterum & trinis vicibus faciendum: attendendum tamẽ, ne minutim cõfringatur, & in fuliginem euanescat. Vis crudo vstóque adstrictoria, expurgans: vlceribus crustas quadamtenus inducit, ambustis cum cerato medetur. Lauatur vt cadmia.

Asius lapis. Cap. CXLII.

Asius lapis assumi debet pumicis colore, leuis, fungosus, item friabilis, scisiles venas lutei coloris ad imum actas habens. Eius flos, salsugo subflaua est, summo lapide insidens, compage tenui, colore in aliquibus albo, in aliis pumici simili, ad luteũ vergente: admotus linguæ aliquãtum mordet.

Vim habet vterque adstrictoriam, & modicè erodentem: admistus liquidæ pici, aut terebinthinæ, tubercula discutit. Longe validior flos existimatur. De cętero siccatus flos, vetera vlcera & cicatrici repugnantia sanat: excrescentia cohibet, tetráque vlcera & fungis similia, cum melle expurgat: vlcerum caua explet, & expurgat cum melle: depascentiaque cum cerato sistit. Fit cataplasma ex eo podagris, misto fabæ lomẽto: & lienosis, ex aceto & viua calce. Prodest flos ex melle phthisicis linctu. Podagrici iuuantur, pedibus in solio ex eo lapide excauato inditis. Fiunt quoque pulueres, qui corpora erodunt, & luxuriantem carnem, & corporum crassitiem absumũt, cum vice nitri in balneo sparguntur. Si lauare libet, cadmiæ modo lauatur.

Pyrites. Cap. CXLIII.

PYRITES lapidis genus est, à quo æs conflatur. Eligi debet æris similitudine, facile scintillas ædens. Vritur sic: Melle irrigatus molli pruna continuò flatur follibus, donec

Δυώαμιν δὲ ἔχει ἑκάτερον συπτικὴν, σηπτικὴν ἰσυχῆ, καὶ διαφορητικὴν φυμάτων τερεβινθίνη ἀναλαμβανόμενον ῥητίνη ἢ ὑγρᾷ πίσσῃ. ἐυτονώτερον δὲ τὸ αἴθος ἠπτέον. ἐν ψωρικοῦ δὲ τῆτο ξηραινόμενον, τὰ παλαιὰ καὶ δυσκατούλωτα ἕλκη ἰᾶται· καταστέλλει δὲ τὰ ὑπερσαρκοῦντα καὶ ἀναπαθαίρει πρὸ μέλιτι, τὰ μύκησιν ὁμοια καὶ θηριώδη· πληροῖ δὲ καὶ τὰ κοῖλα τῶν ἑλκῶν καὶ ἀναπαθαίρει ζὺν μέλιτι· καὶ τὰ νεμόμενα ὄ ἴσησι μυρὺ κηρωτῇ. καὶ ποδαγρικοῖς ἐν καταπλάσμασι μετ' ἐρέγμου· καὶ σπληνικοῖς μετ' ὄξους καὶ ἀσβέστου. ἐπιλεχόμενόν τε τὸ αἴθος μετὰ μέλιτος φθισικοῖς ἀφελεῖ. κατασκευάζονται δ' καὶ πύελοι ἐκ τοῦ λίθου, εἰς ἃς οἱ ποδαγρικοὶ τὸν πόδας ἐντιθέντες ὠφελοῦνται. καὶ σαρκοφάγοι γίνονται. ἰσχναίνουσι τὰ πολύσαρκα καὶ παχέα σώματα, καταπλασσόμεναι αὐτὴ νίτρου ἐν βαλανείῳ. ἐὰν δέ τις ἁλῶσαι θέλῃ τὰ ὑπερεσταμμένα, φλυέτω ὡς πρὸ καδμείαν.

Περὶ Πυρίτου λίθου. Κεφ. ρμγ'.

Πυρίτης εἶδός ἐστι λίθου, ἀφ' οὗ χαλκὸς μεταλλεύεται· λεπτέον μὲν τοι τὸν χαλκοειδῆ, εὐχερῶς δ' ἀπηθῆρας ἀφιέντα. καυστέον δ' πρὸ πῶ τοιούτῳ. μέλιτι δεύσας αὐτὸν, ἔνθες εἰς ἀνθρακιὰν μαλακὴν, καὶ ῥίπιζε συνεχῶς, ὡς ἂν πρὸ χροιὰν κίρρος ἔλθηται. ἔνιοι δὲ εἰς πολλὰς καὶ πεπυρωμένας ἀνθρακας ἀποτίθεν ἱκανῶς βεβρεγμένον τῷ μέλιτι τὸν λίθον. ὅταν δὲ μέλλῃ βέπεσθαι ἐπὶ τὸ κίρρον ἀνακαιομένων· καὶ ἀποσβυσάντες ἐν ἀποσβέσι, πάλιν καίωσι διάβροχον, ἕως ἂν ψαθυρώτερος γένηται ὁμαλῶς· πολλάκις δὲ μόνον ἐπικαίεται πρὸ ἐπιφάνειαν. εἶτω ἀποσβέσαντες καὶ ξηράναντες ἀποτίθενται. ἐὰν δὲ πεπυρωμένα χρεία ᾖ παρῇ, πλυτέον ὡς καδμείαν. Δυώαμιν δὲ ἔχει κεκαυμένος καὶ ὠμὸς θερμαντικὴν, σμηκτικὴν, ἀποκαθαρτικὴν τῶν ἐπισκοτούντων τοῖς ὄψεσι, διαφορητικήν τε καὶ πεπτικὴν σκληρωμάτων. ἀναλαφθεὶς δὲ ῥητίνῃ καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα μετὰ πίσσης θερμασίας καὶ σύψεως. καλοῦσι δὲ ἔνιοι τὸν ὕστο καέντα διφρυγές.

Περὶ Αἱματίτου λίθου.

Κεφ. ρμδ'.

Αἱματίτης ὁ λίθος ἄριστός ὄστιν ὁ εὐθρυβὴς μὴ καὶ κακοκρὴς, ἤτοι μέλας, ἐν ἑαυτῷ δὲ σκληρὸς, καὶ ὁμαλὸς, ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας τινὸς ἢ διαζωμάτων. Δύναμιν δὲ ἔχει συπτικὴν, θερμαντικὴν ποσῶς, καὶ λεπτωτικὴν καὶ σμηκτικὴν ἕλκων τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ τραχωμάτων σὺν μέλιτι· σὺν δὲ γάλακτι γυναικείῳ πρὸς

LIBER V. 309

donec rufescat. Alij in multos carbones igni candentes, lapidem copioso melle perfusum deiiciũt, & vbi ad fuluum colorem vergere cœperit, extrahunt: efflatóque cinere, rursus madefactum cremant, donec æqualiter aſsicatus, friabilis reddatur: siquidem sæpe facies summa solùm vritur. Ita crematus, siccatúsque, reconditur. Si eloto opus sit, lauari debet vt cadmia. Tam crudi quàm vsti vis est, excalfacere, abstergere, offusam oculis caliginem expurgare, duritias cõcoquere, & concoctas discutere. Resina exceptus excrescẽtia in carne cohibet, sed calorem quẽdam & adstrictionẽ parit. Ita vstum nonnulli diphryges appellãt.

Hæmatites. Cap. CXLIIII.

Hæmatites optimus habetur friabilis, saturato colore niger, durus & suopte ingenio æqualis, nulla sorde admista, nullóque zonarum discursu. Vim habet adstringentẽ, & excalfactoriam aliquãtum extenuantémque: oculorũ cicatrices, & scabritiã cum melle purgat, cum lacte autẽ muliebri, lippitudini,

lippitudini, fractis, & oculis cruore suffusis conuenit: bibitur cótra difficultatem vrinæ, & fluxiones mulierum in vino: & ab iis qui sangüinem reiecerunt, cum succo punici mali. Fiunt ex eo coticulæ & collyria oculorum vitiis apta. Vritur vt Phrygius, sine vino duntax at. Modus vstionis est, vt modicè leuis fiat, & bullis quibusdam intumescat. Sũt qui hæmatiten ita adulterãt. Densam glebam rotundámq; schisti lapidis, cuiusmodi sunt quæ eius radices vocantur, in vrceum figlini operis, qui feruẽtem cinerem contineat, condunt, paucáque interiecta mota eximunt, experiuntúrque si trita ad cotem hæmatitæ colorem reddat: quòd si ita res se habet, reponunt: sin minus, iterum obruunt, & subinde cõspicientes, periculum faciunt: siquidem in cinere diu dimissus, colore mutato diffundi-tur. Coarguitur malè confictus, primum scisilibus venis: quippe in rectos venarum discursus refringitur. At hæmatites lõge secus se in colore habet: nanque hic floridum reddit: hæmatites verò saturatiorem, atq; cinnabarin imitantẽ.

Inuenitur

πρὸς ὀφθαλμίας καὶ ῥήξεις, καὶ ὑφαίμους ὀφθαλμούς. πίνεται δὲ σὺν οἴνῳ πρὸς δυσουρίαν καὶ ῥοϊκὰς, καὶ πρὸς αἵματος πτύσεις σὺν χυλῷ ῥοιᾶς. γίνεται δὲ καὶ κολλύρια ἐξ αὐτῆς καὶ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη ἐπιτήδεια. καίεται δ' ἐμφερῶς τῷ φρυγίῳ λίθῳ τῷ οἴνου πεπηγμένου. μέτρον δὲ ἔστω τῆς καύσεως τὸ χρυσοῦν αὐτὸν μέσως κοῦφον καὶ πεπεμφολυγωμένον. δηλοῦσι δὲ πίνες τὸ πεφυρμένον ὕστωλαβόν τις ὅλον ἐκ τοῦ λίθου πυκνόν τε καὶ εὐγύλον, τοιαῦται δέ εἰσιν αἱ λεγόμεναι ῥίζαι αὐτῆς, εἰς κεφαλίαν γάστραν ἔχουσαν θερμοπαδίαν θερμὴν ἐγκρύπτουσιν, εἶτα διαλιπόντες, μικρὸν ἀναμενοῦσι, καὶ ἔπ' ἀκόνης πείθοισι δοκιμάζοντες, εἰ πρὸς τῆς αἱματίτου χρόαν ἀπείληφε· κἂν μὲν οὕτως ἔχῃ, ἀποτίθενται· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἐγκρύπτουσι, συνεχῶς ἐφορῶντες καὶ δοκιμάζοντες· ἀφεθεὶς γὰρ ἐμπολὺ ἐν τῇ πυρώσει μεταβάλλει τῷ χρώματι, ἔπειτα διαχεῖται· ἀπελέγεται δὲ ὁ κακοτεχνημένος πρῶτον μὲν ταῖς διαφύσεσι· ὁ μὲν γὰρ εἰς κιρρόνας ἐπ' εὐθείας ἀπολλᾶται. ὁ δὲ αἱματίτης ἔχει ὅτως ἔχει ἐν τῇ χρόα· ὁ μὲν γὰρ ἐναργῶς ἀνίσην· ὁ δὲ αἱματίτης βαθυτέραν καὶ τῷ κιννα βάρει ἐοικυῖαν, εὐείσκε-

ται δὲ καὶ ἐν τῇ σινωπικῇ μίλτῳ, καὶ ἐν τῆς μαγνήτιδος πέτρας καμμένης ἐφ' ἱκανὸν, κατασκευάζει αἱματίτης. ὁ δ' αὐτοφυὴς ἐν αἰγύπτῳ μεταλλεύεται.

Περὶ Σχιστοῦ λίθου. Κεφ. ρμέ.

Σχιστὸς δὲ λίθος γίνεται μὲν ἐν τῇ κ' ἐπάρᾳ Ἰβηρίᾳ. ἄριστος δὲ εἶναι δοκεῖ ὁ παραπλήσιον τῇ χρόᾳ, εὐθρυβὴς τε καὶ εὔχλοος ὡς ἐν ἑαυτῷ, ἔοικε δὲ τὸ σωθέντος ἔγκειν καὶ τὰ ἀλλήλαις τὰ κτηδόνων αὐτοῦ ἀμμωνιακῷ ἁλί. Δύναμιν δὲ τὴν αὐτὴν τῷ αἱματίτῃ εἰσφέρει, τῇ εὐτονίᾳ μόνον λείπόμενος αὐτοῦ. πλησιάζει δὲ καὶ κοιλώματα γυναικείῳ διεδεῖς γάλακτι, καὶ πρὸς ῥήξεις καὶ πρόπτώσεις, ἔτι δὲ παχύτητας βλεφάρων καὶ σαφυλώματα λίαν ἐνεργεῖ.

Περὶ Γαγάτου λίθου. Κεφ. ρμς'.

Τοῦ δὲ γαγάτου πρωκριτέον τὸν ταχέως ἐξαπτόμενον, καὶ ἀποσβεννύμενον τῇ ὀσμῇ· μέλας δὲ κοινῶς ὑπάρχει καὶ αὐχμηρὸς, ἔτι δὲ πλακώδης καὶ κοῦφος ἄγαν. Δύναμιν δὲ ἔχει μαλακτικὴν καὶ διαφορητικήν. ἔστι δὲ καὶ σπληνιτικῶν ἔλεγχος ὑποδυόμενος, καὶ ὑστερικὰς ἀναπαλεῖται· διώκει δὲ καὶ ἑρπετὰ θυμιαθεὶς καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀκόποις μίγνυται. γίνεται δὲ ἐν κιλικίᾳ κατά τινα ποταμοῦ εἴσβολον εἰς θάλασσαν ἐκχεομένου, ἔστι

Inuenitur in Sinopica rubrica. Fit & è magnete lapide, vehementer ambusto. In Ægypto sponte naturæ cum metallis enascitur.

Schistus lapis. Cap. CXLV.

Schistus lapis in Iberia Hispaniæ gignitur. Probatur maximè qui croci colorem æmulatur, friabilis, suapte natura fissilis, concremento & alterno cohærẽtium venarum discursu pectinum modo, ammoniaco sali similis. Vim exhibet hæmatitæ, sed ad omnia infirmiorem. Quin & caua replet muliebri lacte perfusus: ad pcidentia, rupta, item genarum crasitiem, & vuas oculorum, magnopere efficax est.

Gagates. Cap. CXLVI.

IN Gagatarum lapidum genere, præferendus qui celeriter accenditur, & odorem bituminis reddit: niger est plerunque, & squallidus, crustosus, perquàm leuis. Vis ei molliendi, & discutiendi: deprehendit fonticum morbum suffitus, recreátque vuluæ strangulationes: fugat serpentes nidore: podagricis medicaminibus, & acopis additur. In Cilicia nasci solet, qua influens amnis in mare effunditur,

proximè

proximè oppidum quod Plagiopolis dicitur. Vocatur autem & locus & amnis Gagas, in cuius faucibus ij lapides inueniuntur.

Lapis thracias. Ca. CXLVII.

LAPIS thracias dictus, nascitur in flumine quodam Scytiæ, cui Ponto nomen est. Vis ei gagatæ. Traditur aqua accēdi, & oleo restingui: quod in bitumine accidit.

Magnes. Cap. CXLVIII.

Magnes lapis optimus est, qui ferrum facilè trahit, colore ad cœruleum vergente, densus, nec admodum grauis. Datur cum a qua mulsa, triū obolorum pondere, vt crassos humores eliciat. Sūt qui magnetē crematū pro hęmatite vendāt.

Arabicus. Cap. CXLIX.

Arabicus lapis maculoso ebori similis. Is tritus illitu hæmorrhoidas exiccat: eius cinis dentifricio optimus.

Galactites. Cap. CL.

Galactites appellatur, quòd lacteum succum resudet: cinerei tamen est coloris, ac gustu dulcis. Ad oculorū fluxiones & vlcera cōueniēter illinitur. Oportet autem in aqua tritū, pyxide

ἔστι δὲ πλησίον τῆς λεγομένης πλαγιοπόλεως. καλεῖται δὲ ὁ τόπος ἢ ὁ ποταμὸς γάγας, παρ' οὗ τῷ σώματι εἰσέκονται οὗτοι οἱ λίθοι.

Περὶ Θρακίου λίθου. Κεφ. ρμζ'. ς

Ὁ δὲ λεγόμενος θρακίας, γινόμενος ἐν σκυθίᾳ ἐν ποταμῷ τῷ λεγομένῳ πόντῳ. δύναται δὲ τὰ αὐτὰ τῷ γαγάτῃ. ἐξορεῖ δὲ ἐκκαίεσθαι μὲν αὐτὸ ὕδατι, σβέννυσθαι δὲ ὑπὸ ἐλαίου· ὅθεν καὶ ὅτι τῆς ἀσφάλτου γίνεται.

Περὶ Μαγνήτου λίθου. Κεφ. ρμή.

Τὸ δὲ μαγνήτου λίθου ἄριστόν ἐστιν ὁ ἥδιστον εὐχερῶς ἕλκον καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὸν χαλκὸν καὶ τὸν λίθον, πυκνός τε καὶ ἐκ βάρους βαρύς. δύναμιν δὲ ἔχει πάχους ἀργυροῦ, διὸ καὶ μύνος μετὰ μελικράτου πεπωκὼς βάρος. ἔνιοι δὲ τὸν καίοντες αὐτὸ αἱματίτου πεφάσκουσιν.

Περὶ Ἀραβικοῦ λίθου. Κεφ. ρμθ'.

Ὁ δὲ ἀραβικὸς λεγόμενος λίθος ἔοικεν ἐλέφαντος πίλῳ. ὅτος λεῖος καταπλασθεὶς αἱμορροΐδας ἀποξηραίνει· ὀδόντων δὲ σμῆγμα γίνεται καυθείς.

Περὶ γαλακτίτου λίθου. Κεφ. ρ'.

Ὁ δὲ γαλακτίτης ὠνόμασται, ἀπὸ τῶν γαλακτωδῶς ἀνιέναι. ἔστι μέν τοι ὑγρὸς ἐντός τε καὶ χρόαν, γλυκὺς τε καὶ γεῦσιν· ἁρμόζει δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν ῥεύματα καὶ ἕλκη ἐγχριόμενος· δεῖ δὲ βίψαντες αὐτὸ ὕδατι πρὶν ἀποτίθεσθαι ἐν πυξίδι μολιβδίνῃ διὰ τὸ μὴ ἀνιέναι κολλῶδες.

Περὶ Μελιτίτου λίθου. Κεφ. ρνά.

Ὁ δὲ μελιτίτης κατὰ πάντα ἔοικε τῷ γαλακτίτῃ· διαφέρων ἐν τῷ γλυκύτερον ἀνιέναι καὶ χυλόν. ποιεῖ δὲ πρὸς ἃ καὶ ὁ γαλακτίτης.

Περὶ Μορόχθου λίθου. Κεφ. ρνβ'.

Λίθος μόρεχθος, ὃν ἔνιοι γαλαξίαν ἢ λευκογραφίδα ἐκάλεσαν, ἐν αἰγύπτῳ γινόμενον· ᾧ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται μαλακῷ καὶ ὑγρῷ ὄντι. δοκεῖ δὲ παρεμπλάσσειν, ἀρμόζων ὅτι αἱμοπλοϊκῶν, καὶ κοιλιακῶν, καὶ κύστεων ἀλγήματα σὺν ὕδατι πινόμενος· καὶ ῥοϊκαῖς ὁμοίως, καὶ ἐν πεσσοῖς. εἰς τε τὰ μαλακὰ ὀφθαλμικὰ μίγνυται· πλησιάζει γὰρ κοιλώματα, καὶ ῥεύματα ἴσχει. σὺν δὲ κηρωτῇ ἀναληφθεὶς τὰ τραυματικὰ τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ.

Περὶ Ἀλαβαστρίτου λίθου. Κεφ. ρνγ'.

Λίθος ἀλαβαστρίτης ὁ καλούμενος ὄνυξ, ἀναληφθεὶς κεκαυμένος ῥητίνῃ ἢ πίσσῃ, διαφορεῖ σκληρίας· στόμαχον δὲ ἀλγήματα μετὰ κηρωτῆς παρηγορεῖ, στέλλει δὲ καὶ οὖλα.

Περὶ Θυίτου λίθου. Κεφ. ρνδ'.

Λίθος ὁ καλούμενος θυίτης, γινόμενος μὲν ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ, ἔστι δὲ ὑπόχλωρος, ἰασπίζων· ἐν δὲ τῷ ἀνιέναι,

pyxide plūbea recondere, propter vim glutini: qđ ei obhęret.

Melitites. Cap. CLI.

Melitites omnia galactitę similis hoc tantū interest, q̄ dulciorem succum remittit. Eiusdem vt galactites effectus.

Morochthus. Cap. CLII.

Morochthus lapis, quē aliqui galaxiā, aut leucographida vocauerunt, in Ægypto nascitur: quo, vtpote molli, & facilè liquescēte, linteones dealbandis vestibus vtūtur. Spiracula corporis obstruere videtur, cōueniēs iis q̄ sanguinē expuūt, cœliacis, & vesicæ dolorib⁹, cū aqua potus: itidē fluxionib⁹ vuluæ, & impositᵒ velleri. Mollibᵒ oculorū collyriis miscet: explet enī caua, atq; delachrymatiōes sistit. Idē cerato exceptus, vlcera q̄ fiūt in teneris partibᵒ corporis, ad cicatricem perducit.

Alabastrites. Cap. CLIII.

Alabastrites vocatus onyx, crematus, resina aut pice assūpta duritias discutit: stomachi dolores cum cerato leuat, & gingiuas comprimit.

Thyites. Cap. CLIIII.

Lapis nomine thyites, in Æthiopia gignit, subuiridi colore iaspidē imitatus: cum diluitur tamen

tamen lacteum succum reddit. Vehemēter mordet: tenebras, quę pupillis obuersantur, expurgat.

Lapis iudaicus. Cap. CLV.

Iudaicus lapis in Iudæa nascitur, glādis effigie, cādidus, scita admodū cōfiguratione, lineis æqualiter inter se distantibus quasi industria detornatis: solutus nullā qualitatē manifestam gustui repræsentat. Potest ciceris magnitudine tritus ad cotē, vt collyriū, cum calidæ aquæ cyathis tribus, potu difficultati vrinæ auxiliari, & calculos in vesica comminuere.

Amiantus. Cap. CLVI.

AMIANTVS lapis in Cypro nascitur, scisso alumini similis: quo, vtpote flexili, telas & vela tantum spectaculi gratia texunt, quæ ignibus iniecta ardēt quidem, sed flammis inuicta splendidiora exiunt.

Sapphirus. Cap. CLVII

SAPPHIRVS lapis, percussis à scorpione, potu prodesse existimatur. Contra intestinas exulcerationes bibitur. Excrescentia in oculis, vuásque & pustulas inhibet, & ruptas membranas cogit.

Méphites

θαι, γαλακτώδης φαινόμενος, ἀναξάχνων σφοδρῶς. Δώσαμεν δὲ ἔχει ἀποκαθαρτικὴν τῶν τῆς κόρης ἐπισκοτούντων.

Περὶ ἰουδαϊκῆς λίθου. Κεφ. ρνέ.

Ὁ δὲ ἰουδαϊκὸς λίθος γίνεται μὲν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, τῷ μὲν χρώματι βαλανοειδὴς, λευκὸς, εὐρύθμος ἱκανῶς, ἔχων καὶ γραμμὰς παραλλήλους, ὡς ἀπὸ τόρνου· ἀνιέμενος δ' ἐστὶν ἄπτιος ἐν τῇ χρήσει. δώσεται δὲ ἐρεθὲν διαῖον μέγεθος διεθὲν ὡς κολλύριον ἐπ' ἀκόνης σὺν ὕδατος θερμοῦ κυάθοις τρισὶ καὶ ποθὲν δυσουρίαις βοηθεῖν, καὶ τὸν ἐν κύστει λίθον θρύπτειν.

Περὶ Ἀμιάντου λίθου. Κεφ. ρνς'. ιβ

Λίθος ἀμίαντος γίνεται μὲν ἐν Κύπρῳ, συμπηγεία ὑάλῳ ἐοικὼς· ὃν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα περιθέσιν ἐξ αὐτοῦ ὄντος ἰμαντώδους πρὸς θέαν, ἃ βληθέντα εἰς πῦρ φλογοῦται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται μὴ κατακαόμενα.

Περὶ Σαπφείρου λίθου.

Κεφ. ρνζ'.

Λίθος σάπφειρος δοκεῖ ὠφελεῖν σκορπιοπλήκτους πινόμενος· πίνεται δὲ καὶ πρὸς ταῖς ἐντὸς ἑλκώσεις, καὶ πρὸς ταῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὲ ὑπερχύσεις, καὶ φυλώματα, καὶ φλυκταίνας ἕλκει, καὶ ταῖς ῥήξεσι τῶν ὑμένων συνάγει.

Περὶ

Περὶ Μεμφίτου λίθου.

Κεφ. ρνή.

Λίθος μεμφίτης εὑρίσκεται ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ Μέμφιν, ἔχων φύσιν λίπους μέγεθος, λιπαρὸς καὶ ποικίλος. κόπτος ἰσχειῶν κατασχιδεὶς λεῖος ἐπὶ τῶν μελλόντων τέμνεσθαι ἢ καίεσθαι τόπων, ἀναλγησίαν ἀκινδύνων ἐπιφέρειν.

Περὶ Σεληνίτου λίθου. Κεφ. ρνθ'.

Λίθος σεληνίτης, ὃν τινες ἀφροσέληνον ἐκάλεσαν διὰ τὸ εὐρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεσοῦν ἐν τῇ τῆς σελήνης παρουσίᾳ. γίνεται δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, λευκὸς, διαυγὴς, κοῦφος. τῶτον ὑποξύσαντες, δίδασι πόμα ἐπιληπτικοῖς. ἔστι δὲ ἀντὶ φυλακτηρίου δὲ περιάμματι αὐτῶν αἱ γυναῖκες χρῶνται. δοκεῖ δὲ καὶ δένδρεσι περιδεθεὶς, καρποφόρος εἶναι.

Περὶ ἰάσπιδος λίθου. Κεφ. ρξ'.

Λίθος ἴασπις, ὁ μὲν τις ὑπὸ σμαραγδίζων· ὁ δὲ χρυσαλλώδης, ἐοικὼς φλέγματι· ὁ δὲ ἀερίζων· ὁ δὲ καπνίας, ὡσπερεὶ καπνισμένος· ὁ δέ τις καὶ διαφύσεις ἔχων διαλεύκους, καὶ ἀποσιλβούσας ἀσύρεις καλλύμμους· ὁ δέ τις καὶ πυρρίζων λέγεται· καλαίνῳ χρώματι περισσόμοιος λέγονται δὲ πάντες εἶναι φυλακτήρια καὶ ὠφελήματα μηρῶν περιαπτόμενα.

Περὶ

Lapis Memphites.

Cap. CLVIII.

Memphites in Ægypto iuxta Memphin inuenitur, calculorū magnitudine, pinguis, versicolor. Tradunt trito & illito, quæ vrenda aut secanda sunt, sine periculo obstupescere, ita vt non sentiant cruciatum.

Lapis Selenites. Ca. CLIX.

Selenites lapis, quem aliqui aphroselenon appellarūt, quoniā noctu inuenitur lunæ imaginē reddere, quę cum ea quidem augetur & decrescit. Nascitur in Arabia, candidus, trāslucens, leuis, Huius raméta comitialibus in potu dari iubēt. Eo ceu gestamine ad amuleta mulieres vtunt. Arbores adalligato eodē frugiferæ reddūtur.

Lapis Iaspidis. Ca. CLXX.

Iaspidū quędā smaragdū imitatur, alia crystallū, colore simili pituitę: alia nō dissimilis aëri, ob id vocat aërizusa: alia veluti fumo infecta, q̄ capnias ex argumēto vocāt: quædā lineis albis & resplendētibus præcingitur. Assyrios appellata: alia terebinthinæ similis, q̄ terebinthizusa dicitur: alia colore callaida gēmā æmulatur. Omnes amuleta esse tradūtur, & accelerare partū femoribꝰ appēsæ.

Aëtites.

Aëtites. Cap. CLXI.

Aëtites lapis est veluti prægnans, cum quatitur, alio in vtero sonante. Grauidis continet partus, cum lubricæ sunt vuluæ & parum tenaces, sinistro brachio adalligatus: sed parturiëtibus è brachio amoueatur, & feminibus alligetur, vt sine doloribus pariant. Furem deprehendit, si quis in pane conditum offerat: fur enim mansum deuorare non poterit. Quinetiam concoctus, furem coarguit: quippe decocta cum eo, deuorare non poterit. Tritus, & cerato exceptus, cyprino, aut gleucino, aut alio excalfaciente, comitiales magnificè iuuat.

Πρὶ Αετίτου λίθου. Κεφ. ρξβ'.

Αετίτης λίθος ὁ ἐν τῷ κυεῖσθαι ἦχον ἀποτελῶν, ὡς ἑτέρου ἐγκύμων λίθου ὑπάρχων. καὶ ὄχλον ἐμβρύων ἐστὶν, ὅταν ὀλισθήσωσιν αἱ μῆτραι, θεραπόμενος ἀσιτερῷ ἢ βραχίονι· ἐὰν δὲ τῶν καμπῶν τοῦ ἀποτέξεως, ἄρας ἐκ τοῦ βραχίονος, περίαπτε τῷ μηρῷ, καὶ ἐκ τῆς ὠδίνων τέξει. ἔστι δὲ κλεπτέλεγχος, εἴ τις δεῖπνον εἰς τὸ στόμα δώσων αὐτόν· ὁ γὰρ κλέψας οὐκ ἂν δυνηθείη καταπεῖν τὰ μασηθέντα. φασὶ δὲ ὅτι καὶ συνεφόμενος ὁ ἀετίτης τοῖς ἐδέσμασι, κλεπτέλεγχος γίνεται· οὐ γὰρ δυνήσεται ὁ κλέψας καταπεῖν τὰ συνεφόμενα αὐτῷ. λύεται δὲ καὶ ἀναλαμβανόμενος κηρωθὲν σκευῇ ἀφεθέντα διὰ κυπρίνου ἢ γλεύκινου ἢ τινὸς ἑτέρου τῶν θερμαινόντων, οἰνίνοις μεγάλως ἐπιπλοκικός.

Lapis ophites. Cap. CLXII.

Ophitæ genera multa: quidã põderosus & niger: alter cinereo colore spectatur, pũctis distinctus: tertius lineis quibusdã cãdidis intercinct⁹ est. Omnes alligati contra capitis dolores, & serpentiũ ictus, psunt. Ferũtur q lineas habent, lethargo, & capitis dolorib⁹ auxiliari.

Πρὶ Ὀφίτου λίθου. Κεφ. ρξβ'.

Λίθος ὀφίτης· ὁ μὲν, τις ὑπὸ βαρὺς, καὶ μέλας· ὁ δὲ, ποδαφόδης τὴν χρόαν καὶ κατεστιγμένος· ὁ δέ τις γραμμὰς ἔχων λευκάς. πάντες δ' εὐχρηστοῦσι θεραπόμενοι ὀπὸ ὀφιοδήκτων καὶ κεφαλαλγούντων. ὁ δὲ τὰς γραμμὰς ἔχων, ἰδίως ἰσχεῖται ληθάργῳ, καὶ κεφαλαλγίαις βοηθεῖν.

Lapides qui in spongiis inueniuntur. Ca. CLXIII.

Lapides in spongiis inueniuntur, qui vesicæ calculos rumpunt,

Πρὶ τῶν ἐν τοῖς σπόγγοις λίθων. Κεφ. ρξγ'.

Λίθοι οἱ ἐν τοῖς σπόγγοις εὑρισκόμενοι, σὺν οἴνῳ πινόμενοι τὴν

τὴν ἐν κύστει λίθους ῥήγνυσιν.

rumpunt, in vino poti.

Lithocolla. Ca. CLXIIII.

Lithocolla glutinum, quo lapides coniunguntur: conflatur autem ex marmore, lapide Pario, & taurino glutine. Potest candẽte specillo admotũ, incõmodos oculis pilos replicare.

Πρὶ Λιθοκόλλης. Κεφ. ρξδ'.

Ἡ δὲ λιθοκόλλα μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου παρίου καὶ ταυροκόλλης. δύναται δὲ καὶ ὑαλωτίδος πεπυρωμένης, τείχας ἀνακολλᾶν τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς.

Ostracites. Cap. CLXV.

Ostracites testæ similitudinẽ habet, crustosus, & in laminas fissilis, quo mulieres ad detrahendos pilos, pro punice vtuntur. Menses drachmæ pondere potus ex vino, sistit. Si quatuor dieb⁹ à purgatione bibatur, ficilici põdere, fœminis præstat ne concipiant. Cum melle autem impositus, mammarum inflammationes lenit, & nomas cohibet.

Πρὶ ὀστρακίτου λίθου. Κεφ. ρξε'.

Λίθος ὀστρακίτης ὁμοίως ἐστὶν ὀστράκῳ πλακώδης καὶ σύχνος, ᾧ χρῶνται αὐτὶ κισσήρεως πρὸς τειχῶν ἄρσιν αἱ γυναῖκες. ἔχει δὲ καὶ κατὰ μιλήσια πινόμενος σὺν οἴνῳ ⊲ ά. πλῆθος. δυοῖν δὲ ⊲ βάρεσι ἐὰν πίνῃ τις ἐφ' ἡμέρας ε'. μετὰ τὸν ἄφεδρον, ἀσυλλήψιαν ποιεῖ· σὺν μέλιτι δὲ ὑπιὸν φλεγμαίνοντας μαστοὺς παραμυθεῖται καὶ νομὰς ἵστησι.

Smyris. Cap. CLXVI.

Smyris lapis est, quo annularij sculptores lapides expurgãt ad erodendũ & vrendũ vtilis: gingiuis, quas humor vexat, prodest: dentifricio cõmendatur.

Πρὶ Σμύριδος. Κεφ. ρξς'.

Σμύρις λίθος ὀστέου, ἢ τοὺς ψήφους οἱ δακτυλογλύφοι σμήχουσι, λεπτύνει εἰς * σπόγγους καὶ καυστικὰ καὶ πρὸς οὖλον σπλάδον καὶ ὀδόντων σμῆξιν.

Arena ex littoribus. Cap. CLXVII.

ARENA è littoribus sole feruefacta, hydropicorum tumores exugit, si capitétenus, in ea obruantur. Torreri solet ad aridos fotus, pro milio aut sale.

Πρὶ Ἄμμου. Κεφ. ρξζ'.

Ἄμμος ἡ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς πυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐξικμάζει τὰ ὑδερώδη σώματα πρὸς χωνεύματα δίχα κεφαλῆς. φώπτονται δὲ καὶ εἰς τὰς ξηρὰς πυρίας ἀντὶ κέγχρου ἢ ἀλῶν.

Naxia è cote. Cap. CLXVIII.

E cote Naxia, quod exacuẽdo ferro deterĩ, illitũ alopecias ad pilũ reducit: virginũ mãmas cohibet, nec ĩcrefcere patitur. potũ ex aceto, lienẽ abſumit, & comitialibus prodeſt.

Geodes. Cap. CLXIX.

Geodes lapis, adſtringit, ſiccat, caligines oculorum diſcutit. Illitus autem ex aqua, teſtium mammarúmque inflammationes ſedat.

Terra. Cap. CLXX.

Omnis terra ad medẽdi vſum recepta, ſummã & primã vim habet refrigerandi, meatúsque obducẽdi, occludẽdiq;: ſed ſpecie diſtat, cũ alia adiũctis quibuſdam ad alia ſit vtilis.

Eretriades. Cap. CLXXI.

Eretriades duæ ſunt, vna vehementer alba eſt, altera cinericia. Optima habetur ad cinereum colorem vergẽs, perquàm mollis, quæ ſi per æramenta tractum ducatur, lineam violaceam refert. Lauatur vt ceruſa, aut hunc in modum. Teritur ſeorſum, & cum aqua, & vbi peſſum ierit, humor leuiter excolatur: ſiccata ſolib⁹, iterum teritur interdiu, adiecta aqua, vt veſpere conſidat: antelucanis colo excernitur, &

Περὶ Ἀκόνης. Κεφ. ρξη'.

Ἀκόνης ναξίας τὸ ἀπότεμμα τῶν θερὸς ἀυτῷ ἀκονηθέντος σιδήρου ἐγχριόδην, ἀλωπεκίας τριχῶν. καὶ μαστοὺς παρθένων κωλύει αὔξεσθαι. ποθὲν δὲ μετ' ὄξους, σκληρὰς τὰς καὶ ἐπιπλοκοὺς ὠφελεῖ.

Περὶ Λίθου γεώδους. Κεφ. ρξθ'.

Λίθος γεώδης σύφει, ξηραίνει, ἀποκαθαίρει τὰ ἐπισκοτοῦντα τοῖς ὀφθαλμοῖς. κατεχριόμενος δὲ μὲθ' ὕδατος, μαστῶν καὶ ὄρχεων παύει φλεγμονάς.

Περὶ γῆς. Κεφ. ρ'.

Γῆ πᾶσα ἡ πέπωκεν εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, πλὴ μόνου ἀνωτάτου λιθώδους ἔχει ψύχουσαν καὶ παρεμπλάττουσαν· κατ' εἶδος δὲ διαφέρει, ἄλλης εἰς ἄλλα μετὰ τινος σκευασίας χρησιμεύουσης.

Περὶ Ἐρετριάδος γῆς. Κεφ. ρα'.

Γῆς ἐρετριάδος γῆς, ἡ μὲν λευκὴ ἐπίταμένως, ἡ δὲ, ποδόλιδός ἐστι. ἀεί τι ὑπάρχει ἡ τῇ χρόᾳ ποδίζουσα καὶ μαλακὴ ἅλις, πρὸς τὰ χαλκώματα ἐλκυθεῖσα γραμμὴν ἰώδη ἀποφερομένη. πλύνεται δὲ ὡς ψιμίθιον· ἢ ὅταν λεάνας αὐτὴ ὅσον ἂν θέλῃς κατ' ἰδίαν τε καὶ σὺν ὕδατι ἔασον καταστῆναι, εἶτα τὸ μὲν ὑγρὸν ἐλαφρῶς ἀπόχυσον· πάλιν βιβὲ ἐπὶ ἡμέρας ἐπὶ δὶς ὕδωρ, ἐπιπέρας δὲ ἐάσας ὑποστῆναι, θερὶ τὸ ὀρθρου ἀπόχυσον, καὶ

καὶ λεάνας ἐν πλίνθῳ βοχάσκῃ ἀνάπλαττε ὡς δύνατον. ἐὰν δὲ καὶ ὀπτηθείσης χρεία ὑπάρχῃ, λαβὼν ἐρετριάδα μεγέθη τῆς δὸς εἰς ἀγγεῖον κεραμεᾶν κατατρήμονον, πώμασας τὸ τόμα ἐπιμελῶς, ἔνθες εἰς διαπύρους ἀνθρακας, καὶ ῥίπτε συνεχῶς. ὅτε δὲ ἡ σποδὸς ἀθαλωθῇ ἤτοι ἀδρώδης μᾶλλον γένῃ τὸ χρόαν, ἀνελόμενος ἀπόδου. δύναμιν δὲ ἔχει συστολικὴν καὶ ψυκτικὴν, κούφως μαλακτικὴν καὶ κοιλωμάτων πληρωτικὴν, καὶ ἐναίμων κολλητικήν.

Περὶ Σαμίας γῆς. Κεφ. ρβ'.

Τῆς δὲ σαμίας γῆς τὴν ἄγαν λευκὴν θεωρητέον, καὶ ἐλαφράν. καὶ ἐν τῷ δάκνειν πλὴ γλῶσσαν, κρατουμένην ἐχεκόλλως, ἔτι τε εὔχυλον καὶ μαλακὴν καὶ ὑδρυβῆ, οἵα ἐστὶν ἣν τινες κολλύριον καλοῦσιν. ἔστι δὲ αὐτῆς δύο εἴδη· τὸ, τὲ θερμαῖνον καὶ καλάμωδος ἀσὴρ, μαλακώδης ὢν καὶ πυκνὸς, ὡς ἀκόνη. δύναμιν δὲ ἔχει καὶ καῦσιν καὶ πλύσιν ἐμφερῆ ἐρετριάδι. ἴσχει δὲ αἵματος ἀναγωγὴν, καὶ ῥοϊκὰς δίδοται γυναιξὶ σὺν βαλαυστίῳ. καὶ ὄρχεων καὶ μαστῶν φλεγμονὰς καταχριομένη σὺν ὕδατι καὶ ῥοδίνῳ παύει· σέλει καὶ ἰδρῶτας· καὶ θηριοδήκτοις καὶ θανασίμοις ἀρήγει σὺν ὕδατι πινομένη.

Περὶ τῆς ἐν σάμῳ λίθου. Κεφ. ρογ'.

Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ σαμίᾳ γῇ

& demum in ſole trita, ſi fieri poteſt, digeritur in paſtillos. Quòd ſi toſta deſideretur, paſtili magnitudine ciceris in fictile perforatũ cõiiciunt, oreq; vaſis diligẽter obturato, ſupra carbones candẽres cõtinenter follibus perflãtur: vbi verò cinis in fauillas ſe conuertit, aut aëreum colorẽ cõtraxit, exẽpti recondũtur. Vim habet adſtringentẽ, & refrigeratoriã, leuiter mollientẽ: caua explet, & ſanguinolenta conglutinat.

Terra Samia. Cap. CLXXII.

Samia præfertur cãdida, leuis, tangẽti linguæ glutinis modo adhæreſcẽs, mollis, ſuccoſa, friabilis: cuiuſmodi eſt quã aliqui collyrion vocãt. Duę enim ſpecies eius: vnã, antè diximus: altera aſter appellatur, cruſtacea, & cotis modo prædenſa. Vritur ac lauatur vt eretria, vimque conſimilẽ habet: ſanguinis reiectiões ſiſtit, & fœminis fluxione vuluæ laborãtibus, cum flore ſyueſtris punicę datã. Teſtium & mãmarũ inflãmationes, illita ex roſaceo & aqua, refrigerat: ſudores arcet: cõtra ſerpentium morſus & venena, pota ex aqua auxiliatur.

Lapis Samius. Ca. CLXXIII.

Samius lapis, in Samia terra

R ij inue-

inuenitur, quo artifices vtuntur poliendo auro, vt resplendeat. Probatur candore, & duritia. Vis ei adstrictoria, & refrigerans: prodest stomachicis potus: sensus hebetat: verùm ad fluxiones oculorum & vlcera, cum lacte efficax est: partus, vt tradunt, adligatus accelerat, & conceptus fœminarum custodit.

Terra chia. Cap. CLXXIIII.

Chia eligi debet candida, vergens ad cinereum, Samiæ similis: est autem crustosa, albáque, sed fictitiis formis differens. Vis eadem quę & Samię, extēdit faciem, & erugat, atq; splendidā reddit: colorē in facie & corpore toto cōmēdat: in balneis pro nitro deterget.

Terra Selinusia.

Cap. CLXXV.

EADEM præstat Selinusia: maximè laudatur, quæ vehementer resplendet, candida, friabilis, & humore dilui celerrima.

Cimolia. Cap. CLXXVI.

Cimoliæ duo genera, candida, & ad purpureum inclinās. Optima existimatur, quæ innatam habet pinguitudinem, tactúque frigida sentitur. Vtraque aceto diluta, parotidas, & glandes, quas oi chrysochoi chaōntai, discutit: ambusta igni, si statim cimolia oblinantur, pustulas non sentient: testiū duritias, & totius corporis collectiōes cohibet: igni sacro imponitur. In summa, vtraque multum in medicina commendatur, si incorruptæ originis nec spuria assumatur.

Pnigitis. Cap. CLXXVII.

QVÆ pnigitis dicitur, colore ferè eretriæ similis est, grandioribus tātum glebis: manum si quis admoueat, refrigerabit: tactu linguæ, vsqueadeò glutinosa, vt pensilis hæreat. Cui effectus idem qui cimoliæ, paulò tamen infirmior. Hāc aliqui pro eretriade vendunt.

Testa fornacea. Cap. clxxviij.

Fornaceæ testæ vehementer tostæ, crustas vlceribus obducunt: quare prurigini & papularum eruptionibus medētur. Podagricis, psunt: strumas discutiunt, cerato exceptæ.

Terra fornacum.

Cap. CLXXIX.

Fornacum terræ, quæ retorrida fuluescit, eiusdem cum testa effectus.

Melia. Cap. CLXXX.

MELIA COLORE cineream eretriam imitatur,

aſpera tactu: ea digitis friata, derasi pumicis modo crepitat. Vim habet aluminosã, sed remissiusculã, id quod gustu deprehẽditur: nã modicè linguã siccat: purum corpus reddit, & colorem cõmendat: pilos extenuat. vitiligines, & lepras abstergit. Pictoribꝰ vsum præbet, vt colores diutius perennent: emplastris viridibus, quæ chlorꝛ dicuntur, efficaciter inseritur. Ex omni Melia terra, & omni alia in vniuersũ, eligi debet recens, mollis, non lapidosa, friabilis, quæ cum humorem attigerit, facilè resoluatur.

Terra ampelitidis.

Cap. CLXXXI.

Ex ampelitide terra, quę pharmacitis nomine, in Seleucia Syriæ nascitur, laudatur in primis nigra, piceæ longos carbones referens, modicè assulosa, æquabili splendore, quæ detrita, accepto oleo, statim eliquescit. Vitiosa censetur cãdida, & cinerea, quę in liquorẽ non resoluitur. Vim dissipandi & refrigerandi habet: ad callibleph̃ara additur, tingendis capillis idonea. Vsus eius ad illinẽdas vites sub germinationis tempus, vtpote cum innascentes vermiculos enecet.

Fuligo

δεῖ σύραχὺς δὲ ἡ παρεμβαλλομένη τοῖς δακτύλοις, ὡς ψιθυρισμὸν ἵνα ἀποτελεῖν ὅμοιον ψυχομένη κιονήρει. τῇ δὲ δυνάμει συμπηρι ὅης ἐστὶν, ἀνιμυρώδης δὲ μᾶλλον ὃ δὴ καὶ διὰ τὴ γεύσεως ἐμφαίνει· ἀναξηραίνει δὲ καὶ τὴ γλῶσαν φλεγμονὰς· δυνάμει δὲ καθαρτικὴν ἡ εὐχροων ἀποτελεῖν τὸ σῶμα· λεπτομερὴς ὃ καὶ ταῖς πείχαις καὶ οἰδήσεσι καὶ λέπρας σμήχει. χρῶνται δὲ καὶ ζωγράφοις πρὸς πλείονα παρασκευὴν χρωμάτων· καὶ χλωρᾶς δυνάμεσι συνεργεῖ. καὶ ταύτης δὲ κοινῶς ἁπάσης γῆς τὸ δεῖδον ὃν λεκτέον καὶ πρόσφατον μαλακήν τε καὶ ὑγρὰν καὶ εὔθρυπτον, καὶ σύλυτον ὅταν ὑγροῦ δέῃ.

Περὶ ἀμπελίτιδος γῆς. Κεφ. ρπά.

Τῆς δὲ ἀμπελίτιδος γῆς, ἣν τινες φαρμακῖτιν καλοῦσι χρωμένης ἐν σελευκείᾳ τῇ κατ' συρίαν, μέλαιναν προσκριτέον, καὶ πευκίνοις ἄνθραξι μικροῖς ἐμφερῆς ἐστιν, ὑποχλωρώδης τε καὶ στίλβουσι ἴσως, ἔτι δὲ καὶ βραδέως τηκομένη, ὅταν λειανθεῖσα ἐπιχυθῇ πρόσω ἔλαιον. τὸ δὲ λευκὴν καὶ πυρρὸν καὶ ἄπικτον, φαύλην ἡγητέον. Δύναμιν δὲ ἔχει διαχυτικὴν καὶ ψυκτικήν· παραλαμβάνεται δὲ καὶ πρὸς καλλιβλέφαρα καὶ βαφὰς τριχῶν. καὶ τὰς τ' ἀμπέλων χρίσεις πρὸς τ' τῆς ἐκβλαστήσεως ὥραν, κλείουσα τὸν ὀπτιγνομένους σκώλη

Fuligo cap.

Περὶ Ἀσβόλης.

Κεφ. ρπβ.

Ἀσβόλη ἥ οἱ ζωγράφοι χρῶνται, λαμβάνεται μὴ ἐκ τῶν ὑελουργῶν. διαφέρει δὲ αὕτη. Δύναμιν δ' ἔχει συμπτικὴν, συμπτικήν· ἀπουλοῖ δὲ καὶ κατάγματα σὺν ῥοδίνῃ κηρωτῇ.

Περὶ Μέλανος.

Κεφ. ρπγ.

Μέλαν ᾧ γράφομεν, συνάγεται ἐκ λιγνύος συναγομένης ἐκ δαδίων. μίγνυται δὲ πρὸς πίττης τὸ κόμμεως οὐγγίας βεῖς λιγνύος, σκευάζεται δὲ καὶ ἀπὸ ῥητίνης λιγνύος καὶ τῆς προειρημένης ζωγραφικῆς ἀσβόλης. δεῖ δὲ τῆς μὲν ἀσβόλης μνᾶν μίαν λαμβάνειν, κόμμεως δὲ λίτρας μίας ἥμισυ, ταυροκόλλης οὐγγίαν μίαν ἥμισυ, χαλκάνθου δραχμὰς μίας ἥμισυ. ἁρμόζει δὲ εἰς τε σύμπασαν καὶ πυρίκαυσιν καταχρίσμενον μεθ' ὕδατος παχὺ, καὶ ἐώμενον ἄχρις ἀπουλώσεως· ἀποπίπτει γὰρ αὐτόματον ὑγιαζόντων τῶν ἑλκῶν. Καὶ δὴ σχεδὸν ἐφ' ὅσον ἱκανὸν ἐδόξαμεν ὦ φίλτατε ἄχρις ἄκρα εἶναι καὶ μήκρις σωτάξεως, καὶ πλήθους ὕλης τε καὶ βοηθημάτων ταμιεύσασθαι, ἅλις ἔχει.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ.

ΠΕΔΑ-

Fuligo pictoria.

Cap. CLXXXII.

Fuligo qua pictores vtũtur, ex vitrariis officinis colligi solet: siquidẽ ei palma tribuitur. Vis ei ad astringẽdum & erodẽdũ efficax: fracta cũ rosaceo cerato ad cicatricem perducit.

Atramentum librarium.

Cap. CLXXXIII.

Atramẽtum quo scribimus, fuligine è tedis coacta colligitur. In singulas libras gummis, ternæ fuliginis vncię adiiciuntur. Fit etiã è resinarũ & pictoria fuligine, de qua paulò ante diximus. Assumitur autem fuliginis mina, gũmis sesquilibra, glutinis taurini, atr amẽti sutorij, singulorum sescuncia. Additur conuenienter erodentibus medicamentis: Ambustis, ex aqua commodè crassius illinitur, sed nõ antè soluatur, quàm cicatricem induxerit: sanatis siquidem vlceribus, sua sponte decidit. Cæterùm habes, amicissimè Areë, ferè qua tradenda duximus pro operis modo, quem destinaueramus, & materiæ auxiliorúmque medicinalium copia.

QVINTI LIBRI FINIS.

PEDANII ΠΕΔΑ-

DIOSCORIDIS Anazarbei de venenis, quóque modo arceantur, vitentúrque, Liber Sextus.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ Ἀναζαρβέως περὶ Δηλητηρίων φαρμάκων καὶ τῆς αὐτῶν προφύλαξεως βιβλίον ἕκτον.

SVPERIORibus amicissime Arëe libris, tradidim⁹ de aromatib⁹ oleis, vnguentis, arboribus, & earũdem fructibus, lachrymísque: item animalibus, melle, lacte, seuo, frumentis, oleribus, herbis, radicibus, liquamentis, vinis, metallísque. In hoc verò totius operis vltimo, facultates medicamentorum recensebimus, quæ prodesse nobis, aut officere possint. Vitata igitur orationis prolixitate, opus institutum prosequamur. Huiuscemodi autem tractatus, cum bifariam distributus sit: in partem venena præcauentem, ita vt ne fallant sumentes, aut si quando per imprudentiam dentur, vt tum quoque innoxia fiant, irritáque: & in rationem iis succurrendi, qui iam noxiam sentiunt: primum differam de præcauendi modo, quem

ΑΠΟΔΟΝΤΕΣ ἐν τοῖς περὶ γεαφεῖσι βιβλίοις φίλτατε Ἀρεε, τ περὶ ἀρωμάτων καὶ ἐλαίων καὶ μύρων καὶ δένδρων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν καρπῶν καὶ δακρύων· ἔτι τε ζώων καὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος καὶ σέατος, καὶ τῶν λερομένων σιτηρῶν καὶ λαχάνων, ἔτι τε τὸν σύμπαντα περὶ ριζῶν καὶ βοτανῶν καὶ χυλισμάτων, καὶ οἴνων καὶ μεταλλικῶν λόγον. ἐν τούτῳ τελευταίῳ ὑπαρχοντι τῆς ὅλης πραγματείας καταλεξόμεθα, περὶ τῆς τῶν ὠφελεῖν ἡμᾶς ἢ βλάπτειν δυναμένων φαρμάκων ἐνεργείας. Παρεμπεσόμενοι οὖν τῷ πολυλογίαν, ἐπαιτιῶμαι τὸ προκείμενον. μεριζομένου δὲ τοῦ πίνακος· εἰς τε τὴν προφυλακὴν τοῦ μὴ δεῖν τινὰ ἀρχὴν λαμβάνειν, ἢ εἰ καί που λάθοι δηδόμενα, ἀνενέργητα γίνεσθαι· καὶ εἰς τὸ βοηθηματικὸν τῶν πεπωκότων. Πρῶτον δίειμι περὶ τοῦ προφυλακτικοῦ τρόπου,

ἀνυχρὸς ὄντος ὡς οἱ ἀρχαῖοι ὑπέλαβον, διὰ τὸ τοὺς λάθρα διδόντας οὕτω μιγνύναι, ὡς καὶ τοὺς ἐμπειροτάτους ἐξαπατᾶν· τὰς γὰρ πικρίας ἐξαμεροῦνται τῶν σφαρτικῶν φαρμάκων ταῖς μελιτώσεσι γλυκύτησι, ταῖς δὲ δυσωδίας ταῖς τῶν ἀρωμάτων καταμίξεσιν ἢ ταῖς τῶν ὑλῶν ἐπ' ὠφελεία δοκουσῶν προσφέρεσθαι. μάλιστα δ' ἐν ταῖς ἀδηνίαις ὡς ἀψινθίῳ ἢ τραγορειγάνῳ ἢ ὑσσώπῳ, ἢ θύμβρᾳ, θύμῳ τε καὶ ὀρειγάνῳ ἢ ἀβροτόνῳ, ἢ ἴρεως ἢ κασσείῳ, καὶ εἴ τι δοκεῖ κατάλληλον τοῖς καθαιρουμένοις φαρμάκοις ἔχειν ποιότητα. ἐπὶ δὲ τῶν πινομένων ἐν οἴνοις σκληροῖς ἢ ζωμοῖς, ἢ ἐν γλυκεῖ, ἢ ἐν μελικράτῳ, ἢ ἐν γλεύκει, ἢ ἐν χυλοῖς, ἢ φακῷ, ἢ ἐν ἁλφίτοις· ἢ ἐν φαρμάκοις ἢ ἐν ἄλλοις ποτὲ τῶν προσφερομένων συνεπιποιοῦντες. ὅθεν τὸν ὑποπτεύοντα δεῖ παραιτεῖσθαι τὰ καθηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, καὶ πᾶσαν ὀπτεταμένην ποιότητα χυσεων, ὅσαι εἰσὶ διὰ τῶν γλυκέων ἢ ἁλυκῶν ὀξέων διαφυλάττεσθαι καὶ τὸν διψηκότας ἢ πεινῶντας δ' ἐπιπάσεως, μὴ ἀθρόως πίνειν ἢ ἐδέειν προσέχοντας τῇ ποιότητι τούτων, μάλιστα δὲ ψυχρὸν ὕδωρ προλαμβάνειν πίνοντας.

quem esse difficillimum plerique maiorũ arbitrantur, quod dantes clàm venena, ita insidias temperant, vt peritissimum quenque decipiant. Siquidem venena sua amaritudine, permistis dulcibus, spoliant, & graue odoris virus mistura odoramentorũ eximunt: aut medicamenta immiscent, quæ tuendæ sanitatis gratia dari putantur: & præsertim in valetudine, vt absinthium, tragoriganum, satureiam, aut hyssopum, quinetiam thymum, irim, origanum, abrotonum, castorium, aut si quid medicamentis purgatoriis cognatam habere qualitatem videatur. Aut potionibus inserunt: vt vinis asperis, iuribus, passo, mulsæ aquæ, musto, succis, vt in cremore lentis, polentis: aut medicaminibus, aut aliis quæ assumuntur edulij speciem referentibus. Quare qui in ea suspicione sunt, cõditos cibos vitare debent, omníq; intenso sapore dulcium, aut salsorum, aut acidorum, abstinere: nec sitibũdi affatim bibere, aut esurientes voraciter comesse, sem pérq; ad saporẽ horum diligẽter attendere, præsertimq; potu frigidam aquam præsumere.

Satiato

Satiato enim appetitu, qualitates ægerrimè postea concoquuntur. In ægris quidem facile cauemus potiones auxilij prætextu dari solitas, quas offerunt improbi veneficiorum: artifices: itaque ob id laborantes morbo non perinde audentium iniuriis patent. Et hæc quidem ne facile incauti seductique homines capiantur dolis veneficorum, ratio est, & facultas. Sed alia superest expeditior, vt suspicioſi aliqua præsumant, quæ venenorum vires hebetent, & inefficaces irritásque reddant: cuiusmodi caricæ sunt cum iuglandium nucibus manducatæ, & quæ cedromela vocant, id est citria, seminísque napi drachma cum vino. Item folia calaminthæ, aut creta quæ Lemnia sphragis appellatur, ponderepari cum vino: aut rutæ folia & nucis iuglādis nucleum: aut caricas duas, & salis callū ieiuni sumant, & nullo veneni genere lædentur. Antidota ex vino sumpta eūdem effectum præbent: inter quæ intelligitur magnū Mithridatium, & quod scinco, & quod sanguine temperatur. Quin & sæpe venenis obsistunt peculiares quidā corpo

ἀποπληρωθείσης γὰρ τῆς ὀρέξεως, ἀπεπτότατοι γίνονται τὸ λοιπὸν αἱ ποιότητες· καὶ ὅπου μὲν τῶν ἀθηνούντων, καλῶς παραιτούμεθα τὰς * παρὰ τῶν ἐνεδρευόντων φαρμάκων πίστεις, ἃς εἰσφέρουσιν οἱ κακοῦργοντες τὰ δηλητήρια· ὥς τε διὰ τοῦτο δυσεπιχείρητοι γίνεσθαι τοῖς νοσοῦσιν. καὶ ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ εὐχερῶς ἁλίσκεσθαι πλανωμένοις ἔφοδος, αὕτη. ἑτέρα, δὲ ἡ τις ἔστιν ἀντικωτέρα, δεῖ τῶν ὑποπτευόντας τι πιοῦσιν, προλαμβάνειν τι, καὶ ἀδυνάτα κατασκευάζειν τὰ φάρμακα· ὡς ταύς τε ἰσχάδας μασωμένους μετὰ βασιλικῶν καρύων, καὶ τὰ καλούμενα δὲ κεδρόμηλα, βουνιάδος τε σπέρματος ὀλκὴν μετ' οἴνου, ἢ καλαμίνθης τῶν φύλλων ὁμοίως, ἢ μίλτου τῆς καλουμένης λημνίας σφραγίδος, τὸ αὐτὸ σταθμὸν σὺν οἴνῳ· ἢ πηγάνου φύλλα καὶ καρύων βασιλικῶν τὸ ἐντὸς, ἢ ἀλῶν χόνδρον καὶ ἰσχάδας δύο νήστεις προσφερόμενα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ὅπουοῦν βλαβήσονται φαρμάκου. καὶ αὖ τίδοτοι δὲ προσλαμβανόμενοι μετ' οἴνου τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν· ὃν ὅστις ἢ διὰ τοῦ σκίγκου, καὶ ἡ διὰ τῶν αἱμάτων, καὶ ἡ καλουμένη μεγάλη μιθριδάτιος. αὐτὶ πάχυ δὲ πολλάκις καὶ ἰδιοσυγκρασίας σωμάτων αἱ πρὸς διαθέσεις. διά τινας βρωμάτων ἢ ποτῶν ποιότητας, ἢ πλῆθος οἴνου· ἐκλύουσι γὰρ τὰς ἐνεργείας τῶν ὑποσαγομένων φαρμάκων, καὶ τὴν ἀνάδοσιν αὐτῶν κωλύουσι πρὸς πεπληρωμένων τῶν πόρων ὑπὸ τῆς προληφθείσης τροφῆς. Ἐπεὶ δὲ καὶ πρόσκαιρόν τινες ἐν ἀποδημίᾳ δίψαν ὑποδοῦσι πολλάκις ὑποφέρουσιν ὁμοίοις κινδύνοις, ἀναγκαῖον ὑπολαμβάνω καὶ περὶ τούτου διαλαβεῖν. δεήσει γὰρ πρῶτον μὲν ἐν ὑγιαίνουσι τόποις, ὡς δυνατὸν ἦναι. καὶ ἑτοιμάζειν τὰ πρὸς βρῶσιν καὶ πόσιν. δεύτερον δ' ἐν ὑποστέγῳ* ἐπιμελῶς καταμανθάνειν τὰς ὀσφρᾶς. πολλάκις γὰρ ἐν τῶν ὑπαρκειμένων πίπτει ζωύφια φθορποιὰ, ὥσπερ φαλάγγια. καὶ ἄλλα τινὰ ἑρπετά. καὶ ὁ καλούμενος ἀσκαλαβώτης. καὶ τοῖς παρακέχουσι δὲ τὸν οἶνον ἀγγείοις εὐαρχῶς καὶ ὑπιμελῶς προσέχειν δεῖ. ἔλκεται γὰρ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ οἴνου τὰ ἑρπετὰ, ἃ πολλάκις πιόντα μὲν τὸν ἰὸν ἀπίησιν, ἐμπεσόντα δὲ ἀπέθανον, ἐξ ἧς ἀπωλείας ἐγίνοντο αἴτια τοῖς προσενεγκαμένοις. Περὶ μὲν τὸ ἀνεπιβούλευτον εἶναι, καὶ προφυλάττεσθαι, ταῦτα εἰρήσθω. εἰ δέ τινες ἐκ οἰκείᾳ γνώμῃ προσενέγκοιντο, ἢ καὶ ἐξ ὑποβουλῆς πιόν-

corporū affectus certo quodā modo cōstitutorū cū quadā cibi potúsq; qualitate, tū vini copia ita téperatorū, vt cū venenis dissentiāt: si quidé ingesti veneni vires frangūt, atq; iā priore alimento farctis præclusisq; meatibus, obstāt ne membratim per digestionem insinuentur. Verumenimuerò, quoniā fortunæ necessitas interdū similia discrimina peregrè agentibus affert, absque vllis insidiis hominū, nōnihil differendum mihi de hac re necessariū duco. Iam primū igitur culinā apparare loco subdiali cōuenit, cibósq; & potus in huiusmodi loco struere. Si id fieri cōmodè nequit, secunda erit cōditio hæc, apparādi apponēdiq; sub tecto. Sed tū diligēter laquearia animaduertēda: frequenter enim à superioribus cōtabulamētis animalia decidūt, exigua quidē, sed quę nō modicā perniciem moliantur, vt phalāgia, stelliones, & alia quædā reptilia. Porrò vinaria vasa diligēter intuerit oportet: nanq; reptilia odore vini illiciuntur, quæ interdū sorbendo, noxiū virus eructarūt, interdū verò delapsa immersaq; expirarūt, & exitij causas hauriētibus attulerunt.

Sed

Sed hęc hactenus dicta ſint, ne cauti & ꝓuidi iſidiis pateãt. ꝙ ſi q ſua ſpóte, aut ex quorundã iſidiis ſũpſerũt, auxiliari primo quoq; tpe oportebit: ſiq dé dũ comites ſingulorũ venenorũ notę expectãt, ĩmedicabile fit venenũ, & pauliſper neglectũ, medicamẽtis ęgrè cedit. Quare ſi q ꝓ cõperto ſe virus ſũpſiſſe intelligãt, & fateãt, aut eorũ q aderãt teſtimonio cõſtet, protinus ad idonea remedia trãſeũtes, facilè peculari natiuęq; cõſtitutiõi reſtituem⁹. Neq; enim iis aſſentimur, q prorſus auxilia ĩ huiuſcemodi fruſtrà adhiberi cõtẽdũt. Quo.n. modo morbi, quorũ cauſę cęcę latẽtéſq; corporib⁹ inſidẽt, medicinã admittũt, & q forinſec⁹ incurrũt venena, medẽdi rationẽ aſpernãtur? Æquè verò oẽs morbi pro cauſarũ ĩgruẽtiũ magnitudine, próq; antecedẽtib⁹ affectiõib⁹ qualitibúſq;, q b⁹ſit opportunũ corp⁹, vel medicabiles ſunt, vel nullis cedũt medicamẽtis. ꝙ ſi q forſan obmuteſcẽtes, aut temuléti, aut nolẽtes alioq venenũ à ſe egeri, nullã nobis ei⁹ cognitionẽ prębeãt, tũ ꝓtin⁹ accedẽdũ ad ea q cũmuniter epotis q busq; venenis opitulari cõſueuerũt. Atqui nullũ magis in omnia

ναν λάβοιεν, δεήσει μηδὲν ἀναβεβλημένους βοηθεῖν· εἰς γὸ τὸ πειμᾶν ἐκάστου τῶν φαρμάκων ἀγία μεῖα τὸν ὅτι, δυσεξηύρετον αὐτῶν διὰ τὸν χρόνον γινομένων. ἐὰν μὲν οὖν οἱ προσενεγκάμενοι νοήσαντες ὁμολογήσωσι τὸ πεδὲν φάρμακον, ἢ τινες τῶν συμπαρόντων, παραχρῆμα ἐλθόντες ἐπὶ τὰ κατάλληλα βοηθήματα, ῥᾳδίως εἰς τὸ κατὰ φύσιν καὶ οἰκεῖον ἄξομεν αὐτοὺς κατάστημα. οὐ συγκατατιθέμεθα τοῖς λέγουσιν ἐπ' αὐτῶν κατὰ πᾶν ἀθεράπευτα γίνεσθαι. πῶς γὰρ τὰ μὴ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ σώματι γινομένων αἰτίων πάθη, θεραπείαν ἐπιδέχεται, τὰ δ' ὑπὸ τῶν ἔξωθεν συμπίπτοντα φαρμάκων ἀθεράπευτα τύγχανε; ὁμοίως γὸ πάντα τὰ περὶ τὰ σώματα γινόμενα νοσήματα, θεραπευτά τε καὶ ἀθεράπευτα, κατὰ μεγέθη τῶν προσπιπτόντων αἰτίων, καὶ τὰς προσιαθέσεις καὶ ἐπιτηδειότητας τῶν σωμάτων. εἰ δέ τινες αὐτῶν καταληφθέντες ἀφωνίαις ἢ παροινίαις, ἢ ἄλλῳ διὰ τὸ μὴ βέλεσθ' ἐξάγειν αὐτὸ ἀσυμφανεῖς ἡμῖν ποιοῦσι τὸ φάρμακον, τό τε δεῖ ταχέως ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰ κοινῶς ἁρμόττοντα τοῖς οἱονδήποτε φάρμακον πεπωκόσιν. οὐδὲν δὲ δύναται κοινότερον βοήθημα δίδοσθαι, τοῦ τὸ δεδὲν φάρμακον πρὸ

πρὸ τοῦ ἐνισχύσαι, διὰ τοῦ ἔγχιστα τόπου κενοῦν εἰς τὸ ἐντός. ὅθεν μηδὲν ἀναβεβλημένως πρόσφερειν δεῖ ἔλαιον θερμὸν, ἢ καθ' ἑδίαν ἢ μετ' ὕδατος ἐμεῖν ἀναγκάζοντας. εἰ δὲ μὴ παρείη ἔλαιον τῶν τόπων μὴ φερόντων, βούτυρον αὐτὶ ἐλαίου μετ' ὕδατος θερμοῦ ἢ μαλάχης, ἢ λινοσπέρμου ἢ τράγου, ἢ τήλεως, ἢ κριθῆς ἀσπέρματος, ἢ χόνδρου ἀφεψήματος. οὐ μόνον γὰρ κενώσει ταῦτα διὰ τῶν ἐμέτων ὑγρῶς χαλασμὸν καὶ ναυτίαν ἐμποιοῦντα, ἀλλὰ καὶ ὑπάξει τὴν καιλίαν, καὶ ἐναντιωθήσεται τῇ κενώσει τῶν σωμάτων, ἀμβλυνούσης πρὸ τῶν δεινοτήτων καθεζόντα. ἔστι δὲ ἀναργῶς καταλαβέσθαι τοῦτο· εἰ γάρ τις ἐλκῶται προαιρεσύμμυος δι' ἀσθενείας, ἢ πεπυρὸς ἢ καυθαεί δος ἢ πνος ἄλλου δεινοῦ τὸ σῶμα, ὑποχείσει ἐλαίῳ, οὐχὶ ἐλκωθήσεται ὑπὸ τούτου. καὶ μὴν οὐδ' εἴ τις σύφαι θελήσει ἰσχρῶς ἢ ψύξαι, δύναται προσπεσόντων. ἔστι μὲν ἔμετος οὐ μόνον καθ' ὃ κενοῖ καὶ ἀποκρίνει τὸ βλάπτον ὠφελεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ δείκνυσι τὸ πεφθὲν σήποτε, ἔκ τε ὀσμῆς ἢ ὀρόμβων ἢ χρώματός τινος· ὀκ μὲν γὰρ τῆς ὀσμῆς, καὶ πικρίας, μηκώνειον· ὀκ δὲ χρόας ἁμμίδιον ἢ γύψον· ἀπὸ δ' ὀρόμβου, χάλκη ἢ τὸ νεοσφαγὲς αἷμα ἀπὸ

in omnia valẽs auxiliũ dari poteſt, q vt proximo loco vir⁹ foras exhauriatur, priusq inualeſcat. Quare ſine mora, calidũ oleũ ex aqua, aut ſeorſũ, vt vomitare cogãtur, dari conuenit. Aut ſi oleũ natura loci negat, butyrum cum aqua calida, aut malua, aut lini ſemine, aut trago, vrtica, fœnogręco, aut halicę decocto, vicẽ ei⁹ exhibebit. Hęc.n. nõ modò vomitionib⁹ exigent vi illa ſua laxatrice, aut nauſeã ciẽte, ſed aluum quoq; ſubducẽt, & corporũ inanitione ita aduerſabũtur, vt acrimonias venenorũ hebetent. Id qđ euidẽter huiuſcemodi argumẽto deprehendere licet: Eſto, vt quisq viua calce vel fæce, aut cãtharidib⁹, aut alio quouis acri, corp⁹ exulcerare ſtatuerit, is ſi ipſũ oleo leniter illinat, exulcerationẽ nõ accipiet. Atqui neq; veheméter adſtrígi corp⁹, neq; refrigerari poterit, ſi antea perungaſ. Quinetiã vomit⁹ non ob id modò qđ vacuet, & noxiũ humorẽ excernet, iuuamẽtũ adfert, ſed ꝙ aſſũptũ vir⁹ nõnunq odore, coagulatis grumis aut colore, ꝓdat: qppe cũ odore & amaritudine, meconiũ: colore, ceruſã, gypſúmve: grumis lac aut ſanguinem animalis

malis recens iugulati oſtẽdat. Nam grauis odor regeſtorum, leporis marini, aut rubetæ veneficia deprehendit, ita vt nõnulla ab iis remedia peti poſſint, ad idonea ſingulorum auxilia trãſeuntibus. Oleo etiam maluæ decoctum admiſcetur, aut glauciũ, aut adeps anſerinus, aut pinguium carnium iura, aut lixiuium lignorũ cinere factum. Vbi verò vomitus diligẽter citatus fuerit, ne quid in ventre coierit, quæ hæſerunt inteſtinis reliquiæ, clyſtere acri deuocentur. Facit & nitrum tritum cum hydromelite ſumptum & vina vetera liberalius epota, gallinacea iura, præpingnes piſces, vetuſtæ carnes pinguéſque, & quę adipe aut recenti butyro parantur. Aluum nanque ſubducũt, vti diximus: & ſtomachum reſoluẽtia, proniorem ipſum ad vomitionem reddunt: & venenorum acrimonias hebetant, atque meatus obſtruentia, celerem virium penetrationẽ inhibent. Quinetiã medicamenta dantur, quæ communi dote proſunt: vt Lemnia terra, agaricum, abrotonum, irio, radix eryngij, ſemen paſtinacæ, & calaminthæ, nardum gallicum, caſto-

ἀπὸ δὲ βρώμου καὶ πειότητος τῶν ἐμουμένου καὶ ὀσμῆς, λαγῶὸ θαλάττιον καὶ φρυῖον, ὡς διὰ τοῦτο ἢ δι' ἕτερον ἔνια δύνασθαι βοηθεῖν, ἐρχομένους ὀπὶ τὸ ἐκάστῳ ἁρμόζοντα βοηθήματα. παραμίγνυται δὲ τῷ ἐλαίῳ μαλάχης ἀφέψημα, ἢ γλαύκιον, ἢ σέαρ χοίρειον, ἢ ζωμὸς ὀπὸ λιπαρῶν κρεῶν γεγονὼς, ἢ κονία ἡ διὰ τῶν ξύλων. κομιζομένοις δὲ διὰ τῶν ἐμέτων ὀπμελῶς, διὰ τὸ μὴ δὲν ὑπολείπεσθαι ἐν τῇ κοιλίᾳ, τὸ ἐμμεῖναν ἐν τοῖς ἐντέροις κινοῦσιν δειμεῖ κομιούμεθα. πτιεῖ δὲ καὶ τὸ νίτρον λεῖον σὺν ὕδρομέλιτι παραλαμβανόμενον, καὶ οἶνοι πολλοὶ καὶ παλαιοὶ εὐκοιλίμφοι, καὶ ζωμοὶ ὀρνίθειοι, ἰχθύες λιπαροὶ, καὶ κρέα παλαιὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ τὰ διὰ τέλους ἢ βουτύρου παρασκευάζοντα. ὑπάρχοντα γὰρ τῇ κοιλίᾳ ὥσπερ εἶπεν καὶ τὸν στόμαχον ἀναλύοντα, ἑτοιμότερον κατασκευάζει τὸν στόμαχον πρὸς τὸν ἔμετον· ἀμβλύνει καὶ τὸ τῇ δεινότητα αὐτῶν, καὶ παρεμπλαστόμενα τοῖς πόροις κωλύει τῇ ὀξύτητα τῆς τῶν φαρμάκων δυνάμεως. δίδονται δὲ καὶ ἁρμόζοντα φάρμακα κοινῶς· ὧν ὅτι ἡ κημία μίλτος, ἀργεικὸν, ἀβρότονον, ἐρύσιμον, ἠρυγγίου ῥίζα, σαφυλίνου σπέρμα καὶ καλαμίνθης, νάρδος κελτικὴ, κασ-

καστόριον, νάρθηκος χλωρεῦ ἐντεριώνη, νηείου τοῦ καλουμένου ῥοδοδένδρου ἄνθος, πρασίου χυλὸς. σίλφιον, ἢ ὁ ὀπὸς αὐτοῦ, σαγάπηνον, ὀποπάναξ, πευκεδάνου ὀπὸς, καὶ ἡ ῥίζα * λῦε καὶ μαγύδαριν ἐκλέσαι, ἀριστολοχία μακρὰ, πηγάνου ἀγρίου σπέρμα, κέντρου τῆς βετονίκης καλουμένης τὰ φύλλα· δίδοται δὲ ἕκαστον σὺν οἴνῳ < α΄ πλῆθος. ποιεῖ καὶ πολίου ἀφέψημα * καὶ σέσελι καὶ πᾶσα ὑγρὰ λεία ἐκλειχόμενα. χρυσιόδοτα δὲ βοηθοῦσι καὶ αὐτάδοτοι, ὧν τὰς σκευασίας ὀπὶ τέλει ἀναγεγράφομεν. κοινῶς δὲ βοηθητέον τούτοις τὸν τρόπον τοῦτον· δυνατὸν δὲ καὶ ἐκ τῶν παρακολουθούντων συμπτωμάτων, κοινὰ καὶ τὰ βοηθήματα συμπαραλαμβάνεσθαι. χρεὼν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις, εἰς ὁμοιοτρόπους παθήσεις τὸ σῶμα διαθέσεις. δι' ἣν αἰτίαν ὀπὶ τῶν πλείστων τὰ κοινὰ βοηθήματα ἀνύει· ποικίλα μὲν γὰρ τὰ δηλητήρια φάρμακα, κοιναὶ δὲ ἐκ οὐ πολλαὶ αἱ ἐξ αὐτῶν γινόμεναι διαθέσεις. ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἐνὶ παρακολουθῆσαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτο, παρεῖλκεν ἂν ἡ καθ' ἕκαστον φάρμακον διὰ τῶν βοηθημάτων παρέδοσις. τό, τε γὰρ λέγειν στόμαχόν τε λίαν καὶ ἔντερα ἢ πάρ τε

castoriũ, ferulę virentis medulla, flos rhododẽdri, ſuccus mar rubij, laſer aut laſerpitium, ſagapenũ, peucedani ſuccus, aut panacis, & radix quam magudarim appellarũt, ariſtolochia longa, ſylueſtris rutæ ſemẽ, & betonicæ, quã ceſtron nominãt, folia: ſingula cũ vino drachmę pondo ſumi debẽt. Effectum præbet polij decoctũ, & ſeſeli, & liquida pix linctа. Magnificè ferũt opẽ antidota, quę in calce operis ſcripta reliquimus. Cõmunis ratio præſtandi auxilij ita ſe habet. Cæterũ ab iis quæ conſueuerunt euenire, cõmunia remedia ſumptitari poſſunt. Ferè enim vires venenorũ quamplurimorũ, in affectus conſimiles corpus tandẽ redigũt. Quam ob cauſam pleriſq; cõmunia conducũt auxilia: varia etenim ſunt venenorũ genera, cõmunes tamẽ nec multi iidẽ affectꝰ oriũtur. Neq; fieri poteſt, vt oẽs cõcurrẽtéſq; caſus quæ ſymptomata vocãt, vnũ venenum ſequãtur. Alioquin ſuperuacanea fuiſſet venenorũ ſingulorũ traditio cũ ſuis remediis ab authoribꝰ deſcripta, Neq; verò in vno eodẽq; promptũ eſt inuenire, vt quis ſtomachi, alui, inteſtinorũ, iecoris

iecoris,renũ, & veſicæ dolore vehemẽter crucietur,vt ſingultiat,erodatur,contremiſcat,refrigeretur,obmuteſcat,cõuellatur,pulſus elangueſcat, ſpiritus difficilis fiat, veterno prematur,vertigo obuerſetur,caligẽt ſenſus, ſtrãguletur,ſitiat,ſãguis erũpat,febre cõflictetur, ægrè lotium reddat, torminibus vexetur, crebrò vomitet, nauſea prematur, rubeſcat, liuore ſugilletur,palleſcat,deſipiat,ſtertat,viribꝰ deficiatur,& pleraq; alia faciat,patiatúrque: ſingula enim in generales affectꝰ deducta,pauca numero,& communia ea demóſtrãt,quæ euenire cõſueuerũt. Quare in ſingulis quę ſuprà diximꝰ nõ facile fuerit deuoratũ virus cognoſcere. Nam oris & linguæ eroſio,ſtomachi,vẽtris, veſicæ ac renum inflãmatio,vehemẽs vrinę difficultas, & interdũ cruoris cũ eo exitus lãcinatio,& in plurimis partibus quidã aduſtionis ſenſus,nõ in cãtharidibus modò potis reperiũtur,ſed in erucis quoq; pinorum, & bupreſte, & ſalamandra. Porrò non modo eos qui meconium hauſerũt, veterno aut ſopore premi,ſtertere, liuore ſugillari,torpere, refrigerari, ſtupeſcere, toto

καὶ νεφρεῖς καὶ κύστιν, ἔτι δὲ λύζειν καὶ δάκνεσθαι καὶ τρέμειν, ἀφώνους τε εἶναι καὶ ψευψύχεσθαι, ἀσθενεῖ τε καὶ ἀσφυκτεῖν καὶ δυσπνοεῖν, καὶ καταφέρεσθαι καὶ σκοτοῦσθαι καὶ πνίγεσθαι καὶ ῥιγοῦν καὶ αἱμορραγεῖν, πυρέσσειν τε καὶ δυσουρεῖν, καὶ φρονεῖν, καὶ ἐμεῖν πυκνὰ ἢ ναυπᾶν, ἐρυθραίνεσθαί τε καὶ πελιδνοῦσθαι καὶ ὠχριᾶν, παραφρονεῖν τε καὶ ῥέγχειν καὶ παιέσθαι, καὶ ἄλλα πολλὰ πιεῖν καὶ διάφορα πάσχειν· ἐνὶ μόνῳ δύσκολον εὑρεῖν παρεπόμενον, ἕκαστον μεμιεῖν εἰς καθολικὰς διαθέσεις ὀλίγων ἀριθμὸν καὶ κοινῶν ὑποδεῖξαι συμπωμάτων. δὸ καὶ ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν πεπεμμένων οὐκ εὔκολον τὸ εἰληφέναι φάρμακον γινώσκεσθαι. τὸ γὰρ δάκνεσθαι τὸ στόμα καὶ γλῶτταν, καὶ φλεγμαίνειν στόμαχον καὶ κοιλίαν τε καὶ νεφρεὺς καὶ κύστιν, δυσουρεῖν τε ἰχῶρῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ αἷμα δι' οὔρων πορεύεσθαι, καὶ λανθάνεσθαι, διαπεπῶσθαί τε πολλὰ μέρη τοῦ σώματος, οὐ μόνον ἐπὶ καυθαείδων εὑρίσκεται παρακολουθοῦντα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πυοκάμπης καὶ βουπρῴστεως καὶ σαλαμάνδρας. τό, τε καταφέρεσθαι ἢ καρῦσθαι ἢ ῥέγχειν, πελιοῦσθαί τε καὶ ναρκᾶν, αὐανθῆναί τε καὶ ὀδα-

καὶ ὀδαξεῖσθαι τὸ ὅλον σῶμα, οὐ μόνον τοῖς τὸ μηκώνειον πεπωκόσι παρέπεται, ἀλλὰ καὶ τοῖς μανδραγόραν ἢ κώνειον πεσσευγκαμύοις. τό, τε παραφέρεσθαι, οὐ μόνον ὑοσκύαμος ἐπφέρει, ἀλλὰ καὶ τὰ τοξικὰ καλούμενα τῶν φαρμάκων· καὶ ἀκόνιτον δέ, καὶ τὸ μέλι τὸ γλυκόμενον ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ποντικῇ. καὶ τὸ πνίγεσθαι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ μυκήτων ὁρᾶται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αἵματος ταυρείου, καὶ γάλακτος καὶ ἀκονίτου καὶ γύψου καὶ ψιμυθίου. καὶ καθόλου δύσκολον ἐὰν θέλῃς εὑρεῖν σημεῖον δυνάμενόν τι τῶν πινομένων καὶ γλυκομένων φαρμάκων δηλῶσαι· καὶ μάλιστ' ὅτι κοινὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιγινομένοις πάθεσι παρακολουθεῖ ταῦτα. πλὴν ἐπὶ μὲν τῶν ἐξέως ἀναιρούντων, ἔστι που καὶ σημειώσασθαι τὸ βλεπόμενον ὡς παραδώσομεν. ἐπὶ δὲ τῶν χρονίας διαθέσεις παρασκευαζόντων, δύσκολον οὐδὲν πρὸς τὴν θεραπείαν τοῦ περὶ τὰ σημεῖα δυχερείας βλάπτοντος, ἐπφυόμενα γὰρ τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας τὰ φάρμακα, καὶ μεταπεσόντα εἰς χρονίους, κοινῶς καμνάνει τοῖς λοιποῖς πάθεσι τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰς βοηθείας, τῆς ἰδιότητος τῶν πινομένων φαρμάκων μηκέτ' ἐνούσης. δια-

toto corpore pruritum ſentire, ſenſu priuari cõſtat,ſed eos etiam qui mandragorã aut cicutam deuorarũt.Deliriũ non hyoſciamus tantum infert,verumetiã quæ toxica appellantur: itidem aconitum, & mel quod in Heraclea Ponticagignitur.Stangulatio non minus in fungis, quàm in ſanguine taurino, lacte, aconito, ceruſa, gypſo conſpicitur. In ſumma, difficile vnũ vni veneno proprium inuenire ſignum, quod hauſtum, guſtatumque virus prodere poſsit: maximè quod hæc cæterorum etiam vitiorum, quæ in corpore exoriuntur, communia ſequi ſolent. Cæterum in his quæ celeriter enecant, noxam ſignis forſitan indicare poſsis, ſi ad ea reſpexeris quæ ſumus dicturi. Sed in iis qui ad longas ægritudines ſpectant, nihil ad medendi rationem difficile, dũtaxat quod pertineat ad indicia noxæ, vtpote cum venena ſtatim atque præſentaneam vim illam perdiderunt, tranſmutata in longos affectus, cõmunia reliquorum vitiorum remedia, compoſitionéſque flagitent,cum venefica proprietas non amplius inſit.

Si verò longa sit affectio, in aliquod diuturnorũ morborum genus recidet, à quibus facilè fuerit medẽdi rationé assumere. Sed de iis quæ generaliter auxiliantur, hactenus. Consequenter quæ priuatim singulis prosunt, scriptis mãdabimus, si prius sigillatim exposuerimus, quæ ex singulis ordinibus exitialem aut maleficam vim sortiũtur, vt medicinæ studiosi ea cautè obseruẽt, quę ad rationé salutis scripta inueniuntur: q nonnulla eorũ quibus vtũtur, venenis sint commista. Incuria enim magnas adfert noxas, & sæpe cõtinuo vsu eorũ, homo in pernicié agitur. Proinde animalia quæ exitiosã vim habẽt, hęc sũt: cãtharides, bupresti, sãlamãdra, pinorũ erucæ, lepus marinus, rubeta, & rana palustris muta, deuoratæ hirudines. Semina sũt: hyoscyamus, coriãdrũ cicuta, gith, psyllió. liquamẽta: meconiũ, opocarpasõ, thapsiæ succus, elateriũ, mandragoras. Radices, quas mittit chamæleo, aconitũ, thapsia, veratrũ, ixia, agaricũ nigrum, ephemerum, quod aliqui Colchicum vocant, quod in Colchide nascitur. Herbæ oleráque: similax, quã aliqui tithymalũ appellãt, Romani taxum, solanũ manicũ, quod & dorycniũ dicitur: sardinia herba, quæ ranunculi genus est, corniculatum papauer, pharicũ, toxicum, ruta syluestris, fungi. Ab animalibus, taurinus sanguis recẽs, coagulatũ lac, mel Heracleæ in Ponto genitum. Metalla: gypsum, cerusa, calx, auripigmentum, duo sandarachæ genera, spuma argenti, adarce, plumbum, & quod argentum viuum dicitur. Liquoribus domesticis: vinum abunde post balneas potum, aut passum, & frigida aqua similiter.

διαθέσεως δὲ χρονίου καταστάσης ὑπ' αὐτῶν ἡ διάθεσις πεπτωκεῖ εἴς τι γένος τῶν χρονίων ἐμπίπτει παθῶν, ἐφ' ὧν εὐχερές ἐστι καὶ τὰ μὴ κοινῶς βοηθοῦντα ταῦτ' ἐστίν. οἷς ἀκολούθως ἀναχρώμεθα καὶ τὰ ἴδια ἑκάστοις ἀμόρξοντα προεκθέμενοι ὑφ' ἓν ὅσα φθαρτικὴν ἢ κακοπικὴν ἔχει δύναμιν ἑκάστης τάξεως, ἵνα προφυλαττώμεθα εἴ πινα τῶν περὶ ὑγείαν ἀναγεγραμμένων φαρμάκων ἔχοιέν τινα τούτων μεμιγμένα φάρμακα οἱ φιλιατροῦντες οἷς χρῶνται. τὸ γὰρ ἀπερίσκεπτον μεγάλας ἐπιφέρει βλάβας, καὶ πολλάκις διὰ τὴν συνεχῆ χρῆσιν αὐτῶν, ἀπωλείας αὐτὰ γίνεται. ζῶα μὲν οὖν ὅτι φθαρτικὰ τάδε· κανθαρίδες, βούπρηστις, σαλαμάνδρα, πιτυοκάμπη, λαγὼς θαλάσσιος, φρυνὸς ὁ λεῖος, βάτραχος ἕλειος ἄφωνος, βδέλλαι καταπεδηθεῖσαι. σπερμάτων, ὑοσκύαμος, κώνειον, κάνειον, μηλάνθιον, ψύλλιον. ὀπῶν δὲ μηκώνειον, ὀπὸς κάρπασον, θαψίας χυλός, ἐλατήριον, μανδραγόρας. ῥιζῶν δὲ χαμαιλέων, ἀκόνιτον, θαψία, ἑλλέβορος, ἰξίας, ἀγαρικὸν τὸ μέλαν, ἐφήμερον ὃ ἔνιοι κολχικὸν καλοῦσι διὰ τὸ ἐν Κολχίδι γίνεσθαι. πόας δὲ καὶ λαχάνων, σμίλαξ, ἣν ἔνιοι πτύμηλον, ῥωμαῖοι δὲ ὀξύμηλον καλοῦσι, τρύχνον μανικὸν ὃ καὶ δορύκνιον καλοῦσιν, ἥ τε σαρδόνιος πόα οὖσα βατραχίου εἶδος, μύκαν, κεφαλῆπις, φαλικόν, τοξικόν, πήγανον ἄγριον, μύκητες. ἀπὸ ζώων δὲ αἷμα ταύρειον νεαρόν, καὶ τὸ ἐμπυπαδὲν γάλα, μέλι τὸ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ γινόμενον. μεταλλικὰ δὲ, γύψος, ψιμύθιον, πίτυρος, ἀρσενικόν, σανδαράχη δύο, λιθάργυρος, ἀνδράκη, μόλιβδος, καὶ ἡ καλουμένη ὑδράργυρος. τῶν δὲ συμφύλων, οἶνος ἀθρόως πεθεὶς πολὺς ἀπὸ βαλανείου ἢ γλυκὺς, ἢ ψυχρὸν ὕδωρ ὁμοίως.

Romanũ taxum, solanũ manicũ, quod & dorycniũ dicitur: sardinia herba, quæ ranunculi genus est, corniculatum papauer, pharicũ, toxicum, ruta syluestris, fungi. Ab animalibus, taurinus sanguis recẽs, coagulatũ lac, mel Heracleæ in Ponto genitum. Metalla: gypsum, cerusa, calx, auripigmentum, duo sandarachæ genera, spuma argenti, adarce, plumbum, & quod argentum viuum dicitur. Liquoribus domesticis: vinum abunde post balneas potum, aut passum, & frigida aqua similiter.

Περὶ Κανθαρίδων. Κεφ. ά.

Cantharides. Cap. I.

Τοῖς ἓν κανθαρίδας περιπεσοῦσιν ἕλκεσι μάλιστα τὰ σημεῖα χρῆσθαι γίνεται. ἀπὸ μὲν γὰρ τοῦ στόματος μέχρι κύστεως πάντα διαφθείρει τὰ κείμενα αὐτοῖς, καὶ κατ' ὀλίγον, ποσὴ ἡ καρδία ὁμοίόν τι ἐργάζεται φλεγμαίνουσά τε καὶ δυσπνοοῦσα· πολλάκις δὲ αἷμα περιέντα δι' οὔρων φέρει· δι' αὐτοῖς κατὰ κοιλίαν· ὅμοια τοῖς ἐπὶ δυσεντερικῶν· λιποθυμίαις τε καὶ ἄπνοιαις καὶ σκοτοδινίαις περιπίπτουσιν· ὑπὸ τέλει δὲ παραφέρονται τῷ διανοίᾳ. δεῖ οὖν περὶ τὰ παρακολουθοῦντά τι τοιοῦτον, ἀναγκάζειν ἐμεῖν, διδόντας αὐτοῖς τὸ ἔλαιον, ἢ ἄλλό τι τῶν περιφρηκτικῶν.

Quibus datæ sunt cantharides, signa eueniunt grauissima. Ab ore enim ad vesicam vsque cuncta erodi sentiũtur, picé aut simile quiddam cedriæ respiunt, dextra præcordia inflammãtur: vrinam ægrè reddunt, & subinde cum lotio sanguinem emittunt: strigmẽta non secus atque dysentericis, aluo deferuntur: fastidia urgent: animo linquuntur, obortaq; vertigine concidunt: postremò mẽte abalienantur. Ergo antea quàm tale nõnihil accidat, dato oleo, aut supradictorũ aliquo, vomere cogãtur:

mox vbi vomtiõe plurima reiecerũt, halicæ aut orizæ, tragi aut ptisanæ cremor, aut decoctũ maluæ, aut seminis lini, aut fœnigræci, aut radicũ althææ, quam Latinus sermo ibiscum appellat, clystere infundatur. Præterea nitrũ eisdem dandũ, ex hydromelite, vt quę stomacho adhuc aut intestinis adhęrét, eluẽdo excernantur, ac descẽdant. Quæ nisi sic discutiantur, ingesta in aluũ ex nitro aqua mulsa, vacuari debẽt. Detur deinde vinũ aut passum, in quo pineoli nuclei, aut cucumeris semina contrita sint, aut ex lacte, aut mulsa, aut anserinus adeps in passo liquefactus. Inflãmatæ autẽ partes hordei farina cũ mulsa decocta perũgantur. Ab initio admota cataplasmata nocent, quòd citatus ab eis calor, illapsum virus ita remoratur, vt in principes se parteis insinuet: ipsa tamen, interiecto tempore, molestissimis inflãmationibus opitulantur, vtpote quę dolores & permulceant & leniant. Tum vbi corpus calfaciente oleo inunctum fuerit, in soliũ descẽdere oportet, ac lauare, vt per cutẽ summam quæ corpori noxia inhæserũt, etiam excernantur.

Et ἢ μετὰ τὸ κομίσασθαι τὰ πλεῖστα διὰ τῶν ἐμέτων ἐνίενται διὰ κλυσῆρος χυλὸν χόνδρου, ἢ ὀρύζης, ἢ τραγάγου, ἢ πτισάνης, ἢ μαλάχης ἀφέψημα, ἢ λινοσπέρμου, ἢ τίλεως, ἢ τῶν ῥίζων τῆς ἀλθαίας, ᾗ ὡδίσκον ὀνομάσουσι ῥωμαῖοι. ὑποδιδόναι τε αὐτοῖς νίτρον σὺν ὑδρομέλιτι πρὸς τὸ καταβιβάσαι ἢ ἐκνίψαι τὰ ἔτι παρακείμενα τῷ στομάχῳ καὶ ἐντέρεια. καὶ ἐὰν μὴ διακοπῇ, κεγοῶν δεῖ μελίκρατον ἐνίεντας μετὰ νίτρου. ἢ ὑποδιδόναι οἶνον ἢ γλυκὺ, συντεθριμμένων αὐτῷ τροχίλων ἢ πεπόνων σπέρματος, ἢ γάλακτος ἢ μελικράτου, ἢ στέαρ χήνειον σύντηκτὸν ὂν γλυκεῖ. τὰ δὲ φλεγμαίνοντα μέρη καταπλάσσοντας κριθῶν ἀλεύρῳ ἐφθῷ μὲ μελικράτου. καταχεῖν μὲν οὖν παραλαμβανόμενα τὰ καταπλάσματα, βλάπτῃ διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς θερμασίας κατέχεσθαι τὸ δοθὲν, σπεύδον ὑπὸ τοὺς τόπους ὄντας νοσίους. χρονιζόντων δ' ὠφελεῖ τὰς χαλεπωτάτας φλεγμονὰς, παρηγορεῖ τε καὶ παρέπιον θούμενα τὰς ἀλγηδόνας. ἐν ᾧ τάτῳ τῷ καιρῷ ἀρμόζει προλιπαίνοντας, ἐλαίῳ θερμαντικῷ τὸ σῶμα λύειν, καθιέντας εἰς ἔμβασιν, ἐκμόγω δ' ἡ ἰατρεία, διὰ τῆς ὑποφανείας τὰ ὑπολαβὸν παρατεθέντα τῷ σώματι ἐκκρίνεσθαι. καὶ

Et deiectiones multifariã moliri oportet, ne affectus infigatur, & stabilitatẽ capessat. Gallinaceis carnibus & hœdinis, aut suillis catulis, maximè pinguibus & tenerrimis, ac cũ lini semine coctis, vesci debent: siquidẽ aluũ cient, atq; venenorũ acrimonias hebetant. Vinũ dulce liberalius ebibatur. Prodest thuris cortex, & samia terra, quæ aster appellatur, si quaternæ singulorũ drachmæ cũ passo sumantur. Item pulegiũ ex aqua tritum, irinum aut rosaceum, cum rutę decocto, recentes vitis ramuli, cum passo detriti. Longè omnium potentissimè, antidota auxiliantur, cum aqua mulsa, drachmis quatuor pota.

καὶ καθόλου παντοίως δεῖ κινεῖν τὰς ἐκκρίσεις, ὡς τὸ μὴ ἔμμονον κατασκευὴ λαμβάνειν τὸν διάθεσιν. διδόναι δὲ καὶ κρέα ὀρνίθεια καὶ ἀρνεῖα δελφάκια καὶ ἐρίφια, λιπαρὰ δὲ ταῦτα καὶ ἀπαλώτατα καὶ καθεψημένα σὺν λινοσπέρμῳ· εὐκοίλια γάρ ὄντα καὶ ἀμβλυντικὰ τῶν δριμέων. καὶ οἶνον γλυκὺν καὶ πολύ. ἁρμόζει δ' ἐπ' αὐτῶν καὶ λιβάνου φλοιὸς, καὶ ὁ τῆς καλυδώνιος ἀστὴρ, ἑκάστου ℥ δ'. μετὰ γλυκέος ℥ ἁλαμβανομένων. γλήχων τε μὲθ' ὕδατος τριφθεὶς καὶ ἴειγον ἢ ῥόδινον μῦρον μετὰ πηγάνου ἀφεψήματος, καὶ ἀμπέλου ἀκρέμονες ἁπαλοὶ λεῖοι μετὰ γλυκέος. δυνατώτατα δὲ πάντων βοηθοῦσιν αἱ αὐτίδοτοι πυρίδωμαι σὺν μελικράτῳ πλῆθος ℥ δ'.

Et deiectiones multifariã moliri oportet, ne affectus infigatur, & stabilitatẽ capessat. Gallinaceis carnibus & hœdinis, aut suillis catulis, maximè pinguibus & tenerrimis, ac cũ lini semine coctis, vesci debent: siquidẽ aluũ cient, atq; venenorũ acrimonias hebetant. Vinũ dulce liberalius ebibatur. Prodest thuris cortex, & samia terra, quæ aster appellatur, si quaternæ singulorũ drachmæ cũ passo sumantur. Item pulegiũ ex aqua tritum, irinum aut rosaceum, cum rutę decocto, recentes vitis ramuli, cum passo detriti. Longè omnium potentissimè, antidota auxiliantur, cum aqua mulsa, drachmis quatuor pota.

Πρὶ Πιτυοκάμπης. Κεφ β'.

Τοῖς δ' πιτυοκάμπην λαβοῦσιν ὐδέως πόνος περὶ τὸ στόμα καὶ τὸν ἐρεθισμὸν παρακολουθεῖ· φλεγμονή τε ἰσχυρὰ γλώσσης καὶ στομάχου καὶ κοιλίας· καὶ ἑτέρων πόνος ἰσχυρὸς μὲ τὸ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἐντὸς· πύρωσίς τε καθ' ὅλον τὸ σῶμα. τούτοις βοηθητέον ὁμοίως τοῖς τὰς καανθαρίδας πεπωκόσιν. ἰδίως δὲ ἐπ' αὐτῶν παραληψόμεθα αὐτὶ ἐλαίου τὸ λιτοῦ καὶ ἰείνου τὸ μήλινον, κατασκευαζόμενον ἐν μήλων κυδωνίων καὶ ἐλαίου.

Pinorum erucæ. Cap. II.

Iis qui erucas pinorũ hauserũt, illico dolor in ore & palato exorit vehemẽs alui, linguæ ac stomachi inflãmatio torquet: intestina dolor excruciat, ita vt pruriginẽ sentire videãtur: corpus totũ exæstuat: fastidiũ vrget. Quibus est succurrẽdũ remediis, quæ deuoratis cantharidibus dantur. Peculiariter tamẽ pro simplici oleo & irino melinũ quod è cotoneis pomis & oleo tẽperatur, accipiemus.

Πεει

Bupreſtis. Cap. III.

Qui bupreſtin biberunt, nõ diſsimile nitro virus ſapiũt: ſtomachi ventríſq; vehemens dolor inſequitur: tam véter quàm ſtomachus mirum in modum, vt in aqua inter cutem, difflatus, inturgeſcit. Vniuerſa corporis facies contenditur: vrina ſupprimitur. Quibus eadẽ quæ potis cantharidibus auxiliãtur. Priuatim poſt vomitus & vacuationes quas clyſteribꝰ molimur, aridæ ficus proſunt: item earum decoctum, ex vino. Vbi verò iam ferè pericula inclinantur, Thebaicarum palmularum cibo, aut earundem tritarum in mulſo aut lactis potu, iuuantur. Pyrorum etiam num omne genus eſſe, & lac humanum bibere, conuenit.

Salamandra.

Cap. IIII.

Si ſalamandram hauſerunt, linguæ inflãmatio cõſequitur, més & ſermo præpeditur, tremor cum torpore aut horrore quodã ac exolutione accedit: partes nõnullę corporis liuoribus circunquaq; ſugillantur: ſæpéque, diutius immorante veneno putreſcẽtes defluũt. Quibus præſtabimus cũcta quæ potis cantharidibus.

Pecu-

Περὶ Βυπρήστεως. Κεφ. γ'.

Τοῖς δὲ βούπρηστιν πεπωκόσι, δοκεῖ κατὰ τὴν γεῦσιν ὅμοιόν τι βρωμώδει νίτρῳ· παρακολουθεῖ δὲ ἄλγημα στομάχου καὶ κοιλίας σφοδρόν· ὄγκος τε στομάχου καὶ κοιλίας σφοδρὸς ὁμοίως ὑδρωπικοῖς. καὶ πεπιτείνεται αὐτοῖς ἡ ὀπφανέια ὅλου τοῦ πόματος· τά τε οὖρα ἐπέχεται. βοηθεῖ δὲ αὐτοῖς ὅσα καὶ τοῖς καυθεῖσι πεπωκόσιν. ἰδίως δὲ ἀφέψημα σύκων ξηρῶν λαμβάνοντες· καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῶν σὺν οἴνῳ. παρηγμάζοντος δὲ τοῦ κατ' ὀξύπυτα κινδύνου, ὠφελοῦνται θυβαϊκαῖς βαλάνοις ἐδίοντες, ἢ λεπασμένας ζὺν οἰνομέλιτι, ἢ γάλακτι πίνοντες. ἢ καὶ ἀπίων ἅπαν τὸ γένος ἐδίοντες καὶ γάλα γυναικεῖον πίνοντες.

Περὶ Σαλαμάνδρας.

Κεφ. δ'.

Τοῖς δὲ σαλαμάνδραν λαβοῦσι, παρέπεται γλώσσης φλεγμονὴ, καὶ διανοίας ἔμπτοησμὸς καὶ τρόμος μετὰ ναρκώσεως ἢ φείκης πηδὸς καὶ σκλύσεως· πελιοῦται δὲ πνεῦμα μέρη κυκλοτερῶς αὐτοῖς τοῦ σώματος· ὡς πολλάκις ἐμμείναντος τοῦ φαρμάκου, σηπεδόνα ἀπορρέειν, ἐφ' ὧν πάντα ποιήσαιμι ὅσα καὶ ἐπὶ καυθεισῶν.

ἰδιάτερον

LIBER VI. 324

Peculiaria verò remedia, reſina pinus, aut galbanum ex melle linctum, & aiugæ decoctũ, in quo nuclei pinei conterantur: vrticæ quoq; folia, cũ liliis & oleo decocta. Proſunt etiam oua teſtudinis marinæ aut terreſtris, cocta: item ranarum ius, cum quibus eryngij radix incocta ſit.

Ephemerum. Cap. V.

Sumpto ephemero, quod aliqui Colchicon, aut ſylueſtrẽ bulbum appellant, pruritus in toto corpore excitatur, nõ ſecus atq; iis qui vrtica aut ſcilla laceſſuntur: interna roſionem ſentiunt: ſtomachus cũ ingenti grauitate exæſtuat. Cæterũ inualeſcente morbo, cruor ſtrigmẽtis admiſtus, per aluũ exigitur. Quibus, vt iis qui ſalamandram hauſerũt, vomitione aut clyſteribus auxiliari cõueniet: ſed antea q̃ venenũ inualeſcat, dandũ eſt decoctũ frondium quercus, aut glãdiũ, aut malicorij: lac bibere prodeſt, in quo ſerpillũ ſit decoctũ: itẽ ſuccum ſanguinalis herbæ, aut ramorũ vitis, aut rubi, aut medullę recẽtis ferulæ, aut myrti cum vino. Baccæ autem myrti tuſæ tritæque, & aqua maceratæ, vt liquor inde ſumatur, opẽ ferũt.

πειεῖ

Media caſtanearũ tunicula, ſimilem effectum præbet, ſi cruda in aliquo ſupradictorum ſucco ſumptitetur: origanum quoque cum lixiuio epotum: eximiè iuuantur aſinini lactis aut bubuli calidi potu, etiam ſi in ore contineant: ita vt quibus copia lactis huius adſit, nõ aliud deſideretur.

Dorycnium. Cap. VI.

Dorycnion, quod aliqui manicon ſolanum appellarunt, epotum, lactis ſaporem in guſtu refert: continentes ſingultus ciet, humor linguam vexat, ſanguis confertim reiicitur: mucoſa quædam perinde quaſi dyſentericis, aluo egeruntur. Itaque antequam aliquid ex iis eueniat, auxilio ſunt antedicta, vomitus, clyſter, & quæcunque potum venenum expellere poſſunt. Priuatim iis opitulatur, aqua mulſa, lac caprillum, aut aſininum, dulce vinum, quod tepidum cum aniſo bibatur, amygdalæ amaræ, gallinacea pectora decocta. Quinetiam conchylia omnia, tam cruda quàm toſta eſſe ſalutare eſt. Conueniunt & locuſtæ marinæ, & gammari, & pota eorundem iuſcula.

Aconi-

πτιεῖ δὲ ὡσαύτως καὶ ὁ τῶν σαρδονίων βαλανῶν ὑμὶν μέσος, ὠμὸς λαμβανόμενος μετά τινος τῶν θερμηνῶν χυλῶν· ὀξυγαίου τε σὺν κονίᾳ. πεθεῖσα· ἀκριβῶς δὲ βοηθοῦσι οἱ τὸ ὄγδοον ἢ βόειον γάλα θερμὸν πίνοντες καὶ κατέχοντες ἐν τῷ στόματι· ὧς τε τοὺς ἐκπορήσαντας τούτου, ἄλλου μηδενὸς χρήζειν βοηθήματος.

Περὶ Δορυκνίου. Κεφ. ς΄.

Δορυκνίου δὲ πεθέντος ὁ ἔνιοι στρύχνον μανικὸν καλέσαν, παρακολουθεῖ ὥσπερ γάλακτος ποιότης ἐν τῇ γεύσει, καὶ λυγμοὶ συνεχεῖς, γλώσσης τε ὑγρότης, καὶ αἵματος ἀναγωγὴ ἀθρόα· κατὰ δὲ κοιλίαν δὲ αὐτοῖς ἐκκρίσεις φέρεται ὡς ἐπὶ δυσεντερικῶν. οἷς βοηθεῖ πρὸ τοῦ τούτων τι παρακολουθῆσαι ἃ καὶ τοῖς πεφθεῖσι μύοις ὄ, τε ἔμετος καὶ τὸ κλύσμα, καὶ ὅσα δύναται τὸ πεθὲν ἐκκρίναι φάρμακον. ἰδίως δὲ ἐπ' αὐτῶν βοηθεῖ τὸ μελίκρατον ἢ ὄξυγλυκὺ ἢ ἄζυγον γάλα, καὶ γλυκὺς οἶνος χλιαρὸς μετ' ἀνίσου πηγάνου, καὶ ἀμύγδαλα πικρὰ, σὺν ὀπῷ τε ὀρνίθεια καθεψημένα. καὶ πάντα τὰ κογχύλια ὠμὰ καὶ ὀπτὰ ἐδιόμενα, καὶ κάραβοι, καὶ ἀσακοὶ, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ζωμὸς πινόμενος.

Περὶ

Περὶ Ἀκονίτου. Κεφ. ζ΄.

Τὸ δὲ ἀκόνιτον εὐθέως ἅμα τῷ πίνεσθαι γλυκαίνει τὴν γλῶσσαν μετά τινος σύψεως· καὶ ἀπὸ τοῦ γλυκασμοῦ σκοτοδινίαν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἐξανίστασθαι, καὶ ὑγρότητας ὀφθαλμῶν ἐπιφέρει· βάρος τε στόμαχος, καὶ ἀποχρονδρείου μὴ τὰ πολλὰ πνεύματα ἀποδίδοσθαι. ἐφ' οἷς δὲ δι' ἐμέτων ἐκκομιδῆς αι δεῖ τὸ φάρμακον, ἢ καὶ διὰ κλυσμοῦ καθαρθῆναι τὴν κοιλίαν. χρησόμεθα προπεπωκόσι δριγάνῳ, ἢ πηγάνῳ, ἢ πράσῳ· ἢ ἀψινθίτῃ ζέματι μετ' οἴνου ἀψινθίτου, ἢ ἀειζώῳ, ἢ ἀβροτόνῳ, ἢ χαμελαίας, ἢ χαμαιπίτυος. ἁρμόζει δ' αὐτοῖς καὶ ἀποβαλσάμου δραχμὴ < ά. σὺν μέλιτι ἢ καὶ καστορίου καὶ πεπέρεως καὶ πηγάνου ἴσης ὁλκῆς σὺν οἴνῳ. καὶ πτύα ἐλείφου, ἢ λαγωοῦ ἢ νέβρου σὺν ὄξει, καὶ σκέλη σκωλείᾳ, ἢ αὐτὸς ὁ σίδηρος, ἢ χρυσὸς, ἢ ἄργυρος διάπυρος ἐν οἴνῳ σβεσθέντα, τὸ ὑγρὸν λαμβανόμενον· κονιάτι σὺν οἴνῳ, καὶ ὄρνιθι καθεφθῆσα, ἢ κρεῶν λιπαρῶν βοείων ζωμὸς λαμβανόμενος σὺν οἴνῳ. λέγεται δὲ καὶ ἡ χαμαιπίτυς ἰδίως ἐπ' αὐτῶν ἁρμόζειν.

Περὶ τοῦ ἐν Ἡρακλείᾳ μέλιτος. Κεφ. η΄.

Μέλι τὸ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ ἐν ᾗ καὶ τὸ ἀκόνιτον γίνεται, ἀθήνησι

Aconitum. Cap. VII.

Aconitum ſtatim in lingua inter bibendum, cum adſtrictione quadam dulceſcit: & ſubinde potiſsimum cum exurgere conãtur, vertigines offundit: lachrymas ciet: grauitatem pectori, & præcordiis adfert, ſimúlque crebri ſpiritus deflantur. Quare venenum vomitione abigi, aut clyſtere per aluum egeri opus eſt. Vtimur inter propinandum, origano, ruta, marrubio, vel abſinthij decocto, cum vino abſinthite, vel ſemperuiuo, vel abrotono, vel chamelæa, aut aiuga. Prodeſt etiamnum opobalſami drachma, cum melle aut lacte, cum caſtorio, pipere & ruta, æquis põderibus ex vino. Coagulũ hœdi, leporis, aut hinnuli cũ aceto, ferri quoque ſtercus, itẽ vinum in quo aurum, ferrũ, argentúmve candens reſtinguatur, potum: lixiuiaq; cum gallina & vino decocta, aut carnium bubularũ præpinguium iura, cum vino ſumpta. Fertur & aiuga priuatim ipſis ſubuenire.

Mel Heracliæ. Cap. VIII.

MEL in Heraclia Ponti, vbi aconitum gigni ſolet, inuenitur

inuenitur: quod qui edunt bibúntve, non secus afflictantur, quàm qui aconitum ebiberunt. Iis eadem quæ poto aconito conueniunt: adiuuantur in primis cõtinuò vini mulsi potu, cui rutæ folia sint adiecta.

Coriandrum. Cap. IX.

Coriandrum ob odorẽ latẽre non potest: epotum autẽ vocem exasperat, insaniã adfert, à temulẽtijs non abhorrẽtem. Qui sumpserunt, pudenda dictu blaterant, totiúsq; corporis odore venenũ fatẽtur. Quibus post vomitionẽ irino oleo concitatam, vti retulimus, merũ & per sese, & ex absinthio potum auxiliatur. Item oleum, nec secus oua in eodem exinanita, si liquefacta in muria sorbeantur: & epota muria, & ius salsum ex gallina & anserе passum quoq; cũ lixiuia sumptũ.

Psyllium. Cap. X.

Psyllion epotũ, corpori toti frigus & torporem cum exolutione & mœrore quodam affert: ita vt animum despondeant. Cui omnia quæ exhausto coriano auxiliantur.

Cicuta. Cap. XI.

Cicuta pota vertiginẽ excitat, oculisq; caliginẽ offundit, ita vt

νησι δ' ἰωνία καλεῖ), ἐν ὑγροῖς σπείρεται. ὁμοίως δὲ πάσχει καὶ οἱ ἐν ἡρακλείᾳ τῇ ποντικῇ τὸ μέλι γλυκώδικον φαγόντες, ἢ πόντες. ἐφ' ὧν ἁρμόζει τὰ αὐτὰ τῷ ἀκονίτῳ. εἰσὶ δὲ ὑγροῖ μάλιστα ὠφελούμενοι ὑπὸ οἰνομέλιτος συνεχῶς ἀλλὰ πίνοντες, μιγνυμένων αὐτῶν πηγανίου φύλλων. Περὶ κορίου. Κεφ. θ'.

Τὸ δὲ κόριον λαθεῖν μὲν οὐ δύναται διὰ τὴν ὀσμήν, ποιεῖ δὲ τὴν φωνὴν βασώδη, καὶ μανίαν ἐπιφέρει ὁμοίαν τοῖς διὰ μήκωνος βλαβεῖσι μετ' ἀκρολογίας, καθ' ὅλα δὲ τὸ σώματος αὐτῶν, ἢ ὀσμὴ διαφαίνεται. τὸ κόριον βοηθεῖ ὑπ' αὐτοῖς μὴ τὸ ἐξαμβλοῦν διὰ τὸ ἰσχνὸν ἐλαίᾳ ὡς πλείστῳ, ἔτι λαιον σὺν ἀλφίτῳ πινόμενον ἢ καθ' ἑαυτό. ἢ ἔλαιον ὠά τε κενωθέντα ἐπ' αὐτὸ καὶ χλιανθέντα σὺν ἅλμῃ καὶ ῥοφούμενα· καὶ ὄξυμελι δὲ πινόμενον καὶ ζωμὸς ὀρνιθείου καὶ χοίρου γλυκύς τε ἔκ τε ὄρνιθος καὶ χοίρου γλυκύς τε σὺν κονίᾳ παραλαμβανόμενος.

Περὶ Ψυλλίου. Κεφ. ι.

Καὶ τὸ ψύλλιον δὲ καλούμενον ποιεῖν, ἐπιφέρει ψύξιν ὅλου τοῦ σώματος, καὶ νάρκην μετ' ἐκλύσεως καὶ ἀδημονίας. ᾧ βοηθεῖ πάντα ὅσα τοῖς κόριον πεπωκόσι.

Περὶ Κωνείου. Κεφ. ια.

Κώνειον δὲ ποιεῖν ἐπιφέρει σκοτώματα καὶ ἀχλύν, ὥς τε μὴ ὀ-

μὴ δ' ἐπ' ὀλίγον βλέπειν· λυγμόν τε καὶ διανοίας παραφορὰν, καὶ ψύξιν ἄκρων· ἐπὶ τέλει δὲ σπώμενοι πνίγονται, φάσπερ λαμβάνοντος τὸ κατὰ τὴν ἀρτηρίαν πνεύματος. καταρχὰς μὲν οὖν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων διὰ τῶν ἐμέτων αὐτὸ κομιούμεθα· ἔπειτα κενώματι χρησόμεθα, τὸ εἰς τὰ ἔντερα παρελθὸν κλυσμικὸς ἐκκρινοῦντι· καὶ τό τε ὡς ἐπὶ μέγιστον βοήθημα ἐπὶ τὴν ἀκρατοποσίαν παραγινόμεθα· διδόντες μεταξὺ διάσημα, ἐν οἷς πεῖν δώσομεν βοηθοῦντα γάλα ὄνειον ἢ ἀψίνθιον μετὰ πεπέρεως καὶ οἴνου, καὶ καστορίου καὶ πηγάνου καὶ ἡδυόσμου σὺν οἴνῳ, ἢ καρδαμώμου ἢ σήσακος, ἢ πεπέρεως μετὰ κνίδης σπέρματος σὺν οἴνῳ, ἢ δάφνης τὰ φύλλα, ὁμοίως δὲ σιλφίου ὀπὸς σὺν ἐλαίῳ καὶ γλυκεῖ, καὶ οἶνος γλυκὺς οἶνος δὲ καθ' ἑαυτὸ πολὺς πηγόμενος, ἱκανῶς ἁρμόζει.

Περὶ Σμίλακος. Κεφ. ιβ'.

Ἡ δὲ καλουμένη σμίλαξ, ἔστιν οἷον δὲ θύμον καὶ παρὰ ῥωμαίοις τέξον· ποιεῖ δὲ ἐπιφέρει ψύξιν καθ' ὅλα τὰ σώματος, καὶ πνιγμὸν, ὀξύν τε τὸν θανάσιμον. οἷς βοηθεῖ πάντα ἃ καὶ τοῖς τὸ κώνειον πεπωκόσι.

Περὶ Ὀποῦ καρπάσου.

Κεφ. ιγ'.

Καὶ ὁ τοῦ καρπάσου ὀπὸς ποιεῖ, κάρον ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὀξύν· βοηθοῦν

ita vt minimum cernatur: singultus ciet, mentẽ turbat, extremi artus gelantur: deniq; conuulsi, suppresso arteriæ spiritu, strangulantur. Quare inter initia, vti in reliquis, cicutam vomitu excutiemus: postmodum deiectionẽ moliemur, vt quod ad intestina prolapsum sit, excernamus: tum demum in meracam potionem, quæ maximo est auxilio, deueniemus: repetendum, per interualla, in quibus proderit lac asininum, aut bubulum potui datum, aut absinthium cum pipere & vino, castorio, ruta, mentha cum vino, aut amomi, cardamomi, aut styracis vncia, aut piperis cum semine vrticæ & vino, aut lauri folia. Item laser ex oleo & passo, & passum per sese largius potũ proficit.

Taxus. Cap. XII.

Smilax, à quibusdam tithymalum, à Latinis taxus appellatur: frigus vniuerso corpori strangulatus, & celerem interitum infert. Cui eadem quæ cicutæ conueniunt.

Carpasi succus. Cap. XIII.

Epotus carpasi succ⁹ soporẽ, citamq; strãgulationẽ adducit.

Adiuuantur

Adiuuantur autem qui hauserunt, epotæ cicutæ remediis.

Sardonia herba.

Cap. XIIII.

Sardonia ranunculi herbæ generi assignatur, quæ vescentibus mentem adimit, & quadam neruorum distentione labia in rictum cõtrahit, vt risus speciem præbeant: à qua quidẽ affectione, de Sardonio risu adagiũ in vulgus infausto omine manauit. Post vomitum peculiariter conuenit aqua mulsa & lac, liberalius epota: irrigatio, perũctioq; à pinguibus medicamẽtis, totũ corpus excalfaciẽtibus: in calidã aquam oleumq; descendãt, sed tũ multum perfricare, & inũgere expedit: & in summa, curã omnẽ, quæ cõuulsioni neruorum adhibetur, exequi oportet.

Hyosciamus. Cap. XV.

Hyoscyamũ potũ aut comesum, similẽ ebriis ab alienationẽ mouet: sed facilè medicamẽtis cedit. Auxiliatur aqua mulsa copiosè data, lacq;, præsertim asininũ, si id desideret, caprillũ, vel bubulũ, vel aridarũ ficuum decoctũ. Faciũt ad id etiã nuclei pinei, aut cucumis semen ex passo sumptum, & vinum falsum cum adipe suilla recẽti, passoq; βοηθοῦνται δὲ καὶ ἔστιν ὑφ' ὧν καὶ οἱ τὸ κώνειον πεπωκότες.

Περὶ Σαρδονίας πίας.

Κεφ. ιδ'.

Ἡ δὲ σαρδόνιος λεγομένη πία, βατραχίου εἶδος οὖσα, πεθεῖσα ἢ βρωθεῖσα, παραφθόρους διανοίας ἐπιφέρει καὶ ἀπάσματα μετὰ συνολκῆς χειλέων, ὡς τε γέλωτος φαντασίαν παρέχειν· ὑφ' ἧς διαθέσεως καὶ ὁ σαρδόνιος γέλως οὐκ εὐφήμως ἐν τῷ βίῳ κατωνόμασται. ἐφ' ὧν ἰδίως καὶ μετὰ τὸν ἔμετον, ἁρμόζει μελίκρατον πολὺ διδόμενον καὶ γάλα· ἐμβροχή τε καὶ λίπασμὸς ὅλου τοῦ σώματος διὰ θερμαντικῶν φαρμάκων, καὶ ἐμβάσεις δ' ὕδρελαίου θερμοῦ. ὑπαλείφειν μὴν καὶ ἱκανῶς δεῖ καὶ ἀναπείθειν μετὰ πίνειν ἔμβασιν αὐτούς. καθόλου δὲ ὡς πρὸς ἄπασμὸν, ὅλως τε θεραπείαν δεῖ ποιεῖσθαι.

Περὶ Ψοσκυάμου. Κεφ. ιε'.

Ψοσκύαμος δὲ πεθεὶς ἢ βρωθεὶς παρακόπτει τοῖς μεθύουσιν ὁμοίαν ἐπιφέρει· ἔστι δὲ εὐίατος. βοηθούμενος μελικράτῳ πολλῷ ποτιζομένῳ, καὶ γάλακτι μάλιστα ὀνείῳ. εἰ δὲ μή γε βοείῳ, ἢ σύκων ξηρῶν ἀφεψήματι· ποιοῦσι δ' ἐπ' αὐτῶν καὶ σφένδιλοι, καὶ τὸ σικύου σπέρμα σὺν γλυκεῖ λαμβανόμενον καὶ ἁλμυρὲς οἶνος σὺν σέσαπι ὑείῳ νεαρῷ, καὶ

καὶ γλυκεῖ σὺν ὕδατι, καὶ κνίδης σπέρμα ὁμοίως· ἢ νίτρον σὺν ὕδατι. σὺν μόζῃ καὶ κιχώριον, καὶ νάπυ, καὶ καρδαμος καὶ ῥάφανον καὶ κρόμμυα, καὶ σκόρδα· ἕκαστον τούτων τριῶν οἴνῳ λαμβανόμενον· ἰσυχάζειν δ' αὐτοὺς ἀναγκάζειν δεῖ, ὥσπερ οἱ τὸν οἶνον πόντες*.

Περὶ Μανδραγόρου. Κεφ. ις'.

Μανδραγόρου δὲ πεθέντος εὐθέως, κάρος ἐπακολουθεῖ καὶ ἔκλυσις καταφορά τε ἰσχυρὰ καὶ ὑπνῶδες διαφέρουσα παθοῦς τοῦ λεγομένου ληθάργου, ᾧ πρὸ τοῦ τί τύχῃ συμβῆναι, ἁρμόζει ὅ, τε ἔμετος καὶ μελίκρατον, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ νίτρον· καὶ ἀψίνθιον σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι λαμβανόμενα. καὶ ἡ τῆς κεφαλῆς ἐμβροχὴ διὰ ῥοδίνου καὶ ὄξους· καὶ διέγερσις δὲ καὶ κίνησις τοῦ σώματος. καὶ ἡ δι' ὀσφραντικῶν καὶ συπατορίου καὶ πιπέρεως καὶ νάπυος, καὶ καστορίου καὶ πηγάνου ὄξει τριβομένων· καὶ πάσης ὑγρᾶς καὶ τῶν κεκαυμένων, καὶ ἐσκεπασμένων ἐλλυχνίων· δυσανακλίτως δὲ αὐτῇ ἐχόντων, καὶ παρακαλεῖν ἐπάγειν. καὶ τοῖς ἄλλοις κοινοῖς βοηθήμασι χρῆσθαι καὶ ἐπὶ τούτων.

Περὶ Μήκωνος. Κεφ. ιζ'.

Μήκωνος δὲ ὀποῦ πεθέντος, παρακολουθεῖν καταφορὰ μετὰ καὶ ἀλύσεως καὶ κνησμῶν ἐπιτεταμένων. ὡς πολλάκις ἐπισχόντος τὸ φαρμάκου, ἐπιγινέσθαι τοσοῦτον κνησμὸν,

passoque: itidem vrticæ semẽ, aut nitrum ex aqua, & intubus erraticus, & sinapis, & nasturtium, radix, cepa, & allium: & hæc singula cum vino sumantur. Postea sinendi quiescere, quemadmodum qui vinum biberunt, vt excoquant.

Mãdragora. Cap. XVI.

Mandragora si bibatur, cõfestim sopor insequitur, exolutio, ac vehemens veternus, nihil temerè distans à lethargo. Cui, antequàm aliquid ex iis accidat, vomitus & aqua mulsa proderit: postea nitrum & absinthium, ex vino dulci aut passo sumantur. Caput rosaceo & aceto perfundatur. Proficit excitatio, & motus corporis, & olfactus eupatorij, & piperis, sinapis, castorij, & rutæ, tritorum in aceto: & liquidæ picis, & odor è lucernarum exustione & extinctu. Quòd si ægrè ij reuocentur, sternutamenta mouere, aliisque communibus auxiliis vti conueniet.

Meconium. Cap. XVII.

Epoto papaueris succo, quẽ meconiõ vocãt, cõsequitur veternus cũ perfrictione & pruritu vehementi, ita vt sæpe inualescente veneno, tanta erumpat prurigo,

prurigo, vt hominem excitet. Corpus id medicamentū olet. Post citatam oleo vomitionē, acres clysteres auxiliātur, acetúmque mulsum cum sale potum, aut mel cum rosaceo calido: merū cum absinthio aut cinnamomo, copiosum, aut calidum per sese acetum, nitrum ex aqua, & origanum cum lixiuia aut passo, & rutæ sylue-stris semen cum pipere, vino, & panace: pipérq; cum castorio & aceto mulso, vel cum satureiæ aut origani decocto, cū vino. Hi olfactilibus excitandi, & ob enatam pruriginem in balneas descendant, & foueantur. Post lauacrum prodest iurium pingium vsus, cum vino aut passo: medulla etiam ex oleo pota.

κνησμὸν, ὥς τε διεγείρεσθαι ὑπ' αὐτῆ· ὀσμή τε τῆ φαρμάκῳ δ' ὅλῳ τῷ σώματος ἐκδίδοσθ). οἷς βοηθεῖ μ τὸν τῆ ἐλαίῳ ἔμετον, καὶ κλυσθῆναι δριμεῖ κλύσμαλ, ὀξυμέλι σὺν ῥοδίνῳ θερμῷ. ϗ ἄκρατος πολὺς σὺν ἀψινθίῳ ἢ κινναμώμῳ, ἢ ὄξος θερμὸν καθ' ἑαυτό· νίτρον τε σὺν ὕδατι ϗ ὀρίγανον σὺν κονίᾳ* πηγάνῳ τ ἄγρίᾳ σπέρμα σὺν πεπέρεῃ ϗ οἴνῳ ϗ πάνακι, πιθεῖ τε μ χασοείῳ ϗ ὀξυμέλιτος, ἢ μ θύμβρας ἢ ὀριγάνου σὺν οἴνῳ. δεῖ δὲ ϗ τύτους διεγείρῃ τοῖς ὀσφρανπικοῖς καλυμμύοις ϗ ἐμβάζῃ εἰς θερμὸν ϗ πυρεῖᾶν διὰ τὸν ἐπιγινόμενον κνησμόν. ἐνίοτε αὐτὸν ϗ μ τὸ λουτρὸν βοηθοῦσι ζωμοῖς λιπαροῖς, μετὰ οἴνου ἢ γλυκέως· καὶ μυελὸς δὲ μετ' ἐλαίου πινόμενος.

Corniculatum papauer. Cap. XVIII.

QVOD corniculatum papauer appellant, & potu & cibo eadem inferre consuevit, quæ papaueris succus: nec aliis expugnatur auxiliis.

Πρὶ Μήκωνος κερατίτιδος. Κεφ. ιή.

Ἡ δὲ λευκομύρη κερατῖτις μήκων, ὠνῆ βρωθῆναι ἢ ποθῆναι τὰ αὐτὰ ὀπφέρουσα τῷ ὀπτῷ, ἢ μήκωνος συμπώματα· τοῖς αὐτοῖς βοηθήμασιν ὑποπίπτει.

Pharicum. Cap. XIX.

Quod pharicon vocāt, sapore sylvestre nardum imitatur. Resolutionē neruorum potū affert, cū cōuulsiōe & delirio. Oportet autē post vacuatiōes vinum

Πρὶ Φαερικοῦ. Κεφ. ιθ'.

Τὸ δὲ καλούμενον φαρικὸν, τῷ μὲν χεῦσιν πάσαν νάρδῳ ἀγρίᾳ ἔοικεν. ὀπφέρει δὲ παρήλιον τοῦτον μετὰ πυρακοπῆς καὶ ἀσφυξίας. δεῖ δὲ μετὰ τὸ ἐξεμεῖσαι αὐτὸν, ποτίζειν

vinum absinthiten potui dare, cum cinnamomo, aut myrrha, aut nardo gallico, quod serinē aliqui vocauerunt: aut spicæ nardi duas drachmas, & myrræ totidē obolos, cū passo, aut irim cum croco ex vino: derasūq; caput illinire hordeacea farina cum aceto, & trita ruta.

ποτίζειν οἶνον ἀψινθίτην, σὺν κινναμώμῳ ἢ σμύρνῃ ἢ νάρδῳ κελτικῇ· ὑπ' ἐνίοις σεείνῳ ἐκάλεσαν· ἢ νάρδου στάχυος ὁλκὰς β'. ϗ σμύρνης β'. ὀβολοὺς μεμιγμένους σὺν γλυκεῖ· ἢ ἴριν μ κρόκῳ σὺν οἴνῳ· δεῖ δ' καταπλάσσειν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτ ξυρήσαντας, κριθίνῳ ἀλεύρῳ σὺν πηγάνῳ λείῳ ϗ ὄξει.

Toxicum. Cap. XX.

Toxicum ex eo nominari videtur, quòd barbarorum sagittæ eo illinebantur. Qui biberint, labiorum & linguæ inflammatione torquētur: incoërcitus furor varias iis imagines obuersat: quare vix medicinæ locus est: raróq; qui hauserunt, euadent. Vinculis ergo cohibendi, vt vinum dulce cū rosaceo bibere, & reuomere cogantur: rapi semen bibendum cum vino. Priuatim iis cō uenit, quinque folii radix, & hircinus sanguis, aut caprillus, eodem modo sumptus: roboris, fagi, aut ilicis cortex cum lacte tritus: maláque cotonea trita esse, aut cum pulegio & aqua bibere, conueniet, amomum & balsami semen ex vino. Sed qui periculis defuncti sunt, diu lecticis decumbunt, & vbi surrexere, stupidi reliquum vitæ tempus degunt.

Πρὶ τοξικῆ. Κεφ. κ'.

Τὸ δ' τοξικὸν, δοκεῖ μ ὀνομάσθ, ὅτι τοῖς τὰ τόξα τ βαρβάρων ὑπ' αὐτ χρίεσθ. παρακολυθεῖ δ' τοῖς πεπωκόσι χειλέων καὶ γλώττης φλεγμονή· μανία τε ἀκατάσχετος ποικίλαις ἐπβάλλουσα φαντασίαις· ὡς ϗ διὰ τ τοῦτο δυσάλυτα εἶναι ἐν τ θεραπείαις· σπανίως δ' ϗ σῴζεσθαί τινας τῶν πεπωκότων. δεῖ μὲν τοι σωφρονεῖν αὐτὸν δεσμοῖς ἀναλαμβάνοντας ϗ βιαζομένους γλυκεῖ οἴνῳ σὺν ῥοδίνῳ πίνειν, ϗ ἐξεμεῖν· τότ τ σαγγύλης σπέρμα σὺν οἴνῳ. ἰδίως δ' ἐπ' αὐτ ῥιζῶν ϗ ἡ τῆς πενταφύλλου ῥίζα, αἷμά τε τράγου, ἢ αἰγὸς ὁμοίως λαμβανόμενα, δρυός τε φλοιὸς ἢ φηγοῦ, ἢ ῥαφανίδος γάλακτι συνεκλειανδεὶς· ϗ μῆλα κυδώνια ἐδητὰ ἢ λεῖα σὺν γλυκεῖ ϗ ὕδατι πινόμενα, ἄμωμόν τε καὶ βαλσάμου καρπὸς σὺν οἴνῳ. ϗ εἴ τινες αὐτ φύγοιεν τὸν κίνδυνον, πολὺν χρόνον κλινοπετεῖς διαμένουσι, καὶ ἀναστάντες ἐπιπονημένοι τ λοιπὸν χρόνον διάγουσιν.

Πρὶ

Ixia. Cap. XXI.

Ixia quæ vlophonon appellatur, inter potādū aliquid ocymo simile gustu & odore redolet: vehementē linguæ inflāmationē excitat, mētē mouet: omnes excremētorū exitꝰ supprimit: strepitū cum animi deliquio ciet, iisq; intestina latrāt, nec egeritur quicquā. Post vomitionē aluumq; resolutā, auxilium præstat aqua: in qua absinthiū maduerit, ex vino largiore, aut aceto mulso pota: rutæq; syluestris semen, aut laseris radix: item tragorigani decoctū, cum aliqua supradictorum, aut lacte, aut resina terebinthina, aut nardo, aut castorio, aut laserpitio, quorū singuli oboli cōueniūt. Quin & nuces iuglandes ex vino, cū resina, castorio, & ruta tritę, ita vt singula drachmæ pōdꝰ æquēt. Itidē chameleæ aut tapsiæ, aut absinthij succi sicilicꝰ cū aqua mulsa, & acetū calidū potum.

Ceruſa. Cap. XXII.

Ceruſa ſuo colore proditur: ſumpta enim, mox palatum, gingiuæ, lingua, & commiſſuræ dētium, candore quodam inficiuntur: ſingultus, tuſſim, ac linguæ ariditatem excitat: iis extrema frigeſcunt, mens

Περὶ Ἰξίας. Κεφ. κά.

Ἰξίας δὲ ὁς καὶ οὐλόφωνον καλεῖται ἐν τῷ πίνεσθαι, οἷόν τι ὠμῷ κύμῳ κατὰ τὸ ὁσμὴν καὶ κατὰ τὸν γεῦσιν ἐμφαίνει. ὀπιφέρει δὲ γλώσσης φλεγμονὴν ἰσχυρὰν, καὶ σπαργοπώδη· καὶ τὰς ἀκρίσεις ἐπέχει πάσας. βορβορυγμοὺς τε καὶ λιποθυμίας ἐπιφέρει. δίκαια τῶ προσχωρεῖν πέ. βοηθεῖ δὲ αὐτοῖς μετὰ τὸ ἐξεμέσαι τὸ ψαλεῖον ἢ μετὰ τὸ πιεῖν τὴν κοιλίαν λυθῆναι πηνόμενον ἀψίνθου ἀποβρεγμα σὺν οἴνῳ πολλῷ, ἢ ὀξυμέλιτι· πηγάνου τε ἀγρίου σπέρμα ἢ σιλφίου ῥίζα· ὁμοίως τε τραγορείγανου ἀφέψημα σὺν πηγανίτῃ ἢ γάλακτι, ἢ τερεβινθίνῃ, ῥητίνῃ ἢ ναρδου, ἢ κασσίου, ἢ σιλφίῳ, ἑκάστου ὀβολοὺς, σὺν οἴνῳ. ἁρμόζουσι δὲ καὶ ἡ τῆς βασιλικῆς καρύας κάρπι λεῖοι σὺν ῥητίνῃ καὶ κασσίῳ καὶ πηγάνῳ, ἑκάστου < ά. ὁμοίως καμελαίας < β'. ἢ ἀψινθίου χυλοῦ < β'. σὺν μελικράτῳ καὶ ὄξει πολλῷ πινόμενον.

Περὶ Ψιμμιθίου. Κεφ. κβ'.

Τὸ δὲ ψιμμίθιον λαθεῖν ἀδύναται διὰ τὸ χρῶμα. ἐκουσίως δὲ λήφθεν, λευκαίνει καὶ ἀραιοῖ τὸν χυλὸν καὶ τὰ ἕλκη τὸν καὶ γλῶτταν καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ὀδόντων· ὀπιφέρει δὲ λυγμοὺς καὶ βῆχα καὶ γλώττης ξηρότητα, καὶ φύξιν ἀκρωτηρίων μετὰ παρακοπῆς καὶ δυσκινησίας. οἷς ἁρμόζει μελίκρατον διδόναι ἢ σύκων ἢ μαλάχης ἀφέψημα, ἢ γάλα θερμὸν ἢ σίσαμον λεῖον μετ' οἴνου, ἢ κονίαν κληματίνην, ἢ ἀμαράκινον ἔλαιον ἢ ἔλινον, ἢ πρασίνων τὰ ὁσᾶ. * ὠφελοῦσι δὲ ὠὰ σὺν λιβάνῳ ἢ κριθίνῳ ἀφεψήματι, ἢ κοκκυμήλοις, ἢ κόμμει πελέας, ἢ τὸ ἐν τοῖς φύλλοις τῆς πελέας ὑγρὸν μετὰ χλιαροῦ ὕδατος. * ἁρμόζει ὃ ἐπ' αὐτῶν καὶ θαψίας χυλὸς, ἢ σκαμμωνίας ὀπὸς σὺν μελικράτῳ πινόμενα.

Περὶ Μυκήτων. Κεφ. κγ'.

Μυκήτων δὲ, οἱ μὲν τῷ χρώτι βλαπτουσιν, οἱ δὲ τῷ πλήθει· ὀπιφέρουσι δὲ πάντες * πνίγμους ἐνοικοτας ἀσχύνας. οἷς εὐθέως βοηθεῖν δεῖ κοινῶς, ἀναστάζοντας ἐμεῖν δι' ἐλαίου· θαυμαστῶς δὲ ὀφελοῦσι πίνοντες κονίαν κληματίνην, ἢ ἐξ ἀχράδινα ξύλα, μετὰ ὀξυκράτου καὶ ἁλῶν ἢ νίτρου. καὶ συνεφόμενα δὲ αἱ ἀχράδες ἢ τὰ φύλλα τοῖς μύκησιν ἀφαιροῦσι τὸ πνιγῶδες αὐτῶν, ἐδόμενα ὄφελοῦσι. βοηθεῖ δὲ αὐτοῖς ἀλεκτοριδίων ὠὰ σὺν ὀξυκράτῳ πινόμενα μετὰ ἀριστολοχίας ὁλκῆς ά. ἢ ἀψινθίου σὺν οἴνῳ καὶ μέλιτι ἐδόμενον καὶ πινόμενον σὺν ὕδατι, μελισσόφυλλόν τι σὺν οἴνῳ παγάκος τε ῥίζα, καὶ

mens labat, mēbra torpescunt. Quibꝰ dare cōuenit aquā mulsam, aut ficuū aut maluæ decoctū, aut lac calidū, aut sesamā ex vino tritā, vel lixiuiā ex sarmentis factā, amaricinū oleum aut irinū, persicorū ossa cum hordei decocto: colūbina oua cū thure, aut hordei decocto, aut prunis, aut gūmi qđ vlmus plorauit, aut humor qué vlmea folia reddiderunt, cū tepida aqua: sed tū quoq; vomāt. Cōuenit etiā thapsiæ succus, aut scāmoniæ, cū aqua mulsa potus.

Fungi. Cap XXIII.

Fungorum alij genere, alij copia lædunt: omnes tamen strangulatus suspendio similes concitant. Quibus confestim succurrendum: cōmuniter ex oleo vomere cogendi: mirificè iuuat lixiuia ex sarmentis, aut pyrastri surculis, epota cū sale, posca & nitro. Fructus, aut folia pyrastri cum fungis decocta, strangulantem illam vim auferunt, esitatáque eisdem auxiliātur. Aduersus fungos gallinacea oua cum posca proficiunt, adiecta aristolochiæ drachma: item absinthiū cum vino melléque sumptum, & ex aqua potum apiastrum ex nitro panacis radix,

& ſemen in vino, fæx vini cremata cum aqua, atramentum ſutorium ex aceto: radix, vel ſinapis, aut naſturtiũ eſu pſunt.

Gypſum. Cap. XXIIII.

Lapideſcens gypſum ſtrãgulationem creat: quare eadem proferenda ſunt, quæ manſis fungis, auxilia, & ad hęc maluę decoctum, quod etiam olei vicem pẽſat: vtpote cùm pingue ſit, euomendo lubricas vias & faciles reddit, deradiq; corpora non ſinit. Quod vbi duratur in lapidẽ, gypſum efficit. Quin etiam prodeſt oleum ex aqua mulſa, aut ficorũ decocto: & lixiuia è ſiculneo cinere, aut ſarmentis facta, cum vino copioſiore pota: & origanum aut thymum cum lixiuia, aut aceto, aut paſſo: hiq; decocto maluæ proluendi.

Sanguis taurinus. Cap. XXV.

Tauri recẽs iugulati ſanguis epotus, ſpirandi difficultatem ſtrangulatũq; cõcitat: faucium tonſillarũq; meatus cũ neruorũ diſtẽtione præcludit: lingua rubeſcit: dentes inficiũtur, & quædam cõcreti ſanguinis veſtigia, inter eorum commiſſuras reſtãt. Quare vomitũ vitabimus: ſanguinis enim globi, attractu

καὶ καρπὸς σὺν οἴνῳ, τρύξ τε οἴνου καυθεὶς μετ' ὕδατος, καὶ λάπαθος συὸς ὄξει. ῥάφανός τε ἡ γε πυ ἡ καρδάμωμον ἐπιτίθεται.

Περὶ Γύψου. Κεφ. κδ'.

Καὶ ἡ γύψος πνιγμὸν ἐμποιεῖ ῥει λιθουμένη· ὅθεν καὶ τούτοις ἁρμόζει διδόναι τὰ πρὸς τοὺς μύκητας βοηθήματα καὶ ἐπὶ τούτων τὸ τῆς μαλάχης ἀφέψημα, ὃ παρελκυστέον ἀντὶ τοῦ ἐλαίου· λιπαρὸν γὰρ ὂν καὶ ἐν τῷ ἐξεμεῖσθαι ὄλισθον ἐμποιοῦν, οὐκ ἐᾷ καταξύεσθαι τὰ σώματα. λιθουμένη γὰρ ἡ γύψος ἐργάζεται τοῦτο. ἁρμόζει δὲ καὶ τὸ ἔλαιον σὺν μελικράτῳ ἢ σύκων ἀφεψήματι· καὶ κονία συκίνη ἢ κληματίνη σὺν οἴνῳ πολλῷ πινομένη· καὶ ὀρίγανος ἢ θύμος σὺν κονίᾳ, ἢ ὄξει, ἢ γλυκεῖ· δεῖ δὲ πύτους ὑποκλύζειν τῷ τῆ μαλάχης ἀφεψήματι.

Περὶ Αἵματος ταυρείου. Κεφ. κε'.

Αἷμα δὲ ταύρειον νεοσφαγὲς πεθὲν, δύσπνοιαν ἐμποιεῖ καὶ πνιγμόν· ἐμφράττον τοὺς πόρους τὰ παρείσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρους μετὰ ἀσφυξίας ἰσχυρᾶς· σύρίσκεται τε ἐπ' αὐτῶν ἡ γλῶττα ἐρυθρά· καὶ ὀδόντες βεβαμμένοι, καὶ θρομβία μεταξὺ αὐτῶν, ἐφ' ὧν τὸν ἴχνος τοῦτον παραιτούμεθα, τῶν θρόμβων μᾶλλον

μᾶλλον ἐν τῷ στόματι σφιγγομένων διὰ τὸ μετεωρίζεσθαι αὐτὸν κτὴν τῶν ὀλκῶν. δίδοται δὲ ὅτε δύνατται τὴν πῆξιν διαλύσαι τοῦ αἵματος, καὶ τὴν κοιλίαν ὑπάγειν· τούς τε ὀλιγόθρους πλήρεις ὄντας ἢ ὅπου σὺν ὀξυκράτῳ, καὶ νίτρον δὲ καθ' ἑαυτὸ ὠφελεῖ· καὶ πτύα ἅπαντα σὺν ὄξει καὶ σιλφίου ῥίζῃ ἢ τῷ ὁπῷ· ὁμοίως καὶ κράμβης σπέρμα, κονία τε συκίνη· καὶ κονύζης σπέρμα σὺν πεπέρει, καὶ βάτου χυλὸς σὺν ὄξει. δεῖ δὲ τὴν κοιλίαν ὑπάγειν. εἴωθε δὲ τοῖς σωζομένοις ἀποδίδοσθαι διὰ τῆς ἕδρας καὶ ῥοώδη. καταπλάττειν δὲ καὶ στόμαχον καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλεύρῳ κριθίνῳ μετὰ μελικράτου.

Περὶ Γάλακτος ἐμπυπαδέντος. Κεφ. κς'.

Καὶ τοῖς λαβοῦσιν ἐμπυπαδὲν γάλα, ἀθρόως πολὺς πνιγμὸς γίνεται διὰ τὸ θρομβοῦσθαι. οἷς βοηθοῦντας προσφέρειν δεῖ ὥσπερ ἀντίδοτον πυτίαν σὺν ὄξει, πολλάκις ἀναλαμβάνοντας πίνειν. καὶ καλαμίνθης τὰ φύλλα ξηρὰ ἢ τὸ χυλὸν ὁμοίως· ἢ σιλφίου ῥίζαν ἢ τὸν ὁπὸν σὺν ὀξυκράτῳ· θύμον τε σὺν ὄξει, καὶ τὴν πολυποδικὴν κονίαν. ὑγιὲς δὲ μηδὲν προσφερέσθω, μᾶλλον γὰρ πήγνυσι καὶ ἰυρᾶ τὸ γάλα. ἀλλ' οὐδὲ τύτθης ἐμεῖν δεῖ· ἐνισάμβιον γὰρ ἐπὶ τὰ τῆς στομάχου νεῦρα τὸ θρομβωθὲν πνίγει.

Περὶ

attractu illo in ſublime relati, magis gulæ inculcantur. Dari ergo opus eſt quæ concretum ſanguinem diſcutiũt, & aluum ſubducũt. Groſsi lacteo ſucco turgentes ex poſca, & nitrum per ſeſe, auxiliantur: nec ſecus coagulum omne cum aceto et laſerpitij radice, aut laſere: itidem & braſsicæ ſemen, & è cinere ficulneo lixiuia: conyxæ folia cũ pipere, & rubi ſuccus ex aceto. Aluus reſoluẽda. Iis q ſeruantur, ſtercoroſa & fluida per ſedem egeri conſueuerũt. Stomachũ aluúmque hordeacea farina ex aqua mulſa perungere oportet.

Lac coagulatũ. Cap. XXVI.

Eos qui coagulatũ lac hauſerũt, frequẽs illico ſtrãgulatio inuadit, quod ĩ globulos quoſdã lac coaleſcat. Quib⁹ iuuandis p antidoto, coagulũ ex aceto damꝰ, & bibere ſæpiꝰ cogimus. Damꝰ & calaminthæ folia arida, itẽ ſuccũ: aut laſerpitij radicẽ, au laſercum poſca: thymũq; ex vino, & cum luto ſuo lixiuiã. Sed nulla ſalſilago obiiciatur, quoniã magis lac coiret, & in caſeũ denſaretur. Neque illos vomere conuenit: ſiquidẽ cõcretũ lac ſeſe in gulæ anguſtias inſinuans, ſtrãgulat.

Argẽti ſpuma. Cap. XXVII.

Spuma argenti pota, ſtomacho, vẽtri, & interaneis grauitatem cum magnis torminib⁹ adfert, & nonnunquã pondere ſuo inteſtina vulnerat, vrinámq; ſupprimit: corpus intumet, plũbeamq; deformitatem cõcipit. Quib⁹ ſubuenit ſecũdũ vomitionẽ, potũ ſylueſtris hormini ſemen, myrrhæ drachmę octo, abſinthiũ, hyſſopũ, apij ſemen, aut piper, aut liguſtri flos ex vino: aridũ palũbis fimum, cum nardo & vino.

Argentum viuum. Cap. XXVIII.

Argentum viuum potum eadem quæ ſpuma argenti infert, eiſdémque vtendum auxiliis. Lac copioſæ potum auxiliari conſtat: ſed poſtea euomant, qui hauſerunt.

Calx, ſandaracha, auripigmentum. Cap. XXIX.

Calx, ſandaracha, & auripigmentum, pota aluum, & inteſtina cum vehementi eroſione excruciant. Præbenda cuncta quæ ſuo admiſtu illorum acrimoniam hebetant, ac ſoluunt, & facilem lubricámque aluum reddũt, cuiuſmodi ibiſci & maluæ ſuccus eſt: natura enim vtrique perlubrica.

Dandum

Περὶ λιθαργύρου. Κεφ. κζ'.

Λιθάργυρος δὲ ποθεῖσα βάρος ἐπιφέρει στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ, καὶ ἐντέρων μετὰ τροφῶν ἐπιτεταμένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πεπτώκει τὰ ἔντερα διὰ τὸ βάρος, * καὶ ἐπέχει τὰ οὖρα· παρεισδεῖ δὲ αὐτῶν τὸ σῶμα, καὶ μολιβδώδη ἀφρόπνοιαν λαμβάνει. ἐφ' ὧν ἁρμόζει μετὰ τὸν ἔμετον πινόμενα σὺν οἴνῳ ὀρμίνου ἀγρίου σπέρμα, * ἢ πέπερι, ἢ κύπρου ἄνθος σὺν οἴνῳ· πεπτικώτερόν τε ἀγρίων ἄφοδος ξηρὰ μετὰ νάρδου καὶ οἴνου.

Περὶ Σανδαράχεως.

Κεφ. κή.

Σανδαράχεως δὲ ποθεῖσα, τὰ αὐτὰ ἐπιφέρει τῇ λιθαργύρῳ, καὶ ἐπὶ τούτων δεῖ τοῖς αὐτοῖς βοηθήμασι χρῆσθαι. δοκεῖ δὲ αὐτοὺς ὠφελεῖν γάλα πινόμενον· ἐμεῖται δὲ καὶ ἕτοι.

Περὶ Τιτάνου.

Κεφ. κθ'.

Τίτανος, σανδαράχῃ καὶ ἀρσενικὸν ποθέντα· τὰ αὐτὰ ἀλγήματα κοιλίας καὶ ἐντέρων ἐπιφέρει μετὰ δυσμοῦ σφοδροῦ. ὅθεν προσφέρειν δεῖ ἅπαντα ὅσα μετὰ τὸ κιρνάναι, δύναται τὸ ὑγιαῖνες, καὶ πρὸς τὴν κοιλίαν ὀλισθηρὸν παρέχειν, οἷός ἐστιν ὁ τοῦ ἐλείσκου καὶ τῆς μαλάχης χυλός, λίαν ὀλισθηρὸς ὑπάρχων.

παρέχειν δὲ δεῖ καὶ ἀφέψημα λινοσπέρμου, καὶ ὁ τῆς τραγοπωγωνος καλουμένης βοτάνης καρπός, ἢ ὀρύζης, καὶ γάλα πολὺ σὺν μελικράτῳ, καὶ ζωμοὶ λιπαροὶ καὶ εὔχυμοι.

Περὶ Λαγωοῦ θαλασσίου.

Κεφ. λ'.

Λαγωοῦ δὲ θαλασσίου πεφθέντος παρακολουθεῖ ζωῦσις ὁμοία ἰχθύσι βρωμώδεσιν· ἐν δὲ τῷ χρονίσαι, κοιλίαν τε ἀλγεῖ, καὶ οὖρα ἐπέχεται· εἴποτε δὲ ἐπικριθείη, πορφυρίζοντα τὴν χρόαν ὁρᾶται. ἀποστροφή τε καὶ μῖσος πρὸς πάντα ἰχθύν· καὶ ἱδρῶσι δυσώδη. παρέπεται δὲ αὐτοῖς καὶ ἔμετος χολώδης, ἐνίοτε αἵματι μεμιγμένος. οἷς δοτέον γάλα ὄνειον ἢ γλυκὺ συνεχῶς, καὶ μαλάχης ῥίζης καὶ τῶν φύλλων τὸ ἀφέψημα, ἢ κυκλαμίνου ῥίζαν λείαν σὺν οἴνῳ, ἢ ἑλλεβόρου μέλανος ἢ σκαμμωνίας ὁ ποὺ μὴ μελικράτῳ, ῥοῶν τε πυρήνων. ἢ κεδρίας λείας μετ' οἴνου. ποιεῖ καὶ χυμὸς αἷμα πεφθὲν θερμόν. καὶ δυσάμυροι δὲ οὗτοι ἰχθύας προσενέγκασθαι, μόνους τοὺς ποταμίους καρκίνους ἐφθοὺς ἐδόντες, * καὶ πίοντες οἶνῳ μεμιγμένῳ ἐπ' αὐτῶν. τεκμήριον δ' ὅτι ἐπ' αὐτῶν σωτηρίας ὅταν ἄρξωνται ἰχθύας προσφέρεσθαι.

Dãdum decoctum ſeminis lini, vel ſemen tragi herbæ, vel oryzæ, lacq; cum aqua mulſa copioſum, iura pinguia, & boni ſucci.

Lepus marinus. Cap. XXX.

QVI leporem marinum biberunt, piſcium virus olent: procedẽte tempore, aluus dolore afficitur, & vrina ſiſtitur: etſi quando eam reddere contingat, purpureum colorẽ referet. Omne piſcis genus auerſantur, & odio habent: fœtido ac graui ſudore manant: biliоſus vomitus, interdum ſanguini promiſcuus, ſubſequitur. His dandum lac aſininum, vel paſſum cõtinuè, aut radicis maluę foliorúmque decoctũ, aut trita cyclamini radix cum vino, aut veratri nigri, aut ſcammonij ſucci drachma, cum aqua mulſa, punicíque mali acinis. Cedria contrita cum vino effi cax eſt: anſerinus ſanguis, vt tepebit, potus. Sed cum piſces omnes reſpuant, aſpernẽtúrque, ſolis fluuiatilibus cancris veſci poſſint, bibúntque eos admiſto vino, adiutíque ab his percoquunt. Cúmque appetere et comeſſe piſces cœperint, ſuæ ſalutis indicium habent.

Περὶ

Rubeta & paluſtris rana.
Cap. XXXI.

Rubeta, aut rana paluſtris aſſumpta tumores ciet, pallor corpus vehemẽter decolorat, vt planè buxeum ſpectetur: ſpirãdi difficultas torquet, & grauis halitus oris, ſingultúsque & inuita interdum genituræ profuſio cõſequitur. Adiuuantur ſecundum vomitionẽ multo meri potu & arundinis radicis binis drachmis, aut cyperi totidem. Breuiter, cogẽdi ſunt vt vehementi ambulationi & curſu ſe credant, ob torporem quo corripiuntur. Quinetiã quotidie lauãdi ſunt.

Hirudo. Cap. XXXII

Deuoratæ cum aqua hirudines, ſi ori ventriculi, adhærent, tractione partium, nonnullam ſuctionis imaginẽ præbent: eo enim argumento hauſta hirudo deprehenditur. Has muria ſorbitione excutit, & cyrenaicus ſuccus, aut laſerpitij folia, aut betæ, cum aceto, aut pota niuis glebula, cum poſca. Nitrum ex aqua gargarizatur, aut atramentum ſutorium aceto dilutum Si faucibus hęreant, iniectæ lupinorũ farina, aqua

Περὶ Φρυνώ.
Κεφ. λά.

ΦΡΥΝΟΣ ἡ βάτραχος ἔλειος πεσοπνιγεῖσα, ὀπφέρει οἰδήματα σώματος μετὰ ὠχρότητος ὀπιτεταμμένης, ὡς δοκεῖν πύξῳ ἐοικέναι· δυσπνοεῖν τε καὶ δυσωδίαν ὀδωδέναι τὸ στόμα, καὶ λυγμοὺς αὐτοῖς ἕπεσθαι, ἐνίοτε δὲ καὶ σπέρματος ἀποσαίρεσιν ἔκκρισις. ἐυσοήθητοί τε τυγχάνουσι μετὰ τὸν ἔμετον λαμβάνοντες ἄκρατον πολὺν, καὶ καλάμου ῥίζης < β'. ἢ κυπείρου τὸ αὐτό. δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ ἀναγκάζειν σωτόνως πειπατεῖν καὶ σχέχειν διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς γαρκῶδες. λύει τε καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Περὶ Βδέλλας. Κεφ. λβ'.

Βδέλλας ταὶ καταπινομένας σὺν τῷ ὕδατι καὶ πεσφυομένας ἐν τῇ καταπόσει τῷ στόματι τῆς κοιλίας, ἑλκούσας τὰ μέρη, καὶ φαρμασίαν ἐκμυζήσεως παρεχούσας· ὅ τε καὶ σημεῖόν ἐστι τὸ βδέλλας καταπεπόσθαι. ἀποβάλλει ἅλμη καταῤῥοφημένη, καὶ ὀπὸς κυρηναϊκὸς ἢ φύλλα σιλφίου, ἢ τεύτλου σὺν ὄξει πινόμενα. ἀναιρεῖ δέ τε νίτρον σὺν ὕδατι, καὶ χάλκανθον σὺν ὄξει ἀνεσθέντα. ταὶ δὲ ἐν τῷ βρόγχῳ πεσφυεῖσας ἐμβάσας εἰς ἔμβασιν πεπμιλὺν, δίδου

δίδου ψυχρὸν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι διακρατεῖν καὶ ἐξελεύσονται. προνοητέον δὲ καὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ διδομένων, ὀπφερούσων δὲ πολλάκις κίνδυνον οὐχ ἧττονα τῶν ἄλλων φαρμάκων, ὡς ἐλλεβόρου λευκοῦ, καὶ θαψίας καὶ ἐλατηρίου, καὶ ἀγαρικοῦ τοῦ μέλανος· πνιγμὸν γὰρ ὀπφέρει ταῦτα ἢ ῥιγοκάθαρσιν. θεραπεύομεν δὲ ὡς πεφρίκασι καὶ τῶν ὁμοίων. ταὶ δὲ ῥιγοκαθάρσεις τοῖς δυσαμβόοις ἐπέχειν ταὶ ὀκκρίσεις φέλομεν. καὶ τῶν μὴ δοκούντων ἐπ' ὀλίγον βλάπτειν, ἐνίοτε δὲ καὶ κινδύνοις ὀπφερόντων, οὐκ ἀμελητέον. ὧν ὅτι τὸ ἄγριον πήγανον καὶ τὸ μελάνθιον καὶ οἱ νεαροὶ παγετοί.

Περὶ Ἀξους. Κεφ. λγ'.

Ἄξος, ἄνθος ὄξους ἀκανθώδης τῆς καλουμένης ἄξου. ἐφ' ὧν ἔμετος μόνος παραληφθεὶς ἀποκαθίστησι τοὺς λαμβάνοντας.

Περὶ ὕδατος ψυχροῦ.
Κεφ. λδ'.

Καὶ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἀθρόον ποθὲν ἢ ἄκρατος πολὺς καὶ γλυκὺς οἶνος ποθεὶς, μάλιστα ἀπὸ βαλανείου ἢ δρόμου καὶ τῶν ἐυτόνων γυμνασίων, πνιγμοὶς καὶ ἀλγήματα ὀπφέρει. ἐφ' ὧν φλεβοτομία ταχέως παραληφθεῖσα, καὶ

aqua frigida ore contineatur, & ad eã hirudines exiliẽt. Prouidendũ etiam iis, quæ etſi ferẽdi auxilij gratia tradãtur, nõ minora tamẽ cæteris venenis pericula ſæpiũ adferũt. Qualia ſunt albũ veratrũ, tapſia, elaterium, agaricũ nigrum: ſi quidẽ ea ſtrãgulatus concitãt, aut immodicas deiectiones mouẽt. Quibꝰ ea medẽtur, quę in fungorũ mẽtione & ſimilibus retulimꝰ. Nimios autẽ deiectionũ impetꝰ medicamẽtis q̃ excremẽta ſupprimũt coercebimus. Neq; negligẽda quæ parũ quidẽ nocere videtur: interim verò vitã in diſcrimina agunt. Quo i numero ſunt ſylueſtris ruta, gith, nouæ glacies, pappi recentes.

Flos ſpinæ cactos dictæ.
Cap. XXXIII.

FLORES autem ſunt eius ſpinæ, quæ cactos dicitur. Eos qui ſumpſerint, ſola vomitio recreat.

Aqua frigida.
Cap. XXXIIII.

Aqua frigida abundè pota, aut meracum vinum liberalius epotum, aut paſſum, præſertim à balneo, aut curſu, aut vehemẽti exercitatione, ſtranlatus & dolores infert. In quibus ſanguinis miſsio protinus,

& vacuatio, imminentia soluunt pericula. Sed de notis veneficiorum, ac remediis, & cauendi modo, hactenus dicta sint, Subiungeremus etiam antidota necessaria quæ præclarè auxiliantur, quibus vtimur, quale Mithridatium est præsertim, & quod sanguine, & quod scinco temperatur. Verùm quoniã aliis in locis diligentissimè scripta sunt, hîc ab eorũ descriptione supersedemus.

καὶ κενώσασα λύει τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον. Καὶ περὶ μὲν τῶν σημείων τοῖς λαβοῦσι τὰ θανάσιμα τῶν φαρμάκων, καὶ τῆς ἁρμοζούσης αὐτοῖς θεραπείας, ἔτι δὲ προφυλακτικῆς ἀγωγῆς, ὅτι τοσοῦτον ἡμῖν εἰρήσθω. ὑποτρέφομεν δὲ καὶ τοὺς ἀντιδότους ἀναγκαιοτάτους καὶ χρησιμωτάτους βοηθούσας αἷς ἐχρησάμεθα, τῇ τε μιθριδατείῳ. καὶ τῇ δι' αἵματος καὶ τῇ διὰ σκίγκων. ἃς διὰ τὸ ἐν τοῖς ἀντιδότοις ἀκριβέστατα ἀναγεγράφθαι, παρητησάμην ἀναγράφειν ἐνταῦθα.

LIBRI SEXTI FINIS.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΚΤΟΥ

ΠΕΔΑ-

ΠΕΔΑ- PEDANII

ΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

DIOSCORIDIS ANAZARBEI, LIBER SEPTIMVS.

Περὶ Ιοβόλων, ἐν ᾧ καὶ περὶ λυσσώντος κυνός.

Κεφ. ά.

De venenatis, in quo & de cane rabioso.

Cap. I.

ΠΕΡΙ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων ζώων ἢ θανασίμων φαρμάκων λόγον προτιθέμεθα διελθεῖν, εἰς συμπλήρωσιν τοῦ περιοδευτικοῦ τόπου· καὶ γὰρ οὐδενὸς τῶν ἄλλων ἧσσον ἀναγκαῖόν ὅτι τοῖς ἰατρεύουσιν, ἐπειδή ποτε, καὶ κινδύνων καὶ περιοδυνῶν, καὶ ἀλγηδόνων, καὶ πλείστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάττεσθαι τοὺς ἀνθρώπους συμβαίνει διὰ τῶν ἐν αὐτῷ πεφαρμακευμένων. κατὰ δὲ τῶν ὠμοτάτων μείζεται διχῇ καθάπερ ἐν ἀρχῇ προαπεφώνηται. καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων, θεραπευτικός· ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων ἀλεξιφάρμακος· ὃν τάξαντες δὴ πρόδηλον ποιήσομεν τὰ εἰωθότα παρακολουθεῖν· τά τε δυνάμενα βοηθεῖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν.

DE beſtiis quæ virus eiaculantur, & exitialibus venenis, ideò ſcribere aggredimur, vt tota curationis remediorúmq; ratio ad vmbilicũ perducatur: ſiquidem pars hæc non minus quàm cæteræ aliæ, neceſſaria eſt iis qui artem medicam exercent, vtpote cum adminiculo eorũ quæ inibi tradũtur, doloribus, periculis, & cruciatibus, plurimiſque aliis malis homines liberari conueniat. Hæc autem in ſumma faſtidia duo, ſicuti ab initio relatum eſt, diſtribuitur. Nam qui de feris virus inſpuẽtibus ſermo diſſerit, Theriacus dici ſolet: qui verò de amoliendis veneficiis, Alexipharmacus: quo prius tradito, ſimul quæ ſequi ſigna conſueuerunt, præmonſtrabimus: tum quæ nonnihil auxilij ferũt.

δεῖ

Omnia

Omnia autē in promptu, & ad manū habere artificē oportet, ppter vrgētē ſępenumero neceſſitatē: ſiquidē pauca è venenis & virulentis animantibus, tarda & graſſantia ſenſim pericula cient, ita vt dilationē admittāt: pleraq; verò præſentaneā pernicię afferunt. Hominū autē partim malè aliis cogitātes, ingenita prauitate maleficiū ita temperāt, vt ſpatium curanti liberum nō relinquāt: partim ſceleris admiſsi cōſcientia, aut triſti aliquo euentu oppreſsi, hausto ſponte veneno, mortē ſibi conſciſcere conātur. Qui poſtea deprehenſi, aut reſipiētes, & vitæ cupidi, præſentaneā opē poſcūt. Non deſunt qui hoſtiles ſagittas illinētes, aut fontes aquáſque puteanas hac labe polluētes, certā & ieuitabilē aduerſariis pnicię molliūtur. In quib⁹ ipſis etſi maleficiū nō ſubitò, ſed aliquāto pòſt graſſari natura ſua cōparatum eſt, tñ niſi primo quoq; tpe coërceaſ, & remediis ſubinde excipiaſ, fruſtra tādē ſuccurritur, occupatis iā corporib⁹ exitiali vi veneni. Proīde nō vulgari induſtria diligētiáq; in ea re vtēdū eſt, vt qđ in aliis incōmodis ars cōſueuit, í his quoq; ſalutē mortalibus prębeat. Quin & apud priſcos gen⁹ hoc vnū exiſtimabatur eſſe ei⁹ partis, q̄ medicamētis pugnat: ſed recētiores id ipſum diſcreuerūt, nominātes præcautionē, & modū pręcauētē, ſalubris ſanantíſq; mediū ſtatuētes, parua & leui ſupra modū perſuaſione decepti. Siq̄dē treis in humanis corporibus cōſtitutiones eſſe cōtendūt, vnā, qua ſani degim⁹: alterā, qua ſiniſtra valetudine corpora laborāt: tertiā, quæ mediū inter vtraſq; locū ſibi vēdicat. In qua poſiti, ſanitatē ſpecie mētiūtur, faciléq; in morbos & pericula cōcidūt, ob vim corruptricē quæ corporibus noſtris incūbit: quēadmodū in iis videre licet, quos excandeſcēs rabie canis momorderit, necdum tamē aquā horrēt. In iis quoq; q̄ cātharidas hauſerūt, ſed nondū vrinę torméto cruciātur. Tripartito igitur artē digeri, triplicíque corporis cōſtitutioni meritò reſpondere tradunt. Salubrē parte eſſe volunt, quæ ſanitatē tuetur: præcauentē, eandéq; prohibētē, quæ obſtat quomin⁹ in morbos incidāt: & ſananté, qua vitia diſcutiūtur. Quib⁹ ita reſpōderi poteſt, q̄ primū ex iſta ratiocinatione nō treis corporis tantùm, ſed quatuor haberi conſtitutiones fatēdū eſſet: quippe vt aliqui ſunt, qui necdum morbo laborant,

rant,

rãt, morbo tamẽ maximè ob impendentẽ causam sunt obnoxij, ita sunt, qui iã priore morbo defuncti, nondũ tamẽ secũdæ valetudini restitui sunt: id quod in iis qui à morbo proximè sese recolligũt, cernere licet, qui viriũ recreationẽ & robur desiderãt. Sed quẽadmodũ curãdi ratio ad parte medicamentariã pertinet, ita præcautionẽ eidẽ subiici par est. Ad arcendas enim valetudines vehemẽtib⁹ vtimur auxiliis, altiore scarificatu, vstionib⁹, amputatione, derodẽtibus epithematis, potionib⁹ perniciei occurrẽtibus, & plerisq; aliis. Verumenimuero sunt usque eò rudes nõnulli vt ne remedia quidẽ appellẽt quæ morbos arceãt. Cui⁹ sentẽtiæ inire rationẽ haud prõptũ est: etenim cùm verbũ ipsũ, præcauere, tũ agẽdi modus, omnino auxiliarẽ remediariãq; vim præ se ferũt. Mirũ verò nisi etiã sua illa distributione partiũ eos cõplectũtur q̃ in pestilẽtis cœli statu morbo nõdũ correpti sũt: pesti tñ, ꝓpter obuersantis aëris occasionẽ, opportuni, & in morbũ proni reddũtur. Dicere forsitã quis posset, salubris ĩstitutionis præcepta nõ aliud esse, q̃ arcẽdorũ morborũ rationẽ: quippe cũ firma reddere corpora, & minus

τες, ὁπτηδείως δὲ πρὸς τοῦτο διακείμενοι διὰ τὴν ὁπτικὴν αἰτίαν, οὕτως εἰσί τινες οἱ μηκέτι νοσοῦντες, μήπω δὲ τὴν ὑγείαν εἰληφότες· ὅθεν ἐδεῖν ἔστιν ὅτι τῶν ὑποχωρούντων ἀπαλλαγέντων τῆς νόσου, ἀναλήψεως δὲ καὶ ῥώσεως δεομένων. ἀλλ' ὃν μὲν τρόπον ἡ ὁπτικὴ μέθοδος τῆς θεραπευτικοῦ μέρους τῆς τέχνης ἐστί, τὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ προφυλακτικὴν ὑπὸ τούτῳ τετάχθαι προσήκει. βοηθήμασι χρώμεθα καὶ τοῖς σφοδροτάτοις ἐν τῇ προφυλακῇ, καταχρίσμασι βαθυτέροις, καὶ καύσεσι καὶ φλεβοτομίαις καὶ διακοπαῖς ἐπιθέμασι καὶ προποτισμοῖς, καὶ ἄλλοις πλείοσιν. ἀλλὰ γε οὕτως εἰσί τινες ἀγώμονες, ὡς μὴ δὲ βοηθήματα καλεῖν τὰ προφυλακτικά. οὐ ῥάδιον εἰπεῖν καθ' ὅν τινα λόγον· καὶ τὸ ὄνομα μὴν δὲ προφυλακή, καὶ ὁ τῆς ἐνεργείας δὲ τρόπος τοῦτο αὐτὸ παντὸς βοήθημα ἀποδείκνυσι, πῶς δὲ οὐκ ἐοικότως τῇ διαῤῥέσει καὶ τοῖς ἐν ταῖς λοιμικαῖς φλεγμοναῖσιν, οὕτω μὴν ἑαλωκότας πάθει, διακειμένοις δὲ πρὸς τοῦτο ὁπτηδείως πως διὰ τὴν ἐν τῷ παρόντος ἀφορμήν. εἴπερ δ' ἄν τις, καὶ τῶν ὑγιεινῶν παραγγελιῶν ἀγωγὴν, ἄδην ἕτερον ἢ προφυλακτικὸν ὑπάρχειν· δυσαιδῆ γὰρ τὰ σώματα καὶ στερεὰ παρασκευάζειν πειρώμεθα χάριν τοῦ δυσάλωτα γίνεσθαι ταῖς νόσοις. τὸ δὲ κυριώτατον ῥητέον ἐστί, τὰ μέρη τῆς ἰατρικῆς, οὐχὶ ταῖς κατασάρξεσι τοῦ σώματος ἀναλόγως δεῖν εἰρῆσθαι· ἀλλὰ φυσιολογεῖν διὰ τὸ σημειωτικὸν ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν ζώων, ὡς ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις ὑποδείκνυμεν. πρὸς τούτοις μὲ οὖν οὐ πλείονα ῥητέον. ἐκεῖνο δ' μᾶλλον παρασημειωτέον· ὅτι καλεῖ μὲ αἰτιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν θανασίμων συμβαίνοντα φαρμάκων, καὶ πρὸς τοῦτα βοηθεῖ· διὰ τοῦτο γε καὶ παρατηρητικῆς τυγχάνει αἰτιολογικῆς τέχνης προσεσούσης ἀπόρημα, ὧν δὴ ὁ λόγος πεπίστευται. ἃ δὲ γὲ ἐν τῷ καθάπαξ τοῦτο ὧν ἀληθές. ἀλλ' ἀεὶ τὸ παρέλκον καὶ ἐπιδεμίαν χρείαν ἐπί τινα τῶν ἔργων παρεχόμενον δυσόχαστον· εἰ καὶ τελέως αἰτιολόγητον ὑπάρχει κατὰ τὰς ἰδιότητας, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν θανασίμων φαρμάκων καὶ τῶν ἰοβόλων ζώων εἰωθὸς ἀποβαίνειν. τὸ μὲν τοι * ἄχρηστον εἰς τὰ ἔργα, καὶ τὸ παρέχον τὰς τοῦ θεραπεύειν ἀφορμὰς, ὥστ' ἀκατάληπτον ὄντιν, οὔτ' αἰτιολόγητον· καὶ μᾶλλόν τις ὁρμώμενος ἀπ' αὐτῶν, πίστιν καὶ παῤῥησίαν ἔχειν διεβεβαιώσατο περὶ τῆς καταλήψεως τῶν

min⁹ vitiis obnoxia nitamur, vt inoffensa valetudine degãt, nec morbis cõflictẽtur. Neq; id silẽtio prætereundũ, quod maximè præcipuũ, & tanq̃ caput rei est, nõ oportere medicinę partiũ distributionẽ, totidẽ corporis cõstitutionib⁹ respõdere: sed naturas singulorũ suis notis seorsum scrutari ac explorare, vt suis locis ostẽdimus. Cum iis igitur nõ pluribus agẽdũ. Illud magis adnotare conuenit, affectus qui à virulẽtis animalibus veneníque cõtrahũtur, vocari cæcos, id est, quorum ratio minimè iniri potest. Quin & ea quæ eisdẽ auxiliãtur, nulli pariter sunt addicta causæ: quapropter quæstionibus obseruatoriæ artis, & ei⁹ quæ ratiõe fulciatur, annumerari solẽt. Neq, prorsus verũ deprehenditur, affect⁹ huiusmodi cæcos esse. Nã quod semper se ꝓtrahit, & nullũ in quibusdã necessariis vsum exhibet, haud facili cõiectura colligi potest: etsi naturę proprietate ꝓrsus cæcos eos affect⁹ cõcedim⁹, qui ab exitialib⁹ venenis, & animãtibus quæ viruléto morsu seuiũt, cõtrahũtur. Nã qđ ad op⁹ nõnullũ vsũ prębet, dãtq; medẽdi occasionẽ, neq; imperceptibile, neq; cęcũ, nullíve causę obnoxiũ reputatur: sed magis ab ipso

ab ipso quis impulsus, demõstra tione se habere, & opinionẽ de abditorũ cognitione cõfirmare poterit. Nã etsi sępe minora sũt, q̃ vt sensib⁹ percipiãtur, euidẽter tamẽ ex ipsis inter se collatis deprehẽdũtur. Diocles autẽ in eo cõmẽtario quẽ Pistarcho dicauit, satis modos pstrinxit, ad verbũ ita scribẽs: Nosse q̃s hoc potest cũ in aliis nõ paucis, tũ in viperis, & scorpionibus & reliquis id genus, secũ animo reputãs, vt q̃uis exiguo sint corpore, vixq; cõspectui subiiciãtur, magnorũ tamẽ discriminũ ac dolorũ causas inferũt: quorum nihil præter quãdã corporis exiguitatẽ, vimq; prę cæteris animãtib⁹ datã illis, facile fuerit spectare. Quãta enim ea moles corporis est, quę à scorpij ictu, & aliorũ id genus venenatorũ quę nos morsu cõficiũt, attingitur? quorum aliqua vehemẽtes cruciat⁹ excitãt, alia erodũt & putredines cient, nec desunt q̃ prẽsentaneã pniciẽ molianẽ. Aut quãtulũ est qđ à phalãgij morsu ingerit, & vniuersum corp⁹ excruciat? neq; enĩ q̃s magnitudinẽ ipsorũ dephẽdere posset, cũ prorsus exigua mole constẽt. Ergo q̃ hęc ad affect⁹ referãtur cõstitit inter oẽs. Verũ quod exactè deprehẽsum sit, vim quãdã ipsis

τῶν ἀδήλων· διαφέρουσι μὲν γὰρ τῆς αἰσθήσεσιν ἀπὸ τῶν ἰδίων διὰ σμικρότητα καταλήψεως ἧ ἐναργοῦς ἐξ ἀλλήλων τυγχάνουσιν ἱκανῶς δὲ ἐφώδευσε τοὺς τρόπους διοκλῆς ἐν τῷ πρὸς πωλέισταρχον ὑπομνήματι, γράφων ταῦτα κατὰ λέξιν· γνοίη δ' αὖ τις τοῦτο κἀ ἐπ' ἄλλων ὀλίγων, καὶ ὅπῃ τῶν ἐχιδνῶν ἢ σκορπίων κἀ ἑτέρων τοιούτων ἀτενίσας δὲ ὡς ἄδηλα κἀ μικρὰ τὸ ῥῦος ὄντα, μεγάλων αἰτία κινδύνων καὶ πόνων γίνεται· ὧν οὐδὲ ἰδεῖν ἔνια ῥᾴδιον παρὰ πνα σμικρότητα κἀ ἰσχὺ ἀποληπομβάνω αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἄλλων σημείων. ὁπηλίκον γάρ τι μείζειν τὸ μέγεθος, ὅσον ἀπὸ φλογὸς, τοῦ σκορπίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων τῇ σαρκὶ λυμαινομένων; ὧν τὰ μὲν ὅτι πιοῦσα πόνον ἰσχυρὸν, τὰ δὲ, σίπουτα, τὰ δὲ, κτείνοντα συντόμως. ἢ τὸ διὰ τοῦ φαλαγγίου δήγματος ἐνέμενον, κἀ ὅλον τὸ σῶμα διαπονούμενον; οὐδὲ γὰρ ἂν* διαγνῶναι τὸ μέγεθος αὐτῶν δύναιτό τις, διὰ τὸ παντάπασιν εἶναι μικρόν. ὅπῃ μὲν οὖν πρὸς τὰς διαθέσεις ταῦτά ἐστιν, ὡμολόγηται πᾶσι. ὅτι δὲ καὶ ἀκεστῶς κατειλῆπται τῷ τῶν δυνάμεων αὐτῶν γνῶναί πνα φθοροποιὸν, ἢ τις

ἢ τις καταμιγνυμένη τοῖς σώμασιν αἰτία τῶν συμβαινόντων κακῶν γίνεσθαι συγκεχώρηται, καὶ τοῦτο πεπίστευται. καὶ οὐδεὶς ἂν οὕτως εὐρεθείη φιλόνεικος, ὡς ἄλλοθεν φῆναι τὰς ὀχλήσεις καὶ οὐχὶ δι' ὕλης φθοροποιοῦ καθαπλομένης τῶν σωμάτων μόνων ἀπὸ μέρους συμπίπτειν. τοῦτο δὲ ὠῆ τὸ πρὸς τὰ ἔργα τῆς τέχνης χρησιμεύοντα, κατὰ παῖ ἔρχον, τὸ ἔργον τοῦτο ποιούμενον ὑπαγορεύειν ὥς τε ἡμᾶς μηδὲ βλάπτεσθαί τι κατὰ παίτα ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν ἰδιότητα ἀκαταληψίας τῆς κοινῆς αἰτίας· κἀ τό τε ἐνδείκνυσθαι δυναμένης βεβαίως κατειλημμένης. διὸ καὶ ὁ Ἐρασίστρατος ὀπισθώπῃον τὴν ἀνάδειαν τῶν ἐμπειρικῶν, αἰτίαν τοῖς ἀναπολογήτοις ἀνέθηκεν, οὐ συγχωρῶν αὐτοῖς τὴν αἰτίαν ἢ ἐπαναβεβηκῦαν κἀ καθολικὴν, ἄλλπον ὅπῃ τῇ νόσῳ ὑπάρχειν· τῇ δ' ὠῆ αἰτίῶν χαφὴ τὴν τὴν διαλευκαίνων, τῷ τε μὴ λέγειν ὅπῃ πίνων ἀρκούμεθα τῇ τετειμμένῃ θεραπεία οἷον ὅπῃ τῶν θηριοδήκτων καὶ θανασίμων καὶ ὅπῃ τῶν λοιπῶν, ἀρκεθησόμεθα τῇ παρατηρήσει τῆς τῶν αἰτιῶν ὠφελήσεως χωριζόμενοι τελέως. ὠῆτον μὲν γὰρ κατὰ γένος οὐ ἀκαταλλπᾶ εἶσιν. ὅτι μὲν γὰρ δυνάμις ὑπάρχει φθαρτικὴ, κἀ τ

dã ipsis inesse mortiferã, quæ insinuata corporib⁹ molestiarũ, quæ exoriũtur nobis causa sit, in cõfesso est, & omniũ cõsensu persuasum. Nec quis q̃ inuenietur vsqueadeò cõtẽtionis studio flagrãs, qui aliũde exoriri molestias asseueret, q̃ à materia mortifera partẽ corporis attingẽte. Porrò id erat qđ inter vtilia artis opera ĩ oĩ opere dicere oportuit, quænã res op⁹ hoc efficiat, vt nihil ꝑsus nos lædat, ĩcõprehẽsa cõmunis causæ q̃ ꝑ iis ineſt ratio: qñquidẽ tũ euidenter indicari posit cũ deprehẽsa est. Ideo Erasistrat⁹ empiricorũ ꝑtinaciã graui cauillatione incessens, cæcis affectib⁹ causas assignauit, inficiat⁹ his cõmunẽ, & supremã morborũ causam incõprehẽsibilẽ esse: & hãc in eo quẽ de causis scripsit commẽtario aptissimè ꝑdidit: cãdido signatã lapillo. Nec ferẽdos eosse cẽsuit, qui se dicant in quibusdã, vt in venenis, serpentiũ ictibus, & cæteris id genus trita medẽdi ratione cõtentos esse. Neq; satisfacturã sibi obseruationẽ, eã quæ à causarũ cõprehensione separata est. Primum enim genere comprehendi facile possunt. Quod autẽ sit letifira vis,

corpo

corporáq; permutãs, ita vt perimat, ex iis quæ per genus, nõ per ſpeciẽ vagantur, curatſonem indicat, qua hæc hebetare, & prorſus expugnare liceat. Cũ verò ſubiungit: Ad aquam dulcẽ, & potui idoneam venit quis, & ante obſeruationẽ ad vomitũ, ad vulneris dilatationẽ, ad demorſæ partis ſuctũ, cucurbitulas adfixit, partẽ incîdit, vrẽtia medicamẽta, aut ea quę vim eandẽ adipiſcuntur admouit, poſtremò partem amputauit: ſecũ reputauit medicamina, quæ per ſummã cutim ferre, & applicari ſolita, immiſſæ ad intima perniciei repugnarent. Hæc itaque quæ diſſeruit Eraſiſtratᵒ, veritati cõſentanea ſunt, nec arti refragantur. Sed methodicos demirari licet, qui mortiferã vim corporibus illapſam negotiorũ, quæ ipſa faceſſit, eſſe cauſam diffiteantur, verũ rudiuſculè nomini attendũt. Nã apud ipſos palàm immiſſa vis φθορποιὸς, id eſt mortifera, nominatur: φθορποιεῖν autẽ nullius officij alius eſſe poteſt, quàm cauſæ. Aiunt hęc nomina, μάρσιππος, & ἀναλύπτειν, eſſe reliquis omnibus ſimilia, in quibus partes quædam dictionũ nõ pro virtute, ſed

καὶ τῶν ὑποκειμένων ἀλλοιωτικὴ, ὡς τε αὐαιρεῖν ἐκ τῶν κατὰ γένος οὐμιλῶ κατ' εἶδος, ὑποτρέφει θεραπείαν, διὸ ταῦτα ἀμβλωτέον καὶ κατεργαστέον. ὅτι δὲ φησὶν· ἤλθέ τις ἐφ' ὕδωρ γλυκὺ καὶ ποτιμον, καὶ πρὸ τῆς παραπρήσεως ἐπ' ἔμετον* διὰ τὸ εἶναι τὸ πεπληρῶτος, ἢ δεδεγμένου μέρεσις ἀποθλασμὸν, συκύας προσβολῶ, ἐκτομῶ χαυνεῖων, φαρμάκων τὸ αὐτὸ δυναμένων ὀπίθεσιν, τὸ τελευταῖον ἀποκοπὴν τῶν μέρεσις· ἀνελοῦσατο τῶν πεφυκότων φαρμάκων εἰς τὸ ὀπφάνιζαν φέρεσθαί τινα, τὴν ἐνιεμένη εἰς τὰ κατὰ βάθος ἐναντιοῦσθαι φθορᾷ. ταῦτα μὲν οὖν δι' ὧν εἴρηκεν. Ἐρασίστρατος πάντα εἴρηκε καλῶς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀκολούθως. θαυμάζειν δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν μεθοδικῶν, οἵ τινες οὐ συγχωροῦσιν αἰτίαν εἶναι τῷ φθορποιὸν ἐνιεμένην δύναμιν ἐκ τοῦ ἀπ' αὐτῆς γινομένων ὀχληρῶν, ἀλλὰ βάπον μὲν αὐοπτως ἕτω τῷ ὀνόματι προσέχοισι. φθορποιὸς γὰρ ἡ παρ' αὐτοῖς ἀντικρυς ἡ ἐνιεμένη δύναμις προσαγορεύεται. τὸ δὲ φθορποιὸν εἶναί τι αἰτίας ἐκ ἐνδέχεται πνὸς ἔργου ὄντ. φασὶ δ' τὸ μὲν ὄνομα τὸ μάρσιππος καὶ τὸ ἀναλύπτειν, τοῖς λοιποῖς πᾶσι παραπλήσιον ὑπάρχειν, ἐφ' ὧν μέρη πνὰ τῶν λέξεων οὐχ ὅτι κατ' δύναμιν, ἀλλὰ

ἀλλὰ κατ' ψιλὴν παρείληπται τῷ ἐνφαίνειν. ἔν τε γὰρ τῷ μάρσιππος καὶ τῷ ἀναλύπτειν, ὡς ταῖς χαλεπαίνουσιν ἢ προσημαίνουσιν ἐκ ἔχει σημασίας· ἕτω καὶ ἐν τῷ φθορποιεῖν παρελκόντως καὶ οὐ κατ' δύναμιν ἐντέτακται. μεταβαίνουσι δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς, καὶ λέγουσιν ὅτι τῶν αἰτίων, τινὰ μὲν ἐστι τὰ προκαταρξάντα, ἃ ποιήσαντα πάθος χωρίζεται· οἷον, κόπος καὶ ψύξις, ἔγκαυσις, καὶ τὰ παραπλήσια. τὰ δ', συνεκτικὰ διὰ τὸ ποιεῖν τὸ πάθος καὶ παραμένειν, τουτέστιν ὧν μὲν παόντων τὰ ἀποτελέσματα πάρεστιν· αὐξανομένων δὲ αὔξεται· καὶ μειουμένων μειοῦται· καὶ παυσαμένων παύεται· καὶ αὐτοτελῆ δύνασθαι εἶναι καθ' ἑαυτὰ παραγινόμενα τῶν ἀποτελεσμάτων. καὶ τοιαῦται μὲν τῶν αἰτίων αἱ δοκιμώτατοι διαφοραὶ, τὸ δὲ φθορποιὸν οὐδεμιᾷ τούτων ὑποτάσσεσθαι πέφυκε. προκαταρκτικὸν μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ ἅμα τὸ πάθος αὐτὸ παραμένει καὶ τὸ σῶμα τος οὐ χωρίζεται. συνεκτικὸν δ' ἂν ἂν λέγοιτο, πλεῖστον μὲν γὰρ τὸ τὸ πάρεστι καὶ καθάπαξ ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δεδηγμένον γίνεται. εἰ δὲ μὴ προκαταρκτικὸν γίνεται μὴ δὲ συνεκτικὸν, οὐδὲ αὐτοτελὲς, οὐδὲ συμπτον ἂν εἴη. εἰ δὲ ὅλως μηδεμιᾶς διαφορᾶς τὸ αἰτίων ἄξειν

sed nuda enũtiatione cõprehẽdũtur. Enimuero quẽadmodũ in his vocibᵘˢ μάρσιππος & ἀναλύπτειν, partes neq; certos neque principes retinẽt ſignificatus: ſic in hoc verbo φθορποιεῖν partes productionis gratia, nõ virtute coaluerũt. Hinc ad cauſarũ differentias trãſeũt, affirmãtq; cauſarũ aliquas euidẽtes eſſe quę dũ aduerſã valetudinẽ crearũt, ſeparantur: cuiuſmodi ſunt frigus, labor, eſtus, & ſimilia. Quaſdã cõtinẽtes, quæ permanẽt poſtquã morbũ excitarũt, hoc eſt, quibᵘˢ præſentibus, & effectᵘˢ eorũ adſunt: increſcẽtibᵘˢ, effectᵘˢ augẽtur, decreſcẽtibus, minuũtur: & cũ deſinunt, iidẽ finiũtur: qbᵘˢ ſolis ac per ſe manẽtibus, effectus quoq; ipſi manẽt. Talia quidẽ receptiſsima ſunt cauſarũ diſcrima, quorũ nulli phthoropœon ſubiici poteſt. Euidẽs enim cauſa non eſt, quoniã morbᵘˢ ipſe permanet, nec ipſa à corpore ſeparat. Nec cõtinẽs cauſa dici poteſt, cùm magna ex parte hic adſit: quẽadmodũ accidit iis, q à rabioſo cane ſũt demorſi. Quòd ſi neq; euidẽs cauſa neq; cõtinẽs fuerit, neq; per ſe, neq; alteriᵘˢ cõſortio cauſa erit. Quòd ſi à nulla cauſarum differentia

phthoropœō deducere possūm⁹ cōsequitur, vt neq; causam esse fateamur. q̄ aūt asserūt, vocabula quædā in se nō habere parteis rerū significatrices, sed nuda, & simplici ꝓnūtiatiōe ficta esse fateri necesse est. Verū nō oīa, sed ꝑpauca talē nāciſci cōditionē exiſtimādū est: neq; enī πτιεῖν in hoc noīe φθοροποιὸν perinde atq; assumptitia ꝑfertur, sed longè principē obtinet significationē. Quēadmodū enim φθορᾶς, id est corruptiōis, nomē mutationē in pei⁹ significat, sic hoc verbū πτιεῖν, sumi debet, vt nihil ampli⁹ ex eo qđ hāc dictionē φθορᾷ secū habeat declaret: neq; ꝓrsus id significat, quod oēs palā audiūt, & huic similiter reddit, πτιδὴ ἔχειν δίψος. Si dāt corruptione sanis fieri morbū, cōcedūt vtiq; vim ī huiusmodi verbo πτιεῖν subesse, siq̄dē aliq̄d est qđ corruptionē efficiat. Oē aūt qđ aliq̄d efficit, ostēdit persingulas causas q̄ corporib⁹ subiiciūt, idq; tā in lę talib⁹ venenis, q̄ ī iis q̄ corpori b⁹ ingerūt. Verū nōnihil subiacere causarū differētiis ꝓdunt. Quinetiā aberrarūt, nō exactā diuisionē assumētes. Qui verò se dogmaticos profitētur, causā esse partim ꝑparātē, partim cōtinentē

ἔχειν δυνησόμεθα τὸ φθοροποιὸν, συγχωρεῖμεν αὐτὸ μὴ δὲ αἴτιον ὑπάρχειν. τινὲς τῶν λεγομένων καὶ ὄντων, τὸ μὲ πνὰ τ ὀνομάτων ἐν αὐτοῖς μὴ ἔχειν μέρη σημαντικὰ τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καθ' ὅλην τ ἀναφορὰν πεποιημένα, συγχωρητέον. ὅτι δὲ μὴ πάντα ὑποληπτέον τοιαῦτα ὑπάρχειν, ἀλλὰ παντελῶς ὀλίγα· οὐδὲ τὸ πτιεῖν ἐν τῷ φθορεπτῷ παραπλησίως τοῖς ὑπολειφθεῖσιν ἐξενήνεγκται, κυριωτάτην ἔχει τ σημείωσιν. ὡς γὰρ τὸ τ φθορᾶς ὄνομα τῆς ὅπη τὸ χεῖρον μεταβολῆς σημαντικόν ἐστι, οὕτω καὶ τὸ πτιεῖν παραπλητέον, μηδὲν ἐν τῷ φθορὰν ἔχειν δηλοῦν· τοῦτο δ' οὐ πᾶσι ἐξακούεται παῖσιν, ἵνα τελέως ἄσημον γένηται τὸ ὄνομα, καὶ παραπλήσιον τῷ πωδὶ ἔχειν δίψος. εἰ δὲ δόσιν ἀπὸ τ φθορᾶς ὠφελεῖ γένεσθαι τὴν γόσον, συγχωρεῖται δηλονότι καὶ ὅπη τοῦ πτιεῖν, εἰμὴ τ φθορᾶς ἀπεργαστικόν ὅτι. παῖ δ' τὸ πτιεῖν, καὶ ἀπεργαζόμενόν τι, καθ' ἕκαστον αἴτιον δείκνυ τ ὑπηκμένων ἐν τοῖς σώμασιν, ὅπη τε τῶν ἐνιεμένων καὶ θανασίμων φαρμάκων. ἀλλὰ ὑποπίπτει τι φάσι τ αἰτίων διαφορᾶς. πεπλανῆνται δὲ κἂν ταῦτα διαίρεσιν ἀκριβῆ οὐκ εἰληφότες. λέγεται δὲ καὶ παρὰ τοῖς δογματικοῖς αἴτιον ὑπάρχειν καὶ αὐτὸ, κατὰ μόνον τι παρασκευαστικὸν,

ὡς βαθέων ἕλκος καὶ βαθέων πυρετὸς, καὶ τὸ συνεφιστάμενον τῷ ἀποτελεσματικῷ, χωριζόμενόν τε ὡς πῶμα καταῤῥαγός. καὶ καθόλα δὲ ὅταν τι κτ' τ ἑαυτῶ φύσιν αἴτιον ᾖ ὑπάρχῃ μὴ προεῖχεν ᾖ ἔν τινι διαιρέσει μοχθηρὸν μὴ οὐχὶ δὲ καὶ αἴτιον τ τ ὁμογενῶν προεγκαλεῖσθαι φύσεως. ὅτι δὲ τὸ φθοροποιόν ἐστιν αἴτιον, ἐλέγχει μὲ καὶ ἀπὸ τ ὀνόματος, δείκνυται δὲ ἐναργέστερον ὅτι τ συμβαινόντων. τὸ δ' αἴτιον ὑπόλαβον εἶναι μὴ τ ἐν τῷ δακέτου πληγὴν, ἢ τ ἐπιγινομένην ὑπὸ τοῦ ζώου δύναμιν, καὶ τ εἰς τὰ σώματα βεβλημένου ἰοῦ, μή τ ψύξιν, μή τ ἔγκαυσιν, μή τ ἀκοπὴν, μή τε ἀπεψίαν, μή τ ἄλλό τι παραπλήσιον ἔχοντες αἰτιᾶσθαι. ἐπεὶ δὲ καὶ τ διαφορᾶς χαίρουσι τῶν αἰτίων, τὰ μὲ καλοῦντες συνεκτικὰ, τὰ δὲ προκαταρκτικὰ, λεκτέον αὐτοῖς ὅτι καθ' ἕτερον δὴ τούτων αἴτιόν ἐστι τὸ προκαταρκτικὸν, ῥηθήσεται δὲ ἀπὸ τ προάγον τ ἀποτελέσματος καὶ τὸ ᾧ ὑπόκειται λαμβανόμενον τῶν σώματος. συνεκτικὸν δ' ἐπειδὴ τ παθῶν παρόντων καὶ αὐτὸ πάρεστι, καὶ χωρισθέντος αὐτῶ, χωρίζεται καὶ τὰ συμβαίνοντα ὡς αὐτό. περὶ τούτων μὲ οὖν ἀκριβῶς ῥητέον. δεῖ τέον δ' ἐσώθεν ἐναργεστάτην φθοροποιὸν δύναμιν αἰτίαν εἶναι, καὶ τ προηγούμενον σκοπὸν τοῦτον ποιητέον. καὶ πρὸ μὲ τ κατασκήψεως τῶν παθῶν,

tinētē asserūt: vt īguinū vlc⁹, & inguinariā febrim, & q̄ effectui tū asistat, tū etiā separetur, vt à fractis præcipitatio. In summa, quoties quidpiā suapte naturā causa fuerit, nec vlla diuisione cōprehēditur, vitiosum est, neque causæ adscribit, eorū quæ idē genus sortiuntur. Sed quòd phthoropœon, causa sit, nomē ipsum argumento est, & in iis quæ cōtingūt apertius ostēditur. Quid aliud causæ arbitrantur esse post impressum à serpētib⁹ ictū, q̄ ex animāte vim, & illapsum in corpora virus? Neq; enim frigus, neq; æstum, neq; sectionē corporis, neque cruditatē, neq; aliud quicq̄ simile causari possūt. Verū quoniā causarū differētiis gaudēt, & aliquas cōtinētes, alias euidentes appellāt, ipsis dicēdum, vtroq; istorū modorū euidētē quidē causā esse, quod affectū p̄cedit, & quod corporis substātiam præoccupat: cōtinentē verò, quod morbis præsentib⁹ adest, qua separata recedunt, quæ cū ipsa euenerant. Sed de iis hactenꝰ. Statuēdū itaq; mortiferā vim intrinsecus manifestissimā esse causam, ipsamque principē facere scopū oportet, & anteq̄ ad ima decūbāt mor

bi, variis modis est certãdum, donec vis tota corporibus excutiatur. Modò enim reuocari decet ea parte, qua pestis intrauerit: modò alia, præsertim principatũ non obtinéte, antè coërceatur, q̃ altius irrepẽs viscera tangat: aut eius pernicies eluatur, retũdaturq́;, cũ iã mẽbratim peruagatura est. Itaque venena si hausta sunt, crebris vomitionib⁹: si morsu impressa, scarificatione, affixis cucurbitulis, exuctu, carnis circũscriptione, nõnunq̃ amputatione extremę partis, euocantur. Retinẽtur verò infusione, & impositu medicamẽtorũ acrium cohibẽtur. Hæc simul vtiq; arcere vir⁹, & eluere possunt. Restinguũtur, & euincuntur meraciore potu, aut passo nulla aqua diluto, vel cõtrariorũ esu, quę acrimonia sint prædita. Postremo deiectio alui, euocat⁹ sudor, & alia quędã in cõmune, q̃ mẽbratim demõstrabim⁹, auxiliãt. Verũ enimuero nõ leti ferã modo materiã, sed & magnitudiné, & tẽp⁹, p scopo cõsiderare oportet. Etenim ab iis remedia q̃ plurimũ discrimen capessũt. A magnitudine q.dé, cũ nõnulla ex venenis, et virosis animalib⁹ pericula minãtur: alia παθῶν, ποικίλως διαγωνιστέον μέχρι τ παντ̃ ὡς αὐτ̃ ἀποσκευασθῆναι τ σωμάτων. τοῦτο μ̃ ὑπερβαλλόμενον δι' ὧν εἰσάπαξ μερῶν· τοῦτο δ' κρατυνθὲν ἐνί κ μάλιστα οὐ κυρίῳ τόπῳ, φθεῖν εἰς τὸ βάθος ἀπελθεῖν κ πλάγχνων ἅλμασι· τοῦτο δ' ἀποπλυνόμενον ἢ ἐπικιρνωθὲν, ἐπειδὰν φθάσῃ χωρεῖν διὰ τ σωμάτων. ὁ τὲ μ̃ ἐν ὕδατι ζεσις αὐλοῖς κομιδῇ ὀπὸ τ θαλασσίων φαρμάκων δι' ἐμέτων γίνεται· ἐπὶ δ' τ ἰοβόλων διὰ τ καπνισμ̃, κ σκιῶν προσβολῆς, ἐκμυζήσεως κ φθειρασμ̃, ὁ τὲ δι' ἀνφωτηριασμοῦ. ἡ δὲ κατοχὴ καὶ διακράτησις, διὰ κλύσεων κ διὰ δειμένων ὀπιθέσεως φαρμάκων. ταῦτα δὴ κρᾶτεῖν ὁμ̃ κ ἀποπλύνῃ δύνατ̃ τὸν ἰόν. ἡ σβέσις δ' κ ἡ κράτησις δι' ἀκραιοποσίας ἀκράτου τε κ γλυκέως, ἢ κ ὀπ τ ἐναντίων δειμυφαγίας. ὀπὶ τέλει δὲ συνεργεῖ τρίψις κ κάθαρσις κοιλίας, καὶ ἱδρωτοποιία, καί πνα ἄλλα κοινῶς, καθὼς καταμέρος ἐροῦμεν δεῖ δὲ οὐ μόνον πρὸ πεδέξομαι. τὸ θεραπευτικὸν ὕλλο ποιεῖσθαι σκοπὸν, ἀλλὰ κ τὸ μέγεθος αὐτ̃ κ τὸν χρόνον. καὶ γὰρ παρὰ ταῦτα τὰ βοηθήματα λαμβάνει. παρὰ μὲν τὸ μέγεθος, ἐπειδὴ τῶν δηλητηρίων κ τῶν ἰοβόλων, τὰ μὲν διεφθορικὰ κινδύνων γίνεται· τὰ δ', σηπεδόνων βαθυτέρων ἢ ἐπιπολαιοτέρων· τὰ δ', ἀφεωδυνιῶν σφοδροτέρων. ἢ ἀμυδροτέρων· τὰ δὲ δηγμάτων δυσερεθισμάτων, ἢ ὅσον ἢ μᾶλλον ὀχλούντων. δεῖ δ' πρὸς τὰ κινδυνον ἔχοντα, διὰ τ ἀγωνιστικωτέρων ἀγωνίζεσθαι βοηθημάτων· πρὸς δ' τὰ ἥσσονα χαλεπὰ διὰ τ ἐπιεικεστέρων. ἄτοπον γὰρ ὀπὶ μ̃ τ μιζόνων μακροτέροις αὖ ἔτι τύχῃ χρώμενον τοῖς βοηθήμασι, κινδύνῳ ἢ θρασυνόμενον πρὸς δηλ̃ν· ὀπὶ δ' τ μικροτέρων δι' ἀπολόμενα τ βοηθείας μάτην αἰκίσασθαι τὸ σῶμα. πρόχειρος δ' κ ὁ ἀπὸ τ χρόνων ἐστὶν ὁρισμός· ὁ μὲν γὰρ ὀξέως κ παραχρῆμα, κ ταῖς ὀχλήσεσι κ τοῖς κινδύνοις ὀπιφέρει, ὁ δ' ἐξ αὐαβολῆς κ χρόνου πλείονος ἢ ἡδέπονος. προσήκει τοίνυν τοῖς μ̃ ὀξέσι, κατεπειγόμενα βοηθεῖν καὶ διὰ πολλῶν ὁμ̃· τοῖς δ', χρονιωτέροις. ταυτὶ μὲν οὖν ὡς ἐν τεχνολογίᾳ μετεῖσι ὧδε. προσθήσομεν δὲ ἑξῆς ὡς ὀπὶ καταμέρος.

Σημεῖα κυνὸς λυσσῶντος καὶ τ ὑπ' αὐτ̃ δεδηγμένων. Κεφ. Β'.

Τὸν περὶ τ λυσσοδήκτων λόγον προεταξάμεθα τ δηγῶν, ἐπεὶ κ τὸ ζῷον πολύ ἐστι κ σύνηθες ἐστι, κ συνεχῶς δηγνύει τῇ λύσσῃ ὁ κύων κ ἀπόλλυσι κ δυσφύλακτον κατέστηκε· κ ὁ ἀπ' αὐτ̃ κίνδυνος ἀπαράθητός ἐστιν εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι. λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς

alia putredines altas aut exteriores excitãt: alia vehemẽtissimos dolores aut cœcos ciẽt: alia vix medicamẽtis cedunt, & magis minúsve molestias excitãt. Oportet aũt ea q̃ pericula ferũt, peruicacioribus auxiliis expugnari: & min⁹ infesta, mitiorib⁹. Quippe absurdũ fuerit in grauiorib⁹, segnioribus medicamentis hoĩes in discrimen adducere: in minorib⁹ verò, vehemẽtiũ auxiliorũ iniuria corpus lacessere. Finitio àtẽporib⁹ in prõptu est: hoc enim subitò in pericula, & præsentes molestias adducit, illud verò sensim, & dilatas in diẽ longã aut breuioré producit. Itaq; in acutis quidé cõfestim multa simul auxilia repræsentari oportet: reliquis, paulatim. Hęc quadã artis formula breuiter definita sint. Iã mẽbratim rẽ prosequamur.

Signa rabiosi canis, & demorsorũ ab eo. Cap. II.

De rabiosi canis morsu sermonẽ aliis præposuimus, quod id animal domesticum ac frequẽs esse cõsueuit, & in rabiẽ sæpius agitur, ac perit, ab eóq; caueri difficile: inde periculum ineuitabile hominẽ manet, nisi multis vtatur auxiliis. Canis plerunq;

rũq; flagrãtiſsimis æſtib⁹ in rabié efferaſ interdú quoties frigora inceſſerũt. Rabioſus autẽ potũ, & eſcã auerſaſ: largã ſpumãtemq; pituitá narib⁹, & ore proiicit: toruè & ſolito triſtius intuetur: in oẽs paſsim ſine latratu irruit, & ęquè feras homi nésque, tã familiares, q̃ ignotos mordet: nec ꝓtin⁹ infeſtũ quicq̃ infligit, niſi, vt vulnus, dolorẽ: exinde morb⁹ ille, qui ab aquę metu hydrophobicus graia eſt voce appellat⁹, cõtrahitur. Euenit aũt cũ diſtẽtione neruorũ, totiúſq; corporis rubore, ꝑſertim faciei, cũ ſudore, & lãguore quodã. Aliq; aurę ſplẽdorẽ fugiũt: alij ſine vlla doloris íterca pedine vexanť. Sũt etiã q̃ canũ more latrat⁹ ędãt, & obuiã factos morſu adoriũť, ac mordẽdo ſimili vitio labefactãt. Proíde ex iis q̃ hoc vitiũ ſẽſerít neminẽ ſeruatũ vidim⁹, niſi forſitã ex hiſtoria vnũ aut alterũ euaſiſſe audiam⁹: ſiq; dẽ Eudem⁹ ſuperaſſe quẽdã affirmat. Themiſoné aliq; demorſũ í hũc furoré ícidiſſe, & euaſiſſe fatétur. Alij ipſũ cũ amico aquã expaueſcéti moré gereret, & officiũ exhiberet, quadã naturarũ cõcordia ſimilẽ contraxiſſe affectũ: ſed poſt multostãdẽ crucia tus ſeruatũ extitiſſe. Moleſtiſsimũ itaque genus morbi, à quo multos, anteq̃ ipſã experirent, vindicauimus: & complures ab aliis medicis ſeruatos nouim⁹.

Remedia demorſorum à cane rabioſo. Cap. III.

Ratio medẽdi duplex: vna cõmunis, qua vtẽdũ in oẽs morſus, quos virulẽtę animãtes impreſſerũt: alia peculiaris priuatáq;, eorũ dũtaxat quos rabioſi canes momorderint: q̃ nõnullis q̃dẽ ſummã opẽ ferre cõſueuit: aliis verò ſutilis maximè q̃ ex multo iã tempore ictũ acceperũt. Quæ ad hãc pertinẽt, primũ exponem⁹, deinde curſim ꝑſtringem⁹, q̃ ad cõmunẽ medẽdi rationẽ pertinẽt. Cãcros itaq; fluuiatiles in ſarmẽtis albę vitis cremare oportet, & cinerẽ eorũ q̃ minutiſsimè tritũ habere recõditũ: itidẽ gẽtianæ radicẽ tuſã cribratãq; reponere. Quoties autem canis rabioſus morſum intulerit, in quaternos cyathos meraci vini, bina cineris cancrorũ cochlearia, vnũq; gẽtianę cõiiciátur: hęc í polẽtę dilutioris modũ ſubacta, quatriduo bibãtur. Inter principia medicamẽtũ hoc modo detur. Atq; ſi ab illato morſu bini ter-

 níve dies

níve dies fluxerint, curationẽ auſpicabimur à triplicato pon dere, ſupra id quod ab initio retulimus. Optimũ hoc aduer ſus rabioſorũ morſus auxiliũ, quod & pleriſq; vnum ſatisfecit, eóq; cũ fiducia vti licet. Sed vt aliis etiamnum auxiliis con tra ineuitabile periculum muniamur, nihil cæteris vti prohi bet. Satius autem multò fuerit etiamſi in vanũ recidat, medicamẽtorũ inhumanos tolerare cruciatus, q̃ per inertiã ac deſi diam in diſcrimen adduci. Nec ita in demorſis à rabioſo animali maiora vulnera vereri oportet, vti minora, & vlcuſculis cutis ſimilia: quippe maiori vulnere cõfertim copioſus ſanguis emanãs, poteſt nõnihil viruléti liquoris exhaurire: quod in minoribus non accidit: quin à maioribus abſcedentes carnes hinc auferre, & labia acie ſcalpelli circũſcribere, & præhẽſam hamulo aut vulſella carnẽ amputare oportet. In vtriſq; e circũſtãtia loca altioribus vlſculis ſcarificãda, vt copioſior ſanguinis vacuatio arceat, ne venenũ mẽbratim inſinuetur. Cucurbitulæ cũ multa flamma agglutinatæ id iuuaméti præſtant, vt veneni vis extrahatur.

Contra

ἐγχειρουῦτας τῇ θεραπείᾳ, πει-
πλάσιον δεῖ διδόναι ὅσον ἐξαρχῆς
εἰρήκαμεν. τὸ μὲ ἄριστον ἐπὶ τῶν
λυσσοδήκτων βοήθημα, ὃ δὴ καὶ
μόνον ἐνίοις ἤρκεσε τοῦτό ὄζι, καὶ
χρηστέον αὐτῷ μὴ πεποιθόσεως. ἕ
ἕνεκα δὲ τοῦ καὶ δι' ἄλλων ἀσφα-
λεῖς πρὸς ἄφυκτον δοκοῦντα κίν-
δυνον, οὐδὲν τὸ κωλύον ὄζι καὶ τοῖς
λοιποῖς χρήσαδαι, αἱρετώτερον ἢ
δλακεῖν ἂν ἅπαξ τύχῃ, τ βοηθημά
των τὸ ἀπαύθρωπον ὑπομεῖναι, ἢ
διὰ τὴν ὀλιγωρίαν κινδύνῳ πε-
ριπεσεῖν. οὐχ ὕτω δ' εὐλαβητέον
τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν
λυσσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ
ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ· διὰ γὸ τ
μειζόνων ἄθροον καὶ πολὺ αἷμα τ
προχεόμενον, δύναταί π καὶ τοῦ
ἰοῦ συναποκλύζειν· διὰ δὲ τ μι-
κροτέρων οὐδαμῶς· καὶ ἐκ μὲ τῶν
μειζόνων ταὶ ἀφισαμένας σάρκας
αὐτόθεν ἀφαιρετέον, καὶ τὰ χείλη
περιγλυπτέον διὰ τῆς ἀκμῆς, ἀ-
ναπεῖσης δὲ τῆς σαρκὸς ἀγκί-
στρῳ ἢ μύδρῳ, ἢ ἐντομίδι ἀπο-
τελεστέον. ἐπὶ ἀμφοτέρων δὲ τὰ
ἐν κύκλῳ βαθυτέρως ἀμυχαῖς
καταχαστέον * ὅπως ἡ τοῦ αἵμα-
τος παρεμπλησιωτέρα γιομένη
κένωσις, ἐναλιωθήσε τὰ σώμα-
τα τῇ τοῦ ἰοῦ διαδόσει. πολλῷ δ
καὶ ἡ συκία κολληθεῖσα μετὰ πολ-
λῆς φλογὸς παραφαρι ὠφέλειαν,
ὡς ἕ λύσαι τοῦ ἰοῦ τὴν δωάμιν.

Η δὲ

Η δὲ καῦσις ἀνυσιμώτατον
ἐπὶ τῶν ἰοζόλων ὄζι βοηθημά-
των, τὸ γὸ πῦρ πάσης δωάμεω
ς ἐυτονώτερον ὑπάρχον, ὁμοῦ
μὲν κρατεῖ καὶ κωλύει φέρεδαι
5 τὴν ἰὸν ἐσωτέρω, ὁμοῦ δὲ τὸ
κρατηδὲν αὐτῷ μέρος τῆς ἐφεξῆς
θεραπείας, καταβολὴν οὐ τὴν
τυχοῦσαν ἐργάζεται, παρεμφυό-
σης τῆς ἑλκώσεως ἐπιπλέον. τὴν
μὲν γὸ ἔκπωσιν τῆς ἐσχάρας μά
10 λιστα ἐκ τούτου φροντιστέον, ὅπως
μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκληθείη.
ἀλλ' εἰ δυνατόν ὄζι πολὺ τῆς
προδεσμίας ταὶ ἑλκώσεις τηρη-
τέον. κ ἐπὶ φλεγμαινούσας κ ἐπὶ
15 ὑπταιγομένας. παρέξει δὲ αὐ-
τῆς τὸ τοιοῦτον τάειρος ἐπιπ-
δέμενος, κ σύεσδον ἄγειον λο-
πτεμόμενον· χρόμενά τε ὡσαύ-
τως, ὅπερ μᾶν οὖν μάλιστα ὁ κυ-
20 ρηναϊκὸς ἢ ὁ καλούμενος μηδι-
κὸς ἢ παρδικός. κόκκοι δὲ πυ-
ρῶν ἐπιπδέδωσαν κ μεμαδη-
μένοι κ ἀμάδητοι· διαφυρόμε-
νοι μᾶν γὸ ἀπὸ τῆς ἐμζρογῆς ἀ-
25 νευρυσμοῖσι τὰ τραύματα. πινὲς
δὲ οἴονται τὸν μεμαδημένους
ἀντιπαθές π ἔχειν ἀπὸ τῆς τῶν
μεμαδηκότων νηστείας· οὐμὲν
τοῦτο βέβαιόν ὄζιν. ἀλλὰ ἐυκαί-
30 ρως αὐτοῖς χρηστέον. εἰ δὲ ὃ συμ-
βαίνεται πολλάκις, κ ἕλαι σωμ-
βρόμεναι φανῶσι πρὸ τ ἡμέρων,
διὰ χειρὸς ἀναξαίνειν προσήκει·

πρὸ-

Contra virulentos ictus, vſtio expeditiſsimũ eſt auxilium, vt pote cum ignis cætera viribus præſtet, ſimul quod virus domet, & ferri penitius nõ patiatur, ſimul quod pars ignem experta, poſtea non vulgare fundamẽtũ curationi futuræ præbeat, manente diutius exulceratione. Animaduertendum ex eo tẽpore cum cruſtæ decidẽt, ne vlceris ore coaleſcant, & cicatrice induãtur, ſed ſi fieri poteſt ad multũ, idq; præſtitutum tempus, vlcerationes & ſordidas adhuc & inflammationem minantes, prorogari conuenit. Quod inditũ iis ſalſamentum optimè præſtabit, & ſylueſtre allium detritũ: item cepæ, ſuccúſque præſertim Cyrenaicus, aut qui Medicus, aut Parthicus appellatur. Tritici grana tam manſa, q̃ non manſa imponantur: ſi quidẽ ſubacta piſtáue à perfuſione vulnera dilatãt. Sũt qui à mandẽtium ieiunio, ſibi aliquid aſciſcere arbitrentur, quod ſuapte natura reſiſtat: verùm id certum nõ eſt. Cæterũ tempeſtiuus eorũvſus minimè eſt conténendus. Si verò quod perſæpe accidit, ante dies præfinitos cicatrices coirẽt, cõmitterentúrq;, manũ poſtulabunt:

nanq;

nanque eas diducere carnémque ſcalpello circinare, aut iterum inurere, expedit. Vbi verò propoſitum tẽpus præteriit, vlcus ad cicatricem ducendũ, & emplaſtro quod è ſalibus conficitur locus comprehendendus: nec multò poſt ſinapiſmo vtendum.

Ratio victus in morſu rabioſi canis. Cap. IIII.

QVÆ ad partem iſtã pertinent præſidia, ita ſe habent. Cæterùm victus rationem ex iis quæ veneno aduerſantur, coniectura quadam colligere oportet, ſimul vt veneni vires hebetet, reſtinguátque, ſimul vt arceat, quo minꝰ ad intima pernicies illabatur. Etenim aſſumpta perniciosarum virium penetrationi reſiſtũt. Quorum vtrunque præſtare poteſt vini meracioris, paſsi, & lactis potus: quippe qui hæc omnia capiunt ad curam, nonnihil veneno obiiciunt, quod omnem eius acrimoniam obtũdat. Simili modo aliorum, porrorũ, cœparúmque cibos: quod ea difficulter cõficiantur, víxque aboleantur. Nam multos dies huius cibi qualitates remanẽt, quo tempore nec euincũtur, nec permutant à mortifera vi, ſed

ὥστε παρκίζοντας καὶ τέμνοντας, ἢ καὶ ἐπικαίοντας πάλιν ἐπὶ οὗτο τύχῃ. παρελθούσης δὲ τῆς προκειμένης προθεσμίας, ἀφετέον μὴν ἀπουλωθῆναι τοῖς ἕλκεσιν, ἐμπλάστρῳ δὲ τῇ διὰ τῶν ἁλῶν ὅλον τὸν τόπον καταλαπτέον· μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ σιναπιστέον.

Περὶ Διαίτης τοῦ ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος δηχθέντων. Κεφ. δ'.

Ἡ μὲν οὖν τοπικὴ θεραπεία τῶν λυσσοδήκτων, τοιαύτη τίς ἐστι. δεῖ δὲ καὶ τὴν ὅλην αὐτῶν ἕξιν καθαρὰν εἶναι τῆς πρὸς τὸν ἰὸν ἐναντιώσεως, ἵνα ὁμοῦ μὲν ἀμβλυνθῇ καὶ σβεννύσῃ τὴν δύναμιν, ὁμοῦ δὲ κωλύῃ τὴν εἰς βάθος ὁρμήν. καὶ ἀλαμβάνομένη γὰρ ἀντιπίπτει τῇ παρεισδύσει τῆς φθοροποιοῦ δυνάμεως. δύναται δὲ τὰ τῶν ἐκάτερον παρέχειν τοῦτο, οἶνος ἀκρατὰ ζωροτέρα πόσις καὶ γλυκέος καὶ γάλακτος· οἱ γὰρ πάντα λαμβάνοντες πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν, ἐνίστανταί τι ἰῷ, καὶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν δριμύτητα ἐκκαίει. ὡσπύτος δὲ καὶ σκορόδων καὶ πράσων καὶ κρομμύων ἐδωδή· καὶ ταῦτα γὰρ τὸ ἕλκος δυσμετάβλητα καὶ δυσεξίατα. παραμύθιον γὰρ αὐτῶν αἱ ποιότητες ἐπὶ πλείους ἡμέρας, ὁπόταν οὐ νικῶνται οὐδὲ πέπτωσι τῆς φθοροποιοῦ δυνάμεως, ἐν

ἐν δὲ τῶν ἐναντίων κρατεῖν αὐτῆς πέφυκεν. εἰς τοῦτο δὲ καὶ τῶν ἀντιδότων ἡ χρεία, καὶ τῆς θηριακῆς, καὶ τῆς εὐπατορείου λεγομένης· καὶ τῆς μιθριδατείου καὶ πάσης ἄλλης ἥ τις ἐκ πλειόνων ἀρωμάτων εἴληφε τὴν σύστασιν· δυσμετάβλητα γὰρ τῇ συστάσει πάντα τὰ ἀρώματα τῶν δυνάμεσι καὶ ταῖς οὐσίαις· διὸ μᾶλλον κρατεῖται τοῖς σώμασι. τοιοῦτος μὲν οὖν καὶ ὁ τῆς διαίτης τρόπος· δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἡ τῶν ὑδροφοβικοῦ πάθους ἐξεταζομένη ψις, οὐδὲ ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γὰρ ἕως τεσσαρακοστῆς ἡμέρας εἰωθὸς, τοῖς ἀμεληθεῖσι καὶ δι' ἐξαμήνου ἐνίοις ἀπώλετο. καὶ δι' ἐνιαυτοῦ, καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐώρακται. ἰσορροῦσι δέ τινες μετὰ ἑπταετίαν ἐνίοις ἐνδιδόναι τῷ πάθει. καὶ κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς τῆς λυσσοδήκτου ἡ θεραπεία, τοιαύτη ἐστίν. ἐὰν δὲ ὀπώς ἡποτοῦν ἐν ταῖς προτέραις ἡμέραις μὴ προληφθῇ τὰ προειρημένα βοηθήματα, τὸ μὴ παρεισρίζειν καὶ καίειν, παραλειπτέον. καὶ γὰρ ἰκανῶς εἰς τὸ παρεληλυθὸς μετάγειν δύναται. οὐδεμία γὰρ ὄγκωσις τῆς ὀπῆς, ἀλλὰ διακενῆς τὰ σώματα τῶν ὀδυνῶν βλαβησόμενα, βόπος δὲ τῆς θεραπείας ἕτερος ἀλείφων. καθαρσις ἡ καὶ μέγα ὄφελος

sed contrariis illa vis expugnatur. Cui rei antidotorum vſus accommodatur, & theriaces, Mithridatij, & eius quod eupatorio temperatur. Deniq; omnium quę magnam aromatum partem ſibi vendicant: quippe aromata omnia viribus & ſubſtantiis ægrè permutãtur: quare in corporibus euincunt. Victus ratio hoc modo ſe habet. Noſſe conuenit, pauoré aquæ non ſtato definitóque tempore exoriri: plurimum tamen ad quadrageſimum vſque diẽ neglectis differri conſueuit. Poſt ſemeſtre etiam nõnullos inuadit: quẽdam poſt annum aquã horruiſſe conſtat. Quæ nobis viſu cõperta fuere. Narrant & aliquos poſt ſeptennium aqua metu fuiſſe tentatos. Inter principia demorſorũ à cane rabioſa curandi ratio talis eſt. Verũ enimuero ſi ea quæ retulimus auxilia, primis diebus prætermiſſa fuerint, nec ſcalpro carnem circinare, nec vſtioné experiri operæpretiũ eſt. Nõ enĩ quod iã pertrãſiit, ſatis euocare poſſent. Nulla vtiq; iſtius rei occaſio aut vtilitas, ſed incaſſum corpora dolorib⁹ſternentur. Alter verò curationis modus accedat. Deiectio magnũ

præbet

præbet iuuamẽtum, vtpote cũ mouendo, corporis habitum trãſmutet, & quæ colocynthidem recipit hiera. Itẽ lac ſchiſtum, quod ſimul deiectionem moueat, & venenum domare poſsit. Cibi acres, & meraculi potus, quibus vis veneni vehementer retunditur, quotidie ſumi debent. Cæterùm ſudores ante cibos, & poſt etiã ciendi. Dropaciſmi ſinapiſmiq; alternatim per corpus totum adiiciendi. Sed longè omnium efficaciſsimum auxilium helleboriſmus cognoſcitur, quo cum fiducia nõ ſemel atque iterum, ſed frequentius ante quadrageſimum diem, vel poſt hoc tempus vti licet. Tantam enim vehemẽtiam hoc auxiliũ habere fertur, vt quidã qui iam aquæ metum ſentirent, ſumpto helleboro, ſimul ac primum morbi impetũ experirẽtur, fuerint ſeruati. Nam & iam vitio tentatos nemo vnquã ſeruare poteſt. Itaque primũ curã contra rabioſi canis morſus breui ſermone expoſuim⁹: iam ad alia, quæ venenatis morſib⁹ ſæuire conſueuerũt, trãſeundũ. Notas vno cõtextu, deinde cõmunẽ medendi modũ, qui omnibus cõuenire poſsit, explicabimus.

Curſim

ὄφελος ἐμπαρέχειν δυναμένη. συμμεταποιεῖ γὰρ τῷ ἕξιν κινοῦσα· ἥ τε διὰ τ̃ κολοκυνθίδος ἴσχει δόσις. καὶ δὴ καὶ τὸ γάλα τὸ ὀξὺ, ὁμῶ καθαρσιν καὶ ἐπικράσεις παρέχειν δυνάμενον. αἵ τε δριμυφαγίαι καὶ ἡ τ̃ ἀκράτου πόσις, παραλαμβανόμεναι κατὰ μέρος, ἀμελωτέον δυνάμεναι τὸν ἰόν, καὶ πρὸς τούτοις ἰδρωτοποιία, καὶ πρὸ τροφ̃ς καὶ μετ̀ τροφάς. δρωπακισμός τε καὶ σιναπισμὸς κατ̀ μέρος ἐφ' ὅλα τὰ σώματος. πάντων δὲ ἀνισμώτατον ἀπὸ τούτων ὁ ἑλλεβορισμὸς ἐγνώσθη, καὶ χρηστέον τεσσαρακόντως τ̃ βοηθήματι, ἡνίκ' ἄπαξ, ἢ δὶς, ἀλλὰ καὶ πλειστάκις πρὸ τ̃ς τεσσαρακοστ̃ς ἢ καὶ μετ̀ ταῦτα τοσαυτάκις. ὃ δ' ἰσχὺν προσφέρεται τὸ βοήθημα, ὡς τε τ̃ ἤδη σωθησομένων τὰ ὑδροφόβα, πρεσωθοῦσαι πνας λαβόντας ἑλλέβορον εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ καταπεφασμῷ τὰ συμπώματος. τὰν γὰρ ἤδη κατεσημασμένους, οὐδὲ αὐτός τι πρεπεῖν δύναται. τὰ μὲν οὖν τ̃ν λυσσητ̃ν δήκτων ἐπιμέλεια πρὸς τάδε ἐξετέθημεθα, ἀφ' ὃν ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν ἐπιλογισμόν. μεταβαίνοντες δ' ἐπὶ τὰ λοιπὰ τ̃ν ἰοβόλων. πρ̃τον μὲν τὰς σημειώσεις αὐτ̃ν ὑπὸ μίαν ἐνθησόμεθα πρόφασιν. μετ̀ δὲ τ̃το, κοινὰ τάδε θεραπείαι πᾶσιν ἀρμόσαι δυναμένην ὑπο-

LIBER VII. 343

ὑποδραμόντες δὲ ἑξ̃ς ὑποδείξομεν, εἴ πνα κατ' ἰδιότητα ἐνίοις προσωφελεῖν πέφυκεν. ὁμοίως καὶ τὰ τελείως ἀδοήθητα παρασημειωσόμεθα.

Περὶ Φαλαγγίων. Κεφ. ε'.

Τοῖς μὲν ὑπὸ φαλαγγίων δεδηγμένοις, αὐτὸς μὲν ὁ τόπος ἐνερευθ̀ς ὅτι καὶ ὁμοίοις κεντήμασιν οὔτε διωδυνώδης ἔστ̀ πρὸς θερμος, δὲ λὰ μετρίως μὲν ὑπύδρος· ἐν ᾧ τ̃ ἐναντίων κατεψυσμένος, παρακολουθεῖ δὲ πρόμος δι' ὅλα τὰ σώματος, καὶ ἐντάσεις πρὸ τ̃ν βουβ̃νας, καὶ τὰς ἰγνύας προσοικεῖαι πασιν. πρὸ τ̃ν ὀσφυϊκὸν σύλλημα καὶ συνεχ̀ς πρὸς ῥησιν ἐρεθισμός. δυσκολία πολλὴ πρὸ τ̃ ἐκκρισιν τ̃ πρωτ̃ώματος· ὁμοίως δὲ τούτοις καὶ ἰδρὼς ψυχρὸς καθ' ὅλου τ̃ν ἐπιφάνειαν ἐκκρίνεται· τά τε ὄμματα δακρύει καὶ ποσῶς ἀμαυροῦται.

Περὶ Σκολοπένδρας. Κεφ. ς'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ τ̃ς καλαμάρεως σκολοπένδρας ἢ ὀφιοκτένης δεδηγμένοις, ὁ μὲν ἐν κύκλῳ τόπος τ̃ δήγματος, πελιδν̀ται, καὶ πρησθ̀πεται· καὶ ποτὲ πομφώδης καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἐνερευθ̀ς φαίνεται. ἑλκοῦται δὲ πρὸ αὐτ̃ τὸ δήγματος λαμβάνων τὴν ἀρχὴν, ἕλκωσίν πνα ἐπίπονον καὶ δυσαλθ̀. πρὸς δὲ τούτοις πρὸ ὅλον τὸ σῶμα συναίσθησις γίγνεται κνησμώδης.

Curſim deinceps ſubiungemus ea, quæ ſua proprietate nõnullis auxilium præſtare poſſunt. Poſtremo ſubnectẽtur etiã venenata, q̃ nullis cedũt remediis.

De phalangiis. Cap. V.

De morſis à phalangiis locus quidem ipſe, quaſi ab impacto aculeo rubet, non intumeſcens, nec per ambitum calidus eſt, ſed mediocriter humeſcit: vbi verò contrariorum occurſu refrixit, conſequitur corpore toto tremor, diſtentiones poplitum & inguinum, conuulſionibus non diſsimiles. In lumbis collectio exoritur, & perpetua vrinæ libido laceſsit, multáque reddẽdis excremẽtis colluctatio. Vniuerſa cute frigidus ſudor emanat: collachrymant oculi, offuſisq; nebulis caligant.

Scolopendra. Cap. VI.

Si ſcolopendra aut dicta ophioctene morſum intulit, locus per ambitum liuore ſugillatur, & computreſcit: interdúmque, licet rarò, fæculentus atq; ruber cernitur. A morſu ipſo exulcerari locus incipit, vlcúsque id negotium exhibet, ferè remediis inuictum: præterea toto corpore prurigo ſentitur.

Scorpio

Scorpio. Cap. VII.

Scorpionis morsu inflammari statim incipit locus, & indurescit, ac intentus rubet, vicissímque dolore premitur. Modò siquidem exęstuat, modò frigore occupatur. Labor repentè fatigat, & aliquando meliuscule habet, aliquando verò recrudescit. Consequitur sudor, horroris sensus, & tremor. Extremæ corporis partes refrigescunt, inguina extolluntur, per sedem flatus exeunt, capilli eriguntur, palor membra decolorat & dolor, tãquam ex pungente acu, per vniuersam cutem sentitur.

Pastinaca marina. Cap. VIII.

Si marina pastinaca percussit, protinus accidunt molesti dolores, assiduæ conuulsiones, lassitudo, & imbecillitas. Mens percussis labat, postea obmutescunt: oculi caligant. Percussus autem locus in ambitu cum vicinis partib⁹ denigratur, & ita obstupescit, vt tãgentem non sentiat. Hunc si quis premat, atra sanies, crassá & malè olés excernitur.

Mus araneus. Cap. IX.

A mure araneo percussis, circa

Περὶ Σκορπίου. Κεφ. ζ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ σκόρπιον δηχθεῖσιν, ὁ μὲν τόπος εὐθέως ἄρχεται φλεγμαίνειν, σκληρὸς καὶ ἐνερευθὴς καὶ ὠδυνηδής, συνὸ δὴ νη μονόμυος ἐνηγάξ. ὁ τε μὲ ψῦξις ὑπερβάλλεται. καὶ πόνος ἐξαπίνης, καὶ ποτὲ μὲ ῥαΐζει, ποτὲ δ' ὀπτεύεται. παρέπεται δ' αὐτοῖς ἱδρὼς καὶ φευκώδης ἄδηκτος, καὶ τρόμος. καὶ ὠδὲ ψῦξις ἀκρωτηρίων, καὶ βουβώνων ἔπαρσις, φύματα διὰ τῆς ἕδρας, ὀρθοστειχία τε, καὶ δύσχροια, ἐπαλγὴς ὠδὲ τοῦ ὀπιφανείαν τῆς αἰδήσεως, καθάπερ ἀπὸ βελόνης κεντημάτων ὀδυνώμενος.

Περὶ Τριγόνος θαλασσίας. Κεφ. η'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ τριγόνος θαλασσίας δηχθεῖσι, παραυτίκα μὲν πεπωδυσίαι συμβαίνουσι δυσκατέργαστοι, ἀσαρκοὶ δ' ὀυωχεῖς καὶ πόνος, καὶ ἀτονία, καὶ διανοίας παραφοραί, μετὰ δὲ ταῦτα ἀφωνία καὶ σκοτασμοὶ ὀφθαλμῶν. αὐτὸς δὲ ὁ πληγεὶς τόπος, *μέλας γίνεται κύκλῳ, καὶ τὰ πλησίον αὐτῆς μέρη, καὶ πρὸς τινὰ ἀφωὶ ἀναισθητεῖ. ἐπαν δέ τις αὐτὸ ἀποψήσῃ, ἰχὼρ ἐξ αὐτῆς μέλας, παχὺς, δυσώδης ἐκκρίνεται.

Περὶ Μυγαλῆς. Κεφ. θ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι κύκλῳ

κύκλῳ μὲ πρὸ τοῦ τόπου τὸ δῆγμα τος γίνεται φλεγμονὴ, φλυκτὶς δὲ ἐπαίρεται) μέλαινα, μετὰ ἰχῶρος ὑδατώδους. καὶ τὰ πλησίον πάντα πελιδνοῦται. ῥαγείσης τε τῆς φλυκτίνης, νομὴ παραλαμβάνει παραπλησίαν τῇ ἀπὸ τῶ ἑρπυστικῶν. συνὸ τούτοις δὲ παρέπεται καὶ τρόφος πρὸ τὰ ἔντερα, καὶ δυσουρία, καὶ ψυχρᾶς ποτίδος πρόχυσις.

Περὶ Ἐχίδνης. Κεφ. ι'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖσιν, οἱ δεῖ καὶ ἐφ' ἱκανὸν τὸ σῶμα ξηραίνεται, τὴν χροιὰν δὲ ὑπόλευκον ἔχει. ἰχὼρ δ' ἀπὸ τοῦ βλάματος προχεῖται, τὸ μὲ πρῶτον ὑπολίπαρος, μετὰ ταῦτα δὲ αἱματώδης· φλυκταινῶν τε ἐπανάστασις, καθάπερ ἐπὶ τῶν πυρικαύτων ἕπεται· καὶ νομὴ προκαταλαμβάνει προχωροῦσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα πάντα πλησίον, οὐ μόνον ὑποπόλασιν· ἀλλὰ καὶ διὰ βάθους· αἱμάτων δ' αὐτοῖς καὶ τὰ ἕλκη· καὶ πρὸ τοῦ ἥπαρ συνίσταται φλεγμονή· τρόφοι τε καὶ χολώδεις ἐπισυμβαίνουσιν ἔμετοι. προσγίνεται δὲ αὐτοῖς ἔμετος καὶ κάρος, καὶ δυσουρία, καὶ ψυχρὰ πρόχυσις.

Περὶ Ἀμφισβαίνης. Κεφ. ια'.

Παραπλήσια δὲ συμβαίνει καὶ τοῖς ὑπὸ τῆς προσαγορευομένης σκυτάλης ἢ ἀμφισβαίνης δηχθεῖσι, ῥᾳθυμεῖ δὲ ἧδη τὰ αὐτά· διό περ ἰδίας ἀναγραφῆς

ἔτι

circa morsum in orbem inflammatio exoritur, nigráque pustula, diluta sanie turgens, exurgit: proximæ partes liuẽt. Rupta pustula, depascẽs vlcus, nõ ei disimile quod serpit, occupat. Intestinorum quoq; tormina, difficultas vrinæ & frigidæ asperginis offusio consequuntur.

Vipera. Cap. X.

Si vipera momordit, corpus intumet, vehementer arescit, subalbidúmque colorem cõcipit. Sanies à vulnere profunditur, primum suppinguis, mox cruenta: pustulæ adustis similes erumpunt: & antea depascens vlcus, quod in proxima repens, non summa modo corporis, sed intima quoque corripit: gingiuæ iis cruore suffunduntur: inflãmatio circa iecur erumpit: tormina & bilioſi vomitus sequuntur.

Sopor, tremor, & vrinæ difficultas accedit, & frigidus sudor offunditur.

Cæcilia. Cap. XI.

Consimilia eueniũt iis qui à cęcilia nomine, aut amphisbęna demorsi sunt, eadémq; ferè auxiliantur: quare hoc venenũ priuatã descriptionẽ sortitum non

nō est, neq; visum est dignum, quod alio genere cōprehēdat.

Dryinos. Cap. XII.

A DRYINO morsis pustulæ molestíque dolores incidunt, præsertim quà dilutæ saniei emissarium subest: quinetiam erosio, tormináque cōsequuntur.

Hemorrhoos. Cap. XIII.

Ab hæmorrhoo ictis vehementes cruciatus accidūt, qui angusta contractáque corpora ex continuo dolore reddunt. Ex plaga copiosus cruor effluit, & quacunq; parte corporis cicatrix vlla fuerit: ea sanguine manat. Excrementa per aluum cruenta eiiciuntur, profluésq; sanguis in globos coiit. A pulmone sanguinē extusiunt, & in vomitiones effusi sine remedio commoriuntur.

Dipsas. Cap. XIIII.

Quos dipsas percusit, solut⁹ ac nō cōstrict⁹ tumor premit, sitisq; vsq; eo ptinax, vt satiari nō possit, ac sine vlla intercapedine excruciet: etsi potū pleno ore affatim trahāt, illico in eandē sitim relabunt: pinde to to habitu similes sunt iis q antea pot⁹ nihil hauserint. Quare ppter cōtinuā sitim, & prester, & causon, aut dipsas appellat.

Natrix

οὔτε τι τύχοιεν, οὔτε ἐξιώθη τὸ εἶδος τοῦτο.

Περὶ Δρυΐνε. Κεφ. ιβ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ δρυΐνε δηχθεῖσιν, ἰσχυραὶ φλεγμοναὶ ἐμπίπτουσι, καὶ φλυκταινώδεις ἐν τῷ οἰκείῳ μέρει, ὅπου δὲ καὶ ὑδατώδεις ἰχῶρες ἔκχυσις· ἐπακολουθεῖ δὲ καὶ δηγμὸς καὶ τρόμος.

Περὶ Αἱμόῤῥε. Κεφ. ιγ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ αἱμόῤῥου δηχθεῖσιν, ἰσχυραὶ φλεγμοναὶ ἐμπίπτουσι, βραχέα δὲ καὶ στενὰ παντελῶς παρέχουσι τὰ σώματα ὑπὸ συντυχίας τῶν δηγμάτων. ὅτι δὲ τὸ δήγματος ἔκκρισις γίνεται πολλή, καὶ ἐλλὴ καθ' ἕτερον μέρος τοῦ σώματος ὑπάρχει, παρεχεῖ αἱμορροεῖν· τὰ δὲ διαχωρήματα αἱματώδη ἐκκρίνεται, καὶ τὸ ἀπορρεόμενον ἀπ' αὐτοῦ αἷμα τεθρομβωμένον ὀστ. βήσσοντές τε ἀπὸ πνεύμονος, αἷμα ἀναγκαῖον, καὶ ἐξεμοῦσιν ἀδονήτως.

Περὶ Διψάδος. Κεφ. ιδ'.

Τοῖς δὲ δηχθεῖσιν ὑπὸ διψάδος, ἄστεγνος ὄγκος ἕλκεται, καὶ δίψος ὀπτεταμένον ἰσχυρῶς ὥς τε ἀπαλλαγῆναι καὶ ἀδιάλειπτον εἶναι· καὶ τὸ ποτὸν χανδὸν ἕλκειν, κἂν τῷ αὐτῷ καθίσαι δόξαι. τῷ δὲ μὴ πιεῖν ἀρχὴν εἰλλφότι τὸ ποτὸν, παραπλήσιόν τι ὅλῳ τῷ συγκρίματος ἀκολουθεῖ. διὰ τοῦτο συνεχῶς τὸ πέμαλος εἰσφοιτᾷ, ὅθεν πρηστὴρ τε καὶ κῶνος τοῦτο παρεύρεν ἡ δύναμις.

Περὶ

Περὶ ὕδρου. Κεφ. ιε'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ ὕδρου δηχθεῖσι, τὸ ἕλκος πλατυνόμενον καὶ μέγα γίνεται πελιδνόχρουν. ἰχὼρ τε ἐξ αὐτοῦ μέλας καὶ πολὺς καὶ δυσώδης οἷον ἀπὸ νομῆς ἐκκρίνεται.

Περὶ Κέγχρου. Κεφ. ιϛ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ κέγχρου δηχθεῖσι, τὸ μὲν δῆγμα ὅμοιον τοῖς ἀπὸ τῆς ἐχίδνης, σπεδὼν ὁ παρακολουθεῖ. καὶ φλεγμαίνουσι σάρκες ἐξοιδήσασαι πρότερον ὡς ἐπὶ ὕδρωπος. λήθαργώδεις τε γίνονται καὶ καταφοραὶ αὐτοῖς. Ἐρασίστρατος δέ φησιν αὐτὸν πεπονθέναι τὸ ἧπαρ καὶ πλεῦνησιν καὶ τὸ κῶλον. ἀναλισκόντων δὲ αὐτῶν διεφθαρμένα πως εὑρίσκεται πάντα τὰ μέρη.

Περὶ Κεράστου. Κεφ. ιζ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ κεράστου δηχθεῖσιν, ὁ μὲν τόπος ἐπαίρεται μετὰ σκληρίας καὶ φλυκταινώσεως. ῥεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ δήγματος ἰχὼρ ποτὲ μὲν μέλας, ποτὲ δὲ ὕπωχρος· καὶ ῥοώδης δὲ γίνεται περὶ τὸ σύγκριμα ὅλον· καὶ τὸ μὲν αἰδοῖον τείνεται. ἡ δὲ διάνοια ἐξίσταται, ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται· τέλος δὲ ἀπόλλυται σὺν μώμῳ τεταγῶ.

Περὶ Ἀσπίδος. Κεφ. ιη'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ ἀσπίδος δηχθεῖσι, τὸ μὲν δῆγμα ὅμοιον τοῖς ὑπὸ βελόνης κεντήμασι μικρὸν παντελῶς φαίνεται χωρὶς τῆς ἐπάρσεως· καὶ αἱμάσσον ὀλίγον ἢ πολύ, ἀλλὰ

Natrix. Cap. XV.

Ab natrice demorsis vlcus dilatatur, & liuidū ac ingēs euadit. Sanies ex eo multa, & atra, & malè olens, nō secus atq; iis quæ serpunt vlcerib⁹, expuitur.

De cenchro. Cap. XVI.

Cenchri morsum, qui viperino ictui similis est, putridum vlcus sequitur. Carnes antea, vt in aqua inter cutem, prætumidæ, defluūt. Lethargo corripiūtur, & veterno presi somnos captāt. Erasistrat⁹ eos iocinere, intestino ieiuno, colóque conflictari autor est. Quippe dissectis ipsis, omnes ferè partes corruptæ reperiuntur.

Ceraste. Cap. XVII.

A ceraste percussis locus attollitur, cum duritia pustulosus. E plaga sanies profluit, modo atra, modo pallidior: sed toto concretu varicosus intumescit: genitale intenditur: mens labat, & oculorum caligo exoritur: denique rigore neruorū distēti commoriuntur.

Aspis. Cap. XVIII.

Ab aspide ictis, vulnus exiguum prorsus, quasi ab adacta acu citra tumorem conspicitur: sanguis exiguus ille quidē,

sed ater distillat: caligo velox oculos obnubit: labor in totum corpus multiplex, omnino leuis & non sine voluptate consequitur. Ideo Nicander perpulchrè cecinit: At vir perit, absque labore, virens atque discolor: mediocris stomachi dolor afficit: frons perpetuò reuellitur: genæ contremiscũt, quasi sine sensu in somno vacillent. Hos mors tollit, ad diei trientem non dilata.

Basiliscus. Cap. XIX.

Erasistratus in libro quem de medicaminibus & venenis condidit, de vocato basiliſco scitè ita refert: Cum basiliscus momorderit, vulnꝰ ad auri colorem efflauescit. Itaque in plurimis quæ virus eiaculantur, comites notæ ita se habent. Transeuntes vtiq; ad medendi rationem, primum, vt fieri poterit, de cõmunibus disserem⁹.

ἀλλὰ βραχὺ καὶ μέλαν ἀποσάζει· ταχεῖα δὲ ἀμαύρωσις ὀμμάτων καταλαμβάνει· πόνος τε ὅλου τοῦ σώματος πολυειδὴς. παντάπασιν ἐλαφρὸς καὶ ἀκ ἄτερ ἡδονῆς παρακολουθεῖ. διὸ καλῶς ὁ Νίκανδρος ἔφη πεφώνηκε· καμάτῳ δ' ἄλρ ὄλλυ ἀνὴρ, χρόαν ἀτρόπος καὶ χλοασθὴς· καρδιωγμὸς ὀλίγος. μέτωπον δ' συνεχῶς ἀνασπᾶ· βλέφαρα κινῦνται μὴ ἀναιδησίας ὁμοίως ὕπνῳ, καὶν τέτοις θάνατος συναίρῃ μὴ δ' τρίτον ἡμέρας διαλιπών.

Περὶ Βασιλίσκου. Κεφ. ιθ.

Ερασίστρατος ἐν τῷ καλουμένῳ περὶ δυνάμεων καὶ θανασίμων περὶ τὸ καλούμενον βασιλίσκου φησὶν οὕτω· ὅταν δὲ ὁ βασιλίσκος δάκῃ, πλησὺ χρυσοῦς γίνεται. Τὰ μὲν οὖν ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἰοβόλων παρακολουθοῦντα σημεῖα, τοιαῦτά ἐστι. μεταβαίνοντες δ' ὅπῃ τὴ θεραπείαν, περὶ τὸν τὰ κοινὰ τῆς θεραπείας ὡς δυνατὸν παρασκώμεθα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ.

PEDA-

ΠΕΔΑ- PEDANII

ΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ἀναζαρβέως περὶ θεραπείας τῶν ὑπὸ ἰοβόλων δεδηγμένων Βίβλιον ὄγδοον.

DIOSCORIDIS Anazarbei De curatione ab animalibꝰ venenatis morsorum, LIBER VIII.

Τίς κοινὴ τῶν ἰοβόλων θεραπεία. Κεφ. α.

Cómunis curatio in omnes ictus virulẽtos. Cap. I

ΠΡΟΣ πᾶσαν πληγὴν ἰοβόλου ἁρμόζει ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις. δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα, ἀλλὰ καὶ εἰληφέναι βοφλὸν, καὶ διακλύζεσθαι οἴνῳ· ἔπειτα δὲ καὶ βραχύ τι ἐν τῷ στόματι ἔλαιον κατέχειν, ἕως ἂν ἐκμύζησιν ἐπιτελείτω. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τόπος πύγγῳ πυριάσθω, ἔπειτα δὲ ἐγκαταξέσθω· βαθυτέρας δὲ ἐμβάλλειν ταῖς ἀμυχαῖς περσύκῃ, ὅπως ἂν ὕλλυ ἐκ βάθους ἀναλαμβάνῃ. καὶ περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ, πλουσιώτερον καταχασμᾶ βοηθοῦσιν· ἴδια γὰρ ἐπὶ αὐτῶν τὰ χρησιμεύοντα γίνεται. ἓν μὲν ὅτι αἴρεται ὁ ἰὸς ἐκ τοῦ τόπου. δεύτερον δὲ ὅτι τῷ αἵματι συνεκκρίνεται πολλῷ καὶ ἀθρόῳ τὸ φθάσαν ἔσω παρελθεῖν. εἰ δὲ ὁ τόπος ἂν περισαρκισμὸν οὐ περσδέχοιτο, συκίας χρὴ περσβάλλειν μὴ φλοιὸς πλείονος. περὶ δὲ κμύσεως ἐπὶ τῶν λυσσοδήκτων περιέχομεν.

PEDANII DIOSCORIDIS Anazarbei De curatione ab animalibꝰ venenatis morsorum, LIBER VIII.

Cómunis curatio in omnes ictus virulẽtos. Cap. I

ADuersus quidem omnem animalis ictũ, quod venenũ vibrat, oris suctio conuenit. Sugentem verò oportet ieiunum non esse, sed & cibum sumpsisse, & vino os abluisse: postea exiguũ olei in ore continens plagam exugat. Locus ipse spongia fouendus, deinde scarificandus: sed vlcuscula altiꝰ imprimere expedit, quo virosa materies profundo euocetur. Circinatio autẽ carnis, & sectio, scarificatione lõgè potentius opitulantur: nãq; ab iis duo peculiaria præsidia fiunt. Vnum, quod virus è loco tollitur. Alterum, ꝙ eius veneni pars q̃ ad interiora grassat, cũ multo copioso q̃; sanguine excernit. Quod si locus sectionem non admittat, cucurbitulæ cum largiori flãma adfigẽdæ sunt. Sed iã de vsti one suprá in rabiosorũ morsu disseruimus.

Si verò icta pars, vtpote extrema, eam sectionem commodè non respuat, præsertim in omnibus serpentiũ ictibus, vt aspidis, ceraſtæ, similiumq;, proculdubio amputanda est. Conuenientiora suprà dictis auxilia sunt, quæ epithemata vocant. Imponatur fermentitius cinis, aut ficulnus, cum lixiuio stillatitio subactus, garo, & acri salsamẽto: porri, cepæ, & allia modo minutissimè cõtrita illinũtur, modo cremata vulneribus iniiciuntur. Quinetiam dissecti gallinarum pulli, cum maximè tepent, percusso loco applicẽtur. Nec desunt qui hisce tanquam discordia quadã naturali pugnãtibus vtãtur: verùm huius rationẽ inire facillimũ fuerit. Gallinæ enim calida natura præditæ sunt, argumento, ꝙ deuoratum insigne virus cõficiunt, & aridissima quęq; semina consumãt: item nõnunquã arenas lapillosq;, ingluuie sua deuoratos dissoluunt. Itaq; animantis admoti calore adiutus spiritus, ab icta parte impetum capessens exiliẽsq;, secum venenum exigit. Nec me fugit quid in Ægypto fieri soleat. Cũ spicas Ægyptij metũt, ollam picis paratã habẽt, & appẽsã fasciã: tunc

εἰδ' ὑφυῶς ἔχει πρὸς ἀποκοπὴν τὸ μέρος τὸ δεδηγμένον, μάλιστα ὅτι πάντων ἰσχνῶν ἀνενδοιάστως τὸ ἀκρωτηριασμὸν ποιητέον, ὡς ἀσφάδος, καὶ καρκίνου καὶ τῶν ὁμοίων. ὡς ὅτι σπουδαιότερα διὰ τὸ προσφερομένων βοηθημάτων, ἄξια ἐπιδέματά ἐστιν. ἐπιπλάττω δὲ τέφρα κληματίνη ἢ συκίνη, μετὰ κονίας σακτῆς πεφυρμένα μέτρου, γάρεσυ, ῥιμμέος ταείχου· προσέτι τε καὶ κρόμμυα, καὶ σκόρδα ποτὲ μὲν ὡς ἐκλοπισθέντα καταπλάσσω, ποτὲ δὲ καίεντα προσβάλλεται τοῖς δήγμασι καὶ οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοὶ διαχανθέντες καὶ διαμύσταποι προπυοῦμενοι τῷ πεπληγότι τόπῳ. πῖνες μὲν ὡς ἀντιπαθέσιν αὐτοῖς ἐχρήσαντο· προσέχειεσυ δὲ ἔχει τὸν λόγον. φύσει γὰρ οἱ ὄρνιθες εἰσὶ θερμαὶ, διὸ καὶ ἐπίσημον τὸν ἰὸν καταπίουσαι, τρύχουσι, καὶ τὰ ξηρότατα διαπαντῶσι τῶν σπερμάτων· ἐνίοτε, καὶ ψάμμους καὶ λίθους διαλύουσιν ἐμφαρυγξάμενοι. τοιαῦτα οὖν πρὸς τὸν τοῦ ζώου θερμασίαν, τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ δεδηγμένου μέρους ὁρμῶν λαμβάνον, συνεξάγει τὸν ἰόν. ἔγραψα δὲ ὅτι τοῦ αἰγύπτου τοιοῦτόν τι ἐθιζόμενον. ὁπόταν οἱ αἰγύπτιοι θρέψωσι τὸν σάχμυ, χύτραν ἔχουσι κατεσκευασμένην πάσης, καὶ σφήκωμα προσηρτημένον τῇ χύτρᾳ. τὸ τε

τὸ γὰρ μάλιστα δεδίασι τὰ θηρία, καὶ διὰ τοῦτο ὥραν, καὶ τῷ λανθάνειν αὐτὰ κείμενα τῶν ὀπῶν τῶν ἐν ταῖς ἀρούραις ὀπισθοτύμπανα ὁμοῦ καὶ ὑπὸ τῆς δασύτητος τῶν χωρῶν. πολλὰ δὲ καὶ τὰ πεδία χαλεπώτερα τοῖς ἰοβόλων ζώων ἢ αἰγύπτιος φέρει. ἐπειδὰν οὖν δηχθῇ τις πόδα ἢ ἄλλο τι μέρος ταχέως οἱ παραντυχόντες τὸ σφήκωμα βάλλουσιν εἰς τὴν χύτραν τῆς πίττης, καὶ περιλοῦσιν ἄπαξ ἢ δὶς περὶ τὴν πηχυν ἢ τοῦ κνήμου, μικρὸν ἐπαίρω τὸ δῆγμα τος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστῶτες ἰσχυρῶς, καὶ ἐντέμνοντες τὸ τόπον διὰ τῆς περιθέσεως τῷ βρόχῳ, ἐπιχέουσι καὶ πίνουσιν. ὅταν δ' αὐτάρκως ἔχειν δοκῇ, τὸ βρόχον ἐφαιροῦσι καὶ καταπλάσσουσι κρομμύοις, καὶ δι' ἄλλων τῶν προειρημένων. καὶ ἵππων δὲ χρεὼν ὑγρὰ πίνα μετ' ἀλῶν λείων θερμοτέρων καταπλάσσομένην, ἀπαθέως βοηθεῖ, αὐτὴ καινοποιηθεῖσα συνεχέστερον. ὡσαύτως ἁρμόζει καὶ κέδρος, τὰ δὲ αὐτὰ τῶν αἰγῶν ἐν οἴνῳ καθεψόμενα. ἀρήγει δὲ αὐτοῖς καὶ κατάπλασις δι' ὄξους θερμοῦ, καὶ καλαμίνθη ἑφθὴ μετ' ὄξους θερμοῦ· ἢ διὰ θαλάσσης ἢ ὀξάλμης. εἰσὶ δ' καὶ ἔμπλαστροι δριμύτατοι διαμάσσεσθαι τὸν ὀπισθοτύμπανον καὶ διακρατεῖν καὶ διαφορεῖν. ὡς δὲ ἁλῶν ἢ νίτρου καὶ σταφίδος καὶ κάγχρυος προσφερόμενα ὠφελεῖ

tunc enim maximè serpẽtium iniurias expauescunt, tum propter spicilegij tẽpus, tum quòd opacis simul abditæ speluncis & cauernis, densoq; aruorum cespite delitescunt. Molestissima enim animalia & virus eructantia, Ægyptus in cãpis ferre cõsueuit. Vbi ergo aut in pedem, aut partẽ aliam, morsum intulerunt, qui adsunt, fasciam in ollam picis coniiciũt, & semel aut iterum brachium aut crus paulum supra vulnus obligant, et arctissimè duo è præsentibus distringũt, locúmque secantes qua circũactus est laqueus, picem instillant. Cúmq; satis vulnus excepisse videtur, laqueum resoluũt, & cæpis aliisq; suprà memoratis illiniũt. Præterea pix liquida cum sale trito & feruẽte illita pſẽtaneo est auxilio, si iugiter inouetur. Cõuenit & cedria, & fimũ caprarum ex vino decoctũ. Locum aceto calido, calamintha in lotio, maris aqua, aut acida muria decocta, foueri salutare est. Quinetiã nõ desunt emplastra vehemẽtissima, & calidissima, q̃ venenũ elicere, expugnare, & discutere possunt. Cuiusmodi sunt q̃ ex sale, aut nitro, sinapi, & cachrye cõponũtur:

de quibus cõsequẽter erit tractandũ. Erasistratus autem nõ iniusta reprehẽsione eos incessit, q incognitas ad hunc vsum facultates cõscripserũt, vt elaphãti fel, crocodilive sanguinẽ quaq;, testudinis, & consimilia. Nam cũ iuuantia quędã literis tradidisse vidẽtur, planè in hęc sola incidẽtibus imposuerunt. Quare talia deuitanda sunt, cũ difficilè, nisi regia facultate, puestigari possint: neq;, quòd nostra fides iis obstringatur, frequẽti obseruatione, sufficiens experimentũ præstiterint. Quę autẽ ad cõmunẽ omniũ vsum pertinẽt, quæq; facile suppeditari, & omnibus à serpẽte percussis auxiliũ ferre queũt, subiungẽdi vidẽtur. Intubus itaq;, & erica, & astragalus, cũ aceto pota, cõtra omnes serpentium morsus auxiliãtur. Itẽ bitumẽ, & virentes platani pilulę in vino diluto coctæ, & paliuri decoctum: radix aristolochiæ, & eryngij: decoctę etiã lauri bacæ & deuoratæ, piper largius esitatũ, ruta, anethũ, & cyclaminꝰ: coma porrorũ priuatim ex pane, aut alliũ, aut cepæ, salsamẽtáq; quamacerrima: origani decoctum cum vino potũ, fœniculi, pulegij, calaminthæ,

porrorũq;

ὥσπερ ἐξῆς ῥητέον. οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ὀπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρείαν ἀναγεγραφόσιν, ὡς χολὴν ἐλέφαντος καὶ αἷμα χελώνης καὶ ὠὰ καὶ τὰ παραπλήσια. δοκοῦσι μὴ γάρ τινα πεποιῆσθαι παράδοσιν ὠφελούντων ἐξηπατήκασι δὲ αὐτὰ μόνα τὸν ἐντυγχάνοντας. ὅθεν τὰ μὴ τοιαῦτα παραιτητέον μή τε ῥᾳδίως εὑρεθῶσι δυνάμενα εἰ μὴ ὑπ' ἐξουσίας βασιλικῆς· μήτε διὰ τῆς πλείστης τηρήσεως οἷαν εἰς τὸ πιστευθῆναι τὴν πεῖραν παρεγγυῶ. τὰ δὲ κοινωφελῆ, καὶ ἐυπόριστα, ὑποδεικτέον, τὰ καὶ εἰς πάντα ἐν πᾶσι τοῖς θηριοδήκτοις δυνάμενα τὴν χρῆσιν παρέχειν. σὺ γοῦν καὶ ἑρπέτων καὶ ἀσπάλακος πυόμενα μετ' ὄξους, πᾶσι τοῖς θηριοδήκτοις βοηθεῖ. ὡσαύτως καὶ ἄσφαλτος καὶ πλατάνου χλωρᾶ σφαιρία καθεψηθέντα ἐν κράματι. καὶ παλιούρου ἀφέψημα· καὶ ῥίζα ἀριστολοχίας καὶ ἠρύγκης· καὶ δαφνίδες ἑφθαὶ κατεσθιόμεναι καὶ πέπερι δαψιλέστερον χωνεύμενον καὶ πήγανον καὶ ἄνηθον καὶ κυκλάμινον· πρασίων τε ἡ κόμη ἰδία σὺν ἅρτῳ ἢ σκόρδα, ἢ κρόμμυα, καὶ τάριχος δριμύτατος· καὶ ὀρεινοῦ ἀφέψημα σὺν οἴνῳ πινόμενον. καὶ μαράθρου καὶ γλήχωνος καὶ καλαμίνθης,

καὶ

καὶ πρασίων χυλὸς σὺν μέλιτι καταῤῥοφούμενος, ταῦτα μὲν τῶν φυομένων. ἀπὸ ζώων δὲ λαμβάνεται πινα ὠφελίμως, ἐγκέφαλοι μὲν ἀλεκτρυόνων ἐσθιόμενοι, πτερὰ δὲ λαγῶ σὺν οἴνῳ πινομένη καθ' ἡμέραν βʹ. τὴν αὐτὴν δόσιν λέγω δὲ καὶ ὅτι χελώνης θαλασσίας οἱ ὄρχεις λαμβανόμενοι βοηθοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ ἡ γαλῆ ἡ σκελετευθεῖσα τῶν βεβοηθημένων, εὑρίσκεται δὲ πρότερον ἡ παλαιὰ γιγνομένη τῶν ἐντὸς ἐκκριθέντων, σκελετεύεται δὲ ξηραινόμενον, καὶ ἀπ' αὐτῆς δίδραχμον σὺν οἴνῳ πινόμενον. τοσοῦτα δὲ καὶ τὰ ἁπλᾶ τῶν προσφερομένων. ἁρμόζει δὲ τοῖς θηριοδήκτοις καὶ κάθαρσις διὰ κοιλίας, καὶ ἱδρωτοποιία, καὶ ὕπνος πολλῶν ἐκκρισις. σκευασθὲν δὲ ποτὴν μᾶλλον παραδέδοται κρυοτέρως ὑπαχνώμενα βοηθεῖν, ὡς ὀπίου καὶ σμύρνης ἀνὰ ὀβολὸν, καὶ πεπέρεως < βʹ. ταῦτα δὲ δεῖ μέλιτι ἀναλαμβάνειν, καὶ διδόναι κυάμου μέγεθος, αἰγυπτίῳ μὲν οἴνῳ. ὁμοίως πηγανίου ἀγρίου σπέρματος, μελανθίου, κυμίνου αἰθιοπικοῦ, χαλβάνης, ἀριστολοχίας, ταῦτα πάντα λεανθέντα καὶ φυρανθέντα χυλῷ ζυζύφου, ἀναπλάσσοντες δραχμίσκοι δραχμαῖοι. δίδόναι δὲ ἐξ αὐτῶν μὲν οἴνῳ ἡμικοτυλιαίῳ. ταῦτα μὲν περὶ τῶν κοινῶν βοηθούντων. τὰ δὲ ἴδια πρὸς ἕκαστον τῶν ἰοβόλων ἐξῆς εἰποιμεν.

Περὶ

porrorũq; succus cũ melle desorptus. Hæc quidẽ à plãtis cõquirũtur. Ab animãtibus verò quædã vtiliter peti solẽt, gallinaceorũ cerebella in cibo, leporinũ coagulũ cũ vino, itidẽ castorij sextãs: testes marinę testudinis sumpti multũ pdesse tradũtur: mustela sale iueterata iter auxiliaria medicamẽta est. Cõmendat in primis exenterata, q̃ sale siccescẽs inueteratur, ex qua binas drachmas cũ vino bibisse satis est. Sed de simplicibus quæ dari solẽt hactenus. Percussis à serpẽte prodest alui deiectio, diffluens sudor, vrina copiosè reddita. Sũt & cõpositæ quædã potiones, q̃ mira remedia polliceri tradũtur, vt & opij & myrrhę singuli oboli, piperis sicilicum: ea melle excipiũtur, & ĩstar Ægyptiæ fabæ dãtur cũ vino. Itidẽ sylvestris rutę seminis, gith, cumini Æthiopici, aristolochiæ, galbani, singulorũ paresportiones tritæ, et cũ erucę succo sub actæ, digerunt in pastillos, qui drachmæ põdº æquẽt: dant ex iis terni cyathi cũ vino. Hęc habui de cõibº auxiliis q̃ dicerẽ. De peculiaribº remediis contra bestias quæ venena vibrãt, consequenter est dicendum.

Curatio ab apibus & vespis morsorum. Cap. II.

INTER ferientium venenatorum notas nihil de vespis & apibus articulatim digessimus, quòd conspicuæ omnibus forent, & nihil excellens aut notatu dignum in his obseruaretur: inter remedia tamen, earũ meminisse non fuit alienum. Igitur aduersus vtrarunque ictus prodest illita malua, & hordeacea farina cum aceto, ficulneum lac in vulnus instillatum, à muria, aut maris aqua fotus.

Curatio à phalangiis morsorum. Cap. III.

Phalangiorum ictibus ficulneum cinerem, adiecto sale trito & vino, imponere oportet, aut radicem syluestris punicæ quamtenuissimè tritam, aut aristolochiam cum hordei farina & aceto subactam. Vlcera aqua maris proluẽda, aut apiastri decocto, foliáque eiusdem illinenda. Lauacris perpetim vtendum, & propinandum abrotoni semen, anisum, aristolochiam, cicer syluestre, cuminum Æthiopicum, cedrides tritas, platani corticem, &

Περὶ θεραπείας τῶν ὑπὸ σφηκῶν καὶ μελισσῶν δεδηγμένων. Κεφ. β'.

Ἐν τῇ σημειώσει περὶ σφηκῶν καὶ μελισσῶν οὐδὲν διηπορήσαμεν, καθόλα γὰρ πᾶσιν ἰδίῳ καὶ παράσημον ἔχει ἐξαίρετον οὐδ' ὁποῖῳ φυλακτόμενον· ἐν δὲ τῇ θεραπείᾳ, καὶ τούτων οὐκ ἄτοπον μνημονεῦσαι. πρὸς οὖν τὰς πληγὰς τῶν σφηκῶν καὶ μελισσῶν, ἁρμόζει μαλάχη καταπλασσομένη, καὶ κρίθινον ἄλευρον σὺν ὄξει, καὶ συκῆς ὀπὸς ἐνταζόμενος τοῖς δήγμασι, καὶ πυέλα δι' ἅλμης ἢ θαλάσσης.

Περὶ τῆς ὑπὸ φαλαγγίων δεδηγμένων. Κεφ. γ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ φαλαγγίων δεδηγμένοις, ταῦτα ἐπιθέναι δεῖ, τίφραν συκίνῳ σὺν ἁλὶ λεῖοις μετ' οἴνου πεφυραμένην, ἢ ῥίζαν ἀγρίας ῥόας λειοτετριμμένην, ἢ ἀριστολοχίαν σὺν κριθίνῳ ἀλεύρῳ καὶ ὄξει δεδευμένῳ. καταντλεῖν δὲ θαλάσσῃ τὰ ἕλκη, ἢ μελισσοφύλλου ἀφεψήματι, ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἐπιπλάσσειν. λουτρῷ δὲ λίαν συνεχέστερον, καὶ περιπλισμοῖς χρηστέον διὰ τούτων τῶν φαρμάκων ἀβροτόνου τὸ σπέρμα, ἄνισον, ἀριστολοχία. ἐρέβινθος ἄγριος, κύμινον αἰθιοπικόν, κεδρίδες λεῖαι, πλατάνου φλοιὸς, καὶ

καὶ τὸ σπέρμα τῆς τειφύλλου πόας τέτταρα δὲ ἐκάστου διδόναι καθ' ἰδίαν < β' μεθ' οἴνου κοτύλης ἑνός. δίδοται δὲ καὶ μυρίκης ὁ καρπὸς ὡσαύτως καὶ χαμαιπίτυος, καὶ τῶν χλωρῶν τῆς κυπαρίσσου σφαιρίων τὸ ἀφέψημα κεγκάμενον μετ' οἴνου. φασὶ δέ τινες καὶ κεχίνου ποτάμιον χυλιδέντα μετὰ γάλακτος, καὶ περισταζόντα σελίνου σπέρμα * τῶν ὀχληρῶν ἀπαλλάσσειν.

Περὶ τῶν ὑπὸ σκολοπένδρας δεδηγμένων. Κεφ. δ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ σκολοπένδρας δεδηγμένοις, κατὰ μὲν τὴν πληγὴν ἐπιθέναι δεῖ λειοτριβόμενον μετ' ὄξους ἅλας, ἢ πήγανον * ἄγριον. καταντλεῖν δὲ ὀξάλμῃ τὸν τόπον, ποτὴμα δὲ περιφέρειν ἀριστολοχίαν μετ' οἴνου, ἢ ἔρπυλλον ἢ καλαμίνθην, ἢ ἄγριον πήγανον.

Περὶ τῶν ὑπὸ σκορπίου δεδηγμένων. Κεφ. ε'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ σκορπίου πληγεῖσι παράχρημα μὲν ἀκριβῶς βοηθεῖ συκῆς ὀπὸς εἰς τὰ τραύματα ἐνταχθεὶς. αὐτός τε ὁ πλήξας σκορπίος λειοτριβηθεὶς καὶ ἐπιτεθεὶς τῷ πληχθέντι τόπῳ, τῆς ἰδίας πληγῆς γίνεται βοηθὸς κατά τινα ἀντιπάθειαν ὡς ἔοικε.

& trifoliæ herbæ semen: priuatim autem, singulorum ex iis binas drachmas dare cum vini hemina conuenit. Item myricæ fructus, & chamæpityos, & viridium cupressi pilularum decoctum, admisto vino. Sunt qui fluuiatilis cãcri expressi succum, cum lacte, assumpto apij semine, cõfestim molestiis liberare prodant.

A scolopendra morsi. Cap. IIII.

Si schopendra morsum infixit, sal quám leuissimè tritus ex aceto vulneri inspargẽdus, aut ruta syluestris superponenda. Locus acida muria fouendus, & danda in potu aristolochia cum vino, aut serpillum, aut calamintha, aut ruta syluestris.

A scorpione percussi. Cap. V.

Percussis à scorpione, præsenti est auxilio ficulneũ lac in vulnus instillatũ. Scorpius ipse qui ictũ vibrauit, tritus & percusso loco impositus, suæ plagæ remedium est, ob cæcam quandam naturarum (vt constat) discordiã, quæ antipathia appellatur.

appellatur. Præterea tritus & impositus cum sale, lini semine, & althæa, scorpius conuenit. Sulphur ignem non expertũ, resina terebinthina exceptũ, & emplastri modo adiectum auxiliatur. Itidem galbanum ad splenij formam ductum, & calamintha, quæ trita illinatur, & farina hordei in vino parata, in decocto rutæ. Semen trifoliæ herbæ tritum, & vulneri iniectum opitulatur. Hæc ad affectum locum pertinent. Post hæc quàm efficacissimis potionibus vtendum, cuiusmodi sunt aristolochiæ, præsertim corticis binæ drachmæ cum vino, tusa gentiana, & pulegium decoctum, & baccæ lauri pauco numero tritæ, & calamintha cum posca, in qua magnopere discoqui debet: cupressus cum vino & ruta, nec secus ficulneum lac, laserpitium, si adsit: sin desideretur, peucedani succo vtendum. Efficax est potus trifolij, & ocymi semen. Horum autem omnium vicem penſat iugis lauacri vsus, euocatus sudor, & dilutæ vini potiones.

A pastinaca marina morsi.

Cap. VI.

Ei qui marina pastinaca icitur, omnia quæ de viperarum morsu paulò post referem⁹, simili modo conueniunt. Peculiariter aũt ictus à marino scorpione, & dracone inferuntur, qui molestos cruciatus ciẽt: interdum auté, sed rarò, nomas excitant. Quibus absinthij, saluiæ, aut sulfuris ex aceto triti potio subuenit. Pastinaca diuulsa & vulneri imposita, sui ictus medela est.

A mure araneo morsi.

Cap. VII.

Si mus araneus momorderit, auxiliatur ex galbano spleniũ, per se vulneri exterius impositum, vt medicamẽti modo aceto tritum, & hordeacea farina cum aceto mulso illita. Quinetiá mus ipse qui morsum intulit, si dissectus apponatur, ictus sui veneficia luit: resistũt quoque acini dulcis punici decocti, & illiti. Item porri, & allia contrita, necnon aquæ calidæ fotus: sed hæc ad locum pertinent. Prodest potum abrotoni decoctum, maximè si in vino detur. Præterea serpillũ, & galbanum, & eruca vino madefacta, recẽtes

cta recentes cupreſsi pilulę cũ aceto, & cyclaminus ex aceto mulſo,& pyrethrũ cũ vino,& & chamæleonis herbæ radix. Nec deſunt qui literarũ monumentis tradiderunt,tritũ murẽ araneum contra ſuos ictus cõmodè bibi. Quã hiſtoriã apud alios inuẽtam, dignam duntaxat cenſuimus, quæ annotaretur. Alij aſſeuerant demorſum non aliâs exulcerari, niſi prægnans mus araneus fuerit:tum ſanè auxiliari ferunt.

Percuſsi à vipera.
Cap. VIII.

Si vepera morſum impreſsit, ſimum caprinũ cum vino, ſtudioſè impoſitũ opitulatur. Item laurus,& abrotonum,& galbanum ſplenij loco ſuperiectum, & originũ viride inditũ. Pulli gallinarũ diſcerpti, & confeſtim admoti: erui farina vino ſubacta:radicis cortex vſque eo tuſus,vt in puluerem ſolutus abeat,& ſcilla toſta: detritũ chamæmelũ hordeaceæ farinæ cataplaſma in aceto mulſo præparatum: ſed locus antè eo calido foueatur. Hæc loco imponuntur. Contra viperinos ictus rubus cum vino prodeſt. Aliqui anchuſam tenui folio conſtantem auxiliari produnt.

καὶ κυπαρίσσου τὰ ἁπαλὰ σφαιρία μεθ' ὄξους, καὶ κυκλάμινον μεθ' ὀξυμέλιτος, καὶ πύρεθρον σὺν οἴνῳ, καὶ χαμαιλέοντος τῆς βοτάνης ἡ ῥίζα. πνὲς δὲ ἀναγεγράφασιν ὅτι καὶ αὐτὴ λιποτακτηθεῖσα ἡ μυγαλῆ, πρὸς τὸ ἴδιον πλῆγμα ποτίζεται. τὼ δὲ ἰσοδύναμον ταύτῃ ἐν ἄλλοις κειμένην εὑρόντες, παρασημειώσεως μόνον ἠξιώσαμεν. ἔνιοι δέ φασι μὴ ἄλλως ἑλκοῦσθαι τὸν δηχθέντα, εἰ μὴ σκῶπτός ἡ μυγαλὴ τυγχάνει· τό τε οὖν φασὶ βοηθεῖν.

Περὶ τῶν ὑπὸ ἐχίδνης δεδηγμένων. Κεφ. ιά.

Τοῖς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖσι βοηθοῦσι τὰ αἰγῶν αἱ οὐραθοὶ μεθ' οἴνου αὐστηροῦ ποσθέντες. καὶ δάφνη ὡσαύτως καὶ ἀβρότονον καὶ χαλβάνη ἀντὶ σπληνίου ἐπιῤῥιπτόμενα, καὶ δείγανος χλωρὰ ἀνεθεῖσα. καὶ τῶν ἀγρίδων οἱ νεοσσοὶ ἀναπτυχθέντες καὶ παραχρῆμα πεφθέμενοι· ὀρείνιον τὸ λάγειον μεθ' οἴνου πεφυραμένον· καὶ ῥαφανὶς φλοιὸς ἰσχυρῶς κοπεὶς, ὥς τε λειότατος γλυφθῆναι, καὶ σκίλλα ὀπτὴ καὶ χαμαίμηλον λελειωμένα, καὶ ὠμὴ λύσις δι' ὀξυμέλιτος ἐσκευασμένη· πρὸς κατάπλασμα θερμοῦ. ταῦτα μὲν τοπικῶς ἐπιτιθέμενα. ὠφελεῖ δὲ πόσει ἐχιδνόβρωτος καὶ βάτος μετ' οἴνου. ἔνιοι δὲ ἄγχουσαν τὼ λεπτόφυλλον βοηθεῖν ἀφηψημένην. πίνεται δὲ καὶ λαγῶς ὁ πιτύας ὅσον τριώβολον καὶ πρασίου χύλισμα ὅσον κοτύλιον ἐν ἀκράτῳ, καὶ μελισσοφύλλου τῶν φύλλων ὁ χυλὸς, καὶ πήγανον ἄγριον. ταῦτα δὲ ἐν οἴνῳ δεῖ ποτίζειν. καὶ αὐτὴ ἡ οἰνοποσία συνεχῶς παραλαμβανομένη, σκόρδά τε ἐδώδιμα καὶ κρόμμυα, καὶ πρασία ἁπαλὰ καὶ τάριχος δειμύτατος καὶ πολυτελέστατος. καὶ τὰ μὲν ἁπλᾶ ταῦτα. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ φάρμακον εὐδοκιμοῦν ἐπὶ τῶν * ὀφιοδήκτων, ὅπερ ἔστι σμύρνης, κασσορείου, πεπέρεως, ἀνδράχνης ἀνδοὺς καὶ σπέρματος ὀξυδάφου τὸ ἥμισυ· ταῦτα πάντα λέαινε ἐν γλυκεῖ κρητικῷ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τῶν σουσλίων. Ἐρασίστρατος δὲ ἐν τῷ περὶ δυνάμεων ἀνεγράψατο καὶ ἄλλα πλείονα βοηθεῖν δυνάμενα τοῖς ἐχιοδήκτοις.

Περὶ τῶν ὑπ' ἀμφισβαίνης δεδηγμένων.
Κεφ. ιβ'.

Περὶ ἀμφισβαίνης τοπικῶς ἐπεμνήσθημεν ὅτι πως ταῖς περὶ τὰς ἐχίδνας ἀναγεγραμμέναις βοηθείαις, πέφυκε βοηθεῖσθαι ὁ ἐξ αὐτῆς πληγείς.

Περὶ τῶν ὑπὸ δρυΐνου δεδηγμένων.
Κεφ. ιγ.

Τοῖς δὲ ὑπὸ δρυΐνου πληγεῖσιν, ἁρμόζει ἀειστολοχία σὺν οἴνῳ πινομένη,

dunt.Leporini coaguli in vino terni oboli bibuntur, & porracei ſucci hemina in mero, & foliorum apiaſtri ſuccus, & ſyluestris ruta:hæc in vino potari debent. Vinum frequẽter bibendum, alia mandenda, & cepæ, & porri recentes, ſalſamenta acerrima, & opipara. Simplicia hæc ſunt. Percuſsis à vipera pręclarè auxiliatur medicamentum, quod myrrhæ, piperis, caſtorij, floris portulacæ ſeminiſque, dimidio acetabulo conſtat: hæc omnia in Cretico paſſo teruntur, aut in alio probato. Eraſiſtratus in eo libro qui περὶ δυνάμεων, id eſt de viribus, inſcribitur, pleraque alia tradidit, quæ ictis ab vipera auxilium ferre poſſunt.

Ab amphiſbæna icti.
Cap. IX.

De amphiſbæna mentionem hoc loco fecimus, quoniam ferè remediijs ad viperas ſcriptis, percuſsi ab ea adiuuari ſoleant.

Percuſsi à dryino.
Cap. X.

A dryino ictis conuenit ariſtolochia cum vino pota, trifolium

folium herba, radix haſtulæ regiæ ſimiliter aſſumpta, & fructus ex omni quercus genere, & tuſæ ilicis radices, & illitæ parti ictæ auxiliantur.

Ab hæmorrhoo dipſadéque percuſi. Cap. XI.

Hæmorrhoi dipſadiſq; morſus velut immedicabiles à pleriſque maiorum deplorati relinquebãtur: quare ſi peculiaribus contra dipſadem remediis egeamus, communia experiri operæpretium erit. Protinus autem ſcarificatione vti, yſtionem facere, & ſi locus patiatur, extremorum amputatione opus erit: conſequenter quamacerrima cataplaſmata admouere, de quibus ſæpenumero diximus. Nec me fugit, acres cibos, maximè à ſalſamentis, vtiles eſſe. Meracæ potiones & lauacra proſunt, quæ ſubinde interiecto breui ſpatio aſſumẽda ſunt, priuſquã morbi genus emerſerit, quo ſemel erumpente, opem ferre nõ poteſt vlla medici opera. In ictu hæmorrhoi eadẽ proſunt. Inſuper quę in cõmune opitulantur, ne ſcarificationes, vſtiones, acres cibi, meraci potus, & quæ

νομένη, καὶ ἡ τεῖφυλλος πόα, ῥίζα τ' ἀσφοδέλου παραπλησίως λαμβανομένη, καὶ δρυὸς πάσης ὁ καρπὸς πνόμυος καὶ τῆς πρίνου αἱ ῥίζαι κοπτόμεναι καὶ καταπλασσόμεναι, τοπικῶς παρηγοροῦσιν.

Περὶ τῶ ὑφ' αἱμόῤῥου καὶ δι-ψάδος δεδηγμένων. Κεφ. ιά.

Αἱμόῤῥου δὲ καὶ δι-ψάδος τοῖς πλείστοις τ' περιγιομένων ἀπορρεύσῃ, ὡς ἀδοκήτοι αἱ δήξεις· διὸ καὶ τ' κατ' ἰδιότητα πρὸς τὸ ἐνεῖον τὴν δι-ψάδα ὠφελοῦντων ἀπορῆσαι, δεῖ μὲ ἓν ἀποπειρᾶσθαι τ' κοινῶν βοηθημάτων. παρεγχεῖμα δ' τὸν καταχασμὸν παραλαμβάνειν, πλεῖ τε καῦσιν ποιεῖν καὶ εἰ ὁ τόπος ἐγχωροίη τὸν ἀκρωτηριασμόν· ἐφεξῆς δὲ τοὺς τ' δριμέων καταπλασμάτων ἐπιθέσεις, ὧν ἐν ἐρήκαμεν πολλάκις. χρησιμεύειν οἶδα καὶ δριμυφαγίας μάλιστα τοὺς ἀπὸ τῶν ταειχρῶν. ἀκρατοποσία τε καὶ λουτρὸν ὠφελεῖ, πῶτα συνεχῶς ἐκ μικρῶν διασημάτων, πλεονάκις καταλιπλέον, πρὶν κατασκήψῃ τὸ τ' νοσημάτων εἶδος, ἐκείνων δ' ἅπαξ ἐπιφανέντων, ἐπ' ὀπίσω παρὰ τ' τῶν ἰατρῶν ἐπικρίσεις ὄφλος γίνεται. ἐπὶ δ' τὸ αἱμόῤῥ τὰ αὐτά. καὶ πρὸς τούτοις τὸ τῶ κοινῶ τ' βοηθημάτων· οἷον τοὺς κατασκασμοὺς καὶ τοὺς καύσεις καὶ δειμυφαγίας καὶ ἀκρατοποσίας. καὶ ὅσα

καὶ ὅσα ὠείζαμεν ἐπὶ δι-ψάδος. ἔπι δὲ καὶ ἀμπέλου φύλλα ἐφθὰ σὺ μέλιτι λελειωμένα.

Περὶ τῶν ὑφ' ὕδρου δηχθέντων. Κεφ. ιβ'.

Τοῖς ὑφ' ὕδρου δηχθεῖσιν ἁρμόζει ὀρίγανος λεία φυραθεῖσα ὕδατι, κονία τε ἐνεδεῖσα ἐλαίῳ ἢ ἀριστολοχίας ὁ φλοιὸς, ἢ ῥίζα δρυὸς λειοτριβηθεῖσα καὶ κρίθινον ἄλευρον σὺν ὕδατι μετὰ μέλιτος συντεθεικός. ποτίζεται δὲ καὶ ἀριστολοχίας δίδραχμον ἐν κράματι ὀξυκεφάτου κυάθων ἓξ. ἢ πρασίου χυλὸς, ἢ ἀφέψημα ὁποτέρᾳ σὺν οἴνῳ. πρόσφατόν τε κυείον προσφερόμενον μετ' ὄξους.

Περὶ τῶν ὑπὸ κεγχρίδος δηχθέντων. Κεφ. ιγ'.

Τοῖς δ' ὑπὸ κεγχρίδος δηχθεῖσι, θριδακίνης ὁ καρπὸς μετὰ λινοσπέρμου καταπλασσόμενος ἐσθ' ἁρμόττει καὶ σύμβρα, καὶ ἄγνου πίγανον, καὶ ἕρπυλλος σὺν ἀσφοδέλου * ⊲ β'. καὶ σὺν οἴνου κυάθοις γ' ἢ ἀριστολοχίας ῥίζα. ὡσαύτως καὶ καρδάμωμον, καὶ γλυκανὶς παραπλησίως.

Περὶ τῶν ὑπὸ κεράστου δηχθέντων. Κεφ. ιδ'.

Τοῖς δὲ ὑπὸ κεράστου δηχθεῖσι καὶ ἀπόδυσις, σωτόμως ὁ ἀκρωτηριασμὸς ἐπαμύνει· διόπερ ἀνυπερθέτως ἀποκόπτειν δεῖ, ὅσον τὸ δηχθὲν

& quæ nunc in dipſade definiuimus. Quinetiam decocta vitis folia, & cum melle trita.

Morſi à natrice. Cap. XII.

Si morſum natrix adegit, prodeſt origanum tritum & aqua ſubactum, lixiuia cũ oleo indita, aut ariſtolochiæ cortex, aut querna radix minutim contrita, & hordei farina cum aqua & melle colliquata. Bibuntur etiã binæ ariſtolochiæ drachmæ in potione poſcæ cyathis duobus, deinceps marrubij ſuccus, vel decoctum alterius cũ vino. Fauus recens datur cum aceto.

A cenchridio percuſi. Cap. XIII.

Morſis à cenchridio auxiliatur lactucæ fructus cum lini ſemine illitus, & ſatureia trita, & ſylueſtris ruta, & ſerpillum cum duabus haſtulę regiæ drachmis, & tribus vini cyathis aut ariſtolochiæ radix, Item cardamomum & gentiana.

A ceraſte percuſi. Cap. XIIII.

Si ceraſtes percuſſerit, cita partis amputatio ſuffragatur: quare ſine mora ictã partẽ amputare, aut ſcalpro cõfeſtim circũcidere

cuncidere, & iis similia prosequi oportet. Vrentia insuper reliquiis admouenda: siquidem virus hoc veneno basiliſci simile est.

Morsi ab aspide. Cap. XV

Iis qui ab aspide feriuntur, quæ de ceraste scripta sunt auxilia dari debent. Nam venenum hoc, quemadmodum basiliſci, aut sanguinis bubulus, celerrimè in arteriis sanguinem cogit.

A basiliſco morsi. Cap. XVI.

Ad basiliſci morsum, vt Erasiſtratus author est, auxiliatur caſtorij drachma in vino pota: item papaueris succus.

Ictuum remedia ita se habent.

LIBRI OCTAVI FINIS.

δηχθὲν μέρος, ἢ ἐπεισαρκίζειν τὰ μέρη παραχρῆμα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. εἶτα δὲ τὰ ὑπολιπόμενα τοῖς κωνωπείοις ἐπακτέον· καὶ γὰρ καὶ τούτοις ὁ ἰὸς οἷος ὁ τοῦ βασιλίσκου.

Περὶ τῶν ὑπὸ ἀσπίδος δηχθέντων. Κεφ. ιε΄.

Τοῖς δ' ὑπὸ ἀσπίδος δηχθεῖσιν, ὅσα καὶ τοῖς ὑπὸ κεράστου ὡς προγέγραπται προσενεκτέον βοηθήματα. ὃν τρόπον γὰρ βοὸς αἷμα ὀξύτατα πήγνυσι τὸ ἐν ταῖς ἀρτηρίαις αἷμα καὶ πήγνυται ὑπὸ τούτων ὁ ἰὸς, ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ βασιλίσκου.

Περὶ τῶν ὑπὸ βασιλίσκου δηχθέντων. Κεφ. ις΄.

Τοῖς δ' ὑπὸ βασιλίσκου δηχθεῖσιν, ὡς Ἐρασίστρατος φησὶ βοηθεῖ καστορέου ⊰ ά. πινομένη σὺν οἴνῳ· ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ τοῦ μήκωνος ὀπός· τοιοῦτος μὲν καὶ ὁ θηριακὸς τρόπος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΟΓΔΟΟΥ.

hæc falso adscripta in quibusdam codicibus erant.

Folio 4.a. Versu 2. μετὰ τὸ, Ιεις.

οἱ δὲ ἶρις ἰλλυρικὴ, οἱ δὲ θελπίδη, οἱ δ' οὐρανία, οἱ δὲ καθαίρων, οἱ δὲ θαύμαστος, ῥωμαῖοι ῥάδιξ μάεικα, οἱ δὲ γλαδίολα, οἱ δὲ ὀπρείτος, οἱ δὲ κογσακράτειξ, αἰγύπτιοι ναρ.

post verbum, Iris,

ab aliquibus iris Illirica, ab aliis thelpide, ab aliis vrania, à nõnullis cathærõ, aut thaumastos, à Romanis marica radix, à quibusdam gladiola, ab aliis opertritos, ab aliis consecratrix, ab Ægyptiis nar appellatur.

4.b. 28. Ακορον,

οἱ δ' χόρος ἀφροδισίας, ῥωμαῖοι βενέρεα, οἱ δὲ ναυτικὴ ῥάδιξ, γάλλοι πιπερόνικμ.

Acorum.

aliqui chorõ aphrodisias, Romani venereã, aut radicẽ nauticã, Galli piperacium vocant.

6.b. 6. καλοῦσι,

ῥωμαῖοι ἰουίκι ραδίκεμ, οἱ δὲ ἰουίκουμ.

appellant.

Romani iunci radicem, aut iuncum.

8.a. 11. καλοῦσι,

προσφῶνται αἷμα ἄρεως, ὀδάνης θέσαν, αἰγύπτιοι κερέρα, ῥωμαῖοι περιπεσάμ, οἱ δὲ βάκχαρ, θοῦσκοι σούκκινουμ, οἱ δὲ, νάρδον ῥούσικουμ, γάλλοι βάκχαρ.

appellant.

Magi sanguinem Martis, Osthenes thesan, Ægyptij cererа, Latini perpensam, alij cacchar, thethrusci succinum, alij nardum rusticum, Galli baccar.

8.a. 18. ῥίζαι.

ἐοικυῖαι τῇ ὀσμῇ κινναμώμῳ· φιλεῖ τραχέα χωρία καὶ ἄνικμα. ἡ ῥίζα, βοηθεῖ ῥήγμασι, ἀπάσμασι, ῥηκὶ χρονίῳ, δυσπνοίᾳ, δυσουρίᾳ· ἄγει καὶ ἔμμηνα. καὶ θηριοδήκτοις χρήσιμος σὺν οἴνῳ πινομένη. Τὰ δὲ φύλλα

radices,

quibus odor ineſt cinnamomo proximus: asperũ siccúmque solum amat. Eius radix, ruptis, cõuulsis, in tusi vetere, & spirandi difficutate, & si vrina ægrè redditur, opifera est: menses ciet: contra serpentiũ ictus, eã in vino bibere salutare est.

Folia, vt quæ adſtringant, illita capitis doloribus, oculorum inflãmationibus, incipientibus ægylopiis, mammis tumẽtibus à partu, ignibus ſacris auxiliantur. Odor ſomnum gignit. Crateuas herbarius de eo ita ſcriptum reliquit. Aſarum,

Aſpalathus.

Alij ſphagnon, alij phaſganõ, Syri diaxylon.

Crocum,

ab aliquibus caſtor, ab aliis cynomorphos à magis ſanguis Herculis appellatur.

Helenium,

Symphyton aliqui vocant, alij perſicam, alij medicam, alij oreſtiũ, alij nectarion, alij cleoniam, alij Idęã baton, aut phlomum Idæã, Latini terminaliũ, aut enulam campanam, Ægyptij lenen.

minor.

Iuniperum paruam Græci arceuthida, aliqui mneſitheũ, alij acalidem, Aphri zuorinſipet, Ægyptij libium Romani iuniperum, Galli iupicellum vocant.

ſubueniunt.

Folia habẽt vtraq; iuniperus acria, ideóq; illita potaq; & ea, & earum ſuccus cum vino viperarum morſibus ſuccurrũt. Cor-

φύλλα συπικὰ ὄντα, καταπλασσόμενα, ὠφελεῖ κεφαλαλγίας, ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς, ἢ αἰγίλωπας ἀρχομένους, ἢ μαστοὺς ἐντὸς ὄντων φλεγμαίνοντας, ἢ ἐρυσιπέλατα. ἔστι δὲ καὶ ὑπναποιὸς ἡ κόμη. καὶ Κρατεύας ὁ ῥιζοτομικὸς εἰρὼ τὸ αὐτό. Ασαρον.

14.b. 9. ἀσπάλαθος,

οἱ δὲ σφάγνον, οἱ δὲ φάσγανον, σύριοι δὲ διάξυλον καλοῦσι.

16.a. 16. Κρόκος,

οἱ δὲ κάστωρ, οἱ δὲ κυνόμορφος, περσῶν αἷμα ἡρακλείους,

17.a. 17. Ελένιον.

οἱ δὲ σύμφυτον, οἱ δὲ περσικὴν, οἱ δὲ μηδικὴν, οἱ δὲ ὀρέστειον, οἱ δὲ νεκτάρειον, οἱ δὲ κλεωνίαν, οἱ δὲ βατὸν ἰδαίαν, οἱ δὲ φλόμον ἰδαῖαν καλοῦσι, οἱ δὲ λοῦλα καμπανίαν, αἰγύπτιοι λιβύης.

43.a 35. μεγάλη.

ἀρκευθὶς μικρὰ, οἱ δὲ ἀρκευθίδα, οἱ δὲ μνησίθεος, οἱ δὲ ἀκαταλίδα, ἀφρικὴ ζουορινσίπετ, αἰγύπτιοι λιβιουμ. ῥωμαῖοι ἰουνίπερουμ, γάλλοι ἰουπικίλλουσον.

43.b. 15. ἁρμόζει.

φύλλα δὲ ἔχει δειμέα. διὸ καὶ καταπλασσόμενα καὶ πινόμενα ἢ αὐτὰ καὶ ὁ χυλὸς αὐτῶν μεθ' οἴνου, ποιεῖ πρὸς ἐχιοδήκτους. ὁ δὲ

ὁ δὲ φλοιὸς καυθεὶς καὶ μετὰ ὕδατος καταχρισθεὶς, λέπρας ἀφίστησι. τὸ δὲ ῥίνημα τῶ ξύλου καταπθὲν, ἀναιρεῖ.

Περὶ Αρκευθίδος μεγάλης. Κεφ.

ἀρκευθὶς μεγάλη, οἱ δὲ, κυπάρισσος ἀγρία, οἱ δὲ, μνησίθεος, οἱ δὲ ἀκατέρα, ῥωμαῖοι ἰουνίπερον., ἔστι καὶ αὕτη γνώριμος τοῖς πολλοῖς, ἐμφερὴς κυπαρίσσω, γινομένη ἐν τραχέσι καὶ παραθαλασσίοις τόποις ὡς ἐπιτοπλεῖστον. Δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῇ πρόσθεν.

43.b. 17. βαράθρον.

οἱ δὲ βάρυτον, οἱ δὲ βάρον, ῥωμαῖοι ἕρβα σαβῖνα.

48.a. 4. Ράμνος,

οἱ δὲ περσεφόνιον, οἱ δὲ λευκάκανθα, ῥωμαῖοι σπίνα ἄλβα, οἱ δὲ σπίνα κερουλία, ἀφρικὴ ἀταδίν.

48.a. 25. Αλίμος.

οἱ δὲ δαμασωνίον, οἱ δὲ ἔρυμον, οἱ δὲ βρεττανικὴ, οἱ δὲ ῥαβδίον, οἱ δὲ βασίλειον, περσῶν ἑρμοῦ βάσις, ὁμοίως σαφοῖς, οἱ δὲ ὀσίριδος διάδημα, οἱ δὲ ἡλυσέφανος, οἱ δὲ ἱερὸς καυλὸς, Πυθαγόρας ἀνθώρους, αἰγύπτιοι ἀσονπεὶ, οἱ δὲ ἄσφι, οἱ δὲ ἀσαλουεὶ, οἱ δὲ ἀσαριφὴ, ῥωμαῖοι ἀλβούκιουμ, οἱ δὲ ἀμπελούκιαμ.

Cortex præterea crematus, & ex aqua inunctus, lepras pellit. cauenda tamen ligni ramẽta. hauſta enim letalia ſunt.

Iuniperus magna.

Cap.

Iuniperus magna, quam aliqui ſylueſtrem cupreſſum appellant, alij mneſitheum, alij acateram, Romani iuniperum, vulgò cognita eſt, cupreſſo aſimilis: aſperis maritimíſque locis plerunque naſcitur, eaſdem quas ſupradicta vires habens.

Sabina

aliis baryton, aliis baron, Latinis herba Sabina appellatur.

Rhamnus,

Sunt qui perſephonion, qui leucacantham. Latini ſpinam albam, alij ſpinam cerualem, Aphri atadim.

Halimus.

alij damaſonium vocant, alii erymon, alii britanicam, alii rhabdion, alii baſilion, magi Mercurii baſin aut oſiridis diadema, alii elyſtephanon, aut ſacrum caulem, Pythagoras anthenoros, Ægyptii aſontiri, alii aſphen, alii aſealuri, alii aſariphen. Latini albuciũ aut ampeluciam.

51.a.

Rosa

Latini rosa.

Lygos.

aliqui agynon, alii lygon vocant, alii amictomiænon, alii tridactylon, magi semnon, alii hæmaideos. Ægyptii sum, Romani salicem marinam, alii piper agreste, alii secristicum.

stomachi.

Eorum venter sale conditus, & in vmbra siccatus, cõtra exi mias vacuationes medicamen torũ, trium drachmarũ põdere, præsenti est auxilio: quãdoquidẽ protinus deiectiones co hibet. Teri autem debet in farinam, & aqua subactus dari.

Milium.

Latinis milium.

panicum

Latinis panicum.

Lolium

Latinis lolium.

Fœnigræci

alii carpon, alii buceron, alii ægoceron, alii ceraitidẽ, Latini fœnumgręcum appellant, Ægyptii itasin.

Linum.

Aliqui linocalamum vocant, alii annon, alii linon agrion, Romani linum, Pœni zeraphoës.

lens

51.a.22. Ρόδον,
ῥωμαῖοι ῥόσα.

54.a.17. λύγος,
οἱ δὲ ἄγνωνον, οἱ δὲ λύγον, οἱ δὲ ἀμικτομίαγνον, οἱ δὲ τεῖδάκτυλον, τρεφῦτιν σεμνὸν, οἱ δ' αἷμα ἵδεως. αἰγύπτιοι σούν, ῥωμαῖοι σάλιξ μαείνα, οἱ δὲ πίπερ ἀγρέστε, οἱ δὲ λεκρίσικουμ.

78.b.17. στομάχοις.
οἱ δὲ κοιλία τούτων ταειχευθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, σπὶ τοῖς ὑπὲρ καθάρσεσι ταῖς ἀπὸ φαρμάκων κενωτικῶν, ὅσον γ'. λαμβανομένη, βοήθημά ἐστιν ἄριστον. ἵστησι γὰρ παραχρῆμα τὴν κένωσιν. δεῖ δὲ τρίμμα ποιεῖν καὶ ἐνοῦν μετὰ ὕδατος καὶ δίδοναι.

101.a.7. Κέγχρος,
ῥωμαῖοι μιλίουμ.

101.a.15. ἔλυμος
ῥωμαῖοι πανικούμ.

101.b.4. Αἶρα,
ῥωμαῖοι λόλιουμ.

102.a.21. Τῆλις.
οἱ δὲ τήλεως καρπὸς, οἱ δὲ βούκερως, οἱ δὲ αἰγόκερως, οἱ δὲ κερατίτης, οἱ δὲ λωτὸν, ῥωμαῖοι φαίνουμ γραικουμ, αἰγύπτιοι ἴτασιν.

102.b.10. Λίνον.
οἱ δὲ λινοκαλαμὶς, οἱ δὲ ἄννον, οἱ δὲ λίνον ἄγριον, ῥωμαῖοι λινομωρούμ, οἱ δὲ λίνημ ἀγρέστεμ, ἀφροὶ ζεσφοῖς.

104.b.

104.b.11. φακὸς,
ῥωμαῖοι λέντεμ, οἱ δὲ λεντίκουλαμ.

105.b.2. Ὄροβος,
ῥωμαῖοι ὄροβουμ.

106.a.8. ἤμερος,
ῥωμαῖοι λούπινουμ, αἰγύπτιοι βρεχού.

106.b.9. ἄγριος,
ὃν ῥωμαῖοι λούπινουμ ἀγρέστεμ καλοῦσι,

106.b.13. Γογγύλης.
οἱ δὲ γογγυλίδα, οἱ δὲ γογγύστον, ῥωμαῖοι ῥάπα.

107.b.23. Ραφανὶς,
οἱ δὲ πολυείδος ἠρυγγίου, ῥωμαῖοι ῥάδιξ νοσρὰς, ἄφροι θόρπαθ.

ἐν τῷ ἄλλῳ.

οἱ δὲ ῥάφανον ὀρεινὴν, οἱ δὲ ἄπιον, οἱ δ' ἰσχάδα, οἱ δὲ χαμαιβάλανον ἀγρίαν, οἱ δὲ λινόζωστιν, ῥωμαῖοι ῥάδιξ σιλυέστρις, ἄφροι θορφαθσαδοὶ, κλωνία δύο ἢ τρία χοινώδη ἔχει, λεπτὰ, ἐρυθρὰ· φύλλα πηγάνῳ ἀγρίῳ ἐοικότα, σπυκνέστερα μὴν τοι καὶ στενώτερα· καρπὸς μικρὸς· ῥίζα κονδύλῳ παραπλησία, στρογγυλοτέρα, καὶ πρὸς τὸ τῦ ἀπίου σχῆμα μεστὴ ὀπῆς, φλοιὸν ἔχουσα λευκόν· ταύτης τὸ μὲν ἄνωθεν μέρος τῆς ῥίζης ληφθὲν, δι' ἐμέτων ἄγει χολὴν καὶ φλέγμα· τὰ δὲ πρὸς τῇ ῥίζῃ κάτω

lens

Latini lentem, aut lenticulã vocant.

Eruum

Latini eruum vocant

lupinus,

Romani lupinum, Ægyptii brechon vocant.

lupini,

quem Latini lupinum agrestem appellant,

Rapum

alii gongylida, alii golgosiũ. Romani rapum vocant.

Radix,

quidam polyides eryngium, Latini radicem nostratem, Aphri thorpath appellant.

In alio codice.

Quidam raphanon montanam, alii apion, alii ischadem, nonnulli chamæbalanon agrestem, quidam linozostin, Latini radicem syluestrem, Aphri torphathsadi, ramulos tenues, iunceos, duos siue tres spargit, rubentes: foliis rutæ syluestris, oblongioribus, & angustioribus: semine paruo: radice albuci, rotundiore, turbinatiore, pyri figura, candido cortice. Ea lacteo succo madet. Pars radicis superior vomitione bilẽ pituitámque extrahit, inferior per aluũ,

tota susq; déque purgationes mouet. Quod si tibi in animo est succum extrahere, radix tusa in fictili mergitur, & qui supernatat succus prima eximitur. Is sesquiobolo potus, vtraque parte purgat.

rhaphani

quam Latini armoracium vocant.

Lampsana.

Latini napiũ, Ægyptii euthmæ vocant.

Blitum

Ægyptii echlotoripam appellant, alii riplam, Romani blitum, Daci bles.

MALVA,

hortensis, Latini maluã hortensem, Pythagoras anthema vocauit, Zoraſtres diadesma, Ægyptii chocortẽ, magi lienem capræ, aut muris vrinam.

vocant

Latini atriplicem, Ægyptii ochi vocant.

Satiua,

alii cramben cepeam, Latini brassica.

brasica,

Latini brassicam rusticam vocant.

Beta,

magna, Latini betam siluaticam

τω καθαίρει, ὅλη δὲ ληφθεῖσα, ἀμφοτέρας ταὶς καθάρσεις κινεῖ· ὀπίσω δὲ βουληθεὶς, κόψας τὰς ῥίζας καὶ λαβὼν εἰς κεφτῆρα ὕδατος, τάραττε, καὶ τὸν ἐφιστάμενον ὀπὸν, πέρῳ ἀνελὼν ἔκχυνε. τοῦτο πεῖα ἡμιωβόλια πινόμενα ἄνω κὴ κάτω καθαίρει.

107.b.22. ἀγρία,

λῶ ῥωμαῖοι ἁρμοράκιον καλοῦσι,

108.b.18. Λαμψάνη,

ῥωμαῖοι νάπυμ, αἰγύπτιοι εὔθμοι.

108.b.23. βλῆτον,

αἰγύπτιοι ἔχλωτοειπὰν, οἱ δὲ ῥιπλὰμ, ῥωμαῖοι βλίτυμ, δακοὶ βλής.

108.b.27. Μαλάχη,

κηπευτὴ, ῥωμαῖοι μάλβα ὁρτένσις, Πυθαγόρας ἄνθεμα, ζωροάστρης διάδεσμα, αἰγύπτιοι χωκορτοὺ, περσῶν αἰγὸς ἀπλοῦ, οἱ δὲ οὖρα μυός.

109.a.24. γογ.

ῥωμαῖοι ἀπείπλικαν, αἰγύπτιοι ὠχεῖ.

109.a.34. ἡμέρος,

οἱ δὲ κράμβη κηπέα, ῥωμαῖοι βρέασικα.

110.a. ἀγρία,

ῥωμαῖοι βράσικα ῥούσικα.

110.b.7. Τεῦτλον,

μέγα, ῥωμαῖοι βέτα σιλβατικά.

πικά.

111.a.23. ἀγρία,

λεγομένη ἀείζωον ἄγριον, οἱ δὲ τηλέφιον, ῥωμαῖοι ἐλλέκεβρα, οἱ δὲ πορτουλάκα, ἄφροι μόμοιμ, δακοὶ λάξ, αἰγύπτιοι μοχμοτίμ.

111.b.3. κάῦδα,

οἱ δὲ μῦον καλοῦσι.

112.a.2. Ἀργόγλωσσον,

οἱ δὲ ἄργειον, οἱ δὲ πεντάδα, οἱ δὲ κυνόγλωσσον, οἱ δὲ ἑπτάπλευρον, οἱ δὲ πολυνεῦρον, περσῶν εὐρεγνέμονος, αἰγύπτιοι ἀσόνθ, ῥωμαῖοι πλαντάγω μίνωρ, ταρβιλοδάθιον, ἱσπανοὶ ἡσαεικάμ, ἄφροι ἀπειρικόν.

112.b.35. διαφόρησιν.

Οἱ δὲ σύεσι τὸν τούτου ζωμὸν καὶ τῆς καλαμίνθης σὺν μέλιτι. φασὶ τοὺς πυρέτους θεραπεύειν· διδόμενον δευτέρᾳ τετάρτῃ καὶ παρασκευῇ. τοῦτο ὡς μυστήριόν τι δέχου. ἔστι γὰρ ἀληθέστατον κὴ διὰ πείρας.

113.a.2. ὕδασιν.

οἱ δὲ ἀναγαλλὶς ἔνυδρος, οἱ δὲ χάνος ἀρωματικὴ, οἱ δὲ σάρῳ ἔον, οἱ δὲ λαουβέρδε.

113.a.18. ἄγριον,

οἱ δὲ ἀφροδίτης στέφανον, ῥωμαῖοι ἐυστεφάλις, οἱ δὲ ἕρβα βενέρεα.

115.b.

ticam vocant.

sylvestris

quam aliqui aïzoon sylvestre vocant, alij telephium, Latini illecebram, aliqui portulacam, Aphri mœmœm, Daci lax, Ægyptij mochmutim.

ragus,

nonnulli myon vocant.

plantago.

alij arnion vocant, alii probation, alii cynoglosson, alii heptapleuron, alii polyneuron, Magi eurechnemona, Ægyptii asonth, Romani plantaginem Hispani thesaricam. Pœni atiircon.

vtantur.

Syrii ius plantaginis, & calaminthę, cum melle produnt iis mederi, quos vires defecerunt, datum die secunda, & quarta, & parasceue, id est, Veneris die. Hoc autem velut arcanum accipito, quod veraci experiẽtia compertum est.

aquis.

aliqui aquatilem anagallida, alii schinon aromaticã, alii daren ion, alii lauerde.

sylvestre

alii Veneris coronam, Latini eusteralem aut herbam veneream.

coronocopus

Aliquibus ammonos, aliis aſtrion, pœnis atirſite, Romanis catiatrix, aliis ſtilago, aliis ſanguinaria dicitur.

Sonchus

Sonchon aſperum aliqui cichoriũ vocant. Romani cicerbitam aſperam, Aphri gathuonem. Eius autem

Seris

Alii pierida appellãt, Ægyptii agon, Romani intubũ agreſtẽ.

ſatiuæ

Latini lactucam, Ægyptii embroſi vocant.

Lactuca

Magi ſanguinem Titani, Zoroaſtres pherumbrũ, Romani lactucam ſyluestrem appellãt.

lepidion

Romani biſacutum, Ægyptii doriſatrum, Syri adorium, Aphri tiricta appellant.

Scandyx,

Romani herbam ſcanariam, aut aculam nominant.

daucum

Alii caucum, Alii myitin, Democritus brion, Romani pedem gallinaceum, aut pedẽ pulli, Ægyptii ſeſelin vocant.

Eruca.

Romani Erucam vocant, Ægyptii ethrericẽ, Pœni aſuric.

Oro-

115. b. 35. κορωνόπους,
οἱ δὲ ἄμμωνος, οἱ δὲ ἄστριον, ἀφρῶν ἀπρόσπλη, ῥωμαῖοι καικατεικεμ, οἱ δὲ σιλάγω, οἱ δὲ σαγγυναίαμ.

114. a. 8. Σύγχου.
Τραχὺς, οἱ δὲ κιχώριον, ῥωμαῖοι κουκούρβιτα ἄσπερα, ἀφρῶν γαθουόνημ. τούτου δὲ

114. a. 32. Σέρις.
οἱ δὲ πικρίδα, αἰγύπτιοι ἄγον, ῥωμαῖοι ἴντιβεμ ἀγρέστεμ.

116. a. 5. ἥμερος,
ῥωμαῖοι λακτούκα, αἰγύπτιοι ἐμβροσί.

116. a. 23. Ῥίδαξ
λῶ θεοφῆται αἷμα πιτάνε, ζωροάστρης φέρεμβερς, ῥωμαῖοι λακτοῦκα σιλβέστρις καλοῦσιν,

116. b. 14. λεπίδιον
ῥωμαῖοι βισακούτουμ, αἰγύπτιοι δρυσιαστροῦ, σῦρι ἀδδείου, ἀφρῶν πεικτά.

116. b. 26. Σκάνδυξ.
ῥωμαῖοι ἕρβα σκαναία, οἱ δὲ ἀκουκλάμ.

116. b. 32. ἄγειον,
οἱ δὲ καῦκον, οἱ δὲ μυῖτις, δημόκριτος βεῖον, ῥωμαῖοι πέδεμ γαλλιναίκεουμ, οἱ δὲ πέδεμ πούλι, αἰγύπτιοι σέσελις,

117. a. 7. Εὔζωμον,
ῥωμαῖοι δὲ ἐρυῦκαμ, αἰγύπτιοι ἐθρεικλῶ, ἀφρῶν ἀσυρίκ.

117. b.

117. b. 16. Οροβάγχη.
οἱ δὲ, κυνομόριον, οἱ δὲ λέοντα, κύφριοι δὲ θυσύριλλω καλοῦσιν, ὃ κοινῶς λύκος ὀνομάζεται.

118. b. 33. κεφαλωτὸν,
ῥωμαῖοι πόρρου.

119. b. 9. Κέπουλον,
οἱ δὲ πολύειδος, θεοφῆ καλαβωτὶς, ῥωμαῖοι κέπαμ.

121. a. 15. Σκόροδον,
οἱ δὲ γήβοσκον, οἱ δὲ ἐλαφόβοσκον, ῥωμαῖοι ἄλλιουμ.

120. b. 31. νάπυ.
ῥωμαῖοι σιγάπε.

121. b. 4. Καρδαμον.
οἱ δὲ κυνοκάρδαμον, οἱ δὲ ἴβηρις, οἱ δὲ καρδαμινάκαμ, αἰγύπτιοι σέμεθ, ῥωμαῖοι νασέρκιουμ.

121. b. 29. Θλάσπι,
οἱ δὲ θλασπίδιον, οἱ δὲ σίνηπι θερσικὸν, οἱ δὲ σίνηπι ἄγειον, οἱ δὲ μυΐτλιν, οἱ δὲ μυόπερον, οἱ δὲ δασμοφῶν, οἱ δὲ βίβον, αἰγύπτιοι συϊτέμψον, ῥωμαῖοι σκανδκλάκιν, οἱ δὲ κάψελλα, οἱ δὲ πέδεμ γαλλιναίκεουμ.

122. a. 31. ΕΡΥΣΙΜΟΝ,
οἱ δὲ χαμαίπλιον, θεοφῆται ἡρακλέους ἄλφιτα, αἰγύπτιοι ἐρυθμοῦ, ῥωμαῖοι ἐρίονεμ.

124. b. 4. Στρούθιον,
οἱ δὲ κέρδον, οἱ δὲ κάθαρσις, οἱ δὲ στρουθοκάμηλος, οἱ δὲ χαμαίῤῥυτον θεοφῆται

Orobanche.

Alij cynomorion appellant, à ſimilitudine canini genitalis, alij leonem, Cyprij thyrſinen, communiter lycon.

Porrum,

Latinis porrum.

Cepa.

Crõmyõ aliq polyidos vocãt, magi calabotim, Romani cepã

Allium.

Alij goboſeon, alij elaphoſboſcon, Latini allium vocant.

Vocant.

Latini ſinapi.

Naſturtium.

Aliis cynocardamõ, aliis iberis, aliis cardaminaca, ægyptiis ſemeth, Romanis naſturtiũ dicit. Thlaſpi,

Aliqui thlaſpidion, alij ſinapi perſicũ, alij myiten, alij ſyluestre ſinapi, alij daſmophon, alij myopterõ, alij bitrõ, Ægyptij ſuitempſum, Romani ſcãdulatium, alij capſellam, aut pedem gallinaceum vocant.

Eryſimon,

Aliqui chamepliõ, Magi Herculis alphita, Ægyptij erythmon, Latini irionem vocant.

Struthium,

Ab aliquibus cordõ ab aliis catharſis, ab aliis ſtruthocamelus, à quibuſdam chamerriton, à magis

à magis callirrhyton, ab Ægyptiis œno, à Pœnis syris, à Latinis lanaria herba aut radicula appellatur.

Ciclaminus.

A quibusdã cissanthemõ, ab aliis cisso phylõ, ab aliis chelonion, ab aliis ichthyotherõ, ab aliis silene, à Zoroastre triũphalites, ab Osthane aspho, à magis miaspho, Ægyptiis thesce, à Romanis rapũ terræ, aut terræ vmbilicus, ab aliis arcar vocat.

Purgat.

Dracunculus.

Draguntium magnum aliqui aron, alii isaron, alii iaron, alii hieracium, alii hiaron, alii armiagrion, alii ciperida vocant: in vmbrosis sepibus gignitur. Caulem habet rectum, læuem, duũm cubitorum, baculi crassitudine, versicoloribus draconum maculis, purpurei tamen euincentibus: folia rumicis, inflexa: fructum summo caule facit, racemosum coloris primum cineracei, mox per maturitatem in crocum, & purpuram vergentis: radicem prægrandem, rotundam, candidam, cortice tenui vestitam. Colligiturr, & dum matureſcit, succus exprimitur, siccatúrque in vmbra.

Radix

ϖεφῆ) χαλίρυτον, ῥωμαῖοι ῥάδιξ ἀνάεια, οἱ δὲ ἑρβαλάεια, αἰγύπτιοι σινώ. ἀφοὶ συεὶς.

124.b.27. κυκλάμινος.

οἱ δὲ κυτάνθεμον, οἱ δὲ κυσσὸ φυλλον, οἱ δὲ χελώνειον, οἱ δὲ ἰχθυόθηρον, οἱ δὲ χυλίνη, οἱ δὲ ζωρόαστρις ἢ τεμφαλίτης, ὀσθάνης ἄσφω, ϖεφῆ) μιασφὼ, αἰγύπτιοι θέσκε, ῥωμαῖοι ῥάπυμ τέρραι, οἱ δὲ οὐμβιλίκουμ τέρραι, οἱ δὲ ἀρκάς.

126.a.5. ποθεῖσα.

Περὶ δρακοντίας μεγάλης.

Δρακοντία μεγάλη, οἱ δὲ ἄρον, οἱ δὲ ἴσαρον, οἱ δὲ ἴαρον, οἱ δὲ ἱράκικος, οἱ δὲ βίαρον, οἱ δὲ ἀρμιάγειον, οἱ δὲ κύϖειρος, ῥωμαῖοι λερμέμ, οἱ δὲ μαυριαριὰμ, οἱ δὲ σιγγιάλιος· φύε) ἐν συσκίοις περιφράγμοῖς. καυλὸν δ' ἔχει λεῖον, ὀρθὸν ὡς δίπηχυαῖον καὶ παχὺ ὡς βακτηρίαν, ποικίλον κ' χρόνον ὡς ἐοικέναι δράκοντι, καὶ πλέονάζῃ μὴ ἐν τοῖς διαπορφύροις σπίλοις· φύλλα δὲ ὡς λαπαθωδῆ ἀντεμπλεκόμενα. καρπὸν δὲ ποιεῖ ἐπ' ἄκρα τ' καυλῶ βοτρυοειδῆ, ἀποδοιδῆ τῷ χρώματι τὸ ϖρῶτον, ἐν δὲ τῷ πεπανθῆναι κροκίζοντα καὶ φοινικοῦν. ῥίζαν εὐμεγέθη· ϲροβύλην, λευκὴν, φλοιὸν ἔχη λεπτόν. συλλέγε) δὲ καὶ χυλίζε) ὅταν ϖρωτίζῃ, καὶ ξηραίνε) ἐν σκιᾷ.

ἡ δὲ

ἡ δὲ ῥίζα ὀρύσσεται πυρεσμιτῶ, καὶ πλυθεῖσα κατατέμνεται, καὶ ἐνείρεται μεμάπτι, ξηραίνεται δὲ ἐν σκιᾷ. θερμαντικὴ δὲ ὅτι μετ' ὑδρομέλιτος· ποιεῖ δὲ ὅπη τι καὶ ἐφθὴ μετὰ μέλιτος σκληχρωμῶν, ϖεὸς ὀρθοπνοϊκὰς, ῥήγματα, ἀπασματα, βῆχας, κατάῤῥοων· πεθεῖσα δὲ μετὰ οἴνου, ταῖς ὀπὶ συνεσίαν ὁρμὰς κινεῖ· καθαίρει δὲ σὺν μέλιτι λειανθεῖσα ἢ ὀπισθεῖσα τὰ καλούμενα τῶν ἑλκῶν, καὶ φαγεδαινικά· καὶ μετὰ λευκῆς ἀμπέλου μάλιστα· καὶ κολλύρια δὲ ἐξ αὐτῆς σὺν μέλιτι, ϖεὸς σύριγγας ἀναπλάσσεται καὶ ἐμπρύων κομιδῆ· ποιεῖ δὲ καὶ ϖεὸς ἀλγὼς σὺν μέλιτι καταχριθεῖσα. πολύποδας δὲ, καὶ καρκινώματα σπανᾶ. ποιεῖ δὲ ὁ χυλὸς αὐτῆς καὶ εἰς ὀφθαλμικὰ, ϖεὸς νεφέλια, λευκώματα, ἀχλύ· ἡ δ' ὀσμὴ τῆς ῥίζης καὶ τῆς πόας τ' ἀῤῥοπὶ συνελημμένων, φθόειόν ἐστι. καὶ τὸ καρποῦ λ'. κόκκοι πεθέντες μετ' ὀξυκράτου. ἔνιοι δὲ τῷ χυλῷ τῷ τούτου, καὶ τὸν ὠταλγοῦντας ἐνεχρίσπασαν μετὰ ἐλαίου. τὰ φύλλα δ' ὡς σύφοντα τοῖς νεοτρώτοις ὑπέθεσαν· ἔμμηνα δὲ ἐν οἴνῳ καὶ τοῖς χλυσμοῖς ἔχουσι. φασὶ δὲ καὶ τὸν διατέψαντας αὐτὰ ταῖς χερσὶν ἢ τ ῥίζαν ἀναιρουῶντας, ὑπὸ ἔχεως μὴ δάκνεσθαι.

127.a.

Radix quoque mesibus effoditur, elotáque particulatim conciditur, & funiculo transfixa siccatur in vmbra. Cum diluta potione, crudam, coctáve, cum melle delingi prodest, contra orthopnœas, rupta, conuulsa, tusim, & destillationes: poto cum vino venerem stimulat: vlcera quæ cacoëthe vocantur atque phagedænica, expurgat, præsertim cum vitæ alba: ex ea & melle collyria ad fistulas, & partus euocãdos componuntur: ad vitiligines cum melle, efficaciter illinitur: polypos & carcinomata absumit. Succus ad oculorum medicamenta, item contra nubeculas, caliginem, albuginésque effectum præbet: herbæ radicisque odor, teneros conceptus abortu vitiat: item si triginta grana eius in posca bibantur. Sunt qui eius succum cum oleo aurium doloribus infudere: quinetiam folia, vtpote, quæ adstringãt vulneribus recentibus imposuere, & cocta in vino pernionibus. Qui folia manibus affricuerit, aut radicem exemerit, posse à vipera feri inficiantur.

Vocitatum

Vocitatum,

Aliqui alimon, alij thymon, alij dracontiam, Cyprij colocasion dicunt.

Regia,

Alij narthecion, Romani albucum vocant.

Purgant,

Floret messibus albucum. Quare æquinoctio verno, antequã semen adoleuerit, demetẽdum. Radicem aiunt potam, Veneris cupiditatem inhibere, quod herbarius Crateuas asseuerat: addiditque sanare poda græ dolores, si drachmæ pondere bibatur.

Neruos tentant.

Cocti cũ polenta, & ex suillo adipe impositi, tumores ac tubercula velocissimè ad suppurationẽ perducũt ac rũpũt.

Capparis,

Aliq cynosbaton, alij capriã, alij corui malũ, alii ophioscorodon, alii phyllostraphylõ, q-dam thalliam, aut petræam, alij olophytõ, alii ioniten, nõnulli oligochloron, aut aconitõ, aut hippomanes, alii trichomanes, magi potera, alii pétheron, aut cor lupi, alii aloschorodũ, alii crinon, alii thlaspin, Romani persicon sinapi, aut inturim, Aphri herbiæathon.

Anemone.

127.a.3. λέφα,

οἱ μὲν ἄλιμον οἱ δὲ θύμον, οἱ δὲ δρακοντίαν, ὃ οἱ κύπριοι καὶ κολοκάσιον λέγουσι.

127.a.31. Ασφόδελος,

οἱ δὲ ναρθήκιον, ῥωμαῖοι ἀλβούκιουμ.

128.a.6. κοιλίαν.

Ἀνθεῖ δὲ ἐν πυραιπτῶ. χρὴ δὲ τὸν λευκὸν ἀσφόδελον τέμνειν κατὰ τὴν ἰσημερίαν ἐν ἔαρι, πρὸ τοῦ τὸν καρπὸν αὐξηθῆναι. τὴν δὲ ῥίζαν πινομένην, ἀνορέκτους φησὶ ποιεῖν πρὸς ἀφροδίσια, καὶ κραιτύας ὁ ῥιζοτομικὸς τὰ αὐτὰ εἶπε. καὶ ὅτι θραπεύει ἡ ῥίζα πινομένη μεθ' οἴνου δραχμὴ μία πεδάγρας δηγήματα. 128.b.11. νευρόσδος.

ἐφθὸς δὲ σὺν ἀλφίτοις καὶ σέυτῳ χειρείῳ πρόσταθείς, οἰδήματα καὶ φύματα σωτήρως ἐκπυίσει καὶ διαῤῥύσει.

129.b.26. Καππαεις,

Οἱ δὲ κυνόσβατος, οἱ δὲ καπρία, οἱ δὲ κόρακος μῆλον, οἱ δὲ ὀφιόσκορδον, οἱ δὲ φυλοστάφυλον, οἱ δὲ θαλλίαν, οἱ δὲ πέτραίαν, οἱ δὲ ὁλόφυτον, οἱ δὲ ἰωνίτην, οἱ δὲ ὀλιγόχλωρον, οἱ δὲ ἀκόνιτον, οἱ δ' ἱπποµανὲς, οἱ δὲ τριχομανὲς, πρόσφατα ποτέρα, οἱ δὲ πέτερον, οἱ δὲ καρδία λύκου, οἱ δὲ ἀλοσκόρδον, οἱ δὲ κρίνον, οἱ δὲ θλάσπιν, ῥωμαῖοι σίναπι πέρσικμ, οἱ δὲ ἰνδικὸν, ἀφροὶ ἐρυσιμαδούμ.

131.a

131.a.18. Ανεμόνη,

οἱ δὲ ἀγρίαν, οἱ δὲ μέλαιναν καλοῦσι καὶ ἀνεμώνη ἡ φοινικὴ, οἱ δὲ ἡνέμιον, οἱ δὲ μηκώνειον, οἱ δὲ τραγόκερως, οἱ δὲ γῆς παεῖνη, οἱ δὲ βαρβύλην. ὀσθάνης βηρύλιος. ὁμοίως ὄρνιος κεράνιος, πυθαγόρας ἀδρακτυλὶς, προσφῶσι κυνὸς ἀγρία, ῥωμαῖοι ὄρκι τουνίκαμ, ἀφροὶ κρόκοις.

132.a.5. Αργεμώνη,

οἱ δὲ οἰνάνθη, οἱ δὲ ἀνθεμὶς, οἱ δὲ ὁμόνοια, οἱ δὲ ἄνθος πελινὸν, ῥωμαῖοι λοσορνία, οἱ δὲ κορδιάλις, οἱ δὲ περγαλία. γάλλοι κόρνα.

132.a.15. καταπλασμάτα.

Κρατεύας ὁ ῥιζοτομικὸς εἰς τὸ αὐτὸ, ἀργεμώνη, αὐτῆ ἡ βοταύη κοπεῖσα μετ' ὀξυγγίου, χειράδας θεραπεύει. ποιεῖ καὶ πρὸς ἀλφὸς, μετὰ νίτρου καὶ θείου ἀπύρου ξηρὰ κοπεῖσα καὶ σεισθεῖσα ἐν βαλανείῳ δὲ τῶν χρωμένων θραπεύει πρόσφατος ἐκπροβιβηθέντας. ποιεῖ καὶ πρὸς ψώραν.

Περὶ ἑτέρας ἀργεμώνης.

Ἀργεμώνη ἑτέρα οἱ ἀρτεμώνη, οἱ δὲ, ἀρσελαὴ, οἱ δὲ, σαρκοκόλλα, ῥωμαῖοι ἀρτεμύνιαμ, καὶ αὕτη παρέοικε μὲν ἀγρίᾳ μήκωνι τοῖς φύλλοις. διώκειν δὲ ἔοικε αὕτη χλωρὰ βιβρωθοῦσα λεία καὶ ἐπιθεμένη διακοπὰς θεραπεύει. καὶ ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς παύει, ἁρμόζει καὶ δυσεντερικοῖς σὺν ὕδατι ποινομένη.

Anemone.

Alii agriam, aut nigrã vocãt, alii anemonem phœnicã, alii enemion, nõnulli meconion, alii tragoceros, alii terræ parinem aut barbylam, Osthanes berilió, item ornios ceranion, Pythagoras atractilida, magi cnicum agriam, Aphri chuffit, Romani orci tunicam.

Argemone.

Aliquib⁹ œnone vocatur, aliis anthemis, aliis homonœa, aliquibus flos cãpestris, Romanis concordialis, aut pergalia, aliis liburnia, Gallis corona.

compescunt.

Ea, vt herbari⁹ Crateuas author est, contusa cum axungia, strumas discutit, Cribrata eius farina cum nitro, & sulphure ignẽ non experto contra vitiligines efficax est: eaq; sicco linteo anteà cõstrictas, in balneis sanat: facit & ad scabiem.

Altera Argemone.

Altera est Argemone, quam artemonen aliqui, alii arselam, aut sarcocollam vocant, Romani Argemoniam. Ea foliis sylvestri papaueri similis est. Recens trita intercisiones impositu sanat: oculorum inflãmationes mitigat: pota cum aqua dysentericis auxiliatur:

vulnera

vulnera conglutinat: conuulsis,& vellicatib⁹ impoſita medetur,inflammationibus vtilis, contra ſerpétium morſus cum vino bibitur.

Anagallis.

Anagallis purpurea, quibuſdam aëritis aut agitis vocatur, aliis ſauritis,magis oculi ſãguis aut chelidonion, Romanis macia,Heruſcis maſytipos,Gallis ſapana,Dacis cerceraphrõ. Anagallis cõmunis, quibuſdam corchoron, aliis halicacabon, aliis zeliaur⁹,magis nycteritis, Ægyptiis mecii,Romanis aneciaton,Aphris aſirriſæ.

Hedera.

Aliquib⁹ citharõ, aliis ciſsarõ,aliis chryſocarpos,aliis poëtica,aliiscorymbethra,aliis cyſſion,aliis dionyſia,aliis ithythrió,aliis perſis,aliis cemos,aliis aſplenos , Romanis ſylua mater,aliis hedera;Gallis ſuibites.

maius.

Nõnulli pæoniam vocãt,alii cratæã, alii aubiũ, alii glauciã, alii pádios radix, quidã philomedion,alii othonion, Romani fabiũ,Galli thonan,Ægyptii mothoth,Daci cruſtana.

extrahit.

Quinetiã radicib⁹ eius decoctum,mox cũ melle gargariſſatum, μύῃ,κολλητικὴ δὲ βαυμάτων καὶ φλεγμονῶν ἐστιν οὖθετος· ὡσαύτως ἐπιπλεκομένη,ἀποσπασμάτων καὶ πληγμάτων ὀξεῖ θεραπευτική, ἁρμόζει καὶ βηριοδήκτοις σὺν οἴνῳ πινομένη. 132.a.ἀναγαλλίδος.

Ἀνάγαλλις ἡ φοινικὴ, οἱ δὲ ἀγρεῖτις,οἱ δὲ αἰγῖτις, οἱ δὲ ἀσυρεῖτις,πρὸς φῶτα αἷμα ὀφθαλμοῦ, οἱ δὲ χελιδόνιον,ῥωμαῖοι μακία, θοῦσκοι μασιτίπως, γάλλοι σαπαία,δακοὶ καρκαροφρῶν, ἀναγαλλὶς οἰκουνὴ,οἱ δὲ χόρχορον, οἱ δὲ ἁλικάκαβον, οἱ δὲ ζηλίσυρος πρὸς φῶτα νυκτερίτις, αἰγύπτιοι μικιεὶ, ῥωμαῖοι μεκίατο, ἄφροι δὲ ἀσίρρισι.

132.b.9. κίσσος,

οἱ δὲ κίσαρον,οἱ δὲ κίσσιρον, οἱ δὲ χρυσόκαρπος, οἱ δὲ ποντικὴ,οἱ δὲ κορυμβήτρα, οἱ δὲ κύσσον,οἱ δὲ διονύσιον, οἱ δὲ ἰθυθήριον,οἱ δὲ πέρσις,οἱ δὲ κῆμος,οἱ δὲ ἄσπληνος,ῥωμαῖοι σίλβα μάτρ, οἱ δὲ ἔδερα, γάλλοι σουβίτης.

133.a.31.μέγα,

οἱ δὲ παιωνία,οἱ δὲ κρατευὰ,οἱ δὲ ἀόβιος,οἱ δὲ γλαύκιος, οἱ δὲ παίδιος ῥίζα,οἱ δὲ φιλομήδειον, οἱ δὲ ὀθόνιον, ῥωμαῖοι φάβιουμ, γάλλοι θῶνα, αἰγύπτιοι μοθθ, δακοὶ κρυσταίνη,κροκοδεῖς.

134.a.16.κεφαλῆς.

ὁμοίως καὶ τὸ τυύτης ἀφέψημα συὼ μέλιτι ἀναγαργαριζόμενον,

κρῦον,κεφαλὴν καθαίρει ῥευμάτων καὶ πάντα τὰ ἐν θώρακος.

134.b.10.σύψεως.

Πρὸς Μυὸς ὠτων.

Μυὸς ὦτα,οἱ δὲ μύωπον,οἱ δὲ ἀνθύλλιον,οἱ δὲ ἀλσίνην, οἱ δὲ μυόρθοχον,οἱ δὲ μυρτόσπλιον, ῥωμαῖοι μοῦεις ἀείκουλα, ἀφροὶ λαβαθολαβάτ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔχειν μυὸς ὠτίοις ὅμοια τὰ φύλλα. ἀλσίνη δὲ διὰ τὸ σκιερὸν καὶ ἀμμώδεις φιλεῖν τόπους. πόα ὁμοία ἐλξίνῃ,τὰ πετιωτέρα δὲ καὶ μικροφυλλοτέρα. δύναμιν ἔχει ψυτικὴν, ἁρμόζουσαν πρὸς φλεγμονὰς ὀφθαλμῶν , καταπλασσομένη μετὰ ἀλφίτων , καὶ πρὸς ὦτων πόνον ὁ χυλὸς αὐτῆς ἐνσταζόμενος. καὶ καθόλου δύναται τὰ αὐτὰ τῇ ἐλξίνῃ.

134.b.30.ἥμερος.

οἱ δὲ αὔγμον,οἱ δὲ ἔγνη, πρὸς φῶτα ἀφρύσιον,ῥωμαῖοι ῥῦταμ.

135.a.7.ἀγρία.

οἱ δὲ ἔγνη μικρὰ, ῥωμαῖοι ῥοῦται μινόρεις,οἱ δὲ ἀγρία ἰσάτις.

135.a.17.καταπλασσομένη.

Ἐπισατέον τὰ περὶ ἰσάτεων ὅτι αἱ ἐκδόσεις αὐτῶν τὸ ἐσφαλμένον ἔχουσι, τό τε γὰρ μήλινον ἄνθος καὶ τὸν λεπτοτέρους καὶ πολυμερεῖς κλάδους καὶ τὰ ἐξ ἄκρου γλωχοειδῆ θυλάκια, ἐν οἷς τὸ σπέρμα ἡ ἥκιερις φέρει, ἐμπεριέχει

rissatum, caput cunctáque pectoris vitia purgat.

mordaci.

Auricula muris.

Myoſota alii myoton, alii alſinen, nonnulli myorthochon, alii myrthoſplenon,Latini muris auriculam vocant,Aphri labatholabat. nomen ideo accepit,quòd muſculorũ aures foliis imitetur. Lucos & fabuloſa loca amat, ideo alſine dicta eſt. Ea Helxinæ ſimilis , ſed humilior ac foliis minor. Vim refrigeratoriam habet , oculorũ inflammationibus conuenienter ex polenta illinitur. Succus eius aurium doloribus inſtillatus: in totum eadem poteſt quæ exine.

Glaſtum.

Aliqb⁹ augiõ,aliis egne,Magis auſiõ,Romanis gluſta aut glaſtũ dicit. glaſtum,

Quibuſdam igne parua,Latinis glaſtum minus, aliis ſylueſtris iſatis dicitur.

Auxiliatur.

Sed ſciendum eſt, ne tradita errorem pariant, ſatiuũ glaſtum, luteũ florem, tenuiores, multifidoſq; ramulos proferre, in cacumine autem folliculos linguæ ſpeciẽ repræſentantes, in quibus

in quibus semen continetur melāthio simile, collémque supra binûm cubitorum altitudinem attolli: sylueſtre verò nigriora ferre folia, caulem minorem, sed craſsiorem: florem purpureum, aut cęruleum, fructum cruciformẽ, asperum, in quo semẽ foliis exilibus quinque partirò diuisum.

Telephium,

Aliqui sylueſtre semperuiuũ, alii portulacã sylueſtrẽ appellãt, Romani illecebrã, Ægyptii anoth, Aphri atirtopurin.

Rha.

Aliqui rhiam, Latini rha Põticum vocant.

Gentianæ,

Aliquĩ centauriã radicẽ, alii aloën Gallicã, alii narcem, alii chironiõ, Dardani aloitin, Romani genus aut cicẽdiam, alii ciminalem vocant.

Dactylitis,

Aliis melocarpos, aliis teuxinõ, Latinè ariſtolochia herba.

Inferior eſt.

Appellatur à quibuſdã arariſa, & melecaprum, epheſtios, leſtitis, pyxionyx, Dardanion, iontitis, Gallis theximon, Ægyptiis ſophoeph, Siculis chamæmelon, Italis malûm terræ, Dacis

ἐμπεριέχῃ ἢ τούτοις σπέρμα μέλαν ἐοικὸς μελανθίῳ, καὶ ἡ καυλὸν ἢ ὑπερδίπηχυν, ἀλλ' ἐλάχ ὑπὲρ πῆχυν μόνον φέρει. ἡ ἢ ἀγελία μελάνδρα ταῦτα τὰ φύλλα φέρει, καὶ καυλὸν ἐλάτῃω καὶ παχύ δον· ἄνθος τὲ ἐμπόρφυρον ἢ κυανοῦν, καὶ καρπὸν σαυρο ειδῆ, βραχὺν ἐν οἷς τὸ σπέρμα φυλλάριοις μικροῖς ἀνὰ πέντε ἴσοις οἱονεὶ διῃρημένον.

135.a.18. Τηλεφίον,

οἱ δὲ ἀειζῶον ἄγριον, οἱ δὲ καὶ ταύτῃ ἀνδράχνῃ ἀγρίαν καλοῦσι, ῥωμαῖοι ἰλλέκιβραν, αἰγύπτιοι ἀνώθ, ἀφροὶ ἀπερόπωεις.

136.b.16. Ρᾶ.

οἱ δὲ ῥίαν ῥωμαῖοι ῥᾶ πόντικουμ.

137.a.20. Γεντιανὴ,

οἱ δὲ κενταύρειος ῥίζα, οἱ δὲ ἀλόη γαλλικὴ, οἱ δὲ νάρκη, οἱ δὲ χειρώνειον, δάρδανοι ἀλοίτις, ῥωμαῖοι γλουὺς, οἱ δὲ κιμινδία, οἱ δὲ κιμιναλίς.

138.a.12. Δακτυλίτις,

οἱ δὲ μηλόκαρπον, οἱ δὲ τεύξινον, ῥωμαῖοι ἕρβα ἀριστολόχια.

138.b.23. Ποδαγρικῶν.

Καλεῖται δὲ αὕτη καὶ ἀσφίζα καὶ μελεκάπρεωμ, καὶ ἐφέσιος, καὶ λεστῖλις καὶ πυξιόνυξ, καὶ δάρδανον, καὶ ἰονῖτις, γάλλοι δὲ χαμαῦσιν αὐτὴν θέξιμον, αἰγύπτιοι δὲ σοφόεφ, σικελοὶ δὲ χαμαίμηλον, ἰταλοὶ τέρρα μάλα, δακοὶ

δακοὶ ἀψίνθιον χωρικὸν, γίνεται εἰς τόπους ὀρεινοὺς καὶ θερμοὺς καὶ ὁμαλοὺς ἢ τραχεῖς καὶ πετρώδεις. πιεῖ δὲ πρὸς πυρετὸν βαρὺ ὕπνους ἀριστολοχίᾳ ἐπ' ἀνθράκων καπνισον τὸν πυρέσσοντα, καὶ παυθήσεται ὁ πυρετὸς· τραύματα σπασματοῦται ἰᾶται· μετὰ δὲ κυπείρου καὶ δρακοντίου σπέρματος καὶ μέλιτος, τοῖς ἐν ῥινὶ καρκινώμασι ποιεῖ· μετ' ἐλαίου δὲ ἢ ὑείου στέατος ἐφθεῖσα, ῥίζη συγχεομένη θεραπεύει καὶ κρατεύας ὁ ῥιζοτομικὸς καὶ γαλλὸς τὰ αὐτὰ ὡσαύτως εἰρήκασι καὶ ὅτι τοῖς ποδαγρικοῖς ὠφελεῖ.

138.b.25. Γλυκύῤῥιζα.

οἱ δὲ πεντικὴ, οἱ δὲ γλυκήρατον, οἱ δὲ σύμφυτον, οἱ δὲ λεοντίκα, οἱ δὲ γλυκύφυτον, οἱ δὲ σκυθικὸν, οἱ δὲ ἄδιφον, οἱ δὲ συλίθρα, οἱ δὲ λιβυεστασὸν, οἱ δὲ ὁμοιόμοιος, οἱ δὲ πεντάδομοιος, ῥωμαῖοι δέλκις ῥᾶδιξ.

139.a.19. νάρκην.

οἱ δὲ λιμνήσιον, οἱ δὲ μαρώνιν, οἱ δὲ πλακεδονίας, οἱ δὲ χειρωνᾶς, οἱ δὲ λίμνησις, θεσσαλοὶ αἷμα ἡρακλέους, ῥωμαῖοι φιερρὶ, οἱ δὲ ἀνεφερᾶ, οἱ δὲ φελτιραί.

139.b.33. μικρὸν,

οἱ δὲ λιμνήσιον, οἱ δὲ ἑλλεβορίτης, οἱ δὲ ἀμάραντον, θεσσαλοὶ αἷμα ἡρακλέους, ῥωμαῖοι φίευιφυγάμ, οἱ δὲ ἀνεμώνη ῥάδιξ, δακοὶ

Dacis abſinthium ruſticum: nascitur in mõtibus, & calidis locis, aut campeſtrib⁹, & petroſis. Ad grauem febrim efficax eſt, ſi nidore ſubditis carbonibus febricitans ſuffiatur, febris leuabitur: vulnera impoſitu ſanat: carcinomatis nariũ, cum cypero, & dracunculi ſemine, & melle prodeſt: rigoribus medetur, cocta in oleo aut adipe ſuillo, illitáque. Crateuas herbarius, & Gallus, eadem de hac tradiderũt, & præterea podagricis eam auxiliari.

Radix.

Aliqui ponticam, alii glyceraton, quidam ſymphyton, alij leonticã. alii glycyphytõ, aliq ſcythiõ, alii adipſõ, alii ſylithrã, alii libyeſtaſon, alii homœnomœõ, alii peenthaomœon, Latini dulcẽ radicẽ appellauere.

Magnum,

Alii limneſeon, alii maronem alii plectroniam, alii chironiã, alii limneſtim, magi Herculis ſanguinem, Romani phieri, & vneferam, & fel terræ.

Centaurium.

Aliqui limneſion, alii helleboritẽ, alii amarãtõ, magi Herculis ſanguinẽ, Latini febrifugiam, alii aurã, multiradicem.

Daci tulbelam appellant.

albus,

Quibusdã chrysiſceptrõ, aliis ixia, Romani cardᵘ varinᵘ, Ægyptiis epher dicit, aliis ephthoſechin.

niger,

Pãcarpon aliqui, alii vlophonon, alii ixiã, alii cynomazon, alii ocimoides, alii cnidiõ coccon, alii cynoxylon, Latini carduum nigrũ, aut vermilaginẽ, Ægyptii ſobel vocant.

Dipſacum.

Aliqui crocodilion vocãt, alii chamæleonẽ, alii onacardion, alii Veneris lauachrũ. Romani labrum Veneris, alii carduum Veneris, Ægyptii ſeſeneor, alii chir, alii meleta, Daci ſciaram.

alba:

Aliq agriocinnarã, alii donacitin, alii eryſiſceptrũ vocãt, romani ſpinam albam aut regiã, alii cardum ramptarium.

ſpinam.

aliquibus acanthis, Latinè ſpina dicitur.

Carduus,

aliâs ferula, aliâs pyracantha nominatur, Latinis ſtiobilon, Ægyptii cnus.

Poterion,

Aliqui phryniõ, aliqui acidotõ.

Acanthus,

Quidam melamphyllon, aliqui ſακοὶ τυλβηλά.

140.b.21. Λευκὸς,

οἱ δὲ χρυσόκομον, οἱ δ' ἰξίαν, ῥωμαῖοι κάρδου συναφίνης, αἰγύπτιοι ἐφὴς, οἱ δὲ ἐφθόσεχιν.

141.a.17. μέλας.

οἱ δὲ πάγκαρπον, οἱ δὲ ἀλόφωνον, οἱ δὲ ἰξίαν, οἱ δὲ κυνόμαζον, οἱ δὲ ὠκιμοειδὲς, οἱ δὲ κνίδιον κόκκον, οἱ δὲ κυνόξυλον, ῥωμαῖοι καρδοὺς νίγρα, οἱ δὲ ἀργιλαγώ, αἰγύπτιοι σοβέλ.

141.b.34. Δίψακος,

οἱ δὲ κροκοδείλιον, οἱ δ' χαμαιλέων, οἱ δὲ ὀνοκάρδιον, οἱ δὲ ἀφροδίτης λουτρὸν, ῥωμαῖοι λάβρυμ βένερις, οἱ δ' κάρδουμ βένερις, αἰγύπτιοι σεσενεὸρ, οἱ δ' χὴρ, οἱ δὲ μελῆτα, ſακοὶ σκιαρή.

142.a.31. λευκὴ,

οἱ δὲ ἀγριοκινναράμ, οἱ δὲ δρυακῆτις, οἱ δὲ ἐρυσίσκηπτρον, ῥωμαῖοι σπίνα ἄλβα, οἱ δὲ ῥήγια, οἱ δὲ καρδοὶς ραμπτάρια.

142.b.20. ἀραβική,

οἱ δὲ ἀκανθὶς, ῥωμαῖοι σπίνα.

142.b.27. Σκόλυμος,

οἱ δὲ φέρυσα, οἱ δὲ πυράκανθα, ῥωμαῖοι τούβελμ, αἰγύπτιοι χοῦς.

143.a.6. Ποτήριον,

οἱ δὲ φρυμίον, οἱ δὲ ἀκιδωτόν.

143.b.3. ἑρπυλλάκανθα,

οἱ δὲ μελάμφυλλον, οἱ δ' πευκέδανα,

ῥώτα, οἱ δὲ ἀκανθισόπια, οἱ δὲ μαμολάρια, οἱ δὲ κραίπουλα.

143.23. ἀκανθὶς,

Ἀκανθὰ ἀγρία ὡς ῥωμαῖοι σπίνα ἀγρέστις.

144.a.19. Λευκάκανθα,

οἱ δὲ πολυγόνατον, οἱ δὲ φύλλον, οἱ δὲ ἰσχιάδα καλοῦσι, ῥωμαῖοι γειακάρδοις, Θοῦσκοι σπίνα ἄλβα.

144.b.18. Ερύγγιον.

οἱ δὲ ἠρύγγιον, οἱ δὲ ἑρμιόνιδα, οἱ δὲ κάρυον, οἱ δὲ χορίγιον, οἱ δ' ἕρμιον, οἱ δὲ ὀρίγανον, χλούνιον, οἱ δὲ μυρόκανθον, οἱ δὲ μῶλυ, αἰγύπτιοι κρόβυσος, μάγοι φασὶ τὸ σέρτος, ῥωμαῖοι καπίτουλυμ μάρδις, οἱ δὲ καρτηρεῖς, ſακοὶ σικυνοὲξ, ἱσπανοὶ κιοτουκαπίτα, ἀφροὶ χερδάν, οἱ δὲ ὀρείαν χλόην, οἱ δὲ χλόα.

145.a.16. Αλόη,

οἱ δὲ ἀμφίβιον, οἱ δὲ ἠρύγγιον, οἱ δὲ ἔρμινον, οἱ δὲ τραγόκερως, ῥωμαῖοι ἀλόαμ, παρὰ βαρβάροις ἀλοέ.

146.a.16. Ἀψίνθιον,

Αἰγύπτιοι σόμι, ῥωμαῖοι ἀψίνθιυμ ῥύστικυμ.

147.a.17. Θαλάσσιον,

οἱ δὲ σανδονίκην καλοῦσιν, οἱ δὲ σέριφον, ῥωμαῖοι σανδονίκυμ.

147.b.13. Ἀβρότονον,

οἱ δὲ ἀβότονον, οἱ δὲ ἀψίνθιον, οἱ δ' ἡρακλεῖον, οἱ δ' χολοποιὸν, οἱ δὲ

aliqui topiariam, alii mamolariam, quidã crapulam vocant.

ſylueſtris,

Acantha ſylueſtris, quam Latini ſpinam agreſten vocant.

Leucacantha,

Quidam polygonaton, alii phyllon, alii iſchiada vocant, Romani cniancarduum, Hethruſci ſpinam albam.

Eryggion.

Aliqui eryngen, alii eryneꝛ̃, alii caryon, alii gorginion, alii hermion, alii origanum, chlounion, alii myracãthon, alii moly, Ægyptii crobyſon, magi ſiſerton, Romani capitulũ Martis, Daci ſicupnoëx, Hiſpani cẽtum capita, Aphri cherdam, alii oriam chloëm, alii chida appellant.

Aloës,

Aliquibus amphibion, aliis herminion, aliis eryngion, aliis tragoceros, Romanis aloa, Barbaris aloë dicitur.

Abſinthium,

Ægyptii ſomi, Latini apſinthium ruſticum vocant.

Marinum,

ſunt q̃ ſandonicẽ, ſunt q̃ ſeriphũ, Romani ſãdonicũ vocãt.

Abrotonum.

alii abutonon, alii abſinthiũ, alii heraclion, alii cholopœon,

alij abſinthiomenon, alii thelyphthorion, alii procampylon, magi aëura phœnicos, alii cynanchitē, Romani abſinthium ponticum, nonnulli thelythamnū, alii glycin ancona vocāt.

Hyſſopum,

Latini hyſſopū, alii later, alii caſsialam, Ægyptii peſalem.

Stachus,

Aliqui ſyncliopa, alii alcibiadem, alii pancration, nonnulli ſtyphoniā, Ægyptii ſuphlo, Magi pythonis oculum, Romani ſciolebinam vocitant.

Pulegium,

Alii blechron, alii arſencanthon, Latini pulegium vocant, Galli aluolū, Aphri apoleium, quidam galiſopſim.

pulegium,

Aliis embactrō, aliis belouacos, alii artemedeion, aliis cretica, quibuſdā ephemerō, nōnullis eldia, aliquibus belotocos, aut dorcidion, aut helbuniō, Romanis vſtilago ruſtica.

eliſphacon.

Alii cioſmin, alii phagnon, Ægyptii becion, Romani ſaluiam vocant.

Mentha.

Latini mentham vocant, alii neperam, Ægyptii tis, alii pherthrumerthumonthu, alij perxo,

οἱ δὲ θηλυφθόριον, οἱ δὲ ἀψινθιόμενον, οἱ δὲ προκάμπυλον, προφῆται δὲ νεῦρα φοίνικος, οἱ δὲ κυναγχίτιν, ῥωμαῖοι ἀψίνθιον πόντικον, πινὲς δὲ αὐτὸ θηλύθαμνον, οἱ δὲ γλυκὺν ἄγκωνα καλοῦσιν.

148.a.14. Ὑσσωπος.

ῥωμαῖοι ὑσσώπιμ, οἱ δὲ λάτερ, οἱ δὲ καισίαλα, αἰγύπτιοι πεσαλέμ.

148.b.8. Σπαχὰς,

οἱ δὲ συγκλίοπα, οἱ δὲ ἀλκιβιάδης, οἱ δὲ παγκράτιον, οἱ δὲ συφωνία, αἰγύπτιοι σουφλὼ, προφῆται ὀφθαλμὸς πύθωνος, ῥωμαῖοι σκιολεβίνα.

149.b.33, Γλήχων.

οἱ δὲ βλῆχρον, οἱ δὲ ἀρτέμεκανθον, ῥωμαῖοι πολεῖμμ, ἄφροι ἀπολείμμ, γάλλοι ἄλσολον, οἱ δὲ γαλίσσυψις.

150.a.29. ἀγείαν.

οἱ δὲ ἔλβαζον, οἱ δὲ βελέμακος, οἱ δὲ ἀρτεμεδήιον, οἱ δὲ κρητικὴ, οἱ δὲ ἐφήμερον, οἱ δὲ ἐλδίαν, οἱ δὲ βελοτόκος, οἱ δὲ δορκίδιον, οἱ δὲ ἐλβένιον, ῥωμαῖοι οὐστιλάγο ῥούστικα.

151.a.15. σφάγνον.

οἱ δὲ κίοσμιν, οἱ δὲ φάγνον, αἰγύπτιοι βήκιον, ῥωμαῖοι ἀπουσὶ, οἱ δὲ κόσαλον, οἱ δὲ σάλβια.

151.b.2. μίνθη.

ῥωμαῖοι μοῦτα, οἱ δὲ νέπεταμ, αἰγύπτιοι τὶς, οἱ δὲ φερθουμερθουμονθοῦ, οἱ δὲ περξὼ, οἱ δὲ μακηδό.

perxo, alij maceto.

151.b.28. ἡδύοσμον,

ὃ ῥωμαῖοι μωτάστρουμ καλοῦσι.

mentha,

quam Latini mentaſtrum nominãt.

Thymum.

2<2.b.6. Θυμος,

οἱ δὲ θύμος λευκὸς, οἱ δὲ κεφαλωτὸς, οἱ δὲ ὀπιθυμὶς, οἱ δὲ θύριον. ῥωμαῖοι θούμιμ, αἰγύπτιοι στεφάνη, δακοὶ μόζυλα.

quidā thymū albū, quidā cephalothō, alii epithymida, alij thyrſion, Latini thymū, Ægyptii ſtephanen, Daci moſulā.

153.a.10. Ερπύλλος,

οἱ δὲ ξυλὶς ἀγρία, οἱ δὲ πόλιον, αἰγύπτιοι μεσυόπυος, ῥωμαῖοι σερπύλλεμ, οἱ δὲ κερνλατικούμ.

Serpyllum,

aliqui Zygin ſylueſtrem, alii polion vocant, Ægyptii meruopium, Latini ſerpyllum, aut cicer erraticum.

153.b.7. Σαμψύχον,

οἱ δὲ τρίφυλλον, οἱ δὲ ἀμάρακον, οἱ δὲ ἀγαθίδες, οἱ δὲ κνήκιον, οἱ δὲ ἄκαπνον, Πυθαγόρας θραμβὶς, αἰγύπτιοι σοφὸ, ἀρμένιοι μύκεσν, προφῆται ὄνος ἴχρεως, οἱ δὲ ἠκίγονος ἴστεως, ῥωμαῖοι μαιζουράνα.

Sampſuchum,

aliqui triphyllū, aliqui nominant amaracum, alii triphyllō, alii agathides, alii cnecion, alii acapnō, Pythagoras thrābem, Ægiptii ſopho, Armenii myuron, magi ichrei aſinū, aut hecigonē Iſidis, Latini maioranā.

154.a.26. ὑσσώπιον,

οἱ δὲ ὀριγανίδα καλοῦσιν.

Marum,

ſunt qui origanida appellāt.

154.b.2. ἄκονος,

οἱ δὲ ἄγριον βασιλικὸν, ῥωμαῖοι ὠκιμάστρμ.

aconos.

aliis ſylueſtre baſilicum, Latini ocimaſtrum.

155.a.4. ἄγνον,

οἱ δὲ ῥυτὴν ὀρεινὴν, ῥωμαῖοι ῥοῦτα μοντάνα, πάγανον κηπευτὸν, ῥωμαῖοι ῥοῦτα ὀρτένσις, αἰγύπτιοι ἐπνεβου, σύροι ἁρμαλᾶ, οἱ δὲ βησασὰ, ἄφροι χουρμᾶ

montana,

aliqui rhytem montanā, Latini rutam montanam, peganū cepeutum Latini rutam hortenſem, Ægyptii ephnubum, Syri harmala, alii beſaſa. Aphri churma vocant.

1;6.a. 6. ὀπίλακάς ἐστι.

abdicatur.

Sylueſtris ruta.

Rutam ſylueſtrem, aliqui appellant hypericon, alii androſæmon, alii coron, alii chamæpityn, Romani hederalem, aut centonalẽ, Aphri churma ſemmaced. odor ſeminis reſinoſus eſt, ideo chamæpitys aliquibus noninatur. Frutex eſt ſurculoſus, rubeſcẽs, folia rutæ figura: flores lutei qui digitis triti ſanguineo ſucco manãt, vnde andoſæmon vocitarũt. Ramuli ſubhirſuti, ſiliquæ teretes hordei effigie, in quibus ſemen nigrum reſinam olens: gignitur in cultis & aſperis. Vrinam ciet, menſes appoſitu trahit, pota cum vino quartana liberat. Folia cum ſemine ambuſtis illitu medentur, & diebus quadraginta epota iſchiadicos ſanant.

Moly,

aliq ſylueſtre leucoïon appellant. Ligusticum,

Alii panaceam, alii panaces vocant.

ſylueſtris,

Aliqui ceraſcomen vocãt, Latini carotam, alii paſtinacam ruſticam, Ægyptij babibyru, Aphri ſicham.

Maſſilienſe.

Περὶ πηγάνου ἀγρίου.

Πήγανον ἄγριον, οἱ μὲν ὑφρικὸν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόρον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν, ῥωμαῖοι ἑδεραλίς, οἱ δὲ σενλεναλις, ἄφροι χούρμα σεμμακὲλ. διὰ δὲ τὸ τὴν ὠὴν τὸ σπέρμα ὀσμὴν ἐοικέναι πιτύϊνη ῥητίνη ὠνόμασαι χαμαιπίτυς. φύλλα ἔχει πηγάνου παραπλήσια. θαμνίον φρυγανοειδὲς ὑφρυδρον· ἄνηθος μήλιον, ὃ διαζιδεν ἐν τοῖς δακτύλοις, αἱματώδη τὸν χυλὸν ἐκκρίνει· ὅθεν καὶ ἀνδρόσαιμον ἐκλήθη, κλωνάρια δὲ ὑποδάσεα, σπερμίνην ἐν τῷ σπερδεῖ ὅμοιον κριθῇ. ἐν ᾧ σπέρμα μέλαν, ῥητίνης ὄζον· φύεται ἐν ἐργασίμοις καὶ βαχέσι χωρίοις. δώσαμεν δὲ ἔχει διερητικὴν, καὶ ἐμμήνων ἀγωγὸν, σπερ σιδέμενον τεταρταίου ἀπαλλακτικὴν μετ' οἴνου πινόμενον. τὰ δὲ φύλλα σὺν τῷ σπέρματι καταπλάσματα, κατακώματα ἰῶνται· θεραπεύει δὲ καὶ ἰχθάδας ἐφ' ἡμέρας τεσσαράκοντα πινόμενον.

156.b.19. Μῶλυ,

οἱ δὲ λευκοΐον ἄγριον καλοῦσι.

158.b.2. Λιγυστικὸν,

οἱ δὲ πανάκειαν καλοῦσιν, οἱ δὲ πάνακες.

159.a.10. ἄγριος,

οἱ δὲ κερασκόμιλυ, ῥωμαῖοι καφέταμ, οἱ δὲ πασινάκα ῥούσικα, αἰγύπτιοι βασιλικόν, ἄφροι σιχάμ.

159.b.3. μασσαλεωτικὸν,

οἱ δὲ σφάγνον,

159.b.27. σέσελι.

οἱ αἰγύπτιοι κυόνων φρίκιν καλοῦσι.

150.a.15. Τορδύλιον,

οἱ δὲ τόρδυλον,

160.b.5. Ανισον,

οἱ δὲ σῆον, ῥωμαῖοι ἄνισουμ.

161.a.1. Ανήθου,

ἄνηθον τὸ ἐδώδιμον, οἱ δὲ πόλγιδος, οἱ δὲ ἀνίκητον, σπερφῶσι γόνος κυνοκεφάλη, ὁμοίως δὲ χεῖ κυνοκεφάλου, οἱ δὲ γόνος ἔρμοῦ, αἰγύπτιοι ἀσαχοῦ, ῥωμαῖοι ἀνήθουμ, ἄφροὶ σικκίεια, δακοὶ πόλτουμ.

161.b.3. ἄγριον,

ῥωμαῖοι κύμινυμ ἀγρέστεμ, οἱ δὲ κύμινυμ σιλβάτικουμ.

162.a.2. Αμμι,

ῥωμαῖοι ἄμμινυμ ἀλεξανδρίνυμ.

162.a.25. κοειάνον,

αἰγύπτιοι ὄχσον, ἄφροὶ χρίσι.

162.b.12. μέγα.

οἱ δὲ σογχίτιν, ῥωμαῖοι λαμπούκα, ἄφροὶ σιδιλέας.

162.b.28. μικρὸν,

οἱ δὲ καὶ τὸ σογχίτην καλοῦσιν, οἱ δὲ ἔντιμον ἄγριον, ῥωμαῖοι ἴντιβουμ ἀγρέστεμ, ἄφροὶ σιδιλέσαδε.

163.a.23. Ορεοσέλινον,

οἱ δὲ πέδινον, οἱ δὲ ὑδροσέλινον ἄγριον, ῥωμαῖοι ἄπιουμ ῥούστικουμ.

163.a.

Maſſilienſe.

ſunt qui phagnon vocant.

ſeſeli,

Ægyptij cyonũ phricen appellant.

Tordylion.

nonnullis tordylon.

Aniſum,

aliqui ſion, Latini aniſũ dicũt.

Anethum,

Anethum quod eſtur, aliqui polgida vocant, alii anicetum, magi cynocephali genituram, aut capillos, alii Mercurii ſemen, Latini anethum, Aphri ſicciriam, Ægyptii arachu, Daci pulpum.

cuminum,

Latini cuminum ſylueſtre, ſeu cuminũ ſyluaticũ appellãt.

Ammi,

Latini Ammiũ alexãdrinũ.

Corianum,

Ægyptij ochion vocãt, Aphri gœd. Magnum,

aliis ſonchites, Romanis lãpuca, Pœnis ſithileas.

paruum,

aliq ſonchitẽ, alii entimon agrion, Romani intybum ſylueſtrem vocãt, pœni ſithilasdem.

Eleoſelinum,

à quibuſdam pedinon, ab aliis hydroſe linon agrion, Romanis Apiũ ruſticũ appellatur.

Oreoſelinum.

Aliqui petroſelinũ ſylueſtre, Latini apiũ, Ægyptii anonim. dicitur,

Latinis olus atrum.

Elaphoboſco,

aliq elaphicõ, alii nephriõ, alii ophigeniõ, nõnulli ophioctonõ, aliq herpyẽ, alii lymen vocãt, romani cerui ocellũ, Ægyptii chemin, Aphri aſcaucau.

hippomarathrum.

aliqui marathin, alii marathrũ agriõ, Ægyptii ſampſoth, magi thymarnoliõ, Latini fœniculum erraticũ, aliqui mion, Galli ſiſtrameor.

Delphinium.

aliis diachyſis, aliis diachytos aliis paralyſis, aliis camarus, aliis hyacinthꝰ, aliis delphinias, aliis neriõ, aliis neriadion, aut ſoſandron, aut croniõ, Romanis bucinus minor vocitatur.

Pyrethrum,

aliqui doryeniõ, alii pyrinõ, alii pyrotõ, aut pyrothrõ, alii arnonpyriten, magi pyriten, Romani ſaliuarem vocant.

Sphondylius,

aliquì arãgẽ vocant, alii phalangion, alii aſterion, nonnulli neſyrim, aut ſphondylin, quidam chorodanon, aut œnanthen, Romani herbã rutinalẽ, Ægyptii

163.a.28. Ορεοσέλινον,

οἱ δὲ πρὸσέλινον ἄγριον, ῥωμαῖοι ἄπιον, αἰγύπτιοι ἀνώνιμ.

163.b.26. καλοῦσι.

ῥωμαῖοι δὲ ὅλυς ἄτρον.

164.b.24. Ελαφόβοσκον.

οἱ δὲ ἐλαφικὸν, οἱ δὲ νέφριον, οἱ δὲ ὀφιογήνιον, οἱ δὲ ὀφιοκτόνον, οἱ δὲ ἕρπυλλ, οἱ δὲ λύμη, ῥωμαῖοι κερδιοκέλλιμ, αἰγύπτιοι χημὶς, ἄφροι ἀσκαυκαύ.

165.b.3. ὑππομάραθρον.

οἱ δὲ μάραθρον ἄγριον, αἰγύπτιοι παμψὼς, ϖεσφῆ θυμαρνόλιον, ῥωμαῖοι φανίκκλιμ ἑρρέπικιμ, οἱ δὲ φανίκκλες, οἱ δὲ κυίνες, οἱ δὲ μιέμ, γάλλοι σιραμεός.

166.a.18. Δελφίνιον.

οἱ δὲ διάχυσις, οἱ δὲ διαχυτος, οἱ δὲ παρᾶλισις, οἱ δὲ κάμαρος, οἱ δὲ ὑάκινθος, οἱ δὲ δελφινίας, οἱ δὲ νήριον, οἱ δὲ νηριάδειον, οἱ δὲ σώσανδρον, οἱ δὲ κρόνιον, ῥωμαῖοι βύκινος μίνορ.

166.b.7.

οἱ δὲ πυρήνιον, οἱ δὲ πύρεθρον, οἱ δὲ πύρωτον, οἱ δὲ πύρωθρον, οἱ δὲ ἀργὸς πυρέτης, ϖεσφῆται πυρέτης, ῥωμαῖοι σαλίβαρις.

168.a.2. Σφονδύλιον,

οἱ δὲ ἀράγγιον, οἱ δὲ φαλάγγιον, οἱ δὲ ἀστέριον, οἱ δὲ νίσυρις, οἱ δὲ σφονδύλις, οἱ δὲ χορόδανον, οἱ δὲ οἰναύθη, ῥωμαῖοι ἕρβα ῥυτινάλις, αἰγύπτιοι

Ægyptii aſapher, magi oſirin.

Ferula

Latini ferula dicitur.

168.a.32. Ναρθηξ,

ῥωμαῖοι φερεσυλαμ

168.b.14. Πευκέδανος,

οἱ δὲ ἄγριον, οἱ δὲ ἀγριόφυλλον, ϖεσφῆ ἀγαθὸς δαίμων, οἱ δὲ παστελεβὲμ, ῥωμαῖοι σατάριον.

Peucedanum,

aliqui agrion vocant, alii agriophyllõ, magi bonũ dæmonem, Romani ſatariam.

169.b.6. Μελάνθιον,

οἱ δὲ καὶ τοῦτο μήκωνα ἄγριον καλοῦσι μέλαναν, ῥωμαῖοι παπάβερ νίγρουμ.

Gith

alij mecona agrion melana, Romani papauer nigrum appellant.

173.b.3. Αμμωνιακὸν,

πόα ὅθεν, ὅθεν τὸ ἀμμωνιακὸν θυμίαμα, οἱ δὲ ἀγάσυλλον, οἱ δὲ κριόθεος, οἱ δὲ ἡλίουσρος, ῥωμαῖοι γούπα.

Ammoniacum.

herba eſt ex qua ammoniacum fit ſuffimen, quod thymiama vocant, aliqui agazylon, alij criotheum, alii heliuſtrum, Romani guttam.

175.b.2. Αλυσσον,

οἱ δὲ ἀσπίδιον, οἱ δὲ ἁπλόφυλλον, οἱ ἀκκύσητον, οἱ δὲ ἀδέσετον,

Alyſſon,

aliqui aſpidion, alii haplophyllon, alii accyſeton, alii adyſeton nuncupant.

175.b.17. Ασκληπίας,

οἱ δὲ κισσίον, οἱ δὲ κισσόφυλλον καλοῦσι.

Aſclepias

aliqui ciſsion, alii, ciſſophyllon.

175.b.13. Ατραχυλὶς,

οἱ δὲ ἄμυρον, οἱ δὲ κνίκος ἀγρία, οἱ δὲ ἀσπίδιον, ϖεσφῆται ἄφεδρος. αἰγύπτιοι χηνὼ, ῥωμαῖοι ϖροσέπιμυμ, οἱ δὲ φουσσύγκεστις, οἱ δὲ κλόουκα ῥούστικα.

Atrachylis,

aliqui amyron vocant, alii cnicon ſylueſtrẽ, alii aſpidion, magi aphedron. Ægyptii chenon, Romani præſepium, aliqui fuſum agreſtem, alii colum ruſticam.

176.a.13. Πολύκνημον,

οἱ δὲ κλινοπόδιον, οἱ δὲ πολυγόνατον, οἱ δὲ διὸς ἠλακάτη, οἱ δὲ ἐχεώ-

Polycnemon,

quidã clinopedion, alii polygonaton, alii iouis colum, alii echeo

echeonymon vocant.

bibitur.

Edocuit experientia contritos in vino albo ramulos, iis qui affectibus laborant, quæ violentiæ vocãtur, magno esse præsidio.

Clinopodium,

aliqui cleonicon, alii acimoides, alii zopyron vocant.

Leontopetalon,

aliquibus leontopodion, aliis leuceoron, aliis leontion, aliis doris, aut doricteris, aliis lychnis agria, aliis pardale, aliis thorybethron, aliis rhapeion, aliis cornutum papauer, aliis anemone, Romanis patabelclum, aut semen leoninum dicitur.

placet,

aliis teucris.

Chamædrys,

Latinis tripsago minor dicit.

coronaria,

aliqui athanaton vocant, alii acylonion, alii ballarion, alii geranopodion, quidã corymbion, aliqui taurion, alii septron, aut maloion, Ægyptii semeon, magi sanguinem apocathemenes, Romani geniculatem aut ballariam.

sylueſtris,

aliâs tragonaton, aliâs atocion, ἐχεάνυμον, ῥωμαῖοι πυπαλογλῶσσα.

176.a. 23. οἶνῳ.

ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα, ὡς ἀποτειζομένων τῶν κλωναρίων αὐτοῦ οἴνῳ λευκῷ τὸν ἐχομένους τῆς λεχομένοις βιασμοῖς μέγα βοήθημα.

176.a. 25. Κλινοπόδιον,

οἱ δὲ κλεώνικον, οἱ δὲ ὠκιμοειδὲς, οἱ δὲ ζώπυρον καλοῦσι.

176.b. 7. Λεοντοπέταλον,

οἱ δὲ λεοντοπόδιον, οἱ δὲ λευκόιον, οἱ δὲ λεόντιον, οἱ δὲ δωρεὶς, οἱ δὲ δωρικτεὶς, οἱ δὲ λυχνὶς ἀγρία, οἱ δὲ παρδάλη, οἱ δὲ θορύβηθρον, οἱ δὲ ῥαπήϊον, οἱ δὲ μήκων κερατίτις, οἱ δὲ ἀνεμώνη. ῥωμαῖοι πατάβελκλουμ, οἱ δὲ σέμψ λεόνινουμ.

176.b. 25. χαμαίδρυος,

οἱ δὲ τευκείδα,

177.a. 4. Χαμαίδρυς

ῥωμαῖοι τειφάγο μίνορ.

177.b.7. στεφανωματικὴ,

οἱ δὲ ἀθανάτος, οἱ δὲ ἀκυλώνιον, οἱ δὲ βαλλάριον, οἱ δὲ γερανοπόδιον, οἱ δὲ κορύμβιον, οἱ δὲ ταύριον, οἱ δὲ σκῆπτρον, οἱ δὲ μαλόϊον, αἰγύπτιοι σεμεὸν, πρόφῆται αἷμα ἀποκαθημένης, ῥωμαῖοι γλωκουλάεις, οἱ δὲ βαλλάεια.

177.b. 14. ἀγρία,

οἱ δὲ τραγόνατον, οἱ δὲ ἀτόκιον,

κιον, οἱ δὲ ἱερακοπόδιον, οἱ δὲ λαμπὰς, αἰγύπτιοι σεμοῦρα, πρόφῆται ἀποκαθημένης ταῦρος, ῥωμαῖοι ἴντιβουμ ἀγρέστεμ, οἱ δὲ λάπατον, καφαλουΐνα, οἱ δὲ στέιδος.

177.b. 24. βασιλικὸν,

οἱ δὲ κρινάνθεμον, οἱ δὲ καλλέιριον, πρόφῆται αἷμα ἄρεως, ὀσθάνης αὖρεα κροκοδείλου, αἰγύπτιοι συμφαφὴ, οἱ δὲ τίλιος, ῥωμαῖοι λίνεμ, οἱ δὲ ῥόσα ἰκώνης, σύροι σασᾶ, ἀφροὶ ἀβίβλαβον.

178. a. 29. πρέσιον.

οἱ δὲ νοφθαὶ, οἱ δὲ νοπιανοσκέμιν, οἱ δὲ νόσπρασσον, οἱ δὲ νωθερὰς, οἱ δὲ νοχελὶς, οἱ δὲ νοσελὶς, οἱ δὲ νῶφρις, οἱ δὲ γνώθουεις, οἱ δὲ γνωτέρα, ῥωμαῖοι ἄπνιεμ, οἱ δὲ μέδαταμ, οἱ δὲ ἑλκερέα, οἱ δὲ μαρούβιουμ, οἱ δὲ καυθουείνουμ, αἰγύπτιοι ἄσφος, οἱ δὲ ἔσκε, πρόφῆται αἷμα ἰσίωνος.

178.b. 12. καλοῦσι.

οἱ δὲ μελίπλαιον, οἱ δὲ μελίφυλλον, οἱ δὲ ἐρυθρὰ, οἱ δὲ τημελῆ, ῥωμαῖοι ὠπωσροῦ, οἱ δὲ κιτρέαγο, γάλλοι μελισιμόϊον.

179.a.2. Πρέσιον,

οἱ δὲ εὐπατόριον, οἱ δὲ φυλλόφαρες, οἱ δὲ τεισπέδιλον, οἱ δὲ καμηλοπόδιον, οἱ δὲ φιλόφαρες, αἰγύπτιοι ἀστερόπη, πρόφῆται αἷμα ταύρου, οἱ δὲ ἄφεδρος, γόνος ὄϊος, ῥωμαῖοι μαρρούβιουμ, οἱ δὲ λαβεώνια

cion, aliâs hieracopodion, aut lampas vocatur, AEgyptiis semura, Magis apocathemenes taurius, Latinis intibum agreſte, aliis lapathum, aliis ſteris.

Lilium,

Crinon basilicon, alii crinãthemon vocant, alij gallirion, Magi Martis ſanguinẽ, Osthanes aurem crocodili, Ægyptij ſymphæphon, quidã tialon, Latini liliũ, aliqui roſam iconis, Syri ſaſa, Aphri abiblabon.

Vocant.

aliqui nophtan, alii notianoſcemin, alii noſpraſſon, alii nothera, alii nochelim aut noſtelin, alii nophryn, alii gnotorim, alii gnotera, Romani apnium, aut medatam, aut vlcerariã, aut marrubiũ nigrum, alii cãthurinũ, Ægyptii aſphon, magi Iſionis ſanguinem.

apiaſtrum,

alii melitæon, alii meliphyllon, alii erythran, alij temele, Latini apiaſtrum aut citraginẽ, Galli meriſimorion vocant.

Marrubium,

alii eupatorion, alii phyllophares, alii tripedilon, alii camelopodion, Ægyptii aſteropen, magi tauri ſanguinẽ, aliqui aphedron, alii Horu genituram, Latini marrubiũ, aliqui labeo-

labeoniã, Aphri atierberzian.

Phyllitis,

aliqui phyllin, alii acauló, alij ſylueſtre lapathum vocitant.

Aſphaltium,

Latini trifolium, aut trifoliũ acutum odoratum.

Polium.

montanum, aliqui teuthrion, alii pheuxaſpidion, alii achamenin, alii ebenitin, alii meloſmon, nonnulli belion, quidam leonthocharon vocant.

SCORDIVM,

aliqui ſcorbion, alij pluritin, alij dyſoſmon, alii ſylueſtrẽ calaminthẽ, quidã chamędryn, alii mithridanion, magi Podotis ſanguinẽ, Ægyptii apho, Romani triſaginẽ paluſtrẽ appellant.

Tuſſilagini,

Bechion quidã rhichion, alii petrinã vocãt, alii peganon, alii pithion, alii pagonaton, alii chamæleucen, alii prochetón, alii arcophyton, chamęgeron, Ægyptii ſaarthan, Latini tuſſilaginem, quidam pharphariã aut puſtulaginem, Beſsi aſa.

Artemiſia

quibuſdam polyclonos aliis monoclonos, aliis toxiteſia, aliis epheſia, aliis anactorios, aliis ſozuſa, aliis leia, aliis licophryx, magis hominis ſanguis, aliis

λαβεώνια, ἀφεσὶ ἀπερζέρζια.

179.b. 14. Φυλλίτις,

οἱ δὲ φύλλις, οἱ δὲ ἄκαυλον, οἱ δὲ λάπαθον ἄγριον καλοῦσι.

180.a. 14. κνίκιον,

ῥωμαῖοι ,ειφόλιουμ, οἱ δὲ τειφόλιμ ἀκάυτουμ ὀδορᾶτουμ.

180.b 17. Πόλιον,

τὸ ὀρνειὸν, οἱ δὲ τεύθριον, οἱ δὲ φευξαπίδιον, οἱ δὲ ἀχαμηνὶς, οἱ δὲ ἐβενίτις, οἱ δὲ μελόσμιον, οἱ δὲ βέλιόν, οἱ δὲ λεοντόχαρον.

181.a. 2. Σκόρδιον,

οἱ δὲ σκόρβιον, οἱ δὲ πλευρῖτις, οἱ δὲ δύσοσμον, οἱ δὲ καλαμίνθη ἀγρία, οἱ δὲ χαμαίδρις, οἱ δὲ μιθριδάνιος, ϖεφῆται αἷμα πόδοτος, ἀιγύπτιοι ἀφὼ, ῥωμαῖοι φειξάγω παλούστρις.

181.b. 2. Βήχιον

οἱ δὲ ῥίχιον, οἱ δὲ πετρίνη, οἱ δὲ πήγανον, οἱ δὲ πίθιον, οἱ δὲ παγώνατον, οἱ δὲ χαμαιλεύκη, οἱ δὲ ϖρόχετον, οἱ δὲ ἀρκόφυτον, οἱ δὲ χαμαίγειρον, ἀιγύπτιοι σααρθὰ, ῥωμαῖοι τουσιλλάγω, οἱ δὲ φαφάειαμ, οἱ δὲ πυστυλάγω, βέωσι ἀσᾶ.

181.b. 23. Αρτεμισία

οἱ δὲ ϖολύκλωνος, οἱ δὲ μονόκλωνος, οἱ δὲ τεξιπτσία, οἱ δὲ ἐφεσία, οἱ δὲ ἀνακτόριος, οἱ δὲ σώζουσα, οἱ δὲ λεία, οἱ δὲ λυκόφρυξ, ϖεφῆται αἷμα ἀνθρώπου, οἱ δὲ

οἱ δὲ χρυσάνθεμον, ῥωμαῖοι ἁλέντια, οἱ δὲ σερπίλλουμ, οἱ δὲ ἕρβα βέγια, οἱ δὲ ῥαπίκιμ, οἱ δὲ τερτανάγετα, οἱ δὲ ἀρτεμίσιαμ γάλλοι πενὲμ, δακοὶ ζουόϛη.

182.b. 3. Αρτεμισία,

ῥωμαῖοι κάπρεουμ σιλβάτικουμ, οἱ δὲ ἄπρουμ ῥάστικουμ, ἀιγύπτιοι μερστεώ.

182.b. 29. Γεράνιον

οἱ δὲ πελωνῖτις, οἱ δὲ τέκα, οἱ δὲ γερανογέρων, ῥωμαῖοι οὐγκάφρουμ, ἀφεσὶ ἰέσκε.

182. β. 35. γεράνιον,

οἱ δὲ μερτρὺξ, οἱ δὲ μυῤῥὶς, οἱ δὲ καρδάμωμον, οἱ δὲ ὀρίγανον, ϖεφῆται ἱερογρύγκας, ῥωμαῖοι πουλμωνία, οἱ δὲ κικοτεία, οἱ δὲ γρουΐνα, ἀφεσὶ ἰέσκε.

183.a. 8. Γναφάλιον,

οἱ δὲ ἱρὲς, οἱ δὲ ἀμπέτοκος, οἱ δὲ ἀνάξητον, οἱ δὲ ἀναφαλὶς, αἰγύπτιοι σεμεὼν, γάλλοι γελασονὲν, ῥωμαῖοι κέντουλουμ, οἱ δὲ τυκούλαεις, οἱ δὲ ἀλβίγοις.

183. b. λεύκανθον,

οἱ δὲ κεφασκόμιον.

133.b. ἀρμόζει.

Περὶ κονύζης μεγάλης. Κεφ.

Κόνυζα μεγάλη, οἱ δὲ κυνοζεματῖτις, οἱ δὲ δαναὶς, οἱ δὲ ταναάχιον, οἱ δὲ φύκος, οἱ δὲ ἰσχὺς, οἱ δὲ δείνοσμος, ϖεφῆται βρεφοκτόνος, οἱ δὲ αἰγυπτίας, οἱ δὲ ἀδεμίας,

aliis chryſanthemon, Romanis valentia, aut ſerpillum, aut herba regia, aut artemiſia, aliis rapium, aut tertana, Gallis pona, Dacis zuoſte dicitur.

Ambroſia,

Latini caprum ſyluaticum, alii apium ruſticum, Ægyptii merſeon.

GERANION,

aliqui Pelonitin, alii tricã, alii geranogeronta, Romani vchinaſtrũ, Aphri ieſcen appellant.

alterum,

aliqui mertryga, alii myrrhin, alii oxyphyllon, alii cardamomon, alii originũ vocãt, magi hierobryncas, Latini gruinam, aut pulmoniã, aut cicotriam.

GNAPHALII,

alii hires, alii ampetocon, alii anaxiton, alii anaphalim, Ægyptii ſemeon, Galli gelaſonen, Latini centumculum vocant, quidam tucularem, alii albinum.

OENANTAE,

alii ceraſcomium vocant.

conuenit.

conyza magna. Cap.

Conyza magna, aliqb⁹ cynozematitis, aliis danais, aliis tanachió, aliqbus phycos, aliis iſchys, aliis dynoſmos, magis brephoctonos, quibuſdã anubias, nõnullis hede-

nõnullis hedemias, Ægyptiis ceti. Romanis intybũ, aut militaris, aut deliariũ, aut febrifuga, aliis phragmosa, aliis musteros, aliis pissa nuncupatur.

sanat.

aliqui conyzam paruam, alij panion, alii libanotidem, magi cronon vocant.

HEMEROCALLIS,

alij hemerocatalacton, alij crinon agrion, alii crinanthemon, alii porphyrãtes, alij bulbum hæmaticon, alii anticantharon, Ægyptii iocri, Romani bulbum, aut lilium syluestre, aut marinũ, Aphri abiblabon vocant.

Leucoion,

aliqui basilion vocant, Latini violam albam, aliqui augustiam, nonnulli violam matronalem, aut passarinam, aut polyphuram.

erythraicon,

alii melion aqueum, alii entaticon, alii priapicon, aut satyriscon, aliqui satyri testiculum appellãt, Latini molorticulum Veneris.

HORMINON,

Latinis geminalis, Dacis hormia dicitur.

altera.

Nymphæam aliam sunt qui nym-

δεμίας, αἰγύπτιοι κέπι, ῥωμαῖοι ἴνπεδουμ, οἱ δὲ μιλιτάεις μίνα, οἱ δὲ ἑλλιάδιον, οἱ δὲ φεδεροφύγγα, οἱ δὲ φραγμώδη, οἱ δὲ μουστεροὶ, οἱ δὲ πασάν.

184.a. 12. ἴατις.

οἱ δὲ κόνυζα μικρὰ, οἱ δὲ πάνιος, οἱ δὲ λιβανώτις, τερφῖται χρόνος.

184.a. 22. Ημεροκάλλις,

οἱ δὲ ἡμεροκατάλακτον, οἱ δὲ κρῖνον ἄγριον, οἱ δὲ κρινάνθεμον, οἱ δὲ πορφυρανθὲς, οἱ δὲ βολβὸς ὁ αἱματικὸς, οἱ δὲ ἀντικάνθαρον, αἰγύπτιοι ἰοκροὶ, ῥωμαῖοι βούλβουμ, οἱ δὲ ἕλειουμ ἀγρέστεμ, οἱ δὲ ἕλειουμ μαείνουμ, ἀφροὶ ἀβίβλαβον.

184.b. 5. Λευκοΐον,

οἱ δὲ βασίλειον, ῥωμαῖοι ὁπυλα ἄλβα, οἱ δὲ βίολα ἄλβα, οἱ δὲ ἀυγουστία, οἱ δὲ βίολα ματρωνάλεμ, οἱ δὲ πασσαρίνα, οἱ δὲ πολύφουρον.

186.a.20. ἐρυθραϊκὸν

οἱ δὲ μήλιον τὸ ἐν ὕδασιν, οἱ δὲ ἐντατικὸν, οἱ δὲ τριαπικὸν, οἱ δὲ σατυρίσκος, οἱ δὲ ὄρχις σατύρου, ῥωμαῖοι μολορτικουλουμ Βένεις.

186.a. 33. ἥμερον,

ῥωμαῖοι γεμινάλις, δακοὶ ὅρμια.

187.b. 12. ἄλλης.

Νυμφαῖα ἄλλη, οἱ δὲ νυμφῶνα

να καλοῦσι.

187.b.24. Ανδρόσακες,

οἱ δὲ πικράδα, οἱ δὲ λεύκιλα, οἱ δὲ θαλασσίαν καλοῦσι.

188.a. 4. πέρυξ,

οἱ δὲ λογχῖτις, οἱ δὲ ἀτούριος, οἱ δὲ φρυγία, οἱ δὲ φρυγῖτις, οἱ δὲ φιλτροδότις, τερφῖται αἷμα γάλης.

188.a. 35. Ανθυλλὶς,

οἱ δὲ ἀνθυλλον, οἱ δὲ ἀνθεμίδα, οἱ δὲ ἐρανθεμὶς, οἱ δὲ λευκάνθεμον, οἱ δὲ σωρανθὶς, οἱ δὲ ἄνθος πεδινὸν, ῥωμαῖοι σωλάστρουμ καλοῦσι.

180.b. 27. καλλίαν,

ῥωμαῖοι μάλικμ, ἀφροὶ ἀσπιφὴ, ἕτεροι δὲ χρυσοκόμην.

189. b. 3. λευκάνθεμον,

οἱ δὲ ἀνθεμὶς, οἱ δὲ χαμαίμηλον, οἱ δὲ χρυσόκαλις, οἱ δὲ μελάβαθρον, οἱ δὲ ἄνθος πεδινὸν, ῥωμαῖοι σῶλις σεκουλουμ, οἱ δὲ μιλλεφόλιουμ, θοῦσκοι κωπὰ, ἀφροὶ θαμακθ.

189.b. κάχλαμ,

οἱ δὲ βαλσαμίνην, τερφῖται ἄμορρα, οἱ δὲ γόνος ἑρμοῦ, οἱ δὲ γόνος ἄφθιτος, οἱ δὲ μνησίθεος, ῥωμαῖοι καπακορανία, ἀφροὶ ναεφθ.

189.b. 35. πεντόβορον,

παιονία ἄρρίλω, οἱ δὲ ὀροβέλιον, οἱ δὲ ὀροβὰξ, οἱ δὲ αἱμαγωγὸν, οἱ δὲ

nymphonem appellant.

ANDROSACES,

sunt qui picrada appellent, alii leucen, alii thalassiam.

Hemionium,

alii lonchitim, alii aturion, alii phrygiam, aut phrygitim, aliqui philtrodoten, magi mustelæ sanguinem.

ANTHYLLIS,

quidam anthyllon, alii anthemida vocant, alii eranthemin, alii leucanthemon, alii soranthin, alii campestrem florẽ, Romani solastrum.

Anthemidis,

quam Romani maliũ. Aphri astertiphen appellant.

vocant,

alii anthemida, alii leucãthemõ, alii chamæmelon, alii chrysocalin, alii melabathron, nõnulli campestrem florem, Latini solis seculum, aliqui millefolium, Hetrusci cautan, Aphri thamath.

cachlam,

Alii balsamenam, Magi hæmorrham, alii Mercurii geniturã, alii aphthitis semen, aut mnesitheum, Romani cappacoraniam, Aphri narat.

dicitur,

aliis orobelion, quibusdam orobax, aliis hæmagogon, aliis

liis pæfæden, aliis monogenion, aliis meonion, aliis pæonion, aliis panthiceratos.

dactylos,

aliis aglaophotis, aliis theodonion, aliis ſelenion, magis ſelenogonon, aliis phthiſis. Romanis caſta.

Lithoſpermon,

alii leontion, alii leoninum lapidē, alii gorgonion, alii tantalitin, alii dioſporon, Romani columbam, Daci gonoletam.

Erythrodanum.

Aliqui euthrion, alii dracanon, alii cinnabarim, Latini rubiam, Hetruſci lappam minorem, AEgyptii ſophobi vocant.

Lonchitis,

aliâs ceſtron aut meduſa dicitur, Latinè venerea aut lanceola.

dicunt,

Latini longinā, aut calabrinā.

vocant,

quidam althiocon vocant.

ſatiua,

aliqui cannabion, alii ſchinoſtrophon, alii aſterion appellarunt.

cannabis,

aliqui hydraſtinam, Latini terminalem, alii cannabem vocant.

οἱ δὲ πεπτάδιον, οἱ δὲ μονόβυθιον, οἱ δὲ μελίδιον, οἱ δὲ πεδόνιον, οἱ δὲ παιδικέρατος.

189.b.35. δακτύλοις,

οἱ δὲ ἀγλαωφώτιδα, οἱ δὲ θεοδόνιον, οἱ δὲ σεληνίδιον, ϖερσῶται σεληνόγονον, οἱ δὲ φθίσιν, ῥωμαῖοι κάστα.

190.b.7. ἐξώνυχον,

οἱ δὲ λεόντιον, οἱ δὲ λίθος λεοντικὴ, οἱ δὲ γρηγόριον, οἱ δὲ ταντα-λίτιν, οἱ δὲ διόσπορον, ῥωμαῖοι κολῦμβαν, δακοὶ γονολήτα.

191.a.2. ἐρευθόδανον,

οἱ δὲ ἐρυθρόδανος ῥίζα, οἱ δὲ δρᾶκαινα, οἱ δὲ κιννάβαρις, ῥωμαῖοι ρουβία ϖαντίνα, θούσκοι λάμπα μίνωρ, αἰγύπτιοι σωφοβί.

191.b.2. Λογχῖτις,

οἱ δὲ κίστον, ἢ μηδοῦσα, ῥωμαῖοι βενέρεα, οἱ δὲ λαγκέολα, ϖλατηκάρπος.

191.b.22. ϖεραχεῖαν,

ῥωμαῖοι λογγινὰ, οἱ δὲ καλαβρίνα.

191.b.30. καλέσι,

οἱ δὲ ἀλθίοκον,

192.b.17. Καννάβις,

οἱ δὲ καννάβιον, οἱ δὲ χιροστρόφον, οἱ δὲ ἀστέριον, ῥωμαῖοι κάνναβιν.

192.b.28. ἀγρία,

οἱ δὲ ὑδρόστινα, ῥωμαῖοι τερμίναλις, οἱ δὲ κάνναβις.

193.a.

193.a.9. ἄκοπον,

οἱ δὲ ἀγνάκοπον.

193.b.27. Ονοβρυχὶς,

οἱ δὲ ὀνοβρόχειλος, οἱ δὲ ἐχασμένη, οἱ δὲ ὑπερικὸν, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν, ῥωμαῖοι ὀπάκα, οἱ δὲ βριχλατὰ, οἱ δὲ λόπτα, οἱ δὲ ἰοκινάλεν, δακοὶ ἀνιασσεξέ.

195.a.13. Χαμαιπίτυς,

οἱ δὲ πιτυόρυσον, οἱ δὲ ορείζηλον, οἱ δὲ βειονίαν ἀγρίαν, ϖερσῶται αἷμα ἀθηνᾶς, ῥωμαῖοι κωκριποῦμ, δακοὶ δοχελᾶ.

197.b.8. ἄρρεν,

οἱ δὲ πολυγόνατον, οἱ δὲ κυνοχάλιν, οἱ δὲ ἡρακλείαν, οἱ δὲ ἄσφαλτον, οἱ δὲ χιλιόφυλλον, οἱ δὲ κλῆμα, οἱ δὲ πολύκαρπον, οἱ δὲ καρκίνηθρον, οἱ δὲ πευθαλίδα, οἱ δὲ μυρτοπέταλον, οἱ δὲ κνωπόδιον, οἱ δὲ ζαριθέα, οἱ δὲ πηδάλιον, αἰγύπτιοι θεφὶν, οἱ δὲ στεμφὶν, ϖερσῶται γόνος ἥρωος, οἱ δὲ ὄνυξ μυὸς, ῥωμαῖοι σεμινάλις, οἱ δὲ στοπίνακα, ἀφροὶ χουλοῦ.

198.a.3. θῆλυ,

ῥωμαῖοι σεμινάλις,

198.a.31. πολυγονοειδὲς,

οἱ δὲ φιλετάριον,

198.b.12. Anagyris,

quidam agnacopū vocant.

Onobrychis,

aliqui onobrochilon, alii eſchaſmenen, alii hypericon, alii corion, alii chamæpytin, Romani opacam, alii brichilatam, alii loptam, alii iocinalem, Daci aniaſſexe appellant.

Aiuga.

aliis pityſoryſis, aliis orizelon, iis qui Pontum incolunt olocyron, aliis bryonia ſylueſtris, magis Mineruæ ſanguis, Latinis aiuga aut cypripum, Dacis dochela appellatur.

mas,

aliqui polygonatum appellant, alii cynochalam, alii heraclia, alii aſphalton, alii chiliophyllon, alii clema, alii polycarpon, alii carcinethron, alii teuthalida, alii myrto petalon, alii cnopodion, alii zaritheam, alii pedalion AEgyptii tephin, alii ſtemphin, Magi genituram herois, alii vnguem muriſo, Latini ſeminalem, alii ſtopinacem vocant, Aphri chulum.

fœmina,

Latinis ſeminalis dicitur.

Clematis,

aliqui philetorium vocant.

terrenis.

Clematis altera. Cap.

clematidā alterā, ſunt qui epigetida vocēt, Ægyptii phylacuon, Latini ambuxū. Viticulā exſe mittit rubentem, vitiliū modo lētā. Foliū habet quod acer rimū in guſtu ſit & exulceret. Circūuoluit ſe, ſcandetq; arbores, hederæ quā ſimilacē vocāt modo. Tritū ſemē eius in aqua mulſave aqua potū, per inferna bilem & pituitā trahit. Pellunt lepras folia, emplaſtri modo īpoſita. Ipſa ſale cū lepidio condītur & ſeruatur ad cibos.

pecton,

Latini ſoldaginem.

Stœbe,

quidā tobion, Latini ſtipam appellant.

Clymenum,

Alii calycanthemon, alii periclymenon, alii heliophyes, nonnulli hepatitim, alii milacen, alii anatolicon, alii dyticon, alii merginem, Latini volucrum, aliqui volucrum maius, Ægyptii oxyui, alii clymenon, alii clymenion, quod & agonon nuncupant.

Periclymenon,

Aliqui Æginā, alii clymenon, alii carpathō, alii ſplenion, alii epætitim, alii axinam maiorē, nonnulli clematitim, alii myrſinē, alii calycāthemon, magi polion Veneris, Ægyptii turcon, Romani volucrum maius, Aphri lanath appellant.

TRIBVLI,

aliquibus bucephalus, aliis tauroceros, Romani tribulus aquaticus dicitur.

faciunt.

Sarxiphagon. Cap.

Sarxiphagon, aliqui ſarxiphrangon, alii empetron. Romani ſaxifragiam vocāt: frutex eſt ſurculoſus, in petroſis & aſperis locis naſcens, epithymo ſimilis. Cocta in vino, mox potus, febricitantibus opitulatur, ſtranguriæ prodeſt: ſingultum ſedat: calculū in veſica frangit, & vrinam ciet.

Limonium,

Aliquibus potamogiton appellatur, aliis lonchitis, aliis rapionion, Myſis mēdruta, Syris meūda, aliis lycoſemphyllon, aliis helleboroſemata, aliis ſcyllion, magis lupicor, Romanis viartum nigrū, quibuſdam tinabulū terræ, Gallis iumbarum, Dacis dacina.

Lagopus,

aliqui leporis cuminū vocāt.

MEDION,

aliqui medicā appellant, alii

198.b. 12. χέρσοις.

Περὶ κληματίδος ἑτέρας. Κεφ.

Ἑτέρα κληματὶς, οἱ δὲ ὀπιγῶπις, αἰγύπτιοι φυλάκουον, ῥωμαῖοι ἀμβουξοῦ, κλῆμα ἀνίσιν ὑδρυδρον, λυγῶδες, φύλλον δὲ μὶλίαν γευσαμένῳ καὶ ἑλκωτικὸν, περιελίπεται δὲ τοῖς δένδρεσιν ὡς σμίλαξ, ταύτης ὁ καρπὸς λεῖος μεθ' ὕδατος ἢ ὑδρομέλιτος ποθεὶς, ἄγει κάτω φλέγμα καὶ χολὴν, τὰ δὲ φύλλα καταπλασθέντα λέπρας ἀφίσησι. ταριχεύεται δὲ μετὰ τοῦ λεπιδίου εἰς βρῶσιν.

199.a. 28. πικτὶν,

ῥωμαῖοι σολδάγινεμ.

199.b. 31. Στιβὴ,

οἱ δὲ τύβιον, ῥωμαῖοι σίπαμ,

200. a. 4. Κλύμενον,

οἱ δὲ καλυκάνθεμον, οἱ δὲ περικλύμενον, οἱ δὲ ἡλιοφυὲς, οἱ δὲ ἡπατῖτις, οἱ δὲ σμίλαξ, οἱ δὲ ἀνατολικὸν, οἱ δὲ δυτικὸν, οἱ δὲ μεργίνη, ῥωμαῖοι οὐόλουκεσυμ, οἱ δὲ οὐόλουκεσυμ μαίους, αἰγύπτιοι ὀξιούι, κλύμενον, οἱ δὲ κλυμένιον, ὃ καὶ ἄγωνον καλοῦσι.

200.a. 22. Περικλύμενον,

οἱ δὲ κίγινη, οἱ δὲ κλύμενον, οἱ δὲ κάρπαθον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἐπαιτῖτις, οἱ δὲ ἀξίνη μείζων, οἱ δὲ κληματῖτις, οἱ δὲ μυρσίνη, οἱ δὲ καλυκάνθεμον, σεφῆται πόλιον ἀφροδίτης, αἰγύπτιοι τοῦρκον, ῥωμαῖοι οὐόλυκεσυμ μαίους, ἄφρικοὶ λανάθ.

200.b. 14. τρίβολος,

οἱ δὲ βουκέφαλος, οἱ δὲ ταυρόκερως, ῥωμαῖοι τρίβολυμ ἀκρόπικουμ.

201. a. 12. ἁψ.

Περὶ Σαξιφράγου. Κεφ.

Σαξίφαγον, οἱ δὲ σαξίφραγον, οἱ δὲ ἔμπετρον, ῥωμαῖοι σαξιφράγια. θάμνος ὀξὺ φρυγανώδης ἐν πέτραις καὶ τραχέσι τόποις φυόμενος ἐμφερὴς. Δύναμιν δὲ ἔχει ἐφθεῖσα ἐν οἴνῳ καὶ πινομένη πυρέττουσι βοηθεῖν, στραγγουρίᾳ τε καὶ λυγμῷ· λίθους τε τοὺς ἐν κύστει θρύπτειν καὶ οὖρα ἄγειν.

201.a. 14. νεῦρα δὲς,

οἱ δὲ ποταμογείτων, οἱ δὲ λογχῖτις, οἱ δὲ ῥαπονσίου, μυσὶ μὴ δεῦτα, σύες μεούδα, οἱ δὲ λυκοσέμφυλλον, οἱ δὲ ἐλλεβοροσήματα, οἱ δὲ σκύλλιον, σεφῆται λύκου καρδίᾳ, ῥωμαῖοι ἀμάρτουμ νίγρουμ, οἱ δὲ πυτίνα βουμ τέρρα, γάλλοι ἰυμβαρούμ, δακοὶ δάκινα.

201.a. 27. Λαγώπους,

οἱ δὲ λαγῶ κύμινον καλοῦσι.

201.a. 33. Μήδιον,

οἱ δὲ μηδικὴ, οἱ δὲ τρίφυλλον, οἱ δὲ κλη-

triphyllon,alii clematon,nõnulli osmon, quidã trigonon, alii cybellion,alii polyphyllõ, Romani trifolium odoratum, Ægyptii epaphon.

Epimedium,

ab aliis erineos,ab aliis thryas, à nonnullis pollyrrhizon, à Romanis vindicta nominatur.

machæronion,

aliqui anactorion, alii phasganon, alii machæronion, alii arion vocant,Romani gladiolam,quidam genitalem.

Sparganion,

aliqui xiphidion, alii bolon appellant.

XYRIS,

ab aliquib⁹ iris agria, ab aliis cacos,à Romanis gladiolus,aut iris agrestis,à Dacis apr⁹ dicit.

onocleia,

aliqui catanchusam vocant, alij libycam, alii archibellion, alii alcibiadiõ, alii onophyllõ, alii porphyrida,alii myduſam, alii ſalyca,alii noneam,Aphri buineſath.

ECHION.

Latinis alcibacum dicitur.

vocant,

ſunt & qui echion appellãt, alii ſcorpiuron,alii ſparganon, alii althæam, alii amaranthidem, alii probatæum, alii elaphium,

δὲ κληματίτιν, οἱ δὲ ὄσμὸς,οἱ δὲ τείχανος, οἱ δὲ κυβέλλιον, οἱ δὲ πολύφυλλον, ῥωμαῖοι τειφόλιουμ ὀδοράτουμ, αἰγύπτιοι ἐπάφου.

201.b. 11. Επιμήδιον,

οἱ δὲ ἐρινεὸς, οἱ δὲ θρυας, οἱ δὲ πολύῤῥιζον, ῥωμαῖοι οὐινδίκτα.

201.b. 23. μαχαιρώνιον,

οἱ δὲ ἀνακτόριον, οἱ δὲ ἄριον, ῥωμαῖοι γλαδίολαμ, οἱ δὲ γωιτάλεμ.

202.a 20. Σπαργάνιον,

οἱ δὲ ξιφίδιον, οἱ δὲ βῶλον καλοῦσι.

202.a. 27. Συρὶς,

οἱ δὲ ἶριν ἀγρίαν,οἱ δὲ κακὸς, ῥωμαῖοι γλαδίολουμ, οἱ δὲ ἶριμ ἀγρέστεμ, δακοὶ ἄπρεγις.

202.b. 20. ὀνόκλειαν.

οἱ μὲν καταγχουσαν, οἱ δὲ λιβυκὴν, οἱ δὲ ἀρχιβέλλιον, οἱ δὲ ἀλκιβιάδιον, οἱ δὲ ὀνόφυλλος, οἱ δὲ πορφυρὶς, οἱ δὲ μύδουσα, οἱ δὲ σάλυξ, οἱ δὲ νωνεὰν, ἀφεσὶ βυινεσάθ,

203.b. 19. κιβιάδιον,

ῥωμαῖοι ἀλκιβίακουμ.

204.a. 5. φιλετυίφιον,

Οἱ δὲ καὶ ταύτην ἔχιον καλοῦσιν, οἱ δὲ σκορπίουρον, οἱ δὲ σπάργανον,οἱ δὲ ἀλθαίαν,οἱ δὲ ἀμαραντίδα, οἱ δὲ προβατεῖαν, οἱ δὲ ἐλάφιον, οἱ δὲ ἀντίμιμον,οἱ δὲ πορφυρίδα, οἱ δὲ αὐγίον, οἱ δὲ νεμέσιον, οἱ δὲ ὑσσώπολον, οἱ δὲ θυρσίτιν, οἱ δὲ θερμοῦτιν, οἱ δὲ μισόπαθος, ῥωμαῖοι ὠκιμάστρουμ.

204.a. 18. Ερινος,

οἱ δὲ ὠκυμοειδὲς,οἱ δὲ ὑδρηλὸν, ῥωμαῖοι ὤκιμουμ.

204.a. 32. Αγρωστις,

οἱ δὲ αἰγικὸν, οἱ δὲ ἀμαξίτις,αἰγύπτιοι ἀνουφὶ,ῥωμαῖοι γράμμ,οἱ δὲ ἀσυφύλιουμ,οἱ δὲ σαγουινάλεμ, οἱ δὲ οὐνίολαμ,ἱσπανοὶ ἀπαεία, δακοὶ κοπάτα, ἀφεσὶ ἰεβάλ.

205.a. 5. ἡρακλειαν,

πρωτοφῶτα γόνον, οἱ δὲ αἷμα τιτάνος,οἱ δὲ οὐρὰ σκορπίου, Πυθαγόρας πάρμιρεγ,ἀνδρέας ξανθοφανέα, ὀσθάνης βούφθαλμον, αἰγύπτιοι σενδιονὼρ, ῥωμαῖοι οὐερτούμνουμ, οἱ δὲ σολεάστρουμ,ἀφεσὶ ἀδήδονιν.

205.b. 15. σιδηρῖτιν,

οἱ δὲ μυριόμορφον, οἱ δὲ χιλιόφυλλον, οἱ δὲ στρατιωτικὸν, οἱ δὲ ἡρακλειον, ῥωμαῖοι σουπερκίλιαμ βένερις,οἱ δὲ ἄκρυμ σιλβάτικουμ,οἱ δὲ μιλιτάρεμ,οἱ δὲ μιλλεφόλιουμ,ἀφεσὶ ἀστὴρ χιλλός.

205.b. 34. Βάτος,

οἱ δὲ κυνόσβατον, οἱ δὲ σελινοείτιον,οἱ δὲ ἀσυντρόφον, πρωτοφῶτα αἷμα τιτάνου, οἱ δὲ αἷμα ἴβεως

phium, alii antimimon, alii porphyridem, alii augion, alii nemeſion, alii hyænoſopſolon,alii thyrſitem,alii thermutim,alii miſopathon, Latini ocimaſtrum.

Erinus,

aliqui ocymoides,alii hydreron,Latini ocimum vocant.

GRAMEN,

aliqui ægicon, alii amaxitin, Ægyptii amphi vocant,Latini gramen,aliqui aſuphyllion,alii ſanguinalem,alii vniolam, Hiſpani apariam,Daci cotiatam, Aphri iebal.

hieracleam,

Magi genituram,aut ſanguinem Titani,alii ſcorpionis vrinam,Pythagoras parmirũ,Andreas xãthophanea, Oſthanes boephthalmon, Ægyptii ſendionor,Romani vertemnũ,alii ſoleaſtrum,Aphri vdedonin.

ſideritis,

Aliqui myriomorphon nominant, alii chiliophyllon, alii ſtratioticon, alii heracleon,Latini ſuperciliũ Veneris,alii acrõ ſyluaticon,alii militarẽ,alii mil lefolium,Aphri ſtellam chilli.

Rubus,

ab aliis cynoſbatos, ab aliis ſelinorition, ab aliis aſyntrophos,à magis Titani ſãguis, ab

aliis ibidis ſanguis, à Romanis rubus, ab aliis ſentes, à quibuſdam mora baticana, à Dacis mantia, ægyptiis hæmoos, aliis ametros appellatur.

Helxine,

ſunt qui elitin, qui canocerſę, qui amelxinę, qui euſinem, qui amorginę, qui ſcuthacon, qui pſychuacon, q. melāpelō, qui cittampelō, qui ciſſanthemon, qui anatetamenō, Latini bulutulaparu, q. partheniō, qui ſideritim, qui heracliā, qui agriā, Ægyptii hapap, qui clibodion, qui polyonymon vocēt. Naſcitur in ſeptis, parietibus & vinetis. Coliculos habet aliquo rubore coloratos. Folia mercuriali herbæ ſimilia & hirſuta. circa caules veluti exigua ſemina, aſpera, veſtibus hærētia. Habēt folia refrigerādi & adſtringēdi vim. Eapropter ſacris ignibus emplaſtri modo impoſita medētur: ambuſtis itidē, condylomatis, incipiētibus furūculis, hęmoribus, & imflammationibus cūctis. Inunguntur etiam ſucco eiº vtiliter addita ceruſſa ignes, & quę Græcè vlcera herpetas vocāt. Idē hircino adipe ſubactº aut liguſtrino vnguēto coacta cera podagris vtilis eſt. Quinetiā cōtra diutinas tuſſes

ἰβεως, ῥωμαῖοι σέντες, οἱ δὲ ῥοῦβουμ, οἱ δὲ μόρα βατικάνα, δάκοι μαντεῖα, αἰγύπτιοι ἄιμοος, οἱ δὲ ἄμετρος.

206.b.2. Ελξίνη,

οἱ δὲ ἐλεῖτιν, οἱ δὲ καμοκερσύλαν, οἱ δὲ ἀμελξίνην, οἱ δὲ ἀυσίνην, οἱ δὲ ἀμοργίνην, οἱ δὲ σευκόταχος, οἱ ὃ ψυχρύακος, οἱ ὃ μελάμπελον, οἱ δὲ κιττάμπελον, οἱ ὃ κισσάμεδον, οἱ ὃ αὐανετεταμβύον, ῥωμαῖοι βουλκτυλαπάρε, αἰγύπτιοι ἄπαπ, οἱ ὃ παρθένιον, οἱ δὲ σιδηρεῖτιν, οἱ ὃ ἡρόκλειαν, οἱ δὲ ἀγερίαν, οἱ δὲ κλιδώδιον, οἱ δὲ πολυώνυμον καλοῦσι. φύεται ἐν φραγμοῖς καὶ τοίχοις καὶ ἀμπελῶσι, καὶ σίτῳ, καμηλία δέ ἐστιν ὑποερύθρα. φύλλα ὅμοια λινοζώστει δασέα, περὶ δὲ τοὺς καμηλοὺς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα αὐτὰ πλαμβανόμενα τῶν ἱματίων. Δύναμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα ψυκτικὴν, συπτικὴν. ὅθεν καταπλασσόμενα ἱᾶται ἐρυσιπέλατα, καταχύματα, κονδυλώματα, φύγεθλα ἀρχόμενα, καὶ πᾶσαν φλεγμονὴν καὶ οἰδήματα. ὁ δὲ χυλὸς αὐτῆς μηνὶς ψιμυθίῳ ἐρυσιπέλατα καὶ ἕρπητας ἀφελεῖ καταχριόμενος, καὶ ποδάγρας σὺν κηρωτῇ κυρρίνῃ ἀναληφθεὶς ἢ τραγείῳ σέβατι. ὠφελεῖ καὶ βήσσοντας χρονίους ὁ χυλὸς καταῤῥοφούμενος ὅσον κύα-

θος καὶ παιδίοις φλεγμαίνουσιν αὐανταρκέστατα καὶ διάχρισμα ὠφέλιμόν ἐστι, καὶ ὠταλγίαν σὺν ῥοδίνῳ ἐγχεόμενον ὠφελεῖ.

206.b.22. Εὐπατώριον,

οἱ δὲ ἡπατώριον, οἱ ὃ ἡπατῖτις, ῥωμαῖοι κόλε κρυμμαίοις.

207.a.12. Πενταφύλλον,

οἱ δὲ πενταπετὲς, οἱ ὃ πεντάτομον, οἱ δὲ πενταδάκτυλον, οἱ δὲ ψευδοσέλινον, οἱ δὲ καλλιπέταλον, οἱ ὃ ξυλόλωτον, οἱ ὃ ξυλοπέταλον, οἱ ὃ ἄσφαλτον, οἱ δὲ πενταφύλλοιον, οἱ δὲ θυμιατῖτις, αἰγύπτιοι ὀρφιτεβεώκη, οἱ δὲ ἔνωτερον, περιφῆται ἰβεως ὄνυξ, οἱ ὃ περσὴν ἰβεως, οἱ δὲ ἑρμοδάκτυλον, ῥωμαῖοι κυγκεφόλιμ, γάλλοι πεμπέδουλα, δάκοι περπεδουλά.

207.b.26. ἀγχάνωπα,

οἱ ὃ φοινικόπτερον, οἱ ὃ ῥοῶν σάγυος, οἱ ὃ ὀδάλη, ῥωμαῖοι παλλεκουπίνεμ, αἰγύπτιοι ἄθνον.

208.a.16. Ραδία,

οἱ δὲ ῥοδίδα,

208.a.25. Ἱππουρις,

οἱ δὲ τειμάχον, οἱ δὲ αὐάβασις, οἱ ὃ χερέδρανον, οἱ ὃ φάδραν, οἱ δὲ ἰπαύδενδρον, οἱ δὲ γῆς, οἱ δὲ γοινιόστροφον, αἰγύπτιοι φερφρᾶ, περσῆται κρόνου τροφὴ, ῥωμαῖοι ἐκιωάλις, οἱ δὲ σάλιξ ἐκιωάλις, οἱ δὲ αὐαβάσιον, οἱ ὃ ἔφυδρον καλοῦσι.

208.b.15.

cyathi pondere vtiliter ſorbetur. Contra inflammatas tonſillas etiā gargariſſatur, foriſq; inungitur: & aurium doloribus cum roſaceo inſtillatur.

Eupatorium,

Alii hepatoriū, aut hepatitis, Romani volucrum maius.

Quinquefolium,

aliq. pētapetes, alii pētatomō, alii pētadactylō, alii pſeudoſelinū, alii callipetalō, alii xyloloton, nōnulli xylopetalō, alii aſphaltō, alii pētacœnō, alii thymiatitin, Ægyptii orphitebeocen, alii enotrō, magi ibidis vnguē, alii ibidis pēnam, alii hermodactylō, Romani quinquefolium, Galli pempedulā, Daci propedulam appellant.

Phœnix,

alii phœnicopterō, alii rhon ſtachyos, aliis oſthalen, Ægyptii athnon nominant.

Rhodia,

alii rhodida nominant.

Equiſetum,

alii trimachion, alii anabaſin, alii cheredranon, alii Phædran, alii itiandendron, alii gis, alii ſchœnioſtrophon vocant, Ægyptii pherphram, magi Saturni cibum, Romani equinalem, alii equi ſalicem, aut anabaſion, alii ephydron.

equiſetum,
aliqui equition, alii chedran, alii gynō, romani ſalicē equinā appellāt.

tragium,
aliqui tragum, aliqui tragoceron, alii ſcorpion, alii garganon, Romani cornulacam, alii bituenſa, Daci ſaliam, Ægyptii ſober, Aphri achœoſim.

Iunci,
aliquibus ſchœnos leuis, aliis oxypternos, aliis ſolis ſupercilium, Romanis iūcus marinus, aut manualis, Aphris chudua.

Paronychia,
aliquibus adocetus, aliis neuras, aliis phynion, Latinis buinalis dicitur.

Chryſocome,
aliis chryſitis, aliis chryſanthemon, nonnullis amarāton, aliis dioſpogon, Latinis Iouis barba, Aphris dubath, aliis burchumath dicitur.

Chryſocome,
aliqui chryſoſpermon vocāt, alii daſpin, alii origanū, alii arcophthalmon, Latini arilariā.

buphthalmos,
aliqui chalchin vocant, alii chalcanthon, alii chalcanthemon, Romani acanthā, Hetruſci garuleū, Aphri churſeten.

Verbenaca,
alii trigonion, alii buniō, alii hiero-

208.b. 15. ἑτέρα.

οἱ δὲ ἐκύπιον, οἱ δὲ χέδραν, οἱ δὲ γώνιον, ῥωμαῖοι σάλιξ ἑκυνάλις.

209.a. 22. ἀνήνη,

οἱ δὲ τράγος, οἱ δὲ τραγόκερως, οἱ δὲ σκορπίον, οἱ δὲ γαργανον, ῥωμαῖοι κορνικλάκα, οἱ δὲ βιτουένσα, δακοὶ σαλία, αἰγύπτιοι σοβέρ, ἀφρεσὶ ἀχιοσίμ.

209.b. 4. Σχῖνος,

οἱ δὲ φύνος λεία, οἱ δὲ ὀξύπτερνος, οἱ δὲ ἐφρῖς ἠλίκ, ῥωμαῖοι ἰουΐκουμ μαρίνουμ, οἱ δὲ ἰουΐκουμ μανυάλεμ, ἀφρεσὶ χύδουα.

210.a. 13. Παρωνυχία,

οἱ δὲ ἀδόκητος, οἱ δὲ νευρὰς, οἱ δὲ φρυΐνιον, ῥωμαῖοι βυϊνάλις.

210.a. 20. χρυσοκόμη,

οἱ δὲ χρυσῖτις, οἱ δὲ χρυσάνθεμον, οἱ δὲ ἀμάραντον, οἱ δὲ Διὸς πώγων, ῥωμαῖοι ἰόβις βάρβα, ἀφρεσὶ δουβὰθ, οἱ δὲ βουρχουμάθ.

210.a. 20. Χρυσοκόμη,

οἱ δὲ χρυσόσπερμον, οἱ δὲ δάσπιν, οἱ δὲ ὀρίγανον, οἱ δὲ ἀρκόφθαλμον, ῥωμαῖοι ἀειλά-εια.

210.b. 32. βόφθαλμον,

οἱ δὲ χαλκῖτιν, οἱ δὲ χάλκανθον, οἱ δὲ χαλκάνθεμον, ῥωμαῖοι ἄκανθαν, θεῦσκοι γαρέλεουμ, ἀφρεσὶ χουζῖτα.

211.a. 25. Περιστερεών,

οἱ δὲ τριγώνιον, οἱ δὲ βύκιον, οἱ δὲ

ἱερὰ βοτάνη, οἱ δὲ φιλτροδότις, αἰγύπτιοι πεμψεμπτὲ, περσῶν δάκρυον, οἱ δὲ αἷμα γαλῆς, οἱ δὲ αἷμα ἑρμοῦ, ῥωμαῖοι κρίστα γαλλινάκεα, οἱ δὲ φέρεια, οἱ δὲ πεξαλὶς, οἱ δὲ ἐξούπερα, οἱ δὲ ἕρβα σανγουϊνάλις.

211.b.8. σκάλεσιν.

οἱ δὲ νεηλύϊον, οἱ δὲ χαμαίλυκον, οἱ δὲ σιδηρίτην, οἱ δὲ κυανῖτιν, οἱ δὲ φερεστεφόνιον, οἱ δὲ δίὸς ἠλακάτην, οἱ δὲ δίχρωμον, οἱ δὲ κάλλιστον, οἱ δὲ ἱππάρεισον, οἱ δὲ δημητριάδα, αἰγύπτιοι πεμφθενφθάμ, Πυθαγόρας ἐριόσκηπτρον, ῥωμαῖοι κυκινάλλις.

212,a.2. Ἀστράγαλος,

οἱ δὲ χαμαισύκη, οἱ δὲ ὄνυξ, οἱ δὲ γαστάλης, ῥωμαῖοι πίνουμ πείκινμ, ὁμοίως φίκουμ τέρρα, οἱ δὲ γλανδουλαμ, οἱ δὲ πούμ, οἱ δὲ νεωγάειαν.

212.a.21. Ὑάκινθος,

οἱ δὲ ἑλωνιὰς, οἱ δὲ πορφυραντὲς, ῥωμαῖοι βάκκουμ, οἱ δὲ οὐλκίνουμ.

212.b.3. ῥοιὰς,

οἱ δὲ ὀξύτονον, ῥωμαῖοι παπαβεφάλις, αἰγύπτιοι ναντί.

212.b.27. ἥμερος,

οἱ δὲ χειμασύκλω, οἱ δὲ μήκων ῥοιὰς, οἱ δὲ ὀξύτονον, ῥωμαῖοι παπάβες, αἰγύπτιοι ναντί.

214.b.

hierobotanē, alii philtrodotē, Ægyptij pēſempte, magi Iunonis lachrymā, nōnulli muſtelæ ſanguinē, alij ſanguinē Mercurij, Romani criſtā gallinaceā, alij pheriā, alii trixalidem, alii exuperā, aliq herbā ſāguinalē.

Nominatur,
alii irigenion, alii chamælycon, alij ſideritin, quidam curitin, alii perſephonion, alii Iouis colum, alii dichromon, alij calleſin, alii hippariſon, nūnulli demetriada, Ægyptii pēphthenphtham. Pytagoras eryſiſceptron, Romani cincinnalem vocant.

Aſtragalus,
aliqui chamæſycen, alii gatalen, alii onycha vocant, Romani pinum triuiā, aut ficum terræ, aliqui glādulā, alii tium, alii nonariam.

Hyacinthus,
aliqui heloniam, alii porphyrantes, Romani vaccinium, alii vlcinum vocant.

erraticum,
nōnulli oxytonō, Romani papaueralē, Ægyptii nati vocāt.

papaueris,
aliqui chameſycen, alii papauer rhœada, alii oxytonon appellant, Romani papauer, Ægyptij nanti.

Cornícula-

Corniculatum,
Latini fabulum marinum, Aphri fisimacam vocant.

cognationē.

Qui hoc papauer hauserit, non alia accident, quàm qui opium ebiberit. Cui eisdē succurritur auxiliis. Semen æstate dum siccum est, colligitur. Decoctū radicis bibitur cum vino, sanátque dysenteriam.

Hyoscyamus,
quidam dioscyamon, alii pythonion, aliqui dioscyamon vocant, alii adamanta, alii adamenon, alii hypnoticon, alij emmanes, alii atomon, nōnulli dithiambrion, magi, Pythagoras, & Osthanes, xeleo, Zoroastres tiphonion, magi rhapontica, Romani inananoēntariam aut apollinarem, Ægyptii saphtho, Hetrusci fabulū, Galli bilinūciū, Daci dieliam.

Psyllion,
Aliqui cataphrysin, alii cynocephalion, alii chrystalion, alij cynomyā, alii psyllerin, alii siceliotica, Siculi comidiin, Romani herbá puliarē, aut silbaciū, Aphri vargugum appellāt.

Solanum,
Latini strumum vocant, alij cacubalum, Ægyptii allelo,

214.b.14. Θαλάσσιον,
ῥωμαῖοι φάβυλουμ μαρίνυμ, ἄφροὶ σισμάκα.

215.a.5. ἐμφέρειαν.
ἐν δὲ τῷ βρωθῆναι ἢ ποθῆναι ταύτην ἢ κεραπῆπιν μήκωνα, ἐπιφέρειν ὅσα καὶ τῷ ὀπίῳ ἡ μήκωνος συμπτώματα. καὶ τοῖς αὐτοῖς ἁπάντων βοηθήμασι. σωλάγει ὁ καρπὸς ἐν θέρει ξηρός. Τὸ δὲ ἀφέψημα ἡ ῥίζης πίνεται μὲν οἴνῳ, καὶ θεραπεύει δυσεντερείας.

215.a.31. Υοσκύαμος,
οἱ δὲ διοσκύαμος, οἱ δὲ πυθώνιον, οἱ δὲ ἀδάμαντα, οἱ δὲ ἀδάμβων, οἱ δὲ ὑπνωτικὸν, οἱ δὲ ἐμμανὲς, οἱ δὲ ἄτομον, οἱ δὲ διθιάμβριον. Πυθαγόρας, ἀνθρωπόμορφον, ὀσθάνης ξελέων, ξωροάστρης τιφώνιον, ῥωμαῖοι ἰναπαοεντάρεια, οἱ δὲ ἀπολλινάρις, ἀνθρωπόμορφα ῥάπον τικὴν, αἰγύπτιοι σαφθὼ, Θοῦσκοι φαβουλώνγαν, γάλλοι βιλινουμπάν, δακοὶ δίελειαν.

216.b 2. Ψύλλιον,
οἱ δὲ καταφίσις, οἱ δὲ κωνοκεφάλιον, οἱ δὲ κρυσάλιον. οἱ δὲ κυνόμυια, οἱ δὲ ψύλλεις, οἱ δὲ σικελιωτικὸν, οἱ δὲ σικελοὶ κονισδῖις, ῥωμαῖοι σιλβάκυμ, οἱ δὲ ἕρπα πτυλικάρεια. ἄφροὶ οὐαργουγούμ.

216.b.34. κηπαῖος,
οἱ δὲ ἥμερον, ῥωμαῖοι κρόμυν, οἱ δὲ κακκαβαλὸν, αἰγύπτιοι αλλω λῶ, γάλλοι σκούβουλουμ, ἄφροὶ ἀφρισμουσίμ.

217.b.11. ἁλικάκαβον,
οἱ δὲ δίρκιον, οἱ δὲ δρύχνιον μανικὸν, οἱ δὲ δορύκνιον, οἱ δὲ καλλιάδα, ῥωμαῖοι ἀπολλινάρεις μίνορ, οἱ δὲ ἕρβα οὐλπικανὰ, οἱ δὲ ὀφάγινεμ, δακοὶ κυκωλίδα, ἄφροὶ κακαβούμ.

218.a.12. Θρύον,
οἱ δὲ ἄνυδρον, οἱ δὲ πεντάδρυον, οἱ δὲ ἔνορον, οἱ δὲ ἐρθόγυιον.

218.b.25. κιρκαίαν.
οἱ δὲ κίρκαιον, οἱ δὲ ξηράνθη, οἱ δὲ ἀντίμνιον, οἱ δὲ ἀντίμιον, οἱ δὲ βομβόχυλον, οἱ δὲ μῖνον, αἰγύπτιοι ἀπεμούμ, Πυθαγόρας ἀνθρωπόμορφον, οἱ δὲ ἀλοίτιν, οἱ δὲ θριδακίαν, οἱ δὲ κάμμαρον, ξωροάστρης δάμονον ἢ ἀρχάγλω, ῥωμαῖοι ἡμόνους, οἱ δὲ γονοζῶνος, ῥωμαῖοι μάλα καγίνα, οἱ δὲ μάλα τερρέστρια.

220.b.18. λυκοκτόνον,
οἱ δὲ κύαμον λευκὸν, ῥωμαῖοι κολομέστρυμ.

220.b.35. κώνειον,
οἱ δὲ αἴγωνος, οἱ δὲ ἠθουσα, οἱ δὲ ἀπολήγουσα, οἱ δὲ δολία, οἱ δὲ ἀμαύρωσις, οἱ δὲ παραλυσις, οἱ δὲ ἄφρων, οἱ δὲ κρηδιον, οἱ δὲ κοίτιν, οἱ δὲ κατεχομένιον, οἱ δὲ ἀβίωτον, οἱ δὲ ἀψευδὴς, οἱ δὲ ἀγεράμωσεν, οἱ δὲ τιμωρὸν, οἱ δὲ πολυανώδυνος, οἱ δὲ

Io, Galli scubulum, Aphri astrisimunim.

halicacabon,
aliqui dircio appellāt, alii strychnō manicō, alii dorycnion, alii calliada, Romani apollinarem minorē, alii vlticanā herbam, aut opsaginem, Daci cycolidem, Pœni cacabum.

thryon,
alij anydrō, alii pētadriō, alij enorō, quidā orthogyiō vocāt.

Circæam,
alij circæon, alii xeranthes, aliqui antimniō aut antimion, alii bōbochylō, nōnulli minō, Ægyptii apemum, Pythagoras anthropomorphō, alii alcœten, alii thridaciā, alii cámaron, Zoroastres diamonō, aut achinē, magi hemionos, aliqui gonogeonas, Romani caninum mâlum, alii terrestre mâlum.

Licoctonon,
alij cyamon leucon, Latini colomestrum.

Cicula,
Conion, aliquibus æginos, aliis ethusa, aliis apoleguſa, aliis dolia, aliis amaurosis, aliis paralysis, nōnullis aphrō, quibusdā creidion, aliis cœté, aliis catechomenion, aliis abioton, aliis apseudes, aliis ageomorō, aliis timoron, aliis polianodynos,

aliis

aliis dardanis, aliis catapsyxis, Osthani babathy, ęgyptiis apē phi, Rom. cicuta appellatur.

cynocrambe,

aliqui cynāchon appellāt, alii pardaliāches, alii cynomoron, alii cynoctonō, alii phaleō, alii cynāchen, alii oligorō, alii hippomanes, alii onistin, alii ophioscorodon, alii cynaricam, alii elaphocorodon, magi paralysin, Romani brasicam rusticā, aut caninam.

rhododendron,

Alii spōgiō, alii hæmostarin, Romani rhododēdrō, Lucani icmanem, Ægyptii schimphē, Pœni rhododaphnen dicunt.

bulbum,

Latinis bulbus agrestis.

Helpine,

Aliqui elitim vocāt, alii canocerseā, alii amelxinē, alii eusinē alii amorginē, alii sucotachos, alii psychuacos, alii melāpelō, alii citāpelō, alii cissamethon, alii anatetamenon, Rom. volutum laparon, Ægyptii apap.

ota,

alii anthyllion, alii myortochon, alii myortosplenon, Latini muris auriculam, Aphri la botholabat.

palustris,

alii agriāphacō, alii epiptherō, Latini

οἱ δὲ λαρδανὶς, οἱ δὲ καταλύξις, ὀσθάνης βαβάθυ, αἰγύπτιοι ἀπεμφὶν, ῥωμαῖοι κικοῦταμ.

221.b.14. κωνοκράμβη,

οἱ δὲ κωνοκτόνον, οἱ δὲ φάλεως, οἱ δὲ κυνάγχη, οἱ δὲ ὀλίγωσις, οἱ δὲ ἱπποµανὲς, οἱ δὲ ὄνιστις, οἱ δὲ ὀφιοσκόρδον, οἱ δὲ κυναρικὴν, οἱ δὲ ἐλαφόσκορδον, ϖερσῆται παραλλισις, ῥωμαῖοι βράσσικα ῥύστικα, οἱ δὲ κανίνα.

221.b.32. ῥοδόδενδρον,

οἱ δὲ σπόγγος, οἱ δὲ αἱµοσταρὶς, ῥωμαῖοι ῥοδοδάφνεμ, λευκαῦοι ἰκμανὴ, αἰγύπτιοι σκινφὴ, ἀφρὸ ῥοδοδάφνη.

222.b.12. ἄγειον,

ῥωμαῖοι βόλβος ἀγρέσις.

223.a.18. πολυώνυμον,

οἱ δὲ ἐλεῖτιν, οἱ δὲ καυοχερσάιαν, οἱ δὲ ἀµελξίνιν, οἱ δὲ συκότακος, οἱ δὲ ψυχρούακος, οἱ δὲ κυτάµπελον, οἱ δὲ κυσάµεθον, οἱ δὲ ἀνατεταµµύη, ῥωμαῖοι βούλουτην λαπάθου, αἰγύπτιοι ἄπαπ.

223.b.6. ὦτα,

οἱ δὲ ἀνθύλλιον, οἱ δὲ µυόξυλον, οἱ δὲ µυορτόσπλιον, ῥωμαῖοι µοῦεις ἀυρίκουλα, ἀφρὶ λαβοθολαβάτ.

223.b.22. τελµάτων,

οἱ δὲ φακὸς ἄγειος, οἱ δὲ ἐπίπλεον,

πλεον, ῥωμαῖοι βιπεράλις, οἱ δὲ ἐκκοσµίγδονος.

223.b.33. µέγα,

οἱ δὲ ἀειθαλὲς, οἱ δὲ ἀµερόσπον, οἱ δὲ χρισόσπερµον, οἱ δὲ ζωόφθαλµον, οἱ δὲ βουόφθαλµον, οἱ δὲ στέρνηθρον, οἱ δὲ αἰώνιον, οἱ δὲ ἀείχρυσον, οἱ δὲ ὁλόχρυσον, οἱ δὲ χρυσάνθεµον, οἱ δὲ ϖερφτόγονον, οἱ δὲ βόρος, οἱ δὲ νότιος, ϖερφῆ παρωνυχία, οἱ δὲ χρισῖτις, ῥωμαῖοι κεριακούσπα, οἱ δὲ ἰόβις κάπυλις, οἱ δὲ λεαπετὲς, οἱ δὲ σεδεµοῦρ, αἰγύπτιοι παµφανής.

224.a.32. µικρὸν,

οἱ δὲ πετροφυὲς, οἱ δὲ βρότιον, οἱ δὲ θεοβρότιον, οἱ δὲ κρόβυσσον, οἱ δὲ χειµερινὴ, οἱ δὲ κερασυνία, ῥωμαῖοι βιτάλις, οἱ δὲ ἕρβα σέµπερ βίβα, αἰγύπτιοι ἐπικελτά.

224.b.7. ϖερικεφαλαίῳ,

Αείζωον τὸ λεπτόφυλλον, οἱ δὲ ἀείζωον τὸ µικρὸν, οἱ δὲ πετροφυὲς, οἱ δὲ ἀείζωον ἄγειον, ῥωμαῖοι σέµπερ βίβεµ.

224.b.22. κυµβάλιον,

οἱ δὲ κῦπρος ἀφροδίτης, οἱ δὲ γῆς ὀµφαλὸς, οἱ δὲ σιγὴς, οἱ δὲ στέρνηθρον, ῥωμαῖοι οὐµβιλίκουµ βέγετις.

225.a.6. λιθόδενδρος,

ὃ τινες κυµβάλιον καλέσι,

225.a.

Latini viperalem, alii iceosmigdonon.

magnum,

aliqui aithales, alii ambrosiō, alii chrysispermon, alii zoophthalmon, alii bulophthalmon, alii stergethron, alii æonion, alii aichrysion, alii holochrysion, nōnulli chysanthemon, alii protogonon, alii borō, alii notiō: magi paronychiam, alii chrysitin, Romani ceriam cuspiam, aut Iouis caulem nominant, alii leapetes, alii sedum maius, Ægyptij pamphanes.

Paruum,

Alij petrophyes appellant, alii brotion, alii theobrotion, alii crobysson, alii chimerinē, alii cerauniam, Latini vitalem, alii herbam semper viuam, Ægyptii etieceltam.

sunt,

Semperuiuū quod tenui cōstat folio, aliqui aizoon paruū, alii petrophyes, alii aizoon syluestre, Latini semperuiuū appellant.

Veneris,

aliis ortus Veneris, aliis terræ vmbilicus, aliis stœchis, aliis stergethron, Latinis vmbilicus Veneris dicitur,

eiusdem,

quod aliqui cymbaliū vocant.

Vrticæ,

Vrticæ,
alij adicē,Latini vrticā, Ægyptii ſelepſion,Daci dyn appellāt.Acalyphen etiam alteram, aliqui cniphen,Romani vrticā mollem vocant.

Galiopſis,
aliis galephos,Ægyptiis ętopi,Latinis vrtica labeo dicitur.

Senecion,
Erigerō à latinis herbulū,aut ſenecio vocatur,aliàs erechthites. Muſcus,
aliqui ballarin, alii iranen, Latini gnomeuſilon vocant.

Potamogeton.

aliàs ſtachyites,apud Ægyptios ethéchis,Latinè fatalis dicit.

Stratiotes,
Ægyptiis tibus, magis æluri ſanguis.

Verbaſcum,
alii phlonon, Latini verbaſcum,alii pheminalē vocant.

Perſonata,
alii aparinē, Latini perſonatam,aut lappam appellant.

helleborine,
alii borion vocant.

Fumaria,
Capnon, aliqui corydalion, aut corion vocāt, alii ſyueſtre corydaliō,alii capnō ī hordeis,alii capniten,alij marmaritē, alii

225.a.16.κνίδη,
οἱ δὲ ἀσίκην, ῥωμαῖοι οὐρτίκα, αἰγύπτιοι σελέψιον, δακοὶ, δηώ. ἀκαλύφη ἑτέρα, οἱ δὲ κνίδην καλοῦσι, ῥωμαῖοι οὐρτίκα μόλλις.

225.b.18.χαλεόδολον,
οἱ δὲ χάλεφος,αἰγύπτιοι αὐθοπι,ῥωμαῖοι οὐρτίκα λαεωγέμ.

226.a.18.Ηειτέρων,
οἱ δὲ ἑρεχβίτης, ῥωμαῖοι ἕρπυλλον,οἱ δὲ σγένκιμ.

226.b.18.Θαλάσσιον,
οἱ δὲ βάλλαεις, οἱ δὲ ἰρήνη, ῥωμαῖοι γνωμευσίλη.

227.a.8.Ποταμογάτων,
οἱ δὲ σαχίτην,ῥωμαῖοι φατάλις,αἰγύπτιοι ἐθένχις.

227.a.18.καλῦσι,
αἰγύπτιοι πιδοὺς, περσῆται αἷμα αἰλύρου.

227.b.13.Φλόμος.
οἱ δὲ φλόνον,ῥωμαῖοι βερβάσκλιμ,οἱ δὲ φιμιλαλή.

228.b.31.περσσώπον,
οἱ δὲ ἀπαείνλω, ῥωμαῖοι περσωνάκεαν,οἱ δὲ λάππαμ.

229.a.19.ἐλεβορείνλω,
οἱ δὲ βόειον,

229.a.24.καπνὸς,
οἱ δὲ κορυδάλιον ἢ κόειον, οἱ δὲ κορυδάλιον ἄγριον, οἱ δὲ καπνὸς, ὁ ἐν τοῖς κριθαῖς, οἱ δὲ καπνίτης, οἱ δὲ μαρμαρίτης, οἱ δὲ

οἱ δὲ καπνογόργιον, οἱ δὲ χελιδώνιον μικρὸν, οἱ δὲ περιστέριον, οἱ δὲ καθαρεὶς,οἱ δὲ καλλοκρὶ, ῥωμαῖοι ἄπιμ,οἱ δὲ φιμάρια, αἰγύπτιοι κνῦξ,οἱ δὲ τοῦκιν.

229.b.2.τρίφυλλον,
οἱ δὲ τριπόδιον,οἱ δὲ τριφόλιον καλοῦσι. 229.b.9.λίβυον,
οἱ δὲ τρίφυλλον,ῥωμαῖοι τριφόλιον μίνυς.

229.b.25.κύπειρος.
οἱ δὲ τηλίνλω,οἱ δὲ λωτὸν μέγαν,οἱ δὲ τρίφυλλον,ῥωμαῖοι τριφόλιμ μαίυς.

230.a.24.μυριόφυλλον,
οἱ δὲ μυλλόφυλλον,οἱ δὲ στρατιωτικὴ,οἱ δὲ ἀχίλλειος,ῥωμαῖοι μιλλεφόλιμ,οἱ δὲ συνδρκίλιμ βένερις,γάλλοι βελιοκανδάς.

230.b.2.Μύρεις,
οἱ δὲ κονίλλω,

231.a.5.κίρσιον.
οἱ δὲ βύγλωσσον μέγα καλοῦσι,ῥωμαῖοι σπίνα μόλλις.

231.a.21.ἀτθικὸς,
οἱ δὲ ἀστερίσκος, οἱ δὲ ἀστέριον, οἱ δὲ βυβώνιον,οἱ δὲ ὑόφθαλμον,ῥωμαῖοι ἐγγινάλις,δακοὶ ῥαδίβιδα.

231.b.3.ὀδλώης,
Γίνεται δὲ μέσον πετρῶν καὶ τόπων τραχέων, τούτης οἱ ἀστέρες ἐν νυκτὶ, λάμπουσιν, οἱ γὰρ μὴ εἰδότες ὅταν αὐτὴν ἴδωσι, νομίζουσι φάντασμα εἶναι. οὐείσιεῦ

alii capnogorgiō, alii chelidonion micron, alii periſterion, alii cātharida,alii calcocri, Romani apium aut fumariā, Ægyptiis cnyx,alii tucin.

trifolium,
Alii tripodion,alii tribolion.

Lotus,
alii triphyllon, Latini trifolium minus vocant.

Cytiſſus,
Aliqui telinen,alii lotum magnum,alii triphyllon, Romani trifolium maius appellant.

millefolium,
Alii melophyllō, alii ſtratioticē,alii achilliō,Latini millefoliū vocāt, aliqui ſuperciliū veneris, Galli beliocandas.

Myrrhis,
alii conilem vocant,

Cirſion,
alii bugloſſum magnū vocāt, Latini ſpinam mollem.

Atticus,
alii aſteriſcum, alii aſterium, alii bubonium,quidam hyopthalmum, Latini inguinalem, Daci rhatibida vocant.

liberat,
Naſcitur inter petras & locis aſperis,ſtellares huius radii nocte ſplendent, quapropter qui ignari antea nō viderunt, eſſe inane ſimulacrum arbitrātur.

Mediis

Mediis saxis & asperis exitinuenitur autem ab opilionibus. Crateuas rhizotomus hæc de ea refert: Si viridis cũ axungia vetere tundatur, contra rabiosorum morsus, turgẽtia guttura, proderit, suffitu quoque serpentes fugat.

Viola,

aliqui dasypodion, alii priapeion, alii ion sylueſtre, alii cybelion, Romani fetialin, aut murariam, aut violam purpuream vocant.

Bunium,

aliqui aton, alii actinen, alii anemosphorõ vocãt, magi paradacry, Ægyptii erxoën, Romani scopam regiam, Aphri zigar, nonnulli tepso.

Chamæcissos.

alio nomine chamæleuce, alio cissos acarpos, aut terræ corona, aut selinitis, Latinè hedera pluuiatica dicitur.

Buglossum,

magi æluri gonon, Osthanes tzauuchi, Ægyptii autuenrin besor, Romani linguam bubulam, alii libanium, Poeni asanaph vocant. Nascirur fabulosis, & exæqualis in planiciem locis. Colligitur Iullio mẽse: ferúntq; contra febriũ in accessione cũ tremore algores vtilem: εὑρίσκεται δὲ παρὰ βόσκοις πεδίων. καὶ κρατεύας ὁείζοτόμος ἱστορεῖ· αὕτη χλωρὰ κοπεῖσα μετὰ ὀξυγγίου παλαιοῦ, πιεῖ πρὸς λυσσοδήκτους καὶ βροσχοκηλικούς, ὑποδυομένη δὲ φυγαδεύει ὄφεις.

231.b.17. Ἰὸν,

οἱ δὲ δασυπόδιον, οἱ δὲ πριαπήϊον ἄγριον, οἱ δὲ κυβέλιον, ῥωμαῖοι σεπάλιν, οἱ δὲ μουρεαρία, οἱ δὲ βιόλα πορφύρεα.

232.a.13. Βούνιον,

οἱ δὲ ἄτον, οἱ δὲ ἀκτίνιον, οἱ δὲ ἀνεμόσφορον, πεφῦκε παρὰ δάκρυ. αἰγύπτιοι ἐρξώιον, ῥωμαῖοι σκόπα βέγια, ἀφροὶ ζιγὰρ, οἱ δὲ θελῶ.

232.b.2. Χαμαίκισσος,

οἱ δὲ χαμαιλεύκη, εἰ δὲ κισσὸς ἄκαρπος, οἱ δὲ γῆς στέφανος, οἱ δὲ σελινῖτις, ῥωμαῖοι δὲ ἑδερα πλευιάτικα.

232.b.23. Βούγλωσσον.

πεφῦκε γόνος αἰλούρου, ὀδόντης τζαυουχεῖ, αἰγύπτιοι δὲ τουένειν βέσωρ, ῥωμαῖοι λοξαίουμ, οἱ δὲ λιβάνιν, ἄφροὶ δὲ ασαναφ. γινῶται εἰς τυπὸν ὁμαλοὺς καὶ ἀτμώδεις. συνάγεται δὲ ἐν ἰουλλίῳ μηνί· φασὶ δὲ πρὸς ῥῖγη λυσιτελεῖν· πρὸς

πρὸς μὲν τεταρταῖον τῆς ἔχοντος βεγλώσσου γ'. χαυλοὺς ὅλιγα ἀποτείνουσι μετὰ τῶν ῥιζῶν, καὶ τῆ σπέρματος τῆς βοτάνης, δίδου πιεῖν, τῆ δὲ τεταρταίας ἔχοντος τῷ τεταρταίζοντι. ἡ δὲ ἔψησις τούτων σὺν οἴνῳ καὶ πρὸς ἀποσήματα φασὶν αὐτὸ χρησιμεύειν.

232.b.29. Κυνόγλωσσον,

οἱ δὲ φυτὸν, οἱ δὲ καβαλλάτιον, οἱ δὲ σπληνίον, οἱ δὲ σκόλιμος, ῥωμαῖοι λίγγυα κάνις, οἱ δὲ λίγουα κανίνα.

233.a.12. Λεοντοπόδιον,

οἱ δὲ ζωόνυχον, οἱ δὲ ἀετώνυχον, οἱ δὲ κῆμος, οἱ δὲ δαμναμενὴ, οἱ δὲ ἰδιόφυτον, οἱ δὲ φυτοβασίλα, οἱ δὲ κρόσιον, οἱ δὲ κροκόφθορον, πεφῦκε αἷμα κροκοδείλου, οἱ δὲ κροκομέριον, αἰγύπτιοι δαφνοειδὲς, ῥωμαῖοι μινέρκιαμ, οἱ δὲ νεομάτους, οἱ δὲ παλλάδιουμ, οἱ δὲ φλάμμουλα.

233.a.26. Ὑππόγλωσσον,

οἱ δὲ καὶ τοῦτο ἀντίῤῥινον, οἱ δὲ ἀνάῤῥινον, οἱ δὲ λυχνίδα ἀγρίαν καλοῦσι.

233.b.13. Κατανάγκη,

οἱ δὲ δαμναμενὴ, οἱ δὲ διονυσιὰς, οἱ δὲ θύρσιον, οἱ δὲ κῆμος, οἱ δὲ κρότων, πεφῦκε ἀρχαγὰς, οἱ δὲ ἀρκόστυς,

res vtilem: non tamen simpliciter, sed ad tertianas eam quæ tres tantùm caules protulerit, totam cum radicibus ad tertiam decoctam bibendã dant: ad quartanas verò, quæ quatuor quidem etiam decoctum eius contra abscessus ferunt in vino vtiliter bibi.

Cynoglossum,

Alii phyton, alij caballatiõ, alii splineion, alii scolymon, Romani linguam canis, aut caninam appellant.

Leontopodion.

Aliqui zoonychon vocant, alii aetonychon, alii cemos, alii damnamenẽ, alii idiophyton, nonnulli phytobasilam, aliqui crosion, alii crossophthoon, magi sanguinem crocodili, alii crocomerion, Ægyptii daphnœnen, Romani minercium, alii palladiũ, alii neumatum, alii flammulam.

Hyppoglossum,

Aliqui & id antirrhinõ, aliis anarrhinon, nonnulli lychnida agriam vocant.

Catanance.

Catanance aliquibus dãnamete, aliis dionysias, aliis thyrsiõ, aliis demos, aliis cemos, aliis crotiõ, magis archaras, aliis

arcopus, Romani herba silicula, aliis datisca, Dacis caropitha dicitur,

Tripolion.

Aliqui psiché, alii merida, alii potamogitona, alii stachyiten, Rom. caliummaré nominant.

Polytrichon,

Alii callitrichon, alii trichomanes, alii ebenotrichon, alii argion, alii corion enygron, Ægyptij epier, Romani cincinnalem, alii terræ capillum, alii superciliũ terræ, Daci phithophthethela vocant.

adianton,

Aliqui pterion, alii opteron, Romani capillarem, alii pinulam, alii fidiculã, nonnulli & eam adianton appellant.

Vocant,

Latini lapam.

Ægilops,

aliquib⁹ sitospelos, aliis siphõ, aliis bromos, Rom. auena dicit

Bromus,

aliqui siphonion, alii acrospelon vocãt, Latini auenam.

Aspera,

aliis epapitis, aliis lycathemõ, aliis cynosbaton, aliis anicetõ, aliis heliophyton, aliis anatolicon, aliis dyticon, aliis helide, Ægyptijs lyisthe, Ro. mergina, Hetruscis radia appellatur.

myrtus,

ἀρκόπους, ῥωμαῖοι ἕρβα φιλικλᾶ, οἱ δὲ δατίσκα, οἱ δὲ ἰουδισμαδίους, δακοὶ καρωπήθλα.

233.b.32.Τριπόλιον,

οἱ δὲ ψυχῶ, οἱ δὲ μηεὶς, οἱ δὲ ποταμογείτων, οἱ δὲ σαχῖτις, ῥωμαῖοι καλιμάφης.

234.a.13.πολύτριχον,

οἱ δὲ καλλίτριχον, οἱ δὲ πευκομανὲς, οἱ δὲ ἐβενότριχον, οἱ δὲ ἄργιον, οἱ δὲ κόριον ἔνυγρον, αἰγύπτιοι ἐπὲρ, ῥωμαῖοι κιγκινάλιν, οἱ δὲ τέρρα καπίλλους, οἱ δὲ σκεπερίλιουμ τέρρα, δακοὶ φιθοφθεθελά.

234.b.14.ἄντῶν,

οἱ δὲ πτέριον, οἱ δὲ ὄπτερον, ῥωμαῖοι καπιλάρεμ, οἱ δὲ πίνελαμ, οἱ δὲ φιλικλάμ.

234.b.27.καλῦπη,

ῥωμαῖοι λάπα.

235.a.16.Αἰγίλωψ,

οἱ δὲ στόαπελος, οἱ δὲ σίφων, οἱ δὲ βρῶμος, ῥωμαῖοι ἀβένα.

235.a.26.Βρῶμος,

οἱ δὲ σιφώνιον, οἱ δὲ ἀκρόαπελος, ῥωμαῖοι ἀβένα.

235.b.31.Σμίλαξ.

οἱ δὲ ἐπάπιτις, οἱ δὲ λυκαίνθεμον, οἱ δὲ κυνόσβατον, οἱ δὲ ἀνίκητον, οἱ δὲ ἡλιόφυτον, οἱ δὲ ἀνατολικὸν, οἱ δὲ δυτικὸν, οἱ δὲ ἑλίδη, αἰγύπτιοι κυϊδῆ, ῥωμαῖοι μεργίνα, θοῦσκοι ῥαδία.

236.a.

myrtus.

236.a.34.ἀγρία,

οἱ δὲ ἱερόμυρτον, οἱ δ' ὀξυμυρσίνη, οἱ δ' μυάκανθα, οἱ δὲ ἄγρονον, οἱ δὲ σίγκος, οἱ δὲ μίνθη, οἱ δὲ κατάγγελος, οἱ δὲ ἀνάγγελος, οἱ δὲ ἄκαρον, οἱ δὲ ὀκνηρὸν, οἱ δὲ κίνλω, οἱ δὲ λειχμύν, οἱ δὲ χαμαιπίτυς, οἱ δ' χαμαιμύρτη, βοιωτοὶ δὲ γυρλίας, θεοφρᾶστου γόνος ἡρακλέους, ῥωμαῖοι γρούσκουμ.

236.b.25.στεφάνη,

οἱ δὲ δάφνος, οἱ δὲ σαμοθρακικὴ, οἱ δὲ μέθριον, οἱ δὲ ὑπογλώσσιον.

237.a.Δαφνοειδὲς,

ὅμοιον ἁλύπῳ ἄνθος ὡς νυμφαίας, ᾧ μέσον τούτῳ κώνῳ ἐμφερὲς ἐν ᾧ τὸ σπέρμα.

237.a.26.σκάλεσαν,

οἱ δὲ δαφνίτην, οἱ δὲ ὑδραγωγὸν, ῥωμαῖοι λαυρέολα, οἱ δὲ λακτάγω, γάλλοι οὐσουβίμ.

237.b.6.λευκὸς,

οἱ δὲ ἀσκίδα, οἱ δὲ ἄτομον, οἱ δὲ πυγατόξαεις, θεοφράστου γόνος ἡρακλείου, οἱ δὲ πολύειδος, οἱ δὲ ἀναφύτος, αἰγύπτιοι σομφία, οἱ δὲ οὖρε, ῥωμαῖοι βεσάτρουμ ἄλβεμ, γάλλοι λάγνον, οἱ δὲ ἀγεψᾶ.

238.a.35.πολύῤῥιζον,

οἱ δὲ θεόπον, οἱ δὲ μελανόῤῥιζον, οἱ δὲ κυϊσάνιον, θεοφράστου ζομαείπον, αἰγύπτιοι ἰσαία, οἱ δὲ ἐλαφινὴ, οἱ δὲ κεκελίν,

nigrum,

aliq melãpodió vocãt, alii ecstomon, alii polyrrhizõ, alii ꝑtion, alii melanorrhizõ alii cyiranion, magi zomaritiõ, Ægyptii isẽã, alii elaphine, alii ceme

leg, Latini veratrum nigrum, alii ſaraca, Daci prodiorna.

Magnum,

aliqui ſeſamiten, alii ſeſamin, alii lycocytalion, alii helleborum album appellant.

Paruo,

alii coronion, alii ſeſamon agrium appellant.

ſylueſtris,

aliqui elaterion vocant, alii grynon, alii balin, alii ſyncriſin, alii bubalion, alii ſcopion, alii pherombron, alii peucedanō, alii notion, Romani ancetum, alii agreſtē, Pœni cuſimezar.

Pedicularis,

alij triphyllon, alij ſteſion, alii aſtaphida, alii phthiroctonon, alii phthirion, alii apanthropon, alii polyides, alii pſeudopathes, alii arſenoten, Ægyptii ibeſacœdem, Romani herbam pedicularem vocant.

Thapſia,

aliqui hypopyon vocant, alii pancranon, alii ſcammonion, alii thelyterim, Romani ferulaginem, alij ferulam ſylueſtrē, Pœni bœden.

Spartion,

aliqui lygō, alii lobō appellāt,

Narciſsum,

aliqui narciſſon anydrō, alii autogenes,

λέγ, ῥωμαῖοι βερέτρεμ νίγρεμ, οἱ δὲ σαφάκα, δακοὶ πρεδίορνα.

239.b.3. μέγα,

οἱ δὲ σησαμίτης, οἱ ὃ σησαμὶς, οἱ ὃ λυκοσκυτάλιον, οἱ ὃ ἑλλέβορος λευκὸς, οἱ δὲ ἀντικύρικον.

239.b.17. μικρὸν,

οἱ δὲ κορώνιον, οἱ δὲ σήσαμον ἄγριον καλοῦσι.

239.b.34. ἄγριος,

οἱ δὲ ἐλατήριον, οἱ δὲ γρῦνον, οἱ δὲ βαλὶς, οἱ δὲ σύγκρισις, οἱ δὲ βουβάλιον, οἱ δὲ σκόπον, οἱ δὲ φέρομβρον, οἱ δὲ πευκεδανὸν, οἱ δὲ νότον, ῥωμαῖοι ἀγκέτυμ, οἱ δὲ ἀγρέστεμ, ἄφροι, κεσι μεζάρ.

241.b. ἀγεία,

οἱ δὲ πέφυλλον, οἱ δὲ στήσιον, οἱ δὲ ἀσταφὶς, οἱ δὲ φθειροκτόνον, οἱ δὲ φθείριον, οἱ δὲ ἀπάνθρωπον, οἱ δὲ πολυειδὲς, οἱ δὲ ψευδοπαθὲς, οἱ δὲ ἀρσενοτὴ, αἰγύπτιοι ἰβησαοιδὴ, ῥωμαῖοι ἕρβα πεδικουλάρις.

242.a.13. Θαψία.

οἱ δὲ ὑπώπιον, οἱ δὲ πάγκρανον, οἱ δὲ σκαμμώνιον, οἱ δὲ θηλυτερὶς, ῥωμαῖοι φερουλάγω, οἱ δὲ φέρουλα σιλβέστρις, ἄφροι βοίδεν.

243.a.21. Σπάρτιον,

οἱ δὲ λοβὸν, οἱ δὲ λύγον καλοῦσι.

244.a.12. Ναρκισσος,

οἱ δὲ ναρκισσος ἄνυδρος, οἱ δὲ αὐτογενὲς,

αὐτογενὲς, οἱ δὲ βολβὸς ἐμετικὸς, οἱ δὲ λείριον, ῥωμαῖοι βούλβους μορβιτάριους.

244.b.7. Ἱππόφαες.

οἱ δὲ ἱπποφυὲς, οἱ δὲ ἱπποφανὲς, οἱ δὲ ἱππίον, οἱ δὲ ἐχῖνιον, οἱ δὲ πελεκῖνος, ῥωμαῖοι λαππάγω, οἱ δὲ λαππυλάμεγα καλοῦσιν.

245.a.22. πόγα,

αἰγύπτιοι σύδαμνα, οἱ δὲ τέξις, πρόφητα αἷμα πυρετῶ, ῥωμαῖοι ρικίνεμ, οἱ δὲ λῦπα.

247.b.35. ῥίζαν,

ἣν καλοῦσι τύρπετ.

249.a.12. συκῆν,

οἱ δὲ μύκωνα ἀφρώδη.

249.b.2. Σκαμμωνία,

οἱ δὲ σκαμβωνίας ῥίζα, οἱ δὲ κολοφωνία, οἱ δὲ δακτύλιον, ῥωμαῖοι κολοφώνιουμ, πρόφητα ἀποπλεύμονος, αἰγύπτιοι σάνιλουμ.

250.a.35. χνίδειος,

οἱ δὲ χαμελαία μέλαινα, οἱ δὲ ἡράκλειον, οἱ δὲ βδελυγμὸν, ῥωμαῖοι κιτοκάκιουμ, οἱ δὲ ἐλεάγω, οἱ δὲ ὀλοστέλλουμ.

251.a.18. Ακτὴ,

οἱ δὲ δένδρεον ἄρκτου, οἱ δὲ ἤμερον, ῥωμαῖοι σαμβούκουμ, γάλλοι σκοβιὼ, δακοὶ σέβα.

251.b.

autogenes, alii bulbon emeticon, alii lirion, Romani bulbū morbitarium dicunt.

Hippophaes,

alii hippophyes, alii hippophanes, alii hippion, alii echinion, alii pelecinon, Romani lappaginem vocant, alii lappolam minorem.

croton,

Ægyptii ſyſthāna, aliqui trixin, magi ſanguinem febris, Latini ricinum, alii lupam.

radice,

quam turpet appellant.

Sycen,

alii mecona aphroden.

Scammonia,

aliquibus ſcambonia radix, aliis colophonia, aliis dactylion, Romanis colophonium, magis apopleumonos, Ægyptij ſanilum dicitur.

Chamelça,

alii chamelæa nigra, alii pyros achnen, alii heraclion, alii bdelyram, alii coccon gnidiō, Romani citocacium, nonnulli oleaginem, quidam oleaſtellum vocant.

Sambuci.

Acten aliqui dendron arctu, alii hemeron, Latini ſambucum, Galli ſcobiem, Daci ſebā vocant.

Vocatur.
aliis heliosacte, aliis agria acte, aliis euboïca, Gallis ducone, Dacis oliua.

Apios,
Latini radicem syluestrẽ, Pœni thorphathsadæ appellant.

Colocynthis,
Zoroastri thrymbra, Ostani autogenes, Romanis cucurbita syluatica, Dacis tutrastra dicitur.

Epithymon,
alii cedoes, Romani inoluçrum vocant.

Vocant,
alii bucranion, Romani oblameniam, alii batanutam, alii betisalcam, Daci priadelã, alii pegrinam, Aphri lauothem.

Filici,
alii pterion, alii pterineon, alii dasyclonõ, alii anasphorõ, alii blechnon, alii polyrrhizon vocant, magi hermubain, Romani filicem, alii laculam, alii filiis fanariam, Ægyptii asini sanguinem.

Fœmina,
Latini linguam ceruinam vocant.

Filicula,
aliqui scolopẽdrion, alii pterin, alii polyrrhizon, Latini filiculam vocant.

Dryopte-

251.b.8. καλεῖται.
οἱ δὲ ἡλιοσακτὴ, οἱ δὲ ἀγρία ἀκτὴ, οἱ δὲ εὐβοϊκὴ, ῥωμαῖοι ἔβελαμμ, γάλλοι δὲ κωνὲ, δακοὶ ὄλμα

252.a.31. ζώστις,
ῥωμαῖοι ῥάβδιξ σιλβέστις, ἄφροὶ θορφαθσαδοί.

252.b.19. ἀλεξανδρίνη.
Ζωρόαστρης θύμβρη, ὀστάνης αὐτογλυὲς, ῥωμαῖοι κουκούρβιτα σιλβάτικα, δακοὶ τούτρα-στρα.

253.a.17. Ἐπίθυμον,
οἱ δὲ κεδοὶς, ῥωμαῖοι ἰμβόλεκφουμ.

255.a.5. πελὸν,
οἱ δὲ βυκράνιον, ῥωμαῖοι ὄβελα μιλία, οἱ δὲ βατανοῦτα, οἱ δὲ βετσάλκα, δακοὶ πριαδήλα, οἱ δὲ πεγρίνα, ἄφροὶ λαυοθέν.

255.a.29. λυβρίζον,
οἱ δὲ πτέριον, οἱ δὲ πτερίνεον, οἱ δὲ δασύκλωνον, οἱ δὲ ἀνάσφορον, θερμοῦβαιν ἐρμοῦ βάϊν, ῥωμαῖοι φιλισφαναεία· οἱ δὲ λακύλλα, οἱ δὲ φιλικὲμ, αἰγύπτιοι ἄσιμα ὄνου.

255.b.21. πτέριν.
ῥωμαῖοι λίγγυα κερβίνα.

256.a.8. Πολυπόδιον.
οἱ δὲ σκολόπενδρον, οἱ δὲ πτερίς, οἱ δὲ πολύβριζον, ῥωμαῖοι φολίκυλα λίκυ τάλις.

256.a.28. Δρυοπτερὶς,
οἱ δὲ πτέριον, οἱ δὲ νυμφαία πτερίς.

256.b.34. Λινόζωστις.
οἱ δὲ ἄργυρος, οἱ δὲ ἀριτρίλλις, οἱ δὲ χρυσῖτις, αἰγύπτιοι ἀφλοφὸ, ῥωμαῖοι ἔρβα μερκυριάλις μάσκυλα, οἱ δὲ τεστεκουλάτα, ἄφροὶ ἀσουμές.

257.a.25. ἄρρίλω,
ἄφροὶ ἁρμὰς, οἱ δὲ ἀσουμέσλαβον.

257.b.3. μέγα.
οἱ δὲ σκορπίουρον, οἱ δὲ ἡλιότροπος, οἱ δὲ διάλιον, οἱ δὲ ἡλιόπουν, οἱ δὲ σκορποκτόνον, οἱ δὲ σύσαμον ἄγριον, οἱ ὃ σκορπίου οὐρᾶν.

258.a.3. μικρὸν,
οἱ δὲ σκορπίουρον.

290.a.32. Λαρβασσὸν,
οἱ δὲ γυναικεῖον, οἱ δὲ χαλκηδόνιον.

352.b.23. τρόπος,
Περὶ ῥάμνου.
Τὸν ῥάμνον ὃν τις ἄρῃ ἐν λέοντος ὑπὸ σελήνης καὶ βαστάζῃ, ὠφελεῖ πρὸς φάρμακα καὶ πρὸς ἀνθρώπους φαύλους· ἁρμόζει δὲ φορεῖν αὐτὸν θρέμματα· καὶ πλοίοις περιπέπαται· ὠφελεῖ δὲ καὶ πρὸς πόνον κεφαλῆς καὶ δάκνας, καὶ σπασμούς.

Περὶ ἀρτεμισίας.
Ἀρτεμισίαν τὸν βοτάνην εἴ τις ἔχει

Dryopteris,
aliqui pterion, alii nymphęã pterin nominant.

Linozostis,
alij argyron, alii aritrilin, alij chrysitin, Ægyptii aphlopho, Latini mercurialem masculam, alij tesseculatam, Aphri asumes.

cynocrambe,
Aphris harmas, aliis asumeslabon dicitur.

Magno,
aliqui scorpiuron vocant, alii heliotropon, alii dialion, alii heliopon, alii scorpioctonon, alii sesamon agrion, alii scorpij vram.

paruum,
alii scorpiuron vocant.

Platyophthalmon,
alij gynæcion, alij chalcedonium.

se habent.

De rhamno.
Rhamnum si quis eruat silente luna, & secum ferat, cõtra venena & improbos homines proderit: pecoribus iuuandis appenditur: nauigiis circumponi solet: valet cõtra capitis dolores & laruas.

De artemisia,
Artemisiam herbam si quis teneat,

teneat, dum iter facit, lassitudinem discutiet: & si in pedib⁹ ferat, bestias & lemures abiget: si sanguis circa artus coaluerit, ramulos de rosaceo in olla feruefacito, & locum totum oblinito, cum somno indulgendum est: strangulatui vuluæ mirum in modum auxiliatur: vrinæ stillicidia & opisthotonum leuat.

De Pentadactylo,

Pentadactylum si quis circum corpus portet, nullo dolore afficietur: oculos, strumas, callosos tonsillarum tumores, vuam, articulos sub lingua, neruorum dolores & dentes, psoram perniciali fame contractam iuuat: remoratos à partu menses eiicit: infusa manibus ex aqua tepida cõtra terrores, fascinum, & laraas, mirum in modum commẽdatur. Vellito herbam, cum luna crescit, oriente sole.

De verbenaca,

Verbenata recta genitale intendit, sed supina exiccat. Recta appẽsa doloribus oculorũ auxiliatur: contra hebetudines eorundẽ, & capitis dolorẽ efficax est, trita ex aceto lassitudinem reficit. Strumas, callosos fauciũ tumores statim discutit:

ἔχει ἐν ὁδῷ, λύει τὸν κάματον· καὶ ἐν τοῖς ποσὶν ὁ φορῶν, θηρία φεύγει καὶ δαίμονας· αἷμα. δὲ ἐπὶ τοῦ τὰ ἄρθρα σκιρρωθῇ, κλωνία λαβὼν μείζω μετὰ ῥοδίνου, καὶ ποιήσας ζέσαι εἰς χύτραν, σύγχεε τὸ πονοῦντα ὅλον, ὡς ὑπάγῃ κοιμᾶσθαι· καὶ ὑστερικαῖς γυναιξὶ πάνυ βοηθῇ· φλεγμονείαν παύει, καὶ ὀπισθοτόνου ῥῆγμα.

Περὶ πενταδακτύλου.

Τὸν πενταδάκτυλον εἴ τις φορεῖ περὶ τὸ σῶμα, ἄπονος μένει, καὶ ὀφθαλμοὶς ὠφελεῖ, χοιράδας, ἀντράδας, καφυλλὼ, καὶ τὰ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἄρθρα τε καὶ νεύρων ὀδύνας καὶ ὀδόντας, ὠφελεῖ ἐκλιμοκτονίας· λοχίων ἔμμηνα καταστατέντα· ἐν ὕδατι δὲ χλιαρῷ περισκυζόμενον εἰς τὰς χεῖρας πρὸς φόβους καὶ βασκοσύνας καὶ δαίμονας ὑγιὴς πάνυ καλή. δὲ λάμβανε τὴν βοτάνην ὅτε αὔξει ἡ σελήνη, ἡλίου ἀνατέλλοντος.

Περὶ περιστερεῶνος.

Περιστερεὼν ὁ μὲν ὀρθὸς τείνει τὸ αἰδοῖον, ὁ δὲ ὕπτιος ξηραντικός ὅτιν. ὠφελεῖ δὲ ὁ ὀρθὸς πεπληγότας πρὸς πόνους ὀφθαλμῶν. ποιεῖ πρὸς ἀμβλυωπίαν καὶ κεφαλῆς πόνον, καὶ κάματον παυόμενος πιφθεῖσα μετὰ ὄξους. χοιράδας, ἀντράδας παρεχρῖσμα παύει· ὅτε

febrium horrores sanat, si quis solum ex aduerso stans ramulos tenuerit.

De Dictamno.

Dictamnum siccatum manibus terito, & redigẽs in farinam adiecta vini stilla, corpus tangito: siquidem contra omnes serpentium iniurias auxiliatur: vlcera & putrescentes nomas præpurgãs explet: adactis corpori aculeis oblinitur, vt præsenti sit auxilio: ad lienem & in abditis locis vitia inflammatione turgentia, redactum in farinã illinito. Herbam vere, magnis æstibus, autumnóque eruito.

De Saluia.

Saluia singultũ tussimq; discutit: omnibus malis vlceribus cũcera & rosaceo sumpta auxiliatur: lienis dolorem dysenteriamq;, pota cũ vino albo pari modo sanat: sanguinẽ excreantib⁹, potu medetur: ad extrahẽda vuluę onera efficax est: pessimæ mulieres pessũ ex ea subiiciunt, vt partus excutiant.

De cupresso.

Cupressus herba contra raucedines auriculásq; prodest: induratos tonsillarum tumores, aquam inter cutem, & coxendicum

ὅτε δέ τις φεύγει, ἀπὸ ταύτης, κλωνία λαβὼν, κατέναντι στήτω φεύγοντος μόνον, καὶ εὐθὺς θεραπεύεται.

Περὶ δικτάμνου.

Τὸν δίκταμνον ξηράνας, τρίψον ἐν ταῖς χερσίσου, καὶ ὡς ἄλφιτον, ποιήσας, καὶ βαλὼν σταλαγμὸν οἴνου, θίγε τὸ σῶμα· πρὸς παντὸς γὰρ τὰ ἕρπετὰ ἀρμόζει· ἕλκη τε καὶ τὰς σαπρὰς νομὰς πληροῖ προσκαθαίρων· καὶ σκολοπενδρῶν πρὸς κατάπλασις, καὶ εὐθέως ὠφελήσεις· πρὸς σπλῆνα δὲ καὶ τὰ ἐν χρυφίοις τόποις πάθη φλεγμαίνοντα, καταπλασε, ὡς ἄλφιτον ποιήσας. αἴρει δὲ τὸν βοτάνην ἔαρι καὶ ἐν τοῖς καύμασι καὶ ἐν τῷ φθινοπώρῳ.

Περὶ ἐλελισφάκου.

Ελελίσφακον λύει ψυγμὸν, βῆχα· πρὸς πάντα τὰ καλὰ ἕλκη σὺν ῥοδίνῳ καὶ κηρῷ ληφθὲν ὠφελεῖ. σπλῆνος πόνον καὶ δυσεντερείαν θεραπεύει πινόμενον μετ' οἴνου λευκοῦ ἐξίσου· τὸν αἱμοπτοϊκοὶς προσποτιζόμενον θεραπεύει· καὶ πρὸς πάντα ποιεῖ λόχια γυναικός· αἱ κάκιστα δὲ γυναῖκες πεσὸν ἐξ αὐτῆς ποιήσασαι, προσπάσασι καὶ ἐκβεβήκασιν ἔμβρυα.

Περὶ κυπαρίσσου.

Κυπάρισσος βοτάνη ὠφελεῖ πρὸς βράγχους καὶ ὠτία, καὶ ἀντράδας, καὶ ὕδρωπα καὶ ἰσχιάδας

dicum cruciatus perſanat.

De centaurio.

Centauriũ contra inflámata vitia & pulſantes ict⁹ valet: fœminis vuluæ malo laborátibus auxiliatur: ſtillicidij vrinæ, calculorumq; torméta leuat. Herbam vere oriente ſole legito.

De buphthalmo.

Buphthalmũ creſcéte luna legere oportet. Facit autẽ cótra pauores, laruas, & mala medicamenta, faſcinationes, vtpote cum eas auertat. Radicẽ ſi quis mandat, dentẽ expuet, fluxionemq; confeſtim ſiſtens, auxiliatur: quin & ventré reſoluit.

De pæonia.

Pæonia herba per æſtus Caniculæ ante ſolis ortum vellitur: appenſaque contra venena, faſcinum, pauores & laruas prodeſt: item contra febrem cum horrore venientẽ, diutinam nocturnámve, & aduerſus tertianam. Proditur lemures à monte, in quo naſcebatur, fugaſſe.

De Moly herba.

Moly herba ſi ſecta radice feratur, veneficiorum & faſcinationis amuletum eſt.

De Marina quercu.

Mariná quercum cum roſaceo & oleo miſceto, & facié illinito

δας θεραπεύει.

Περὶ κενταυρείου.

Κενταύριον ὠφελεῖ πρὸς φλεγμαίνοντα πάθη, καὶ κρούσματα πληγῶν· ὑστερικῆς γυναιξὶ βοηθεῖ, σφαγουειῶν τύ τε παύει καὶ λιθιῶντας. αἴρε δὲ τὸν βοτάνιον ἐν ἔαρι ἡλίου ἀνατέλλοντος.

Περὶ βουφθάλμου.

Τὸν βούφθαλμον σελλίνης ἀμυξαμούσης λαμβάνειν δεῖ, πιεῖ δὲ πρὸς φόβους καὶ δαίμονας καὶ βασκοσύνας, καὶ φάρμακα κτ' τυῦτα ἀποσρέφουσα. καὶ ὀδόντα εἴ τις ποτ' τὸν ῥίζαν μασησάμενος ἀποπτύσει, εὐθὺς τὸ ῥεῦμα σέλλουσα ὠφελεῖ λύει δὲ καὶ γαστέρα.

Περὶ παιονίας.

Παιονία βοτάνη αἴρεται ἐν τοῖς κυνοκυμασι πρὸ τ' τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, καὶ χρεμᾶται· καὶ ὠφελεῖ πρὸς φάρμακα καὶ βασκοσύνας καὶ φόβους καὶ δαίμονας, καὶ ὀπιπομπάς· καὶ εἰς πυρετὸν ὲκ φρικιάσεως νυκτερινόν τε καὶ ἡμερινὸν, καὶ τεταρταῖον. λέγεται δὲ ὅτι ποτὲ ἐν τῷ ὄρει ἔνθα ἦσαν δαίμονες φυεῖσα, τούτοις ἀπιδίωκεν.

Περὶ μώλεως.

Μῶλυ βοτάνη ῥιζοτομηθεῖσα καὶ πρὸς τὸ σῶμα φορεμένη, ὠφελεῖ πρὸς φάρμακα καὶ βασκανίαν.

Περὶ ἁλιὰς δρυός.

Τὴν ἁλιάδα δρυῦ ὅταν ἡ σελήνη λήγῃ, μίξον μ' ῥοδίνῳ ἐλαίκῳ χρῖσον

χρῖσον σου τὸ πρόσωπον, ὅταν ἐπὶ πρᾶγματι ἀπέλθῃς, ζωογονεῖ ἢ καὶ παιδία ὑπὸ τὴν κοιλίαν φορεμένη, καὶ πρὸς τὸν φόβους τὸν γυναικείους ἔχε κ' νύκτα. καὶ πρὸς βασκανίαν τε καὶ πάντα τὰ κακὰ ὠφελεῖ· καὶ τὸ σῶμα φυλάσσει· ὅσον γὲ οἱ βάσκανοι ἀφεστήκασι, μέμυκεν, ἐγχωρίων δὲ αὐτῶν ἐγγὺς, ἀνοίγει τὸ κάρφος.

Περὶ χρυσανθέμου.

Τὸ χρυσάνθεμον εἴπερ αἴρῃς ὲκ τ' γῆς πρὸ τ' ἡλίου ἀνατέλλειν καὶ περιάπτῃς τῷ σώματι, καὶ ἐκ τ' βαχίλης ἀποκρημνας, ὠφελεῖ ἀποστρέφον τὰς φαρμακίδας γυναῖκας, καὶ πάντας τὸν βασκάνους.

Περὶ ἐρυσίμου.

Ερύσιμον λεῖον μελ' οἴνῳ πρὸς κοιλίας πόνον πινέτω· ἐὰν δὲ κόκκους ζ' εἰς οἰκίαν βάλῃς, ἀψιμαχία ἔσται.

Περὶ ἐλλεβορείνης.

Ελλεβορείνη, οἱ δὲ ὀπιπακτὶς, οἱ δὲ βόειον. θαμνίσκος ὀξὺ μικρὸς, ἐλάχιστα φύλλα ἔχων. πίνεται πρὸς πᾶν θανάσιμον, καὶ πρὸς τὰ ὲν ἅπασι πάθη.

ΤΕΛΟΣ.

illinito, cum ad negotia te conferes vegetiores reddit pueros, imo ventri appenſa & ad arcẽdos pauores nocturnos manu teneto. Contra faſcinum, & omnia maleficia prodeſt: corpus tuetur: cum enim faſcinantes recedunt, areſcentem ramulum occludit, & cũ propius accedunt, aperit.

De Chryſanthemo.

Chryſanthemon ſi terra ante ſolis ortum eruatur, & collo appendatur, veneficas mulieres, omnesque faſcinantes amolitur.

De Eryſimo.

Eryſimon cum vino tritum, aduerſus ventris dolorem bibitur: ſi quis grana ſeptem domum iniecerit, rixæ & iurgia concitabuntur.

De Helleborine.

Helleborine, aliquibus epipactis, aliis boion dicitur. Frutex eſt exiguus, minimis foliis conſtans. Bibitur cõtra omne venenum, & iecinoris vitia.

FINIS.

LECTORI.

CVM multùm diſsidentia inter ſe quibuſdam in locis vetera horum librorum exemplaria inuenerim, nec facile ſtatuere fuerit, quæ potiſsimum lectio vera ſit, ſatius eſſe duxi reſtitutis iam illis locis, quos me tutò emendare poſſe putaui, hoc quoque in quibus maior ſcrupulus ineſt, adnotare. (quanquam in his etiam ſunt varietates quædam, quæ parum ſententiam immutant) vt omni re cognita poſsit vnuſquiſque, quod ipſi melius videbitur, ſumere. Neque verè codicũ tantum in hac diligentia fidem ſpectaui, verumetiam, quam ſcripturam ſequuti ſint, qui olim in Latinum ſermonem hos libros cõuerterũt, animaduerti, Pliniũ, dico, Serapionẽ, Veterẽ interpretẽ, Hermolaum Barbarũ, Marcellum Virgilium, & Ioannem Ruelliũ. Et quoniã medici omnes ambitioſè multa ex hoc auctore ſumpſerunt. legimus etiã eorum commentarios, vt quod exemplar hi ſequuti eſſent videremus. Omnino effecimus, vt multis locis obſcuris lux afferretur, & quæ peruerſè deſcripta eſſent emendarentur. Vale.

Primus numerus folium ſignificat: ſecundus paginã: tertius verſum, in quo eſt aſteriſcus. quo indicamus vel locum corruptum, emendatum eſſe, vel variam huius eſſe ſcripturam.

Fol. 4. pag. 1. verſ. 12. alter codex manu ſcriptus εἴραντα, ſed leue eſt diſcrimen.

4. 1. 20. hæc verba ſic legũtur in duobus exemplaribus manu ſcriptis δευτέρα δὲ ἡλιδυκὴ, λειχὴ κατὰ χρόαν πικρὰ πρὸς γεῦσιν, παλαιούμμαι, &c. quæ interpretes omnes expreſſerunt.

Fol. & pag. eadẽ, verſ. 28. hic locus ſic legitur in veteribus libris, καθαίρουσι δὲ πάχη καὶ χολὰς ποτιζόμμαι, &c. Quam ſcripturam ſequuti ſunt Hermol. Barbarus, Marcell. Vergilius, & Ruellius. Vetus tamẽ vocẽ πάχη rectè omiſiſſe videtur, quòd vt ego quidem arbitror, ſi ea vox legatur, periſſologia quæ[illegible]ſit,

ſit, Nam τὸ τῶν ὑγρῶν πάχη ſatis his verbis, quæ paulò ſuperius ſcripta ſunt, καὶ τὰ δυσαναγωγὰ ὑγρὰ λεπτοποιοῦσαι exprimitur. Significat enim auctor, vt Paulus Ægineta interpretatur radices Iridis εὐαναγωγὰ ποιεῖν τὰ κατ' ὠρᾶκα.

5. 1. 9. alter codex ſcriptus manu, καὶ εἰς ἐγκάθισμα ὡς ἴρις πρὸς τὰ γυναικεῖα ἀμύζει, quã ſcripturã vetus interpres ſequutus eſt.

Fol. eod. pag. 2. verſ. 24. vterque antiq. βοηθεῖ.

6. 1. 1. alter codex hanc ſcripturam habet ὁ διαμασητὴν χρονικῶς εὐείσκεται, quam ſcripturam Plinius & Hermol. Barbarus retinent.

7. 1. 19. In vtroq; libro manu ſcripto hoc loco eſt δηιουάσκα. ſed opinor legendum in omnibus exemplaribus σαλικύκα.

8. 1. 15. alter codex ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα ἐοικὸς γιγάρτῳ, ἔχον καύλια γονιειδῆ ὑποξανθά, ἀραιὰ, ῥίζαι, &c. quam ſcripturam Hermol. Barbarus, non ſine iudicio ſequutus eſt, quòd omnia hæc in aſaro comperiantur.

Fol. & pag. ead. verſ. 27. In altero veter. exemplar. ſcriptum eſt ἐρεσίνοις, id eſt, apud Veſtinos, quam lectionem probamus, propterea q̃ Dioſcoridis tẽpore ager Iuſtinenſis nondũ erat.

9. 2. 11. veteres libri βλασὸς μωσυλητικὸς, quæ lectio placuit Hermol. Barbar. In plinij exemplaribus ſcriptum eſt Moſsilicus portus, quò cinnamomum conuehitur.

Fol. & pag. ead. verſ. 15. Antiq. δάρκα, quod Hermol. probat.

10. 2. 10. hic locus ſic legitur in altero codice manu ſcripto ἔχον ῥίζαν μικρὰν ζουζαν, πέμπτον τιὼ ὁσμιὼ, ὑπόκιρρον, καὶ περιμφερῆ τὸν φλοιὸν καυσίᾳ πυρρᾷ, ſed vulgata ſcriptura verior eſt.

11. 1. 27. veteres codices, ὀειγανίζον, quam ſcripturam vetus interpres & Hermol. expreſſerunt.

Fol. eod. pag. 2. verſ. 28. alter. ἔχοντα τὸν ἰδίους κλάδους.

13. 2. 24. In altero veter. codic. hic eſt initium capitis, cuius titulus eſt περὶ ξυλοβαλσάμου.

14. 2. 20. hic aſteriſcus debuit præponi his verbis καὶ πρὸς ταῖς ὀζάναις, vt ſignificetur ea nõ eſſe in vtroque veteri exemplari, quæ etiã vet. interp. & Hermol. Barb. non agnoſcunt.

15. 1. 13. vera huius loci ſcriptura eſt in altero veteri codice, in quo

in quo hæc verba legimus ἐν ἀρχαίαις, ἐοικὸς θυίνῳ ξύλῳ, quæ Hermol. placét. Quid sit autem θυία lege apud Theophrast. Cap.5.lib.5.de histor.plant.

16.1.17. variant hic exéplaria. alia enim ἀνελλιπῶς διὰ τοῦ ι. in tertia syllaba habent. alia verò διὰ τοῦ η. vt sit ἀνελλήπτης, id est,situm nõ olens,quam posteriorem scripturam veram esse ex Plinio facile intelligi potest.

Fol.eodé,pag.2.vers.9. In altero exẽplari hæc verba hic leguntur, Θεσσαλὸς μὲν οὖν φησὶ μόνον εὐώδη αὐτὸν, οἱ δὲ ἐν θυιάσμου, εἰ πιεῖν τις δῴη αὐτῆς ⊀ γ'. μεθ' ὕδατος, κτ' δὲ τὸ ἀληθὲς ἔχει δύναμιν, &c. Quæ verba sic Hermol.cõuertit.Thessalus odoratũ modo croci existimat, sed auctores quoque habentur, qui venenum id faciant, vtique si drachmis tribus ex aqua bibatur,Re vera autem emollit,&c.

17.1.17. In altero hic locus sic scriptus est τοιοῦτο δ' ἐστὶ ἀπὸ συείας. Quam lectionem Serapio & Hermolaus agnoscunt.

19.1.17. alter χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ τῷ στιβόπτῳ, quæ lectio placet Hermol.

Fol.eod.pag.2.vers.14.Locus hic ita legitur in veteri ἄγει κτ' κοιλίαν ὠμὸν χυμὸν καὶ χολῶδες. Plini⁹ legisse tãtũ videt χολῶδες.

21.2.9. alter veter codicum. καὶ βρεχομένου ὕδατι ἡψῶ quæ lectio verior est, quam etiam in actuarij lib. περὶ συνθέσεως φαρμάκων inuenies.

22.2.24. vterque vet. ἀείση δὲ ὀξὺν ἢ τοιαύτη διάκρισις, quam scripturam Hermol.sequutus est.

Fol.& pag.eadem,vers.29. alter συγγυμασίας.

23.1.7. In codice quem aldus typis expressit hæc verba huic loco adscripta sunt ἢ κύπρου λίτρας ἀ. ἐλενίου λίτρας ἀ. καλάμου λίτρας ἀ. ἐλαίου ξέστας ς'. ῥόδων ξέστας ας', quæ in neutro codice veteri inueniuntur.

23.2.17. veteres cod. πρὸς τὸ μὴ ὄζειν, quod interpretes recte sequuti sunt. Sal. enim(vt Plinius ait)additur, vt olei natura coërceatur.

24.1.17. verior est scriptura in altero codice, ἢ ῥοίαθων παλαιά.

Fol.eod.

Fol.eodem,pag.2. vers. 2. legendum est πτυοκάμπας, vt vetera exemplaria habent.

25.1.3. alter ἐν δακτύλῳ.

26. 1. 23. antiquus alter κόλπους πλυνῶν, sed vulgatam scripturam sequendam arbitror,quam Actuarius in lib. περὶ συνθέσεως φαρμάκων conseruauit.

30.1. 22. In altero codice manu scripto hæc verba non leguntur, ῥείνῳ, καλάμῳ, ἡδυσμύρων δὲ ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ, sed Paul.Aëtius,actuarius,& Nicol.Myrepsicus,qui amaricini descriptionem ex hoc loco sumpserunt, vulgatam scripturam antiquam esse ostendunt.

31. 2. alter, hoc loco hæc verba non habet καὶ ῥητίνης, Sed Aëtius & Actuarius ea legisse olim videntur, Id tamẽ vini in Aëtio Latino facto, in huius vnguenti descriptionem, quòd Zingiber pro Smyrna male scriptum sit Qui error ex eo natus est,quod interpres hanc notã ζζ esse ζυγγιβέρεως esse putaret,qua tamen medici smyrnam semper exprimunt.

32.2.12. In altero hic caput est περὶ ἰασμίνου.

34.1.14. Scriptus alter ψαφαιὲς,quã Plinius probauit, & ob id retinendam arbitror.

37.1.7. hæc verba sic leguntur in altero manu scripto, ὑποπιθέναι ἄδρεως ἑτέρως, πρὸ τοῦ τὸν πρῶτον χόνδρον ἀποσβεσθῆναι παντελῶς, ἕτερον προσεπιπιθέι, vt Hermol.legisse videtur,& res ipsa postulat.

37.2.24. alter παύει.

39.1.2. In altero manu scripto hic capitis initium est.

Fol.eod.pag.2.vers. 29. Scriptura ita distincta est in altero veterum codicum,vt hic capitis initium sit.

40.1.17. hoc caput cum superiore coniunctum est in altero nostrorum codicum..

Fol.& pag.eadem,vers.26.Codices manu scripti hæc verba τουτέστι ἀπόνιτον non habent, propterea quòd nihil aliud sunt,quàm huius vocis ἀκόνιτον declaratio,quę ex margine in contextum traducta est.

46. 1. 15. In antiquis codicibus, capita ita distincta sunt vt

caput

caput περὶ ἀγείρου adscriptum sit capiti περὶ λεύκης, vt res ipsa postulat.

Fol.& pag.ead.vers.12.alter ὕδατι ψυχρῷ.quam veteré scripturam esse,facile ex Plinio intelligi potest.

46.2.24. alter ὑπόλευκος ἢ λευκός.

47.1.12. alter δίζοχος.

48.1.6. alter ἐπιμήκη.

Fol. & pag.eadem,vers.8.hæc verba ἔστι δὲ ἡ ἑτέρα παρ' αὐτὴν λευκοτέρα non inueniuntur in altero.

Fol.& pag.eadem,vers. 14. vterq; codex scriptus σφογδυλίω, quæ est veri huius loci scriptura.

Fol.& pag.ead.vers. 18. alter scriptus ἀποκρίνειν, sed leue est discrimen.Nicander idem de hac planta scribens ἀλεξιλάριον eam vocat,id est, incubos nocturnos auertentem, quod intellexit Ouidius in fastis,cuius hi sunt versus,

Hic fauis spinam qua tristes pellere posset
A foribus noxas,hæc erat alba, dedit.

Et paulopost.

Virgáque Ianalis de spina fumitur alba
Qua lucem thalamis parua feneſtra dabat.

Ianalis autē virga dicitur,quod Ianus eam Cranæ Nymphæ, (qua potit⁹ erat)cōtra striges nocturnas ꝓ amuleto dederit.

49.1.27. in altero hæc verba sic leguntur γίνεται καὶ μαλακτικὸν νεύρων, ἐν τῷ προσλαμβάνειν πυρωτικὰ μίγματα.

50.1.12. alter ὧν φύλλων.

Fol.& pag.eadem, 26. alter ἄμμου,sed leue est discrimen.

51.1.5. in altero hæc ita legūtur αὐδεικῶς πιεῖ, vt legit Hermolaus Barbarus.

53.2.15. alter codicum habet hanc scripturā καὶ πυφερωτέρα εἰπλέος δὲ ἀκανθης σκολοποειδοῦς,quam puto esse germanam.

60.1. 23. liber alter hanc scripturā habet, ῥοδοχρόου καὶ πορφυροῦ.

64.2.29.Locus hic sic mihi ex Plinio legēdus videtur,καὶ πρὸς λιθαργικὸς μετὰ ἀμύλου καὶ ἠδυόσμου, cuius lectionis vestigia quædam extant in lib.antiq.

65.2.20.

65.2.20.Lib.veteres hoc loco initium capitis habent.

66.1.15. alter cod. ἐξ ἄκρου.

69.1. vers.vlt. hoc caput non est in veteribus libris.

EX LIB. II.

72.1.3. quidam codex habet προσπεκολλημένοις ἀγείοις, sed nullo sensu.

Fol. & pag.eadem.vers.25.In altero codice scriptum inuenimus καταπλαθεῖσα, sed vulgatam lectionem retinendam censemus.

76.2.12.vox hæc καταπυόμενοι,in altero codice deest,sed eā Plinius & Hermolaus expresserunt.

78. 1. 25. Scriptura sic in veterib. distincta est,vt hic sit initium capitis, cuius hic titulus est ἀλεκτοριόδος τὸ περιστερειδὲς τὸ ἔντος, sed hæc parui momenti sunt.

Fol.eodem,pagi. 2. vers.26.hoc caput cum superiore coniunctum est in vetustis libris.

79.1.4.κείμενον,sed scriptura vulgata verior.

Fol.& pag.eadem,vers.29.In veteri codice est ἀσυφερόσον, sed ea scriptura deprauata est.

81.2.2.hoc caput à superiore distinctū est in veteri codice.

82.1.25.codex antiq.τραχὺ,sed nullo sensu,est enim lac ouiū παχὺ,si conferatur cum lacte caprarū,minus tamen crassum quàm vaccinum.

83.1.18.In antiq.scriptum inuenio πόντες,quæ scriptura huic loco magis conuenit.

87.2.13. Nulla est hic capitum distinctio in antiquis libris, sed tota tractatio τεάτων vno capite comprehensa est.

89.1.10.hæc verba non leguntur in antiquis codicibus,sed interpretes omnes rectè ea expresserunt.

90.1.20.hæc verba sic leguntur in vtroq; scripta. ὡς αὖ τῶν δυώδμιν καὶ τῶν ὀσμῶν τῶν συμμάτων ἀναλόγη,sed vulgatam scripturam retinendam esse sensus ostendit.

91.1.22.alter hoc loco ἐῤῥωμένως eodem sensu.

91.1.verſ. vlt. hoc caput coniunctum eſt cum ſuperioribus in antiquis libris.

Fol.eod.pag.2.27.In altero ſcriptum eſt περὶ ὤτων, ſed vulgata ſcriptura melior eſt.

92.1. 18. vetus ſcriptura eſt, & quæ adhuc eſt in antiquis libris ἐξοστέισας.

95.1.22.antiquus codex τὸ περσώπιν quę ſcriptura prior eſt.

Fol.eod.2.1.hic locus ſic deſcriptus eſt in manu ſcripto καὶ χρίζοντες ἐπ' ὀλίγον ἀγχούσῃ ἢ δι' ἀραιᾶς κοσκίνου εἰς σανίδια ἀπιθοῦσιν quam lectionem Hermol.& Marcell.expreſſerunt.

Fol.& pag.ead.verſ.4.ad finẽ huius capitis hæc in antiquo codice adſcripta ἀνθρώπων δὲ ξηρὰ σὺν μέλιτι φυραθεῖσα ἢ ἐπιτεθεῖσα τῷ λάρυγγι, ὡς ἢ ἡ τῶν κυνὸς σιαγχυκοῖς βοηθεῖν ἐν ἀρρήτοις εὕρομεν, Quæ verba expreſſa ſunt ab Hermol. & ex eo loco ab omnibus ferè medicis deſcripta.

96.2.verſ.vlt. vetus interpres exemplar habuit, in quo hæc verba tantũ erant τὸ δὲ χειρεινὸν παχύτερον ὂν χεῖρον. Hermolaus Barb.legiſſe videtur hæc verba, ἢ ἐλαθάκνην ὄζον. in veteribus lib.ſcriptura eſt ita deprauata vt non facile ſit eam reſtituere.Ex Plinio tamen intelligi poteſt hanc fuiſſe veterẽ ſcripturam, ἢ ἐρείκνην ὄζον.

97.1.2.Tria hæc ſequẽtia capita cũ ſuperiore in veteri coniuncta ſunt.

99. 1. 12. hæc verba non leguntur in altero codice manu ſcripto.

103.1. verſu vlt.hæc verba non legebantur olim in veterib. codicibus, quemadmodũ intelligi poteſt ex veteri codice,Serapione, interprete antiquo,& Hermolao. quæ autẽ adſcripta ſunt,ſtudioſus quiſpiam ex Galeno in contextum tranſtulit,in quo ſcriptore ita leguntur, κύαμος καθ' ἑκάτερα τῆς μέσης κράσεως ἔστιν ἐγγυτάτω κατὰ τὸ ξηραίνει, ἢ κατ' τὸ ψύχειν. ex quibus verbis Dioſcorides facilè emendari poteſt.

106.2.1. alter ἀκλουομύων, ſed minus aptẽ.

107.1.7. alter βολδὸς, ſed vulgata ſcriptura melior eſt.

Fol.& pag.eadem,19.alter ῥαφανὲς.

108.2.18.

108.2.18. In veteri hic caput eſt περὶ βουνίου.

111.1.11. antiqui libri ὀδαξουμύης rectius.

115.1.21.In ſcriptis ξύσμα, ſed leue eſt diſcrimen.

116.1.23. Totus hic locus ſic legitur in veteribus libris μικρὰ δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν ὡμοίωται δὲ κατὰ ποσὸν τῇ δυνάμει μίκωνι, ὅθεν ἢ τὸν ὀπὸν αὐτῆς ἔνιοι μίσγουσι τῷ μηκωνίῳ. καθαίρει δὲ μετὰ ὀξυμέλιτος, &c.quã lectionẽ eſſe verã,niſi quod ὀξυκράτῳ legendũ eſſe ex Plinio,veteri interprete & Hermol.intelligi poteſt.

117.1. 25. alter φλεγμονὰς βοηθεῖ πνεύμονος, quam lectionem expreſſerunt Hermol.Bar.& Ruell.

120. 1. 14. Totum hoc caput ſic legitur in veteribus libris, σκόροδον τὸ μὺν ἔστιν ἥμερον ἢ κηπευτὸν ἢ τοῦτο ἐν αἰγύπτῳ μονοκέφαλον ὄζει, ὥσπερ τὸ πρᾶσον γλυκὺ, εὐπόρφυρον, μικρὸν, τὸ δὲ λοιπὸν, πολύκρατον, λευκόν. καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥάγας ἄγλιθας, ἔστι δὲ καὶ ἐγχώριον ὀφιόσκορδον καλούμενον, δυνάμεις δὲ αὐτῶν δειμεῖα θερμαντικὴ, πικτικὴ, ἐκκριτικὴ, φυσώδης ἢ κοιλίας ταραντικὴ, ξηραντικὴ στομάχου, δίψης ποιητικὴ, ἐμπνευματώσεως ἀηδιωτικὴ, ἢ ὀπῶν ἐπιφανείας σωμάτων βιβρωσκομύη. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ ἢ τὸ ὀφιόσκορδον βιβρωσκόμυον ὁ ἢ ἐλαφόσκορδον λέγεται. βιβρωσκόμυον ἕλμινθας πλατείας ἐξάγει ἢ ἕδρα κατάγει, ἐχιοδήκτοις τε ἢ αἱμορρῶσιν ἁρμόζει, ὡς οὐδὲν ἕτερον. λαμβανομύη οἴνῳ σιωχῶς, ἢ σὺν οἴνῳ λεανθὲν ἢ ποθὲν. καταπλάσσεται δὲ πρός τε ταῦτα ἢ ἐπὶ τῶν λυσσοδήκτων ὀφύμως, βιβρωσκόμυον δὲ ἢ πρὸς τὸν ξενισμοὺς, &c. Reliqua conſentiunt cum vulgata lectione, Hermolaus Barbarus veterẽ hãc ſcripturam expreſsit.

121.2.13. verba hæc vſq; ad finem capitis nõ ſunt in Oribaſio:interpretes tamen omnes ea reddiderunt,& Dioſcoridis eſſe facile ex Plinio quiuis intelligere poteſt.

122.1.5. vet.ἢ θριγκοῖς ἢ τάφροις, ſed leue diſcrimen eſt.

Fol.eodem,pag.2.verſ.21. in altero λεπτῷ κέγχρῳ quod expreſſerunt interpretes.

Fol.& pag.ead.verſ.29. Hæc verba vſq; ad hãc orationẽ τὸ δὲ μέλαν, &c. non ſunt in Oribaſio,ſed omnes interpretes ea reddiderunt.

125.1.25.Script. περιπίπτουσαν, quæ eſt vera lectio.

Fol.126.1. Sunt in veteri vestigia diuersæ cuiusdam scripturæ, sed vulgata optimum habet sensum, & quam veram esse existimo.

Folio & pag. eadem, 24. alter scriptus κατὰ τὸν μαρασμὸν, sed hoc leue est.

127.1.14. hæc verba non leguntur in manu scripto, sed ea exprimunt interpretes.

127.2.24. ver. ἐκπιλομδύας ῥίζας, quod expressit Barbar.

Fol.& pag.ead.28.κοφώσει.

129.1.6. alter τμηδεῖσα διαβληδέντος λιναείου, sed idem est sensus.

131.1.20. alter χλοώδη, quam scripturam Hermolaus sequutus est.

Fol.eod.pag.2.vers.15.alter ἀρχεμίδα.

Fol,& pag.eadem, in altero hæc ita leguntur, ὀψαίτερον δὲ αὐτὰ τῶν ἀνεμόνων, sed idem sensus est.

Fol.& pag.eadem, alter ἀρχεμόνης, quod Hermol.expressit.

134.1.18.hæc verba sic leguntur in veteri τῆς κεφαλίδος μήκωνος χυλὸν ὀὶ δὲ, &c. sed vulgata scriptura melior est.

135.1.19. alter non habet hanc vocem κυανοειδῶν, quam scripturam Plinius expressit.

Fol.& pag.eadem,22. in altero non est μήλινα, sed vulgata scriptura rectior est,spectãtur enim lutei flores in telephio.

EX LIB. III.

136.1.15.In veteri exemplari ante hæc verba καὶ ὑστερικῶς πιτ-ξί,hæc legũtur,καὶ ἱκτεριώδεσι,sed hæc superuacanea sunt quandoquidem paulò superius eadem verba leguntur.

136.2.14. alter ῥᾶ ἢ ῥεῖον.

137.2.9.alter, καὶ φρέμματα, quæ lectio sensum rei conuenientem habet.

139.1.29. hic locus sic legitur, δριμεῖα μετὰ ποσῆς σύψεως καὶ γλυκύτητος ὑπερυθρὸς ὁμοίως, δὲ καὶ ὁ χυλὸς ἐρυθρὸς, quam lectionem Hermol.sequutus est.

Fol.&

Fol.& pagina eadem,vers. 21. hic locus ita legitur in vtroque veteri,ἐπειδὴ πάντα τὰ φλεγμαίνοντα πάθη παύει πολυφάρμακος,quæ scriptura ab Hermolao recepta est.

141.1.3. vterque ποδεῖσα ὅσον ὀξυβάφου πλῆθος.

Fol.eodem,pag.2.vers.20.hic locus sic legitur ἐλαφρὰν, δριμεῖαν, ὑπωπλάπτω, &c.quæ lectio probata est veteri interpreti,& Hermol.Barbar.

142.1.6. in altero est κοῖλα δὲ, &c.

Fol. & pag. eadem, alter ὡς κηρωτῆς πάχος λαβεῖν, sed idem est sensus.

142.2.25.vetus codex alter μακρὸν,sed vulgata scriptura bona est.

143.1.10. alter λεπίδα.

Fol.& pag.eadem,12.alter codex ὅλος δὲ ὁ θάμνος ὡς εἰκῆται φλοιὸν καὶ πολιὸν χροιῶν ἐειώδη, quomodo Hermol.legit.

Fol. & pag. eadem, 13. locus hic omnino ita legendus est, vt est typis expressus ab Aldo καρπὸν ὃ γευομδύῳ ἐυώδη καὶ δριμὺ, quam lectionem Plinius probauit.

Fol & pag. eadem,26. hæc verba ex altero codice huic loco adscribenda sunt καθ' ὧν ἀρχομοειδὴς ὀδὲ χροιὴ, quam scripturam interpretes expresserunt.

Fol. eodem,pag.2. vers. 17. altero ἰσῶσι, sed hoc leue est.

Fol.& pag. eadem,20. hoc caput est coniunctum cum superiore in veterib.lib.

144.1.8. in altero addita est vox παχείας,sed interpretes nõ agnoscunt.

Fol.& pagin.eadem, 8. in altero vox θερμαντικὸν deest, sed addenda,vt ex Galeno intelligi potest,& res ipsa ostendit.

Folio & pagina eadem, 13. alter codex habet hæc verba adscripta,τὸ δὲ ταύτης ἀφέψημα πινόμενον αἱμορροίδας θεραπεύειν πέπιστευται, quam scripturam Hermol. expressit, sed non esse Dioscoridis ex eo coniicere licet, quòd Plinius & vet. interpres eam non agnoscunt.

Fol.& pag.eadem,16.veteres codices λευκαῖθεμον.

Folio & pagina eadem, vers. vltimo, hic asteriscus debuit

præponi voci πολλὰ verſ.28. vt quo indicatur,in altero codice eſſe φυλλάεια μικρὰ πολλὰ,ſed hoc eſt leue.

Fol. eodem,pagina 2. 19. alter παχέα, ſed interpres & res ipſa oſtendunt vulgatam ſcripturam rectam eſſe.

145. 1.3 . Locus hic legitur in codicibus veteribus διώαμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν ἡ ῥίζα τούτης, ſed Galenus calefaciendi vim toti plantæ tribuit . Interpretes etiam vulgatam ſcripturam probant.

146.1.19. aſteriſcus hoc loco addendus non fuit.

147.1.5. legimus βεαχὲν ex veteribus libris.

Fol.& pag.eadem. 27. alter σὺν ῥοφήματι φακῆς.

148.2.16.hic aſteriſcus fruſtra adſcriptus.

151. 2. 23. hoc caput coniunctum eſt cum ſuperiore in vetere.

153.2. 6. in veteribus codicibus Inuenitur hoc loco caput περὶ ἐλαφοσκόρδου his verbis.

154.2. 8.alter βάκχαεις βοτάνη ὅτι διαιρώδης, &c.

156.1.6. alter ὄρνιθι.

Fol.& pag. eadem,verſ. 9. alter ἀλιάκμονα, ſed fortaſſe legendum ἀλαλκομβραὶ, ex Strabo.γεωγραφουμβρῶν lib.7.

Fol.eodem pag. 2. verſ. 27. vet. ſic legit παίακες, οἱ δὲ ἀξάκλειον, &c,

157.1.7. vet. σμικρότατα.

158.1.6. alter παίακες ἀσκλήπιον.

159.2.24. vet. μέγας,quod Hermol.expreſsit.

Fol. & pagin. eadem,verſ. vlt. cap. ſequens cum ſuperiore coniunctum eſt in veteribus.

160.1.9. alter ἐυωδέστερος.

Folio & pagina eadem , 14. alter ἀχαΐω , ſed vulgata ſcriptura melior.

Fol. & pagina eadem, verſ. 23. In antiquis hæc verba adſcripta ſunt fini huius capitis ἔχει δὲ κλώνια πολλὰ περασπίζοντα, μιλίζοντα, πορφυείζοντα, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ὅμοια στρογγυλοειδῆ ἔχοντα ὡς σπέρματα τὰ ἄνθη, quæ Hermol.expreſsit.

Folio eodem, pagina ſecunda, verſ. 4. alter antiquus non hab et

habet hæc verba vſque ad hunc locum τῶν μὴ καθόλου, &c. ſed interpretes ſequuti ſunt vulgatam ſcripturam.

Folio & pagina eadem, verſ. 24 . In antiquo vtroque hæc verba legũtur,ὁ καὶ καρναβάδιον λέγεται,quæ poſt tempora Dioſcoridis huic loco adſcripta ſunt. Nam recentiores κάρυον καρναβάδιον vocare ſolent.

161.1.1. aſteriſcus his malè præpoſitus eſt.

Fol.eodem,pag.2.3. ἀνίσοι,ſed hoc leue eſt.

167. 2. 18. hoc loco vetus alter habet , Caput περὶ δελφινίου.

168. 1. 2 . alter habet μαραθρῳ , non πλατανῳ , ſed vulgatam ſcripturam antiquam eſſe ex Plinio facilè intelligi poteſt.

169.2.10. alter habet λεπτὸν pro μικρόν.

170.1.9.vterque hoc loco præter verba vulgata φυσώδης habet,quæ vera eſt huius loci ſcriptura, vt quiuis ex Galeno intelligere poteſt.

171. 2. 5. alter τοῖς περὶ ἀρτηρίαν eodem ſenſu.

173.1.13. alter διώκει.

176.1.1.vterque κόμμι.

179. 1. 9. alter ἐρείπει , ſed vulgata ſcriptura melior . ἔρειπος enim non legitur, ſed ἐρείπιον quod ſignificat πεπτωκὸς, καὶ ὀπὲρ γῆς κείμενον.

180.1. 23. alter καραίαν,ſed vulgata ſcriptura probata eſt ab omnibus interpretibus.

Folio & pagin. eadem, 24. Vterque στερὰ, quod legiſſe videtur Hermol.

190.2.3. hæc in antiquo vtroque fini capitis adſcripta ſunt, φύεται δὲ ἐν ὑψηλοτάτοις ὄρεσι καὶ ἀκροτηρίοις , quam ſcripturam Hermol. expreſsit.

195. 1. 8. vetus vterque præter vulgatam ſcripturam in fine capitis habet ἡ δὲ ῥίζα τούτου σὺν οἴνῳ ἐψηθεῖσα καὶ ποθεῖσα παρεστῶς καλῶς βοηθεῖν πιστεύεται· δεῖ δὲ τὸν πάσχοντα ἐν τῷ πίνειν περιεσκέφθαι , καλῶς ἰδρῶτ γὰρ ὅλον τὸ σῶμα , καὶ τὴν ἐυκινησίαν ἐκ τούτου λαμβάνει , quam lectionem Hermolaus

probauit.

195.2.16. alter παχὼ quod Hermolaus probat.

199.1.23. in altero vox ὑποτροχύλον deest.

Fol.& pag.ead,26. in altero μακραί.

Fol.& pag.ead.27. alter ἐν χαράδραις, sed Plinius & alii interpretes vulgatam lectionem probant.

204.1.4. in altero hic est titulus περὶ ἑτέρου ἔχει ἢ ὠκυμόρδης, quæ scriptura fuit in codice, quem Hermol. sequutus est.

211.2.5. vterque codex hunc titulum περὶ περιτερεῶνος ὑποτίου. habet, vt Hermol. legit.

213.1.5. alter πῆχυς, sed interpretes vulgatã lectionem approbant.

Fol.eod.pag.2.17. alter δακτυλίῳ.

Fol.214.2.5, vterq; ἐν δυΐᾳ παλαιᾷ, quæ scriptura ab interpretibus recepta est.

216.2.2. ἢ μακρότερον addendum est ex vtroque antiquo, quod approbatum est ab interpretibus.

Fol. & pag. eadem 9. vterque sic legit δύναμιν δὲ ἔχει μαλακτικὴν, συμπικνὴν, sed sequendã vulgatam scripturam arbitror ex Galeno.

Fol.& pag.ead.9. alter ἀποσματα.

218.1.21. vterq; ῥάγας, quæ est vera scriptura huius loci.

220.1. vers. vltim. vterque οἱ δὲ ἀνεμφόνον, quæ syncerior est lectio.

Fol.eod.pag.2.17. legendũ ἀνεσίγρις, ex altero, vt superius annotauimus.

221.2.10. alter κυνόμορφον, sed vulgata scriptura rectior.

222.2.15. alter ἐπικίρρον, sed prior lectio melior.

224.1.5. inducendus est asteriscus.

226.2.6. in veteribus hoc loco caput est περὶ τύφης.

228.1.20. Totus hic locus non est in veteri, sed hæc omnia agnoscuntur ab interpretibus.

230.1.20. alter ὑποκοιλος pro ὑποκίρρος, sed scriptura vulgata melior est.

Fol.& pag.ead.24. alter διερρινημμένας, id est limatas, rectius.

230.1.14. alter σύαγρος.

Fol.& pag.ead.15. vterq; πλατύτερα, quę scriptura vera est.

232.1.24. addendum est hic ex veteribus. καὶ κλώνια, quod interpretes expresserunt.

233.1.15. alter τετυμμένα quam scripturam Hermol. sequutus est.

Fol.& pag.ead.19. Totus hic locus sic legitur in vtroq; φασὶ δὲ ἢ τοῦτο εὔχρηστον φίλτρῳ πεπομμένῳ ἢ φύματα διαφορεῖν, quæ scriptura probata est ab interpretibus.

236.1.29. vterque codex vetus hunc locum sic descriptum habet Μυρρίνη ἀγρία ἢ ὀξυμυρρίνη, ἧς ἀπάρεσχος νεοθαλὴς ἐσθίεται διουρητικὸς ὤν, καρπὸν ἔχει περιφερῆ ἐρυθρὸν ἐν τῷ πεπαίνεσθαι, τὸ ἐντὸς ἔχοντα ὀστῶδες, κλώνια λυγοειδῆ, & cæter. vt sunt descripta in vulgatis libris, quorum verborum sensus est. Myrtus agrestis vel oxymyrrhine, id est acuta myrtus, cuius asparagi teneri comeduntur, propterea quod vrinam ducũt, fructum habet rotundum, rubrum, quum matureſcit, atque intus nucleum ossis duritię propinquum, &c.

237.2.17. alter ἄθραυστος, sed vulgatã lectionem melioré esse ex Serapione & interpretib⁹ facile quiuis intelligere potest.

Fol.& pag.ead.23. alter ἀντικύειτος, id est ex anticyra.

Fol.& pag.ead.24. alter χιονώδης, quam scripturam Serapio sequtuus est.

Fo.238.1.16. legendum est ex veteribus lib. & interpretibus συὼ πολτῷ ῥοφήματι.

239.2.22. hic asteriscus frustra adscriptus est.

240.1.26. addendum ex veteribus νήστεσι παρ' ἡμέρας γ'.

241.1.14. alter δόσις.

242.1.14. legendum χαυλός.

242.2.10. hic locus sic legitur in altero φλυκτηνώτατε γυμνὰ μέρη τοῦ γυμνοῦ σώματος, quomodo Hermol. legisse videtur.

243.2.11. hic est caput περὶ βόλβης in antiq. quod alio in loco in hoc libro inuenies.

244.1.5. hic locus sic legitur in altero τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς ἐκθλίβεν ἐκπίεσμα, sed idem sensus est.

247.2.verſ.vlt.locus ita legitur in altero ῥίζαν λευκὴν παχεῖαν ὀπῶδη μεστὴν, ἣν καλοῦσι τυρπέτ.quam ſcripturam etſi Hermol. agnoſcit, additam tamẽ ſuſpicor à quodam, qui in libris Arabum verſatus ſit,qui(vt Actuarius ſcribit)πιτυῶσαν turpetum appellant.

248.2.23.alter κοτύλης,quam ſcripturam Hermol.retinet.

249.2.3.alter ἐμφαίνοντάς τι δασύτητας.

Fol.& pag.ead.8.alter βραχίων,vt legit Hermol.

250.1.10.alter ἀλὸς,ſed vulgata lectio melior.

251.2.3.alter περιβίνδω,ſed idem eſt ſenſus.

253.1.26.vocem illã reſtituimus ex veteri exemplari, quum prius legeretur πλατύκαφφος.

EX V. LIBRO.

261.1.12.veteres lib. hæc verba habent adſcripta fini huius capitis ἀλλάμει δὲ συπικὸν ἁρμόζον τοῖς βραδέως πέπτοισι λελυμβύοις στομάχοις, καὶ ταῖς κατὰ νυκτὸς γινομέναις, καὶ εἰλεώδεσι,δοκεῖ δὲ βοηθεῖν καὶ ταῖς λοιμικαῖς καταστάσεσι ῥοφούμενον, quam lectionem Hermol.retinuit.

265.1.17.alter νομίζειν,ſed vulgata lectio verior.

274.2.5.hic locus ita legitur in veterib⁹ codicib.μνᾶν ἀψινθίου εἰς τὸ κεραμιον καθιᾶσι,καὶ τῷ μετρητῇ τὸ γλεῦκος ἐμβρέχουσι, quæ ſcriptura ab Hermol.expreſſa eſt.

276.1.13.alter δικτάμνου < ά εἰς γλεῦκος & cæt.cui Hermol. conſentit.

277.1.24.hec ita leguntur in veterib. lib.ἀγήσου < γ,ταῦτα ἀνδήσας,vt Hermol.legit.

278.2.7.alter δεῖ γὰρ ἐκάστου ὑγίας ἡ.& cæt.quam ſcripturam interpretes ſequuntur.

279.2.20. hunc locum ita repoſuimus ex veteribus libris, & interpretibus.

281.1.15.hæc ἔτι δὲ καθοτάτη verba nó ſunt in veteri altero, ſed vulgata lectio rectior.

284.1.7.hæc verba ὅτι δὲ καὶ τῶν ταχέως ἐκχεόντων huic loco adſcribẽda

adſcribenda ſunt,ex veteri libro & interpretibus.

Fol.eod.pag.2.14.hæc verba χεῖσις δὲ πάντων τῶν εἰρημένων πεποίηται, εἰς τὰ ἀντιπόδια,addenda ſunt ex veteribus libris.

286.2.24.alter σέμφυλα ταχύσφατα ſine negatione, cum quo facit Hermol.interpretatio.

288.2.26.hunc locũ reſtituimus ex veterib lib.& interpret.

292.2.26.alter καταγγίσας,vt legit Hermol.

293.1.18.alter τὸ κεραμείου.

Fol.eod.& pag.2.5. hic locus ſic legitur in veteribus πνὲς δὲ κατὰ μέσον τὸ ἀγγεῖα κρεμῶσι ξύλον,καὶ ἐπὶ τὸ καλύμμενον ῥίζον ἐπιπιθέσειν ὡς μὴ φαύειν τὸ ὕδως.

294.2.28.alter ἐκκλάσιμα.

295.1.15.verba hæc σὺν κηρωτῇ non ſunt in altero, quæ etiã Hermol.non agnoſcit.

Fol.& pag.ead.19.alter μινίῳ quã ſcripturã Hermol.retinet.

296.1.7.quæ ſequuntur addenda ſunt ex veteribus libris & interpretibus. ῥίγμα δὲ χρυσοῦ πνόμμον ὑδραργύρου θαυμαστὸν βοήθημα.

297.1.4.alter ἀχρέστατον quam ſcripturam Hermol. non ſine iudicio retinuit.

Fol.& pag.ead.10. alter συνεχόμμα quod verbum huic accommodatius eſt.

Fol.& pag.ead.15.alter πυκνόν.

Fol.eod.pag.2.2.alter ξυπικιῶ,vt Ruellius expreſsit,ſed vulgatam ſcripturam rectam eſſe,ex Galeno intelligitur.

Fol.& pagina ead.5.alter σπίντων,ſed vulgata ſcriptura bona eſt.

299.2.21. hic locus ſic legitur in veteri τὸ δὲ ἄλλο βαχανοειδὲς καὶ ἀχροειδὲς,καὶ σανδαρακίζον τῇ χρόᾳ, καὶ βωλοειδὲς, vt interpretes expreſſerunt.

Fol.& pag.ead.11.hæc verba ſic leguntur in vtroq; ὄστρακον χαλκὸν ἀπρεισάμμας,quæ ſcriptura purior eſt.

301.1.25.veteres lib.καὶ σμύρνα,quod Hermol.expreſsit.

303.2.17.alter ξυωδέστερον,vt legit Hermol.

304.1.2.alter λεπισμὸν,quã ſcripturam Hermol.retinet,

307.1.

307.1.2.locus ita legitur ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν.

313.1.21.alter ὀπίᾳ, sed verior lectio est σπίᾳ.

316.1.26. alter λαβεῖν, sed leue est discrimen.

320.1.10. in altero codice deest καὶ σέσελι, quam scripturam etiam Hermol, non agnoscit.

321.2.vers.vlt. vterque hunc locum sic scriptum habet ὧν ἔνιοι μᾶλλον καλοῦσι, vt Hermol.legit.

324.1.13.locus hic sic legitur in veterib. χρησόμεθα περιποιησμῷ ὀρεινάῳ, ἢ πηγάνῳ, ἢ περσείῳ μετ' οἴνου ἢ ἀψινθίῳ, ἢ ὑσσώπῳ, ἢ ἀβροτόνῳ, ἢ χαμαιλεύκῃ ἢ χαμαιπίτυι, vt Hermol.legit.

Fol.eod. pag.2.11.alter λαλοῦσι, quam scripturam Hermol, retinet.

326.1.12.hæc verba ita leguntur in antiq.lib. διδόντες μεταξὺ διάστημα ἐν οἷς δίδομεν πιεῖν γάλα βόειον, sed idem sensus est.

Fol.eod.pag.2.25. locus hic ita legendus ex veteribus libris & interpretibus εἴδε μὴ αἰγείῳ ἢ βοείῳ.

329.1.6.verba hæc ita restituenda ex antiquis codicibus & interpretib. ἢ ῥοϊκῶν τὰ ὀσᾶ σὺν κριθῶν ἑψήματι.

Fol.& pag.ead. 15. in altero addita est hæc vox ληφθέντες, sed hoc leue.

330.2.6. locũ hunc ita ex veteribus codicibus restituimus, cùm multa vulgatæ scripturæ deessent.

Fol.& pag.ead.10.locus hic ita legẽdus est ex vtroque antiquo codice, & interpretibus ὁρμίνου σπέρμα σμύρνης < ἡ. ἀψίνθιον, ὕσσωπον, σελίνου σπέρμα.

331.1.25.locus hic ita legitur in veteribus libris καὶ πάντεσι ὠφελέμμοι, τεκμήριον δ' ὅτι & cæt.

335.1.24. alter οὐχρηστον, quam scripturam rectè Hermol. & interpretes retinuerunt.

336.2.7.alter διάπασιν, sed res ipsa ostẽdit legendum esse διάτασιν τῆς πεπληρότος, vt rectiss.Ruellius legit.

340.2.24. alter παραπλησιωτέρα habet pro πλείων, quæ scriptura multò rectior est.

343.2.24.alter sic hunc locum habet αὐτὸς δὲ ὁ τύπος πίλιος γίνεται, καὶ μέλας τὸ χυκλῳ.

349.2.27.sic hunc locum ex antiquis restituimus.

350.1.7. in codicib⁹ antiquis hîc est caput ὠὲ δράκοντος καὶ σκορπίου τῶν ἐν θαλάσσης, cuius hoc initium est, γίνονται δὲ ἰώδεις πληγαὶ καὶ ὑπὸ δράκοντος καὶ σκορπίου τῶν ἐν θαλάσσης, καὶ ὠδυνίαι χαλεπαὶ φέρουσι, σπανίας δὲ ποτὲ νομὰς, ἁρμόζει δὲ πρὸς τὰς πληγάς. & cæter. quæ verba Hermol. Marcell. & Ruellius expresserunt.

351.1.11.alter ἐχομένων, quæ scriptura rectior est.

352.1.22.Hermol.Barbar.exemplar sequutus est, in quo hæc scriptura videtur fuisse καὶ ἕρπυλλος σὺν ἀσφοδέλῳ, ποτιζόμενα δὲ παραχεῖται κεντωνείᾳ τῆς ῥίζης < β'. σὺν οἴνῳ κυάθοις γ', ἢ ἀειζωλογίας ῥίζα, ὡσαύτως, & cæt. cuius vestigia adhuc in veteribus libris extant,

CASTIGATIONVM IN DIOSCORIDEM

FINIS.

QVÆ SEQVVNTVR, AB IPSO RVELlio ex veteri aliquo codice, quo ille vſus erat, addita fuerunt prioribus codicibus, quæ cùm Græca eis reſpondentia non haberemus, in hunc locum reiecimus.

Fol.32.pag.2.poſt caput malabathrinum, caput hoc inſertum fuit.

Iaſminum.

Apud Perſas fit quod Iaſminum cognominatur, ex albis floribus violæ: quorum ſextãs, in Italicum ſextarium ſeſamini olei demittitur, violis, vt in lilino diximus, viciſsim permutatis, Apud Perſas inter epulandum vſurpatur odoris cauſa. Nam toti corpori conuenit præſertim cùm in balneas deſcẽſum eſt. Sed his opitulatur corporibus, quæ calfactionem, laxationémque deſiderant: grauius enim ſpirat, quàm vt libenter à pleriſque recipiatur.

Folio 43.pag.2. in fine capitis Iuniperi hæc adiecta inueniebantur, folia acrimoniam habent: ideo tam ipſa, quàm eorum ſuccus ex vino, contra viperarum morſus illini aut bibi prodeſt. Corticis cinis cum aqua illitus lepras eximit, Ramenta ligni deuorata interficiunt.

Fol.96.pag.ead.in calce capitis de vrina lyncis, hæc addita legimus. Aſininæ vrinæ potu renum vitia ſanari traduntur.

Fol.220.pag.ead.verſu 18, poſt iſta verba, capite cõſtat, ſubſequebãtur hæc: dulce, in purpureũ vergens, paruum: reliqua verò magna & candida, ex plurib⁹ coagmentantur nucleis.

Fol. & pag.eadem, verſ. 28. poſt illa, aciem oculorum eſu hebetat, hæc inſerta erant. Eoſdem effectus præbet anguinum, quod & elaphoſcorodon dicitur: latas ventris tineas in cibo ſumptum abigit, vrinas detrahit: cõtra viperarum ictus, & priuatim hæmorrhoi, prodeſt, ita vt nõ aliud magis, ſi cum vino iugiter aſſumatur, aut tritum in eodem cbibatur: contra rabioſorum morſus & illitu, & cibo valet. Magnæ & allio utilitates

Fol.198.

Fol.198.pag. 2. verſ. 12. & alterum clematitis genus addebatur: verba autem ſunt hæc. Eſt & altera clematis, quæ viticuloſum emittit ramulum, rubeſcentem, lentum: folium guſtu admodum acre, ac exulcerans: repit per arbores, vt ſmilax. Semen tritum, pituitam bilémque detrahit, in aqua aut hydromelite potum. Folia eius illita lepras purgant. Cum lepidio conditur ad cibos.

Fol.232. pag. 2.verſ. 23. poſt capitis verbum primum Bugloſſum, hæc erãt, naſcitur in campeſtribus, & ſabuloſis. Iulio menſe colligitur. Aiunt eam quæ treis thyrſos emittit, cũ ſemine & radice tritam, potámque, contra tertianos horrores prodeſſe: quæ quatuor, ad quartanos: ea in vino decoquitur. herbam abſcęſibus vtilem eſſe volunt

Fol. 351.pag.ead.in fine verſus 22. hæc ſubiiciebantur, inter quæ talia maximè laudantur. Gallinacea cerebella cum vino pota, ſemen ſatiuæ braſsicæ tritũ & acetabuli menſura cum vino potum. Quinetiam bonum eſt digitum in liquidam picem intingere, deinde vinnm quo digitus fuerit elutus, bibere. Hæc ſunt quæ contra viperæ ictus auxiliantur.

FINIS.

EXCVDEBAT BENEDICTVS PREVOST IN VICO FREMENTELLO, SVB SIGNO STELLÆ AVREÆ, MENSE AVGVSTO, 1549.

